॥ श्रीमते कृष्णाय परस्मै ब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमद्भागवते

अष्टम नवम स्कन्धौ ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

எட்டாவது, ஒன்பதாவது ஸ்கந்தங்கள்.

தமிழுரையுடன்.

இச்சிறந்த உரை
மஹாமஹோபாத்தியாய வேதாந்தகேஸரி
பங்காநாடு ப்ரம்ஹஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள்
அவர்களின் முக்கிய சிஷ்யரும், வியாகரண வேதாந்த
சாஸ்திரபாரங்கதரும், பாகவத பகவத்கீதோபன்யாஸகரும்,
சோதிட-மந்திரசாஸ்திர வித்வானும் 'ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ'
பத்திராதிபருமான

ப்ரம்ஹஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்

அவர்களால் இயற்றி

தமது 'ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீ' அச்சு இயந்திரசாலையில்
அச்சியற்றி சென்னையில் பிரசுரஞ்
செய்யப்பட்டது.

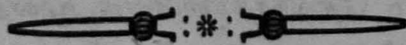
காபிரைட்.] 1937. [விலை. ரூ. 4-0-0.

" ஆர்யமதஸம்வர்த்தனீப்ரஸ் "
72, பெரிய தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

எட்டாவது ஒன்பதாவது ஸ்கந்தங்கள்.

முகவுரை.

ஸ்ரீமத்பாகவதமானது கல்நெஞ்சையும் கரைத்து பகவத்சரணங்களிலீடுபடச் செய்யவல்லது என்பது உலகப்ரஸித்தம். ஆனால் இப்புராணரத்தினமானது ஏனையபுராணங்கள் போல் எளியநடையில் அமையாது கடினமான நடையில் அமைந்திருப்பதால் இதை அடிமுதல் முடிவரை படித்து அதன்பொருளை யறிய ஆவலுள்ளவர் கூடத் தமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியாதவர்களாய் இடையிடையே அங்குமிங்குமாகச் சிலவுபாக்கியானங்களையும் அவற்றிலும் சில சுலோகங்களையும் மட்டுமே படித்து பரமானந்தமடைவரேயன்றி முற்றும் ஒருபதங்கூடவிடாது படித்து முழுப்பொருளையும் அறிந்து கொள்ளாதவர்களாகவே இருக்கின்றனர் என்பது வெள்ளிடைமலை. இந்நிலை நந்தமிழுலகுக்கு நேராவண்ணம் இப்புராண ரத்தினத்தைத் தேவநாகரலிபியில் மூலத்துடன் தமிழில் பெயர்த்து அதன்பொருளை எளிதில் எவருமறிந்து கொள்ளுமாறு செய்யவேண்டு மென்று ஆவல்கொண்டோம். அந்த எம்முடைய ஆவலை ஸர்வேஶ்வரனும் பக்தபக்ஷபாதியுமான ஸ்ரீகோபாலன் பூர்த்திசெய்து வைத்ததற்கு அவரது திருவடிகளையே நாம் இடையறாது ஏற்றிப் போற்றக்கடமைப் பட்டுவிட்டோம்.

மேலும் இப்புராண ரத்தினத்துக்கு நமது மொழிபெயர்ப்புக்கு முந்தி வேறு சில மொழிபெயர்ப்பும் வெளிவந்திருப்பது உண்மைதானாயினும், அவற்றையும், நமதுமொழிபெயர்ப்பையும் சீர்தூக்கிப்படித்துப் பார்ப்பவர்க்கு நமது மொழிபெயர்ப்பின் தேவை நன்குவிளங்குமாதலால் அவ்விஷயத்தில் நாம் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை என்று எண்ணுகிறோம்.

மேலும் இந்த மொழிபெயர்ப்புடன் கேரளத்தில் குருவாயூர் என்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணக்ஷேத்திரத்தில் வஸித்துவந்து இடையறாது

ஆண்டவனை யுபாஸித்து அவனதருளைப் பெற்ற மஹாகவி நாராயணபட்டர் என்ற பாகவதோத்தமரால் இயற்றப்பட்டதும் ஆயிரத்துமுப்பத்தாறு சுலோகங்களுள்ளதும், ஸ்ரீமத்பாகவதார்த்த ஸங்கிரஹரூபமானதுமான நாராயணீயம் என்ற பகவத்ஸ்துதிரூபமான கிரந்தத்தையும் தேவநாகரலிபியில் மூலத்துடனும் தமிழில் பதவுரையுடனும் ஸ்ரீமத்பாகவதத்திலுள்ள அந்தந்த ப்ரகரணத்துக்கேற்றவாறு அந்தந்த விடங்களில் சேர்த்து நாம் அச்சிட்டு வெளியிருட்டிருப்பது ஸ்ரீபாகவதார்த்தத்தை உள்ளபடி அறிந்து கொள்ள முயற்சிப்பவர்க்குப் பேருபகாரமாகவே இருக்கும் என்பது எமது துணிபு.

மேலும், இம் மொழிபெயர்ப்பு வேலையை 10-7-1932 தேதியில் தொடங்கி ஸ்ரீதரீயம் வம்சதரீயம் முதலிய அருமையான வியாக்கியானங்களைத் தழுவி 10-7-1937 வரை இரவுபகலாய் வேலைசெய்து ஒருவாறு அவ்வேலையை இன்று 10-7-1937ல் முடித்ததை நினைக்க நினைக்க நமக்குண்டாகும் ஆனந்தத்துக் கோளவே இல்லை.

ஆகவே நாம் எந்தத் தமிழ்மக்களுக்கு உதவவேண்டி ஸ்ரீகோபாலன் கிருபையை முன்னிட்டு இவ்வருமையான காரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கி இன்று செய்தும் முடித்தோமோ அந்தத் தமிழ் மக்கள் இதுவறை நடந்துகொண்டது போல இனியும் நடவாது இத்துறையில் பாடுபடும் நம்மை யாதரிக்கும் வாயிலாக இதை அடிமுதல் முடிவறைபடித்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தமது ஜன்மத்தை ஸபலமாக்கிக்கொள்ளுவாரென நம்பி அவ்விதமே ஸபலமாக்கிக்கொள்ளும்படி நாமும் வேண்டுகிறோம். இங்ஙனம் ஸ்ரீ கோபாலனது கிருபையையும், கோபாலபக்தர்களின் கிருபையையும், ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும்—

ஸ்ரீராதாகிருஷ்ணதாஸன்,

கடலங்குடி நடேசசாஸ்திரிகள்.

கஸ்தூரிரங்க விலாஸ், 17, நடேசய்யர் தெரு,
(10-7-1937) புதுமாம்பலம், தியாகராயநகர் போஸ்டு, சென்னை.

எட்டாவது ஸ்கந்தம்.

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 1.

அத்தியாயம் 2.

கஜேந்திர மோக்ஷம்.

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 3.

அத்தியாயம் 4.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 5.

அமிருதமதன சரித்திரம்.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 6.

அத்தியாயம் 7,

பக்கம்.

அத்தியாயம் 10.

தேவாஸுரயுத்தம்.

அத்தியாயம் 11.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 12.

ருத்திரனுக்கு மோஹினீரூபதர்சனம்.

அத்தியாயம் 13.

பக்கம்.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 19,

அத்தியாயம் 20.

அத்தியாயம் 21.

பக்கம்.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 23.

அத்தியாயம் 24.

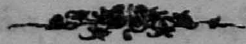
மத்ஸ்யாவதார சரித்திரவர்ணனம்.

எட்டாவது ஸ்கந்தத்தின் விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம்.

விஷய அட்டவணை.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 1.

பக்கம்

அத்தியாயம் 2.

அத்தியாயம் 3.

அத்தியாயம் 4.

பக்கம்.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 6.

அத்தியாயம் 7.

அத்தியாயம் 8.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 9.

பக்கம்.

அத்தியாயம் 10.

அத்தியாயம் 11.

அத்தியாயம் 12.

அத்தியாயம் 13.

பக்கம்.

அத்தியாயம். 14

பக்கம்

அத்தியாயம் 16.

அத்தியாயம் 17.

அத்தியாயம் 18.

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தின் விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्रीमद्भागवते

अष्टमस्कन्धः प्रारभ्यते ॥

श्रीधरीयव्याख्यानावतरणिकास्थाः श्लोकाः ॥

अथाष्टमे चतुर्विंशत्यध्यायैर्मनुवर्णनम् ।
तत्सुतैर्ऋषिदेवेन्द्रैर्मूर्तिभिश्च हरेस्सह ॥ १ ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

எட்டாவது ஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

(க-ரை) பிறகு எட்டாவது ஸ்கந்தத்தில் இருபத்து நான்கு அத்தியாயங்களினால் மனுபுத்திரர்கள் ருஷிகள் தேவர்கள், இந்திரர்கள் இவர்களுடனும், ஹரியின் அவதாரங்களுடனும் கூட ஸ்வாயம்புவர் முதலிய மனுக்களின் வர்ணனமானது செய்யப்படுகிறது. (1) ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலுமே மனுவாதியர்களான ஆறு பேர்கள் தனித்தனியே ஸத்தர்மங்களை=வேதோக்தங்களான தர்

प्रतिमन्वन्तरं चैव मन्वाद्याः षट् पृथक्पृथक् ।
प्रवर्तयन्ति सद्धर्मान् पालयन्त्याचरन्ति च ॥ २ ॥

अतो मन्वन्तरस्योक्तं सद्धर्म इति लक्षणम् ।
येन वै क्रियमाणेन नरो न निरयं व्रजेत् ॥ ३ ॥

तत्र तु प्रथमे स्वयंभुवस्स्वारोचिषस्तथा ।
उत्तमस्तमसश्चेति चतुर्मनुनिरूपणम् ॥ ४ ॥

स्वायंभुवेऽन्तरेऽनन्तदुरन्तगुणवर्णनात् ।
मुदितः परिपप्रच्छ सर्वमन्वन्तरस्थितिम् ॥ ५ ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—स्वायंभुवस्येह गुरो वंशोऽयं विस्तराच्छ्रुतः । यत्र विश्वसृजां सर्गो मनूनन्यान्वदस्व नः । (यत्र धर्माश्च विविधाश्चातुर्वर्ण्याश्रिताः शुभाः) ॥ १ ॥ यत्र यत्र हरेर्जन्म कर्माणि च महीयसः । गृण-

---

மங்களை, உலகில் ப்ரவிருத்திக்கச் செய்வதுடன் பரிபாலனமும் செய்து தாங்களும் அனுஷ்டிக்கின்றனரன்றோ. (2) ஆனதுபற்றியே மன்வந்தரத்துக்கு ஸத்தர்மம் என்றே லக்ஷணமானது சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸத்தமர்த்தினல் மனிதன் ஒருபொழுதும் நரகத்தையடையவே மாட்டான் (3) அவற்றுள் முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஸ்வாயம்புவர், அதுபோல ஸ்வாரோசிஷர், உத்தமர், தாமஸர் என்ற நான்கு மனுக்களின் நிரூபணஞ்செய்யப்படுகிறது. (4) ஸ்வாயம்புவ மன்வந்தரத்தில் அனந்தனை பகவானுடைய எல்லையற்ற குணங்களின் வர்ணனமூலம் ஸந்தோஷித்த அரசன் எல்லா மன்வந்தரங்களுடைய ஸ்திதியையும் கேட்கிறுர். (5)

அரசன் சொல்லலுற்றுர்—ஹே குரோ! இப்பொழுது எதில் மனுவின் கன்னிகைகளிடத்தில் விஸ்வஸ்ரஷ்டாக்களான மரீச்யாதிகளுடைய புத்திரபௌத்திராதி விருஷ்டியானதேற்பட்டதோ அந்த ஸ்வாயம்புவமனுவின் இந்த வம்சமானது விரிவாகக் கேட்கப்பட்டது. மற்ற மனுக்களையும் எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. (1) ஹே ப்ரப்ஹன்! எந்த எந்த மன்வந்தரத்தில் மஹத்தமரான ஹரியினுடைய அவதாரத்தையும், கர்மங்களையும் கவிகள் வர்ணிக்

न्ति कवयो ब्रह्मंस्तानि नो वद श्रृण्वताम् ॥ २ ॥ यद्यस्मिन्नन्तरे ब्रह्मन्भग-
वान्विश्वभावनः। कृतवान्कुरुते कर्ता ह्यतीतेऽनागतेऽद्य वा ॥ ३ ॥

ऋषि रुवाच—मनवोऽस्मिन्व्यतीताः षट् कल्पे स्वायंभुवादयः।
आद्यस्ते कथितो यत्र देवादीनां च संभवः ॥ ४ ॥ आकूत्यां देवहूत्यां च
दुहित्रोस्तस्य वै मनोः। धर्मज्ञानोपदेशार्थं भगवान्पुत्रतां गतः ॥ ५ ॥
कृतं पुरा भगवतः कपिलस्यानुवर्णनम्। आख्यास्ये भगवान्यज्ञो यच्च-
कार कुरूद्वह ॥ ६ ॥ विरक्तः कामभोगेषु शतरूपापतिः प्रभुः। विसृज्य
राज्यं तपसे सभार्यो वनमाविशत् ॥ ७ ॥ सुनन्दायां वर्षशतं पदैकेन भुवं
स्पृशन्। तप्यमानस्तपो घोरमिदमन्वाह भारत ॥ ८ ॥

கின்றனரோ அவற்றைக் கேட்கின்ற எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. (2) ஹே ப்ரம்ஹன்! ப்ரபஞ்சத்தை விருத்தி செய்பவரான பகவான் சென்ற எந்த மன்வந்தரத்தில் எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாரோ, இனிவரும் மன்வந்தரத்தில் எந்தக் காரியத்தைச் செய்யப் போகின்றாரோ, இந்த மன்வந்தரத்தில் எதைச் செய்கின்றாரோ அவற்றை எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக என்றார். (3)

ருஷி சொல்லலுற்றார்—இந்தக் கல்பத்தில் ஸ்வாயம்புவரை ஆதியாகவுடைய ஆறுமனுக்கள் சென்று விட்டனர். எதில் தேவாதிகளினுத்பத்தியேற்பட்டதோ அந்த ஆதிமனு உமக்குச் சொல்லப்பட்டார். (4) அந்த ஸ்வாயம்புவமனுவினுடைய புத்திரிகளான ஆகூதி தேவஹூதி இவர்களிடத்தில் தர்மக்ஞானோபதேசத்துக்கு வேண்டிப் பகவான் புத்திரனாக அவதரித்தார். (5) ஹே குரூத்வஹ! முன்னர் பகவானான கபிலரைப் பற்றின வர்ணனமானது செய்யப்பட்டது. பகவானான யக்ஞர் எதைச் செய்தாரோ அதைச் சொல்லப்போகிறேன். (6) சதரூபையின் பதியும் ப்ரபுவுமான மனு காமபோகங்களில் வெறுப்பை யடைந்தவராய் ராஜ்யத்தை விட்டு நீங்கித் தவஞ்செய்யவேண்டி மனையாளுடன் கூடக் காட்டில் ப்ரவேசித்தார். (7) ஹே பாரத! ஸுனந்தை யென்ற கங்கைக்கரையில் நூறுவருஷங்கள் முடிய ஒரேகாலினால் பூமியைத் தொட்டுக் கொண்டு கொடூரமான தவத்தைச் செய்கின்றவராய்ப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னார். (8)

मनुरुवाच—(वासुदेवो वसत्येषु सर्वदेहेष्वनन्यदृक्) । येन चेतयते विश्वं विश्वं चेतयते न यम् । यो जागर्ति शयानेऽस्मिन्नायं तं वेद वेद सः ॥ ९ ॥ आत्मावास्यमिदं विश्वं यत्किंचिज्जगत्यां जगत् । तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यस्विद्धनम् ॥ १० ॥ यं न पश्यति पश्यन्तं चक्षुर्यस्य न रिष्यति । तं भूतनिलयं देवं सुपर्णमुपधावत ॥११॥ न यस्याद्यन्तौ मध्यं च स्वः परो नान्तरं बहिः । विश्वस्यामूनि यद्यस्माद्विश्वं च तदृतं महत् ॥ १२ ॥ स विश्वकायः पुरुहूत ईशः सत्यः स्वयंज्योतिरजः पुराणः ।

மனு சொல்லலுற்றூர்—சிதாத்மாவான எவரால் ப்ரபஞ்சமானது சேதனனுள்ளதாகவாகிறதோ, ஸ்வயம் சித்ரூபராக இருப்பதுபற்றி எவரை ப்ரபஞ்சமானது சேதனேயுள்ளவராகச் செய்வதில்லேயோ, எவர், இந்த ப்ரபஞ்சமானது தூங்கினபோதிலுங்கூட விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றூரோ அவரை இந்த ஜனமானது அறிந்துகொள்ளுவதில்லே. அவரோ இந்த ஜனத்தை யறிந்துகொண்டே இருக்கிறூர். (9) உலகிலுள்ள பூதஸமூஹமானது யாதுண்டோ இவை யாவும் ஆத்மாவினல் (பரமாத்மாவினல்) ஆவாஸ்யமாக=அவரது ஸத்தை சைதன்யம் இவற்றுல் நிறைவுபெற்றதாக, இருக்கிறது. ஆனதுபற்றி அந்த ஈஶ்வரனுல் கொடுக்கப்பட்ட தனத்தினுலேயே பூமியிலுள்ள போகங்களே அனுபவிப்பீர்களாக. பிறர் ஒருவருடைய தனத்திலும் ஆசைப்படாதீர். (10) பார்க்கின்ற எவரை ஜனமானது பார்ப்பதில்லேயோ, பார்க்கின்ற எவருடைய ஞானமானது நாசத்தை யடைவதில்லேயோ, ஸர்வாந்தர்யாமியும் அஸங்கனுமான அந்தத் தேவனேப் பஜியுங்கள். (11) எவருக்கு ஆதியும் அந்தமும், நடுவும், சொந்தமும், பிறரும், உள்ளும் வெளியும் கிடையாதோ எக்காரணம்பற்றி எவரிடமிருந்து ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆதி அந்தம் முதலிய இவைகள் ஏற்படுகின்றனவோ ப்ரபஞ்சமும் எவருடைய ஸ்வரூபமோ அக்காரணம்பற்றி அவர் முக்காலத்திலுமழிவற்ற பரிபூர்ண ப்ரம்ஹமாகிறூர். (12) அந்த ஈஶன் அஜனும், ஸத்யரும், ஸ்வப்ரகாசரும், புராணரும்=என்றும் புதுமை வாய்ந்தவரும், விஶ்வத்தையே சரீரமாக வுடையவரும், பலநாமங்களேயுடையவருமாக இருக்கிறூர். அவ்விதமிருந்தபோதிலுங்கூட தனது

धत्तेऽस्य जन्माद्यजयात्मशक्त्या तां विद्ययोदस्य निरीह आस्ते ॥ १३ ॥ अथाग्रे ऋषयः कर्माणीहन्तेऽकर्महेतवे । ईहमानो हि पुरुषः प्रायोऽनीहां प्रपद्यते ॥ १४ ॥ ईहते भगवानीशो नहि तत्र विषज्जते । आत्मलाभेन पूर्णार्थो नावसीदन्ति येऽनु तम् ॥ १५ ॥ तमीहमानं निरहंकृतं बुधं निराशिषं पूर्णमनन्यचोदितम् । नॄन् शिक्षयन्तं निजवर्त्मसंस्थितं प्रभुं प्रपद्येऽखिलधर्मभावनम् ॥ १६ ॥

श्रीशुक उवाच—इति मन्त्रोपनिषदं व्याहरन्तं समाहितम् । दृष्ट्वाऽसुरा यातुधाना जग्धुमभ्यद्रवन्क्षुधा ॥ १७ ॥ तांस्तथावसितान्वीक्ष्य यज्ञः

சக்தியான மாயையினுல் இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஜன்மாதிகளையுண்டுபண்ணுகிருர். வித்தையினுல் அதைப் போக்கிக்கொண்டு முடிவில் எவ்வித சேஷ்டையுமற்றவராக இருக்கிருர். (13) (எக்காரணம்பற்றி ஈஸ்வரன் கர்மங்களைச் செய்து பிறகு அவற்றை விடுத்து நிர்வ்யாபாரராக இருக்கின்ருரோ) அக்காரணம்பற்றியே ருஷிகள் முதலில் மோக்ஷத்துக்கு வேண்டிக் கர்மங்களைச் செய்கின்றனர். கர்மத்தைச் செய்கின்ற புருஷன் முடிவில் கர்மநிவிருத்தியை யடைகின்ருனன்ருே. (14) பகவானுன ஈஸ்வரன் கர்மங்களைச் செய்கின்ருன். ஆயினும் ஆத்மலாபத்தினுல் பரிபூர்ணமான ஆனந்தமுள்ளவராக இருப்பதுபற்றி அவற்றில் பற்றையடைவதில்லை. ஆகவே எவர்கள் அவரைப் பின்பற்றுகின்றனரோ அவர்கள் சோர்வையடைவதுமில்லை. கர்மப்பற்றை யடைவதுமில்லை. (15) தனது வழியில் (நராவதாரரூபமான மார்க்கத்தில்) இருப்பவரும், ஆனதுபற்றியே கர்மத்தை யனுஷ்டிப்பவரும், ஆயினும் புதனுக=ஸர்வக்ஞராக, இருப்பதுபற்றியும் ஸர்வபரிபூர்ணராக இருப்பதுபற்றியும் அஹங்காரமற்றவரும், எதிலும் காமனையற்றவரும், ப்ரபுவாக இருப்பதுபற்றி எவருக்குமுட்படாதவரும் (ஸர்வஸ்வதந்திரரும்) தனது அனுஷ்டானமூலம் மனிதர்களை அவ்வழியில் ப்ரவிருத்திக்கச் செய்கின்றவரும், ஸகலமான தர்மங்களையும் ப்ரவிருத்திக்கச் செய்கின்றவருமான அவரை நான் சரணமாக அடைகின்றேன் என்ருர். (16)

सर्वगतो हरिः । यामैः परिवृतो देवैर्हत्वाशासत्त्रिविष्टपम् ॥ १८ ॥ स्वारोचिषो द्वितीयस्तु मनुरग्नेः सुतोऽभवत् । द्युमत्सुषेणरोचिष्मत्प्रमुखास्तस्य चात्मजाः ॥ १९ ॥ तत्रेन्द्रो रोचनस्त्वासीद्देवाश्च तुषितादयः । ऊर्जस्तम्भादयः सप्त ऋषयो ब्रह्मवादिनः ॥ ऋषेस्तु वेदशिरसस्तुषितानाम पत्न्यभूत् । तस्यां जज्ञे ततो देवो विभुरित्यभिविश्रुतः ॥ २१ ॥ अष्टाशीतिसहस्राणि मुनयो ये धृतव्रताः । अन्वशिक्षन्व्रतं तस्य कौमारब्रह्मचारिणः ॥ २२ ॥ तृतीय उत्तमो नाम प्रियव्रतसुतो मनुः । पवनः सृञ्जयो

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஸமாஹிதராக இருந்தபோதிலுங்கூட இவ்விதம் மந்திரரஹஸ்யத்தைச் சொல்லும் மனுவைக் கண்டு (தூங்கி மூச்சுவிடுபவனைப் போல ஸ்வாதீனமற்றவராக எண்ணிக் கொண்டு) அஸுரர்களும், ராக்ஷஸர்களும் பசியினால் அவரைச் சாப்பிடுவதற்காக ஓடிவந்தனர். (17) அவர்கள் அவ்விதமுறுதி கொண்டிருப்பதை யறிந்து ஸர்வகதரும் யக்ஞருமான ஹரியானவர் யாமர்களென்ற தனது புத்திரர்களினாலும் தேவர்களினாலும் சூழப்பட்டவராய் அவர்களைக் கொன்று ஸ்வர்க்கத்தைப் பாலனஞ் செய்து வந்தார். (தானே இந்திரனாக இருந்தார்.*) (18) அக்னியின் புத்திரர் ஸ்வாரோசிஷர் என்ற இரண்டாவது மனுவாக ஆனார். த்யுமான், ஸுஷேணன், ரோசிஷ்மான் முதலியோர் அவருடைய புத்திரர்களாவர். (19) அந்த ஸ்வாரோசிஷ மன்வந்தரத்தில் ரோசனன் இந்திரனாகவானான். துஷிதர் முதலியோர் தேவர்களாகவாயினர். ஊர்ஜஸ்தம்பரை ஆதியாகவுடையவர்களான ஏழு ப்ரம்ஹவாதிகள் ருஷிகளாயினர். (20) வேதசிரஸ் என்ற ருஷிக்கு துஷிதை என்ற பத்னி இருந்தாள். அவளிடத்தில் அந்த வேதசிரஸ்ஸுக்கு விபு என ப்ரஸித்தி பெற்ற தேவன் பிறந்தார். (21) அந்த விபுவினுடைய ப்ரம்ஹசரிய வ்ரதத்தை, வ்ரதானுஷ்டானஞ் செய்கின்றவர்களும், ப்ரம்ஹசாரிகளுமான யாதொரு எண்பத்தெட்டாயிரம் ருஷிகளுண்டோ அவர்கள் பின்பற்றினர். (22) ப்ரிய வ்ரத புத்திரரான உத்தமர் என்பவர் மூன்றாவது மனுவாகவானார்.

---

* ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலும் மனு, தேவர்கள், மனுபுத்திரர்கள், ஸுரேச்வரன், ருஷிகள், ஹரியின் அம்சாவதாரம் என ஆறும் அடங்கியதாகவாகும்.

यज्ञहोत्राद्यास्तत्सुता नृप ॥ २३ ॥ वसिष्ठतनयाः सप्त ऋषयः प्रमदादयः । सत्या वेदश्रुता भद्रा देवा इन्द्रस्तु सत्यजित् ॥ २४ ॥ धर्मस्य सूनृतायां तु भगवान्पुरुषोत्तमः । सत्यसेन इति ख्यातो जातः सत्यव्रतैः सह ॥ २५ ॥ सोऽनृतव्रतदुःशीलानसतो यक्षराक्षसान् । भूतद्रुहो भूतगणांस्त्ववधीत्सत्यजित्सखः ॥ २६ ॥ चतुर्थ उत्तमभ्राता मनुर्नाम्ना च तामसः । पृथुः ख्यातिर्नरः केतुरित्याद्या दश तत्सुताः ॥ २७ ॥ सत्यका हरयो वीरा देवास्त्रिशिख ईश्वरः । ज्योतिर्धामादयः सप्त ऋषयस्तामसेऽन्तरे ॥ २८ ॥ देवा वैधृतयो नाम विधृतेस्तनया नृप । नष्टाः कालेन यैर्वेदा विधृताः स्वेन तेजसा ॥ २९ ॥ तत्रापि जज्ञे भगवान्हरिण्यां हरिमेधसः । हरिरित्याहृतो येन गजेन्द्रो मोचितो ग्रहात् ॥ ३० ॥

ஹே ந்ருப! பவனர், ஸ்ருஞ்ஜயர், யக்ஞஹோத்ரர் முதலியோர் அவருடைய புத்திரர்களாவர். (23) வஸிஷ்டருடைய புத்திரர்களான ப்ரமதர் முதலிய ஏழு பேர்கள் ருஷிகளாக இருந்தனர். ஸத்யர், வேதஶ்ருதர், பத்ரர் இவர்கள் தேவர்களாயினர். ஸத்யஜித்தோ இந்திரனானார். (24) புருஷோத்தமனான பகவானே தர்மனுக்கு ஸூந்ருதை என்ற பத்தினியினிடத்தில் ஸ்த்யவ்ரதர்களுடன்கூட ஸத்யஸேனர் என்ற ப்ரஸித்திபெற்றவராய் அவதரித்தார். (25) அவர் ஸத்யஜித் என்ற இந்திரனுக்கு ஸகாவாக இருந்துகொண்டு பொய்யான வ்ரதமுள்ளவர்களும் கெட்ட ஸ்வபாவமுள்ளவர்களும் அஸத்துக்களுமான யக்ஷர் ராக்ஷஸர் இவர்களையும், ப்ராணிகளுக்கு த்ரோஹஞ்செய்கின்ற பூதகணங்களையும் வதஞ்செய்தார். (26) பெயரினால் தாமஸரென்ற உத்தமருடைய ப்ராதாவானவர் நான்காவதான மனுவாகவானார். ப்ருது, கியாதி, நரன், கேது என்றதாதிப் பத்துபேர்கள் அவருடைய புத்திரர்கள். (27) ஸத்யகர், ஹரிகள், வீரர்கள் என்பவர் தேவர்களாவர். த்ரிஸிகர் என்ற ஈஶ்வரன் இந்திரனானார். தாமஸ மன்வந்தரத்தில் ஜ்யோதிர்தாமன் என்பவரை ஆதியாகக் கொண்ட ஏழுபேர்கள் ருஷிகளாயினர். (28) ஹே ந்ருப! விதிருதியின் புத்திரர்களான வைதிருதிகள் என்பவர்கள் தேவர்களாக இருந்தனர். காலத்தினால் நஷ்டமான வேதங்கள் இவர்களால் சொந்தத் தேஜஸ்ஸினால்

राजोवाच—बादरायण एतत्ते श्रोतुमिच्छामहे वयम्। हरिर्यथा गजपतिं ग्राहग्रस्तममूमुचत् ॥ ३१ ॥ तत्कथासु महत्पुण्यं धन्यं स्वस्त्ययनं शुभम्। यत्र यत्रोत्तमश्लोको भगवान्गीयते हरिः ॥ ३२ ॥ सूत उवाच—परीक्षितैवं स तु बादरायणिः प्रायोपविष्टेन कथासु चोदितः। उवाच विप्राः प्रतिनन्द्य पार्थिवं मुदा मुनीनां सदसि स्म शृण्वताम्॥३३॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे मन्वन्तरानुचरितवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

—••❀••—

தரிக்கப்பட்டன. (29) அந்தத் தாமஸமன்வந்தரத்திலும், எவரால் கஜேந்திரன் முதலையினின்றும் விடுவிக்கப்பட்டாரோ ஹரி என்று சொல்லப்பட்ட அந்தப் பகவான் ஹரிமேதஸ் என்பவருக்கு ஹரிணி என்பவளிடத்தில் அவதரித்தார் என்றார். (30)

அரசன் சொல்லுற்றார்—ஹே பாதராயணே! ஹரியானவர் முதலையினால் பிடித்துக்கொள்ளப்பட்ட கஜேந்திரனை எவ்விதம் விடுவித்தாரோ இதை உம்மிடமிருந்து நாம் கேட்க விரும்புகின்றோம். (31) எந்த எந்தக் கதைகளில் உத்தமஶ்லோகனும் பகவானுமான ஹரியானவர் கானஞ்செய்யப்படுகின்றாரோ அந்தக் கதைகளுக்குள் இது மஹத்தான புண்ணியமானதும், தன்யமானதும், க்ஷேமத்தைத் தரக்கூடியதும், சுபமானதுமாகும் என்றார். (32) ஸூதர் சொல்லுற்றார்—ஹே விப்ரர்காள்! ப்ராயோபவேசத்தைச் செய்தவரான பரீக்ஷித்தினால் பகவத்கதை விஷயமாக இவ்விதம் கேட்கப்பட்ட அந்தச் சுகாசாரியரோவெனில் அரசனைப் புகழ்ந்துவிட்டு சந்தோஷத்துடன் ஶ்ரவணஞ் செய்கின்ற முனிகளின் ஸபையில் சொல்லவாரம்பித்தார். (33) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் மன்வந்தரசரிதவர்ணனமென்ற முதலாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—आसीद्गिरिवरो राजंस्त्रिकूट इति विश्रुतः । क्षीरोदेनावृतः श्रीमान्योजनायुतमुच्छ्रितः ॥ १ ॥ तावता विस्तृतः पर्यक् त्रिभिः शृङ्गैः पयोनिधिम् । दिशः खं रोचयन्नास्ते रौप्यायसहिरण्मयैः ॥ २ ॥ अन्यैश्च ककुभः सर्वा रत्नधातुविचित्रितैः । नानाद्रुमलतागुल्मैर्निर्घोषैर्निर्झराम्भसाम् ॥ ३ ॥ स चावनिज्यमानाङ्घ्रिः समन्तात्पयऊर्मि-

---

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) तुर्ये मन्वन्तरे प्रोक्तं गजेन्द्रस्य विमोक्षणम् ।
द्वितीयादित्रिभिस्तत्तु विस्तरेणोपवर्ण्यते ॥ १ ॥
द्वितीये तु गजेन्द्रस्य गजीभिः क्रीडतो जले ।
दैवाद्ग्राहगृहीतस्य हरिस्मृतिरुदीर्यते ॥ २ ॥

(க—ரை) நான்காவது மன்வந்தரத்தில் கஜேந்திரமோக்ஷணஞ் சொல்லப்பட்டது. அந்தக் கஜேந்திரமோக்ஷணமோ இரண்டு முதல் மூன்று அத்தியாயங்களினல் விரிவாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) இந்த இரண்டாவது அத்தியாயத்திலோவெனில் பெண் யானைகளுடன்கூட ஜலத்தில் க்ரீடிக்கின்றவனும், முதலையினல் பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டவனுமான கஜேந்திரனுக்கு முந்தின புண்ணியங்காரணமாய் ஏற்பட்ட ஹரியின் ஸ்மரணமானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. (2)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! த்ரிகூடம் என ப்ரஸித்தி பெற்றதும், பாற்கடலினல் சூழப்பட்டதும், காந்தியுள்ளதும், பதினயிரம் யோஜனமுயரமுள்ளதுமான சிறந்த மலையொன்றிருந்தது. (1) வெள்ளி இரும்பு பொன் மயங்களான மூன்று கொடிமுடிகளினல் திக்குகளையும் ஆகாசத்தையும் ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டும், பதினயிரம் யோஜன விஸ்தாரமுள்ளதாய் பாற்கடலைச் சுற்றிலும் இருந்துகொண்டுமிருந்தது. (2) அஃதுடன் ரத்தினம், நற்சங்குப் பொடிகள் இவற்றினல் விசித்திரமாக்கப்பட்டனவும், பலதறப்பட்ட மரங்கள், கொடிகள், புதறுகள் இவற்றையுடையனவுமான மற்றுமுள்ள கொடிமுடிகளினலும், அருவி

भिः । करोति श्यामलां भूमिं हरिन्मरकताश्मभिः ॥ ४ ॥ सिद्धचारण-
गन्धर्वविद्याधरमहोरगैः । किन्नरैरप्सरोभिश्च क्रीडद्भिर्जुष्टकन्दरः ॥ ५ ॥

यत्र सङ्गीतसन्नादैर्नदद्गुहममर्षया । अभिगर्जन्ति हरयः श्लाघिनः
परशङ्कया ॥६॥ नानारण्यपशुव्रातसङ्कुलद्रोण्यलङ्कृतः । चित्रद्रुमसुरोद्यानक-
लकण्ठविहङ्गमः ॥ ७ ॥ सरित्सरोभिरच्छोदैः पुलिनैर्मणिवालुकैः । देव-
स्त्रीमज्जनामोदसौरभाम्ब्वनिलैर्युतः ॥ ८ ॥ तस्य द्रोण्यां भगवतो वरुणस्य

ஜலங்களின் சப்தங்களினுலும் எல்லாத் திக்குகளேயும் ப்ரகாசப்ப டுத்திக்கொண்டுமிருந்தது. (3) சுற்றிலுமுள்ள பால் அலைகளி னுல் நனைக்கப்படுகின்ற அடிப்ரதேசத்தையுடைய அந்த மலையா னது மரகதப்பச்சைக் கற்களினுல் பூமியைக் கருநிறமுள்ளதாகச் செய்வதாகவும், விளையாடுகின்றவர்களான ஸித்தர், சாரணர், கந்தர்வர், வித்யாதரர், மஹோரகர் இவர்களாலும், கின்னரர்களி னுலும், அப்ஸரஸ்ஸுகளினுலும் ஸேவிக்கப்பட்ட குஹைகளே யுடையதாகவுமிருந்தது. (4–5)

எந்த மலைப்ராந்தத்திலுள்ள ஸங்கீதசப்தங்களினுல் எதி ரொலியிடுகின்ற குஹையையுடைய அந்த மலையைச் சிறந்த சிங்க ங்கள் சத்துரு சிங்கங்களென்ற சங்கை கொண்டு பொறுமையினுல் தாங்களும் கத்துகின்றனவோ அப்பேர்பட்டதாகவும், பலதறப் பட்ட காட்டுமிருகங்களின் கூட்டத்தினுல் நிறையப்பெற்ற குஹை களினுல் அலங்கரிக்கப்பட்டதாகவும், விசித்திரங்களான மரங் களேயுடைய தேவோத்யானங்களிலுள்ள இனிப்பான குரல்களே யுடைய பக்ஷிகளே யுடையதாகவும், தெளிந்த ஜலத்தை யுடைய நதி ஸரஸ்ஸு இவற்றுடன் கூடினதாகவும், மணிகள் போன்ற மணல்களேயுடைய மணல் திட்டுகளுடன் கூடினதாகவும், தேவஸ்தி ரீகளின் ஸ்னனத்தினுலேற்பட்ட மணத்தினுல் நறுமணமுள்ளவை களான ஜலங்கள், காற்றுகள் இவற்றுடன் கூடினதாகவுமிருந்தது. (6–8) அந்த த்ரிகூடமலையின் தாழ்வரையில், சுற்றிலும் தேவஸ் திரீகளின் விளையாட்டையுடையதும், ருதுமான் என்ற பெயரையு டையதும், மஹாத்மாவும் பகவானுமான வருணனுடையதும் நித் யமான புஷ்பம், பழம், இவற்றுடன் கூடின தேவலோகவிருக்ஷங்க

महात्मनः । उद्यानमृतुमन्नाम आक्रीडं सुरयोषिताम् ॥ ९ ॥ सर्वतोऽलङ्कृतं दिव्यैर्नित्यं पुष्पफलद्रुमैः । मन्दारैः पारिजातैश्च पाटलाशोकचम्पकैः ॥ १० ॥ चूतैः प्रियालैः पनसैराम्रैराम्रातकैरपि । क्रमुकैर्नालिकेरैश्च खर्जूरैर्बीजपूरकैः ॥ ११ ॥ मधूकैः सालतालैश्च तमालै रसनार्जुनैः । अरिष्टोदुम्बरप्लक्षैर्वटैः किंशुकचन्दनैः ॥ १२ ॥ पिचुमन्दैः कोविदारैः सरलैः सुरदारुभिः । द्राक्षेक्षुरम्भाजम्बूभिर्बदर्यक्षाभयामलैः ॥ १३ ॥ बिल्वैः कपित्थैर्जम्बीरैर्वृतो भल्लातकादिभिः । तस्मिन्सरः सुविपुलं लसत्काञ्चनपङ्कजम् ॥ १४ ॥ कुमुदोत्पलकह्लारशतपत्रश्रियोर्जितम् । मत्तषट्पदनिर्घुष्टं शकुन्तैश्च कलस्वनैः ॥ १५ ॥ हंसकारण्डवाकीर्णं चक्राह्वैः सारसैरपि । जलकुक्कुटकोयष्टिदात्यूहकुलकूजितम् ॥ १६ ॥ मत्स्यकच्छपसंचारचल-

---

ளினல் சுற்றிலு மலங்கரிக்கப்பட்டதுமான உத்யானமிருக்கிறது. மந்தாரம், பாரிஜாதம், பாடலம், அசோகம், சம்பகம், மாமரம், ப்ரியாளம், பலா, ஒட்டுமா, ஆம்ராதகம், பாக்கு, தென்னை, பேரீச்சை, மாதுளை, மதூகம் ஸாலம், பனை, தமாலம், அஸனம், அர்ஜுனம், அரிஷ்டம், அத்தி, அரசு, ஆல், கிம்சுகம், (முள்ளு முருங்கை) சந்தனம், வேம்பு, கோவிதாரம், ஸரளம், தேவதாரு, திராக்ஷை, கரும்பு, வாழை, நாகை, இலந்தை, ருத்ராக்ஷம், அபயம், அமலம், பில்வம், விளாமரம், எலுமிச்சை, பல்லாதகம், முதலிய மரங்களினுலும் அந்த மலையானது சூழப்பட்டதாக இருந்தது. அந்த மலையில், மிக்க விஸ்தாரமுள்ளதும், ப்ரகாசிக்கின்ற பொன்மயமான தாமரஸபுஷ்பத்தை யுடையதும், ஆம்பல் நீலோத்பலம், செங்கழுநீர் புஷ்பம், தாமரஸபுஷ்பம் இவற்றினுல் நிலைத்த சோபையுள்ளதும், மதங்கொண்ட வண்டுகளினுலும், அழகிய குரலையுடைய பக்ஷிகளினுலும், சப்திக்கப்பட்டதும், ஹம்ஸம் நீர்காக்கை இவை நிறைந்ததும், சக்கிரவாகப்பக்ஷி, ஸாரஸமென்ற பக்ஷி இவற்றால் நிறையப்பெற்றதும், நீர்கோழி கோயஷ்டி வால்நீண்ட குருவி இவற்றின் கூட்டத்தால் சப்திக்கப்பட்டதும், மீன் ஆமை இவற்றின் ஸஞ்சாரத்தினுல் அசைகின்ற தாமரஸபுஷ்பங்களினின்றும் உதிர்ந்த பொடியுடன்கூடின ஜலத்தை யுடையதும், கதம்பம், நீர்நொச்சில், வெட்டிவேர், அடம்பம், வஞ்ஜுளம் என்ற மரங்களால் சூழப்

त्पद्मरजःपयः । कदम्बवेतसनलनीपवञ्जुलकैर्वृतम् ॥ १७ ॥ कुन्दैः कुरबकाशोकैः शिरीषैः कुटजेङ्गुदैः । कुब्जकैः स्वर्णयूथीभिर्नागपुन्नागजातिभिः ॥ १८ ॥ मल्लिकाशतपत्रैश्च माधवीजालकादिभिः । शोभितं तीरजैश्चान्यैर्नित्यर्तुभिरलं द्रुमैः ॥ १९ ॥

तत्रैकदा तद्गिरिकाननाश्रयः करेणुभिर्वारणयूथपश्चरन् । सकण्टकान्कीचकवेणुवेत्रवद्विशालगुल्मं प्ररुजन्वनस्पतीन् ॥ २० ॥ यद्गन्धमात्राद्धरयो गजेन्द्रा व्याघ्रादयो व्यालमृगाः सखड्गाः । महोरगाश्चापि भयाद्द्रवन्ति सगौरकृष्णाः शरभाश्चमर्यः ॥ २१ ॥ वृका वराहा महिषर्क्षशल्या गो-

---

பட்டதும், குந்தம், மருதாணி, அசோகம், வாகை, காட்டுமுல்லை, இங்குதம், குப்ஜகம் ஸ்வர்ணம் என்ற மரங்களாலும், யூதி என்ற கொடியினாலும் நாகை புன்னாகை ஜாதி இவற்றாலும், மல்லிகை சதபத்ரம் இவற்றாலும், மாதவீ ஜாலகம் என்ற கொடி முதலியவற்றாலும் நித்யங்களான=பழம் புஷ்பம் முதலியவற்றின் நிறைவுக்குக் காரணங்களான, ருதுக்களை யுடையனவும் கரையில் முளைத்தனவுமான மரங்களினாலும் நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஸரஸ்ஸானது இருக்கின்றது. (9–19)

இவ்விதமிருக்கும்பொழுது ஒருஸமயம் அந்த மலையிலுள்ள காட்டைத் தனது வாஸஸ்தலமாகவுடைய யானைக்கூட்டங்களுக்குத் தலைவனான யானையானது பெண் யானைகளுடன்கூட முள்ளுடன்கூடின மரங்களையும், கீசகங்கள்=வண்டு துளைத்த மூங்கில்கள், கல்மூங்கில்கள், பிரம்பு இவையுள்ள விசாலமான புதறையும் நாசஞ்செய்துகொண்டு ஸஞ்சரித்து வந்தது. (20) எதனுடைய வாஸனைமாத்திரத்தினாலேயே ஸிம்ஹங்களும், பெரிய யானைகளும், புலி முதலியனவும், கட்கமென்ற மிருகத்துடன்கூடின துஷ்டமிருகங்களும்,பெரிய பாம்புகளும், வெளுத்தும் கருத்தும் இருக்கின்ற சவுரிமான்களும், சரபமிருகங்களும் பயந்து ஓட்டம் பிடிக்கின்றனவோ, (21) செந்நாய்களும், பன்றிகளும், காட்டெருமைகளும், கரடிகளும், முள்ளம்பன்றிகளும், கொண்டமுசருகளும், செந்நாய்களும், குரங்குகளும், சிறுமான்களும், முயல்களும் எதனுடைய

पुच्छसालावृकमर्कटाश्च । अन्यत्र क्षुद्रा हरिणाः शशादयश्चरन्त्यभीता यदनुग्रहेण ॥ २२ ॥ स घर्मतप्तः करिभिः करेणुभिर्वृतो मदच्युत्कलभैरनुद्रुतः । गिरिं गरिम्णा परितः प्रकम्पयन्निषेव्यमाणोऽलिकुलैर्मदाशनैः ॥ २३ ॥ सरोऽनिलं पङ्कजरेणुरूषितं जिघ्रन्विदूरान्मदविह्वलेक्षणः । वृतः स्वयूथेन तृषार्दितेन तत्सरोवराभ्याशमथागमद्द्रुतम् ॥ २४ ॥ विगाह्य तस्मिन्नमृताम्बु निर्मलं हेमारविन्दोत्पलरेणुवासितम् । पपौ निकामं निजपुष्करोद्धृतमात्मानमद्भिः स्नपयन्गतक्लमः ॥ २५ ॥ स्वपुष्करेणोद्धृतशीकराम्बुभिर्निपाययन्संस्नपयन्यथा गृही । घृणी करेणूः कलभांश्च दुर्मदो नाचष्ट कृच्छ्रं कृपणोऽजमायया ॥ २६ ॥

அனுக்கிரஹத்தினல் பயமற்றனவாய் கண்ணுக்குத் தென்படாதபடி மறைந்து வஸிக்கின்றனவோ அந்த யானையானது வெய்யிலினல் தாபத்தை யடைந்ததாய்க் கொண்டும், ஆண் யானைகளினுலும் பெண்யானைகளினுலும் சூழப்பட்டதாய்க்கொண்டும், மதஜலத்தைப் பெருகவிடுகின்ற யானைக்குட்டிகளினுல் பின்தொடரப்பட்டதாய்க் கொண்டும், தனது தேஹத்தின் சுமையினுல் மலையைச் சுற்றிலும் ஆடும்படி செய்துகொண்டும், மதஜலத்தைக் குடிக்கின்ற வண்டுக் கூட்டங்களினுல் சுற்றிலும் சூழப்பட்டதாய்க்கொண்டும், தாமரஸ புஷ்பத்தின் பொடிகளினுல் பூசப்பட்ட ஸரஸ்ஸின் காற்றை வெகு தூரத்திலிருந்தே முகர்ந்துகொண்டும் மதத்தினுல் கலங்கின கண்களையுடையதாய்க்கொண்டும், தாஹத்தினுல் பீடிக்கப்பட்ட தனது கூட்டத்தினுல் சூழப்பட்டதாய்க் கொண்டும் அந்தச் சிறந்த ஸரஸ்ஸின் அருகில் வேகமாக வந்து சேர்ந்தது. (22–24) அந்த ஸரஸ்ஸில் முழுகி, சுத்தமானதும் பொன்மயமான அரவிந்தம் நீலோத்பலம் இவற்றின் பொடிகளினுல் வாஸனையேற்றப்பெற்றதுமான அமுதத்துக்கொப்பான ஜலத்தைத் தனது துதிக்கையினுலெடுத்து வேண்டியவளவு குடித்தது. ஜலத்தினுல் தனது சரீரத்தை நனைத்துக்கொண்டு போக்கப்பட்ட ச்ரமமுள்ளதாகவுமாயிற்று. (25) கெட்ட மதமுள்ள அந்த யானையானது கருணையுள்ள கிருஹஸ்தன் போல துதிக்கையினுலெடுக்கப்பட்ட குளிர்ந்த ஜலங்களினுல் பெண் யானைகளையும், யானைக்குட்டிகளையும் பானஞ்செய்வித்துக்

तं तत्र कश्चिन्नृप दैवचोदितो ग्राहो बलीयांश्चरणे रुषाग्रहीत् । यदृच्छयैवं व्यसनं गतो गजो यथाबलं सोऽतिबलो विचक्रमे ॥ २७ ॥ तथातुरं यूथपतिं करेणवो विकृष्यमाणं तरसा बलीयसा । विचुक्रुशुर्दीनधियोऽपरे गजाः पार्ष्णिग्रहास्तारयितुं न चाशकन् ॥ २८ ॥ नियुध्यतोरेवमिभेन्द्रनक्रयोर्विकर्षतोरन्तरतो बहिर्मिथः । समाः सहस्रं व्यगमन्महीपते सप्राणयोश्चित्रममंसतामराः ॥ २९ ॥ ततो गजेन्द्रस्य मनोबलौजसां कालेन दीर्घेण महानभूद्व्ययः । विकृष्यमाणस्य जलेऽवसीदतो विपर्ययोऽभूत्सकलं जलौकसः ॥ ३० ॥ इत्थं गजेन्द्रः स यदाप संकटं प्राणस्य देही

கொண்டு பகவன் மாயையினல் கிருபணனுக=உண்மையறியாத தாக, இருப்பதுபற்றிப் பின்னர்வரும் கஷ்டத்தை யறியவில்லை.

ஹே ந்ருப! அப்பொழுது அந்த யானையைத் தைவத்தாலே வப்பட்டதும், மிக்க பலமுள்ளதுமான ஒரு முதலையானது கோபத்துடன் காலில் பிடித்துக் கொண்டது. எதிர்பாராதபடி இவ்விதம் கஷ்டத்தை யடைந்த மிக்க வலுவுள்ள அந்த யானையானது தனது வலுவுக்குத் தக்கபடி இழுத்தது. (27) தீனமான புத்தியை யுடையவைகளான பெண்யானைகளும், பக்கத்தில் நின்றவைகளான மற்றுமுள்ள யானைகளும் பலமுள்ள முதலையினல் வலுவாக இழுக்கப்படுகின்றதும், பீடையை யடைந்ததுமான கஜேந்திரனை விடுவிக்க முடியாதனவாகவாகி வீறிட்டன. (28) ஹே மஹீபதே! இவ்விதம் போராடுகின்ற யானையும் முதலையும் வெளியிலும் உள்ளிலுமாக ஒன்றுக்கொன்று இழுக்குங்கால் உயிருடன் கூடின அவற்றுக்கு ஆயிரம் வருஷங்கள் சென்றன. தேவர்கள் அதை ஆஶ்சரியமாகவே=புதுமையாகவே, எண்ணினர். (29) பிறகு நீண்டகாலத்தினல் ஜலத்திலிழுக்கப்படுகின்றதும் ஆனதுபற்றியே தளர்ச்சியை யடைகின்றதுமான கஜேந்திரனுடைய உத்ஸாஹ சக்தி, சரீரபலம் இந்திரியபலம் இவற்றுக்கு மஹத்தான நாசமானது ஏற்பட்டு விட்டது ஜலத்தில் வஸிக்கும் முதலைக்கோ உத்ஸாஹசக்தி தேஹபலம் இந்திரியபலம் ஆகிய இவை யாவும் அதிகமாகவே உண்டாயின. (30) அந்தக்கஜேந்திரன் தேஹாபிமான முள்ளதாக இருப்பதுபற்றி விவசனய் எப்பொழுது ப்ராண

विवशो यदृच्छया । अपारयन्नात्मविमोक्षणे चिरं दध्याविमां बुद्धिमथा-
भ्यपद्यत ॥ ३१ ॥ न मामिमे ज्ञातय आतुरं गजाः कुतः करिण्यः प्रभव
न्ति मोचितुम् । ग्राहेण पाशेन विधातुरावृतोऽप्यहं च तं यामि परं परा-
यणम् ॥ ३२ ॥ यः कश्चनेशो बलिनोऽन्तकोरगात्प्रचण्डवेगादभिधावतो
भृशम् । भीतं प्रपन्नं परिपाति यद्भयान्मृत्युः प्रधावत्यरणं तमीमहि ॥३३॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे मन्वन्तरानुवर्णने
गजेन्द्रोपाख्याने द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

ஸங்கடத்தை யடைந்ததோ அப்பொழுது தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளமுடியாததாய்க் கொண்டு வெகுகாலம் தியானித்துப் பிறகு ஈஸ்வரஸங்கல்பத்தால் பின்வரும் புத்தியை அடைந்தது. (31) அதாவது:—ஆதுரனான என்னை ஞாதிகளான இந்த ஆண் யானைகளே விடுவிக்கமுடியாதனவாக இருக்கப் பெண் யானைகள் எங்ஙனம் விடுவிக்கச் சக்தங்களாக வாகப்போகின்றன. முதலையாகிற கர்த்தனுடைய பாசத்தினால் கட்டுண்டவனாக இருப்பதுபற்றி நானும் என்னை விடுவித்துக் கொள்ள அசக்தனாகவே தானிருக்கிறேன். ஆயினும் பரமேஸ்வரனும், ப்ரம்ஹாதியர்களுக்கு ஆஸ்ரய பூதனுமான அவரைச் சரண்புகுகின்றேன் என்றும். (32) எந்தவொரு ஈஸ்வரன் மஹாவலுவுள்ளதும், பயங்கரமான வேகமுள்ளதும், வேகமாக வோடிவருகின்றதுமான யமனாகிற பாம்பினின்றும் பயந்தவனான ப்ரபன்னனை ரக்ஷிக்கின்றாரோ, எவரிடமிருந்துண்டான பயத்தினால் மிருத்யுவானவன் ஓடுகின்றானோ அவரைச் சரண்புகுகின்றேன் என்றது. (33) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
கஜேந்திரோபாக்கியானத்தில் இரண்டாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं व्यवसितो बुद्ध्या समाधाय मनो हृदि । जजाप परमं जाप्यं प्राग्जन्मन्यनुशिक्षितम् ॥ १ ॥ गजेन्द्र उवाच—ओं नमो भगवते तस्मै यत एतच्चिदात्मकम् । पुरुषायादिबीजाय परेशायाभिधीमहि ॥ २ ॥ यस्मिन्निदं यतश्चेदं येनेदं य इदं स्वयम् । योऽस्मात्परस्माच्च परस्तं प्रपद्ये स्वयंभुवम् ॥ ३ ॥ यः स्वात्मनीदं निजमाययार्पितं क्वचिद्विभातं

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) तृतीये तु गजेन्द्रेण स्तुतो हरिरुपेत्य तम् ।
समुद्दधार तं ग्राहादग्राहं देवलशापतः ॥ १ ॥

(க—ரை) கஜேந்திரனால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட ஹரியானவர் வந்து அந்தக் கஜேந்திரனை முதலையினின்றும் விடுவித்தார் என்றும், அந்த முதலையைத் தேவலசாபத்தினின்றும் விடுவித்தாரென்றும் இந்த மூன்றாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் புத்தியினால் நிஶ்சயித்துக்கொண்டு மனத்தை ஹ்ருதயத்தில் அசையாது நிறுத்தி முந்தின ஜன்மத்தில் அப்யஸிக்கப்பட்டதும் மேலானதுமான ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தான். (1) கஜேந்திரன் சொல்லலுற்றான்—சித்ரூபரான எவர்மூலம் இந்தத்தேஹாதிப் பொருளானது சிதாத்மகமாக=சேதனமாக, வாகின்றதோ, புருஷரும்=சரீரங்களில் ப்ரவேசித்தவரும், ஆதிபீஜரும்=ப்ரகிருதி புருஷஸ்வரூபரும், பரேசருமான அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறோம். (2) அதிஷ்டானபூதரான எவரிடத்தில் இந்த ப்ரபஞ்சமானது கல்பிதமோ, உபாதானகாரணரான எவரிடமிருந்து இந்த ப்ரபஞ்சமுண்டாயிற்றோ, எந்தக் கர்த்தாவினால் இந்த ப்ரபஞ்சமுண்டுபண்ணப்பட்டதோ, எவர் தானே இந்தப்ரபஞ்சஸ்வரூபமாக இருக்கின்றாரோ, எவர் இந்தக் காரியத்தையும் காரணத்தையும்விட பரரோ=மேலானவரோ, ஸ்வதஸ்ஸித்தரான அவரைச் சரணமாக அடைகிறேன். (3) எவர் தனது அதீனமான மாயையினால் தன்னிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்ய (தோற்றும்படி செய்ய) ப்பட்டதும் சில

क च तत्तिरोहितम् । अविद्धदृक्साक्ष्युभयं तदीक्षते ।स आत्ममूलोऽवतु मां परात्परः ॥ ४ ॥ कालेन पञ्चत्वमितेषु कृत्स्नशो लोकेषु पालेषु च सर्वहेतुषु । तमस्तदासीद्गहनं गभीरं यस्तस्य पारेऽभिविराजते विभुः ॥ ५ ॥ न यस्य देवा ऋषयः पदं विदुर्जन्तुः पुनः कोऽर्हति गन्तुमीरितुम् । यथा नटस्याकृतिभिर्विचेष्टतो दुरत्ययानुक्रमणः स माऽवतु ॥ ६ ॥ दिदृक्षवो यस्य पदं सुमङ्गलं विमुक्तसङ्गा मुनयः सुसाधवः । चरन्त्यलोकव्रतमव्रणं वने भूतात्मभूताः सुहृदः स मे गतिः ॥ ७ ॥

न विद्यते यस्य च जन्म कर्म वा न नामरूपे गुणदोष एव वा । तथापि लोकाप्ययसंभवाय यः स्वमायया तान्यनुकालमृच्छति ॥ ८ ॥

பொழுது அபிவ்யக்தமாக இருந்துகொண்டு சிலபொழுது (ப்ரளயத்தில்) ஒடுங்கினதாயுமிருக்கும் காரியகாரணாத்மகமான அந்த இந்த ப்ரபஞ்சத்தை அழியாத திருஷ்டியுள்ளவராக இருப்பதுபற்றி ஸாக்ஷியாக இருந்து பார்க்கின்றாரோ, ப்ரகாசமான சக்ஷுராதிகளைக் காட்டிலும் பரரும், ஆனதுபற்றி ஆத்மமூலரும்=ஸ்வப்ரகாசரும், ஆன அவர்என்னை ரக்ஷிக்கட்டும். (4) எல்லாவுலகங்களும், லோகபாலர்களும், எல்லாக் காரணவஸ்துக்களும் காலத்தினால் நாசத்தையடைந்தபொழுது, ப்ரவேசிக்கவியலாததும், அனந்தமும், ப்ரஸித்தமுமான எந்தத் தமஸ்ஸானது இருந்ததோ அந்த இருளின் கறையில் எந்த ப்ரபுவானவர் ப்ரகாசிக்கின்றாரோ, எவருடைய ஸ்வரூபத்தைத் தேவர்களும் ருஷிகளும் அறியமாட்டார்களோ, பிற்காலத்திலுள்ள எந்த ஜீவனும் எவருடைய ஸ்வரூபத்தை அறிவதற்கோ வாயினால் சொல்லுவதற்கோ அருஹனாகவாகமாட்டானோ நடனுடையதுபோன்ற ஆகிருதிகளினால் பலதறப்பட்ட சேஷ்டிதத்தையுடையவரும், அறியவியலாத சரிதத்தை யுடையவருமான அவர் என்னை ரக்ஷிக்கட்டும். (5–6) எவருடைய மிக்க மங்களமான ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவெண்ணமுள்ளவர்களும், விஷயப்பற்றை யொழித்தவர்களும், மிக்க ஸாதுக்களும், பூதங்களில் ஆத்மதிருஷ்டியை யுடையவர்களும், யாவர்க்கும் ஸுஹிருத்துக்களுமான ருஷிகள் வனத்திலிருந்துகொண்டு இடையறுது ப்ரம்ஹசரிய வ்ரதத்தை யனுஷ்டிக்கின்றனரோ அவர் எனக்குக் கதியாகிறார். (7)

तस्मै नमः परेशाय ब्रह्मणेऽनन्तशक्तये। अरूपायोरुरूपाय नम आश्चर्यकर्मणे ॥ ९ ॥ नम आत्मप्रदीपाय साक्षिणे परमात्मने। नमो गिरां विदूराय मनसश्चेतसामपि ॥ १० ॥ सत्त्वेन प्रतिलभ्याय नैष्कर्म्येण विपश्चिता। नमः कैवल्यनाथाय निर्वाणसुखसंविदे ॥ ११ ॥ नमः शान्ताय घोराय मूढाय गुणधर्मिणे। निर्विशेषाय साम्याय नमो ज्ञानघनाय च ॥ १२ ॥ क्षेत्रज्ञाय नमस्तुभ्यं सर्वाध्यक्षाय साक्षिणे। पुरुषायात्ममूलाय मूलप्रकृतये नमः ॥ १३ ॥ सर्वेन्द्रियगुणद्रष्ट्रे सर्वप्रत्ययहेतवे। असता छाययोक्ताय

எவருக்குப் பிறவியோ, பிறவிக்கு ஹேதுவான கர்மமோ கிடையாதோ நாமரூபங்களுமோ குணதோஷங்களுமோ கிடையாவோ ஆயினும் உலகங்களின் ப்ரளயம் ஜன்மம் இவற்றுக்குவேண்டி அந்தந்த காலத்துக்குத் தக்கபடி தனததீனமான மாயைமூலம் ஜன்மம் முதலியவற்றை எவர் தரிக்கின்றாரோ, பரேசரும் ப்ரம்ஹமும் ஆனதுபற்றியே அரூபருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். அனந்தமான சக்தியை யுடையவரும் ஆனது பற்றியே அதிகமான ரூபத்தை யுடையவரும், ஆஶ்சரியங்களான கர்மங்களை யுடையவருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். (8–9) ஸாக்ஷியாக இருப்பதுபற்றி தன்னைத் தானே ப்ரகாசப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றவரும், ஜீவரியந்தாவும், ஆனதுபற்றியே வாக்குகளுக்கும், மனத்துக்கும் சித்தத்தின் விருத்திகளுக்கும் எட்டாதவருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். (10) இவ்வித மிருந்தபோதிலுங்கூட வித்வானால் ஸன்னியாஸத்தினாலும் சுத்தமான சித்தத்தினாலும் அறிந்து கொள்ளக்கூடியவரும், கைவல்யத்துக்குப் பதியும், மோக்ஷானந்தானுபவரூபருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். (11) சாந்தரும்=ஸத்துவத்தை யனுஸரிப்பவரும், கோரரும் = ரஜோகுணத்தை யனுஸரிப்பவரும், மூடரும்= தமோகுணதர்மமுள்ளவரும் ஸத்துவாதிகுணங்களின் தர்மங்களை அனுஸரிப்பவரும், எத்தகைய விசேஷமுமற்றவரும், ஸர்வஸமரும், ஞானகனருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். (12) ஸர்வத்துக்கும் அத்யக்ஷராயும் க்ஷேத்ரக்ஞராயு மிருப்பினும் ஸாக்ஷியாகவுள்ள உமக்கு நமஸ்காரம். புருஷராக=முன்னரே இருப்பவராக, இருப்பதுபற்றி ஜீவாத்மாக்களுக்கு மூலமாகவுள்ளவரும், மூலமான ப்ர

सदाभासाय ते नमः ॥१४॥ नमो नमस्तेऽखिलकारणाय निष्कारणायाद्भुतकारणाय। सर्वागमाम्नायमहार्णवाय नमोऽपवर्गाय परायणाय ॥ १५ ॥ गुणारणिच्छन्नचिदूष्मपाय तत्क्षोभविस्फूर्जितमानसाय। नैष्कर्म्यभावेन विवर्जितागमस्वयंप्रकाशाय नमस्करोमि ॥ १६ ॥ मादृक्प्रपन्नपशुपाशविमोक्षणाय मुक्ताय भूरिकरुणाय नमोऽलसाय। स्वांशेन सर्वतनुभृन्मनसि

தானத்துக்கும் காரணமானவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (13) எல்லா இந்திரியங்களுடையவும் குணங்களான விஷயங்களுக்கு த்ரஷ்டாவும், எல்லா இந்திரியவிருத்திகளையும் தனக்கு ஞாபகமாக வுடையவரும், விஷயங்களில் ஸத்ரூபமான ஆபாஸத்தை=தோற்றத்தை, யுடையவராக இருப்பதுபற்றி அஹங்காராதி ப்ரபஞ்சத்தில் *அஸத்ரூபமான சாயையினால் ஸூசிப்பிக்கப் பட்டவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (14) ஸர்வத்துக்கும் காரணமான ஸ்வரூபமுள்ளவரும், ஆனதுபற்றியே தனக்கு வேறு காரணமற்றவரும், மண் முதலிய காரணப்பொருள்களுக்குப்போல விகாரமெதுவுமற்றவராக இருப்பதுபற்றி ஆஸ்சரியம் வாய்ந்த காரணஸ்வரூபரும், எல்லா ஆகமங்களுக்கும் வேதங்களுக்கும் ஸமுத்திரமாக=முடிவிடமாக, உள்ளவரும், மோக்ஷஸ்வரூபரும், உத்தமர்களுக்கும் ஆஸ்ரயபூதருமான அவருக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரமிருக்கட்டும். (15) குணங்களாகிற அரணிக்கட்டையினால் மறைக்கப்பட்ட ஞானமாகிற அக்னிஸ்வரூபரும், அந்தக் குணங்களின் சலனரூபமான காரிய விஷயத்தில் வெளிப்பட்ட விருத்தியுள்ள மனஸ்ஸையுடையவரும், ஆத்மதத்துவத்தின் பாவனையினால் போக்கப்பட்ட விதிநிஷேதரூபமான சாஸ்திரத்தை யுடையவர்களிடத்தில் ஸ்வயமாகவேயுள்ள ப்ரகாசத்தை யுடையவருமான அவரையும் பொருட்டு நமஸ்கரிக்கிறேன். (16) அதிகமான கருணையுள்ளவராக இருப்பதுபற்றி என்போன்ற ப்ரபன்னனாகிற பசுவின் பாசத்தை=அவித்யையை, மீதமின்றி போக்குகின்றவரும், ஸ்வயம் முக்தரும், ஆனதுபற்றியே அவ்விஷயத்தில் சோம்பலற்றவரும், தனது அம்சமான அந்தர்யாமி ஸ்வரூபத்தினால் எல்லா ஜீவர்களுடையவும் மனத்தில் ப்ரகாசிக்கப்

---

* ஜலத்தில் காணும் ப்ரதிபிம்பத்தினால் பிம்பமான ஸூரியாதிகள் ஸூசிப்பிக்கப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க.

प्रतीतप्रत्यग्दृशे भगवते बृहते नमस्ते ॥ १७ ॥ आत्मात्मजाप्तगृहवित्तजनेषु सक्तैर्दुष्प्रापणाय गुणसङ्गविवर्जिताय । मुक्तात्मभिः स्वहृदये परिभाविताय ज्ञानात्मने भगवते नम ईश्वराय ॥ १८ ॥

यं धर्मकामार्थविमुक्तिकामा भजन्त इष्टां गतिमाप्नुवन्ति । किं त्वाशिषो रात्यपि देहमव्ययं करोतु मेऽदभ्रदयो विमोक्षणम् ॥ १९ ॥ एकान्तिनो यस्य न कञ्चनार्थं वाञ्छन्ति ये वै भगवत्प्रपन्नाः । अत्यद्भुतं तच्चरितं सुमङ्गलं गायन्त आनन्दसमुद्रमग्नाः ॥ २० ॥ तमक्षरं ब्रह्म परं परे-

---

பட்ட ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபரும், பகவானும்=எல்லா ஜீவர்களுடைய நியமனத்திலும் ஸமர்த்தரும், (அவர்களின் மனத்தில் தோன்றின போதிலும்) ப்ருஹத்தும்=அபரிச்சின்னரும், ஆன உமக்கு நமஸ்காரம். (17) குணங்களுடன் ஸங்கமற்றவராக இருப்பதுபற்றி, சரீரம் புத்திரன் இஷ்டன் வீடு பணம் மற்றுமுள்ள ஜனம் இவர்களிடத்தில் பற்றுள்ளவர்களால் அடையமுடியாதவரும், தேஹாதிகளில் பற்றற்றவர்களினால் தங்களுடைய மனத்தில் ஞானஸ்வரூபராகச் சிந்திக்கப்பட்டவரும், பகவானுமான ஈச்வரனுக்கு நமஸ்காரம். (18)

தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் இவற்றில் ஆசைகொண்டு எவரைப் பஜிக்கின்றவர்கள் தங்களுக் கிஷ்டமான தர்மாதிபலனை யடையவே செய்கின்றனரோ, மேலும் எவர், பஜிப்பவர் எதிர்பாருதமற்றுமுள்ள காமனைகளையும் அழிவற்ற தேஹத்தையும் தருகின்றாரோ அதிகமான தயையுள்ள அவர் எனது விமோக்ஷணத்தை மட்டுமே செய்யட்டும். அதிகத்தை நான் யாசிக்கவில்லை. (19) பகவான்களை=ஸர்வக்ஞான யுக்தர்களான பாகவதர்களை, ஸேவிக்கின்றவர்களும், அதிகம் அத்புதம் வாய்ந்ததும் மிக்க மங்களம் வாயந்ததுமான அந்தச் சரித்திரத்தைக் கானஞ்செய்து கொண்டு ஆனந்தஸமுத்திரத்தில் முழுகினவர்களுமான எவருடைய ஏகாந்த பக்தர்கள் வேறு ஒன்றையும் விரும்பமாட்டார்களோ, அக்ஷரனும், பரம் ப்ரம்ஹமும், பரேசனும், அவ்யக்தரும், ஆத்யாத்மிகயோகத்தினால் அடையக்கூடியவரும், இந்திரியங்களுக்கு எட்டாதவரும், ஸூக்ஷ்மரும், அவிவேகிகளுக்கு வெகுதூரம் போன்றவரும், அனந்தரும்,

शमव्यक्तमाध्यात्मिकयोगगम्यम् । अतीन्द्रियं सूक्ष्ममिवातिदूरमनन्तमाद्यं परिपूर्णमीडे ॥२१॥ यस्य ब्रह्मादयो देवा वेदा लोकाश्चराचराः । नामरूपविभेदेन फल्ग्व्या च कलया कृताः ॥ २२ ॥ यथार्चिषोऽग्नेः सवितुर्गभस्तयो निर्यान्ति संयान्त्यसकृत्स्वरोचिषः । तथा यतोऽयं गुणसंप्रवाहो बुद्धिर्मनः खानि शरीरसर्गाः ॥ २३ ॥ स वै न देवासुरमर्त्यतिर्यङ् न स्त्री न षण्ढो न पुमान्न जन्तुः । नायं गुणः कर्म न सन्न चासन्निषेधशेषो जयतादशेषः ॥ २४ ॥ जिजीविषे नाहमिहामुया किमन्तर्बहिश्चावृतयेभयोन्या । इच्छामि कालेन न यस्य विप्लवस्तस्यात्मलोकावरणस्य मोक्षम् ॥

ஆத்யரும், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவருமான அவரை ஸ்துதிக்கின்றேன். (20–21) ப்ரம்ஹாதிதேவர்களும், வேதங்களும், சராசரங்களான லோகங்களும், எவருடைய அற்பமான அம்சமூலம் பெயர் ரூபம் இவற்றின் பேதத்துடன் செய்யப்பட்டனரோ, ஸ்வயம்ஸித்தமான காந்தியை யுடைய அக்னியிலிருந்து ஜ்வாலைகளும் சூரியனிடமிருந்து கிரணங்களும் அடிக்கடி வெளிவருவதும் திரும்பவும் அவற்றிலேயே ஒடுங்குவதும் எப்படியோ அப்படியே இந்த குண ப்ரவாஹமும், புத்தியும், மனஸ்ஸும், இந்திரியங்களும், சரீரஸிருஷ்டிகளும் எவரிடமிருந்தே உண்டாயிற்றோ, தேவர் அஸுரர் மனிதர் பசு இவையாக இல்லாதவரும் ஸ்திரீயாக இல்லாதவரும், அலியாக இல்லாதவரும், புருஷனாக இல்லாதவரும், ப்ராணியாக இல்லாதவரும், இந்தக் குணமாக இல்லாதவரும், கர்மமாக இல்லாதவரும், ஸத்தாகவோ அஸத்தாகவோ இல்லாதவரும் இவை எல்லாவற்றையும் நீக்குமிடத்துச் சேஷமாக எஞ்ஜியுள்ளவரும் அசேஷருமான அவரே தனது மேன்மையை வெளிக்காட்டட்டும். (22-24) உள்ளிலும் வெளியிலும் அவிவேகத்தினால் மறைக்கப்பெற்ற இந்த யானைப்பிறவியினால் பயன் எதுவுமில்லையாதலால் நான் இப்பொழுது ஜீவிக்க விரும்பவில்லை. எந்த மோக்ஷத்துக்குக் காலத்தினால் நாசமானது கிடையாதோ அந்த ஆத்மப்ராகாசத்தை மறைக்கின்ற அக்ஞானத்தின் நிவிருத்திரூபமன மோக்ஷத்தையே நான் விரும்புகின்றேன். (25)

सोऽहं विश्वसृजं विश्वमविश्वं विश्ववेदसम् । विश्वात्मानमजं ब्रह्म प्रणतोऽस्मि परं पदम् ॥ २६ ॥ योगरन्धितकर्माणो हृदि योगविभाविते । योगिनो यं प्रपश्यन्ति योगेशं तं नतोऽस्म्यहम् ॥२७॥ नमो नमस्तुभ्यमसह्यवेगशक्तित्रयायाखिलधीगुणाय । प्रपन्नपालाय दुरन्तशक्तये कदिन्द्रियाणामनवाप्यवर्त्मने ॥ २८ ॥ नायं वेद स्वमात्मानं यच्छक्त्याहंधिया हतम् । तं दुरत्ययमाहात्म्यं भगवन्तमितोऽस्म्यहम् ॥ २९ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं गजेन्द्रमुपवर्णितनिर्विशेषं ब्रह्मादयो विविधलिङ्गभिदाभिमानाः । नैते

முமுக்ஷுவான அந்த நான், ப்ரபஞ்சஸ்ரஷ்டாவும், விஸ்வரூபரும், ப்ரபஞ்சத்தைவிட வேறுபட்டவரும், ப்ரபஞ்சத்தை வேதமாக=தனமாக=உபகரணமாக, உடையவரும், ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆத்மபூதரும், ஜனனமற்றவரும் பரமபதமுமான ப்ரம்ஹத்தை வணங்கினவனாக இருக்கின்றேன். (26) யோகமென்ற பகவத்தர்மத்தினால் பொசுக்கப்பட்ட கர்மத்தை யுடையவர்களான யோகிகள் யோகத்தினால் சுத்தஞ்செய்யப்பட்ட ஹிருதயத்தில் எவரைப் பார்க்கின்றனரோ அந்த யோகேசனை நான்வணங்கினவனாக இருக்கிறேன். (27) பொருக்க முடியாத ராகாதியாகிற வேகத்தையுடைய சக்தித்ரயத்தையுடையவரும், வெளியில் எல்லா இந்திரியங்களுடையவும் விஷயமான சப்தாதிகுணங்களாக ப்ரகாசிக்கின்றவரும், பக்தனைக் காப்பவரும், முடிவற்ற சக்தியை யுடையவரும், கெட்ட இந்திரியங்களை உடையவர்களுக்கு அடையமுடியாத வழியை யுடையவருமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (28) எவருடைய சக்தியாகிற மாயையினாலேற்பட்ட அஹங்காரத்தினால் மறைக்கப்பட்ட சொந்த ஆத்மாவை இந்த ஜனமானது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளாதிருக்கின்றதோ அழிவற்ற மாஹாத்மியத்தையுடையவரான அந்தப் பகவானை நான் ஆஸ்ரயித்தவனாக இருக்கின்றேன் என்றான். (29) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் மூர்த்திபேதங்களை விடுத்து பரதத்துவத்தையே வர்ணித்தவரான கஜேந்திரனுடைய அருகில் பலதறப்பட்ட மூர்த்திபேதத்தில் அபிமானத்தை யுடையவர்களான இந்த ப்ரம்ஹாதிகள் எப்பொழுது வரவில்லையோ அப்பொழுது எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மபூதராக இருப்பதுபற்றி ஸர்

यदोपससृपुर्निखिलात्मकत्वात्तत्राखिलामरमयो हरिराविरासीत् ॥ ३० ॥
तं तद्वदार्तमुपलभ्य जगन्निवासः स्तोत्रं निशम्य दिविजैः सह संस्तुवद्भिः ।
छन्दोमयेन गरुडेन समुह्यमानश्चक्रायुधोऽभ्यगमदाशु यतो गजेन्द्रः ॥ ३१ ॥
सोऽन्तःसरस्युरुबलेन गृहीत आर्तो दृष्ट्वा गरुत्मति हरिं ख उपात्तचक्रम् ।
उत्क्षिप्य साम्बुजकरं गिरमाह कृच्छ्रान्नारायणाखिलगुरो भगवन्नमस्ते
॥ ३२ ॥ तं वीक्ष्य पीडितमजः सहसावतीर्य सग्राहमाशु सरसः कृपयो-
ज्जहार । ग्राहाद्विपाटितमुखादरिणा गजेन्द्रं संपश्यतां हरिरमूमुचदुस्त्रिया-
णाम् ॥ ३३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे गजेन्द्रमोक्षणवर्णनं नाम
तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

வதேவதாமயரான ஹரியானவர் வந்துதோன்றினர். (30) அவன் அவ்விதம் ஆர்த்தனுகைபீடிதனுக, இருப்பதை யறிந்தும் அவன் செய்த ஸ்தோத்திரத்தைக் கேட்டும் ஜகன்னிவாஸரான ஹரியானவர் சக்கிராயுதத்தைக் கையில் தாங்கிக் கொண்டு ஸ்துதிக்கின்ற தேவர்களுடன் கூட வேதமயரான கருடனுல் சுமக்கப்படுகின்றவராய் எங்கு கஜேந்திரனிருக்கின்றுனே அங்கு வேகமாகவந்துசேர்ந்தார். (31) ஸரஸ்ஸின் உள்ளில் அதிகம் வலுவுள்ள முதலையினுல் பிடித்துக் கொள்ளப்பட்டவனும் ஆர்த்தனுமான அந்தக் கஜேந்திரன் சக்கிராயுதத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு கருடன் மீதிருக்கும் ஹரியை ஆகாசத்தில் கண்டு தாமரஸபுஷ்பத்துடன் கூடின துதிக்கையை உயரத்தூக்கிக்கொண்டு வெகு கஷ்டத்துடன் ஹே நாராயண! ஹே பகவன்! ஹே அகிலகுரோ! உமக்கு நமஸ்காரம் என்முன். (32) அஜனுன பகவான் அவன் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதை நேரில் கண்ணுற்றுக் கிருபையினுல் வேகமாக மடுவிலிறங்கி முதலையுடன்கூட அவனை ஸரஸ்ஸிலிருந்து கறையிலெடுத்துப் போட்டார். சக்கிராயுதத்திஞல் பிளக்கப்பட்ட வாயையுடையதான முதலையிலிருந்து தேவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஹரியானவர் கஜேந்திரனை விடுவித்தார் என்றார். (33)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
கஜேந்திரமோக்ஷணவர்ணனமென்ற மூன்றுவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—तदा देवर्षिगन्धर्वा ब्रह्मेशानपुरोगमाः । मुमुचुः कुसुमासारं शंसन्तः कर्म तद्धरेः ॥ १ ॥ नेदुर्दुन्दुभयो दिव्या गन्धर्वा ननृतुर्जगुः । ऋषयश्चारणाः सिद्धास्तुष्टुवुः पुरुषोत्तमम् ॥ २ ॥ योऽसौ ग्राहः स वै सद्यः परमाश्चर्यरूपधृक् । मुक्तो देवलशापेन हूहूर्गन्धर्वसत्तमः ॥ ३ ॥ प्रणम्य शिरसाधीशमुत्तमश्लोकमव्ययम् । अगायत यशो·

நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) चतुर्थे तु तयोर्ग्राहः प्राप गन्धर्वतां पुनः ।
गजं स्वपार्षदं कृत्वा हरिर्निन्ये निजं पदम् ॥ १ ॥

(க-ரை) கஜேந்திரன், முதலே அவ்விருவருள் முதலேயானது திரும்பவும் கந்தர்வத்தன்மையையடைந்தது. ஹரியானவர் யானேயைத் தனது பார்ஷதனுகச் செய்துகொண்டு தனது வைகுண்டலோகஞ் சேர்த்தார் என இந்த நான்காவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—அப்பொழுது ப்ரம்ஹதேவன் மஹாதேவன் இவர்களே முதன்மையாகக்கொண்ட தேவர் ருஷிகள் கந்தர்வர் இவர்கள் ஹரியினுடைய அந்தக் கர்மத்தைப் புகழ்ந்து கொண்டு பூமாரியைப் பெய்தனர். (1) தேவலோகத்திலுள்ள துந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்கின. கந்தர்வர்கள் பாடினர். (அப்ஸரஸ்ஸுகள்) ஆடினர். ருஷிகளும், சாரணர்களும், ஸித்தர்களும் புருஷோத்தமனே ஸ்துதித்தனர். (2) யாதொரு இந்த முதலேயுண்டோ அது அப்பொழுதே *தேவல சாபத்தினின்றும் விடு

---

* ஸரஸ்ஸில் ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்ரீடை செய்கின்ற ஹூஹூ என்ற கந்தர்வன் அதில் ஸ்னனஞ்செய்ய இறங்கின தேவலரின் காலேப் பிடித்து இழுத்தான். அவர் கோபங்கொண்டு முதலேயாக ஆகக் கடவது எனச் சபித்தார். பிறகு அவனுல் வேண்டப்பட்ட அவர் இவ்விதமே கஜேந்திரனேப் பிடித்துக் கொள். பிறகு அவனே கறையேற்றும் ஹரியானவர் உன்னேயும் சாபத்தினின்றும் விடுவிக்கப் போகிருர் என்ருர் என இதிஹாஸத்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

धाम कीर्तन्यगुणसत्कथम् ॥ ४ ॥ सोऽनुकम्पित ईशेन परिक्रम्य प्रणम्य तम् । लोकस्य पश्यतो लोकं स्वमगान्मुक्तकिल्बिषः ॥ ५ ॥ गजेन्द्रो भगवत्स्पर्शाद्विमुक्तोऽज्ञानबन्धनात् । प्राप्तो भगवतो रूपं पीतवासाश्चतुर्भुजः ॥ ६ ॥ स वै पूर्वमभूद्राजा पाण्ड्यो द्रविडसत्तमः । इन्द्रद्युम्न इति ख्यातो विष्णुव्रतपरायणः ॥ ७ ॥ स एकदाराधनकाल आत्मवान्गृहीतमौनव्रत ईश्वरं हरिम् । जटाधरस्तापस आप्लुतोऽच्युतं समर्चयामास कुलाचलाश्रमः ॥ ८ ॥ यदृच्छया तत्र महायशा मुनिः समागमच्छिष्यगणैः परिश्रितः । तं

பட்டு மிக்க வாஸ்சரியகரமான ரூபத்தைத் தரித்துக் கொண்டு ஹூஹூ என்ற கந்தர்வஸ்ரேஷ்டனாகவாகி, ஸர்வத்துக்கும் நியந்தாவும், உத்தமஸ்லோகனும், அவ்யயனுமான பகவானைத் தலையினால் வணங்கி யசஸ்ஸுக்கு ஆஸ்ரயமானவரும் கீர்த்தனஞ் செய்யத்தகுந்த குணங்களையும் நல்ல கதையையுமுடையவருமான அவரைக் கானத்தினால் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். (3–4) ஈசனால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட அவன் பாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் அவரை வலம்வந்து நமஸ்கரித்து விட்டு உலகமானது பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது சொந்தமான கந்தர்வலோகத்தை யடைந்தான். (5) கஜேந்திரன் பகவானுடைய ஸ்பர்சத்தினால் அக்ஞானமாகிற பந்தத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரத்தை யுடையவனாயும், நான்கு கைகளை யுடையவனாயுமாகிப் பகவத்ஸாரூப்யத்தையடைந்தான். (6) அவனே முன்னர் தமிழ் தேசத்தில் சிறந்தவனும் இந்திரத்யும்னன் என்ற ப்ரஸித்திபெற்றவனும், விஷ்ணுவ்ரதத்தி லீடுபட்டவனுமான பாண்டிய அரசனாக இருந்தான். (7) அவன் ஒருஸமயம் பகவதாராதன காலத்தில் மனோஜயமுள்ளவனாயும், மௌனவ்ரதத்தை யாஸ்ரயித்தவனாயும், ஜலத்தில் ஸ்னானஞ்செய்தவனாயும், ஜடாதரனாயும், தாபஸனாயுமாகிக் குலாசலமான மலயபர்வதத்திலிருந்துகொண்டு ஈஸ்வரனான ஹரியை ஆராதித்து வந்தான். (8) அந்த மலயபர்வதத்தில் வஸிப்பவரும் மஹத்தான யசஸ்ஸுள்ளவருமான அகஸ்த்யமுனியானவர் சிஷ்யக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டவராய் எதிருச்சையாக அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அந்த ருஷியானவர், மௌனமாக

वीक्ष्य तूष्णीमकृतार्हणादिकं रहस्युपासीनमृषिश्चुकोप ह ॥९॥ तस्मा इमं शापमदादसाधुरयं दुरात्माऽकृतबुद्धिरद्य । विप्रावमन्ता विशतां तमोऽन्धं यथा गजः स्तब्धमतिः स एव ॥ १० ॥

श्रीशुक उवाच—एवं शप्त्वा गतोऽगस्त्यो भगवान्नृप सानुगः । इन्द्रद्युम्नोऽपि राजर्षिर्दिष्टं तदुपधारयन् ॥ ११ ॥ आपन्नः कौञ्जरीं योनिमात्मस्मृतिविनाशनीम् । हर्यर्चनानुभावेन यद्गजत्वेऽप्यनुस्मृतिः ॥ १२ ॥ एवं विमोक्ष्य गजयूथपमब्जनाभस्तेनापि पार्षदगतिं गमितेन युक्तः । गन्धर्वसिद्धविबुधैरुपगीयमानकर्माऽद्भुतं स्वभवनं गरुडासनोऽगात् ॥१३॥ एतन्महाराज तवेरितो मया कृष्णानुभावो गजराजमोक्षणम् । स्वर्ग्यं यश-

---

ஏகாந்தமான விடத்திலுட்கார்ந்திருப்பவனும் வந்த தனக்குப்பூஜை முதலியவற்றைச் செய்யாதவனுமான அவனைக் கண்டு கோபங்கொண்டார். (9) அஸாதுவும் கெட்ட புத்தியுள்ளவனும் அசிக்ஷித மான புத்தியையுடையவனும் இப்பொழுது ப்ராம்ஹணனை தன்னை அவமதித்தவனுமான இவன் யானைபோல ஸ்தப்தமான புத்தியுள்ளவனாக இருப்பதால் அதே யானையாகவாகி அந்ததமஸ்ஸை (அக்ஞானம்நிறைந்த பிறவியை) அடையக்கடவன் என அவனையும் பொருட்டு சாபத்தைக் கொடுத்தார் என்றார். (10)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ந்ருப! பகவானான அகஸ்த்யர் இவ்விதம் சபித்துவிட்டுச் சிஷ்யர்களுடன் கூடச் சென்றுவிட்டார். இந்திரத்யும்னன் என்ற ராஜருஷியும் அந்தச் சாபத்தைத் தைவாதீனமாக நேர்ந்ததெனவாலோசித்துக்கொண்டு தனது நினைவையழிக்கக்கூடிய யானைப்பிறவியை யடைந்தான். ஆயினும் ஹரியைப் பூஜித்ததன் பெருமையினால் யானைப் பிறவியிலுங்கூட முந்தின பிறவியின் நினைவானது அவனுக்கு அழியாததாக இருந்தது. (11–12) பத்மநாபனான பகவான் இவ்விதம் கஜேந்திரனைச் சாபத்தினின்றும் விடுவித்து பார்ஷதநிலையை யடைவிக்கப்பட்ட அவனுடன்கூடினவராய்க் கருடன் மீதேறிக்கொண்டும் கந்தர்வர் ஸித்தர் தேவர் இவர்களால் கொண்டாடப்படும் கர்மத்தை யுடையவராய்க் கொண்டும் ஆஸ்சரியம் வாய்ந்த தனது லோகத்தை யடைந்தார். (13) ஹே குருவர்ய! ஹே மஹாராஜ! கேட்பவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைத்

स्यं कलिकल्मषापहं दुःस्वप्ननाशं कुरुवर्य श्रृण्वताम् ॥ १४ ॥ यथानुकी-
र्तयन्त्येतच्छ्रेयस्कामा द्विजातयः । शुचयः प्रातरुत्थाय दुःस्वप्नाद्युपशा-
न्तये ॥ १५ ॥ इदमाह हरिः प्रीतो गजेन्द्रं कुरुसत्तम । श्रृण्वतां सर्वभू-
तानां सर्वभूतमयो विभुः ॥ १६ ॥

श्रीभगवानुवाच—ये मां त्वां च सरश्चेदं गिरिकन्दरकाननम् ।
वेत्रकीचकवेणूनां गुल्मानि सुरपादपान् ॥ १७ ॥ श्रृङ्गाणीमानि धिष्ण्यानि
ब्रह्मणो मे शिवस्य च । क्षीरोदं मे प्रियं धाम श्वेतद्वीपं च भास्वरम् ॥१८॥
श्रीवत्सं कौस्तुभं मालां गदां कौमोदकीं मम । सुदर्शनं पाञ्चजन्यं सुपर्णं
पतगेश्वरम् ॥ १९ ॥ शेषं च मत्कलां सूक्ष्मां श्रियं देवीं मदाश्रयाम् ।

தரக்கூடியதும் யசஸ்ஸைத் தரக்கூடியதும், கலியினாலேற்படும் தோஷத்தைப் போக்கக்கூடியதும், கெட்ட ஸ்வப்பினத்தை நாசஞ் செய்யக்கூடியதுமான இந்தக்கஜேந்திரமோக்ஷணமென்ற கிருஷ்ண மஹிமையானது உமக்கு என்னால் சொல்லப்பட்டது. (14) ஆக வே இதை ஶ்ரேயஸ்ஸில் விருப்பமுள்ள எந்த த்விஜாதிகளுண்டோ அவர்கள் காலையிலெழுந்து ஸ்நானாதிகளினால் சுத்தர்களாகவாகி இரவில் கண்ட கெட்ட ஸ்வப்பினமூலம் நேர்ந்த தோஷத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டி உள்ளபடி சொல்லுகின்றனர். (15) ஹே குருஸத்தம! ஸர்வபூதமயனும் விபுவுமான ஹரியானவர் ப்ரீதியை யடைந்தவராய்க் கொண்டு எல்லா ப்ராணிகளும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—எவர்கள் விடியற்காலத்திலெழுந்து சுத்தர்களாயும், மனத்தை அசையாது நிறுத்தினவர்களாயுமிருந்து கொண்டு என்னையும், கஜேந்திரனான உன்னையும், இந்த ஸரஸ்ஸையும், மலை அதிலுள்ள குஹை காடு இவற்றையும், பிரம்பு வண்டு துளைத்த மூங்கில்கள் வேறுமூங்கில்கள் இவற்றின் புதருகளையும், தேவவிருக்ஷங்களையும், ப்ரம்ஹதேவனுடையவும், என்னுடையவும், சிவனுடையவும் ஸ்தானங்களான இந்தக் கொடிமுடிகளையும், எனக்கு ப்ரியஸ்தானமான க்ஷீரஸமுத்திரத்தையும், ப்ரகாசிக்கின்ற ஶ்வேதத்வீபத்தையும், ஸ்ரீவத்ஸத்தையும், கௌஸ்துபத்

**ब्रह्माणं नारदमृषिं भवं प्रह्लादमेव च ॥ २० ॥ मत्स्यकूर्मवराहाद्यैरवतारैः
कृतानि मे । कर्माण्यनन्तपुण्यानि सूर्यं सोमं हुताशनम् ॥ २१ ॥ प्रणवं
सत्यमव्यक्तं गोविप्रान्धर्ममव्ययम् । दाक्षायणीर्धर्मपत्नीः सोमकश्यपयो-
रपि ॥ २२ ॥ गङ्गां सरस्वतीं नन्दां कालिन्दीं सितवारणम् । ध्रुवं ब्रह्म-
ऋषीन्सप्त पुण्यश्लोकांश्च मानवान् ॥ २३ ॥ उत्थायापररात्रान्ते प्रयताः
सुसमाहिताः । स्मरन्ति मम रूपाणि मुच्यन्ते ह्येनसोऽखिलात् ॥२४॥ ये
मां स्तुवन्त्यनेनाङ्ग प्रतिबुध्य निशात्यये । तेषां प्राणात्यये चाहं ददामि
विमलां मतिम् ॥ २५ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्यादिश्य हृषीकेशः प्रध्माय
जलजोत्तमम् । हर्षयन्विबुधानीकमारुरोह खगाधिपम् ॥ २६ ॥**

**इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे गजेन्द्रमोक्षणवर्णनं नाम
चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥**

த்தையும், வனமாலையையும், கௌமோதகீ என்ற எனது கதையையும், ஸுதர்சனத்தையும், பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கத்தையும், பக்ஷிராஜனான கருடனையும், எனது ஸூக்ஷ்மகலையான ஆதிசேஷனையும், என்னையே ஆஶ்ரயித்தவளான லக்ஷ்மீ தேவியையும், ப்ரம்ஹதேவனையும், நாரதருஷியையும், மஹாதேவனையும், ப்ரஹ்லாதனையும், மத்ஸ்யகூர்ம வராஹாதி அவதாரங்களினால் செய்யப்பட்டனவும் அளவற்ற புண்ணியங்களுள்ளனவுமான என்னுடைய கர்மங்களையும், சூரியனையும், சந்திரனையும், அக்னியையும், ஸத்யமான ப்ரணவத்தையும், அவ்யக்தத்தை (மாயையை)யும், பசு ப்ராம்ஹணர் இவர்களையும், அழிவற்ற பக்திரூபமான தர்மத்தையும், தக்ஷகுமாரிகளான ஸோமன் கஶ்யபர் இவர்களின் தர்மபத்னிகளையும், கங்கையையும், ஸரஸ்வதி நதியையும், அளகநந்தா நதியையும், யமுனையையும், ஐராவதம் என்ற யானையையும், த்ருவனையும் எழு ப்ரம்ஹருஷிகளையும், புண்ணிய ஶ்லோகர்களான மனிதர்களையும், எனது ரூபங்களையும் நினைக்கின்றனரோ அவர்கள் எல்லாப் பாபத்தினின்றும் விடுபடுகின்றனர். (17-24) ஹே அங்க! எவர்கள் விடியற்காலையிலெழுந்து இந்த ஸ்தோத்திரத்தினால் என்னை ஸ்துதிக்கின்றனரோ அவர்களுக்கு நான் ப்ராணத்யயகா

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—राजन्नुदितमेतत्ते हरेः कर्माघनाशनम्। गजेन्द्र-
मोक्षणं पुण्यं रैवतं त्वन्तरं शृणु ॥ १ ॥ पञ्चमो रैवतो नाम मनुस्तामस-

---

லத்தில் சுத்தமான புத்தியைத் தருகின்றேன் என்றார். (25) ஸ்ரீ சுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹ்ருஷீகேசன் இவ்விதமுபதேசித்து விட்டுச்சங்கையூதித் தேவர்களை ஸந்தோஷமடையச் செய்துகொண்டு பக்ஷிராஜனான கருடன்மீதேறினார். (26) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
கஜேந்திரமோக்ஷண வர்ணனமென்ற நான்காவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—••✿••—

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) अमृताख्यानमध्याभिरष्टाभिरनुवर्ण्यते ।
स्वभक्तपक्षपातेन यत्र योषायितं प्रभोः ॥ १ ॥
पञ्चमे पञ्चमश्चाथ षष्ठश्चाकथयन्मनुम् ।
विप्रशापाच्च निःश्रीकैः कृतां देवैर्हरेः स्तुतिम् ॥ २ ॥

(க—ரை) இதன் பிறகு எட்டு அத்தியாயங்களினால் எதில் தனது பக்தபக்ஷபாதத்தினால் ப்ரபுவான பகவானுக்கு ஸ்திரீரூபமானது ஏற்பட்டதோ அந்த அமிருதமதனக் கதையானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) அவற்றுள் இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் ஐந்தாவதும் ஆறாவது:மான மனுக்களையும், ப்ராம்ஹண சாபத்தினால் ஐஸ்வரியத்தை இழந்தவர்களான தேவர்களினால் செய்யப்பட்ட ஹரியின் ஸ்துதியையு முபதேசிக்கிறார். (2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—புண்ணியமானதும் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதுமான கஜேந்திரமோக்ஷணமென்ற இந்த ஹரியின் காரியமானது உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. ரைவதமன்வந்தரத்தைக் கேளும். (1) தாமஸமனுவின் ஸஹோதரரான ரைவதர் ஐந்தாவது மனுவாவார். பலிவிந்த்யனை ஆதியாகக்கொண்ட அர்ஜு

सोदरः । बलिविन्ध्यादयस्तस्य सुता अर्जुनपूर्वकाः ॥ २ ॥ विभुरिन्द्रः सुरगणा राजन्भूतरयादयः । हिरण्यरोमा वेदशिरा ऊर्ध्वबाह्वादयो द्विजाः ॥ ३ ॥ पत्नी विकुण्ठा शुभ्रस्य वैकुण्ठैः सुरसत्तमैः । तयोः स्वकलया जज्ञे वैकुण्ठो भगवान्स्वयम् ॥ ४ ॥ वैकुण्ठः कल्पितो येन लोको लोकनमस्कृतः । रमया प्रार्थ्यमानेन देव्या तत्प्रियकाम्यया ॥ ५ ॥ तस्यानुभावः कथितो गुणाश्च परमोदयाः । भौमान्रेणून्स विममे यो विष्णोर्वर्णयेद्गुणान् ॥ ६ ॥ षष्ठश्च चक्षुषः पुत्रश्चाक्षुषो नाम वै मनुः । पूरुपूरुषसुद्युम्नप्रमुखाश्चाक्षुषात्मजाः ॥ ७ ॥ इन्द्रो मन्त्रद्रुमस्तत्र देवा आप्यादयो गणाः । मुनयस्तत्र वै राजन्हविष्मद्वीरकादयः ॥ ८ ॥ तत्रापि देवः संभूत्यां वैरा-

---

னன் முதலியோர் அவருடைய புத்திரர்களாவர். (2) ஹே ராஜன்! விபுவான பகவானே இந்திரன். பூதரயன் முதலியோர் தேவ கணங்கள். ஹிரண்யரோமா, வேதசிரஸ், ஊர்த்வபாஹு முதலியோர் ப்ராம்ஹணர்கள். (3) சுப்ரனுடைய பத்தினி விகுண்டா என்பவள். அந்தத் தம்பதிகளிடத்தில் வைகுண்டர்களென்கிற தேவஸ்ரேஷ்டர்களுடன் கூட தனது அம்சத்தினுல் பகவான் தானுகவே வைகுண்டனுக அவதரித்தார். (4) தேவியான லக்ஷ்மியினுல் ப்ரார்த்திக்கப் படுகின்ற எவரால் அவளுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினுல் லோக (ஜன) ங்களினுல் நமஸ்கரிக்கப்பட்ட வைகுண்ட மென்ற லோகமானது அமைக்கப் பட்டதோ, (5) அவருடைய மஹிமை சொல்லப்பட்டது. மேலான விருத்தியையுடைய குணங்களும் சொல்லப்பட்டன. ஆனுல் எவன் விஷ்ணுவின் குணங்களை வர்ணிக்கத் தொடங்குவானே அவன் பூமியிலுள்ள பொடிகளைக் கணக்கிட்டுக் கண்டுபிடிக்கக்கூடும். (6) சக்ஷுஷ் என்பவரின் புத்திரனுன சாக்ஷுஷன் என்பவன் ஆறுவது மனுவாக வாகிருன். பூரு, பூருஷன், ஸுத்யும்னன் முதலியோர் சாக்ஷுஷனுடைய புத்திரர்கள். (7) அந்த மன்வந்தரத்தில் மந்த்ரத்ருமன் இந்திரனுனன். ஆப்யரை ஆதியாகக் கொண்ட கூட்டங்கள் தேவர்கள். ஹே ராஜன்! அந்த மன்வந்தரத்தில் ஹவிஷ்மான் வீரகன் முதலியோர் த்விஜர்களாக இருந்தனர். (8) அந்த மன்வந்தரத்திலும் பகவானுன தேவன்

जस्याभवत्सुतः। अजितो नाम भगवानंशेन जगतः पतिः॥ ९॥ पयोधिं येन निर्मथ्य सुराणां साधिता सुधा। भ्रममाणोऽम्भसि धृतः कूर्मरूपेण मन्दरः॥ १०॥

राजोवाच—यथा भगवता ब्रह्मन्मथितः क्षीरसागरः। यदर्थं वा यतश्चाद्रिं दधारांबुचरात्मना॥११॥ यथामृतं सुरैः प्राप्तं किंचान्यदभवत्ततः। एतद्भगवतः कर्म वदस्व परमाद्भुतम्॥ १२॥ त्वया सङ्कथ्यमानेन महिम्ना सात्वतां पतेः। नातितृप्यति मे चित्तं सुचिरं तापतापितम्॥ १३॥ सूत उवाच—संपृष्टो भगवानेवं द्वैपायनसुतो द्विजाः। अभिनन्द्य हरेर्वीर्यमभ्याचष्टुं प्रचक्रमे॥ १४॥ श्रीशुक उवाच—यदा युद्धेऽसुरैर्देवा बाध्य-

---

வைராஜனுக்கு ஸம்பூதி என்பவளிடத்தில் அம்சத்தினுல் அஜிதன் என்ற பெயருள்ள புத்திரனுகப் பிறந்து உலகுக்குப் பதியாகவானார். (9) இவரால் ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமிருதம் ஸாதித்துத் தரப்பட்டது. ஜலத்தில் சுத்துகின்ற மந்தரமலையும் ஆமையுருவமெடுத்த இவரால் சுமக்கப்பட்டது என்றார்.

அரசன் சொல்லலுற்றார்—ஹே ப்ரம்ஹன்! பகவானுல் எந்தப் பாற்கடல் கடைவதற்கு வேண்டி ஆமையுருவத்தினுல் மந்தரமலையானது சுமக்கப்பட்டதோ அந்தப் பாற்கடலானது என்ன ப்ரயோஜனத்துக்காக எவ்விதம் கடையப்பட்டது. (11) தேவர்களினுல் அமிருதமானது எவ்வித மடையப்பட்டது. அப்பொழுது வேறுஎன்ன நடந்தது. பரமாத்புதமான இந்தப் பகவானுடைய காரியத்தைச் சொல்லுவீராக. (12) உம்மால் நன்கு உபதேசிக்கப்படுகின்ற ஸாத்வதர்களுக்குப் பதியின் மஹிமையினுல் மிகத்தாபதப்தமான என்னுடைய சித்தமானது போதுமென்ற எண்ணத்தையடையாதிருக்கின்றது என்றார். (13) சூதர் சொல்லலுற்றார்—ஹே த்விஜர்காள்! இவ்விதம் கேட்க்கப்பட்டவரும் பகவானுமான வியாஸகுமாரர் அரசனைப் புகழ்ந்து ஹரியின் வீரியத்தைச் சொல்லவாரம்பித்தார். (14) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—எப்பொழுது யுத்தத்தில் அசுரர்களினுல் தேவர்கள் கூர்மையான பாணங்களினுலடிக்கப்பட்டு உயிரற்றவர்களாய் விழுந்து திரும்பவும் பிழைக்காதிருந்

माना: शितायुधै: । गतासवो निपतिता नोत्तिष्ठेरन्स्म भूयश: ॥ १५ ॥
यदा दुर्वाससः शापात्सेन्द्रा लोकास्त्रयो नृप । नि:श्रीकाश्चाभवंस्तत्र
नेशुरिज्यादय: क्रिया: ॥ १६ ॥ निशाम्यैतत्सुरगणा महेन्द्रवरुणादय: ।
नाध्यगच्छन्स्वयं मन्त्रैर्मन्त्रयन्तो विनिश्चयम् ॥ १७ ॥ ततो ब्रह्मसभां
जग्मुर्मेरोर्मूर्धनि सर्वश: । सर्वं विज्ञापयांचक्रु: प्रणता: परमेष्ठिने ॥ १८ ॥
स विलोक्येन्द्रवाय्वादीन्नि:सत्त्वान्विगतप्रभान् । लोकानमङ्गलप्रायानसु-
रानयथा विभु: ॥ १९ ॥ समाहितेन मनसा संस्मरन्पुरुषं परम् । उवा-
चोत्फुल्लवदनो देवान्स भगवान्पर: ॥ २० ॥

अहं भवो यूयमथोऽसुरादयो मनुष्यतिर्यग्द्रुमघर्मजातय: । यस्याव-
तारांशकलाविसर्जिता व्रजाम सर्वे शरणं तमव्ययम् ॥ २१ ॥ न यस्य

தனரோ, (15) ஹே ந்ருப! துர்வாஸஸ்ஸின் சாபத்தினால் இந்திரனுடன்கூடின மூன்று வுலகங்களும் சோபையற்றனவாகவாயினவோ அப்பொழுது உலகில் யாகாதிகளான க்ரியைகள் நாசமடைந்தன. (16) மஹேந்திரன் வருணன் இவர்களை ஆதியாகவுடைய தேவ கணங்கள் இதைக் கண்டு தாங்கள் மந்திராலோசனைகளைச் செய்த போதிலுங்கூட நிஸ்சயத்தை யடையாதவர்களாக இருந்தனர். (17) அப்பொழுது யாவரும் மேருவின் சிகரத்திலிருக்கும் ப்ரம்ஹதேவனின் ஸபையையடைந்து ப்ரம்ஹதேவனையும் பொருட்டு வணங்கி யாவையும் தெரிவித்துக் கொண்டனர். (18) விபுவான அந்த ப்ரம்ஹதேவன் இந்திரன் வாயு முதலியவர்கள் வலுவற்றவர்களாகவும் சோபையற்றவர்களாகவு மிருப்பதையும், உலகங்கள் பெரும்பாலும் அமங்களம் நிறைந்தனவாக இருப்பதையும் அஸுரர்கள் தேவர்களுக்கு நேர்மாறாகத் தேஹபுஷ்டி வலு இவையுள்ளவர்களாக இருப்பதையும் கண்டு ஒரே இடத்தில் நிருத்தின மனத்தினால் பரமபுருஷனைத் தியானித்துக் கொண்டு பரனும் பகவானுமான அவர் மலர்ந்த முகத்துடன் தேவர்களைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றார். (19–20)

நானும், மஹாதேவனும், நீங்களும் (தேவர்களும்) பிறகு அஸுராதிகளும், மனுஷ்யர், பசுக்கள் மரங்கள் வியர்வையினின்று

वध्यो न च रक्षणीयो नोपेक्षणीयादरणीयपक्षः । अथापि सर्गस्थितिसंयमार्थं धत्ते रजःसत्त्वतमांसि काले ॥ २२ ॥ अयं च तस्य स्थितिपालनक्षणः सत्त्वं जुषाणस्य भवाय देहिनाम् । तस्माद्व्रजामः शरणं जगद्गुरुं स्वानां स नो धास्यति शं सुरप्रियः ॥ २३ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्याभाष्य सुरान्वेधाः सह देवैररिन्दम । अजितस्य पदं साक्षाज्जगाम तमसः परम् ॥ २४ ॥ तत्रादृष्टस्वरूपाय श्रुतपूर्वाय वै विभो । स्तुतिमब्रूत दैवीभिर्गीर्भिस्त्ववहितेन्द्रियः ॥ २५ ॥

முண்டானவைகள், அந்தப் பகவானுடைய அவதாரமான புருஷனுடைய அம்சமான ப்ரம்ஹதேவனுடைய அம்சர்களான மரீச்யாதிகள் அவர்களாலுண்டுபண்ணப்பட்ட புத்திரபௌத்திராதிகள் ஆகியயாவரும் அவ்யயரான அவரைச்சரணமாக அடைவோம். (21) எவருக்கு வதஞ்செய்ய வேண்டியவருமில்லையோ, ரக்ஷிக்கவேண்டியவருமில்லையோ, ஒதுக்கித்தள்ளவேண்டியவரும் ஆதரவுகாட்டவேண்டிய பக்ஷத்திலுள்ளவரும் இல்லையோ ஆயினும் அவர் காலத்தில் ஸிருஷ்டி ஸ்திதிப்ரளயங்களுக்குவேண்டி ரஜோகுண ஸத்துவகுண தமோகுணங்களை தரிக்கிறார். (22) இது ஸத்துவகுணத்தைப் பின்பற்றினவரான அவருக்கு ஜீவர்களின் க்ஷேமத்துக்குவேண்டி ஸ்திதியைப்பாலனஞ்செய்யும் காலமாகும். ஆகவே ஜகத்குருவான அவரை நாம் சரணமாக அடைவோமாக. தேவர்களிடம் ப்ரேமையுள்ளவரான அவர் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களான நமக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வார் என்றார். (23) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே அரிந்தம! ப்ரம்ஹதேவன் இவ்விதம் தேவர்களைச் சொல்லிவிட்டுத் தேவர்களுடன்கூட லோகாலோகத்தைக்காட்டிலும் பரமான யாதொரு தமஸ்ஸுண்டோ அதைக்காட்டிலும் பரமான ஹரியினுடைய பதத்தை நேரில் அடைந்தார். (24) ஹே விபோ! அவ்விடத்தில் அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்களையுடையவராய்க் கொண்டு அதிருஷ்டமான ஸ்வரூபத்தையுடையவரும் சாஸ்திரமூலம் முன்னர் ஶ்ரவணஞ்செய்யப்பட்டவருமான பகவானையும் பொருட்டு தைவங்களான= வைதிகங்களான, வாக்குகளினால் ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தார். (25)

ब्रह्मोवाच—अविक्रियं सत्यमनन्तमाद्यं गुहाशयं निष्कलमप्रतर्क्यम्। मनोऽग्रयानं वचसानिरुक्तं नमामहे देववरं वरेण्यम् ॥२६॥ विपश्चितं प्राणमनोधियात्मनामर्थेन्द्रियाभासमनिद्रमव्रणम्। छायातपौ यत्र न गृध्रपक्षौ तमक्षरं खं त्रियुगं व्रजामहे ॥ २७ ॥ अजस्य चक्रं त्वजयेर्यमाणं मनोमयं पञ्चदशारमाशु। त्रिणाभि विद्युच्चलमष्टनेमि यदक्षमाहुस्तमृतं प्रपद्ये ॥२८॥ य एकवर्णं तमसः परं तदलोकमव्यक्तमनन्तपारम्। आसांचकारोपसुप

ப்ரம்ஹதேவன் சொல்லலுற்றார்—அந்தமும் ஆதியுமற்றவரும், ஆனதுபற்றி அவிக்ரியரும், ஆனதுபற்றி ஸத்யரும்=முக்காலத்திலுமழிவற்றவரும், மனதைக் காட்டிலுங்கூட வேகமாகச் செல்லுபவரும், ஆனதுபற்றி ஊஹித்தறிய வியலாதவரும், ஆனதுபற்றி நிஷ்களரும்=உபாதிஸம்பந்தமற்றவரும், ஆனதுபற்றி எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளிலிருப்பவரும், வாக்குக் கெட்டாதவரும், வரேண்யருமான தேவஶ்ரேஷ்டரை நமஸ்கரிக்கின்றோம். (26) ப்ராணன் மனஸ் புத்தி அஹங்காரம் இவற்றுக்கு ஞாதாவும், சப்தாதி விஷயங்கள் அவற்றைக் கிரஹிக்கும் இந்திரியங்கள் ஆகிய இவ்விரண்டின் ரூபமாகவும் தோற்றத்தை யடைகின்றவரும், ஆயினும் தேஹமற்றவராக இருப்பதுபற்றி நித்திரை (அக்ஞானம்) அற்றவரும், ஆனதுபற்றியே அக்ஷரரும், ஆகாசம்போல எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவரும், எவரிடத்தில் ஜீவபக்ஷபாதிகளான அவித்தையும் வித்தையும் கிடையாவோ அப்பேர்ப்பட்டவரும், மூன்று யுகங்களில் மட்டுமே ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகின்றவருமான அவரைச் சரணமாக அடைகின்றோம். (27) மாயையினால் ப்ரேரணை செய்யப்படுகின்றதும், மனத்தை ப்ரதானமாக வுடையதும், பத்து இந்திரியங்கள் ஐந்து ப்ராணங்கள் ஆகிய பதினைந்து ஆரக்கால்களை யுடையதும், வேகமாகச் செல்லக்கூடியதும், மூன்று குணங்களை குடம்போல நடுவிலுடையதும், மின்னல் போல நிலைத்திராததும், மூலப்ரகிருதி மஹத் அஹங்காரம் பஞ்சதன்மாத்திரை இவையாகிற எட்டு நேமியை யுடையதுமான ஜீவனுடைய சக்கிரத்தை=தேஹாதிப் பொருள்களை, எவரை அக்ஷமாக=குடமாக, உடையதெனச் சொல்லுகின்றனரோ ஸத்யரான அவரைச் சரணமடைகின்றேன். (28) எவர் பக்தரக்ஷணத்துக்கு

र्णमेनमुपासते योगरथेन धीराः ॥ २९ ॥ न यस्य कश्चातितितर्ति मायां यया जनो मुह्यति वेद नार्थम्। तं निर्जितात्मात्मगुणं परेशं नमाम भूतेषु समं चरन्तम् ॥ ३० ॥

इमे वयं यत्प्रिययैव तन्वा सत्त्वेन सृष्टा बहिरन्तराविः। गतिं न सूक्ष्मामृषयश्च विद्महे कुतोऽसुराद्या इतरप्रधानाः ॥ ३१ ॥ पादौ महीयं स्वकृतैव यस्य चतुर्विधो यत्र हि भूतसर्गः। स वै महापुरुष आत्मतन्त्रः

வேண்டி கருடன் மீதுட்கார்ந்தாரோ, எவர், ஏகவர்ணமும்= ஞானமொன்றையே ஸ்வரூபமாக வுடையதும், ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் பரமானதும், அலோகமும்=கண்ணுல் காணக்கூடாத தும், அவ்யக்தமும்=எவ்வித பேதமுமற்றதும், அனந்தபாரமும்= தேசத்தாலும் காலத்தாலும் பரிச்சேதமற்றதும், ஆன அந்த ப்ரம்ஹமாகவே இருக்கிருரோ, ஆனதுபற்றியே எந்த இவரை தீரர்கள்=புத்தியைத் தன்வசமாக்கினவர்கள், யோகமாகிற ஸாத னத்தினுல் பஜிக்கின்றனரோ அவரை நமஸ்கரிக்கின்ருேம். (29) எந்த மாயையினுல் ஜனமானது மோஹத்தை யடைந்து ஆத்மஸ் வரூபத்தை யறிவதில்லேயோ எவருடைய அந்த மாயையை ஒருவ னும் எளிதில் தாண்ட முடிவதில்லேயோ, ஜயிக்கப்பட்ட ஆத்மா வையும்=ஆத்மசக்தியான மாயையையும், ஆத்மகுணங்களேயும்= மாயாகுணங்களேயும், உடையவரும், பரேசனும், பூதங்களிடத்தில் ஸமமாக ஸஞ்சரிப்பவருமான அவரை நமஸ்கரிக்கின்ருேம். (30)

தேவர்களான இந்த நாங்களும், ருஷிகளும் எவருடைய ப்ரிய சரீரமான ஸத்துவகுணத்தினுல் ஸிருஷ்டிக்கப் பட்டவர்களாக இருந்த போதிலுங்கூட வெளியிலும் உள்ளிலும் ப்ரகாசித்த போ திலுங்கூட எவருடைய ஸூக்ஷ்மமான கதியை=நிருபாதிகமான ஸ்வ ரூபத்தை, அறியாதவர்களாக இருப்பதுபற்றி ரஜோகுண தமோ குண ப்ரதானர்களான அசுரர் முதலியோர் எப்பாடுபட்டும் அறிய மாட்டார் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லேயோ அவரை நமஸ்கரிக்கின் ருேம். (31) எந்தப் பூமியில் ஆண்டஜம் ஸ்வேதஜம் உத்பிஜ்ஜம் ஜராயுஜம் என்ற நான்கு விதமான ப்ராணி ஸர்க்கமானது இருக் கிறதோ தன்னுல் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பூமியே எவருடைய

प्रसीदतां ब्रह्ममहाविभूतिः ॥ ३२ ॥ अम्भस्तु यद्रेत उदारवीर्यं सिध्यन्ति जीवन्त्युत वर्धमानाः । लोकास्त्रयोऽथाखिललोकपालाः प्रसीदतां ब्रह्म महाविभूतिः ॥ ३३ ॥ सोमं मनो यस्य समामनन्ति दिवौकसां वै बलमन्ध आयुः । ईशो नगानां प्रजनः प्रजानां प्रसीदतां नः स महाविभूतिः॥३४॥ अग्निर्मुखं यस्य तु जातवेदा जातः क्रियाकाण्डनिमित्तजन्मा । अन्तःसमुद्रेऽनुपचन्स्वधातून्प्रसीदतां नः स महाविभूतिः ॥ ३५ ॥ यच्चक्षुरासीत्तरणिर्देवयानं त्रयीमयो ब्रह्मण एष धिष्ण्यम् । द्वारं च मुक्तेरमृतं च मृत्युः

பாதங்களோ அழியாத ஸ்வரூபமுள்ளவராக இருப்பதுபற்றி ஆத்ம தந்திரும்=பாதாதிகளுள்ளவராயினுங்கூட அவற்றுக்கு உட்படா தவரும், மஹத்தான ஐஶ்வரியத்தையுடையவருமான அந்த மஹா புருஷன் அருள் புரியக்கடவர். (32) எந்த ஜலங்களிலிருந்து மூன்று உலகங்களும் லோகபாலர்களும் உண்டாகவும் ஜீவிக்க வும் விருத்தியடையவும் செய்கின்றனரோ அதிகமான சக்தியை யுடைய அந்த ஜலமானது எவருடைய வீரியமோ அழியாத ஸ்வரூ பமுள்ளவரும் மஹத்தான ஐஶ்வரியத்தை யுடையவருமான அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (33) தேவர்களுக்கு அன்னமும் ஆனதுபற்றியே பலமும் ஆயுளுமாகவிருப்பவனும், மரங்களை விசேஷமாக வளர்ப்பவனுமான சந்திரனை எவருடைய மனஸ்ஸாகச் சொல்லுகின்றனரோ மஹத்தான ஐஶ்வரியமுள்ள அவர் ப்ரஜைகளான எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (34) தனத்தை யுண்டாக்குகின்றவரும், கர்மகாண்டத்தினால் சொல்லப் படும் கர்மத்துக்கு நிமித்தமான பிறவியையுடையவரும், வயிற்றின் நடுவில் பாகஞ்செய்வதற்குத் தகுதியானவற்றையே அடிக்கடி பாக ஞ்செய்கின்றவரும், (ஸமுத்திரமத்தியில் பாடபரூபத்தினால் ஜலங் களையே குடிக்கின்றவரும்) ஆன அக்னியானவர் எவருடைய முக மாகவாகிறாரோ மஹத்தான ஐஶ்வரியத்தை யுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (35) அர்ச்சிராதி மார்க்கதே வதையும், மூன்று வேதஸ்வரூபரும், ப்ரம்ஹோபாஸனத்துக்கு ஸ்தானமானவரும், முக்திக்கு வழியாக வுள்ளவரும், புண்ணிய லோகமாக இருப்பதுபற்றி அமிருதரும், காலாத்மகராக இருப்பது பற்றி மிருத்யுவுமான இந்தச் சூரியன் எவருடைய கண்ணோ

प्रसीदतां नः स महाविभूतिः ॥ ३६ ॥ प्राणादभूद्यस्य चराचराणां प्राणः सहो बलमोजश्च वायुः । अन्वास्म सम्राजमिवानुगा वयं प्रसीदतां नः स महाविभूतिः ॥ ३७ ॥

श्रोत्राद्दिशो यस्य हृदश्च खानि प्रजज्ञिरे खं पुरुषस्य नाभ्याः। प्राणेन्द्रियात्मासुशरीरकेतं प्रसीदतां नः स महाविभूतिः॥ ३८ ॥ बलान्महेन्द्रस्त्रिदशाः प्रसादान्मन्योर्गिरीशो धिषणाद्विरिञ्चिः। खेभ्यश्च छन्दांस्यृषयो मेढ्रतः कः प्रसीदतां नः स महाविभूतिः ॥३९॥ श्रीर्वक्षसः पितरश्छाय-

---

மஹத்தான ஐச்வரியமுள்ள அவர் எங்களுக்கு அருள் புரியக்கடவர். (36) எந்த ப்ராணனை புத்தியாதி அதிஷ்டாதிருதேவர்களான நாங்கள் சக்கிரவர்த்தியை அவரது வேலைக்காரர்கள் போல அனுஸரித்தவர்களாக இருக்கின்றோமோ, சரங்களும் அசரங்களுமான ப்ராணிகளுக்கு ப்ராணனும், ஸஹஸ்ஸும்=மனத்தின் உத்ஸாஹ சக்தியும், பலமும்=சரீரபலமும், ஓஜஸ்ஸும்=இந்திரிய பலமும், ஆக இருக்கும் வாயுவானது எவருடைய ப்ராணனிலிருந்து உண்டாயிற்றோ மஹத்தான ஐச்வரியமுள்ள அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (37)

எந்தப் புருஷனுடைய காதிலிருந்து திக்குகளும், எவருடைய ஹிருதயத்திலிருந்து தேஹத்திலுள்ள ஓட்டைகளும் உண்டாயினவோ, பஞ்சவிருத்தி ப்ராணன்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் மனத்துக்கும் நாகம் கூர்மம் க்ரகரம் தேவதத்தம் தனஞ்ஜயம் என்ற வேறு ப்ராணவ்ருத்திகளுக்கும் சரீரத்துக்கும் ஆச்ரயபூதமான ஆகாசமானது எந்தப் புருஷனுடைய நாபி (உந்தி) யிலிருந்து உண்டாயிற்றோ மஹத்தான ஐச்வரியத்தையுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (38) எவருடைய பலத்திலிருந்து மஹேந்திரனும், ப்ரஸாதத்திலிருந்து தேவர்களும், கோபத்திலிருந்து கிரீசனும், புத்தியிலிருந்து ப்ரம்ஹதேவனும், ஓட்டைகளிலிருந்து வேதங்களும், ருஷிகளும், மேட்ரத்தி (ஆண்குறியி) லிருந்து ப்ரஜாபதியும் உண்டாயினரோ மஹத்தான ஐச்வரியத்தையுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள்புரியக் கடவர். (39) எவருடைய மார்பிலிருந்து லக்ஷ்மியும், நிழலிலிருந்து பிதிருக்க

यासन्धर्मः स्तनादितरः पृष्ठतोऽभूत् । द्यौर्यस्य शीर्ष्णोऽप्सरसो विहारा-
त्प्रसीदतां नः स महाविभूतिः ॥४०॥ विप्रो मुखं ब्रह्म च यस्य गुह्यं राजन्य आसीद्भुजयोर्बलं च । ऊर्वोर्विडोजोऽङ्घ्रिरवेदशूद्रौ प्रसीदतां नः स महाविभूतिः॥ ४१ ॥ लोभोऽधरात्प्रीतिरुपर्यभूद्द्युतिर्नस्तः पशव्यः स्पर्शेन कामः। भ्रुवोर्यमः पक्ष्मभवस्तु कालः प्रसीदतां नः स महाविभूतिः॥४२॥ द्रव्यं वयः कर्मगुणान्विशेषं यद्योगमायाविहितान्वदन्ति । यद्दुर्विभाव्यं प्रबुधापबाधं प्रसीदतां नः स महाविभूतिः ॥ ४३ ॥

ஞும், ஸ்தனத்திலிருந்து தர்மமும், பிருஷ்டபாகத்திலிருந்து அதர்மமும், தலையிலிருந்து த்யுலோகமும், விளையாட்டிலிருந்து அப்ஸரஸ்ஸுகளும் உண்டாயினரோ மஹத்தான ஐஸ்வரியத்தையுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள்புரியக் கடவர். (40) ப்ராம்ஹணனும் ரஹஸ்யமான வேதமும் எவருடைய முகமாகவும், க்ஷத்திரியன் புஜங்களிலுள்ள பலமாகவும், நைபுண்யமென்ற விருத்தியையுடைய வைஸ்யன் துடைகளாகவும், வேதத்தைவிட வேறான வ்ருத்தியையுடைய சூத்திரன் கால்களாகவும் ஆயினரோ மஹத்தான ஐஸ்வரியத்தையுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (41) எவருடைய கீழுதட்டிலிருந்து லோபமும், மேலுதட்டிலிருந்து ப்ரீதியும், மூக்கிலிருந்து காந்தியும், ஸ்பர்சம் என்ற குணத்திலிருந்து பசுக்களுக்கு ஹிதமான காமமும், புருவங்களிலிருந்து யமனும், இமைமயிரிலிருந்து காலமும் உண்டாயினவோ மஹத்தான ஐஸ்வரியத்தையுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியட்டும். (42) எக்காரணம்பற்றி திரவ்யம்முதலியயாவும் ஞானிகளினால் உண்மையானதன்று என நிஷேதிக்கப்படுகின்றனவாகவும் நிர்ணயிக்கமுடியாதனவாகவும் இருக்கின்றனவோ அக்காரணம்பற்றி த்ரவ்யத்தையும்=ப்ருதிவீ அப்பு தேஜஸ் வாயு ஆகாசம் ஆகிய பூதங்களையும், வயஸ்ஸையும்=காலத்தையும், கர்மத்தையும், குணங்களையும்=சப்தம் ஸ்பர்சம் முதலிய இருபத்து நான்கு குணங்களையும், விசேஷத்தையும்=பௌதிகமான ப்ரபஞ்சத்தையும், எவருடைய யோகமாயையினால் செய்யப்பட்டனவாகச் சொல்லுகின்றனரோ மஹத்தான ஐஸ்வரியத்தையுடைய அவர் எங்கள் விஷயத்தில் அருள் புரியக்கடவர். (43)

नमोऽस्तु तस्मा उपशान्तशक्तये स्वाराज्यलाभप्रतिपूरितात्मने । गुणेषु मायारचितेषु वृत्तिभिर्न सज्जमानाय नभस्वदूतये ॥ ४४ ॥ स त्वं नो दर्शयाऽत्मानमस्मत्करणगोचरम् । प्रपन्नानां दिदृक्षूणां सस्मितं ते मुखाम्बुजम् ॥ ४५ ॥ तैस्तैः स्वेच्छाधृतै रूपैः काले काले स्वयं विभो । कर्म दुर्विषहं यन्नो भगवांस्तत्करोति हि ॥ ४६ ॥ क्लेशभूर्यल्पसाराणि कर्माणि विफलानि वा । देहिनां विषयार्तानां न तथैवार्पितं त्वयि ॥ ४७ ॥ नावमः कर्मकल्पोऽपि विफलायेश्वरार्पितः ॥ कल्पते पुरुषस्यैष स ह्यात्मा दयितो हितः ॥ ४८ ॥ यथा हि स्कन्धशाखानां तरोर्मूलावसेचनम् । एव-

---

ஓய்ந்த சக்தியை யுடையவரும், ஸ்வாராஜ்யலாபத்தினால்= ஆத்மலாபத்தினால், ப்ரதிபூரிதமான=பூர்ணமான, ஆத்மாவை=ஸ்வரூபத்தை, உடையவரும், மாயையினால் செய்யப்பட்டவைகளான குணங்களில்=இந்திரியங்களில், உள்ள தர்சனம் முதலிய விருத்களுடன் ஸங்கத்தை யடையாதவரும், வாயுவுக்கொப்பான லீலையை யுடையவருமான அவருக்கு நமஸ்காரம். (44) அந்த நீர், புன்சிரிப்புடன் கூடின உம்முடைய முகாரவிந்தத்தைப் பார்க்க எண்ண முள்ளவர்களும் பரபன்னர்களுமான எங்களுக்கு உமது ரூபத்தை எங்களது இந்திரியங்களுக்குத் தெரியும்படி காட்டுவீராக. (45) ஹே விபோ! பகவானான நீர் உமது ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட அந்த அந்த ரூபங்களினால், எங்களால் செய்யமுடியாத காரியம் யாதுண்டோ அதை அந்த அந்தக் காலத்திலும் ஸ்வயமாகவே செய்கின்றீரன்றோ. (46) விஷயங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களான ஜீவர்களுடைய கர்மங்கள் பயனற்றவைகளாகவும் கிலேசம் நிறைந்தனவாகவும் அற்பமான பலனுள்ளனவாகவுமாகின்றன. உம்மிடம் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட கர்மமோ அவ்விதமாவதில்லை. (47) அற்பமும், கர்மம்போல் தோன்றும் போலிகர்மமுங்கூட எந்த ஈஶ்வரனிடம் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்டால் பயனற்றதாக வாவதில்லையோ அந்த இந்த ஈஶ்வரன் ஜீவனுடைய ஆத்மாவும் ஆனதுபற்றியே தயிதரும் ஹிதருமாகிறார். (48) வேரில் ஜலத்தினால் நனைத்தலானது மரத்துக்கும் பெரிய கிளைகளுக்கும் சிறிய கிளைக்கும் பயன் தருவது எவ்விதமோ இவ்விதமே

माराधनं विष्णोः सर्वेषामात्मनश्च हि ॥ ४९ ॥ नमस्तुभ्यमनन्ताय दुर्वितर्क्यात्मकर्मणे । निर्गुणाय गुणेशाय सत्त्वस्थाय च सांप्रतम् ॥ ५० ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धेऽमृतमथनोपाख्याने पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं स्तुतः सुरगणैर्भगवान्हरिरीश्वरः । तेषामाविरभूद्राजन्सहस्रार्कोदयद्युतिः ॥ १ ॥ तेनैव महसा सर्वे देवाः प्रतिहते-

---

விஷ்ணுவின் ஆராதனமானது எல்லோருக்கும் தனக்கும் பயன் தருவதாகவாகிறது. (49) அனந்தரும், ஆலோசித்தறியவியலாத சொந்த கர்மங்களை யுடையவரும், உண்மையில் நிர்க்குணரும், குணங்களுக்கு நியந்தாவும் (ஸாத்விகர்களான தேவர்களை ரக்ஷிக்க வேண்டி) இதுபோழ்து ஸத்வகுணத்திலிருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம் என்றூர். (50) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
அமிருதமதனேபாக்கியானத்தில் ஐந்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆறுவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) षष्ठे पुनः स्तुतिर्विष्णावाविर्भूते सुरैः कृता ।
तन्मन्त्राच्चासुरैः साकममृतार्थे महोद्यमः ॥ १ ॥

(க-ரை) விஷ்ணுவானவர் ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைந்ததும் திரும்பவும் தேவர்களாற் செய்யப்பட்ட ஸ்துதியும் பகவானுடைய ஆலோசனையை முன்னிட்டு அஸுரர்களுடன்கூட அமிருதத்தை யடைவதற்கு வேண்டி செய்யப்பட்ட மஹத்தான முயற்சியும் இந்த ஆறுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஹே ராஜன்! இவ்விதம் தேவக் கூட்டங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட ஹரியும் ஈஶ்வரனுமான பகவான் ஆயிரம் சூரியர்களுடைய உதயகாலத்திலுள்ளது போன்ற காந்தி

क्षणा:। नापश्यन्खं दिशः क्षोणिमात्मानं च कुतो विभुम् ॥ २ ॥ विरिञ्चो भगवान्दृष्ट्वा सह शर्वेण तां तनुम् । स्वच्छां मरकतश्यामां कञ्जगर्भारुणेक्षणाम् ॥ ३ ॥ तप्तहेमावदातेन लसत्कौशेयवाससा । प्रसन्नचारुसर्वाङ्गीं सुमुखीं सुन्दरभ्रुवम् ॥ ४ ॥ महामणिकिरीटेन केयूराभ्यां च भूषिताम् । कर्णाभरणनिर्भातकपोलश्रीमुखाम्बुजाम् ॥ ५ ॥ काञ्चीकलापवलयहारनूपुरशोभिताम् । कौस्तुभाभरणां लक्ष्मीं बिभ्रतीं वनमालिनीम् ॥ ६ ॥ सुदर्शनादिभिः स्वास्त्रैर्मूर्तिमद्भिरुपासिताम् । तुष्टाव देवप्रवरः सशर्वः पुरुषं परम् । सर्वामरगणैः साकं सर्वाङ्गैरवनिं गतैः ॥ ७ ॥

யை யுடையவராய் அவர்களுக்கெதிரில் தோன்றினர். (1) எல்லாத் தேவர்களும் அதே காந்தியினல் தடுக்கப்பட்ட கண்ணெளியை யுடையவர்களாய் ஆகாசத்தையும் திக்குகளையும் பூமியையும் தங்கள் சரீரத்தையுமே காணச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கும்பொழுது விபுவான ஆண்டவனை எங்கிருந்து காண்பர். (2) தெளிந்ததும், மரகதம்போல் கருநிறமுள்ளதும், தாமரஸபுஷ்பத்தின் நடுப்பிரதேசம் போலச் சிவந்த கண்களையுடையதும், உருக்கின தங்கம்போலச் சுத்தமானதும் ப்ரகாசிக்கின்றதுமான பீதாம்பரத்துடன் கூடினதும், தெளிந்தனவும் அழகியனவுமான எல்லா அங்கங்களையுமுடையதும், அழகிய முகத்தையுடையதும், ஸுந்தரங்களான புருவங்களையுடையதும், விலையுயர்ந்த மணிகள் பதித்த கிரீடத்தினுலும் தோள்வளைகளினுலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், காதிலுள்ள குண்டலங்களினல்மிக ப்ரகாசிக்கின்ற கன்னங்களினலேற்பட்ட சோபையையுடைய முகாரவிந்தத்தையுடையதும், ஒட்டியாணம் என்ற ஆபரணம் காப்பு முக்தாஹாரம் பாதஸரம் இவற்றல் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், கௌஸ்துபமென்ற மணியைக் கழுத்திலணிந்ததும், லக்ஷ்மியை மார்பிலணிந்ததும், வனமாலையை மார்பிலணிந்ததும், ஸுதர்சனத்தை ஆதியாகக்கொண்டனவும் சரீரத்துடன் கூடினவுமான தனது அஸ்திரங்களினல் உபாஸிக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சரீரத்தைத் தேவஶ்ரேஷ்டரான ப்ரம்ஹதேவன் மஹாதேவனுடன்கூடக் கண்டு பூமியில் பட்ட எல்லா அங்கங்களுடன் கூடினவராக (ஸாஷ்டாங்கமாக) நமஸ்கரித்து மஹாதேவனு

ब्रह्मोवाच—अजातजन्मस्थितिसंयमायाऽगुणाय निर्वाणसुखार्णवाय। अणोरणिम्नेऽपरिगण्यधाम्ने महानुभावाय नमो नमस्ते ॥ ८ ॥ रूपं तवैतत्पुरुषर्षभेज्यं श्रेयोर्थिभिर्वैदिकतान्त्रिकेण। योगेन धातः सह नस्त्रिलोकान्पश्याम्यमुष्मिन्नु ह विश्वमूर्तौ ॥९॥ त्वय्यग्र आसीत्त्वयि मध्य आसीत्त्वय्यन्त आसीदिदमात्मतन्त्रे। त्वमादिरन्तो जगतोऽस्य मध्यं घटस्य मृत्स्नेव परः परस्मात् ॥ १० ॥ त्वं माययात्माश्रयया स्वयेदं निर्माय विश्वं तदनु प्रविष्टः। पश्यन्ति युक्ता मनसा मनीषिणो गुणव्यवायेऽप्य-

---

டனும் எல்லாத் தேவக்கூட்டங்களுடனும் கூட பரமபுருஷனை பகவானை ஸ்துதிக்கவாரம்பித்தார். (3–7)

ப்ரம்ஹதேவன் சொல்லலுற்றார்—எவ்வித குணஸம்பந்த முமற்றவராக இருப்பதுபற்றி ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ப்ரளயம் இவை யற்றவரும், மோக்ஷ ஸுகத்துக்கு ஸமுத்திரமாகவுள்ளவரும், ஆயினும் அணுவைக் காட்டிலுங்கூட அணுவும், உண்மையில் இத் தகையது என்று அளவிடமுடியாத மூர்த்தியை யுடையவரும், ஆலோசித்தறிய வியலாத மஹிமையை யுடையவராக இருப்பவரு மான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (8) ஹே புருஷர்ஷப! ஹே தாத:! இந்த உம்முடைய ரூபமானது வைதிகமாயும் தாந்த் ரிகமாயு முள்ள உபாய மூலம் ஶ்ரேயஸ்ஸில் விருப்பமுள்ளவர் களினால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கத்தக்கதாகவே இருக்கிறது. (ஆக வே இது இப்பொழுது புதிதாக ஏற்பட்டதன்று.) விஸ்வமூர்த்தி யான உம்மிடத்தில் எங்களையும் மூன்று உலகங்களையும் ஒரேஸ மயத்தில் பார்க்கிறேன். (ஆகவே உமது இந்த ரூபமானது பரிச் சின்னமாக வாகமாட்டாது.) (9) இந்த ப்ரபஞ்சமானது ஸ்வ தந்திரரான உம்மிடத்திலேயே ஆதியிலும்=ஸ்ருஷ்டிக்கு முந்தி யும், உம்மிடத்திலேயே மத்தியிலும், உம்மிடத்திலேயே ப்ரளயத்தி லும் இருந்தது. குடம் என்ற காரியத்திரவியத்துக்கு மண் என்ற காரணத்ரவியமானது போல ஸர்வத்துக்கும் காரணமான ப்ரதான த்தைக் காட்டிலும் பரரான நீரே இந்த ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆதியும் அந்தமும் நடுவுமாகிறீர். (10) நீர், ஸ்வரூபத்தை யாஶ்ரயமாக வுடையதும், ஸ்வாதீனையுமான மாயையினால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தை

गुणं विपश्चितः ॥ ११ ॥ यथाग्निमेधस्यमृतं च गोषु भुव्यन्नमम्बूद्यमने च वृत्तिम् । योगैर्मनुष्या अधियन्ति हि त्वां गुणेषु बुद्ध्या कवयो वदन्ति ॥ १२ ॥ तं त्वां वयं नाथ समुज्जिहानं सरोजनाभातिचिरेप्सितार्थम् । दृष्ट्वा गता निर्वृतिमद्य सर्वे गजा दवार्ता इव गाङ्गमम्भः ॥ १३ ॥ स त्वं विधत्स्वाखिललोकपाला वयं यदर्थास्तव पादमूलम् । समागतास्ते बहिरन्तरात्मन्किं वान्यविज्ञाप्यमशेषसाक्षिणः ॥ १४ ॥ अहं गिरित्रश्च सुरा-

---

ஸிருஷ்டித்து பிறகு அதில் ப்ரவேசத்தை யடைந்திருக்கின்றீர். ஆகவே குணங்களுக்குப் பரிணாமமேற்பட்டபோதிலுங்கூடக் குண ஸம்பந்தமற்றவரான உம்மை விபஸ்சித்துக்களான=சாஸ்திரக்ஞானமுள்ளவர்களான, மனீஷிகள்=விவேகிகள் (சுத்தமான) மனத்துடன் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரிக்கின்றனர். (11) கடைதலினால் கட்டையில் நெருப்பையும், கரத்தல் முதலியவற்றினால் பசுக்களிடத்தில் நெய்யையும், உழவு முதலியவற்றினால் பூமியில் நெல் முதலிய உணவு பொருள்களையும், தோண்டுதலினால் ஜலத்தையும், வியாபாரம் முதலியவற்றினால் முயற்சி செய்வதால் பிழைப்பையும் மனிதர்கள் முயற்சியினாலெவ்விதமடைகின்றனரோ அவ்விதமே கவிகள் உம்மை புத்தியினால் குணங்களில் அறிந்து பிறர்க்கு உபதேசமும் செய்கின்றனர். (12) ஹே ஸரோஜநாப! ஹே நாத! வெகு காலமாக விரும்பப்பட்ட புருஷார்த்தரூபமானவரும், யோகமொன்றினால் மட்டுமே அடையக்கூடியவரும், நன்கு வெளியில் யாவருமறியுமாறு தோற்றத்தை யடைகின்றவருமான உம்மை நாங்கள் யாவரும் கண்கூடாகக் கண்டு காட்டுத்தீயினால் பீடிக்கப்பட்டு கங்காஜலத்தை யடைந்த யானைகள் போலச் சுகத்தை யடைந்து விட்டோம். (13) ஹே அந்தராத்மன்! லோகபாலர்களான நாங்கள் எல்லோரும் எந்தக் காரியத்துக்கு வேண்டி உமது பாதமூலத்தை யடைந்திருக்கின்றோமோ அதை நீர் செய்துதருவீராக. எல்லாவற்றுக்கும் ஸாக்ஷியான உமக்கு வெளிப்படையாகப் பிறரால் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டுவதுண்டோ? (14) ஹே ஈச! நானும், மஹாதேவனும், தேவாதிகளும், தக்ஷன் முதலியோர் எவர்களோ அவர்

दयो ये दक्षादयोऽग्नेरिव केतवस्ते। किंवा विदामेश पृथग्विभाता विधत्स्व शं नो द्विजदेवमन्त्रम् ॥ १५ ॥

श्रीशुक उवाच—एवं विरिञ्चादिभिरीडितस्तद्विज्ञाय तेषां हृदयं तथैव। जगाद जीमूतगभीरया गिरा बद्धाञ्जलीन्संवृतसर्वकारकान् ॥१६॥ एक एवेश्वरस्तस्मिन्सुरकार्ये सुरेश्वरः। विहर्तुकामस्तानाह समुद्रोन्मथनादिभिः ॥ १७ ॥ श्रीभगवानुवाच—हंत ब्रह्मन्नहो शम्भो हे देवा मम भाषितम्। शृणुतावहिताः सर्वे श्रेयो वः स्याद्यथा सुराः॥१८॥ यात दानवदैतेयै-

களும் அக்னியினின்றும் பிரிந்த பொறிகள்போல உம்மிடமிருந்து பிரிந்து வேறாகக் காணப்பட்டவர்களாக இருந்துகொண்டு தனக்குரிய க்ஷேமம் இன்னதென்பதை எவ்விதமறியமுடியும். ஆனதுபற்றி நீரே த்விஜர்களுக்கும் தேவர்களுக்குமுரிய மந்திரத்தை= இதைச் செய்யுங்கள் என்றவுபாயத்தை, உபதேசிப்பீராக என்றார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் ப்ரம்ஹாதியர்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட பகவான் "உபாயத்தை யுபதேசிக்க வேண்டும்" என்ற அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை யுள்ளபடியே அறிந்துகொண்டு இருகைகளையும் கூப்பினவர்களும் எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கினவர்களுமான அவர்களைப் பார்த்து ஸுரேஸ்வரனான பகவான் ஒருவராகவே அந்தத் தேவகாரியத்தை ஸாதிக்கும் விஷயத்தில் ஸமர்த்தராக இருந்த போதிலுங்கூட ஸமுத்திரத்தைக் கடைதல் முதலிய காரியங்கள் மூலம் தேவாஸுரர்களுடன் விளையாட வெண்ணங்கொண்டவராய் இடிபோல் கம்பீரமான வாக்கினால் சொல்லலுற்றார். (16-17) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே ப்ரம்ஹன்! ஹே மஹாதேவ! தேவர்காள்! மற்றுமுள்ள ஹே கந்தர்வர்காள்! நீங்கள் யாவரும் உங்களுக்கு க்ஷேமமானது எவ்விதமுண்டாகுமோ அவ்விதம் ஸாவதானர்களாக என்னுடைய வார்த்தையை உள்ளபடி கேளுங்கள். (18) உங்களுடைய ஆத்மாவுக்கு ஸ்வயமாகவே விருத்தியானது எவ்வளவுக்குள் உண்டாகுமோ அதுவரை காலத்தினால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்ட அந்தத் தானவதைதேயர்களுடன் ஸந்தியானது=ஸ்னேஹமானது, செய்து கொள்ளப்படட்டும். (அதற்கு வேண்டி நீங்களே வலு

स्तावत्सन्धिर्विधीयताम् । कालेनानुगृहीतैस्तैर्यावद्वो भव आत्मनः ॥१९॥ अरयोऽपि हि सन्धेयाः सति कार्यार्थगौरवे । अहिमूषकवद्देवा ह्यर्थस्य पदवीं गतैः ॥ २० ॥ अमृतोत्पादने यत्नः क्रियतामविलम्बितम् । यस्य पीतस्य वै जन्तुर्मृत्युग्रस्तोऽमरो भवेत् ॥ २१ ॥ क्षिप्त्वा क्षीरोदधौ सर्वा वीरुत्तृणलतौषधीः । मन्थानं मन्दरं कृत्वा नेत्रं कृत्वा तु वासुकिम् ॥२२॥ सहायेन मया देवा निर्मन्थध्वमतन्द्रिताः । क्लेशभाजो भविष्यन्ति दैत्या यूयं फलग्रहाः ॥ २३ ॥ यूयं तदनुमोदध्वं यदिच्छन्त्यसुराः सुराः । न संरम्भेण सिध्यन्ति सर्वेऽर्थाः सान्त्वया यथा ॥ २४ ॥ न भेतव्यं कालकूटाद्विषाज्जलधिसंभवात् । लोभः कार्यो न वो जातु रोषः कामस्तु वस्तुषु ॥

வில்) செல்லுங்கள். (19) அடைய வேண்டிய பயன் பெரிதாக இருக்கும்பொழுது அதற்கு வேண்டி சத்துருக்களும் ஸிநேஹிக்கத் தக்கவர்களாகவே யன்றோ ஆகின்றனர். ஆகவே ஹே தேவர்காள்! ப்ரயோஜனத்தின் ஸித்தியானது ஏற்பட்டபிறகு பாம்பும் எலியும் போல கொல்லுகின்றவர்களாகவும் கொல்லப்படுகின்றவர்களாகவுமாகவேண்டும். (20) எதைப் பானஞ்செய்த மாத்திரத்தினால் மிருத்யுவினால் விழுங்கப்பட்ட ப்ராணி கூடப் பின்னர் மரணமற்றதாகவாகிவிடுமோ அந்த அமிருதத்தை உண்டாக்கும் விஷயத்தில் தாமதமின்றி முயற்சியானது செய்யப்படட்டும். (21) செடி புல் கொடி மற்றுமுள்ள ஓஷதி ஆகிய இவை யாவையும் பார்க்கடலில் போட்டு மந்தரமலையை மத்தாகவும் வாஸுகியைக் கயிறாகவும் செய்துகொண்டு உதவி செய்யும் என்னுடன்கூடத் தேவர்களான நீங்கள் சோம்பலின்றிக் கடையுங்கள். அஸுரர்கள் கஷ்டத்தை யடைந்தவர்களாக ஆகப்போகின்றனர். நீங்களே பலனான அமிருதத்தைப் பெறப்போகின்றீர்கள். (22–23) ஹே தேவர்காள்! அஸுரர்கள் எதை விரும்புகின்றனரோ அதை நீங்கள் ஸம்மதியுங்கள். ஸாமமார்க்கத்தினால் எல்லாக் காரியங்களும் எவ்விதம் ஸித்திக்கின்றனவோ அவ்விதம் பரபரப்பினால் ஸித்திக்கமாட்டாது. (24) ஸமுத்திரத்திலிருந்துண்டான காலகூடவிஷத்திலிருந்து பயத்தை யடையவேண்டாம். ஸமுத்திரத்திலிருந்துண்டாகும் வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் லோபமோ கோபமோ காமமோ உங்களால் ஒருபொழுதும் செய்யத்தக்கதன்று என்றார். (25)

श्रीशुक उवाच—इति देवान्समादिश्य भगवान्पुरुषोत्तमः। तेषाम-
न्तर्दधे राजन्स्वच्छन्दगतिरीश्वरः ॥ २६ ॥ अथ तस्मै भगवते नमस्कृत्य
पितामहः। भवश्च जग्मतुः स्वं स्वं धामोपेयुर्बलिं सुराः ॥ २७ ॥ दृष्ट्वा
रीनप्यसंयत्ताञ्जातक्षोभान्स्वनायकान्। न्यषेधद्दैत्यराट् श्लोक्यः सन्धिवि-
ग्रहकालवित् ॥ २८ ॥ ते वैरोचनिमासीनं गुप्तं चासुरयूथपैः। श्रिया पर-
मया जुष्टं जिताशेषमुपागमन् ॥ २९ ॥ महेन्द्रः श्लक्ष्णया वाचा सान्त्वयि-
त्वा महामतिः। अभ्यभाषत तत्सर्वं शिक्षितं पुरुषोत्तमात् ॥ ३० ॥ तद-
रोचत दैत्यस्य तत्रान्ये येऽसुराधिपाः। शम्बरोऽरिष्टनेमिश्च ये च त्रिपुर-
वासिनः ॥ ३१ ॥ ततो देवासुराः कृत्वा संविदं कृतसौहृदाः। उद्यमं

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! ஸ்வச்சந்தமான கதியை யுடையவரும் ஈஸ்வரனும் புருஷோத்தமனுமான பகவான் இவ்விதம் தேவர்களுக்குச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே மறைந்தார். (26) பிறகு ப்ரம்ஹதேவனும், பரமசிவனும் அந்தப் பகவானுக்கு நமஸ்கரித்து விட்டுத் தத் தமது ஸ்தானத்தை யடைந்தனர். தேவர்கள் பலிசக்கிரவர்த்தியினிடம் சென்றனர். (27) யுத்தமுயற்சி செய்யாதவர்களாயினுங் கூட சத்துருக்களான தேவர்களைப் பார்த்து கோபத்தையடைந்த தனது வேலைக்காரர்களை, ஸந்தி சண்டை இவற்றுக்குரிய காலத்தை யறிந்தவனும் கீர்த்திவாய்ந்தவனும் அஸுரராஜனுமான பலி சக்கிரவர்த்தி தடுத்தார். (28) அந்தத் தேவர்கள் அஸுரயூதபர்களினால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு ஸிம்ஹாஸனத்திலிருப்பவனும் மேலான ஐஸ்வரியத்துடன் கூடினவனும் மூவ்வுலகையும் ஜயித்தவனும் விரோசனகுமாரனுமான பலியையடைந்தனர். (29) மஹாபுத்திமானான இந்திரன் மெதுவான வார்த்தையினால் ஸமாதானப்படுத்தி புருஷோத்தமனிடமிருந்து சிக்ஷிதமான அவை யாவையும் சொன்னான் (30) அந்த வார்த்தையானது அஸுரராஜனான பலிக்கும், மற்றுமுள்ள அஸுராதிபர்கள் எவர்களோ அவர்களுக்கும், சம்பரன் அரிஷ்டநேமி இவர்களுக்கும், திரிபுரவாஸிகள் எவர்களோ அவர்களுக்கும் பிடித்தமாக இருந்தது (31) பிறகு ஹே பரந்தப! தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஒரு ஏற்பாட்டைச்

परमं चक्रुरमृतार्थे परंतप ॥ ३२ ॥ ततस्ते मन्दरगिरिमोजसोत्पाट्य दुर्मदाः । नदन्त उदधिं निन्युः शक्ताः परिघबाहवः ॥ ३३ ॥ दूरभारोद्वहश्रान्ताः शक्रवैरोचनादयः । अपारयन्तस्तं वोढुं विवशा विजहुः पथि ॥३४॥ निपतन्स गिरिस्तत्र बहूनमरदानवान् । चूर्णयामास महता भारेण कनकाचलः ॥ ३५ ॥ तांस्तथा भग्नमनसो भग्नबाहूरुकन्धरान् । विज्ञाय भगवांस्तत्र बभूव गरुडध्वजः ॥ ३६ ॥ गिरिपातविनिष्पिष्टान्विलोक्यामरदानवान् । ईक्षया जीवयामास निर्जरान्निर्व्रणान्यथा ॥ ३७ ॥ गिरिं चारोप्य गरुडे हस्तेनैकेन लीलया । आरुह्य प्रययावब्धिं सुरासुरगणैर्वृतः

செய்துகொண்டு ஸ்னேஹத்தை யடைந்தவர்களாய் அமிருதத்துக்கு வேண்டி மேலான முயற்சியைச் செய்தனர். (32) பிறகு கெட்ட மதங்கொண்டவர்களும், இரும்புலக்கைக்கொப்பான கைகளை யுடையவர்களுமான அவர்கள் மந்தரமலையைத் தங்களது சக்தியினால் பிடுங்கி ஸந்தோஷித்தவர்களாய் ஸமுத்திரத்தைக் குறித்துக் கொண்டுவந்தனர். (33) வெகுதூரம் சுமையைச் சுமந்தமைபற்றிக் களைத்தவர்களான இந்திரன் பலிமுதலிய அவர்கள் அம்மலையைச் சுமக்கமுடியாதவர்களாகவாகிப் பரவசப்பட்டவர்களாய் நடுவழியில் அம்மலையைக் கையிலிருந்து நழுவவிட்டனர். (34) கீழில் விழுகின்ற பொன்மலையான அந்தப் பர்வதமானது அதிகமான சுமையினால் அப்பொழுது அனேகம் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் பொடி செய்துவிட்டது. (35) அவ்விதம் அவர்கள் ஒடிந்த மனதுள்ளவர்களாகவும், முறிந்த கை துடை கழுத்து இவற்றை யுடையவர்களாகவும் ஆனதையறிந்து கருடக் கொடியோனான பகவான் அங்கு வந்து தோன்றினர். (36) தேவர்களும் அஸுரர்களும் மலைவிழுந்ததனால் பொடியாக்கப்பட்டதைக் கண்ணுற்று தனது கடாக்ஷத்தினால் முன்போல ஜரையற்றவர்களாகவும் புண்ணற்றவர்களாகவும் அவர்களைச் செய்தார். (37) மலையையும் ஒரே கையினால் விளையாட்டாக எடுத்து கருடன்மீது வைத்துக்கொண்டு தானுமேறிக்கொண்டு தேவாசுரகணங்களினால் சூழப்பட்டவராய் ஸமுத்திரத்தை யடைந்தார். (38) பக்ஷிராஜனான அந்தக் கரு

॥ ३८ ॥ अवरोप्य गिरिं स्कन्धात्सुपर्णः पततां वरः । ययौ जलान्त उ-
त्सृज्य हरिणा स विसर्जितः ॥ ३९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे अमृतमथनाय मन्दराचलानयन
वर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

—••❀••—

अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—ते नागराजमामन्त्र्य फलभागेन वासुकिम् । परि-
वीय गिरौ तस्मिन्नेत्रमब्धिं मुदान्विताः ॥ १ ॥ आरेभिरे सुसंयत्ता अमृ-

---

டன் மலையைத் தோளிலிருந்து இரக்கி ஜலத்தினருகில் விட்டுவிட்டு ஹரியினால் விடையளிக்கப்பட்டவனாய் (வைகுண்டம்) போய்ச் சேர்ந்தான். (39) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
அமிருதமதனத்துக்காக மந்தராசல ஆனயனவர்ணனமென்ற
ஆறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) सप्तमे मथनोद्भूतविषभीत्याऽखिलैर्जनैः ।
स्तुतः सन् कृपया रुद्रः पपौ विषमितीर्यते ॥ १॥

(க—ரை) கடைதல் மூலம் வெளிப்பட்ட விஷத்தினின்று முண்டான பயத்தினால் எல்லா ஜனங்களினாலும் ஸ்துதிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டு ஸ்ரீருத்ரன் விஷத்தைப் பானஞ்செய்தாரென இந்த ஏழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அவர்கள் "உனக்கும் அமிருதத்தில் பங்கு தருகிறோம்" எனச் சொல்லி நாகராஜனை வாஸுகியை ஸம்மதிக்கச் செய்து அந்த மலையில் அவனைக் கயிறாகச் சுற்றி ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவர்களாய் தக்க முயர்ச்சியுடன் அமிருதத்துக்கு வேண்டி ஸமுத்திரத்தைக் கடையவாரம்பித்தனர்.

तार्थं कुरूद्वह । हरिः पुरस्ताज्जगृहे पूर्वं देवास्ततोऽभवन् ॥ २ ॥ तन्नैच्छन्दैत्यपतयो महापुरुषचेष्टितम् । न गृह्णीमो वयं पुच्छमहेरङ्गममङ्गलम् ॥ ३ ॥ स्वाध्यायश्रुतसंपन्नाः प्रख्याता जन्मकर्मभिः । इति तूष्णीं स्थितान्दैत्यान्विलोक्य पुरुषोत्तमः । स्मयमानो विसृज्याग्रं पुच्छं जग्राह सामरः ॥ ४ ॥ कृतस्थानविभागास्त एवं कश्यपनन्दनाः । ममन्थुः परमायत्ता अमृतार्थं पयोनिधिम् ॥ ५ ॥ मथ्यमानेऽर्णवे सोऽद्रिरनाधारो ह्यपोऽविशत् । ध्रियमाणोऽपि बलिभिर्गौरवात्पाण्डुनन्दन ॥ ६ ॥ ते सुनिर्विण्णमनसः परिम्लानमुखश्रियः । आसन्स्वपौरुषे नष्टे दैवेनातिबलीयसा ॥७॥ विलोक्य विघ्नेशविधिं तदेश्वरो दुरन्तवीर्योऽवितथाभिसन्धिः । कृत्वा

ஹே குரூத்வஹ ! ஹரியானவர் முதலில் வாசுகியின் முகத்தைப் பிடித்தார். பிறகு தேவர்களும் முகத்தையே பிடிக்கத் தொடங்கினர். (1–2) அஸுரபதிகள் மஹாபுருஷனை பகவானுடைய அந்த நடத்தையைப் பொருதவர்களாய், வேதசாஸ்திர க்ஞானத்துடன்கூடினவர்களும், பிறவி கர்மம் இவற்றால் ப்ரஸித்தர்களுமான நாங்கள் அமங்களமான பாம்பின் வாலைப் பிடிக்கமாட்டோம் எனச் சொல்லி அஸுரர்கள் மௌனமாக இருப்பதைப் புருஷோத்தமன் கண்டு சிரித்துக் கொண்டு தலையை விட்டுத் தேவர்களுடன் கூட வாலைப் பிடித்துக் கொண்டார். (3–4) இவ்விதம் தாரண விஷயத்தில் ஸ்தான விபாகத்தையுடையவர்களான அந்தக் கஶ்யப குமாரர்கள் தக்க முயற்சியுடன் கூடினவர்களாய் அமிருதத்துக்கு வேண்டி ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தனர். (5) ஹே பாண்டு நந்தன ! ஸமுத்திரமானது கடையப்படும்பொழுது, பலிஷ்டர்களான தேவாஸுரர்களினால் பிடிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலுங்கூட ஆதாரமற்ற அந்த மலையானது அதிகம் கனமுள்ளதாக இருத்தல் காரணமாய் ஜலத்தில் முழுகிவிட்டது. (6) அதிகம் வலுவுள்ள தைவம் காரணமாய் தங்களுடைய பராக்கிரமமானது நாசமடைந்த பொழுது அவர்கள் மிக்க வைராக்கியத்தை யடைந்த மனமுள்ளவர்களாகவும் வாடின முகசோபையை யுடையவர்களாகவுமாகினர். (7) அப்பொழுது அழிவற்ற பராக்கிரமத்தை யுடையவரும், வீண்போகாத ஸங்கல்பத்தை யுடையவருமான ஈஶ்வரன் விக்னேசனுடைய

वपुः काच्छपमद्भुतं महत्प्रविश्य तोयं गिरिमुज्जहार ॥ ८ ॥ तमुत्थितं वीक्ष्य कुलाचलं पुनः समुत्थिता निर्मथितुं सुरासुराः । दधार पृष्ठेन स लक्षयोजनप्रस्तारिणा द्वीप इवापरो महान् ॥ ९ ॥ सुरासुरेन्द्रैर्भुजवीर्यवेपितं परिभ्रमन्तं गिरिमङ्ग पृष्ठतः । बिभ्रत्तदावर्तनमादिकच्छपो मेनेऽङ्गकण्डूयनमप्रमेयः ॥ १० ॥ तथाऽसुरानाविशदासुरेण रूपेण तेषां बलवीर्यमीरयन् । उद्दीपयन्देवगणांश्च विष्णुर्दैवेन नागेन्द्रमबोधरूपः ॥ ११ ॥

उपर्यगेन्द्रं गिरिराडिवान्य आक्रम्य हस्तेन सहस्रबाहुः । तस्थौ दिवि ब्रह्मभवेन्द्रमुख्यैरभिष्टुवद्भिः सुमनोऽभिवृष्टः ॥ १२ ॥ उपर्यधश्चात्मनि

வேலையை (அதாவது:—இடையூறை) கண்ணுற்று அத்புதமும் பெரிதுமான ஆமையின் சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஜலத்தில் நுழைந்து மலையை உயரத்தூக்கினர். (8) அந்தக் குலாசலமானது மேல்வந்ததைக் கண்டு தேவர்களும் அஸுரர்களும் திரும்பவும் கடைவற்கு வேண்டி எழுந்தனர். பகவான் லக்ஷம் யோஜனம் விஸ்தாரமுள்ள முதுகினுல் அந்த மலையைச் சுமந்தார். அது பெரிய தீவு போலவிருந்தது. (9) ஹே அங்க! தேவாஸுரஸ்ரேஷ்டர்களினுல் தமது புஜவீர்யத்தினுலசைக்கப்பட்டதும் சுற்றிலும் சுழலுகின்றதுமான மந்தரமலையை முதுகில் சுமக்கின்ற அப்ரமேயரான ஆதிகச்சபர் அம்மலையின் சுற்றலை அங்கத்துக்குச் சொரிந்துகொடுத்தலாக எண்ணினர். (10) அவ்விதமே அவர்களுக்குப் பலம் வீரியம் இரண்டையும் விருத்திசெய்து உத்ஸாஹப்படுத்தவேண்டி விஷ்ணுவானவர் அசுரர்களிடம் ஆசுரமான ரூபத்துடனும், தேவர்களிடம் தைவமான ரூபத்துடனும், வாசுகியினிடம் அறியாமை என்ற ரூபத்தையுடையவராய்க்கொண்டும் ப்ரவேசித்தார். (11)

ஆயிரக்கணக்கான கைகளையுடைய பகவான் ஆகாசத்திலிருந்து ஸ்துதிக்கின்றவர்களான ப்ரம்ஹா மஹாதேவன் இந்திரன் முதலியவர்களினுல் புஷ்பங்களினுல் வர்ஷிக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு வேறு சிறந்த மலையானது போல மஹேந்திரமலையின் மேல் நின்று ஒரு கையினுல் அழுத்திக்கொண்டு இருந்தார். (12) மலையின் மேல் ஸஹஸ்ரபாஹு ரூபத்தினுலும் கீழில் ஆமை

गोत्रनेत्रयोः परेण ते प्राविशता समेधिताः। ममन्थुरब्धिं तरसा मदोत्कटा महाद्रिणा क्षोभितनक्रचक्रम् ॥ १३ ॥ अहीन्द्रसाहस्रकठोरदृङ्मुखश्वासाग्निधूमाहतवर्चसोऽसुराः। पौलोमकालेयबलील्वलादयो दवाग्निदग्धाः सरला इवाभवन् ॥ १४ ॥ देवांश्च तच्छ्वासशिखाहतप्रभान्धूम्राम्बरस्रग्वरकञ्चुकाननान्। समभ्यवर्षन्भगवद्वशा घना ववुः समुद्रोर्म्युपगूढवायवः ॥ १५ ॥ मथ्यमानात्तथा सिन्धोर्देवासुरवरूथपैः। यदा सुधा न जायेत निर्ममन्थाजितः स्वयम् ॥ १६ ॥ मेघश्यामः कनकपरिधिः

யின் ரூபத்திலும் தேவர்களிடத்தில் அவரவர்களது ரூபத்திலும், மலையினிடத்தில் தார்ட்யரூபத்திலும் வாசுகியினிடத்தில் நிலைத்த அக்ஞானரூபத்திலும் ப்ரவேசித்த பரனான பகவானால் நன்கு விருத்தி செய்யப்பட்டவர்களான அவர்கள் அதிகம் மதம் நிறைந்தவர்களாய்க் கொண்டு பெரிய மலையினால் கலங்கும்படி செய்யப்பட்ட முதலையின் ஸமூஹத்தை யுடையதான ஸமுத்திரத்தை வேகமாகக் கடைந்தனர். (13) பௌலோமன் காலேயன் பலி இல்வலன் இவர்களை ஆதியாகக்கொண்ட அஸுரர்கள், ஆயிரக்கணக்காகவும் கடோரங்களாகவுமான வாசுகியினுடைய கண்கள் முகங்கள் மூச்சுக்கள் இவற்றிலிருந்து வெளிவந்த நெருப்பு புகை இவற்றினால் கெடுக்கப்பட்ட காந்தியையுடையவர்களாகவாகி காட்டுத்தீயினால் பொசுக்கப்பட்ட ஸரளமென்ற மரங்கள் போலவாயினர். (14) அந்த வாசுகியினுடைய ப்ஶ்வாஸசிகைகளினால் கெடுக்கப்பட்ட காந்தியை யுடையவர்களும், புகையடைந்த வஸ்திரம் மாலை சிறந்த சட்டை முகம் இவற்றை யுடையவர்களுமான தேவர்கள் மீது ஸமுத்திரத்தின் அலைகளினால் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்ளப்பட்ட காற்றுகள் வீசின. பகவத் அதீனங்களான மேகங்களும் நன்கு ஜலத்தை வர்ஷித்தன. (15) தேவாஸுர வீரர்களினால் அவ்விதம் கடையப்படுகின்ற ஸமுத்திரத்திலிருந்து எப்பொழுது அமிருதமானது உண்டாகவில்லையோ அப்பொழுது பகவான் தானே கடையவாரம்பித்தார். (16) மேகம் போலக் கருத்தவரும், பொன்னிறமுள்ள வஸ்திரமணிந்தவரும், இருகாதுகளிலும் ப்ரகாசிக்கின்ற குண்டலரூப

कर्णविद्योतविद्युन्मूर्ध्नि भ्राजद्विलुलितकचः स्रग्धरो रक्तनेत्रः। जैत्रैर्दोर्भिर्जगदभयदैर्दन्दशूकं गृहीत्वा मथ्नन्मथ्ना प्रतिगिरिरिवाशोभताथोद्धृताद्रिः॥

निर्मथ्यमानादुदधेरभूद्विषं महोल्बणं हालहलाह्वमग्रतः। संभ्रान्तमीनोन्मकराहिकच्छपात्तिमिद्विपग्राहतिमिङ्गिलाकुलात्॥१८॥ तदुग्रवेगं दिशिदिश्युपर्यधो विसर्पदुत्सर्पदसह्यमप्रति। भीताः प्रजा दुद्रुवुरङ्ग सेश्वरा अरक्ष्यमाणाः शरणं सदाशिवम्॥१९॥ विलोक्य तं देववरं त्रिलोक्या भवाय

மான மின்னலை யுடையவரும், தலையில் விளங்குகின்றனவும் அசைகின்றனவுமான மயிர் முடிச்சை யுடையவரும், மாலையைத் தரித்தவரும், சிவந்த நேத்திங்களை யுடையவரும், ஜகத்துக்கு அபயத்தைத் தருகின்றனவும் ஜயசீலங்களுமான கைளினால் பாம்பைப் பிடித்து மத்தினால் கடைகின்றவரும், ஆமையுருவத்தினால் மலையைச் சுமக்கின்றவருமான ஹரியானவர் வேறு மலையானது போல அப்பொழுது ப்ரகாசித்தார். (17)

கடையப்படுகின்றதும், நன்கு மயங்கின மீன்களையும் உயரக்கிளம்பின மகரம் பாம்பு ஆமை இவற்றையுமுடையதும், *திமி, நீர்யானை, முதலை, திமிங்கிலம் இவற்றால் கலங்கினதுமான ஸமுத்திரத்திலிருந்து மிகக் கொடூரமானதும், ஹாலாஹலம் என்ற பெயருள்ளதுமான விஷமானது முதலிலுண்டாயிற்று. (18) ஹே அங்க! உக்கிரமான வேகத்தை யுடையதும், ஆனதுபற்றியே எவராலும் பதில் செய்யவியலாததும், எல்லாத் திக்குகளிலும் பரவுகின்றதும், மேலும் கீழுமாக வியாபிக்கின்றதும், எவராலும் பொருக்க வியலாததுமான அந்த விஷத்தைக் கண்டு பயந்தவர்களும், தத்தமது ஈஸ்வரனுடன் கூடினவர்களுமான தேவாதி ப்ரஜைகள் எவராலும் ரக்ஷிக்கப்படாதவர்களாய் ஸதாசிவனைச் சரணமாக அடைந்தனர். (19) மூவ்வுலகங்களுடையவும் உத்பத்திக்குவேண்டித் தேவியாருடன் கூடக் கைலாஸத்திலிருப்பவரும், ஆயினும் முனிகளுக்குப் பிடித்தமானவரும், அவர்களுக்கே மோக்ஷம் ஸித்திக்க வேண்டித் தவத்தைச் செய்கின்றவரும், தேவதேவருமான

* இது ஒருவகை மீன்.

देव्याभिमतं मुनीनाम् । आसीनमद्रावपवर्गहेतोस्तपोजुषाणं स्तुतिभिः प्रणेमुः॥२०॥ प्रजापतय ऊचुः—देव देव महादेव भूतात्मन्भूतभावन। त्राहि नः शरणापन्नांस्त्रैलोक्यदहनाद्विषात् ॥ २१ ॥ त्वमेकः सर्वजगत ईश्वरो बन्धमोक्षयोः । तं त्वामर्चन्ति कुशलाः प्रपन्नार्तिहरं गुरुम् ॥ २२ ॥ गुणमय्या स्वशक्त्यास्य सर्गस्थित्यप्ययान्विभो । धत्से यदा स्वदृग्भूमन्ब्रह्मविष्णुशिवाभिधाम् ॥ २३ ॥ त्वं ब्रह्म परमं गुह्यं सदसद्भावभावनः । नानाशक्तिभिराभातस्त्वमात्मा जगदीश्वरः ॥ २४ ॥ त्वं शब्दयोनिर्जगदादिरात्मा प्राणेन्द्रियद्रव्यगुणस्वभावः । कालः क्रतुः सत्यमृतं च धर्मस्त्वय्य-

---

அந்த மஹாதேவனைக் கண்டு ஸ்தோத்திரங்களுடன் கூட நமஸ்கரித்தனர். (20) ப்ரஜாபதிகள் சொல்லலுற்றனர்—ஹே தேவ தேவ! ஹே மஹா தேவ! ஹே பூதாத்மன்! ஹே பூதபாவன! சரண் புகுந்தவர்களான எங்களை, மூவ்வுலகையும் பொசுக்குகின்ற விஷத்தினின்றும் காப்பீராக. (21) நீரொருவரே எல்லா ஜகத்தினுடையவும் பந்தம் மோக்ஷம் இவற்றுக்கு ஈஸ்வரராகிறீர். ஆகவே பக்தர்களின் துக்கத்தைப் போக்குகின்றவரும், குருவுமான அந்த உம்மை ஸமர்த்தர்கள் அர்ச்சிக்கின்றனர். (22) ஹே விபோ! குணமயமானதும் ஸ்வாதீனமாயுள்ளதுமான மாயையினால் இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் ஸிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை எப்பொழுது செய்கின்றீரோ அப்பொழுது ஹே பூமன்! ஸ்வதஸ்ஸித்தமான ஞானத்தை யுடையவரான நீர் ப்ரம்ஹ விஷ்ணு சிவன் என்ற பெயர்களை அடைகின்றீர். (23) பரமும், குஹ்யமுமான ப்ரம்ஹம் நீரே. ஸத்தாயும் அஸத்தாயுமுள்ள தேவபசுவாதிகளை உண்டுபண்ணுகின்றவரும் காப்பவரும் அழிப்பவரும் நீரே. ஆத்மாவாகவே உள்ள நீர் பலதரப்பட்ட சக்திகள் மூலம் ஜகத்ரூபமாகத் தோற்றுகின்றீர். ஆனதுபற்றி ஈஸ்வருமாகிறீர். (24) வேதத்துக்குக் காரணமாகவானவரும் நீரே. ஜகத்துக்கு ஆதியான மஹத்தத்துவமும், ப்ராணன்கள் இந்திரியங்கள் ஆகாசாதியான பஞ்சபூதத்ரவ்யங்கள் இவற்றுக்குக் காரணங்களான ரஜஸ் ஸத்துவ தமோகுணங்களை ஸ்வபாவமாகவுடைய அஹந்தத்துவமும் நீரே. காலமும், ஸங்கல்பமும், ஸத்யமும், ருதமும், தர்மமும் நீரே.

क्षरं यत्त्रिवृदामनन्ति ॥ २५ ॥ अग्निर्मुखं तेऽखिलदेवतात्मा क्षितिं विदुर्लोकभवाङ्घ्रिपङ्कजम् । कालं गतिं तेऽखिलदेवतात्मनो दिशश्च कर्णौ रसनं जलेशम् ॥ २६ ॥

नाभिर्नभस्ते श्वसनं नभस्वान्सूर्यश्च चक्षूंषि जलं स्म रेतः । परावरात्माश्रयणं तवात्मा सोमो मनो द्यौर्भगवन् शिरस्ते ॥ २७ ॥ कुक्षिः समुद्रा गिरयोऽस्थिसङ्घा रोमाणि सर्वौषधिवीरुधस्ते । छन्दांसि साक्षात्तव सप्त धातवस्त्रयीमयात्मन्हृदयं सर्वधर्मः ॥ २८ ॥ मुखानि पञ्चोपनिषदस्तवेश यैस्त्रिंशदष्टोत्तरमन्त्रवर्गः। यत्तच्छिवाख्यं परमार्थतत्त्वं देव स्वयंज्योति-

---

மூன்று எழுத்துள்ள யாதொரு ப்ரணவமுண்டோ அதை உமது ஸ்வரூபப்ரகாசகமாகச் சொல்லுகின்றனர். (25) எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் ஆத்மபூதனான அக்னி உமது முகமாகவாகிறான். ஹே லோகபவ! பூமியை உமது சரணாரவிந்தமாக எண்ணுகின்றனர். காலத்தை எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் ஆத்மபூதரான உம்முடைய கதியாகவும், திக்குகளைக் காதுகளாகவும், வருணனை நாக்காகவும் எண்ணுகின்றனர். (26)

ஹே பகவன்! ஆகாசத்தை உம்முடைய நாபியாகவும், வாயுவை உமது ப்வாஸமாகவும், சூரியன் கண்களென்றும், ஜலமானது உமது ரேதஸ்ஸென்றும், பரர்களும் அவரர்களுமான ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஆஶ்ரயமாகவான அஹங்காரமானது உமது ஆத்மாவென்றும், சந்திரன் மனஸ்ஸென்றும், த்யுலோகமானது உமது சிரஸ்ஸென்றும் எண்ணுகின்றனர். (27) ஹே வேதத்ரயமூர்த்தே! ஸமுத்திரங்கள் வயிறென்றும், மலைகள் எலும்புக்கூட்டங்களென்றும், எல்லாக் கொடிகளும் செடிகளும் உம்முடைய உரோமங்களென்றும், வேதங்கள் ஸாக்ஷாத்தாக உம்முடைய ஏழு தாதுக்களென்றும், எல்லாத் தர்மங்களும் உம்முடைய ஹிருதயமென்றும் எண்ணுகின்றனர். (28) ஹே ஈஶ! எந்த முகங்களினால் முப்பத்தெட்டு மந்திரங்களடங்கிய கூட்டமானது ஏற்படுகிறதோ அந்த ஐந்து உபநிஷத்துக்களும் (தத்புருஷ, அகோர, ஸத்யோஜாத, வாமதேவ, ஈசான என்ற ஐந்துகளும்) உம்முடைய முகங்களாகும். ஹே தேவ! ஸ்வயம் ப்ரகாசரூபமானதும் சிவ என்ற,

रवस्थितिस्ते ॥ २९ ॥ छायात्वधर्मोर्मिषु यैर्विसर्गो नेत्रत्रयं सत्त्वरजस्तमांसि । साङ्ख्यात्मनः शास्त्रकृतस्तवेक्षा छन्दोमयो देव ऋषिः पुराणः ॥ ३० ॥ न ते गिरित्राखिललोकपालविरिञ्चवैकुण्ठसुरेन्द्रगम्यम् । ज्योतिः परं यत्र रजस्तमश्च सत्त्वं न यद्ब्रह्म निरस्तभेदम् ॥ ३१ ॥ कामाध्वरत्रिपुरकालगराद्यनेकभूतद्रुहः क्षपयतः स्तुतये न तत्ते । यस्त्वन्तकाल इदमात्मकृतं स्वनेत्रवह्निस्फुलिङ्गशिखया भसितं न वेद ॥ ३२ ॥ ये त्वात्म-

---

பெயரையுடையதுமான யாதொரு பரமார்த்த தத்துவமுண்டோ அது உம்முடைய உபரதாவஸ்தை=ஓய்ந்த நிலை, யாகவாகும். (29) அதர்மத்தின் அலைகளான தம்பம் லோபம் முதலியவற்றிலும் உம்முடைய நிழலானது இருக்கிறது. ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற எவைகளினால் பலதறப்பட்ட ஸிருஷ்டியானது ஏற்படுகின்றதோ அந்த ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற மூன்றும் உம்முடைய மூன்று கண்களாகவாகும். ஹே தேவ! சந்தோமயமானதும், பழமையானதுமான ருஷி (வேத) மானது, ஞானஸ்வரூபரும், சாஸ்திரத்தை வெளியிட்டவருமான உம்முடைய சக்ஷுஸ்ஸாகவாகும். (30) ஹே கிரித்ர! எந்த ஸ்வரூபத்தில் ரஜோகுணமும், தமோகுணமும், ஸத்வகுணமும் கிடையாதோ, எது எவ்விதபேதமுமற்ற ப்ரம்ஹமோ அந்த உம்முடைய பரஞ்ஜோதிஸ்ஸானது எல்லாலோகபாலர்களினாலும் ப்ரம்ஹா விஷ்ணு இந்திரன் இவர்களினாலும் அறிந்துகொள்ளக்கூடியதன்று. (31) எந்த நீர் ப்ரளயகாலத்தில் தன்னால் செய்யப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சமானது தனது நேத்திரத்திலிருந்து உண்டான நெருப்புப் பொறியின் ஜ்வாலையினால் சாம்பலாக்கப்பட்டதையும் கூட அறியாதவராகவே இருக்கின்றீரோ, மன்மதன், தக்ஷனுடைய யாகம், த்ரிபுரம், யமன், (*)காளகூட விஷம் முதலிய ப்ராணிஹிம்ஸாகரங்களான பலவற்றை நாசஞ்செய்கின்ற அந்த உம்முடைய அந்தக் கர்மமானது ஸ்துதியையும் பொருட்டு ஆகமாட்டாது. (அதாவது:—இவை உமக்கு அற்பமான காரியமேயாகும் என்றும்.) (32) ஆத்மாராமர்களான குருக்களினால் ஹிருத

(*) காளகூடவிஷத்தின் நாசமானது அவசியம் ஏற்படப்போவதையொட்டி நடந்துவிட்டதாகவே சொல்லப்பட்டது என்று கொள்ளவும்.

रामगुरुभिर्हृदि चिन्तिताङ्घ्रिद्वन्द्वं चरन्तमुमया तपसाभितप्तम्। कत्थन्त उग्रपरुषं निरतं श्मशाने ते नूनमूतिमविदंस्तव हातलज्जाः ॥ ३३ ॥ तत्तस्य ते सदसतोः परतः परस्य नाञ्जः स्वरूपगमने प्रभवन्ति भूम्नः। ब्रह्मादयः किमुत संस्तवने वयं तु तत्सर्गसर्गविषया अपि शक्तिमात्रम् ॥ ३४ ॥ एतत्परं प्रपश्यामो न परं ते महेश्वर। मृडनाय हि लोकस्य व्यक्तिस्तेऽव्यक्तकर्मणः ॥ ३५ ॥

யத்தில் தியானிக்கப்பட்ட இரண்டு சரணங்களையுடையவராயினும், தவத்திலீடுபட்டவராயினுங்கூட உம்மை எவர்கள் உமையவளுடன் ஸஞ்சரிப்பதுபற்றிக் காமிஎன்றும், சுடுகாட்டில் ஸஞ்சரிப்பதுபற்றி உக்ரரென்றும், குரூரரென்றும் உளருகின்றனரோ லஜ்ஜையற்றவர்களான அவர்கள் உம்முடைய ஸங்கல்பத்தை நிஸ்சிதமாக அறிந்தவர்களாகவாவரோ? ஒழுபொழுதுமாகமாட்டார்.[*] (33) ஆகவே காரியகாரணப் பொருள்களுக்கும் காரணமான ப்ரதானத்துக்கும் பரனும், எங்கும் நீக்கமற நிறைந்தவருமான அந்த உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உண்மையில் அறிந்துகொள்ளும் விஷயத்திலேயே ப்ரம்ஹாதியர் அசக்தர்களாக இருக்கும்பொழுது ஸ்துதிக்கும் விஷயத்தில் எங்ஙனம் சக்தர்களாகவாகப்போகின்றனர். இவ்விதமிருக்க அந்த ப்ரம்ஹதேவனுடைய ஸர்க்கமான மரீசி அவருடைய ஸர்க்கமான கஸ்யபர் அவருக்கு விஷயர்களான=அவரிடமிருந்து உண்டானவர்களான, நாங்கள் எவ்விதம் சக்தர்களாகவாவோம். ஆயினும் இந்த உமது ஸ்தோத்திரமானது எங்களுடைய சக்திக்கு எட்டியவளவு மட்டுமே செய்யப்படுகிறது. (34) ஹே மஹேஸ்வர! எளிதில் அறியமுடியாத லீலையையுடையவரான உம்முடைய இந்தத் தோற்றமானது உலகின் க்ஷேமத்தையும் பொருட்டே ஆகிறது என்ற இதை மட்டுமே நாங்கள் அறிகின்றோமே

---

[*] ஆத்மாராமர்களினுஸ் ஸேவிக்கப்பட்ட சரணங்களை யுடையவரான உமக்கு காமித்துவமானது எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும். தவஞ்செய்கின்றவரும் சாந்தருமான உமக்கு உக்கிராராகவும், குரூராராகவும் இருத்தல் எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும் என விசாரித்தறியாமல் அவர்கள் உளருவதே அதன் காரணமாகும் என்பது பொருள்.

श्रीशुक उवाच—तद्वीक्ष्य व्यसनं तासां कृपया भृशपीडितः । सर्वभूतसुहृद्देव इदमाह सतीं प्रियाम् ॥ ३६ ॥ शिव उवाच—अहो बत भवान्येतत्प्रजानां पश्य वैशसम् । क्षीरोदमथनोद्भूतात्कालकूटादुपस्थितम् ॥ ३७ ॥ आसां प्राणपरीप्सूनां विधेयमभयं हि मे । एतावान्हि प्रभोरर्थो यद्दीनपरिपालनम् ॥ ३८ ॥ प्राणैः स्वैः प्राणिनः पान्ति साधवः क्षणभङ्गुरैः। बद्धवैरेषु भूतेषु मोहितेष्वात्ममायया ॥ ३९ ॥ पुंसः कृपयतो भद्रे सर्वात्मा प्रीयते हरिः । प्रीते हरौ भगवति प्रीयेऽहंसचराचरः । तस्मादिदं गरं भुञ्जे प्रजानां स्वस्तिरस्तु मे ॥ ४० ॥ श्रीशुक उवाच—एवमामन्त्र्य

யல்லாது மேற்கொண்டு எதையுமறியாதவர்களாகவே இருக்கின்றோம் என்றனர். (35)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அவர்களுக்கேற்பட்ட துக்கத்தைக் கண்டு கிருபையினால் மிக்க பீடிக்கப்பட்டவரும் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்துமான மஹாதேவன் ப்ரியையான ஸதீதேவியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றார். (36) ஸ்ரீசிவன் சொல்லலுற்றார்—ஹே பவானி! பாற்கடலைக் கடையும்பொழுது உண்டான காளகூட விஷத்திலிருந்து ப்ரஜைகளுக்கு எற்பட்ட இந்த துக்கத்தைப் பாரு. அந்தோ! இது வெகு கஷ்டம். (37) ப்ராணனை காப்பாற்றிக்கொள்ள விரும்புகின்ற இவர்களுக்கு என்னால் அபயமானது கொடுக்கத் தகுந்ததன்றோ. துக்கிதர்களைக் காற்றல் என்பது யாதுண்டோ இவ்வளவே ப்ரபுக்கள் செய்யவேண்டிய காரியமாகும். (38) பரமாத்மாதீனமான மாயையினால் மோஹத்தை யடைந்த ப்ராணிகள் ஒன்றையொன்று கொல்லவிருப்பங்கொண்டனவாக விருப்பினும் ஸாதுக்கள் க்ஷணத்தில் அழியக் கூடியவைகளான தமது ப்ராணங்களைக் கொண்டு உயிர்களைக் காக்கின்றனர். (39) கிருபையுள்ள புருஷன் விஷயத்தில் ஸர்வாத்மாவான ஹரியானவர் ப்ரீதியை யடைகிறார். பகவானான ஹரியானவர் ப்ரீதியையடைந்த பொழுது ஸ்தாவரஜங்கமங்களுடன் கூடின நானும் ப்ரீதியுள்ளவனாகி வாகிறேன். ஆனதுபற்றி இந்த விஷத்தை நான் சாப்பிடுகிறேன். எனது ப்ரஜைகளுக்கு க்ஷேமமானது உண்டாகட்டும் என்றார். (40) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—விஸ்வரக்ஷக

भगवान्भवानीं विश्वभावनः। तद्विषं जग्धुमारेभे प्रभावज्ञाऽन्वमोदत ॥४१॥ ततः करतलीकृत्य व्यापि हालाहलं विषम्। अभक्षयन्महादेवः कृपया भूतभावनः ॥ ४२ ॥ तस्यापि दर्शयामास स्ववीर्यं जलकल्मषः। यच्चकार गले नीलं तच्च साधोर्विभूषणम् ॥ ४३ ॥ तप्यन्ते लोकतापेन साधवः प्रायशो जनाः। परमाराधनं तद्धि पुरुषस्याखिलात्मनः ॥ ४४ ॥ निशम्य कर्म तच्छम्भोर्देवदेवस्य मीढुषः। प्रजा दाक्षायणी ब्रह्मा वैकुण्ठश्च शशंसिरे ॥ ४५ ॥ प्रस्कन्नं पिबतः पाणेर्यत्किंचिज्जगृहुः स्म तत्। वृश्चिकाहिविषौषध्यो दन्दशूकाश्च येऽपरे ॥ ४६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धेऽमृतमथने शिवकृतविषभक्षणवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

ரான பகவான் இவ்விதம் பவானியைக் கலந்தாலோசித்துக் கொண்டு அந்த விஷத்தைச் சாப்பிடுவதற்கு ஆரம்பித்தார். அவருடைய மஹிமையையறிந்தவளான பவானியும் அதற்கு ஸம்மதித்தாள். (41) பிறகு பூதங்களை விருத்தியடையச் செய்விப்பவரான மஹாதேவன் எங்கும் பரவின ஹாலாஹலவிஷத்தைக் கையிலொடுங்கும்படி செய்துகொண்டு கிருபையினால் பக்ஷித்தார். (42) ஜலத்தின் தோஷமான அந்த விஷமானது அவர் விஷயத்திலுங் கூடத் தனது வீரியத்தைக்காட்டிற்று. அதாவது:—கழுத்தில் கருப்பை யுண்டுபண்ணிற்று என்பது யாதுண்டோ அதுவேயாம். அதுவும்ஸாதுவான மஹாதேவனுக்கு ஆபரணமாகவே ஆகிவிட்டது. (43) பெரும்பாலும் ஸாதுக்களான ஜனங்கள் உலகத்துக்கேற்பட்ட தாபத்தைக்கண்டு தாங்களும் தாபத்தையடைகின்றனர். அதுவோ அகிலத்துக்கும் ஆத்மாவான புருஷனுடைய ஆராதனமாகவேயாகின்றது. (44) யாவர்க்கும் வேண்டுவனவற்றைக் கொடுப்பவரும் தேவதேவருமான சம்புவினது அந்தக் காரியத்தைக் கேட்டு, ப்ரஜைகளும், தாக்ஷாயணியும், ப்ரம்ஹதேவனும், வைகுண்டனென பகவானும் அவரைப் புகழ்ந்தனர். (45) பானஞ்செய்கின்ற அவருடைய கையிலிருந்து ஏதோ கொஞ்சம் நழுவின அந்த விஷத்தை

अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—पीते गरे वृषाङ्केण प्रीतास्तेऽमरदानवाः । ममन्थुस्तरसा सिन्धुं हविर्धानी ततोऽभवत् ॥ १ ॥ तामग्निहोत्रीमृषयो जगृहुर्ब्रह्मवादिनः । यज्ञस्य देवयानस्य मेध्याय हविषे नृप ॥ २ ॥ तत उच्चैःश्रवा नाम हयोऽभूच्चन्द्रपाण्डुरः । तस्मिन्बलिः स्पृहां चक्रे नेन्द्र ईश्वर-

---

தேள் பாம்பு விஷக்கொடி இவைகளும், பல்லில் விஷமுள்ள மற்றும் சில ஜந்துக்களும் கிரஹித்துக் கொண்டன. (46) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
அமிருதமதனத்தில் சிவனல் செய்யப்பட்ட விஷபக்ஷண
வர்ணனமென்ற ஏழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टमे मथ्यमानेऽब्धौ लक्ष्म्या विष्णौ वृतेऽसुरैः ।
धन्वन्तरेर्हृते सोमे मोहिन्युद्भव ईर्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) ஸமுத்திரமானது கடையப்படும்பொழுது லக்ஷ்மியினல் விஷ்ணு வரிக்கப்பட்டதும் அஸுரர்களால் தன்வந்தரியினிடமிருந்து அமிருதமானது அபஹரிக்கப்பட்டதும் மோஹினியுண்டானளென இந்த எட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் செல்லலுற்றார்—பரமசிவனல் விஷமானது பானஞ் செய்யப்பட்டபொழுது அந்தத் தேவாசுரர்கள் ஸந்துஷ்டர்களாகவாகி வேகமாக ஸமுத்திரத்தைக் கடைந்தனர். அதிலிருந்து காமதேனு உண்டாயிற்று. (1) ஹே ந்ருப! ப்ரம்ஹலோக ப்ராபகமான யாகத்துக்குப் பரிசுத்தமான ஹவிஸ்ஸை யடையவேண்டி ப்ரம்ஹவாதிகளான ருஷிகள் அதை அக்னி ஹோத்திர பசுவாகக் கிரஹித்துக் கொண்டனர். (2) பிறகு சந்திரன் போல வெளுத்ததும் உச்சைஶ்ரவஸ்ஸென ப்ரஸித்தி பெற்றதுமான குதிரையானது உண்டாயிற்று. அக்குதிரையினிடத்து பலிசக்கிரவர்த்தி

शिक्षया ॥३॥ तत ऐरावतो नाम वारणेन्द्रो विनिर्गतः। दन्तैश्चतुर्भिः श्वेताद्रेर्हरन्भगवतो महिम् ॥ ४ ॥ कौस्तुभाख्यमभूद्रत्नं पद्मरागो महोदधेः। तस्मिन्हरिः स्पृहां चक्रे वक्षोऽलङ्करणे मणौ ॥ ५ ॥ ततोऽभवत्पारिजातः सुरलोकविभूषणम्। पूरयत्यर्थिनो योऽर्थैः शश्वद्भुवि यथा भवान् ॥ ६ ॥ ततश्चाप्सरसो जाता निष्ककण्ठ्यः सुवाससः। रमण्यः स्वर्गिणां वल्गुगतिलीलावलोकनैः ॥ ७ ॥ ततश्चाविरभूत्साक्षाच्छ्री रमा भगवत्परा। रञ्जयन्ती दिशः कान्त्या विद्युत्सौदामनी यथा ॥ ८ ॥

तस्यां चक्रुः स्पृहां सर्वे ससुरासुरमानवाः। रूपौदार्यवयोवर्णमहिमाक्षिप्तचेतसः ॥ ९ ॥ तस्या आसनमानिन्ये महेन्द्रो महदद्भुतम्।

ஆவல் கொண்டான். ஈச்வரனுடைய உபதேசத்தை யொட்டி இந்திரன் ஆசை கொண்டானில்லை. (3) பிறகு பகவானுன மஹா தேவனுடைய கைலாஸபர்வதத்தின் மஹிமையை யபஹரிக்கின்றதும், ஐராவதமென்ற பெயருள்ளதுமான பெரிய யானையானது நான்கு தந்தங்களுடன் கூட வெளிப்பட்டது. (4) பத்மம் போலச் சிவந்த நிறமுள்ளதும் கௌஸ்துபமென்ற பெயருள்ளதுமான ரத்தினமானது பெரிய ஸமுத்திரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டது. மார்புக்கு அழகைத் தரும் அந்த மணியில் ஹரியானவர் ஆசைப்பட்டார். (5) பிறகு பூமியிலுள்ள உன்போன்று எது எப்பொழுதும் வேண்டிய பொருள்களினுல் யாசகர்களின் விருப்பங்களைப் பூர்த்தி செய்து வைக்கக்கூடியதோ, தேவலோகத்துக்குப் பூஷணமான அந்தப் பாரிஜாதவிருக்ஷமானது உண்டாயிற்று. (6) பிறகு நிஷ்கமென்ற ஆபரணத்தைக் கழுத்திலணிந்தவர்களும், அழகிய வஸ்திரத்தை இடையிலணிந்தவர்களும், அழகிய நடை, லீலையான பார்வை இவற்றுல் ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளவர்களுக்கு ப்ரீதியைச் செய்கின்றவர்களுமான அப்ஸரஸ்ஸுகளுண்டாயினர். (7) பிறகு ஸுதாமா என்ற மலையின் ஒரு திக்கிலுண்டாகின்ற மின்னல் கொடிபோலக் காந்தியினுல் திக்குகளை ப்ரகாசிக்கச் செய்கின்றவளும், ஸாக்ஷாத்தாக=நேரில் சரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்ட, ஸம்பத்தேவதையும், பகவத்பரையுமான ரமையானவள் வெளிவந்தாள்.

मूर्तिमत्यः सरिच्छ्रेष्ठा हेमकुम्भैर्जलं शुचि ॥ १० ॥ आभिषेचनिका भूमि-
राहरत्सकलौषधीः । गावः पञ्च पवित्राणि वसन्तो मधुमाधवौ ॥ ११ ॥
ऋषयः कल्पयांचक्रुरभिषेकं यथाविधि । जगुर्भद्राणि गन्धर्वा नट्यश्च
ननृतुर्जगुः ॥ १२ ॥ मेघा मृदङ्गपणवमुरजानकगोमुखान् । व्यनादयञ्छ-
ङ्खवेणुवीणास्तुमुलनिःस्वनान् ॥ १३ ॥ ततोऽभिषिषिचुर्देवीं श्रियं पद्मकरां
सतीम् । दिगिभाः पूर्णकलशैः सूक्तवाक्यैर्द्विजेरितैः ॥ १४ ॥ समुद्रः
पीतकौशेयवाससी समुपाहरत् । वरुणः स्रजं वैजयन्तीं मधुना मत्तषट्प-
दाम् ॥ १५ ॥ भूषणानि विचित्राणि विश्वकर्मा प्रजापतिः । हारं सरस्वती

தேவாஸுரமனிதர்களுடன் கூடின யாவரும், ரூபம் ஔதார்யம் வயது நிறம் மஹிமை இவற்ருல் கவரப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களாய் அவளிடமாசைகொண்டனர். (9) அவளுக்கு மஹேந்திரன் மஹத்தும் அத்புதமுமான ஆஸனத்தைக் கொடுத்தான். சிரேஷ்டங்களான நதிகள் ஸ்வர்ண கலசங்களினுல் சுத்தமான ஜலத்தைக் கொடுத்தன. (10) பூமியானவள் அபிஷேகத்துக்கு உசிதங்களான எல்லா ஓஷதிகளையும் கொடுத்தாள். பசுக்கள் பஞ்சகவ்யங்களைக் கொடுத்தன. வஸந்தன் சைத்திர வைசாகமாஸங்களிலுண்டாகும் புஷ்பங்களைக் கொடுத்தான். (11) ருஷிகள் முறைப்படி அபிஷேகத்தைச் செய்து வைத்தனர். கந்தர்வர்கள் மங்களகரங்களான கானங்களைச் செய்தனர். கந்தர்வஸ்திரீகள் ஆடினர் பாடினர். (12) மேகங்கள், அடர்ந்த சப்தங்களை யுடைய மிருதங்கம், பணவம், முரஜம், ஆனகம், கொம்பு என்ற வாத்தியம் இவற்றையும், சங்கம் வேணு வீணை இவைகளையும் முழங்கின. (13) பிறகு திக்கஜங்கள், பத்மத்தைக் கையிலுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான ஸ்ரீதேவியை ப்ராம்ஹணர்களினுல் ஜபிக்கப்பட்ட ஸூக்த மந்திரங்களுடன் கலசங்களினுல் அபிஷேகம் செய்துவைத்தன. (14) ஸமுத்திரன் பொன்னிறமுள்ள வெண்பட்டு வஸ்திரங்களைக் கொடுத்தான். வருணன், தேன்மூலம் மதங்கொண்ட வண்டுகளையுடைய வைஜயந்தீ என்ற மாலையைக் கொடுத்தான். (15) விஸ்வகர்மா என்ற ப்ரஜாபதியானவன் விசித்திரங்களான ஆபரணங்களைக் கொடுத்தான். ஸரஸ்வதி முக்தாஹாரத்தையும், ப்ரம்ஹ

पद्ममजो नागाश्च कुण्डले ॥१६॥ ततः कृतस्वस्त्ययनोत्पलस्रजं नदद्द्विरेफां परिगृह्य पाणिना। चचाल वक्त्रं सुकपोलकुण्डलं सव्रीडहासं दधती सुशोभनम् ॥ १७ ॥ स्तनद्वयं चातिकृशोदरी समं निरन्तरं चन्दनकुङ्कुमोक्षितम्। ततस्ततो नूपुरवल्गुशिञ्जितैर्विसर्पती हेमलतेव सा बभौ ॥ १८ ॥

विलोकयन्ती निरवद्यमात्मनः पदं ध्रुवं चाव्यभिचारिसद्गुणम्। गन्धर्वयक्षासुरसिद्धचारणत्रैविष्टपेयादिषु नान्वविन्दत ॥ १९ ॥ नूनं तपो यस्य न मन्युनिर्जयो ज्ञानं क्वचित्तच्च न सङ्गवर्जितम्। कश्चिन्महांस्तस्य न

தேவன் பத்மத்தையும், நாகர்கள் குண்டலங்களையும் கொடுத்தனர். (16) பிறகு அதிகம் ஒட்டின வயிற்றையுடையவளும், செய்யப்பட்ட க்ஷேம காரியங்களை யுடையவளுமான லக்ஷ்மீதேவியானவள், சப்திக்கின்ற வண்டுகளை யுடையதான நீலோத்பல மாலையைக் கையினாலெடுத்துக் கொண்டும், அழகிய கன்னங்களில் ப்ரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களை யுடையதும், வெட்கத்துடன் கூடின மந்தஹாஸத்தை யுடையதும், மிக்க அழகு வாய்ந்ததுமான முகத்தையும், ஸமமாக உள்ளனவும், இடைவெளி யற்றனவும், சந்தனம் குங்குமம் இவற்றால் பூசப்பட்டனவுமான இரண்டு ஸ்தனங்களையும் தரித்துக் கொண்டும் ஸஞ்சரிக்கத்தொடங்கினாள். ஆங்காங்கு பாதஸரத்தின் சப்தங்களுடன் ஸஞ்சரிக்கின்ற அவள் பொன் கொடிபோல விளங்கினாள். (17–18)

கந்தர்வர், யக்ஷர், அஸுரர், ஸித்தர், சாரணர், தேவர் இவர்களுள், எவ்விதக் குற்றமற்றதும், நிலைத்ததும், மாறுதலனவும் நித்யங்களுமான குணங்களுள்ளதும் ஆன தனக்குரிய ஆஶ்ரயத்தை (பர்த்தாவை) தேடியும் கண்டு கொண்டாளில்லை. (19) *எவர்க்கு = துர்வாஸஸ் முதலியோருக்கு, நிஶ்சிதமாக தவமிருக்கின்றதோ அவருக்குக் கோபஜயமில்லை. சில

---

* அதையே இது முதல் மூன்று சுலோகங்களினால் விளக்குகிறாள். இங்கு வரபரீக்ஷணம் செய்யும்பொழுது சென்ற காலதிலுள்ளவர், தற்காலமுள்ளவர், இனிவரப் போகின்றவர் ஆகியவர்களையும் தனது ஸர்வக்ஞதா சக்தியினால் பரீக்ஷித்தறிந்து முடிவில் பகவானையே வரித்தாள் என்று கொள்ளவும்.

कामनिर्जय: स ईश्वर: किं परतो व्यपाश्रय: ॥ २० ॥ धर्म: क्वचित्तत्र न भूतसौहृदं त्याग: क्वचित्तत्र न मुक्तिकारणम्। वीर्यं न पुंसोऽस्त्यजवेगनिष्कृतं नहि द्वितीयो गुणसङ्गवर्जित: ॥ २१ ॥ क्वचिच्चिरायुर्नहि शीलमङ्गलं

விடத்திலோ குரு சுக்கிரன் முதலியோரிடத்திலோ ஞானமிருக்கின்றது. அதுவும் ஸங்கமற்றதாக இருக்கவில்லை. ஒருவர்=ப்ரம்ஹா சந்திரன் முதலியவர், மஹானாக இருக்கின்றார். ஆயினும் அவரிடத்து காமஜயமில்லை. இந்திரன் முதலியோரோ பராபேக்ஷயுள்ளவராக இருக்கின்றார். ஆகவே அவர் ஈச்வரராவரோ? (ஆகமாட்டார்.) (20) சிலவிடத்திலோ=பரசுராமர் முதலியோரிடத்திலோ, தர்மமிருக்கின்றது. ஆயினும் அவரிடத்தில் ப்ராணிகள் விஷயத்தில் அன்பு இல்லை. சிபிசக்கிரவர்த்தி முதலியோரிடத்திலோ தியாகம் இருக்கிறது. ஆயினும் அது முக்திக்குக் காரணமாக வாகமாட்டாது கார்த்தவீரியார்ஜுனன் முதலியவர்க்கு வீரியமிருக்கிறது. ஆனால் அந்த வீரியமானது காலவேகத்தினால் அழிக்கப்படாததாக இல்லை. குணங்களின் ஸங்கமற்றவரான ஸனகாதியரோ எனக்குகந்த வரனாகவாகமாட்டார். ஏன்? ஸமாதியிலீடுபட்டவராகவன்றோ இருக்கின்றார். (21) மார்க்கண்டேயர் முதலிய சிலரிடத்தில் நீண்ட ஆயுளிருக்கிறது. ஆயினும் இந்திரியங்களை யடக்கும் சீலமுள்ளவராயிருப்பதுபற்றி ஸ்திரீயுக்குப் பிடித்தமான நடத்தையோ, மங்களமோ=போகாதியோ, அவரிடத்தில்லை. ஹிரண்யகசிபு முதலிய சிலரிடத்திலோ சீலமும்=ஸ்திரீயுக்குப் பிடித்தமான சீலமும், போகாதியும் இருக்கின்றதுதானாயினும் ஆயுளின் ஸ்தைரியமானது அறியமுடியாததாக இருக்கிறது. (பகவானிடத்து த்வேஷமேற்பட்டமை காரணமாய் திடீரென மரணம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதாகவன்றோ இருக்கின்றது.) ஸ்ரீருத்திரன் முதலிய யாரோசிலரிடத்தில் சீலமங்களமும் ஆயுள் நிச்சயமும் ஆகிய இரண்டும் இருப்பதுடன் முன்னர் சொன்ன தோஷமொன்றுமில்லாவிடினுங்கூட அவரும் கூட அமங்களராகவே=சுடுகாட்டில் வஸித்தல் முதலிய அமங்களமான சேஷ்டிதமுள்ளவராகவே, இருக்கிறார். ஒருவரோ ஸுமங்களராக=எத்தகைய தோஷமு

क्वचित्तदप्यस्ति न वेद्यमायुषः । यत्रोभयं कुत्र च सोऽप्यमङ्गलः सुमङ्गलः कश्च न काङ्क्षते हि माम् ॥ २२ ॥

श्रीशुक उवाच—एवं विमृश्याव्यभिचारिसद्गुणैर्वरं निजैकाश्रयतया गुणाश्रयम् । वव्रे वरं सर्वगुणैरपेक्षितं रमा मुकुन्दं निरपेक्षमीप्सितम् ॥ २३ ॥ तस्यांसदेश उशतीं नवकञ्जमालां माद्यन्मधुव्रतवरूथगिरोपघुष्टाम् । तस्थौ निधाय निकटे तदुरः स्वधाम सव्रीडहासविकसन्नयनेन याता ॥ २४ ॥ तस्याः श्रियस्त्रिजगतो जनको जनन्या वक्षोनिवासमकरो-

---

மற்றவராக, இருக்கிறார். அவரோ ஆத்மாராமராக இருப்பதுபற்றி என்னை விரும்பாதவராக இருக்கிறார். (22)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டு லக்ஷ்மீதேவியானவள், ப்ரகிருதியின் குணங்களைக் கடந்தவரும், ஆனதுபற்றியே மாறுதனவும் நித்யங்களுமான தர்மக்ஞான வைராக்யாதிகளினாலும், தனக்குத் தானே ஆஶ்ரயமாக இருத்தல் மூலமும் ஸர்வோத்தமரும், ஆனதுபற்றியே தனக்குப் பிடித்தமானவரும், அணிமா முதலிய எல்லாக் குணங்களாலும் சூழப்பட்டவருமான முகுந்தன் தன்னிடம் அபேக்ஷையற்றவராக இருப்பினுங்கூட அவரையே பர்த்தாவாக வரித்தாள்.(*) (23) லக்ஷ்மியானவள் மதங்கொண்ட வண்டுக்கூட்டத்தின் ரீங்காரத்தினால் சப்தமுள்ளதாக்கப்பட்டதும் அழகு வாய்ந்ததுமான புதிய தாமரஸபுஷ்பமாலையை அவருடைய தோள்ப்ரதேசத்தில் சேர்த்துவிட்டு, வெட்கத்துடன் கூடின மந்தஹாஸத்தினால் நன்கு மலர்ந்த நேத்திரத்தினால் அவருடைய மார்பாகிற தனது ஸ்தானத்தை யடைந்தவளாய்க் கொண்டு அதாவது:—அவருடைய மார்பை எதிர்பார்க்கின்

(*) தான் ஆத்மாராமராக இருப்பதுபற்றிப் பிறவொன்றில் அபேக்ஷையற்றவராக இருந்தபோதிலுங்கூட தானாகவே தன்னிடம் வந்து ஆஶ்ரயித்த அணிமாதி குணங்களை எவ்வித முபேக்ஷிப்பதில்லையோ அவ்விதமே என்னையுமுபேக்ஷிக்கமாட்டார். அவ்வளவுகொண்டே கிடைத்த அவரது ஸேவையினால் நான் கிருதார்த்தையாகவாகி விடுவேன். மற்ற ப்ராகிருதர்களினால் யாதுபயன் எனக் கருதி அவரையே பதியாக வரித்தாள் என்பது கருத்து.

त्परमं विभूतेः । श्रीः स्वाः प्रजाः सकरुणेन निरीक्षणेन यत्र स्थितैधयत साधिपतींस्त्रिलोकान् ॥ २५ ॥ शङ्खतूर्यमृदङ्गानां वादित्राणां पृथुः स्वनः । देवानुगानां सस्त्रीणां नृत्यतां गायतामभूत् ॥ २६ ॥ ब्रह्मरुद्राङ्गिरोमुख्याः सर्वे विश्वसृजो विभुम् । ईडिरेऽवितथैर्मन्त्रैस्तल्लिङ्गैः पुष्पवर्षिणः ॥ २७ ॥

श्रिया विलोकिता देवाः सप्रजापतयः प्रजाः । शीलादिगुणसंपन्ना लेभिरे निर्वृतिं पराम् ॥ २८ ॥ निःसत्त्वा लोलुपा राजन्निरुद्योगा गतत्रपाः । यदा चोपेक्षिता लक्ष्म्या बभूवुर्दैत्यदानवाः ॥ २९ ॥ अथासीद्वा-

---

றவளாய்க் கொண்டு, அவருடைய் அருகில் மௌனமாக நின்றாள். (24) மூவ்வுலகுக்கும் பிதாவான ஹரியானவர் மூவ்வுலகுக்கும் தாயாரும், சிறந்த விபவங்களை யுடையவளுமான அந்த ஸ்ரீதேவிக் குத் தனது மார்பை நிலைத்த இருப்பிடமாகச் செய்தார். ஸ்ரீதேவி யானவள் இந்த மார்பிலிருந்துகொண்டு தனது ப்ரஜைகளையும் அதி பதிகளுடன்கூடின மூன்று உலகங்களையும் கருணையுடன் கூடின பார்வையினால் விருத்தியடையும்படி செய்துவந்தாள். (25) ஸ்தி ரீகளுடன் கூடினவர்களும் ஆடுகின்றவர்களும் பாடுகின்றவர்களு மான தேவர்களாகிற வேலைக்காரர்களின் சங்கம் தூர்யம் மிருதங் கம் இவற்றினுடையவும், பெரிய வாத்தியங்களுடையவும் பெரிய சப்தமானது உண்டாயிற்று. (26) ப்ரம்ஹா ருத்திரன் அங்கிரஸ் இவர்களை முதன்மையாகக் கொண்ட எல்லா ப்ரஜாபதிகளும் புஷ் பங்களை வர்ஷித்துக் கொண்டு விஷ்ணுவைத் தெளிவாய்த் தெரிவிக் கின்றனவும், யதார்த்தங்களுமான மந்திரங்களினால் விபுவான விஷ் ணுவை ஸ்துதித்தனர். (27)

லக்ஷ்மியினால் பார்க்கப்பட்டவர்களான தேவர்களும், ப்ர ஜாபதிகளுடன் கூடின ப்ரஜைகளும் சீலம் முதலிய குணங்களுடன் கூடினவர்களாய் மேலான சுகத்தை யடைந்தனர். (28) ஹே ராஜன்! தைத்யர்களும் தானவர்களும் எப்பொழுது லக்ஷ்மியினால் உபேக்ஷிக்க=வெறுக்க, பட்டனரோ அப்பொழுதே பலமற்றவர் களாகவும், விஷயப்பற்றுள்ளவர்களாகவும், எதிலும் முயற்சியற் றவர்களாகவும், லஜ்ஜையற்றவர்களாகவும் ஆயினர். (29) பிறகு வருணனைத் தேவதையாக வுடைய யாதொரு அன்னமுண்டோ

रुणी देवी कन्या कमललोचना। असुरा जगृहुस्तां वै हरेरनुमतेन ते ॥ ३० ॥ अथोदधेर्मथ्यमानात्काश्यपैरमृतार्थिभिः। उदतिष्ठन्महाराज पुरुषः परमाद्भुतः ॥ ३१ ॥ दीर्घपीवरदोर्दण्डः कम्बुग्रीवोऽरुणेक्षणः। श्यामलस्तरुणः स्रग्वी सर्वाभरणभूषितः ॥ ३२ ॥ पीतवासा महोरस्कः सुमृष्टमणिकुण्डलः। स्निग्धकुञ्चितकेशान्तः सुभगः सिंहविक्रमः ॥ ३३ ॥ अमृतापूर्णकलशं बिभ्रद्वलयभूषितः। स वै भगवतः साक्षाद्विष्णोरंशांशसंभवः ॥ ३४ ॥ धन्वन्तरिरिति ख्यात आयुर्वेददृगिज्यभाक्। तमालोक्यासुराः सर्वे कलशं चामृताभृतम्। लिप्सन्तः सर्व-

---

அதன் மயமான ஸுரையானது கமலம்போன்ற கண்களையுடைய கன்னிகையாக வெளிப்பட்டது. அந்தக் கன்னிகையை அந்த அஸுரர்கள் ஹரியின் அனுமதியின் பேரில் பெற்றுக் கொண்டனர். (30) பிறகு ஹே மஹாராஜ! அமிருதத்திலாவல் கொண்ட கச்யப குமாரர்களான தேவாஸுரர்களினால் கடையப்படுகின்ற ஸமுத்திரத்திலிருந்து, மிக்க ஆஸ்சரியம் வாய்ந்தவரும், நீண்டும் பெருத்துமுள்ள தண்டங்கள் போன்ற தோள்களை யுடையவரும், சங்கம் போன்ற கழுத்தை யுடையவரும், சிவந்த கண்களை யுடையவரும், கருத்த நிறமுடையவரும், யுவாவும், மாலையை யணிந்தவரும், எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவரும், பொன்னிறமான வஸ்திரமணிந்தவரும், அகண்ட மார்பை யுடையவரும், நன்கு சுத்தஞ்செய்யப்பட்ட மணிகளிழைத்த குண்டலங்களை யணிந்தவரும், வழவழப்புள்ளனவும் சுருண்டனவுமான தலைமயிரின் நுனிகளை யுடையவரும், நல்ல காந்தியுள்ளவரும், சிங்கத்துக் கொப்பான நடையை யுடையவரும், கைகளில் கங்கணங்களை யணிந்தவருமான புருஷன் அமிருதம் நிறைந்த கலசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டார். அவரோ ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவின் அம்சமான ஸமுத்திரத்தின் அம்சத்திலிருந்து உண்டானவர். தன்வந்தரி என ப்ரஸித்தி பெற்றவர். ஆயுர்வேதத்தை வெளியிட்டவர். யாகத்தில் பங்குள்ளவர். எல்லா அஸுரர்களும் அவரையும் அமிருதம் நிறைந்த கலசத்தையும்கண்டு அதையடைய வெண்ணங் கொண்டவர்களாய் எல்லாப் பொருள்களையும் அமிருத

वस्तूनि कलशं तरसाऽहरन् ॥ ३५ ॥ नीयमानेऽसुरैस्तस्मिन्कलशेऽमृतभाजने। विषण्णमनसो देवा हरिं शरणमाययुः ॥ ३६ ॥ इतितद्दैन्यमालोक्य भगवान्भृत्यकामकृत्। मा खिद्यत मिथोऽर्थं वः साधयिष्ये स्वमायया (इत्युक्त्वा सान्त्वयन्देवांस्तत्रैवान्तर्दधे हरिः) ॥ ३७ ॥ मिथः कलिरभूत्तेषां तदर्थे तर्षचेतसाम्। अहं पूर्वमहं पूर्वं न त्वं न त्वमिति प्रभो ॥ ३८ ॥ देवाः स्वं भागमर्हन्ति ये तुल्यायासहेतवः। सत्रयाग इवैतस्मिन्नेष धर्मः सनातनः ॥ ३९ ॥ इति स्वान्प्रत्यषेधन्वै दैतेया जातमत्सराः। दुर्बलाः प्रबलान्राजन्गृहीतकलान्मुहुः ॥ ४० ॥ एतस्मिन्नन्तरे विष्णुः सर्वोपायवि-

---

கலசத்தையும் வேகமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டனர். (31–35) அமிருதபாத்திரமான அந்தக் குடமானது அஸுரர்களினால் கொண்டு போகப்படும்பொழுது தேவர்கள் துக்கிதமான மனத்தை யுடையவர்களாய் ஹரியைச் சரணமாக அடைந்தனர். (36) பக்தர்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்விக்கின்ற பகவான் இவ்விதம் அவர்களுக்கேற்பட்ட தைன்யத்தைக் கண்டு "அசுரர்களுக்குள் பரஸ்பரம் சண்டையை யுண்டுபண்ணுவதன் மூலமும், மோஹினீ ரூபத்தினாலும் உங்களுடைய காரியத்தை ஸாதித்துத் தருகிறேன். ஆனதுபற்றி வருத்தப்படாதீர்" என்றார். (37) ஹே ப்ரபோ! நான் முன்னே நான் முன்னே என்றும், நீ முன்னன்று நீ முன்னன்று என்றுமாக அந்த அமிருத விஷயத்திலேற்பட்ட காமனையை யுடைய சித்தமுள்ள அந்த அஸுரர்களுக்குப் பரஸ்பரம் சண்டையானது உண்டாயிற்று. (38) †ஹே ராஜன்! துர்ப்பலர்களும், பொறாமையை யடைந்தவர்களுமான அஸுரர்கள், "ஸத்ரமென்ற யாகத்தில் போல இந்த அமிருதமதன விஷயத்தில் அஸுரர்களுக்கொப்பான ஆயாஸத்துடன் காரியத்தை ஸாதித்தவர்களான யாதொரு தேவர்களுண்டோ அவர்கள் தமக்குச் சொந்தமான பாகத்தையடையத் தகுந்தவர்களாகின்றனர். இதுவே பழமையான தர்மமாகும்" என்பதாய் அமிருதகலசத்தைக் கைப்பற்றினவர்களும், ப்ரபலர்களுமான தம்வகுப்பிற்சேர்ந்தவர்களை அடிக்கடி தடுத்தனர்.

---

† அஸுரர்களுக்குள் துர்ப்பலர்கள் சொல்லும் வார்த்தையை இது முதல் இரண்டு சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார்.

दीश्वरः । योषिद्रूपमनिर्देश्यं दधार परमद्भुतम् ॥ ४१ ॥ प्रेक्षणीयोत्पल-
श्यामं सर्वावयवसुन्दरम् । समानकर्णाभरणं सुकपोलोन्नसाननम् ॥ ४२ ॥
नवयौवननिर्वृत्तस्तनभारकृशोदरम् । मुखामोदानुरक्तालिझङ्कारोद्विग्नलो-
चनम् ॥ ४३ ॥ बिभ्रत्स्वकेशभारेण मालामुत्फुल्लमल्लिकाम् । सुग्रीवकण्ठा-
भरणं सुभुजाङ्गदभूषितम् ॥ ४४ ॥ विरजाम्बरसंवीतनितम्बद्वीपशोभया ।
काञ्च्या प्रविलसद्वल्गुचलच्चरणनूपुरम् ॥ ४५ ॥ सव्रीडस्मितविक्षिप्त-
भ्रूविलासावलोकनैः । दैत्ययूथपचेतःसु काममुद्दीपयन्मुहुः ॥ ४६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे विष्णुधृतमोहिनीरूपवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

—•••✻•••—

(39–40) இதனிடையில் எல்லா விதமான உபாயங்களையுமறிந்தவரும், ஈஸ்வரனுமான விஷ்ணுவானவர், இத்தகையது எனக் குறிப்பிடவியலாததும், மிக்க அத்புதம் வாய்ந்ததும், தெவிட்டாது பார்க்கத்தக்க நீலோத்பலம் போலக் கருத்ததும், எல்லா அவயவங்களிலும் அழகு வாய்ந்ததும், ஒன்றுக்கொன்று ஸமானங்களான காதுகளில் ஆபரணங்களை யுடையதும், அழகிய கன்னங்களும் உன்னதமான மூக்குமுள்ள முகத்தை யுடையதும், புதிதான யௌவனங்காரணமாயேற்பட்ட ஸ்தனங்களின் சுமையுடன் கூடின ஒட்டின இடையை யுடையதும், வாயிலுள்ள நறுமணத்திலாவல் கொண்ட வண்டுகளின் ஜங்காரத்தினால் பயந்த கண்களை யுடையதும், தனது மயிர்முடிச்சினால் மலர்ந்த மல்லிகைகளை யுடைய பூமாலையைத் தரிக்கின்றதும், அழகிய கழுத்தை யுடையதும், கண்டாபரணத்தை யுடையதும், (அல்லது கழுத்தை யழகுபடுத்தக்கூடிய அத்தகைய கண்டாபரணத்தை யுடையதும்,) அழகிய தோள்களில் தோள் வளைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், சுத்தமான புடவையினால் நன்கு சுத்தப்பட்ட தீவுபோன்ற நிதம்பத்தில் சோபயை யுடைய ஒட்டியாணத்தினால் ப்ரகாசிக்கின்றதும், அழகாக இருக்கும்படி சலிக்கின்ற சரணங்களில் பாதஸரத்தை யுடையதும், வெட்கத்துடன் கூடின புன்சிரிப்புடன் கூட அதிகமாக அசைகின்ற புருவத்தின் லீலையுடன் கூடின பார்வைகளினால் தைத்யயூதபதிகளின்

अथ नवमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—तेऽन्योऽन्यतोऽसुराः पात्रं हरन्तस्त्यक्तसौहृदाः ।
क्षिपन्तो दस्युधर्माण आयान्तीं ददृशुः स्त्रियम् ॥ १ ॥ अहो रूपमहो
धाम अहो अस्या नवं वयः । इति ते तामभिद्रुत्य प्रपच्छुर्जातहृच्छयाः॥२॥

சித்தங்களில் அடிக்கடி காமத்தை உண்டுபண்ணுவதுமான ஸ்திரீ ரூபத்தை எடுத்தார். (41–46)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
விஷ்ணுவினால் தரிக்கப்பட்ட மோஹினீ ரூபவர்ணனம் என்ற
எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) नवमे मोहितैर्दैत्यैरर्पितेऽमृतभाजने ।
तद्वञ्चनेन देवेभ्योऽमृतं दत्तं तयेर्यते ॥ १ ॥

(க–ரை) மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்டவர்களான தைத்யர்களினால் அமிருதபாத்திரமானது கொடுக்கப்பட்டதும் அவர்களை வஞ்சித்து அந்த மோஹினியினால் தேவர்களுக்கு அமிருதம் கொடுக்கப்பட்டது என இந்த ஒன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஸ்னேஹத்தை மறந்து ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் அமிருதகலசத்தைப் பிடுங்குகின்றவர்களும் திருடனுக்குரிய தர்மமுள்ளவர்களாய் ஒளிக்கின்றவர்களுமான அந்த அஸுரர்கள் எதிரில் வருகின்ற ஸ்திரீயைக் கண்டனர். (1) ஸௌந்தரியம் வெகு சிலாக்யமானது. காந்தியோ அதைவிட சிலாக்யமானது. இவளுடைய யௌவனமோ மிக்க ரமணீயமானது எனச் சொல்லிக்கொண்டு காமனையடைந்தவர்களாய் அவளை நாடி ஓடி "ஹே தாமரை இதழ்போன்ற கண்ணுள்ளவளே! நீ யார்? எங்கிருந்து வருகின்றனை? என்ன செய்ய விரும்புகின்றனை? யாருடைய பத்நி? ஹே அழகிய தொடையை யுடையவளே! எங்கள் மனதுகளைக் கலக்குகின்றவள்போலக் காணப்படுகின்றனையே சொல் எனக்

का त्वं कञ्जपलाशाक्षि कुतो वा किं चिकीर्षसि । कस्यासि वद वामोरु
मथ्नन्तीव मनांसि नः ॥ ३ ॥ न वयं त्वाऽमरैर्दैत्यैः सिद्धगन्धर्वचारणैः ।
नास्पृष्टपूर्वां जानीमो लोकेशैश्च कुतो नृभिः॥ ४ ॥ नूनं त्वं विधिना सुभ्रूः
प्रेषितासि शरीरिणाम् । सर्वेन्द्रियमनःप्रीतिं विधातुं सघृणेन किम् ॥५॥
सा त्वं नः स्पर्धमानानामेकवस्तुनि मानिनि । ज्ञातीनां बद्धवैराणां शं
विधत्स्व सुमध्यमे ॥ ६ ॥ वयं कश्यपदायादा भ्रातरः कृतपौरुषाः ।
विभजस्व यथान्यायं नैव भेदो यथा भवेत् ॥ ७ ॥ इत्युपामन्त्रितो दैत्यै-
र्मायायोषिद्वपुर्हरिः । प्रहस्य रुचिरापाङ्गैर्निरीक्षन्निदमब्रवीत् ॥ ८ ॥

கேட்டனர். (2-3) நாங்கள் உன்னை லோகேசர்களான தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும், ஸித்தர் கந்தர்வர் சாரணர் இவர்களாலும் தொடப்படாதவள் என்பதை யறியாதிருக்கின்றோமென்பதில்லை. அறிந்தே இருக்கின்றோம். இவ்விதமிருக்க மனிதர்களால் எவ்விதம் தொடப்பட்டிருக்கப்போகின்றனை? (4) ஹே அழகிய புருவங்களை யுடையவளே! நீ தேஹமெடுத்தவர்களின் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் மனத்துக்கும் ப்ரீதியைச் செய்யவேண்டி தயையுடன்கூடின ப்ரம்ஹதேவனால் அனுப்பப்பட்டவளாக இருக்கின்றாயா? அல்லது எதிருச்சையாக வந்தவளா? நிஸ்சயம் அவராலனுப்பப்பட்டுத்தானிருக்கவேண்டும். (5) ஹே மானினி! ஹே ஸுமத்யமே! அந்த நீ, ஒரே வஸ்துவிஷயத்தில் ஆசைகொண்டு சண்டையிடுகின்றவர்களும் ஞாதிகளுமான எங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வாயாக. (6) நாங்களோ கஸ்யபருடைய புத்திரர்களும், அமிருதத்துக்காகப் பாடுபட்டவர்களுமான ப்ராதாக்களாவோம். ஆகவே எங்களுக்குள் சண்டையானது எவ்விதமுண்டாகாதோ அவ்விதம் நியாயம் தவறாது இதைப் பங்கிடுவாயாக என்றனர். (7) இவ்விதம் அஸுரர்களினால் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்டவரும், மாயையினால் ஸ்திரீயின் சரீரத்தை யெடுத்தவருமான ஹரியானவர் சிரித்து அழகிய கடைக்கண் பார்வையினால் பார்த்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலுற்றார். (8)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே கஸ்யபபுத்திரர்காள்! பும்சலியான=புமான்களின் மனத்தைக் கலைப்பவளான, என்னிட

श्रीभगवानुवाच—कथं कश्यपदायादाः पुंश्चल्यां मयि सङ्गताः। विश्वासं पण्डितो जातु कामिनीषु न याति हि ॥ ९ ॥ सालावृकाणां स्त्रीणां च स्वैरिणीनां सुरद्विषः। सख्यान्याहुरनित्यानि नूत्नं नूत्नं विचिन्वताम् ॥१०॥ श्रीशुक उवाच—इति ते क्ष्वेलितैस्तस्या आश्वस्तमनसोऽसुराः। जहसुर्भावगम्भीरं ददुश्चामृतभाजनम् ॥११॥ ततो गृहीत्वामृतभाजनं हरिर्बभाष ईषत्स्मितशोभया गिरा। यद्यभ्युपेतं क्व च साध्वसाधु वा कृतं मया वो विभजे सुधामिमाम् ॥ १२ ॥ इत्यभिव्याहृतं तस्या आकर्ण्यासुरपुङ्गवाः। अप्रमाणविदस्तस्यास्तत्तथेत्यन्वमंसत ॥१३॥ अथोपोष्य कृतस्नाना हुत्वा च हविषानलम्। दत्त्वा गोविप्रभूतेभ्यः कृतस्वस्त्ययना द्विजैः ॥ १४ ॥ यथोपजोषं वासांसि परिधायाहतानि ते। कुशेषु प्राविशन्सर्वे

த்தில் நீங்கள் எக்காரணம்பற்றி நம்பிக்கை கொண்டீர்கள். பண்டிதனாகவுள்ளவன் காமினிகளிடத்தில்=காமனை நிறைந்த ஸ்திரீகளிடத்தில், ஒருபொழுதும் நம்பிக்கை கொள்ளமாட்டாரே? (9) ஹே தேவசத்துருக்காள்! செந்நாய்களுடையவும், புதிது புதிதான பொருளைத் தேடுகின்றவர்களான வ்யபிசாரி ஸ்திரீகளுடையவும் ஸ்னேஹங்கள் நிலைக்காதன என்றல்லவோ சொல்லுகின்றனர் என்றார். (10) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அவர்கள் அந்த மோஹினியினுடைய பரிஹாஸ வார்த்தைகளினால் தேற்றப்பட்ட மனத்தை யுடையவர்களாய் ஒருமாதிரியான எண்ணத்தினால் கம்பீரமாக இருக்கும்படி சிரித்து அமிருத கலசத்தையும் அவளிடம் கொடுத்தனர். (11) பிறகு ஹரியானவர், அமிருதகலசத்தை வாங்கிக்கொண்டு, மந்தஹாஸத்தினால் சோபைவாய்ந்த வார்த்தையினால், "என்னால் செய்யப்பட்டது ஒருஸமயம் நல்லதாகவோ கெட்டதாகவோ இருப்பினுங்கூட அங்கீகரிப்பீர்களேயானால் உங்களுக்கு இந்த அமிருதத்தைப் பங்கிடுகிறேன்" என்றார். (12) இவ்விதம் அவளால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு அசுரஶ்ரேஷ்டர்கள், அந்த வார்த்தை இத்தகையது என்பதை யறியாதவர்களாய் அது அவ்விதமேயாகட்டும் என ஸம்மதித்தனர். (13) பிறகு அந்த அஸுரர்கள் முதல் நாளில் உபவாஸமிருந்து மறுநாள் ஸ்நானஞ்செய்தும், ஹவிஸ்ஸினால் அக்னியில் ஹோமஞ்செய்தும், பசுக்கள்

प्रागग्रेष्वग्निभूषिताः ॥ १५ ॥ प्राङ्मुखेषूपविष्टेषु सुरेषु दितिजेषु च । धूपामोदितशालायां जुष्टायां माल्यदीपकैः ॥ १६ ॥ तस्यां नरेन्द्र करभोरुरुशद्दुकूलश्रोणीतटालसगतिर्मदविह्वलाक्षी । सा कूजती कनकनूपुरशिञ्जितेन कुम्भस्तनी कलशपाणिरथाविवेश ॥ १७ ॥

तां श्रीसखीं कनककुण्डलचारुकर्णनासाकपोलवदनां परदेवताख्याम् । संवीक्ष्य संमुमुहुरुत्स्मितवीक्षणेन देवासुरा विगलितस्तनपट्टिकां ताम् ॥ १८ ॥ असुराणां सुधादानं सर्पाणामिव दुर्नयम् । मत्वा जातिनृशं-

---

ப்ராம்ஹணர் வேறு ப்ராணிகள் இவற்றுக்குத் தானஞ் செய்தும், ப்ராம்ஹணர்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட ஸ்வஸ்திவாசனத்தை யுடையவர்களாய் தமது ப்ரீதிக்கேற்றபடி புதிதான வஸ்திரங்களைக் கட்டிக் கொண்டும், நகைகளினால் அலங்கரித்துக் கொண்டும் கிழக்கில் நுனியையுடைய குசங்களில் உட்கார்ந்தனர். (14-15) மாலை தீபம் இவற்றுடன் கூடினதும், நறுமணமுள்ள புகையினால் வாஸனையேற்றப்பட்டதுமான சாலையில்=வீட்டில், தேவர்களும் அஸுரர்களும் கிழக்குமுகமாக உட்கார்ந்தபொழுது, நரேந்திர! கரபத்துக்கொப்பான துடைகளை யுடையவளும், அழகிய வெண்பட்டை யணிந்ததும் அகண்டதுமான பின்தட்டு காரணமாய் மந்தப்பட்ட நடையை யுடையவளும், மதத்தினால் கலங்கின கண்களை யுடையவளும், பொன்மயமான பாதஸரத்திலுள்ள சதங்கையினால் சப்தமுள்ளவளும், குடங்கள் போன்ற ஸ்தனங்களை யுடையவளுமான அவள் அமிருதகலசத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு பிறகு அந்த சாலையில் நுழைந்தாள். (16-17)

பொன்மயங்களான குண்டலங்களையும், அழகுவாய்ந்த காது மூக்கு கன்னம் முகம் இவற்றையும் உடையவளும், பரதேவதை என்ற பெயரை யுடையவளும், நழுவின ஸ்தனவஸ்திரத்தின் நுனியை யுடையவளும், ஸ்ரீதேவிக்குத் தோழியுமான அவளைக் கண்டு தேவர்களும் அசுரர்களும், அதிகமான புன்சிரிப்புடன் கூடின பார்வையினால் நன்கு மோஹத்தையடைந்தனர். (18) அச்சுதனான பகவான் பிறவியினாலேயே க்ரூரர்களான அசுரர்களுக்கு அமுதத்தைக் கொடுத்தலானது பாம்புகளுக்குப் பால் வார்ப்பது

सानां न तां व्यभजदच्युतः ॥ १९ ॥ कल्पयित्वा पृथक्पङ्क्तीरुभयेषां जगत्पतिः । तांश्चोपवेशयामास स्वासु स्वासु च पङ्क्तिषु ॥२०॥ दैत्यान्गृहीतकलशो वञ्चयन्नुपसञ्चरैः । दूरस्थान्पाययामास जरामृत्युहरां सुधाम् ॥ २१ ॥ ते पालयन्तः समयमसुराः स्वकृतं नृप । तूष्णीमासन्कृतस्ने-

---

போல நியாயவிரோதமானது எனவெண்ணிக்கொண்டு அந்த அமுதத்தை அவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கவில்லை.* (19) ஜகத்பதியான பகவான் அவ்விருவருக்கும் வெவ்வேறான பங்க்திகளையேற்படுத்தி அவர்களை அவரவர்களுக்குச் சொந்தங்களான பங்க்திகளில் உட்காரவும் வைத்தார். (20) பிறகு கலசத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அருகிலிருக்கும் அஸுரர்களை வெகுமானத்தினாலும், ப்ரியமான வார்த்தைகளினாலும் ஏமாற்றி வெகு தூரத்திலிருக்கும் தேவர்களுக்கு ஜரை மரணம் இவற்றைப் போக்கும் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்வித்தார்(*). (21) ஹே ந்ருப! அவளால் தங்களிடம் செய்யப்பட்ட ஸ்னேஹத்தை யுடையவர்களான அந்த அஸுரர்கள் ஸ்திரீயுடன்கூட விவாதஞ்செய்வதில் ப்ரியமில்லாமை

---

* அசுரர்களுக்கு அமுதத்தைப் பகவான் பங்கிடாததன் காரணம் பின்வருமாறு—இவர்களே "நியாயப்படி பங்கிட்டுக் கொடு" என்று சொல்லியிருக்கின்றனர். இவர்களோ பிறவியினாலேயே குரூரர்களாக இருக்கின்றனர். ஆகவே இவர்களுக்கு அமுதத்தையும் கொடுப்பது அன்னியாயமாகவாகும் எனவாலோசித்தும், தமது பக்தர்களும் இயற்கையில் ஸாதுக்களுமான தேவர்களுக்குக் கொடுப்பதுதான் நியாயமாகவாகும் எனவாலோசித்தும் அவ்விதம் செய்தார் என்றும்.

(*) இங்கு நீலகண்ட தீக்ஷிதரவர்கள் சொல்லியிருக்கும் வெகு ரஸமான சுலோகத்தை மட்டும் எழுதியிருக்கிறோம். அதன் பொருளைப் பெரியாரிடம் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்க.

मात्रार्पितं गरळमप्यमृतं शिशूनामित्यामनन्ति यदिदं विशदं तदासीत् ।
दर्वीकरत्वमपि सा दधती यदित्थं दिव्यं ददावमृतमेव शिशुष्वमीषु ॥

दर्वीकरत्वं=दर्वीயை=கரண்டியை கையிலுடையவளாக இருத்தல் என்று ஒரு பொருள். दर्वीकरत्वम्=பாம்பாக இருக்கும் தன்மையை என்று மற்றொரு பொருள். மற்றபொருள் தெளிவாக அறிந்துகொள்ளக்கூடியதே.

हाः स्त्रीविवादजुगुप्सया ॥२२॥ तस्यां कृतातिप्रणयाः प्रणयापायकातराः। बहुमानेन चाबद्धा नोचुः किञ्चन विप्रियम् ॥ २३ ॥

देवलिङ्गप्रतिच्छन्नः स्वर्भानुर्देवसंसदि। प्रविष्टः सोममपिबच्चन्द्रार्काभ्यां च सूचितः ॥ २४ ॥ चक्रेण क्षुरधारेण जहार पिबतः शिरः। हरिस्तस्य कबन्धस्तु सुधयाप्लावितोऽपतत् ॥ २५ ॥ शिरस्त्वमरतां नीतमजो ग्रहमचीक्लृपत्। यस्तु पर्वणि चन्द्रार्कावभिधावति वैरधीः ॥ २६ ॥ पीतप्रायेऽमृते देवैर्भगवांल्लोकभावनः। पश्यतामसुरेन्द्राणां स्वं रूपं जगृहे हरिः

பற்றி தங்களாலொப்பப்பட்ட ப்ரதிக்ஞையைப் பரிபாலனஞ் செய்துகொண்டு மௌனமாக இருந்தனர். (22) அவளிடம் செய்யப்பட்ட அதிகம் ப்ரீதியையுடையவர்களும், ப்ரீதிக்குக் குறைவு வந்துவிடுமோ என்று பயந்தவர்களுமான அவர்கள், "இவர்கள் கிருபணர்கள், முதலில் கொஞ்சம் பானஞ்செய்யட்டும். தீரர்களான நீங்கள் க்ஷணம் பொருத்துக்கொள்ளுங்கள்" என்றதாதிய வெகுமான வார்த்தையினால் கட்டுப்பட்டவர்களாக இருந்து கொண்டு அற்பமும் அப்ரியமான வார்த்தையைப் பேசாதிருந்தனர். (23)

தேவர்களுக்குரிய வேஷத்தினால் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு தேவர்களின் பங்க்தியில் ப்ரவேசித்த ராஹுவானவன் அமிருதத்தை பானஞ்செய்தான். சந்திரசூரியர்களால் காட்டிக்கொடுக்கவும்பட்டான். (24) அமிருத பானஞ்செய்கின்ற அவனுடைய தலையைக் கூர்மையான நுனியையுடைய சக்கிராயுதத்தினால் ஹரியானவர் வெட்டினார். அமிருதஸம்பந்தம் பெறாத அவனுடைய கபந்தமானது (தலையற்ற முண்டமானது) பூமியில் விழுந்து விட்டது. (25) தலையோ மரணமற்றதாகவாயிற்று. ப்ரம்ஹதேவன் அந்தத் தலையைக் கிரஹமாக=சூரியாதிகளைப் போல கிருஹத்வாதிகாரமுள்ளதாக, செய்தார். தலைமாத்திரமாக எஞ்சின இவன் வைரபுத்தி யுள்ளவனாய் பர்வகாலத்தில் சந்திரசூரியர்களை விழுங்க ஓடுகிறான். (26) அமிருதமானது தேவர்களினால் பெரும்பாலும் பானஞ்செய்யப்பட்டபொழுது லோகங்களை விருத்தியடையச் செய்கின்றவரும் பகவானுமான ஹரியானவர் அஸுரேந்திரர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே

॥ २७ ॥ एवं सुरासुरगणाः समदेशकालहेत्वर्थकर्ममतयोऽपि फले विकल्पाः । तत्रामृतं सुरगणाः फलमञ्जसापुर्यत्पादपङ्कजरजःश्रयणान्न दैत्याः ॥ २८ ॥ यद्युज्यतेऽसुवसुकर्ममनोवचोभिर्देहात्मजादिषु नृभिस्तदसत्पृथक्त्वात् । तैरेव सद्भवति यत्क्रियतेऽपृथक्त्वात्सर्वस्य तद्भवति मूलनिषेचनं यत् ॥ २९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धेऽमृतमथने अमृतदाननिरूपणं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

தனது பூர்வரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டார். (27) இவ்விதம் தேவர் அஸுரர் இவர்களின் கூட்டங்கள் ஸமமான தேசம், காலம், ஹேது (மந்தரமலை) அர்த்தம் (ஸமுத்திரத்திலிடப்பட்ட செடி கொடி முதலியன) வேலை புத்தி இவற்றையுடையவர்களாக இருந்த போதிலுங்கூட பலனில் மாறுபாட்டை யடைந்தவர்களாகவாயினர். அந்தத் தேவாஸுரர்களுக்குள் எவருடைய சரணாரவிந்த தூளியை ஆஸ்ரயித்தமைபற்றி தேவர்கள் அமிருதரூபமான பலனை யடைந்தனரேயன்றி அஸுரர்கள் அடையவில்லையோ அவரே யாவராலும் ஸேவிக்கத்தகுந்தவர். (28) மனிதர்களால், ப்ராணன் பணம் கர்மம் மனது வாக்கு இவற்றைக்கொண்டு தேஹம் புத்திரன் முதலியோர் விஷயத்தில் எது செய்யப்படுகிறதோ அது பேதத்தை யாஸ்ரயித்திருப்பதுபற்றி கிளைகளைத் தனித்தனியே நனைப்பது போல அஸத்தே=பயனற்றதே ஆகும். அதே ப்ராணாதிகளைக்கொண்டு அபேதபுத்தியுடன் ஈஸ்வரோத்தேசமாக எது செய்யப்படுகிறதோ அது மரத்தின் வேரில் ஜலம் விடுதலென்பது யாதுண்டோ அது எல்லா மரத்துக்குமாவது போல ஸத்தாகவே=பயனுள்ளதாகவே, ஆகிவிடுகிறது. (29) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் அமிருதமதனத்தில் அமிருததானநிரூபணமென்ற ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ दशमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इति दानवदैतेया नाविन्दन्नमृतं नृप । युक्ताः कर्मणि यत्ताश्च वासुदेवपराङ्मुखाः ॥ १ ॥ साधयित्वाऽमृतं राजन्पाययित्वा स्वकान्सुरान् । पश्यतां सर्वभूतानां ययौ गरुडवाहनः ॥ २ ॥ सपत्नानां परामृद्धिं दृष्ट्वा ते दितिनन्दनाः । अमृष्यमाणा उत्पेतुर्देवान्प्रत्युद्यतायुधाः ॥ ३ ॥ ततः सुरगणाः सर्वे सुधया पीतयैधिताः । प्रतिसंयुयुधुः

பத்தாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) दशमे मत्सराद्दैत्यैरारब्धे तु मृधे सुरैः ।
दैत्यमायाविषण्णेषु देवेष्वाविर्बभौ हरिः ॥ १ ॥
तदेवममृतावाप्तिर्नाभक्तानामितीरितम् ।
भक्तमत्सरतः प्राणहानिः पुनरुदीर्यते ॥ २ ॥

(க—ரை) பொறாமை கொண்டு அஸுரர்களினால் தேவர்களுடன் கூட ஆரம்பிக்கப்பட்ட சண்டையில் தேவர்கள் அஸுரமாயையினால் மோஹத்தை யடையும்படி செய்யப்பட்டபொழுது, பகவான் அங்கு ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைந்தார். (1) ஆகவே இதிலிருந்து பக்தியில்லாதவர்களுக்கு அமிருத ப்ராப்த்தி கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டது. பக்தர்களிடம் பொறாமை கொண்டதன் காரணமாய் ப்ராணஹானியும் ஏற்பட்டது என இந்தப் பத்தாவது அத்தியாயத்தினுபதேசிக்கப்படுகிறது. (2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே நிருப! இவ்விதம் தானவர்களும், தைதேயர்களும் கர்மத்திலீடுபட்டு தக்கமுயற்சி செய்தபோதிலுங்கூட ஸ்ரீவாஸுதேவனிடத்து பக்தியற்றவர்களாக இருந்தமை பற்றி அமிருதத்தையடையாது போயினர். (1) ஹே ராஜன்! பகவான் அமிருதத்தையுமுண்டாக்கிக் கொடுத்து தன்னைச்சேர்ந்த தேவர்களையும் பானம்பண்ணும்படி செய்துவிட்டு எல்லாப்ராணிகளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கருடன் மீதேறிக் கொண்டு சென்று விட்டார். (2) திதியின் புத்திரர்களான அவர்கள் சத்துருக்களின் ஸம்ருத்தியைக் கண்டு ஸஹிக்காதவர்களாய் ஆயுதங்களை உயரத்தூக்கிக் கொண்டு தேவர்களைக் குறித்து ஓடிவந்தனர். (3) பிறகு தேவகணங்கள் யாவரும் அமிருதபானத்தினால் விருத்

शस्त्रैर्नारायणपदाश्रयाः ॥ ४ ॥ तत्र दैवासुरो नाम रणः परमदारुणः । रोधस्युदन्वतो राजंस्तुमुलो रोमहर्षणः ॥ ५ ॥ तत्रान्योऽन्यं सपत्नास्ते संरब्धमनसो रणे । समासाद्यासिभिर्बाणैर्निजघ्नुर्विविधायुधैः ॥६॥ शङ्ख-तूर्यमृदङ्गानां भेरीडमरिणां महान् । हस्त्यश्वरथपत्तीनां नदतां निःस्वनोऽभवत् ॥ ७ ॥ रथिनो रथिभिस्तत्र पत्तिभिः सह पत्तयः । हया हयैरिभाश्चेभैः समसज्जन्त संयुगे ॥ ८ ॥

उष्ट्रैः केचिदिभैः केचिदपरे युयुधुः खरैः । केचिद्गौरमृगैर्ऋक्षैर्द्वीपिभिर्हरिभिर्भटाः ॥ ९ ॥ गृध्रैः कङ्कैर्बकैरन्ये श्येनभासैस्तिमिङ्गिलैः ।

தியை யடைந்தவர்களாகவும், நாராயணனுடைய சரணத்தை யாஶ்ரயித்தவர்களாகவுமாகி சஸ்திரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு எதிர்த்துப் போர்புரிந்தனர். (4) ஹே ராஜன்! பிறகு ஸமுத்திரத்தின் கரையில் மயிர்கூச்சலைத் தரக்கூடியதும், மிகப் பயங்கரமானதும், நெருக்கமுமான தைவாஸுரமெனப் பெயரிய யுத்தமானது அப்பொழுது உண்டாயிற்று. (5) அந்த யுத்தத்தில் சத்ருருக்களான அவர்கள் கோபமூண்ட மனதுள்ளவர்களாய் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்து கத்திகளினாலும், பாணங்களினாலும், பற்பல ஆயுதங்களினாலும் அடித்துக்கொண்டனர். (6) சங்கம் தூர்யம், மிருதங்கம் இவற்றினுடையவும், பேரி, டமரி இவற்றினுடையவும், கத்துகின்ற யானை குதிரை தேர் காலாள் இவர்களுடையவும் பெரிய சப்தமானது உண்டாயிற்று. (7) அந்த யுத்தத்தில் தேராளிகள் தேராளிகளுடனும், காலாள்கள் காலாள்களுடனும், குதிரைகள் குதிரைகளுடனும், யானைகள் யானைகளுடனும், கலந்து போர்புரிந்தன.(8)

சிலர் ஒட்டகைகளுடனும், சிலர் யானைகளுடனும், மற்றவர் கழுதைகளுடனும், சிலர் கௌரமிருகங்களென்ற மான்களுடனும், மற்றுமுள்ள படர்கள் கரடிகளுடனும், புலிகளுடனும், சிங்கங்களுடனும் போர்புரிந்தனர். (9) மற்றவர் கழுகுகளுடனும், கங்கமென்ற ராஜாளி பக்ஷிகளுடனும், கொக்குகளுடனும், கொட்டைப்பருந்து, பாஸமென்ற பக்ஷி இவைகளுடனும், திமிங்கிலங்களுடனும், சரபம் என்ற மிருகங்களுடனும், காட்டெருமைகளுடனும், கட்கமென்ற மிருகங்களுடனும், கோவிருஷபங்களுடனும், கவ்யமிருகம்

शरभैर्महिषैः खङ्गैर्गोवृषैर्गवयारुणैः ॥ १० ॥ शिवाभिराखुभिः केचित्कृकलासैः शशैर्नरैः । बस्तैरेके कृष्णसारैर्हंसैरन्ये च सूकरैः ॥ ११ ॥ अन्ये जलस्थलखगैः सत्त्वैर्विकृतविग्रहैः । सेनयोरुभयो राजन्विविशुस्तेऽग्रतोऽग्रतः ॥ १२ ॥ सितध्वजपटै राजन्नातपत्रैः सितामलैः । महाधनैर्वज्रदण्डैर्व्यजनैर्बार्हचामरैः ॥१३॥ वातोद्धूतोत्तरोष्णीषैरर्चिर्भिर्वर्मभूषणैः । स्फुरद्भिर्विशदैः शस्त्रैः सुतरां सूर्यरश्मिभिः ॥ १४ ॥ देवदानववीराणां ध्वजिन्यौ पाण्डुनन्दन । रेजतुर्वीरमालाभिर्यादसामिव सागरौ ॥ १५ ॥

वैरोचनो बलिः संख्ये सोऽसुराणां चमूपतिः । यानं वैहायसं नाम कामगं मयनिर्मितम् ॥ १६ ॥ सर्वसाङ्ग्रामिकोपेतं सर्वाश्चर्यमयं प्रभो ।

அருணமென்ற மிருகம் இவற்றுடனும்கூடப் போர்புரிந்தனர். (10) சிலரோ நரிகளுடனும், எலிகளுடனும், ஓணான்களுடனும், முயல்களுடனும், மனிதர்களுடனும், செம்மறியாடுகளுடனும், சிலர் கிருஷ்ணஸாரம் என்ற மான்களுடனும், ஹம்ஸங்களுடனும், மற்றும் சிலர் பன்றிகளுடனும்கூடப் போர்புரிந்தனர். (11) ஹே ராஜன்! மற்றும் அந்தச் சிலர் ஜலத்திலும் தரையிலுமுள்ள பக்ஷிகளுடனும், பயங்கரமான சரீரத்தையுடைய ப்ராணிகளுடனுங்கூட நேருக்கு நேராக இருஸேனைகளிலும் நுழைந்தனர். (12) ஹே ராஜன்! பாண்டுநந்தன! தேவாஸுரவீரர்களின் இருசேனைகளும் ஜலஜந்துக்களின் மாலைகளினால் இருசமுத்திரங்கள் போல வெளுத்த த்வஜபடங்களினாலும், வெளுத்தனவும் அழுக்கற்றனவுமான குடைகளினாலும், அதிகம் விலையுள்ளனவும் வஜ்ஜிரம் போன்ற காம்புகளை யுடையனவுமான விசிறிகளினாலும், வெண்சாமரங்களினாலும், மயிற்றோகைகளினாலும், காற்றினாலசைக்கப்பட்ட உத்தரீயங்கள், தலைப்பாகை இவற்றினாலும் காந்திபொருந்தின கவசம் ஆபரணம் இவற்றினாலும், சூரியனுடைய கிரணங்களினால் மிக்க ப்ரகாசிக்கின்றனவும் இயற்கையில் சுத்தங்களுமான சஸ்திரங்களினாலும், வீரமாலைகளினாலும் ப்ரகாசித்தன. (13–15)

ஹே ப்ரபோ! அஸுரர்களின் ஸேனாதிபதியும் விரோசனகுமாரனுமான அந்த பலிசக்கிரவர்த்தியானவன் வைஹாயஸம் எனப் பெயர் பெற்றதும் இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியதும், மய

अप्रतर्क्यमनिर्देश्यं दृश्यमानमदर्शनम् ॥ १७ ॥ आस्थितस्तद्विमानाग्र्यं सर्वानीकाधिपैर्वृत:। वालव्यजनछत्राग्र्यै रेजे चन्द्र इवोदये ॥१८॥ तस्या-सन्सर्वतो यानैर्यूथानां पतयोऽसुरा: । नमुचि: शम्बरो बाणो विप्रचित्तिरयोमुख: ॥ १९ ॥ द्विमूर्धा कालनाभोऽथ प्रहेतिर्हेतिरिल्वल: । शकुनिर्भूतसंतापो वज्रदंष्ट्रो विरोचन: ॥ २० ॥ हयग्रीव: शङ्कुशिरा: कपिलो मेघदुन्दुभि: । तारकश्चक्रदृक् शुम्भो निशुम्भो जम्भ उत्कल: ॥ २१ ॥ अरिष्टोऽरिष्टनेमिश्च मयश्च त्रिपुराधिप: । अन्ये पौलोमकालेया निवातकवचादय: ॥ २२ ॥ अलब्धभागा: सोमस्य केवलं क्लेशभागिन: । सर्व एते रणमुखे बहुशो निर्जितामरा: ॥ २३ ॥ सिंहनादान्विमुञ्चन्त: शङ्खान्दध्मुर्महारवान् । दृष्ट्वा सपत्नानुत्सिक्तान्बलभित्कुपितो भृशम् ॥ २४ ॥

ஞல் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டதும், ஸமஸ்தமான போர்கருவிகளுடன் கூடினதும், எல்லாவிதமான ஆஸ்சரியமும் நிறைந்ததும், இவ்விதமென ஊஹித்தறிய வியலாததும், இவ்விதமென நிர்ணயமாகக் குறிப்பிட முடியாததும், சிலஸமயம் காணக்கூடியதும், சிலஸமயம் காணமுடியாததும் விமானங்களுள் சிறந்ததுமான அந்த யானத்திலேறிக்கொண்டும், எல்லா ஸேனைகளினுலும் வேண்சாமரம், சிறந்த குடை இவற்றினுலும் சூழப்பட்டவனுய்க் கொண்டும் உதயகாலத்திய சந்திரன் போல யுத்தத்தில் விளங்கினுன். (16–18) நமுசி, சம்பரன், பாணன், விப்ரசித்தி, அயோமுகன், த்விமூர்த்தன், காலநாபன், ப்ரஹேதி, ஹேதி, இல்வலன், சகுனி, பூதஸந்தாபன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், விரோசனன், ஹயக்ரீவன், சங்குசிரஸ், கபிலன், மேகதுந்துபி, தாரகன், சக்கிரத்ருக், சும்பன், நிசும்பன், ஜம்பன், உத்கலன், அரிஷ்டன், அரிஷ்டநேமி, மயன், த்ரிபுராதிபன், நிவாதகவசனை யாதியாகவுடைய மற்றும் பௌலோமர் காலேயர் இவர்கள் ஆகிய யூதபதிகளான அஸுரர்கள் யாவரும் வாஹனங்களுடன் கூட அவனுக்குச் சுற்றிலுமிருந்தனர். (19–22) அமுதத்தில் பாகத்தை யடையாதவர்களும் கேவலம் கிலேசத்தை மட்டுமடைந்தவர்களும், முன்னர் பலதடவை சண்டையில் தேவர்களை ஜயித்தவர்களுமான இந்த அஸுரர்கள் யாவரும் சிங்கநாதங்களைச் செய்து கொண்டு அதிகம் சப்தத்தையுடைய சங்கங்களை ஊதினர். சத்து

ऐरावतं दिक्करिणमारूढः शुशुभे स्वराट् । यथा स्रवत्प्रस्रवणमुदयाद्रिमहर्पतिः ॥ २५ ॥ तस्यासन्सर्वतो देवा नानावाहध्वजायुधाः । लोकपालाः सह गणैर्वाय्वग्निवरुणादयः ॥ २६ ॥ तेऽन्योन्यमभिसंसृत्य क्षिपन्तो नामभिर्मिथः । आह्वयन्तो विशन्तोऽग्रे युयुधुर्द्वन्द्वयोधिनः ॥ २७ ॥

युयोध बलिरिन्द्रेण तारकेण गुहोऽस्यत । वरुणो हेतिनायुध्यन्मित्रो राजन्प्रहेतिना ॥ २८ ॥ यमस्तु कालनाभेन विश्वकर्मा मयेन वै । शम्बरो युयुधे त्वष्ट्रा सवित्रा तु विरोचनः ॥ २९ ॥ अपराजितेन नमुचिरश्विनौ वृषपर्वणा । सूर्यो बलिसुतैर्देवो बाणज्येष्ठैः शतेन च ॥ ३० ॥ राहुणा च तथा सोमः पुलोम्ना युयुधेऽनिलः । निशुम्भशुम்भयोर्देवी भद्र-

---

ருக்கள் கர்வங்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஸ்வர்க்கபதியான இந்திரன் மிகக் கோபங்கொண்டு, பெருகுகின்ற மலையருவிகளையுடைய உதயமலையில் சூரியன் போல ஐராவதமென்ற திக்கஜத்தின் மீதேறிக்கொண்டு விளங்கினான். (23–25) தேவர்களும், தமது பரிவாரங்களுடன் கூடின வாயு அக்னி வருணன் முதலிய லோகபாலர்களும் பலதறப்பட்ட வாஹனம் கொடிமரம் ஆயுதம் இவற்றுடன் கூடினவர்களாய் அந்த இந்திரனுக்குச் சுற்றிலுமிருந்தனர். (26) அந்தத் தேவாஸுரர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப் பெயர்களைக் கிரஹித்து நிந்தித்துக்கொண்டும், ஒருவரையொருவரழைத்துக்கொண்டும், எதிரில் நுழைந்துகொண்டும் கைகலந்த சண்டையிட்டனர். (27)

ஹே ராஜன்! பலி இந்திரனுடன் சண்டையிட்டான். சுப்பிரம்ஹண்யன் தாரகாஸுரனுடன் சண்டையிட்டார். வருணன் ஹேதி என்பவனுடனும், மித்திரன் ப்ரஹேதி என்பவனுடனும் சண்டையிட்டனர். (28) யமனோ காலநாபனுடனும் விஸ்வகர்மாவோ மயனுடனும், சண்டையிட்டனர். சம்பரன் த்வஷ்டாவுடன் சண்டையிட்டான். விரோசனன் ஸவிதாவுடன் சண்டையிட்டான். (29) நமுசி என்பவன் அபராஜிதனுடனும், அஸ்வினீ தேவர்கள் விருஷபர்வாவுடனும், சூரியன் பாணனை மூத்தவனாகவுடைய பலியினது நூறு புத்திரர்களுடனும் சண்டையிட்டான். (30) ஸோமன் ராஹுவுடனும், அவ்விதமே வாயு புலோமா

काली तरस्विनी ॥ ३१ ॥ वृषाकपिस्तु जम्भेन महिषेण विभावसुः । इल्वलः सह वातापिर्ब्रह्मपुत्रैररिन्दम ॥ ३२ ॥ कामदेवेन दुर्मर्ष उत्कलो मातृभिः सह । बृहस्पतिश्चोशनसा नरकेण शनैश्चरः ॥ ३३ ॥ मरुतो निवातकवचैः कालेयैर्वसवोऽमराः । विश्वेदेवास्तु पौलोमै रुद्राः क्रोधवशैः सह ॥ ३४ ॥ त एवमाजावसुराः सुरेन्द्रा द्वन्द्वेन संहत्य च युध्यमानाः । अन्योन्यमासाद्य निजघ्नुरोजसा जिगीषवस्तीक्ष्णशरासितोमरैः ॥ ३५ ॥ भुशुण्डिभिश्चक्रगदर्ष्टिपट्टिशैः शक्त्युल्मुकैः प्रासपरश्वधैरपि । निस्त्रिंशभल्लैः परिघैः समुद्गरैः सभिन्दिपालैश्च शिरांसि चिच्छिदुः ॥ ३६ ॥

गजास्तुरङ्गाः सरथाः पदातयः सारोहवाहा विविधा विखण्डिताः । निकृत्तबाहूरुशिरोधराङ्घ्रयश्छिन्नध्वजेष्वासतनुत्रभूषणाः ॥ ३७ ॥ तेषां पदा-

---

என்பவனுடன் சண்டையிட்டான். மஹாபலமுள்ள தேவியான பத்ரகாளியானவள் நிசும்பன் சும்பன் இவர்களுடன் சண்டையிட்டாள். (31) ஹே அரிந்தம! விருஷாகபியோ ஜம்பனுடனும், விபாவஸு மஹிஷாஸுரனுடனும், வாதாபியுடன்கூடின இல்வலன் ப்ரம்ஹபுத்திரர்களுடனும் சண்டையிட்டனர். (32) துர்மர்ஷன் காமதேவனுடனும், உத்கலன் மாதிருகணங்களுடனும், ப்ருஹஸ்பதி சுக்கிராசாரியருடனும், சனைஸ்சரன் நரகாசுரனுடனும், மருத்துக்கள் என்ற தேவர்கள் நிவாதகவசர்களுடனும், வஸுக்கள் காலேயர்களுடனும், விஸ்வேதேவர்களோ பௌலோமர்களுடனும், ருத்திரர்கள் குரோதவசர்களுடனும், சண்டையிட்டனர். (33-34) இவ்விதம் போரில் அந்த அஸுரர்களும் தேவஸ்ரேஷ்டர்களும் ஒருவரோடொருவர் சேர்ந்து சண்டையிடத் தொடங்கி ஒருவரையொருவர் நெருங்கி ஜயத்தில் நோக்குடையவர்களாய் கூர்மையான பாணம் கத்தி தோமரம் இவற்றினல் வலுவாக அடித்துக்கொண்டனர். (35) புசுண்டிகளினுலும், சக்கிரம், கதை, ருஷ்டி, பட்டிசம் இவற்றினுலும், சக்தி உல்முகம் இவற்றினுலும், ப்ராஸம், கோடறி இவற்றினுலும், கத்தி, பல்லம் இவற்றினுலும், உலக்கைகளுடன் கூடின பரிகங்களினுலும், பிந்திபாலங்களினுலும் தலைகளை வெட்டினர். (36)

घातरथाङ्गचूर्णितादायोधनादुल्बण उत्थितस्तदा । रेणुर्दिशः खं द्युमणिं च छादयन्न्यवर्ततासृक्स्रुतिभिः परिप्लुतात् ॥ ३८ ॥ शिरोभिरुद्धूतकिरीटकुण्डलैः संरम्भदृग्भिः परिदष्टदच्छदैः । महाभुजैः साभरणैः सहायुधैः सा प्रास्तृता भूः करभोरुभिर्बभौ ॥ ३९ ॥ कबन्धास्तत्र चोत्पेतुः पतितस्वशिरोऽक्षिभिः । उद्यतायुधदोर्दण्डैराधावन्तो भटान्मृधे ॥ ४० ॥ बलिर्महेन्द्रं दशभिस्त्रिभिरैरावतं शरैः । चतुर्भिश्चतुरो वाहानेकेनारोहमा-

---

யானைகளும், தேர்களுடன்கூடின குதிரைகளும், காலாள் படைகளும், ஆளேறும் வாஹனங்களுடன்கூடின மற்றுமுள்ள பலதறப்பட்ட வாஹனங்களும் வெட்டப்பட்டன. அவர்கள் வெட்டப்பட்ட தோள் துடை கழுத்து கால் இவற்றை யுடையவர்களாகவும், அழிக்கப்பட்ட கொடி வில் கவசம் ஆபரணம் இவற்றை யுடையவர்களாகவும் ஆயினர். (37) அந்தத் தேவாஸுரர்களுடைய காலுதைகளினாலும் தேருருளைகளினாலும் பொடி செய்யப்பட்ட யுத்தபூமியிலிருந்து உண்டான அதிகமான பொடியானது திக்குகளையும், ஆகாசத்தையும், ஸூரியனையும் மறைக்கின்றதாய்க் கொண்டு ரக்தப்பெருக்கின் நனைத்தலினால் அப்பொழுதே திக்கு முதலிய விடங்களிலிருந்து திரும்பிற்று. (38) போக்கப்பட்ட கிரீடம் குண்டலம் இவற்றை யுடையனவும், பயங்கரங்களான கண்களை யுடையனவும், கடிக்கப்பட்ட உதட்டையுடையனவுமான தலைகளினாலும், ஆபரணங்களுடன் கூடியனவும், ஆயுதங்களுடன் கூடியனவுமான பெரிய புஜங்களினாலும், யானைகளின் துடைகளினாலும் மூடப்பட்டதாய் யுத்தபூமியானது விளங்கிற்று. (39) அந்த யுத்தத்தில் கபந்தங்கள்=தலையற்ற முண்டங்கள், கீழில் விழுந்த தமது தலையிலுள்ள கண்களினால் பார்த்துக் கொண்டும், உயரத்தூக்கப்பட்ட ஆயுதங்களை யுடைய தண்டம் போன்ற தோள்களுடன் கூடியனவாய்க் கொண்டு போர்வீரர்களைக் குறித்து ஓடுகின்றனவாய்க் கொண்டும் உயரக்கிளம்பின. (40) பலியானவன் பத்து பாணங்களினால் இந்திரனையும், மூன்று பாணங்களினால் ஐராவதத்தையும், நான்கு பாணங்களினால் நான்கு குதிரைகளையும், ஒரு பாணத்தினால் யானைப்பாகனையும் அடித்தான்.

च्छेयत् ॥ ४१ ॥ स तानापततः शक्रस्तावद्भिः शीघ्रविक्रमः । चिच्छेद निशितैर्भल्लैरसंप्राप्तान्हसन्निव ॥ ४२ ॥ तस्य कर्मोत्तमं वीक्ष्य दुर्मर्षः शक्तिमाददे । तां ज्वलन्तीं महोल्काभां हस्तस्थामच्छिनद्धरिः ॥ ४३ ॥ ततः शूलं ततो प्रासं ततस्तोमरमृष्टयः । यद्यच्छस्त्रं समादद्यात्सर्वं तदच्छिनद्विभुः ॥ ४४ ॥

स सर्जाथासुरीं मायामन्तर्धानगतोऽसुरः । ततः प्रादुरभूच्छैलः सुरानीकोपरि प्रभो ॥ ४५ ॥ ततो निपेतुस्तरवो दह्यमाना दवाग्निना । शिलाः सटङ्कशिखराश्चूर्णयन्त्यो द्विषद्बलम् ॥ ४६ ॥ महोरगाः समुत्पेतुर्दन्दशूकाः सवृश्चिकाः । सिंहव्याघ्रवराहाश्च मर्दयन्तो महागजान् ॥४७॥

---

(41) சீக்கிரமான பராக்கிரமத்தையுடைய அந்த இந்திரன் சிரிக்கின்றவன் போலக் கூர்மையான பல்லமென்ற அத்துணை பாணங்களினால் தன்னை நோக்கி வருகின்ற அவ்வம்புகளை தனதருகில் வருவதற்கு முன்னரே வெட்டினான். (42) அவனுடைய உத்தமமான காரியத்தைக் கண்டு பொறுமைகொண்ட பலியானவன் சக்தி என்ற ஆயுதத்தை எடுத்தான். பெரிய கொள்ளிக்கட்டைக் கொப்பான காந்தியுள்ளதும் ஜ்வலிக்கின்றதும் பலியின் கையிலிருக்கின்றதுமான அந்தச் சக்தியை இந்திரன் வெட்டினான். (43) பிறகு சூலத்தையும், பிறகு ப்ராஸத்தையும், பிறகு தோமரத்தையும், ருஷ்டி என்ற ஆயுதங்களையுமாக எந்த எந்த ஆயுதத்தையெடுத்தானோ அவை யாவையும் விபுவான இந்திரன் நாசமாக்கினான். (44)

பிறகு அசுரன் அந்தர்தானத்தை யடைந்துகொண்டு ஆஸுரமான மாயையை விருஷ்டிக்கத் தொடங்கினான். ஹே ப்ரபோ! பிறகு தேவஸேனையின் மேல் மலையானது தோற்றத்தையடைந்தது. (45) பிறகு காட்டுதீயினால் பொசுக்கப்படுகின்றனவாய் மரங்கள் விழத்தொடங்கின. இரும்புளிகள் போலக் கூர்மையான நுனிகளையுடைய கற்பாறைகள் சத்துருஸேனையைப் பொடியாக்கிக்கொண்டு விழுந்தன. (46) பல்லில் விஷமுள்ளவைகளும், தேள்களுடன் கூடினவைகளுமான பெரிய பாம்புகளும், ஸிம்ஹம் புலி பன்றி இவைகளும் பெரிய யானைகளை ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு கிளம்பின.

यातुधान्यश्च शतशः शूलहस्ता विवाससः । छिन्धि भिन्धीति वादिन्यस्तथा रक्षोगणाः प्रभो ॥ ४८ ॥ ततो महाघना व्योम्नि गम्भीरपरुषस्वनाः । अङ्गारान्मुमुचुर्वातैराहताः स्तनयित्नवः ॥ ४९ ॥ सृष्टो दैत्येन सुमहान्वह्निः श्वसनसारथिः । सांवर्तक इवात्युग्रो विबुधध्वजिनीमधाक् ॥ ५० ॥ ततः समुद्र उद्वेलः सर्वतः प्रत्यदृश्यत । प्रचण्डवातैरुद्धततरङ्गावर्तभीषणः ॥ ५१ ॥ एवं दैत्यैर्महामायैरलक्ष्यगतिभीषणैः । सृज्यमानासु मायासु विषेदुः सुरसैनिकाः ॥ ५२ ॥ न तत्प्रतिविधिं यत्र विदुरिन्द्रादयो नृप । ध्यातः प्रादुरभूत्तत्र भगवान्विश्वभावनः ॥ ५३ ॥

---

(47) ஹே ப்ரபோ! நூற்றுக்கணக்கான ராக்ஷஸ ஸ்திரீகளும் ராக்ஷஸ கணங்களும், சூலத்தைக் கையில் தாங்கிக்கொண்டும் இடையில் வஸ்திரமற்றவர்களாகவும், “வெட்டு பிள” என்று சொல்லிக்கொண்டும் ஓடிவந்தனர். (48) பிறகு ஆகாசத்தில் கம்பீரமாயும் பயங்கரமாயுமுள்ள சப்தங்களையுடைய பெரிய மேகங்கள் காற்றினால் அசைக்கப்பட்டு இடிமுழக்கங்களுடன்கூட நெருப்பைக் கக்கின. (49) அஸுரனுல் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டதும், வாயுவை ஸாரதியாகவுடையதுமான பெரிய நெருப்பானது ப்ரளய காலத்திய நெருப்பானது போல மிக்க உக்கிரமானதாக இருந்து கொண்டு தேவர்களின் ஸேனையைப் பொசுக்கிற்று. (50) பிறகு ஸமுத்திரமானது பெரிய காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட அலைகள் சுழல்கள் இவற்றினால் பயங்கரமாகவாகி கரைபுரண்டு நாலாபக்கத்திலும் காணப்பட்டது. (51) இவ்விதம் காணமுடியாத கதியையுடையவர்களும், ஆனதுபற்றியே பயங்கரர்களும், அதிகமான மாயையை யுடையவர்களுமான மற்றுமுள்ள அஸுரர்களினால் மாயைகள் ஸிருஷ்டிக்கப்படுங்கால் தேவஸேனையிலுள்ளவர்கள் துக்கத்தை யடைந்தனர். (52) ஹே ந்ருப! எப்பொழுது இந்திரன் முதலியோர் அந்த மாயைக்குப் பதில் செய்யும் முறையை யறியாதிருந்தனரோ அப்பொழுது அவர்களால் தியானிக்கப்பட்டவரும், ப்ரபஞ்சத்தை ரக்ஷிப்பவருமான பகவான் ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைந்தார். (53)

ततः सुपर्णांसकृताङ्घ्रिपल्लवः पिशङ्गवासा नवकञ्जलोचनः । अदृश्यताष्टायुधबाहुरुल्लसच्छ्रीकौस्तुभानर्घ्यकिरीटकुण्डलः ॥ ५४ ॥ तस्मिन्प्रविष्टेऽसुरकूटकर्मजा माया विनेशुर्महिना महीयसः । स्वप्नो यथा हि प्रतिबोध आगते हरिस्मृतिः सर्वविपद्विमोक्षणम् ॥ ५५ ॥ दृष्ट्वा मृधे गरुडवाहमिभारिवाह आविध्य शूलमहिनोदथ कालनेमिः । तल्लीलया गरुडमूर्ध्नि पतद्गृहीत्वा तेनाहनन्नृप सवाहमरिं त्र्यधीशः ॥ ५६ ॥ माली सुमाल्यतिबलौ युधि पेततुर्यच्चक्रेण कृत्तशिरसावथ माल्यवांस्तम् । आहत्य तिग्मगदयाहनदण्डजेन्द्रं तावच्छिरोऽच्छिनदरेर्नदतोऽरिणाद्यः ॥ ५७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे देवासुरयुद्धवर्णनं
नाम दशमोऽध्यायः ॥ १० ॥

பிறகு கருடனுடைய தோளில் வைக்கப்பட்ட சரணபல்லவத்தை யுடையவரும், பொன்னிறமான வஸ்திரத்தை யணிந்தவரும், புதிதான தாமரஸபுஷ்பம் போன்ற நேத்திரமுள்ளவரும், எட்டு ஆயுதங்களுடன்கூடின கைகளை யுடையவரும், ப்ரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீ, கௌஸ்துபம், விலையற்ற கிரீடம், குண்டலம் இவற்றை யுடையவருமாக பகவான் காணப்பட்டார். (54) அவர் ப்ரவேசித்தவுடனேயே, அஸுரர்களின் பொய்யான காரியத்தினலுண்டான மாயைகள் மஹானன பகவானுடைய மஹிமையினல், விழிப்பு வந்ததும் ஸ்வப்பினமானது போல நாசமடைந்தன. ஹரியின் ஸ்மரணமே எல்லா ஆபத்தினின்றும் விடுவிக்கும். (இவ்விதமிருக்க அவரே நேரில் வந்தபொழுது சொல்லவும் வேண்டுமோ?) (55) பிறகு போரில் கருடவாஹனரான பகவானை ஸிம்ஹவாஹனனன காலநேமி கண்டு சூலத்தைச் சுழற்றி எரிந்தான். ஹே ந்ருப! த்ரிகுணநியந்தாவான பகவான் கருடனுடைய தலையில் விழுகின்ற அந்தச் சூலத்தைத் தனது கையாற் பிடித்துக்கொண்டு அந்தச் சூலத்தினலேயே வாஹனத்துடன்கூடின சத்துருவான காலநேமியை அடித்தார். (56) மிக்க பலிஷ்டர்களான மாலி என்றும் ஸுமாலி என்றுமான இருவரும் எவருடைய சக்கிராயுதத்தினல் வெட்டப்பட்ட தலையை யுடையவர்களாய் விழுந்தனரோ அவரை மால்யவான் என்பவன் எதிர்த்து கூர்மையான கதையினல் கரு

अथ एकादशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथो सुराः प्रत्युपलब्धचेतसः परस्य पुंसः परयाऽनुकम्पया । जघ्नुर्भृशं शक्रसमीरणादयस्तांस्तान्रणे यैरभिसंहताः पुरा ॥ १ ॥ वैरोचनाय संरब्धो भगवान्पाकशासनः। उदयच्छद्यदा वज्रं प्रजा हाहेति चुक्रुशुः॥ २ ॥ वज्रपाणिस्तमाहेदं तिरस्कृत्य पुरः स्थितम् ।

டனே அடித்தான். அதற்குள் ஆத்யரான ஹரியானவர் கர்ஜிக்கின்ற சத்துருவின் தலையைச் சக்கிராயுதத்தினால் வெட்டினார்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் தேவாஸுர யுத்தவர்ணனமென்ற பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) एकादशे तु देवेषु दैत्यघातिषु नारदः ।
देवानवारयच्छुक्रो मृतान्दैत्यानजीवयत् ॥ १ ॥

(க-ரை) தேவர்கள் அஸுரர்களை வதஞ்செய்யும்பொழுது நாரதர் தேவர்களைத் தடுத்தார் என்பதும், சுக்கிராசாரியர் மரித்த அஸுரர்களைப் பிழைக்கச் செய்தாரென்பதும் இந்தப் பதினொன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகின்றது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பிறகு இந்திரன் வருணன் முதலிய தேவர்கள் பரமபுருஷனுடைய மேலான கருணையினால் திரும்பவும் பெறப்பட்ட அறிவை யுடையவர்களாய், முன்னர் எவர்களினால் போரில் அடிக்கப்பட்டனரோ அந்த அந்த அஸுரர்களை மிகவும் அடித்தனர். (1) பகவானான இந்திரன் மிகக் கோபங்கொண்டு எப்பொழுது வைரோசனனை (பலியை) யும் பொருட்டு, வஜ்ராயுதத்தை உயரவெடுத்தானோ அப்பொழுது ப்ரஜைகள் ஹா! ஹா! என்று கூச்சலிட்டனர். (2) வஜ்ரத்தைக் கையிலெடுத்த இந்திரன், எதிரிலிருப்பவனும், மனஸ்வியும், நல்ல ஸம்பத்துள்ளவனும், பெரிய போரில் ஸஞ்சரிப்பவனுமான அந்த வைரோசனனை

मनस्विनं सुसंपन्नं विचरन्तं महामृधे ॥ ३ ॥ नटवन्मूढ मायाभिर्मायेशान्नो जिगीषसि । जित्वा बालान्निबद्धाक्षान्नटो हरति तद्धनम् ॥ ४ ॥ आरुरुक्षन्ति मायाभिरुत्सिसृप्सन्ति ये दिवम् । तान्दस्यून्विधुनोम्यज्ञान्पूर्वस्माच्च पदादधः ॥ ५ ॥ सोऽहं दुर्मायिनस्तेऽद्य वज्रेण शतपर्वणा । शिरो हरिष्ये मन्दात्मन्घटस्व ज्ञातिभिः सह ॥ ६ ॥ बलिरुवाच—सङ्ग्रामे वर्तमानानां कालचोदितकर्मणाम् । कीर्तिर्जयोऽजयो मृत्युः सर्वेषां स्युरनुक्रमात् ॥ ७ ॥ तदिदं कालरशनं जनाः पश्यन्ति सूरयः । न हृष्यन्ति न शोचन्ति तत्र यूयमपण्डिताः ॥ ८ ॥ न वयं मन्यमानानामात्मानं तत्र साधनम् । गिरो वः साधुशोच्यानां गृह्णीमो मर्मताडनाः ॥ ९ ॥

(பலியை) பொருட்படுத்தாது பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்ஞன். (3) ஹே மூட! நீகூத்தாடிபோல மாயைகளினுல் மாயேசர்களான எங்களே ஜயிக்கவிரும்புகின்றனே. கூத்தாடியானவன் கட்டப்பட்ட கண்களே யுடையவர்களான குழந்தைகளே ஜயித்து அவர்களிடமுள்ள பொருளே யபஹரிக்கிருன். (4) எவர்கள் மாயைகளினுல் ஸ்வர்க்கத்தையடைய விரும்புகின்றனரோ, எவர்கள் ஸ்வர்க்கத்தைத் தாண்ட (முக்தியையடைய) விரும்புகின்றனரோ மூடர்களான அந்தத் திருடர்களே முந்தியுள்ள ஸ்தானத்திலிருந்து கீழில் விழும்படி செய்கிறேன். (5) ஹே மந்தபுத்தியுள்ளவனே! அந்த நான் இப்பொழுது கெட்ட மாயையுள்ள உன்னுடைய தலையை நூறுகணுக்களுள்ள வஜ்ராயுதத்தினுல் வெட்டப் போகிறேன். ஞாதிகளுடன் கூடத் தயாராக இருப்பாயாக என்ருன். பலி சொல்லலுற்ருன்—யுத்தத்தில் ப்ரவிருத்தித்தவர்களும், காலத்தால் தூண்டப்பட்ட கர்மங்களே யுடையவர்களுமான யாவர்க்கும் கீர்த்தியோ, ஜயமோ, தோல்வியோ, மரணமோ எதுவும் முறையே வரக்கூடியனவே. (7) ஆகவே வித்வான்களான ஜனங்கள் இதைக் காலத்துக்குக் கட்டுப்பட்டதென்றே எண்ணுகின்றனர். ஆகவே ஸந்தோஷிப்பதுமில்லே, சோகிப்பதுமில்லே. இம்மாதிரியான அந்த விவேக விஷயத்தில் நீங்கள் நிபுணரல்லீர். (8) அந்தக் கீர்த்தி ஜயாதி விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸாதனமாக எண்ணுகின்றவர்களும் ஆனதுபற்றியே சோகிக்கத்தக்கவர்களுமான உங்களுடைய

श्रीशुक उवाच—इत्याक्षिप्य विभुं वीरो नाराचैर्वीरमर्दनः । आकर्णपूर्णैरहनदाक्षेपैराहतं पुनः ॥ १० ॥ एवं निराकृतो देवो वैरिणा तथ्यवादिना । नामृष्यत्तदधिक्षेपं तोत्राहत इव द्विपः ॥ ११ ॥ प्राहरत्कुलिशं तस्मा अमोघं परमर्दनः । सयानो न्यपतद्भूमौ छिन्नपक्ष इवाचलः ॥ १२ ॥ सखायं पतितं दृष्ट्वा जम्भो बलिसखः सुहृत् । अभ्ययात्सौहृदं सख्युर्हतस्यापि समाचरन् ॥ १३ ॥ स सिंहवाह आसाद्य गदामुद्यम्य रंहसा । जत्रावताडयच्छक्रं गजं च सुमहाबलः ॥ १४ ॥ गदाप्रहारव्यथितो भृशं विह्वलितो गजः । जानुभ्यां धरणीं स्पृष्ट्वा कश्मलं परमं ययौ ॥ १५ ॥

மர்மத்தைப் பிளக்கத்தக்க வார்த்தைகளை ஸாதுக்களாக நாங்கள் கிரஹிக்கமாட்டோம் என்றான். (9)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—வீரர்களை நாசஞ்செய்கின்ற வீரனான பலியானவன் இவ்விதம் ஆக்ஷேபித்து காதுவரை நிறைந்த நிந்தாவார்த்தைகளினால் அடிக்கப்பட்ட விபுவான இந்திரனைத் திரும்பவும் நாராசம் என்றபாணங்களினாலும் அடித்தான். (10) உண்மையைப் பேசுகின்றவனும் வைரியுமான பலியினால் இவ்விதமிழிவு படுத்தப்பட்ட தேவனான இந்திரன் மாவெட்டியினால் குத்தப்பட்ட யானைபோல அவன் செய்த இழிவைப் பொருத்தானில்லை. (11) சத்துருவை யழிப்பவனான இந்திரன் அந்தப் பலியையும் பொருட்டு வீண்போகாத வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். அவன் வெட்டப்பட்ட இரக்கைகளையுடைய மலையானது போல வாஹனத்துடன் கூடப் பூமியில் விழுந்தான். (12) தோழன் விழுந்ததைக் கண்டு பலிக்கு ஸகாவும் ஸுஹிருத்துமான ஜம்பன் ஸகாவானவன் அடிக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட அவனிடமிருக்கும் ஸ்னேஹத்தைக் காரியத்தினால் காட்டவெண்ணி வேகமாக ஓடிவந்தான். (13) அதிகமான பலமுள்ளவனான அந்த ஜம்பன் சிங்க வாஹனத்திலேறிக் கொண்டு கதையை உயரத்தூக்கி வேகமாக மேவாய்க்கட்டையில் இந்திரனையும் யானையையும் அடித்தான். (14) கதையின் அடியினால் பீடிக்கப்பட்ட யானையானது மிகக் கலக்கத்தையடைந்து முழந்தாள்களை மடக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து மேலான மயக்கத்தையடைந்தது. (15) பிறகு 1000 குதிரைகள்

ततो रथो मातलिना हरिभिर्दशशतैर्वृत: । आनीतो द्विपमुत्सृज्य रथमारुरुहे विभु: ॥ १६ ॥ तस्य तत्पूजयन्कर्म यन्तुर्दानवसत्तम: । शूलेन ज्वलता तं तु स्मयमानोऽहनन्मृधे ॥ १७ ॥ सेहे रुजं सदुर्मर्षां सत्त्वमालम्ब्य मातलि: । इन्द्रो जम्भस्य सङ्क्रुद्धो वज्रेणापाहरच्छिर: ॥ १८ ॥ जम्भं श्रुत्वा हतं तस्य ज्ञातयो नारदादृषे: । नमुचिश्च बल: पाकस्तत्रापेतुस्त्वरान्विता:॥ १९ ॥ वचोभि: परुषैरिन्द्रं मर्दयन्तोऽस्य मर्मसु । शरैरवाकिरन्मेघा धाराभिरिव पर्वतम् ॥ २० ॥ हरीन्दशशतान्याजौ हर्यश्वस्य बल: शरै: । तावद्भिरर्दयामास युगपल्लघुहस्तवान् ॥ २१ ॥ शताभ्यां मातलिं पाको रथं सावयवं पृथक् । सकृत्सन्धानमोक्षेण तदद्भुतमभूद्रणे ॥ २२ ॥

பூட்டின தேரானது மாதலியினல் கொண்டு வரப்பட்டது. விபுவான இந்திரன் யானையை விட்டுத் தேரிலேறிக்கொண்டான். (16) அஸுரஸ்ரேஷ்டனை பலி அந்தத் தேர்ப்பாகனின் அக்காரியத்தைக் கொண்டாடிச் சிரித்துக்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற சூலத்தினல் யுத்தத்தில் அவனை அடித்தான். (17) மாதலியோ தைரியத்தை பிடித்துக்கொண்டு பொருக்கவியலாத கஷ்டத்தைப் பொருத்துக் கொண்டான். இந்திரன் கோபங்கொண்டு வஜ்ராயுதத்தினல் ஜம்பனுடைய தலையை வெட்டினன். (18) அவனுடைய ஞாதிகளான நமுசி பலன் பாகன் இவர்கள் ஜம்பன் கொல்லப்பட்டதை நாரத மஹருஷியினிடமிருந்து கேட்டு வேகத்துடன் கூடினவர்களாய் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். (19) கொடூரங்களான வார்த்தைகளினல் இந்திரனைப் பீடிக்கின்றவர்களாய்க்கொண்டு மேகங்கள் தாரைகளினல் மலையைப்போல இந்திரனுடைய மர்மங்களில் பாணங்களினல் வர்ஷித்தனர். (20) போரில் கைலாகவமுள்ளவனை பலன் ஹர்யஸ்வனை இந்திரனுடைய ஆயிரம் குதிரைகளையும் அத்தனை பாணங்களினல் அடித்தான். (21) பாகன் என்பவன் போரில் இருநூறு பாணங்களை ஒரே தடவையில் வில்லில்பூட்டி விடுதல் மூலம் மாதலியையும், அவயவத்துடன்கூடின தேரையும் தனித்தனியாக அடித்தான். அது ஆச்சரியம்போல இருந்தது. (22)

நமுசி என்பவன் பொன்மயங்களான கணுக்களுள்ள பதினைந்து பெரிய பாணங்களினல் இந்திரனைப் போரில் அடித்து ஜல

नमुचिः पञ्चदशभिः स्वर्णपुङ्खैर्महेषुभिः । आहत्य व्यनदत्संख्ये सतोय इव तोयदः ॥ २३ ॥ सर्वतः शरकूटेन शक्रं सरथसारथिम् । छादयामासुरसुराः प्रावृट्सूर्यमिवाम्बुदाः ॥ २४ ॥ अलक्षयन्तस्तमतीव विह्वला विचुक्रुशुर्देवगणाः सहानुगाः । अनायकाः शत्रुबलेन निर्जिता वणिक्पथा भिन्ननवो यथार्णवे ॥ २५ ॥ ततस्तुराषाडिषुबद्धपञ्जराद्विनिर्गतः साश्वरथध्वजाग्रणीः । बभौ दिशः खं पृथिवीं च रोचयन्स्वतेजसा सूर्य इव क्षपात्यये ॥ २६ ॥ निरीक्ष्य पृतनां देवः परैरभ्यर्दितां रणे । उदयच्छद्रिपुं हन्तुं वज्रं वज्रधरो रुषा ॥ २७ ॥ स तेनैवाष्टधारेण शिरसी बलपाकयोः । ज्ञातीनां पश्यतां राजञ्जहार जनयन्भयम् ॥ २८ ॥ नमुचिस्तद्वधं दृष्ट्वा शोकामर्षरुषान्वितः । जिघांसुरिन्द्रं नृपते चकार परमोद्य-

---

த்துடன்கூடின மேகம்போலக் கர்ஜித்தான். (23) அஸுரர்கள், மழைக்காலத்திலுள்ள ஸூரியனை மேகங்கள்போல பாணவர்ஷத்தினால்தேர் ஸாரதி இவர்களுடன்கூடின இந்திரனைச் சுற்றிலும் மூடினர். (24) அந்த இந்திரனைக் காணாதவர்களும் ஆனதுபற்றியே அதிகம் கலங்கினவர்களும், நாயகன் அற்றிருப்பதுபற்றி சத்துரு ஸைன்னியத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டவர்களுமான தேவக்கூட்டங்கள் தத்தமது பரிவாரங்களுடன் கூட, ஸமுத்திரத்தில் கப்பலுடைந்த வியாபாரிகள் போல வாய்விட்டுக் கதறினர். (25) பிறகு இந்திரன் குதிரை தேர் கொடிமரம் ஸாரதி இவர்களுடன்கூடப் பாணத்தினால்கட்டப்பட்ட கூட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டவனாய் விடியற்காலத்திலுள்ள ஸூரியன்போலத் தனது தேஜஸ்ஸினால் திக்குகளையும், ஆகாசத்தையும். பூமியையும் ப்ரகாசப்படுத்திக் கொண்டு விளங்கினான். (26) வஜ்ரதரனான தேவன் போரில் ஸேனையானது சத்துருக்களினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு சத்துருவைக் கொல்லவேண்டிக் கோபத்துடன் வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலெடுத்தான். (27) ஹே ராஜன்! அந்த இந்திரன் பார்க்கின்றவர்களான ஞாதிகளுக்குப்பயத்தை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு எட்டுக்கூறுள்ள அந்த வஜ்ராயுதத்தினாலேயே பலன், பாகன் இவர்களின் தலைகளை வெட்டினான். (28) ஹே ந்ருபதே! நமுசியானவன் அவர்களின் வதத்தைக் கண்டு சோகம் பொறாமை கோபம் இவற்றுடன் கூடினவ

मम् ॥ २९ ॥ अश्मसारमयं शूलं घण्टावद्धेमभूषणम् । प्रगृह्याभ्यद्रवत्क्रुद्धो हतोऽसीति वितर्जयन् । प्राहिणोद्देवराजाय निनदन्मृगराडिव ॥३०॥ तदापतद्गगनतले महाजवं विचिच्छिदे हरिरिषुभिः सहस्रधा । तमाहनन्नृप कुलिशेन कन्धरे रुषान्वितस्त्रिदशपतिः शिरो हरन् ॥ ३१ ॥ न तस्य हि त्वचमपि वज्र ऊर्जितो बिभेद यः सुरपतिनौजसेरितः । तदद्भुतं परमतिवीर्यवृत्रभित्तिरस्कृतो नमुचिशिरोधरत्वचा ॥ ३२ ॥

तस्मादिन्द्रोऽबिभेच्छत्रोर्वज्रः प्रतिहतो यतः । किमिदं दैवयोगेन भूतं लोकविमोहनम् ॥ ३३ ॥ येन मे पूर्वमद्रीणां पक्षच्छेदः प्रजात्यये ।

ளுய் இந்திரனைக் கொல்ல வெண்ணங்கொண்டு மேலான முயற்சியைச் செய்தான். (29) கல்லுக்கொப்பான வலுவுள்ளதும், சதங்கைகளுள்ளதும் ஸ்வர்ணுலங்கார முள்ளதுமான சூலத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு கொல்லப்பட்டாய் என அதட்டிக் கொண்டு கோபத்துடன் ஓடிவந்தான். சிங்கம் போலக் கர்ஜித்துக் கொண்டு தேவ ராஜனையும் பொருட்டு சூலத்தையும் ப்ரயோகித்தான். (30) மிக்க வேகமுள்ளதும், ஆகாசத்தில் வருகின்றதுமான அந்தச் சூலத்தை இந்திரன் பாணங்களினுல் ஆயிரக்கணக்காக வெட்டினுன். ஹே ந்ருப! தேவராஜனுன இந்திரன் கோபத்துடன் கூடினவனுய் அவனுடைய தலையை வெட்ட வேண்டி வஜ்ராயுதத்தினுல் கழுத்தில் அவனை வெட்டினுன். (31) தேவராஜனுல் வலுவுடன் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட யாதொரு வஜ்ராயுதமுண்டோ அதிகம் வலுவுள்ள அது அந்த நமுசியினுடைய தோலைக் கூடப் பிளக்கவில்லை. அவ்விதம் நமுசியின் தோலைக்கூடப் பெயர்க்காததானது வெகு ஆஸ்சரியமாக இருந்தது. அதிகம் வீரியம் வாய்ந்த விருத்திரனைக் கூடக் கொன்ற அந்த வஜ்ரமானது நமுசியினுடைய கழுத்திலுள்ள தோலினுல் திரஸ்கரிக்கப்பட்டதாக வாயிற்று. (32)

எவனிடமிருந்து வஜ்ரமானது பயனற்றதாகத் திரும்பிற்றோ அந்தச் சத்துருவினிடமிருந்து இந்திரன் பயந்தான். தைவயோகத்தாலுண்டான இந்த லோகவிமோஹமானது யாது? என்றும் எண்ணினுன். (33) எந்த வஜ்ராயுதத்தினுல், அதிகம் சுமையுள்ள இரக்கைகளினுல் பரந்து பூமியிலிறங்கின மலைகளுடைய இரக்

कृतो निविशतां भारैः पतत्त्रैः पततां भुवि ॥ ३४ ॥ तपः सारमयं त्वाष्ट्रं वृत्रो येन विपाटितः । अन्ये चापि बलोपेताः सर्वास्त्रैरक्षतत्वचः ॥ ३५ ॥ सोऽयं प्रतिहतो वज्रो मया मुक्तोऽसुरेऽल्पके । नाहं तदाददे दण्डं ब्रह्मतेजोऽप्यकारणम् ॥ ३६ ॥ इति शक्रं विषीदन्तमाह वागशरीरिणी । नायं शुष्कैरथो नार्द्रैर्वधमर्हति दानवः ॥ ३७ ॥ मयास्मै यद्वरो दत्तो मृत्युर्नैवार्द्रशुष्कयोः । अतोऽन्यश्चिन्तनीयस्त उपायो मघवन्रिपोः ॥ ३८ ॥ तां दैवीं गिरमाकर्ण्य मघवान्सुसमाहितः । ध्यायन्फेनमथापश्यदुपायमुभयात्मकम् ॥३९॥ न शुष्केण न चार्द्रेण जहार नमुचेः शिरः । तं तुष्टुवुर्मुनि-

---

கைகளின் சேதமானது என்னால் முன்னர் ப்ரஜைகளுக்கு நாசம் நேர்ந்தகாலத்தில் செய்யப்பட்டதோ, எந்த வஜ்ஜிராயுதத்தினால், அதிகம் வீரியமுள்ளதும், த்வஷ்டாவினுடையதுமான தபோரூபமான விருத்திரன் கொல்லப்பட்டானோ, எல்லா அஸ்திரங்களாலும் கூடப் பெயர்க்கப்படாத தோலையுடையவர்களும் வலுவுடன் கூடினவர்களுமான மற்றவர்களும் கொல்லப்பட்டனரோ, அற்பனை அஸுரனிடத்தில் என்னால் விடப்பட்ட அந்த இந்த வஜ்ராயுதம் கூட வீணாகவிட்டது. ஆகவே வெரும் கழிக்கொப்பான வஜ்ராயுதத்தை நான் கையிலெடுக்கமாட்டேன். ப்ராம்ஹணரான ததீசி மஹருஷியின் ஸாமர்த்தியமும் வீணாகிவிட்டதே? (34–36) என துக்கத்தையடைகின்ற இந்திரனைப் பார்த்து "இந்த அஸுரன் சுஷ்கங்களாகவோ, ஈரமுள்ளனவாகவோ உள்ள பொருள்களால் கொல்லக்கூடியவனல்லன். ஈரமுள்ளவைகளினாலும் உலர்ந்தவைகளினாலும் மரணம் ஸம்பவிக்கவே மாட்டாது என இவன் பொருட்டு என்னால் வரன் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஹே மகவன்! சத்துருவைக் கொல்லும் விஷயத்தில் உன்னால் வேறு உபாயமானது சிந்திக்கத் தக்கது" என அசரீரமான வாக்கானது சொல்லிற்று. (37–38) அந்தத் தைவவாக்கை இந்திரன் கேட்டு மனத்தை அசையாது நிருத்தி த்யானஞ்செய்து பிறகு ஆர்த்ரமாயும் சுஷ்கமாயுமிருக்கும் நுரையை அவனைக் கொல்லுவதற்குரிய உபாயமாகக் கண்டு கொண்டான். (39) சுஷ்கமாக இல்லாததும் ஈரமாக இல்லாததுமான நுரையினால் நமுசியின் தலையை இந்திரன்

गणा माल्यैश्चावाकिरन्विभुम् ॥ ४० ॥ गन्धर्वमुख्यौ जगदुर्विश्वावसुपरावसू । देवदुन्दुभयो नेदुर्नर्तक्यो ननृतुर्मुदा ॥ ४१ ॥ अन्येऽप्येवं प्रतिद्वन्द्वान्वाय्वग्निवरुणादयः । सूदयामासुरस्त्रौघैर्मृगान्केसरिणो यथा ॥ ४२ ॥ ब्रह्मणा प्रेषितो देवान्देवर्षिर्नारदो नृप । वारयामास विबुधान्दृष्ट्वा दानवसंक्षयम् ॥ ४३ ॥

नारद उवाच—भवद्भिरमृतं प्राप्तं नारायणभुजाश्रयैः । श्रिया समेधिताः सर्व उपारमत विग्रहात् ॥ ४४ ॥ श्रीशुक उवाच—संयम्य मन्युसंरम्भं मानयन्तो मुनेर्वचः । उपगीयमानानुचरैर्ययुः सर्वे त्रिविष्टपम् ॥ ४५ ॥ येऽवशिष्टा रणे तस्मिन्नारदानुमतेन ते । बलिं विपन्नमादाय अस्तं गिरिमुपागमन् ॥ ४६ ॥ तत्राविनष्टावयवान्विद्यमानशिरोधरान् ।

வெட்டினன். முனிக்கூட்டங்கள் விபுவான அந்த இந்திரனை ஸ்துதித்து பூமாலைகளையும் வாரிஇறைத்தனர். (40) கந்தர்வர்களுக்குள் முக்கியர்களான விஶ்வாவஸு பராவஸு இவர்கள் அவனைக் கொண்டாடினர். தேவதுந்துபிகள் முழங்கின. நர்த்தகிகள் ஸந்தோஷத்துடன் ஆடினர். (41) வாயு அக்னி வருணன் முதலிய மற்றவர்களும் மான்களை சிங்கங்கள் போலச் சத்துருக்களைப் பாண ஸமூஹங்களினால் இவ்விதமே நாசஞ்செய்தனர். (42) ஹே ந்ருப! அஸுரர்களின் நாசத்தைக் கண்டு தேவர்களைக் குறித்து ப்ரம்ஹதேவனால் அனுப்பட்ட தேவருஷியான நாரதர் தேவர்களைத் தடுத்தார். (43)

நாரதர் சொல்லலுற்றார்—நாராயணனுடைய புஜத்தை யாஶ்ரயித்தவர்களான உங்களால் அமிருதமானது அடையப்பட்டது. யாவரும் லக்ஷ்மியினாலும் நன்கு விருத்திசெய்விக்கப் பட்டீர்கள். ஆகவே சண்டையிலிருந்து ஒய்ந்து விடுங்கள் என்றார். (44) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—யாவரும் நாரத மஹருஷியின் வார்த்தையைப் பூஜிக்கின்றவர்களாய் கோபப்பெருக்கை யடக்கிக் கொண்டு அருகிலிருந்து ஸ்துதிக்கின்ற பரிவாரங்களுடன்கூட தேவலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனர். (45) அந்த யுத்தத்தில் எஞ்சினவர்களான மற்றவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் நாரதரின் உத்திரவின் பேரில்

उशना जीवयामास सञ्जीविन्या स्वविद्यया ॥ ४७ ॥ बलिश्चोशनसा स्पृष्टः प्रत्यापन्नेन्द्रियस्मृतिः । पराजितोऽपि नाखिद्यल्लोकतत्त्वविचक्षणः ॥ ४८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे देवासुरसङ्ग्रामवर्णनं नाम एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

—•••*•••—

ஆபத்தை யடைந்தபலியை எடுத்துக் கொண்டு அஸ்தமயபர்வ தத்தை யடைந்தனர். (46) அந்த யுத்தத்தில் அழியாத அவயவ முள்ளவர்களையும், இருக்கின்ற கழுத்தை யுடையவர்களையும் மிருத ஸஞ்ஜீவனீ என்ற தன்னிடமுள்ள வித்தையினால் சுக்கிராசாரியர் பிழைப்பித்தார். (47) சுக்கிராசாரியரால் தொடப்பட்ட பலி திருப்பப் பெறப்பட்ட இந்திரியம் நினைவு இவற்றை யுடையவனாய் சத்துருவினால் முறியடிக்கப்பட்டவனாயினுங்கூட லோகதத்துவத் தில் ஸமர்த்தனாக இருப்பதுபற்றி கஷ்டத்தை யடைந்தானில்லை.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் தேவாஸுர ஸங்கிராமவர்ணனமென்ற பதினொன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) द्वादशे मोहिनीरूपविभ्रमालोकनोत्सुकम् ।
भवं सम्मोहयामास हरिः पुनरसान्त्वयत् ॥ १ ॥

अमुह्यन्नसुरा विष्णुमायया न तदद्भुतम् ।
इति वक्तुं महादेवमोहोऽयमुपवर्ण्यते ॥ २ ॥

(க-ரை) மோஹினீரூபத்தின் விளையாட்டைப் பார்க்க ஆவல் கொண்ட மஹாதேவனை ஹரியானவர் மோஹிக்கச்செய்து திரும் பவும் அவரை ஸமாதானப்படுத்தினரென இந்தப் பன்னிரண்டா வது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்படுகிறது. (1) விஷ்ணுமாயையி னால் அஸுரர்கள் மோஹித்தனர் என்ற அது ஆச்சரியமன்று எனச் சொல்லவேண்டி மஹாதேவனுக்கேற்பட்ட இந்த மோஹமா னது வர்ணிக்கப்படுகிறது. (2) (எ-று)

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

श्रीबादरायणिरुवाच—वृषध्वजो निशम्येदं योषिद्रूपेण दानवान्। मोहयित्वासुरगणान्हरिः सोममपाययत् ॥ १ ॥ वृषमारुह्य गिरिशः सर्वभूतगणैर्वृतः। सह देव्या ययौ द्रष्टुं यत्रास्ते मधुसूदनः ॥ २ ॥ सभाजितो भगवता सादरं सोमया भवः। सूपविष्ट उवाचेदं प्रतिपूज्य स्मयन्हरिम् ॥ ३ ॥ श्रीमहादेव उवाच—देव देव जगद्व्यापिञ्जगदीश जगन्मय। सर्वेषामपि भावानां त्वमात्मा हेतुरीश्वरः ॥ ४ ॥ आद्यन्तावस्य यन्मध्यमिदमन्यदहं बहिः। यतोऽव्ययस्य नैतानि तत्सत्यं ब्रह्मचिद्भवान् ॥ ५ ॥

ஸ்ரீபாதராயணி சொல்லலுற்றார்—விருஷபத்வஜன், ஸ்திரீ ரூபத்தினால் அஸுரர்களை மோஹிக்கச்செய்து தேவக்கூட்டங்களுக்கு ஹரியானவர் அமுதத்தைப் பானஞ்செய்து வைத்தார் என்ற இதைக் கேட்டு கிரிசன் விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு எல்லாப் பூத கணங்களினாலும் சூழப்பட்டவராய்ப் பார்வதியுடன்கூட எங்கு மதுஸூதனனிருக்கின்றாரோ அங்கு அவரைப் பார்க்கச்சென்றார். (1–2) உமையவளுடன் கூடின மஹாதேவன் பகவானால் ஆதரவுடன் கூடியிருக்கும்படி பூஜிக்கப்பட்டவராய் ஓராஸனத்திலுட்கார்ந்துகொண்டு ஹரியைப் பதிலுக்குத் தானும் பூஜித்துவிட்டுச் சிரித்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலுற்றார். (3) ஸ்ரீமஹாதேவன் சொல்லலுற்றார்—ஹே தேவதேவ! ஜகத்தில் நீக்கமற நிறைந்திருப்பவரே! ஹே ஜகதீச! ஹே ஜகன்மய! நீர் எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் காரணரும், ஆனதுபற்றியே ஈஶ்வரரும், ஆத்மாவுமாகினீர். (4) இந்த ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஆதி அந்தம் இவைகளும் மத்யமும் (நடுவும்) எந்த ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து ஏற்படுகின்றனவோ, அவ்யயமான எந்த ப்ரம்ஹத்துக்கு ஆதி அந்தம் நடு இவைகளில்லையோ, எந்த ப்ரம்ஹமானது இது என்று சொல்லப்படும் த்ருஶ்யவர்க்கமாகவும், அஹம் என்று சொல்லப்படும் த்ரஷ்ட்ருவர்க்கமாகவும், வெளியிலுள்ள போக்யவர்க்கமாகவும், போக்த்ருவர்க்கமாகவும் ப்ரகாசிக்கின்றதோ, ஸத்யமும்=முக்காலத்திலுமழிவற்றதும், சித்ரூபமானதுமான அந்த ப்ரம்ஹம் நீரேயாவீர். (5) எதிலும் காமனையற்றவர்களும், மோக்ஷத்தி

तवैव चरणाम्भोजं श्रेयस्कामा निराशिषः । विसृज्योभयतः सङ्गं मुनयः समुपासते ॥ ६ ॥ त्वं ब्रह्म पूर्णममृतं विगुणं विशोकमानन्दमात्रमविकारमनन्यदन्यत् । विश्वस्य हेतुरुदयस्थितिसंयमानामात्मेश्वरश्च तदपेक्षतयाऽनपेक्षः ॥ ७ ॥

एकस्त्वमेव सदसद्द्वयमद्वयं च स्वर्णं कृताकृतमिवेह न वस्तुभेदः । अज्ञानतस्त्वयि जनैर्विहितो विकल्पो यस्माद्गुणव्यतिकरो निरुपाधिकस्य

லாவலுள்ளவர்களுமான முனிகள் இம்மையிலும் மறுமையிலு முள்ள பற்றையொழித்து உம்முடைய சரணுரவிந்தத்தையே நன்கு உபாஸிக்கின்றனர். (6) *பூர்ணமும்=எங்கும் நீக்கமற நிறைவுபெற்றதும், அமிருதமும்=சுகரூபமும், விகுணமும்=குண ஸம்பந்தமற்றதும், ஆனதுபற்றியே விசோகமும்=சோகமற்றதும், ஆனதுபற்றியே அவிகாரமும்=நித்யமும், ஆனந்தமாத்திரமும், அனன்யத்தும்= தன்னைவிடப் பிறவொன்றற்றதும், அன்யத்தும்=காரணமாக இருப்பதுபற்றி எல்லாவற்றையும்விட வேறுபட்டதும், ஆன ப்ரம்ஹமாகவுள்ள நீர், ப்ரபஞ்சத்தினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயங்களுக்குக் காரணமானவரும், அந்த ஆத்மாக்களால் பலதானத்துக்கு வேண்டி அபேக்ஷிக்கப்பட்டவராக இருத்தல்மூலம் ஸோபாதிகர்களான ஆத்மாக்களுக்கு=ஜீவர்களுக்கு, ஈச்வரனும்=பலன் தருபவரும், உண்மையில் எவ்வித அபேக்ஷையற்றவருமாகிறீர். (7)

(*)உலகில் ஒரே ஸ்வர்ணமானது கிருதம்=காரிமான குண்டலாதியாகவும், அகிருதம்=காரணமான ஸ்வர்ணமாகவும், எவ்விதம் காணப்படுகின்றதோ அவ்விதமே ஒருவரான நீரே காரியகாரணரூபமான த்வைதமாகவும் உண்மையில் அத்வயராகவும்=காரிய

---

* நான் ப்ரம்ஹமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அஸங்கோதாஸீனனான என்னுடைய சரணோபாஸனையினால் அவர்களுக்கு யாது பயன் எனின்? ப்ரம்ஹமாயினுங்கூட நீர் முற்றிலும் உதாஸீனராக இல்லையெனச் சொல்லுகிறார். (*) ஒருவருக்கே அன்யமாக இருத்தலும் அவ்விதமில்லாதிருத்தலும் எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும் எனின்? அதைத் திருஷ்டாந்தமூலம் விளக்குகிறார்.

॥ ८ ॥ त्वां ब्रह्म केचिदवयन्त्युत धर्ममेक एके परं सदसतोः पुरुषं परेशम् । अन्येऽवयन्ति नवशक्तियुतं परं त्वां केचिन्महापुरुषमव्ययमात्मतन्त्रम् ॥ ९ ॥ नाहं परायुर्ऋषयो न मरीचिमुख्या जानन्ति यद्विरचितं खलु सत्वसर्गाः । यन्मायया मुषितचेतस ईश दैत्यमर्त्यादयः किमुत शश्वदभद्रवृत्ताः ॥ १० ॥ स त्वं समीहितमदः स्थितिजन्मनाशं भूतेहितं च जगतो भवबन्धमोक्षौ । वायुर्यथा विशति खं च चराचराख्यं सर्वं

காரணத்தன்மை யற்றவராகவும், ஆகிறீர். ஆகவே இந்த உம்மிடத்தில் உண்மையில் பேதமே கிடையாது. எக்காரணம்பற்றி உபாதிஸம்பந்தமற்றவராகவே உள்ள உமக்குக் குணங்கள்மூலம் இந்தப் பேதம்=வேற்றுமை, ஏற்படுகிறதேயொழிய இயற்கையிலில்லையோ அக்காரணம்பற்றி இந்தப் பேதமானது அக்ஞானம் காரணமாய் ஜனங்களால் உம்மிடம் கல்பிக்கப்பட்டதேயாகும். (8) ‡வேதாந்திகள் அவ்யயரும் ஆத்மதந்திரருமான உம்மை ப்ரம்ஹமெனவறிகின்றனர். மீமாம்ஸகர்கள் உம்மையே தர்மமென எண்ணுகின்றனர். ஸாங்கியர்கள் காரியகாரணங்களுக்குப் பரனான புருஷனைநினைக்கின்றனர். வேறு சிலர்=பாஞ்சராத்ரிகள், விமலா, உத்கர்ஷணீ, ஞானா, க்ரியா, யோகா, ப்ரஹ்வீ, ஸத்யா, ஈசானா, அனுக்ரஹா என்ற ஒன்பது சக்தியுடன் கூடினவரும் பரனுமான பரமேஶ்வரனைச் சொல்லுகின்றனர். பாதஞ்ஜலர் மஹாபுருஷனைச் சொல்லுகின்றனர். (9) ஹே ஈச! நானும், மேலான ஆயுளையுடைய ப்ரம்ஹதேவனும், மரீசி முக்யர்களான ருஷிகளும் கேவலம் ஸத்வகுணத்தினால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட எந்த உம்மால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தைக்கூட உண்மையாக அறிந்துகொள்ள முடியாதிருக்கின்றோமே? இவ்விதமிருக்க எந்த உம்முடைய மாயையினால் திருடப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களும் அடிக்கடி ராஜஸமும் தாமஸமுமான விருத்தத்தை=உத்பத்தி தொழில் இவற்றை, உடையவர்களுமான அஸுரர் மனிதர் முதலியோர் அறியமாட்டார் என்பதைச் சொல்லவும் வே

---

‡ உம்மை உள்ளபடி அறிந்துகொள்ளாததுபற்றியேதான் பலர் பலவாறாக சொல்லுகின்றனர் என இரண்டு சுலோகங்களினால் சொல்லுகிறார்.

तदात्मकतयावगमोऽवरुन्त्से ॥ ११ ॥ अवतारा मया दृष्टा रममाणस्य ते गुणैः । सोऽहं तद्द्रष्टुमिच्छामि यत्ते योषिद्वपुर्धृतम् ॥ १२ ॥ येन सम्मोहिता दैत्याः पायिताश्चामृतं सुराः । तद्दिदृक्षव आयाताः परं कौतूहलं हि नः ॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच—एवमभ्यर्थितो विष्णुर्भगवान् शूलपाणिना । प्रहस्य भावगम्भीरं गिरिशं प्रत्यभाषत ॥ १४ ॥ श्रीभगवानुवाच—कौतूहलाय दैत्यानां योषिद्वेषो मया कृतः । पश्यता सुरकार्याणि गते पीयूषभाजने ॥ १५ ॥ तत्तेऽहं दर्शयिष्यामि दिदृक्षोः सुरसत्तम । कामिनां बहुमन्तव्यं

ண்டுவதில்லையோ, ஞானஸ்வரூபரான அந்த நீர், தன்னால் செய்யப் பட்டதையும், இந்த ஜகத்தினுடைய ஸ்திதி ஜன்மம் நாசம் இவற் றையும், ப்ராணிகளின் சேஷ்டையையும், ஜகத்தின் பந்தமோக்ஷங் களையும், வாயுவானது சராசராத்மகமான தேஹஸமூஹம் யாவை யும் ஆகாசத்தையும் பரவி இருப்பதுபோல அவை யாவற்றுக்கும் ஆத்மாவாக இருத்தல்மூலம் அறிந்தே இருக்கின்றீர். (10–11) குணங்கள்மூலம் ரமிக்கின்றவரான உம்முடைய அவதாரங்கள் என் னால் காணப்பட்டன. உம்மால் யாதொரு ஸ்திரீசரீரமானது தரிக் கப்பட்டதோ அதை அந்த நான் பார்க்கவிரும்புகின்றேன். (12) எந்த ஸ்திரீசரீரத்தினால் அஸுரர்கள் மோஹிக்கும்படி செய்யப் பட்டனரோ தேவர்கள் அமிருதத்தைப் பானஞ்செய்விக்கப்பட்ட னரோ அந்தச் சரீரத்தைப் பார்க்கவெண்ணமுள்ளவர்களாக இங்கு வந்தோம். அவ்விஷயத்தில் எங்களுக்கு மேலான ஆவலிருக் கின்றது என்றார். (13)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் சூலபாணியினால் ப்ரார்த் திக்கப்பட்ட பகவானான விஷ்ணுவானவர் ஆழ்ந்த கருத்துடன்கூடி யிருக்கும்படி சிரித்துக் கொண்டு கிரிசனைப்பார்த்துச் சொல்லவா ரம்பித்தார். (14) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—அமிருதகலச மானது அபஹரிக்கப்பட்டபொழுது தேவர்களின் காரியங்கள் ஸ்திரீவேஷத்தினால் நடக்கும் என வாலோசித்த என்னால் அஸு ரர்களுக்கு ஆவலை யுண்டுபண்ணவேண்டி ஸ்திரீவேஷமானது எடுக் கப்பட்டது. (15) ஹே ஸுரஸத்தம! காமிகளின் வெகுமானத்

सङ्कल्पप्रभवोदयम् ॥ १६ ॥ श्रीशुक उवाच—इति ब्रुवाणो भगवांस्तत्रैवान्तरधीयत । सर्वतश्चारयंश्चक्षुर्भव आस्ते सहोमया ॥ १७ ॥ ततो ददर्शोपवने वरस्त्रियं विचित्रपुष्पारुणपल्लवद्रुमे । विक्रीडतीं कन्दुकलीलया लसद्दुकूलपर्यस्तनितम्बमेखलाम् ॥ १८ ॥ आवर्तनोद्वर्तनकम्पितस्तनप्रकृष्टहारोरुभरैः पदे पदे । प्रभज्यमानामिव मध्यतश्चलत्पदप्रवालं नयतीं ततस्ततः ॥ १९ ॥ दिक्षु भ्रमत्कन्दुकचापलैर्भृशं प्रोद्विग्नतारायतलोललोचनाम् । स्वकर्णविभ्राजितकुण्डलोल्लसत्कपोलनीलालकमण्डिताननाम् ॥ २० ॥ श्लथद्दुकूलं कबरीं च विच्युतां सन्नह्यतीं वामकरेण वल्गुना ।

துக்கு யோக்கியமானதும், ஸங்கல்பமூலமுண்டாகும் மன்மதனை யுண்டாக்கக் கூடியதுமான அந்த ஸ்திரீரூபத்தைப் பார்க்க விரும்புகின்ற உமக்குக் காண்பிக்கப்போகின்றேன் என்றார். (16) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் சொல்லிக் கொண்டு பகவான் அங்கேயே மறைந்தார். மஹாதேவன் பார்வதியுடன் கூட சுற்றிலும் கண்ணைச் செலுத்திக் கொண்டு இருந்தார். (17) பிறகு, விசித்திரங்களான புஷ்பங்களும் சிவந்த தளிர்களுமுள்ள மரங்களையுடைய உத்யான வனத்தில் பந்தினால் விளையாடுகின்றவளும், ப்ரகாசிக்கின்ற வெண்பட்டினால் சுத்தப்பட்ட இடையில் மேகலையை=ஒட்டியாணத்தை, உடையவளும், (உயரக்கிளம்புவதும் கீழில் வருவதுமான பந்தையொட்டி யேற்பட்ட) குனிதல் நிமிர்தல் இவற்றால் அசைகின்ற ஸ்தனங்கள் அவற்றிலுள்ள சிறந்த முக்தாஹாரங்கள் இவற்றின் அதிகமான பாரங்களினால் ஒவ்வொரு அடிவைப்புதோறும் இடையில் ஒடிந்து விழுபவள்போல இருப்பவளும், சலிக்கின்ற பதமாகிற தளிரை ஆங்காங்கு செலுத்துகின்றவளும், திக்குகளில் ஓடுகின்ற பந்தின் சாஞ்சல்யங்களினால் மிக்ககலங்கின கருவிழிகளையுடையதாயும், நீண்டதாயும் சலிக்கின்றதாயுமிருக்கின்ற கண்களை உடையவளும், தனது காதுகளினால் அதிகம் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட குண்டலங்களினால் ப்ரகாசிக்கின்ற கன்னங்களினாலும், கருத்த சுருட்டை மயிர்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட முகத்தை யுடையவளும், அவிழ்ந்த வெண்பட்டையும், அவிழ்ந்த தலைமுடிச்சையும் அழகான இடது கையினால் கட்டிக்

विनिघ्नतीमन्यकरेण कन्दुकं विमोहयन्तीं जगदात्ममायया ॥ २१ ॥ तां
वीक्ष्य देव इति कन्दुकलीलयेषद्व्रीडास्फुटस्मितविसृष्टकटाक्षमुष्टः । स्त्री-
प्रेक्षणप्रतिसमीक्षणविह्वलात्मानात्मानमन्तिक उमां स्वगणांश्च वेद ॥ २२ ॥

तस्याः कराग्रात्स तु कन्दुको यदा गतो विदूरं तमनुव्रजत्स्त्रियाः ।
वासः ससूत्रं लघु मारुतोऽहरद्भवस्य देवस्य किलानुपश्यतः ॥ २३ ॥
एवं तां रुचिरापाङ्गीं दर्शनीयां मनोरमाम् । दृष्ट्वा तस्यां मनश्चक्रे विषज्ज-
न्त्यां भवः किल ॥ २४ ॥ तयापहृतविज्ञानस्तत्कृतस्मरविह्वलः । भवान्या

கொள்ளுகின்றவளும், வலது கையினால் பந்தை யடிக்கின்றவளும், தனது மாயையினால் ஜகத்தை மோஹிக்கச் செய்கின்றவளுமான உத்தமஸ்திரீயைக் கண்டார். (18-21) அவளைக் கண்டு ஸ்ரீமஹாதேவன், இம்மாதிரியான பந்து விளையாட்டினாலேற்பட்ட அற்பம் வெட்கங்காரணமாய் வெளியில் தெளிவாகத் தெரியாத மந்தஹாஸத்துடன்கூட வெளியிடப்பட்ட கடாக்ஷத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டவராகவும், அனதுபற்றியே, தான் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்ப்பதும் அவள் திரும்பத் தன்னைப் பார்ப்பதுமான இவற்றால் கலங்கின மனத்தை யுடையவராகவுமாகித் தன்னையும், அருகிலிருக்கின்ற பார்வதியையும், தனது கணங்களையும் மறந்தார் (22)

அவளுடைய கையின் நுனியிலிருந்து அந்தப் பந்தானது எப்பொழுது வெகு தூரம் சென்றுவிட்டதோ அப்பொழுது அப்பந்தை அனுஸரித்து ஓடுபவளான ஸ்திரீயினுடைய, லேசானதும் ஒட்டியாணத்துடன் கூடினதுமான வஸ்திரத்தை மஹாதேவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே காற்றானது அபஹரித்துவிட்டது. (23) இவ்விதம் இனிப்பான கடைக்கண் பார்வையை யுடையவளும், பார்க்கத்தக்கவளும், மனத்தைக் கவருகின்றவளுமான அவளைக் கண்ணுற்று கோணலான கடைக்கண்பார்வைகளினால் தன்னை நோக்குகின்றவளான அவளிடத்தில் ஸ்ரீமஹாதேவன் மனத்தைச் செலுத்தினார். (24) அவளாலபஹரிக்கப்பட்ட பகுத்தறிவை யுடையவராகவும், அவளாலுண்டுபண்ணப்பட்ட காமத்தினால் கலங்கினவராகவுமாகி பவானி பார்த்துக்கொண்டிருப்பதையும் பொருட்படுத்தாது லஜ்ஜையற்றவராய் அவளுடைய அருகில்

अपि पश्यन्त्या गतह्रीस्तत्पदं ययौ ॥ २५ ॥ सा तमायान्तमालोक्य विवस्त्रा व्रीडिता भृशम् । निलीयमाना वृक्षेषु हसन्ती नान्वतिष्ठत ॥२६॥ तामन्वगच्छद्भगवान्भवः प्रमुषितेन्द्रियः । कामस्य च वशं नीतः करेणुमिव यूथपः ॥ २७ ॥ सोऽनुव्रज्यातिवेगेन गृहीत्वानिच्छतीं स्त्रियम् । केशबन्ध उपानीय बाहुभ्यां परिषस्वजे ॥ २८ ॥ सोपगूढा भगवता करिणा करिणी यथा । इतस्ततः प्रसर्पन्ती विप्रकीर्णशिरोरुहा ॥ २९ ॥ आत्मानं मोचयित्वाङ्ग सुरर्षभभुजान्तरात् । प्राद्रवत्सा पृथुश्रोणी माया देवविनिर्मिता ॥ ३० ॥ तस्यासौ पदवीं रुद्रो विष्णोरद्भुतकर्मणः । प्रत्यपद्यत कामेन वैरिणेव विनिर्जितः ॥ ३१ ॥ तस्यानुधावतो रेतश्चस्कन्दामोघरेतसः । शुष्मिणो यूथपस्येव वासितामनु धावतः ॥ ३२ ॥

சென்றார். (25) அவள் தனதருகில் வருகின்ற அவரைக் கண்டு இடையில் வஸ்திரமற்றவளாக இருப்பதுபற்றி மிக்க வெட்கத்தை யடைந்தவளாய் சிரித்துக்கொண்டு மரங்களில் மறைந்தவளாய் அவரது எதிரில் நிற்கவில்லை. (26) பகவானான மஹாதேவன் அபஹரிக்கப்பட்ட மனத்தை யுடையவராகவும், காமத்தின் வசத்தை யடைவிக்கப்பட்டவராகவுமாகி ஆண்யானை பெண்யானையைக் குறித்துப் போவதுபோல அவளைப் பின்தொடர்ந்துசென்றார்.(27) அவர் அதிகம் வேகமாகப் பின்தொடர்ந்து இஷ்டமில்லாதவளான ஸ்திரீயை தலைமுடிச்சில் பிடித்து அருகிலிழுத்துக் கைகளினால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்.(28) ஹே அங்க! ஆண் யானையினால் பெண்யானையானது போல பகவானால் ஆலிங்கனஞ்செய்து கொள்ளப்பட்ட அவள் இங்குமங்குமோடி அவிழ்ந்த தலைமயிரை யுடையவளாய் தேவஸ்ரேஷ்டருடைய கைகளின் நடுவினின்றும் தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு பெருத்த இடையையுடையவளும் தேவனால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டவளுமான அந்த மாயையானவள் ஓட்டம் பிடித்தாள். (29-30) இந்த ருத்திரன் வைரியான காமனால் ஜயிக்கப்பட்டவர் போல அத்புதமான கர்மத்தையுடைய அந்த விஷ்ணுவின் பதவியைப் பின்பற்றினார். (31) ருதுமதியான பசுவை விரட்டிக்கொண்டு ஓடுகின்ற மதங்கொண்ட காளைமாட்டுக்குப்

यत्र यत्रापतन्मह्यां रेतस्तस्य महात्मनः। तानि रूप्यस्य हेम्नश्च क्षेत्राण्यासन्महीपते ॥ ३३ ॥ सरित्सरस्सु शैलेषु वनेषूपवनेषु च। यत्र क चासन्नृषयस्तत्र संनिहितो हरः ॥ ३४ ॥ स्कन्ने रेतसि सोऽपश्यदात्मानं देवमायया। जडीकृतं नृपश्रेष्ठ संन्यवर्तत कश्मलात् ॥ ३५ ॥ अथावगतमाहात्म्य आत्मनो जगदात्मनः। अपरिज्ञेयवीर्यस्य न मेने तदुहाद्भुतम् ॥ ३६ ॥ तमविक्लवमव्रीडमालक्ष्य मधुसूदनः। उवाच परमप्रीतो बिभ्रत्स्वां पौरुषीं तनुम् ॥ ३७ ॥

श्रीभगवानुवाच—दिष्ट्या त्वं विबुधश्रेष्ठ स्वां निष्ठामात्मना स्थितः। यन्मे स्त्रीरूपया स्वैरं मोहितोऽप्यङ्ग मायया ॥ ३८ ॥ को नु मेऽतितरेन्मायां

போல வீண்போகாத வீரியத்தை யுடையவரும் அவளைப் பின்தொடர்ந்து ஓடுகின்றவருமான அவருடைய ரேதஸ்ஸானது நழுவிற்று.

ஹே மஹீபதே! மஹாத்மாவான மஹாதேவனுடைய வீரியமானது எந்த எந்தவிடத்தில் விழுந்ததோ அந்த அந்தவிடங்கள் வெள்ளியும் பொன்னும் விளையுமிடங்களாகவாயின. (33) நதிகளிலோ, ஸரஸ்ஸுகளிலோ, மலைகளிலோ, வனங்களிலோ, தோட்டங்களிலோ எந்த எந்த விடங்களில் ருஷிகளிருந்தனரோ அந்த அந்த விடங்களிலெல்லாம் அவளைப் பின்தொடர்ந்தோடுகின்ற மஹாதேவன் ஸன்னிஹிதராகவானார். (34) ஹே ந்ருபஶ்ரேஷ்ட! ரேதஸ்ஸானது நழுவினதும் அந்த மஹாதேவன் தேவமாயையினால் தன்னை ஜடமாகச் செய்யப்பட்டதாகக் கண்டு கொண்டு மயக்கத்தினின்றும் தெளிந்தார். (35) பிறகு அறியவியலாத வீரியத்தை யுடையவரும் ஜகதாத்மாவுமான பகவானுடைய மாஹாத்மியத்தை யறிந்தவராய்க் கொண்டு தேவமாயையினால் தனக்கேற்பட்ட அந்த ஜடீகரணத்தை ஆஶ்சரியமாகவே எண்ணவில்லை.(36) அவர் வெட்கமற்றவராகவும் ஸ்வஸ்தராகவுமிருப்பதை மதுஸூதனன் கண்டு மிக்க ப்ரீதியை யுடையவராகவாகி தனக்குச் சொந்தமான பௌருஷசரீரத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சொல்லவாரம்பித்தார். (37)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே விபுதஶ்ரேஷ்ட! ஹே அங்க! என்னுடைய ஸ்திரீரூபமான மாயையினால் மோஹிக்கச்

विषक्तस्त्वदृते पुमान्। तांस्तान्विसृजतीं भावान्दुस्तरामकृतात्मभिः ॥ ३९ ॥ सेयं गुणमयी माया न त्वामभिभविष्यति। मया समेता कालेन कालरूपेण भागशः ॥ ४० ॥ श्रीशुक उवाच—एवं भगवता राजन् श्रीवत्साङ्केन सत्कृतः। आमन्त्र्य तं परिक्रम्य सगणः स्वालयं ययौ ॥ ४१ ॥ आत्मांशभूतां तां मायां भवानीं भगवान्भवः। शंसतामृषिमुख्यानां प्रीत्याचष्टाथ भारत ॥४२॥ अपि व्यपश्यस्त्वमजस्य मायां परस्य पुंसः परदेवतायाः। अहं कलानामृषभो विमुह्ये यया वशोऽन्ये किमुतास्वतन्त्राः

செய்யப்பட்டவராக இருந்தபோதிலுங்கூட ஸ்வயமாகவே முந்தின நிலையை நீர் அடைந்தீரென்பது யாதுண்டோ இது தைவாதீனமாக ஏற்பட்டதேயாகும். (38) அந்த அந்த சேஷ்டாவிசேஷங்களையுண்டுபண்ணுகின்றதும், அசுத்தபுத்திகளினுல் ஜயிக்கமுடியாததுமான எனதுமாயையை உம்மைத்தவிர்த்து மோஹபாசத்தால்கட்டுண்டவனுன எந்தப் புருஷன்தான் கடக்கக்கூடியவனுக ஆவான். (39) ஸிருஷ்டியாதிகளுக்கு நிமித்தமான காலத்தினுல் காலரூபியான என்னுடன்கூட ரஜஸ் முதலிய அம்சத்துடன் கலந்தவளும் குணமயியுமான அந்த இந்த மாயையானது உம்மை (ஒருபொழுதும்) ஏமாற்றமாட்டாது என்றுர். (40) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—ஹே ராஜன்! ஸ்ரீவத்ஸாங்கனுன பகவானுல் இவ்விதம் கௌரவிக்கப்பட்ட மஹாதேவன் அவரை வலம்வந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது கணங்களுடன்கூடத் தனது இருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்தார். (41) பிறகு ஹே பாரத! விஷ்ணுவின் அம்சபூதையான அந்த மாயையை ருஷிஸ்ரேஷ்டர்கள் ஸ்துதிக்கும்பொழுது, பகவானுன மஹாதேவன் ப்ரீதியுடன்கூட பவானியைப் பார்த்து "ஹே ப்ரியே! அஜனும் பரதேவதையுமான பரமபுருஷனுடைய மாயையை நீ நேரில் கண்டாயன்றோ? இந்த மாயையினுல் பகவத்விபூதிகளுக்குள் சிறந்தவனும், ஸர்வஸ்வதந்திரனுமான நான்கூட மிக்க மோஹத்தை யடைந்தேனே? இவ்விதமிருக்க மற்ற பாதந்திரர்கள் மோஹத்தையடைவர் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களின் முடிவில் ஸமாதியினின்றும் ஓய்ந்த என்னைப் பார்த்து "எவரை நீர் த்யானிக்கிறீர்" என

॥ ४३ ॥ यं मामपृच्छस्त्वमुपेत्य योगात्समासहस्रान्त उपारतं वै । स एष साक्षात्पुरुषः पुराणो न यत्र कालो विशते न वेदः ॥४४॥ श्रीशुक उवाच- इति तेऽभिहितस्तात विक्रमः शार्ङ्गधन्वनः । सिन्धोर्निर्मथने येन धृतः पृष्ठे महाचलः ॥ ४५ ॥ एतन्मुहुः कीर्तयतोऽनु शृण्वतो न रिष्यते जातु समुद्यमः क्वचित् । यदुत्तमश्लोकगुणानुवर्णनं समस्तसंसारपरिश्रमापहम् ॥ ४६ ॥ असदविषयमङ्घ्रिं भावगम्यं प्रपन्नानमृतममरवर्यानाशयत्सिन्धुमथ्यम् । कपटयुवतिवेषो मोहयन्यः सुरारींस्तमहमुपसृतानां कामपूरं नतोऽस्मि ॥ ४७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे शङ्करमायामोहनवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ १२ ॥

நீ கேட்டாயோ, பரிபூர்ணராக இருப்பதுபற்றி எவரிடத்தில் காலமானது ப்ரவேசிக்காதோ, விஷயமாகவாகாததுபற்றி வேதமானது எவரிடத்தில் ப்ரவேசிக்காதோ அந்தப் புராணபுருஷரேதான் இவர் எனவறிந்துகொள்'' என்றார். (42-44) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே தாத! ஸமுத்திரத்தைக் கடையும்பொழுது எவரால் முதுகில் பெரிய மலையானது சுமக்கப்பட்டதோ அந்தச் சார்ங்கபாணியினுடைய பராக்கிரமமானது இவ்விதம் உனக்குச் சொல்லப்பட்டது. (45) இதை அடிக்கடி எவன் சொல்லுகின்றானோ எவன் ஶ்ரவணஞ்செய்கின்றானோ அவனுடைய முயற்சியானது ஒருபொழுதும் வீண்போகமாட்டாது. மேலும் உத்தமஶ்லோகனான பகவானுடைய குணானுவர்ணனம் என்பது யாதுண்டோ இது ஸம்ஸாரமூலமேற்படும் எல்லா ஶ்ரமத்தையும் போக்கிவிடும். (46) அஸாதுக்களுக்கு விஷயமாகவாகாததும், பக்தியினால் மட்டும் அறியக்கூடியதுமான சரணத்தில் ப்ரபன்னர்களான தேவஶ்ரேஷ்டர்களுக்கு, எவர் பொய்யான ஸ்திரீவேஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு அசுரர்களை மோஹிக்கச்செய்து ஸமுத்திரமதனத்திலிருந்துண்டான அமிருதத்தைப் பானம்பண்ணி வைத்தாரோ, பக்

தர்களின் காமத்தைப் பூர்த்தி செய்துவைக்கின்ற அவரை நான் நமஸ்கரித்தவனாக இருக்கின்றேன் என்றார். (47) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் சங்கரமாயாமோஹன வர்ணனமென்ற பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது ஸ்கந்தார்த்த சங்கிரஹம்.

நாராயணீயம்.

(அ—கை) ஆபத்காலத்தில் ஸ்ரீஹரியினிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தலானது தர்மஸாரத்தின் அம்சமாகும் என்பதைக் கஜேந்திர திருஷ்டாந்தத்தினால் காண்பிக்கப் போகின்றவராய் முதலில் இந்தக் கஜேந்திரனுடைய முந்தின ஜன்மத்தின் கதையை இரண்டு சுலோகங்களினால் உபதேசிக்கிறார்—

इन्द्रद्युम्नः पाण्ड्यखण्डादिराज-
स्त्वद्भक्तात्मा चन्दनाद्रौ कदाचित् ।
त्वत्सेवायां मग्नधीरालुलोके
नैवागस्त्यं प्राप्तमातिथ्यकामम् ॥ १ ॥

(ப—ரை) पाण्ड्यखण्डादिराजः=பாண்டிய தேசத்தின் ஆதிராஜனும், त्वद्भक्तात्मा=உம்மிடம் பக்திவாய்ந்த மனதுள்ளவனும் चन्दनाद्रौ=சந்தனமலையில் அதாவது:—மலயபர்வதத்தில் त्वत्सेवायाम्=உமது ஸேவையில் मग्नधीः=ஈடுபட்ட மனதுள்ளவனுமான इन्द्रद्युम्नः=இந்திரத்யும்னன் என்பவன் कदाचित्=ஒருஸமயம், आतिथ्यकामम्=ஆதித்யத்தில் விருப்பமுள்ளவராய் प्राप्तम्=தனதருகில்வந்த अगस्त्यम्=அகஸ்த்யரை नैवालुलोके=பார்க்காதவனாகவே இருந்தான்.

कुम्भोद्भूतः संभृतक्रोधभारः
स्तब्धात्मा त्वं हस्तिभूयं भजेति ।
शप्त्वाऽथैनं प्रत्यगात्सोऽपि लेभे
हस्तीन्द्रत्वं त्वत्स्मृतिव्यक्तिधन्यम् ॥ २ ॥

(ப—ரை) कुम्भोद्भूत:=அகஸ்த்யர், संभृतक्रोधभार: = விருத்தி யடைந்த கோபாதிக்கியத்தை யுடையவராய் "स्तब्धात्मा = வினய மற்றமனத்தை யுடைய त्वम्=நீ हस्तिभूयम्=யானையாக இருத்தலை भज=அடையக்கடவாய்" इति=என एनम्=இந்த இந்திரத்யும்னனை शप्त्वा=சபித்துவிட்டு अथ=பிறகு प्रत्यगात् = திரும்பிப் போய்விட்டார். सोऽपि=அந்த இந்திரத்யும்னனும் त्वत्स्मृतिव्यक्तिधन्यम् = உமது நினைவின் ப்ரகாசத்தினால் தன்யமான=சிறந்ததான, हस्तीन्द्रत्वम्=சிறந்த யானையாக இருத்தலை लेभे=அடைந்தான். (2) (எ—று)

दुग्धाम्भोधेर्मध्यभाजि त्रिकूटे
क्रीडन् शैले यूथपोऽयं वशाभिः ।
सर्वान् जन्तूनत्यवर्तिष्ट शक्त्या
त्वद्भक्तानां कुत्र नोत्कर्षलाभः ॥ ३ ॥

(ப—ரை) अयम्=இந்த யானையானது दुग्धांभोधे := பாற்கடலினுடைய मध्यभाजि=நடுவையடைந்த त्रिकूटे=த்ரிகூடமென்ற शैले= மலையில் यूथप:=யானைக்கூட்டத் தலைவனாகவாகி वशाभि:=பெண்யானைகளுடன் கூட क्रीडन्=விளையாடிக்கொண்டு शक्त्या=தனது பலத்தினால் सर्वान्=ஸமஸ்தமான जन्तून्=ப்ராணிகளையும்விட अत्यवर्तिष्ट= மேன்மை பெற்று வலித்து வந்தது. त्वद्भक्तानाम्=உமது பக்தர்களுக்கு कुत्र=எந்த விடத்தில்தான் उत्कर्षलाभ:=மேன்மையின் லாபமானது न=ஏற்படமாட்டாது? எங்குமேற்படத்தான் செய்யும்.(3)

स्वेन स्थेम्ना दिव्यदेहत्वशक्त्या
सोऽयं खेदानप्रजानन् कदाचित् ।
शैलप्रान्ते घर्मतान्तः सरस्यां
यूथैः सार्धं त्वत्प्रणुन्नोऽभिरेमे ॥ ४ ॥

(ப—ரை) सोऽयम्=அந்த இந்த யானையானது स्वेन=தன்னிடத்தில் மட்டுமமைந்துள்ள स्थेम्ना=பலத்தினாலும், दिव्यदेहत्वशक्त्या= திவ்யதேஹம் பெற்றிருத்தலாலமைந்த சக்தியினாலும். खेदान्=அதிகம் வலுவுள்ள வேறு ப்ராணிகள்மூலமேற்படும் பீடைகளை अप्रजानन्=அறியாததாக விருந்துகொண்டு कदाचित्=ஒருஸமயம், घर्मता-

न्त:=வெய்யிலினால் களைத்து शैलप्रान्ते=ருதுமான் என்ற மலையின் அடிச்சாரலிலுள்ள सरस्याम्=குளத்தில் त्वत्प्रणुन्न:=தனது பதத்தை யடைவிக்கப்போகின்ற ஈஸ்வரரான உம்மால் ஏவப்பட்டதாய்க் கொண்டு यूथै: सार्धम्=தனது பரிவாரங்களுடன் கூட अभिरेमे= விளையாடிற்று. (4) (எ-று)

हूहूस्तावद्देवलस्यापि शापात्
ग्राहीभूतस्तज्जले वर्तमानः ।
जग्राहैनं हस्तिनं पाददेशे
शान्त्यर्थं हि श्रान्तिदोऽसि स्वकानाम् ॥ ५ ॥

(ப-ரை) तावत्=அதே காலத்தில் देवलस्य=தேவலர் என்ற மஹாருஷியின் शापात्=சாபத்தினால் ग्राहीभूत:=முதலையாகவாகி तज्जले=அந்தக் குளத்தின் ஜலத்தில் वर्तमान:=வஸிக்கின்ற हूहू:= ஹூஹூ என்ற கந்தர்வன் एनम्=இந்த हस्तिनम्=யானையை पाददेशे=கால்ப்ரதேசத்தில் जग्राह=பிடித்துக்கொண்டான். (त्वम्=நீர்) शान्त्यर्थम्=விஷயத்தில் வைராக்கியமுண்டாவதற்கு வேண்டி स्वकानाम्=பக்தர்களுக்கு श्रान्तिद:=கஷ்டத்தைத் தருகின்றவராக असि हि=இருக்கின்றீரன்றோ? (5) (எ-று)

त्वत्सेवाया वैभवाद्दुर्निरोधं
युद्ध्यन्तं तं वत्सराणां सहस्रम् ।
प्राप्ते काले त्वत्पदैकाग्र्यसिद्ध्यै
नक्राक्रान्तं हस्तिवीरं व्यधास्त्वम् ॥ ६ ॥

(ப-ரை) त्वत्सेवाया:=உமது ஸேவையின் वैभवात्=மஹிமையினால் वत्सराणां सहस्रम्=ஆயிரம் வருஷங்கள்முடிய दुर्निरोधम्=எவ்விதத் தடையுமின்றி युद्ध्यन्तम्=சண்டையிடுகின்ற तम्=அந்த हस्तिवीरम्=கஜஶ்ரேஷ்டனை काले=ப்ராரப்தகாலத்தின் முடிவுகாலமானது प्राप्ते=வந்தபொழுது त्वत्पदैकाग्र्यसिद्ध्यै=முந்தின பிறவியில் செய்த உமது சரணஸமாதியின் பலனான மோக்ஷத்தின் ஸித்தியேற்படவேண்டி त्वम्=நீர் नक्राक्रान्तम्=முதலையினால் ஜயிக்கப்பட்டவனாக व्यधा:=செய்தீர். (6) (எ-று)

आर्तिव्यक्तप्राक्तनज्ञानभक्तिः
शुण्डोत्क्षिप्तैः पुण्डरीकैस्समर्चन् ।
पूर्वाभ्यस्तं निर्विशेषात्मनिष्ठं
स्तोत्रश्रेष्ठं सोऽन्वगादीत्परात्मन् ॥ ७ ॥

(ப–ரை) परात्मन्!=ஹே பரமாத்மன்! आर्तिव्यक्तप्राक्तनज्ञान-भक्तिः-आर्ति=முதலை பிடித்ததன்மூலமேற்பட்ட பீடையினால் व्यक्त=ப்ரகாசத்தை யடைந்த प्राक्तन = முற்பிறவியிலேற்பட்ட ज्ञान-भक्तिः=ஞானம் பக்தி இவற்றை யுடையவனான सः=அந்தக் கஜேந்திரன் शुण्डोत्क्षिप्तैः=துதிக்கையினால் உயர எறியப்பட்ட पुण्डरीकैः=தமரஸபுஷ்பங்களால் समर्चन्=பூஜித்துக்கொண்டு पूर्वाभ्यस्तम्=முற்பிறவியிலப்யஸிக்கப்பட்டதும், निर्विशेषात्मनिष्ठम् = நிர்க்குணப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக் கொண்டதுமான स्तोत्रश्रेष्ठम्=சிறந்த ஸ்தோத்திரத்தை अन्वगादीत्=செய்தான். (7) (எ–று)

श्रुत्वा स्तोत्रं निर्गुणस्थं समस्तं
ब्रह्मेशाद्यैर्नाहमित्यप्रयाते ।
सर्वात्मा त्वं भूरिकारुण्यवेगात्
तार्क्ष्यारूढः प्रेक्षितोऽभूः पुरस्तात् ॥ ८ ॥

(ப–ரை) निर्गुणस्थम् = நிர்க்குணப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக் கொண்ட समस्तम्=முழு स्तोत्रम् = ஸ்தோத்திரத்தையும் श्रुत्वा=கேட்டு ब्रह्मेशाद्यैः=ப்ரம்ஹா சிவன் முதலியோர்களால் अहम्=நான் न=இந்த ஸ்தோத்திரத்துக்கு விஷயமன்று इति=என अप्रयाते=வராத பொழுது, सर्वात्मा=யாவற்றுக்கும் அந்தர்யாமியான त्वम्=நீர் भूरि-कारुण्यवेगात्=அதிகமான தயைமூலமேற்பட்ட வேகத்தினால் ता-र्क्ष्यारूढः=கருடன் மீதேறிக்கொண்டு पुरस्तात् = அவனுக்கெதிரில் प्रेक्षितः=பார்க்கப்பட்டவராக अभूः=ஆனீர். (8) (எ–று)

हस्तीन्द्रं तं हस्तपद्मेन धृत्वा
चक्रेण त्वं नक्रवर्यं व्यदारीः ।
गन्धर्वेऽस्मिन्मुक्तशापे स हस्ती
त्वत्सारूप्यं प्राप्य देदीप्यते स्म ॥ ९ ॥

(ப-ரை) त्वम्=நீர் तम्=அந்த हस्तीन्द्रम्=கஜேந்திரனை हस्तपद्मेन=பத்மம்போன்ற கையினால் धृत्वा=பிடித்து चक्रेण=சக்கிராயுதத்தினால் नक्रवर्यम्=சிறந்த முதலையை व्यदारीः=பிளந்தீர். अस्मिन्=இந்த முதலையானது मुक्तशापे=சாபத்தினின்றும் விடுபட்டு गन्धर्वे=முன்போல ஹூஹூ என்ற கந்தர்வனாக ஆனபொழுது सः=அந்த हस्ती=யானையானது, त्वत्सारूप्यम्=உமது ஸாரூப்யத்தை प्राप्य=அடைந்து देदीप्यते स्म=மிக ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருந்தான். (9) (எ-று)

एतद्वृत्तं त्वां च माञ्च प्रगे यो
गायेत्सोऽयं भूयसे श्रेयसे स्यात् ।
इत्युक्त्वैनं तेन सार्धं गतस्त्वं
धिष्ण्यं विष्णो! पाहि वातलयेश! ॥ १० ॥

(ப-ரை) "एतत्=இந்த वृत्तम्=கஜேந்திர மோக்ஷணரூபமான சரித்திரத்தையும், त्वाञ्च=உன்னையும், माञ्च=என்னையும் यः=எவன் प्रगे=ப்ராதக்காலத்தில் गायेत्=சொல்லுவானோ सोऽयम्=அந்த இவன் भूयसे=அதிகமான श्रेयसे=ஶ்ரேயஸ்ஸையும் பொருட்டு स्यात्=ஆவான்" इति=என एनम्=இந்தக் கஜேந்திரனை उक्त्वा=சொல்லிவிட்டு तेन सार्धम्=அவனுடன் கூட यस्त्वम्=எந்த நீர் धिष्ण्यम्=வைகுண்டத்தை गतः=அடைந்தீரோ அந்த वातालयेश!=குருவாயூருக்கதிபதியான ஹே ஈச! विष्णो!=ஹே விஷ்ணோ! पाहि=என்னைக் காப்பீராக. (10) (எ-று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் கஜேந்திரமோக்ஷணவர்ணனமென்ற இருபத்தாறுவது தசகம் முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது தசகம்.

(அ-கை) பிறகு ஸம்பத்தானது இருக்கும் பொழுது அந்த ஸம்பத்தை தனது ஆத்மாவுடன் கூட அர்த்திகளிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யவேண்டும் என்ற இந்த தர்மமானது ஸமுத்திர திருஷ்டாந்தத்தினால் ப்ரகாசப்படுத்தப்படுகிறது. அந்த ஸமுத்திர மோவெனில் அர்த்திகளான தேவாஸுரர்களையும் பொருட்டு தன்னைக் கடைதல்மூலம் எல்லா ஸம்பத்தையும் ஸமர்ப்பணஞ் செய்தி

ருக்கிறது. என்பதைச் சொல்லவேண்டி ஸமுத்திரமதனம், அதற்குபயோகமான பகவதவதாரசரிதம் இவற்றைச் சொல்லப்போகின்றவராய் தேவர்களுக்கு துர்வாஸஸ்ஸின் சாபத்தினால் நேர்ந்த ஐஶ்வரியநாசத்தை முதலிரண்டு சுலோகங்களினாலுபதேசிக்கிறார்—

दुर्वासाः सुरवनितासदिव्यमाल्यं
शक्राय स्वयमुपदाय तत्र भूयः ।
नागेन्द्रप्रतिमृदिते शशाप शक्रं
का शान्तिस्त्वदितरदेवतांशभाजाम् ॥ ११ ॥

(ப-ரை) दुर्वासाः=துர்வாஸஸ்ஸானவர், सुरवनितासदिव्यमाल्यम्=தேவஸ்திரீயின்மூலம் அடையப்பட்ட திவ்வியமான மாலையை शक्राय=இந்திரனையும் பொருட்டு स्वयम्=தானாகவே उपदाय=கொடுத்து तत्र=அந்த மலையானது भूयः=பிறகு नागेन्द्रप्रतिमृदिते=ஐராவதமென்ற யானையினால் கசக்கப்பட்டபொழுது शक्रम्=இந்திரனைப் பார்த்து 'நீ ஐஶ்வரியமற்றவனாக ஆகக்கடவாய் என' शशाप=சாபங்கொடுத்தார். त्वदितरदेवतांशभाजाम्=உம்மைக் காட்டிலும் வேறான தேவதையின் அம்சத்தை யடைந்தவர்களுக்கு शान्तिः=பொறுமையானது का=என்னமாக ஏற்படும். (11) (எ-று)

शापेन प्रथितजरेऽथ निर्जरेन्द्रे
देवेष्वप्यसुरजितेषु निष्प्रभेषु ।
शर्वाद्याः कमलजमेत्य सर्वदेवाः
निर्वाणप्रभव समं भवन्तमापुः ॥ १२ ॥

(ப-ரை) निर्वाणप्रभव!=மோக்ஷப்ராப்த்திக்கு ஸ்தானபூதரான ஹே பகவன்! अथ=பிறகு निर्जरेन्द्रे=தேவஶ்ரேஷ்டனான இந்திரன் शापेन=சாபத்தினால் प्रथितजरे=விருத்தியடைந்த ஜரையை=சக்தியின்மையை, யுடையவனாகவான பொழுதும், देवेष्वपि=தேவர்களும் असुरजितेषु=அஸுரர்களால் ஜயிக்கப்பட்டு निष्प्रभेषु=சோபையற்றவர்களாக ஆனபொழுதும், शर्वाद्याः=மஹாதேவனை ஆதியாகக் கொண்ட सर्वदेवाः=எல்லாத் தேவர்களும் कमलजम्=ப்ரம்ஹதேவனை एत्य=அடைந்து समम्=அவருடன் கூட भवन्तम्=உம்மை आपुः=அடைந்தனர் (12) (எ-று)

ब्रह्माद्यैर्नुतमहिमा चिरं तदानीं
प्रादुःष्यन् वरद पुरः परेण धाम्ना ।
हे देवाः दितिजकुलैर्विधाय सन्धिं
पीयूषं परिमथतेति पर्यशास्त्वम् ॥ १३ ॥

(ப-ரை) वरद!=ஹே வரத! तदानीम्=அப்பொழுது ब्रह्माद्यैः=ப்ரம்ஹா முதலியோரால் चिरम्=வெகுகாலம் नुतमहिमा=ஸ்துதிக்கப்பட்ட மஹிமையை யுடையவரான त्वम्=நீர் परेण धाम्ना=மேலான காந்தியுடன் पुरः=அவர்களுக்கெதிரில் प्रादुःष्यन्=தோற்றத்தை யடைந்தவராய் "हे देवाः!=ஹே தேவர்காள்! दितिजकुलैः=அஸுரகுலங்களுடன் सन्धिम्=ஸ்னேஹத்தை विधाय=செய்துகொண்டு पीयूषम्=அமிருதத்தை(அடையவேண்டி) परिमथत=கடையுங்கள்" इति=என்று पर्यशाः=கட்டளையிட்டீர். (13) (எ-று)

सन्धानं कृतवति दानवैः सुरौघे
मन्थानं नयति मदेन मन्दराद्रिम् ।
भ्रष्टेऽस्मिन् बदरमिवोद्वहन् खगेन्द्रे
सद्यस्त्वं विनिहितवान् पयःपयोधौ ॥ १४ ॥

(ப-ரை) सुरौघे=தேவக்கூட்டமானது, दानवैः=அஸுரர்களுடன் सन्धानम्=ஸ்னேஹத்தை कृतवति=செய்துகொண்டு मदेन=மதத்துடன் मन्थानम्=மத்தான मन्दराद्रिम्=மந்தரமலையை नयति=கொண்டுபோகும் பொழுது अस्मिन्=இந்த மலையானது भ्रष्टे=தேவாஸுரர்களின் கையிலிருந்து நழுவினதும், त्वम्=நீர், सद्यः=அப்பொழுதே (एनम्=இந்த மலையை) बदरमिव=இலந்தைப் பழத்தைப் போல खगेन्द्रे=கருடன்மீது उद्वहन्=எற்றி வைத்துக்கொண்டு पयःपयोधौ=பாற்கடலில் विनिहितवान्=ஸ்தாபித்தீர். (14) (எ-று)

आधाय द्रुतमथ वासुकिं वरत्रां
पाथोधौ विनिहितसर्वबीजजाले ।
प्रारब्धे मथनविधौ सुरासुरैस्तै-
र्व्याजात्त्वं भुजगमुखेऽकरोस्सुरारीन् ॥ १५ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு वासुकिम्=வாஸுகி என்ற ஸர்ப்பத்தை वरत्राम्=கடையும் கயிறாக आधाय=செய்து विनिहितसर्वबीजजाले= போடப்பட்ட ஸமஸ்தமான செடி கொடி முதலியவற்றின் பீஜஸமூஹத்தையுடையதான पाथोधौ=பாற்கடலில் तैः=அந்த सुरासुरैः=தேவாஸுரர்களினால் मथनविधौ=கடைதல் என்ற காரியமானது द्रुतम्= சீக்கிரமாக प्रारब्धे=ஆரம்பிக்கப்பட்டபொழுது त्वम्=நீர், *व्याजात्= கபடமாக सुरारीन्=அஸுரர்களை भुजगमुखे=வாஸுகியின் வாயில் अकरोः=செய்தீர். (15) (எ-று)

क्षुब्धाद्रौ क्षुभितजलोदरे तदानीं
दुग्धाब्धौ गुरुतरभारतो निमग्ने ।
देवेषु व्यथिततमेषु तत्प्रियैषी
प्राणैषीः कमठतनुं कठोरपृष्ठाम् ॥ १६ ॥

(ப-ரை) तदानीम्=அப்பொழுது क्षुब्धाद्रौ=சுத்தம்படி செய்யப்பட்ட மலையானது क्षुभितजलोदरे=கலங்கும்படி செய்யப்பட்ட ஜலத்தின் உள்ப்ரதேசத்தையுடைய दुग्धाब्धौ=பாற்கடலில் गुरुतर-भारतः=அதிகமான சுமைகாரணமாக निमग्ने=முழுகிப் போனவுடனும், देवेषु=தேவர்கள் व्यथिततमेषु=மிகக் கஷ்டத்தை யடைந்தவர்களானதும் (त्वम्=நீர்) तत्प्रियैषी=அவர்களுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்ய இச்சையுள்ளவராய் कठोरपृष्ठाम्=மிகக்கெட்டியான முதுகையுடைய कमठतनुम्=ஆமையின் சரீரத்தை प्राणैषीः=எடுத்துக்கொண்டீர்.(16)

वज्रातिस्थिरतरकर्परेण विष्णो !
विस्तारात् परिगतलक्षयोजनेन ।
अम्भोधेः कुहरगतेन वर्ष्मणा त्वं
निर्मग्नं क्षितिधरनाथमुन्निनेथ ॥ १७ ॥

---

* ஹரியானவர் தேவர்களுடன் கூட "பாம்பின் வால் அமங்களமானது" என உரத்துச் சொல்லிக் கொண்டு முதலில் பாம்பின் தலையைப் பிடித்தார். பிறகு அஸுரர்கள் நாங்கள் சிறந்தவர்களாதலால் பாம்பின் வாலைப் பிடிக்கமாட்டோமென மௌனமாக இருக்கும் பொழுது அவர்களை மிகப்புகழ்ந்து விஷமயமான நெருப்பைக் கக்குகின்ற பாம்பின் முகத்தைப் பிடிக்கச் செய்தார் என்பது கருத்து.

(ப-ரை) विष्णो!=ஹே விஷ்ணோ! वज्रातिस्थिरतरकर्परेण=வஜ்ரத்தைக் காட்டிலும் மிகக்கெட்டியான முதுகு ப்ரதேசத்தையுடையதும் विस्तारात्=விஸ்தாரத்தினால்=சுற்றளவினால், परिगतलक्षयोजनेन=அடையப்பட்ட லக்ஷம் யோஜன தூரத்தையுடையதும் अम्भोधेः=ஸமுத்திரத்தினுடைய कुहरगतेन=உள்ளேயடைந்ததுமான वर्ष्मणा=சரீரத்தினால் त्वम्=நீர் निर्मग्नम्=முழுகிப்போன क्षितिधरनाथम्=மந்தரமலையை उन्निनेथ=உயரத்தூக்கினீர். (17) (எ-று)

उन्मग्ने झटिति तदा धराधरेन्द्रे
निर्मेथुर्दृढमिह सम्मदेन सर्वे ।
आविश्य द्वितयगणेऽपि सर्पराजे
वैवश्यं परिशमयन्नवीवृधस्तान् ॥ १८ ॥

(ப-ரை) तदा=அப்பொழுது झटिति=சீக்கிரமாக इह=இந்த धराधरेन्द्रे=பர்வதஶ்ரேஷ்டமானது उन्मग्ने=வெளியில் வந்ததும் सर्वे=யாவரும், सम्मदेन=ஸந்தோஷத்துடன் दृढम्=கெட்டியாக निर्मेथुः=கடைந்தனர். द्वितयगणे=தேவக்கூட்டம் அஸுரக்கூட்டம் இரண்டிலும், सर्पराजेऽपि=வாஸுகியினிடத்திலும் आविश्य=அததற்கேற்றரூபத்துடன் ப்ரவேசித்து [तेषाम्=அவர்களுக்கேற்பட்ட] वैवश्यम्=பீடையை परिशमयन्=சாந்தமாக்கிக் கொண்டு तान्=அவர்களை अवीवृधः=பலம் வீர்யம் முதலியன நிறைந்தவர்களாகச் செய்தீர்.

उद्दामभ्रमणजवोन्नमद्गिरीन्द्र-
न्यस्तैकस्थिरतरहस्तपङ्कजं त्वाम् ।
अभ्रान्ते विधिगिरिशादयः प्रमोदा-
दुद्भ्रान्ता नुनुवुरुपात्तपुष्पवर्षाः ॥ १९ ॥

(ப-ரை) उद्दामभ्रमणजवोन्नमद्गिरीन्द्रन्यस्तैकस्थिरतरहस्तपङ्कजम्-उद्दाम=அதிகமான भ्रमणजव=சுற்றுதலின் வேகத்தினால் उन्नमत्=உயரக்கிளம்புகின்ற गिरीन्द्र=மந்தரமலையில் न्यस्त=வைக்கப்பட்டதும் एक=ஒன்றானதும் स्थिरतर=மிக்க அசைவற்றதுமான हस्तपङ्कजम्=காராவிந்தத்தையுடைய त्वाम्=உம்மை अभ्रान्ते=மேகமார்க்கத்திலிருந்துகொண்டு प्रमोदात्=அதிக ஸந்தோஷத்தினால்

उद्भ्रान्ताः=பரவசர்களான विधिगिरिशादयः=ப்ரம்ஹாசிவன் முதலியோர் उपात्तपुष्पवर्षाः=செய்யப்பட்ட புஷ்பவர்ஷத்தை யுடையவர்களாய் नुनुवुः=ஸ்தோத்திரஞ்செய்தனர். (19) (எ-று)

दैत्यौघे भुजगमुखानिलेन तप्ते
तेनैव त्रिदशकुलेऽपि किञ्चिदार्ते ।
कारुण्यात् तव किल देव वारिवाहाः
प्रावर्षन्नमरगणान् न दैत्यसङ्घान् ॥ २० ॥

(ப-ரை) देव !=ஹே தேவ ! दैत्यौघे = அஸுரக்கூட்டமானது भुजगमुखानिलेन=பாம்பின் வாயிலிருந்துண்டான காற்றினுல் तप्ते=தாபத்தை யடைந்தபொழுது तेनैव=அதே காற்றினுல் त्रिदशकुलेऽपि=தேவக்கூட்டமும் किञ्चिदार्ते=கொஞ்சம் பீடிக்கப்பட்டபொழுதும் तव=உம்முடைய कारुण्यात्=தயையினுல் वारिवाहाः किल=மேகங்கள் अमरगणान्=தேவக்கூட்டங்களிடம் प्रावर्षन्=வர்ஷித்தனவேயன்றி दैत्यसङ्घान् = அஸுரக்கூட்டங்களிடம் न प्रावर्षन्=வர்ஷிக்கவில்லை. (20) (எ-று)

उद्भ्राम्यद्बहुतिमिनक्रचक्रवाळे
तत्राब्धौ चिरमथितेऽपि निर्विकारे ।
एकस्त्वं करयुगकृष्टसर्पराजः
संराजन् पवनपुरेश पाहि रोगात् ॥ २१ ॥

(ப-ரை) उद्भ्राम्यद्बहुतिमिनक्रचक्रवाळे—उद्भ्राम्यत्=உயரக்கிளம்புகின்ற बहु=அதிகங்களான तिमि=பெரிய மீன்களுடையவும் नक्र=முதலைகளுடையவும் चक्रवाळे = கூட்டத்தையுடைய तत्र = அந்த अब्धौ=ஸமுத்திரமானது चिरमथितेऽपि=வெகுகாலம் கடை யப்பட்டபோதிலுங்கூட निर्विकारे=ஸ்வரூபத்தில் எவ்வித மாறுபாட்டையுமடையாததாக இருக்கும்பொழுது त्वम्=நீர் एकः=ஒருவராகவே करयुगकृष्टसर्पराजः= இரண்டு கைகளினுலுமிழுக்கப்பட்ட ஸர்ப்பராஜனை யுடையவராய் संराजन्=விளங்கிக்கொண்டிருந்தீர். ஆகவே पवनपुरेश !=குருவாயூருக்குப்பதியான ஹே கிருஷ்ண ! रोगात्=ரோகத்திலிருந்து (माम्=என்னை) पाहि=காப்பீராக. (21) (எ-று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் அமிருதமதனவிஷயத்தில்
தேவாஸுரர்களுக்குச் சக்தியில்லாதபொழுது
பகவானல் செய்யப்பட்ட அமிருதமதனவர்ணனமென்ற
இருபத்தேழாவது தசகம் முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது தசகம்.

गरळं तरळानलं पुरस्ताज्जलधेरुद्विजगाल कालकूटम् ।
अमरस्तुतिवादमोदनिघ्नो गिरिशस्तन्निपपौ भवत्प्रियार्थम् ॥

(ப-ரை) पुरस्तात्=முதலில் तरळानलम्=அதிகமான நெருப்பையுடைய कालकूटम्=காலகூடமென்ற गरळम्=விஷத்தை जलधेः=ஸமுத்திரத்திலிருந்து उद्विजगाल=வெளிப்படுத்தினீர். अमरस्तुतिवादमोदनिघ्नः=தேவர்களின் ஸ்தோத்திரவாதத்தினுலுண்டான ஸந்தோஷத்திலீடுபட்ட गिरिशः=மஹாதேவன் भवत्प्रियार्थम् = உம்முடைய ப்ரீதியை யடையவேண்டி तत्=அந்த விஷத்தை निपपौ=முற்றிலும் பானஞ்செய்து விட்டார். (22) (எ-று)

विमथत्सु सुरासुरेषु जाता
सुरभिस्तामृषिषु न्यधास्त्रिधामन् ।
हयरत्नमभूदथेभरत्नं
द्युतरुश्चाप्सरसः सुरेषु तानि ॥ २३ ॥

(ப-ரை) त्रिधामन्!=ஹே த்ரிதாமன்! सुरासुरेषु=தேவாஸுரர்கள் विमथत्सु=கடையும்பொழுது सुरभिः=காமதேனுவானது जाता=உண்டாயிற்று. ताम्=அதை ऋषिषु=ருஷிகளிடத்தில் न्यधाः=ஒப்படைத்தீர். अथ=பிறகு हयरत्नम्=சிறந்த குதிரையான உச்சைஃஸ்ரவஸ்ஸானது अभूत्=உண்டாயிற்று. इभरत्नम्=யானைகளுள் சிறந்த ஐராவதமும், द्युतरुः=கல்பகவிருக்ஷமும், अप्सरसश्च=அப்ஸரஸ்ஸுகளும் (अभूवन्=உண்டாயின.) तानि=அவற்றை सुरेषु=தேவர்களிடத்தில் न्यधाः=ஒப்படைத்தீர். (23) (எ-று)

जगदीश भवत्परा तदानीं कमनीया कमला बभूव देवी ।
अमलामवलोक्य यां विलोलस्सकलोऽपि स्पृहयांबभूव लोकः ॥

(ப-ரை) जगदीश ! = ஹே ஜகதீச ! तदानीम् = அப்பொழுது भवत्परा=உம்மிடத்திலீடுபட்டவளும் कमनीया=அழகு வாய்ந்தவளு மான कमला=லக்ஷ்மியென்ற देवी=தேவியானவள் बभूव=வெளிப் பட்டாள். अमलाम्=நிர்த்துஷ்டையான याम्=இவளை अवलोक्य= கண்டு सकलः=ஸமஸ்தமான लोकोऽपि=உலகும் विलोलत्सन्=கலங் கினதாய்க் கொண்டு स्पृहयांबभूव=ஆசைகொண்டது. (24) (எ-று)

त्वयि दत्तहृदे तदैव देव्यै त्रिदशेन्द्रो मणिपीठिकां व्यतारीत् ।
सकलोपहृताभिषेचनीयैर्ऋषयस्तां श्रुतिगीर्भिरभ्यषिञ्चन् ॥

(ப-ரை) त्वयि=உம்மிடத்தில் दत्तहृदे=செலுத்தப்பட்ட மனத் தையுடையவளான देव्यै=லக்ஷ்மீதேவிக்கு त्रिदशेन्द्रः=தேவேந்திரன் तदैव=அப்பொழுதே मणिपीठिकाम्=மணிமயமான ஆஸனத்தை व्य- तारीत्=கொடுத்தான். सकलोपहृताभिषेचनीयैः=யாவராலும் கொண் டுவரப்பட்டனவும் அபிஷேகத்துக்கு ஸாதனங்களுமான ஒஷதி கும்பம் பவித்திரம் முதலியவற்றினால் श्रुतिगीर्भिः=வேதவார்த்தை களைச் சொல்லிக்கொண்டு ऋषयः=ருஷிகள் ताम्=அவளை अभ्यषिञ्च- न्=அபிஷேகம் செய்துவைத்தனர். (25) (எ-று)

अभिषेकजलानुपातिमुग्धत्वदपाङ्गैरवभूषिताङ्गवल्लीम् ।
मणिकुण्डलपीतचेलहारप्रमुखैस्तामपरादयोऽन्वभूषन् ॥ २६ ॥

(ப-ரை) अभिषेकजलानुपातिमुग्धत्वदपाङ्गैः=அபிஷேகஜலமா னது விழுந்ததற்குப் பிறகு விழும் ஸ்வபாவத்தையுடையவைகளும் அழகு வாய்ந்தவைகளுமான உமது கடைக்கண் பார்வைகளினால் अवभूषिताङ्गवल्लीम्=அலங்கரிக்கப்பட்ட கொடிபோன்ற அங்கத்தை யுடையவளான ताम्=அந்த லக்ஷ்மியை अमरादयः=தேவர் முதலி யோர், मणिकुण्डलपीतचेलहारप्रमुखैः=மணிமயமான குண்டலம் பீதாம்பரம் முக்தாஹாரம் முதலியவற்றினால் अन्वभूषन्=அலங்கரித் தனர். (26) (எ-று)

वरणस्रजमात्तभृङ्गनादां दधती सा कुचकुम्भमन्दयाना ।
पदशिञ्जितमञ्जुनूपुरा त्वां कलितव्रीलविलासमाससाद ॥

(ப-ரை) आत्तभृङ्गनादाम्=அடையப்பட்டவண்டுகளின் நாதத்தையுடையதான वरणस्रजम्=வரணமாலையை दधती=கையில் தரிக்கின்ற सा=அவள் कुचकुम्भमन्दयाना=கும்பங்கள் போன்ற ஸ்தனங்கள் நிமித்தமாக மெதுவாகவான நடையையுடையவளாகவும், पदशिञ्जितमञ्जुनूपुरा=கால்களில் சப்திக்கின்ற அழகிய பாதஸரங்களையுடையவளாகவும் ஆகி कलितव्रीलविलासम्=ஏற்பட்டதும் வெட்கத்துடன் கூடினதுமான விலாஸத்தை யுடைத்தாயிருக்கும்படி त्वाम्=உம்மை आससाद=அடைந்தாள். (27) (எ-று)

गिरिशद्रुहिणादिसर्वदेवान् गुणभाजोऽप्यविमुक्तदोषलेशान् ।
अवमृश्य सदैव सर्वरम्ये निहिता त्वय्यनयापि दिव्यमाला ॥

(ப-ரை) गिरिशद्रुहिणादिसर्वदेवान्=மஹாதேவன் ப்ரம்ஹா முதலிய எல்லாத் தேவர்களையும் गुणभाजः=ப்ராகிருதகுணமுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றி अविमुक्तदोषलेशान्=காமக்குரோதாதி தோஷஸம்பந்த முள்ளவர்களாக अवमृश्य=விசாரித்தறிந்து கொண்டு सदैव=எப்பொழுதுமே सर्वरम्ये=எல்லாக் குணங்களினலும் ரமணீயரான त्वयि=உம்மிடத்தில் अनयापि=இந்தலக்ஷ்மீதேவியினலும் दिव्यमाला=திவ்யமான மாலையானது निहिता=போடப்பட்டது. (28)

उरसा तरसा ममानिथैनां भुवनानां जननीमनन्यभावाम् ।
त्वदुरोविलसत्तदीक्षणश्रीपरिवृष्ट्या परिपुष्टमास विश्वम् ॥

(ப-ரை) अनन्यभावाम्=வேறிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தாதவளும் भुवनानाम्=உலகங்களுக்கு जननीम्=தாயுமான एनाम्=இவளை तरसा=சீக்கிரமாக उरसा=மார்பினல் ममानिथ=பூஜித்தீர். (மார்பில் வஸிக்கும்படி செய்தீர்.) त्वदुरोविलसत्तदीक्षणश्रीपरिवृष्ट्या=உமது மார்பில் ப்ரகாசிக்கின்ற அவளுடைய அழகிய பார்வையின் வர்ஷத்தினல் विश्वम्=உலகமானது परिपुष्टम्=மிகப் புஷ்டியையுடையதாக आस=இருந்தது. (29) (எ-று)

अतिमोहनविभ्रमा तदानीं मदयन्ती खलु वारुणी निरागात् ।
तमसः पदवीमदास्त्वमेनामतिसम्माननया महासुरेभ्यः ॥ ३० ॥

(ப–ரை) तदानीम्=அப்பொழுது अतिमोहनविभ्रमा=மிக்க மோஹிக்கச்செய்தல் என்ற விளையாட்டை யுடையவளும், मदयन्ती=மதத்தைத் தருகின்றவளுமான वारुणी खलु=வாருணீ என்ற தேவியானவள் निरागात्=வெளிப்பட்டாள். तमसः=அக்ஞானத்துக்கு पदवीम्=ஹேதுபூதையான एनाम्=இவளை त्वम्=நீர் अतिसम्माननया=அதிகமான மாரியாதையுடன் கூட महासुरेभ्यः=பெரிய அஸுரர்களையும் பொருட்டு अदाः=கொடுத்தீர். (30) (எ–று)

तरुणाम्बुदसुन्दरस्तदा त्वं ननु धन्वन्तरिरुत्थितोऽम्बुराशेः ।
अमृतं कलशे वहन् कराभ्यामखिलार्तिं हर मारुतालयेश ॥

(ப–ரை) तदा=அப்பொழுது त्वम्=நீர் तरुणांबुदसुन्दरः=நீருண்ட மேகம் போல அழகு வாய்ந்தவரும் कलशे=குடத்திலுள்ள अमृतम्=அமிருதத்தை कराभ्याम्=இருகைகளினால் वहन्=வஹித்துக்கொண்டும் धन्वन्तरिः=தன்வந்திரியாக अम्बुराशेः=ஸமுத்திரத்திலிருந்து उत्थितो ननु=வெளிவந்தீரன்றோ. ஆகவே मारुतालयेश!=குருவாயூருக்கு ஈசனான ஹே கிருஷ்ண! என்னுடைய अखिलार्तिम्=எல்லாவிதமான கஷ்டத்தையும் हर=போக்குவீராக. (31) (எ–று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் அமிருதமதன வர்ணனமென்ற
இருபத்தெட்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது தசகம்.

उद्गच्छतस्तव करादमृतं हरत्सु
दैत्येषु तानशरणाननुनीय देवान् ।
सद्यस्तिरोदधिथ देव भवत्प्रभावा-
दुद्यत्सयूथ्यकलहा दितिजा बभूवुः ॥ ३२ ॥

(ப–ரை) देव!=ஹே தேவ! उद्गच्छतः=வெளிவருகின்ற तव=உம்முடைய करात्=கையிலிருந்து दैत्येषु=அஸுரர்கள் अमृतम्=அமிருதத்தை हरत्सु=அபஹரித்தபொழுது अशरणान्=ரக்ஷகனற்றவர்களான तान्=அந்த देवान्=தேவர்களை अनुनीय=ஸமாதானப்படுத்

திவிட்டு सद्यः=அப்பொழுதே तिरोदधिथ=நீர் மறைந்துவிட்டீர். दितिजाः=அஸுரர்கள் भवत्प्रभावात्=உம்முடைய ப்ரபாவத்தினல் उद्यत्सयूथ्यकलहाः=உண்டான ஸ்வகோஷ்டி கலஹத்தை யுடையவர்களாக बभूवुः=ஆயினர். (32) (எ—று)

श्यामां रुचापि वयसापि तनुं तदानीं
प्राप्तोऽसि तुङ्गकुचमण्डलभङ्गुरां त्वम् ।
पीयूषकुम्भकलहं परिमुच्य सर्वे
तृष्णाकुलाः प्रतिययुस्त्वदुरोजकुम्भे ॥ ३३ ॥

(ப—ரை) रुचापि=காந்தியினலும் श्यामाम्=கருத்ததும், वयसापि=வயதினலும் श्यामाम्=யௌவனத்தின் நடுவிலிருப்பதும், तुङ्गकुचमण्डलभङ्गुराम्=உன்னதமான ஸ்தனமண்டலத்தினல் வணங்கினதுமான तनुम्=சரீரத்தை त्वम्=நீர் तदानीम्=அப்பொழுது प्राप्तः=அடைந்தவராக असि=ஆனீர். सर्वे=அஸுரர்கள் யாவரும் पीयूषकुम्भकलहम्=அமிருதகலசவிஷயமான கலஹத்தை परिमुच्य=விடுத்து त्वदुरोजकुम्भे=உமது ஸ்தனகலசத்தில் तृष्णाकुलाः=ஏற்பட்ட ஆசையினல் கலங்கினவர்களாக प्रतिययुः=திரும்பினர். (33)

का त्वं मृगाक्षि विभजस्व सुधामिमामि-
त्यारूढरागविवशानभियाचतोऽमून् ।
विश्वस्यते मयि कथं कुलटास्मि दैत्या
इत्यालपन्नपि सुविश्वसितानतानीः ॥ ३४ ॥

(ப—ரை) मृगाक्षि!=மானினுடையது போன்றகண்களை யுடையவளே! त्वम्=நீ का?=யார்? इमाम्=இந்த सुधाम्=அமிருதத்தை विभजस्व=பங்கிடுவாயாக. इति=என்பதாய் आरूढरागविवशान्=அதிகமாக ஏற்பட்டராகத்தினல் பரவசப்பட்டவர்களாய் अभियाचतः=வேண்டிக் கொள்ளுகின்றவர்களான अमून्=இந்த அஸுரர்களை "हे दैत्याः!=ஹே அஸுரர்காள்! நான் कुलटा=மாறுன நடத்தையுள்ளவளாக अस्मि=இருக்கின்றேன். मयि=என்னிடத்தில் कथम्=ஏன் विश्वस्यते=உங்களால் நம்பிக்கை கொள்ளப்படுகிறது" इति=என आलपन्नपि=சொன்னபோதிலுங்கூட सुविश्वसितान्=உம்மிடத்தில் மிக்க நம்பிக்கையுள்ளவர்களாக अतानीः=செய்தீர். (34)

मोदात् सुधाकलशमेषु ददत्सु सा त्वं
दुश्चेष्टितं मम सहध्वमिति ब्रुवाणा ।
पङ्क्तिप्रभेदविनिवेशितदेवदैत्या
लीलाविलासगतिभिः समदाः सुधां ताम् ॥३५॥

(ப—ரை) एषु=இந்த அஸுரர்கள் मोदात्=ஸந்தோஷத்தினுல் सुधाकलशम् = அமிருதகலசத்தை ददत्सु=கொடுத்தபொழுது सा= அந்த மோஹினியான त्वम्=நீர் "मम=என்னுடைய दुश्चेष्टितम्= தவறுன காரியத்தை सहध्वम्=பொருக்கக் கடவீர்களாக" इति= என்று ब्रुवाणा=சொல்லிக்கொண்டும் पङ्क्तिप्रभेदविनिवेशितदेवदैत्या= தனித்தனி பங்க்தியாக அமைக்கப்பட்ட தேவாஸுரர்களை யுடையவளாய் लीलाविलासगतिभिः=அஸுரர்கள் விஷயமான லீலையினுலும், விலாஸத்தினுலும், அவர்களுடைய அருகில் ஸஞ்சரித்தலாலும் அஸுரர்களை வஞ்சித்து (सुरेभ्यः=தேவர்களையும் பொருட்டு) ताम्=ஜராமரணுதிகளைப் போக்கும் அந்த सुधाम्=அமிருதத்தை समदाः=நன்கு கொடுத்தீர். (35) (எ—று)

अस्मास्वियं प्रणयिनीत्यसुरेषु तेषु
जोषं स्थितेष्वथ समाप्य सुधां सुरेषु ।
त्वं भक्तलोकवशगो निजरूपमेत्य
स्वर्भानुमर्धपरिपीतसुधं व्यलावीः ॥ ३६ ॥

(ப—ரை) इयम्=இவள் असुरेषु=அஸுரர்களான अस्मासु=நம்மிடத்தில் अतिप्रणयिनी=அதிகம் விஸ்வாஸமுள்ளவள் इति=என்பதாய் तेषु=அவர்கள் जोषम्=மௌனமாக स्थितेषु=இருக்கும்பொழுது अथ=பிறகு सुरेषु=தேவர்கள் விஷயத்தில் सुधाम्=அமிருதத்தை समाप्य=கொடுத்து முடித்துவிட்டு भक्तवशगः=பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டவரான त्वम्=நீர் निजरूपम्=சொந்தமான ரூபத்தை एत्य= அடைந்து अर्धपरिपीतसुधम्=பாதிபானஞ்செய்யப்பட்ட அமிருதத்தை யுடையவனுன स्वर्भानुम्=ராஹுவை व्यलावीः=சக்கிரத்தினுல் கழுத்தில் அருத்தீர். (36) (எ—று)

त्वत्तस्सुधाहरणयोग्यफलं परेषु
दत्वा गते त्वयि सुरैः खलु ते व्यगृह्णन् ।
घोरेऽथ मूर्छति रणे बलदैत्यमाया-
व्यामोहिते सुरगणे त्वमिहाविरासीः ॥ ३७ ॥

(ப-ரை) त्वत्तः=தன்வந்தரிரூபரான உம்மிடமிருந்து सुधाहरणयोग्यफलम्=அமுதத்தை அபஹரித்ததற்கு யோக்கியமான பலனை=வீணான பரிஸ்ரமத்தை, परेषु=அஸுரர்களிடத்தில் दत्वा=கொடுத்துவிட்டு त्वयि=நீர் गते=போனபொழுது, ते खलु=அந்த அஸுரர்களோ सुरैः=தேவர்களுடன் கூட व्यगृह्णन=சண்டையிட்டனர். अथ=பிறகு मूर्छति=விருத்தியடைந்த घोरे=பயங்கரமான रणे=சண்டையில் सुरगणे=தேவக்கூட்டமானது बलदैत्यमायाव्यामोहिते=பலன் என்ற அஸுரனுடைய மாயையினால் மிக்க மோஹத்தை யடைந்தபொழுது त्वम्=நீர், इह=இந்த யுத்தபூமியில் आविरासीः=ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைந்தீர். (37) (எ-று)

त्वं कालनेमिमथ मालिमुखाञ्जघन्थ
शक्रो जघान बलिजम्भवलान्सपाकान् ।
शुष्कार्द्रदुष्करवधे नमुचौ च लूने
फेनेन नारदगिरा न्यरुणो रणं तम् ॥ ३८ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு त्वम्=நீர் कालनेमिम्=காலநேமியையும், मालिमुखान्=மாலி முதலியவர்களையும் जघन्थ=வதஞ்செய்தீர். शक्रः=இந்திரன் सपाकान्=பாகன் என்ற அஸுரனுடன் கூடின बलिजम्भवलान्=பலி ஜம்பன் வலன் இவர்களை जघान=கொன்றான். शुष्कार्द्रदुष्करवधे=உணங்கினவற்றாலும் ஈரமானவற்றாலும் செய்யவியலாத வதத்தையுடையவனான नमुचौ च=நமுசி என்பவனும் फेनेन=நுரையினால் लूने=வெட்டப்பட்டதும் त्वम्=நீர் नारदगिरा=நாரதருடைய வார்த்தையினால் तम्=அந்த रणम्=யுத்தத்தை न्यरुणः=நெருத்தினீர். (38) (எ-று)

योषावपुर्दनुजमोहनमाहितं ते
श्रुत्वा विलोकनकुतूहलवान् महेशः ।

भूतैः समं गिरिजया च गतः पदं ते
स्तुत्वाब्रवीदभिमतं त्वमथो तिरोधाः ॥ ३९ ॥

(ப-ரை) दनुजमोहनम्=அஸுரர்களை மோஹிக்கச் செய்யக் கூடிய योषावपुः=ஸ்திரீசரீரமானது ते=உம்மால் आहितम्=எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது என்பதை श्रुत्वा=கேட்டு विलोकनकुतूहल-वान्=அதைப் பார்ப்பதிலாவல் கொண்டவரான महेशः=பரமேச்வரன் भूतैस्समम्=பூதங்களுடன் கூடவும் गिरिजया च समम्=பார்வதியுடன் கூடவும் ते=உம்முடைய पदम्=ஸ்தானமான வைகுண்டத்தை गतः=அடைந்தவராய் स्तुत्वा=உம்மை ஸ்துதித்து अभिमतम्=தனது அபிப்பிராயத்தை अब्रवीत्=சொன்னார். अथो=அதைக் கேட்டபிறகு त्वम्=நீர், तिरोधाः=மறைந்துவிட்டீர். (39) (எ-று)

आरामसीमनि च कन्दुकघातलीला-
लोलायमाननयनां कमनीं मनोज्ञाम् ।
त्वामेव वीक्ष्य विगळद्वसनां मनोभू-
वेगादनङ्गरिपुरङ्ग समालिलिङ्ग ॥ ४० ॥

(ப-ரை) अङ्ग!=ஹே பகவன்! आरामसीमनि=உத்யானத்தின் எல்லையில் कन्दुकघातलीलालोलायमाननयनाम् = பந்தடிக்கும் விளையாட்டினால் இங்குமங்குமசைகின்ற கண்களையுடையவளும் मनोज्ञाम्=மனத்தைக் கவரத்தக்கவளும் विगळद्वसनाम्=காற்றினால் நழுவின வஸ்திரத்தையுடையவளுமான कमनीम्=ஸ்திரீயை वीक्ष्य=பார்த்து अनङ्गरिपुः=காமனுக்குச் சத்துருவாயினுங்கூட மஹாதேவன் मनोभूवेगात्=காமவேகத்தினால் त्वामेव = உம்மையே समालिलिङ्ग= நன்கு ஆலிங்கனஞ்செய்து கொண்டார். (40) (எ-று)

भूयोऽपि विद्रुतवतीमुपधाव्य देवो
वीर्यप्रमोक्षविकसत्परमार्थबोधः ।
त्वन्मानितस्तव महत्त्वमुवाच देव्यै
तत्तादृशस्त्वमव वातनिकेतनाथ ॥ ४१ ॥

(ப-ரை) भूयोऽपि=மறுபடியும் विद्रुतवतीम्=ஓட்டம் பிடித்தவளான அவளை उपधाव्य=பின் தொடர்ந்து ஓடி देवः=மஹாதேவன்

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—मनुर्विवस्वतः पुत्रः श्राद्धदेव इति श्रुतः । सप्तमो वर्तमानो यस्तदपत्यानि मे शृणु ॥ १ ॥ इक्ष्वाकुर्नभगश्चैव धृष्टः शर्यातिरेव च । नरिष्यन्तोऽथ नाभागः सप्तमो दिष्ट उच्यते ॥ २ ॥ करूषश्च पृषध्रश्च

वीर्यप्रमोक्षविकसत्परमार्थबोधः=வீரியம் நழுவினதிலிருந்து ப்ரகாசத்தையடைந்த உண்மையான அறிவையுடையவராயும், त्वन्मानितः= உம்மால் வெகுமானிக்கப்பட்டவராயுங் கொண்டு देव्यै=பார்வதிக்கு तव=உம்முடைய महत्त्वम्=பெருமையை उवाच=சொன்னார். वातनिकेतनाथ !=குருவாயூருக்கு நாதனான ஹே கிருஷ்ண ! तत्तादृशः= அப்பேர்ப்பட்டவரான त्वम्=நீர் माम्=என்னை अव=காப்பீராக. (41)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் தேவர்களுக்கு அமிருதம் கிடைத்த ப்ரகாரவர்ணனமும் மோஹினீதர்சனத்தினால் சிவனுடைய தைர்யநாசவர்ணமும் என்ற இருபத்தோன்பதாவது தசகம் முற்றிற்று.

—•••*•••—

பதிமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) त्रयोदशे तु वर्ण्यन्ते सप्तमादीन्यनुक्रमात् ।
मन्वन्तराणि सर्वाणि षड्विधानि पृथक्पृथक् ॥ १ ॥

(க—ரை) இந்தப் பதிமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஏழாவதை ஆதியாகவுடைய எல்லா மன்வந்தரங்களும் அவ்வவற்றுக்குரிய ஆறுவிதங்களுடன் கூடத் தனித்தனியே முறையே வர்ணிக்கப்படுகின்றன. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—சூரியனுடைய புத்திரரும் ஸ்ராத்ததேவர் என ப்ரஸித்தி பெற்றவருமான யாதொரு ஏழாவது மனுவானவர் தத்காலம் இருக்கின்றாரோ அவருடைய புத்திரர்களைப் பற்றி என்னிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளும். (1) ஹே பரந்தப! வைவஸ்வதமனுவுக்கு இக்ஷ்வாகுஎன்றும், நபகனென்றும், த்ருஷ்டனென்றும், சர்யாதிஎன்றும், நரிஷ்யந்தன் என்றும்,

दशमो वसुमान्स्मृतः। मनोर्वैवस्वतस्यैते दश पुत्राः परन्तप ॥ ३ ॥ आदित्या वसवो रुद्रा विश्वेदेवा मरुद्गणाः। अश्विनावृभवो राजन्निन्द्रस्तेषां पुरन्दरः॥ ४ ॥ कश्यपोऽत्रिर्वसिष्ठश्च विश्वामित्रोऽथ गौतमः। जमदग्निर्भरद्वाज इति सप्तर्षयः स्मृताः ॥ ५ ॥ अत्रापि भगवज्जन्म कश्यपाददितेरभूत्। आदित्यानामवरजो विष्णुर्वामनरूपधृक् ॥ ६ ॥ संक्षेपतो मयोक्तानि सप्त मन्वन्तराणि ते। भविष्याण्यथ वक्ष्यामि विष्णोः शक्त्यन्वितानि च ॥ ७ ॥ विवस्वतश्च द्वे जाये विश्वकर्मसुते उभे। संज्ञा छाया च राजेन्द्र ये प्रागभिहिते तव ॥ ८ ॥ तृतीयां वडवामेके तासां संज्ञासुतास्त्रयः।

நாபாகன் என்றும், ஏழாவதாக திஷ்டன் என்றும், கரூஷன் என்றும், ப்ருஷத்ரன் என்றும், பத்தவதாக வஸுமான் என்றுமாக இந்தப் பத்து புத்திரர்களிருந்தனர். (2–3) ஹே ராஜன்! ஆதித்யர், வஸுக்கள், ருத்ரர், விஸ்வேதேவர், அஸ்விகள், ரிபுக்கள் ஆகிய இவர்கள் தேவகணங்களாவர். அவர்களுக்குப் புரந்தரன் என்பவன் இந்திரனுனன். (4) கஸ்யபர், அத்திரி, வஸிஷ்டர், விஸ்வாமித்ரர், கௌதமர், ஜமதக்னி, பரத்வாஜர்என்ற இந்த ஏழுபேர்களும் ருஷிகளென எண்ணப்பட்டிருக்கின்றனர். (5) இந்த மன்வந்தரத்திலுங்கூட பகவானுடைய அவதாரமானது ஏற்பட்டது. விஷ்ணுவானவர் வாமனரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு ஆதித்யர்களுக்குப் பின்னர்பிறவியை யுடையவராய் கஸ்யபரிடமிருந்து அதிதிக்குப் பிறந்தார். (6) சுருக்கமாக ஏழு மன்வந்தரங்கள் உமக்கு என்னல் சொல்லப்பட்டன. விஷ்ணுவின் சக்தியுடன்கூடின பின்வரும் மன்வந்தரங்களையும் சொல்லப்போகிறேன். (7) ஹே ராஜேந்திர! சூரியனுக்கு இரண்டு பாரியைகள். இருவரும் விஸ்வகர்மாவின் பெண்கள். இவர்கள் ஸம்க்ஞை என்றும் சாயை என்றும் முன்னர் உமக்குச் சொல்லப்பட்டனர். (8) சிலர் படபை என்பவளை மூன்றுவது பாரியையாகச் சொல்லுகின்றனர். (ஸம்க்ஞையேதான் படபை என்பது என்னுடைய மதம்.) அவர்களுள் ஸம்க்ஞைக்கு யமன், யமீ, ஸ்ராத்ததேவன் என மூன்று குழந்தைகளுண்டாயினர். சாயையின் குழந்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். (9) ஸாவர்ணி என்ற புத்திரன், ஸம்வரணனுக்கு எவள் பாரியையோ அந்தத்

यमो यमी श्राद्धदेवश्छायायाश्च सुतान् शृणु ॥ ९ ॥ सावर्णिस्तपती कन्या भार्या संवरणस्य या । शनैश्चरस्तृतीयोऽभूदश्विनौ वडवात्मजौ ॥ १० ॥

अष्टमेऽन्तर आयाते सावर्णिर्भविता मनुः । निर्मोकविरजस्काद्याः सावर्णितनया नृप ॥ ११ ॥ तत्र देवाः सुतपसो विरजा अमृतप्रभाः । तेषां विरोचनसुतो बलिरिन्द्रो भविष्यति ॥ १२ ॥ दत्त्वेमां याचमानाय विष्णवे यः पदत्रयम् । राद्धमिन्द्रपदं हित्वा ततः सिद्धिमवाप्स्यति ॥ १३ ॥ योऽसौ भगवता बद्धः प्रीतेन सुतले पुनः । निवेशितोऽधिके स्वर्गादधुनास्ते स्वराडिव ॥ १४ ॥ गालवो दीप्तिमान्रामो द्रोणपुत्रः कृपस्तथा । ऋष्यशृङ्गः पितास्माकं भगवान्बादरायणः ॥ १५ ॥ इमे सप्तर्षयस्तत्र भविष्यन्ति स्वयोगतः । इदानीमासते राजन्स्वे स्वे आश्रममण्डले

தபதீ என்ற பெண், மூன்றாவதாக சனைஸ்சரன் இவர்கள் உண்டாயினர். அஸ்வினீதேவர்கள் படபையின் புத்திரர்களாவர். (10)

எட்டாவது மன்வந்தரம் வந்தபொழுது ஸாவர்ணி மனுவாகவாகப் போகிறார். ஹே ந்ருப! நிர்மோகன், விரஜஸ்கன் முதலியோர் ஸாவர்ணியின் புத்திரர்களாவர். (11) அந்த மன்வந்தரத்தில் ஸுதபஸ்ஸுகள், விரஜர், அமிருதப்ரபர் இவர்கள் தேவர்களாவர். அவர்களுக்கு விரோசனனின் புத்திரனான பலி இந்திரனாகவாகப் போகிறான். (12) இந்தப் பலி எழாவது மன்வந்தரத்தில் மூன்றடி யாசிக்கும் விஷ்ணுவுக்கு எல்லாப் பூமியையும் கொடுத்துவிட்டு எட்டாவது மன்வந்தரத்தில் ஸமிருத்தமான இந்திரபதத்தை விட்டுவிட்டு பிறகு ஸித்தியை=முக்தியை, அடையப்போகிறார். (13) எவர் ப்ரீதரான பகவானால் கட்டப்பட்டவராய்த் திரும்பவும் ஸ்வர்க்கத்தைக் காட்டிலுங்கூட மேன்மைபெற்ற ஸுதலலோகத்தில் ப்ரவேசிக்கச் செய்யப்பட்டாரோ இவர் இப்பொழுது இந்திரன் போல அங்கு வஸித்துவருகிறார். (14) ஹே ராஜன்! அந்த எட்டாவது மன்வந்தரத்தில் காலவர், தீப்திமான், பரசுராமர், துரோணபுத்திரரான அஸ்வத்தாமா, அதுபோல கிருபாசாரியர், ருஷ்யசிருங்கர், எங்கள் பிதாவும் பகவானுமான பாதராயணர் ஆகிய இவர்கள் ஸப்தருஷிகளாகவாகப் போகின்றனர். இப்பொ

॥ १६ ॥ देवगुह्यां सरस्वत्यां सार्वभौम इति प्रभुः । स्थानं पुरन्दराद्धृत्वा बलये दास्यतीश्वरः ॥ १७ ॥ नवमो दक्षसावर्णिर्मनुर्वरुणसंभवः । भूतकेतुर्दीप्तकेतुरित्याद्यास्तत्सुता नृप ॥ १८ ॥ पारा मरीचिगर्भाद्या देवा इन्द्रोऽद्भुतः स्मृतः । द्युतिमत्प्रमुखास्तत्र भविष्यन्त्यृषयस्ततः ॥ १९ ॥ आयुष्मतोऽम्बुधारायामृषभो भगवत्कला । भविता येन संराद्धां त्रिलोकीं भोक्ष्यतेऽद्भुतः ॥ २० ॥ दशमो ब्रह्मसावर्णिरुपश्लोकसुतो महान् । तत्सुता भूरिषेणाद्या हविष्मत्प्रमुखा द्विजाः ॥ २१ ॥ हविष्मान्सुकृतिः सत्यो जयो मूर्तिस्तदा द्विजाः । सुवासनविरुद्धाद्या देवाः शम्भुः सुरेश्वरः

ழுது தத்தமது யோகபலத்தினுல் தத்தமக்குச் சொந்தமான ஆப்ரபமண்டலத்தில் வஸித்து வருகின்றனர். (15-16) தேவர்களாலும் காணவியலாத அந்தர்வாஹினியான ஸரஸ்வதிக் கரையில் வஸிக்கின்றவரும் ஈஸ்வராம்சம் பொருந்தினவருமான ஸார்வபௌமன் என்ற ப்ரபுவானவர் இந்திரனிடமிருந்து அவனது ஸ்தானத்தைப் பிடுங்கி பலியையும் பொருட்டு கொடுக்கப்போகிருர். (17) ஹே ந்ருப! வருணனிடமிருந்துண்டான தக்ஷஸாவர்ணி என்பவர் ஒன்பதாவது மனுவாக வரப்போகிருர். பூதகேது தீப்தகேது என்ற தாதியர் அவருடைய புத்திரர்களாவர். (18) பாரர்கள் மரீசிகர்ப்பர் முதலியோர் தேவர்களாவர். அத்புதன் இந்திரனுக எண்ணப்பட்டிருக்கிருர். பிறகு அந்த மன்வந்தரத்தில் த்யுதிமான் முதலியோர் ருஷிகளாக வரப்போகின்றனர். (19) அம்புதாரை என்ற பத்னியினிடத்தில் ஆயுஷ்மான் என்பவருக்கு ருஷபர் என்ற பகவதம்சமான அவதாரம் ஏற்படப்போகிறது. இந்த ருஷபரால் ஸாதித்துத் தரப்பட்ட மூவ்வுலகையும் அத்புதன் என்ற இந்திரன் அனுபவிக்கப்போகிருன். (20) உபஸ்லோகருடைய புத்திரரும் மஹானுமான ப்ரம்ஹஸாவர்ணி என்பவர் பத்தாவது மனுவாகவரகப்போகிருர். பூரிஷேணர் முதலியோர் அவருடைய புத்திரர்களாவர். ஹவிஷ்மான் முதலியோர் ருஷிகளாவர். (21) அதாவது:--ஹவிஷ்மான், ஸுக்ருதி, ஸத்யன், ஜயன், மூர்த்தி இவர்கள் அப்பொழுது த்விஜர்களாவர் என்றும். ஸுவாஸனன் விருத்தன் முதலியோர் தேவர்களாவர். சம்புவென்பவர் தேவேந்திரனுவார்.

॥ २२ ॥ विष्वक्सेनो विषूच्यां तु शम्भोः सख्यं करिष्यति । जातः स्वांशेन भगवान्गृहे विश्वसृजो विभुः ॥ २३ ॥

मनुर्वै धर्मसावर्णिरेकादशम आत्मवान् । अनागतास्तत्सुताश्च सत्यधर्मादयो दश ॥ २४ ॥ विहङ्गमाः कामगमा निर्वाणरुचयः सुराः । इन्द्रश्च वैधृतस्तेषामृषयश्चारुणादयः ॥ २५ ॥ आर्यकस्य सुतस्तत्र धर्मसेतुरिति स्मृतः । वैधृतायां हरेरंशस्त्रिलोकीं धारयिष्यति ॥ २६ ॥ भविता रुद्रसावर्णी राजन्द्वादशमो मनुः । देववानुपदेवश्च देवश्रेष्ठादयः सुताः ॥२७॥ ऋतधामा च तत्रेन्द्रो देवाश्च हरितादयः । ऋषयश्च तपोमूर्तिस्तपस्व्याग्नीध्रकादयः ॥ २८ ॥ स्वधामाख्यो हरेरंशः साधयिष्यति तन्मनोः । अन्तरं सत्यसहसः सूनृतायाः सुतो विभुः ॥ २९ ॥ मनुस्त्रयोदशो भाव्यो देव-

---

(22) பகவானும் விபுவுமான விஷ்வக்ஸேனர் விஸ்வஸ்ருக் என்பவரின் பத்னியான விஷூசி என்பவளிடத்தில் தனது அம்சத்தினுல் பிறந்து சம்புவுடன் ஸக்யத்தைச்செய்து கொள்ளப்போகிறுர்.(23)

ஆத்மவானுன தர்மஸாவர்ணி என்பவர் பதினொன்ருவது மனுவாவார். ஸத்யதர்மன் முதலிய பத்துப் பேர்கள் அவருடைய புத்திரர்களாக ஜனிக்கப்போகின்றனர். (24) விஹங்கமர்கள், காமகமர், நிர்வாணருசிகள் ஆகிய இவர்கள் தேவர்களாவர். அவர்களுக்கு வைதிருதிஎன்பவர் இந்திரனுவார். அருணர் முதலியோர் ருஷிகளாவர். (25) அந்தப் பதினொன்ருவது மன்வந்தரத்தில் ஆர்யகர் என்ற பிதாவுக்கு வைதிருதி என்ற மாதாவினிடத்தில் புத்திரனுகப் பிறந்தவரும் தர்மஸேது என்ற பெயருள்ளவருமான ஹரியின் அம்சமானது மூவ்வுலகையும் காக்கப்போகிறது. (26) ஹே ராஜன்! ருத்ரஸாவர்ணி என்பவர் பன்னிரண்டாவது மனுவாக ஏற்படப்போகிறுர். தேவவானும், உபதேவனும், தேவஸ்ரேஷ்டன் முதலியோரும் அவருடைய புத்திரர்களாவர். (27) அந்த மன்வந்தரத்தில் ருததாமா என்பவர் இந்திரன். ஹரிதர் முதலியோர் தேவர்கள். தபோமூர்த்தி, தபஸ்வீ, ஆக்னீத்ரர் முதலியோர் ருஷிகளாவர் (28) ஸ்வதாமா எனப் பெயருள்ளவரும் விபுவும் ஹரியின் அம்சமும் ஸத்யஸஹஸ் என்பவருக்கு அவருடைய பத்னியான ஸூன்ருதை

सावर्णिरात्मवान् । चित्रसेनविचित्राद्या देवसावर्णिदेहजाः ॥ ३० ॥ देवाः सुकर्मसुत्रामसंज्ञा इन्द्रो दिवस्पतिः । निर्मोकतत्त्वदर्शाद्या भविष्यन्त्यृषयस्तदा ॥ ३१ ॥ देवहोत्रस्य तनय उपहर्ता दिवस्पतेः । योगेश्वरो हरेरंशो बृहत्यां संभविष्यति ॥ ३२ ॥ मनुर्वा इन्द्रसावर्णिश्चतुर्दशम एष्यति । उरुगम्भीरबुद्ध्याद्या इन्द्रसावर्णिवीर्यजाः ॥ ३३ ॥ पवित्राश्चाक्षुषा देवाः शुचिरिन्द्रो भविष्यति । अग्निर्बाहुः शुचिः शुद्धो मागधाद्यास्तपस्विनः ॥ ३४ ॥ सत्रायणस्य तनयो बृहद्भानुस्तदा हरिः । वितानायां महाराज क्रियातन्तून्वितायिता ॥ ३५ ॥ राजंश्चतुर्दशैतानि त्रिकालानुगतानि ते । प्रोक्तान्येभिर्मितः कल्पो युगसाहस्रपर्ययः ॥ ३६ ॥ (चतुर्दशमनूनां च कथां यः कीर्तयेन्नरः । शृणुयाद्वापि राजेन्द्र तस्य विष्णुः प्रसीदति ॥ ३७ ॥)

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे सप्तमादिमन्वन्तरानुवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

என்பவளுக்கு உண்டானவருமான புத்திரனானவர் அந்த மனுவின் அந்தரத்தை ரக்ஷிக்கப்போகிறார். (29) ஆத்மவானான தேவஸாவர்ணி என்பவர் பதிமூன்றாவது மனுவாக வரப்போகிறார். சித்திரஸேனர் விசித்திரர் முதலியோர் தேவஸாவர்ணியின் புத்திரர்களாவர். (30) ஸுகர்மா, ஸுத்ராமா என்ற பெயரை யுடையவர்கள் தேவர்களாவர். திவஸ்பதி என்பவர் இந்திரனாவார். அப்பொழுது நிர்மோகர் தத்துவதர்சர் முதலியோர் ருஷிகளாக வரப்போகின்றனர். (31) திவஸ்பதி என்ற இந்திரனை ஸம்பாதனம் (ரக்ஷணம்) செய்கின்ற யோகேஸ்வரரெனப் பெயரிய ஹரியினம்சமானது தேவஹோத்ரருக்கு ப்ருஹதீ என்ற பத்னியினிடத்தில் புத்திரனாகப் பிறக்கப்போகிறது. (32) இந்திரஸாவர்ணி என்பவர் பதினான்காவது மனுவாக வரப்போகிறார். உரு, கம்பீரபுத்தி முதலியோர் இந்திரஸாவர்ணியின் புத்திரர்களாவர். (33) பவித்திரர்களும் சாக்ஷுஷர்களும் தேவர்களாவர். சுசி என்பவர் இந்திரனாக வரப்போகிறார். அக்னி, பாகு, சுசி, சுத்தர், மாகதர் முதலியோர் ருஷிகளாவர். (34) ஹே மஹாராஜ! அப்பொழுது ஹரியானவர் ஸத்

अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

राजोवाच—मन्वन्तरेषु भगवन्यथा मन्वादयस्त्विमे । यस्मिन्कर्मणि ये येन नियुक्तास्तद्वदस्व मे ॥ १ ॥ ऋषिरुवाच—मनवो मनुपुत्राश्च मुनयश्च महीपते । इन्द्राः सुरगणाश्चैव सर्वे पुरुषशासनाः ॥ २ ॥ यज्ञादयो

ராயணர் என்பவருக்கு விதானே என்ற பத்னியினிடத்தில் பிருஹத்பானு என்ற புத்திரனுகப் பிறந்து கர்மமார்க்கங்களை விஸ்தாரப்படுத்தப் போகிறுர். (35) ஹே ராஜன்! முக்காலங்களிலும் தொடர்ந்து வருகின்றவைகளான இந்தப் பதினுன்கு மன்மந்தரங்களும் உமக்குச் சொல்லப்பட்டன. ஆயிரம் யுகங்களை ப்ரமாணமாகக் கொண்ட கல்பமானது இந்த மன்வந்தரங்களைக் கொண்டே கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது என்றுர். (36) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் ஏழாவது முதலிய மன்வந்தரானுவர்ணனமென்ற பதிமூன்ருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினுன்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुर्दशे तु सर्वेषां मन्वादीनां यथायथम् ।
पृथक्कर्माणि वर्ण्यन्ते भगवद्वशवर्तिनाम् ॥ १ ॥

(க—ரை) பகவானுக்கு உட்பட்டவர்களான மன்வாதியர் யாவருடையவும் கர்மங்கள் அவரவர்க்கேற்றபடி தனியே இந்தப் பதினுன்காவது அத்தியாயத்தில் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. (1) (எ—று)

அரசன் சொல்லலுற்றுர்—ஹே பகவன்! மன்வந்தரங்களிலிருக்கின்ற இந்த மன்வாதிகள் எந்த எந்தக் கர்மத்தில் எவரால் எவ்விதம் ஏவப்பட்டனரோ அதை எனக்குச் சொல்லுவீராக என்றுர். (1) ருஷி சொல்லலுற்றுர்—ஹே மஹீபதே! மனுக்களும் மனுபுத்திரர்களும், முனிகளும், இந்திரர்களும், தேவகணங்களுமான யாவரும் புருஷரான ஈஶ்வரனுல் யக்ஞாதி அவதாரங்கள் வாயிலாக நியமனஞ்செய்ய (கட்டளையிடப்பட்ட) வர்களே

याः कथिताः पौरुष्यस्तनवो नृप । मन्वादयो जगद्यात्रां नयन्त्याभिः प्रचोदिताः ॥ ३ ॥ चतुर्युगान्ते कालेन ग्रस्तान् श्रुतिगणान्यथा । तपसा ऋषयोऽपश्यन्यतो धर्मः सनातनः॥ ४ ॥ ततो धर्मं चतुष्पादं मनवो हरिणोदिताः । युक्ताः सञ्चारयन्त्यद्धा स्वे स्वे काले महीं नृप ॥ ५ ॥ पालयन्ति प्रजापाला यावदन्तं विभागशः । यज्ञभागभुजो देवा ये च तत्रान्विताश्च तैः ॥ ६ ॥ इन्द्रो भगवता दत्तां त्रैलोक्यश्रियमूर्जिताम् । भुञ्जानः पाति लोकांस्त्रीन्कामं लोके प्रवर्षति ॥ ७ ॥

ज्ञानं चानुयुगं ब्रूते हरिः सिद्धस्वरूपधृक् । ऋषिरूपधरः कर्मयोगं योगेशरूपधृक् ॥ ८ ॥ सर्गं प्रजेशरूपेण दस्यून्हन्यात्स्वराड्वपुः । कालरू-

---

யாவர். (2) ஹே ந்ருப! யக்ஞரை ஆதியாகவுடைய யாதொரு பகவன் மூர்த்திகள் முன்னர் சொல்லப்பட்டனவோ இந்த பகவன் மூர்த்திகளினால் ஏவப்பட்டவர்களாகவே மன்வாதியர் லோகயாத்ரையை நடத்துகின்றனர். (3) எந்த ஸ்ருதிகணங்களிலிருந்து ஸனாதனமான தர்மமானது அறியப்படுகிறதோ நான்கு யுகங்களின் முடிவில் காலத்தினால் விழுங்கப்பட்ட அந்த ஸ்ருதிகணங்களை ருஷிகள் தபஸ்ஸினால் முன்னருள்ளபடியே கண்டனர். (4) ஹே ந்ருப! பிறகு ஹரியினால் நேரிலுபதேசிக்கப்பட்ட மனுக்கள் யுக்தர்களாக=ஸாவதான சித்தர்களாக, இருந்து நான்கு பாதங்களுள்ள தர்மத்தை தத்தமது காலத்தில் பூமியில் ப்ரசாரப்படுத்துகின்றனர். (5) ப்ரஜாபாலனஞ் செய்பவர்களான மனுபுத்திரர்கள் புத்திர பௌத்திராதிக் கிரமமாக மன்வந்தரம் முடியும்வரை அந்தத் தர்மத்தைப் பாலனஞ்செய்கின்றனர். யக்ஞபாகத்தை யனுபவிக்கின்றவர்களான தேவர்கள் த்யாவாப்ருதிவீ முதலிய மற்றும் எவர்கள் எந்தக் கர்மத்தில் போக்தாக்களாகச் சேர்க்கையை யடைகின்றனரோ அவர்களுடனும் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு அக்காலத்தில் அந்தத் தர்மத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்கின்றனர். (6) இந்திரன் பகவானால் கொடுக்கப்பட்டதும் உத்க்ருஷ்டமுமான த்ரைலோக்ய லக்ஷ்மியை அனுபவிக்கின்றவனாய் மூன்று உலகங்களையும் ரக்ஷித்து உலகில் வேண்டியவளவு மழையையும் பொழிகிறான். (7)

पेण सर्वेषामभावाय पृथग्गुणः ॥ ९ ॥ स्तूयमानो जनैरेभिर्मायया नामरूपया । विमोहितात्मभिर्नानादर्शनैर्न च दृश्यते ॥ १० ॥ एतत्कल्पविकल्पस्य प्रमाणं परिकीर्तितम् । यत्र मन्वन्तराण्याहुश्चतुर्दश पुराविदः ॥११॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे मन्वादिचरितवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

ஹரியானவர் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஸித்தர்களான ஸனகாதியரின் ரூபத்தைத் தரித்துகொண்டு ஞானத்தையும், யாக்ஞ்யவல்க்யர் முதலிய ருஷிகளின் ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு கர்மயோகத்தையும், யோகேசர்களான தத்தாத்ரேயர் முதலியவர்களின் ரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு யோகத்தையும் உபதேசிக்கிறார். (8) மரீசி முதலிய ப்ரஜாபதிகளின் ரூபத்தினால் ஸிருஷ்டியைச் செய்கிறார். ராஜாக்களின் ரூபமுள்ளவராய்க் கொண்டு திருடர்களை நாசமாக்குகிறார். காலத்தின் ரூபத்தினால் சீதம் உஷ்ணம் முதலிய தனிப்பட்ட குணங்களையுடையவராய்க் கொண்டு யாவருடைய நாசத்தையும் பொருட்டும் காரணமாகவாகிறார். (9) நாமரூபாத்மகமான மாயையினால் மிக்க மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்ட புத்தியை யுடையவர்களான ஜனங்களினால் பலதறப்பட்ட சாஸ்திரங்களினால் நிரூபிக்கப்படுகின்றவராக இருந்தபோதிலுங்கூட அவர்களால் நேரில் காணப்படாதவராகவுமிருக்கிறார். (10) எந்த அவாந்தரகல்பத்தில் முன்னருள்ளவற்றையறிந்த பெரியோர் பதினான்கு மன்வந்தரங்களைச் சொல்லுகின்றனரோ இந்த அவாந்தர கல்பத்தின் ப்ரமாணமானது (காலஅளவானது) உமக்குச் சொல்லப்பட்டது. (11) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் மன்வாதிசரித வர்ணனமென்ற பதினான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

राजोवाच—बलेः पदत्रयं भूमेः कस्माद्धरिरयाचत । भूत्वेश्वरः कृपणवल्लब्धार्थोऽपि बबन्ध तम् ॥ १ ॥ एतद्वेदितुमिच्छामो महत्कौतूहलं हि नः । यज्ञेश्वरस्य पूर्णस्य बन्धनं चाप्यनागसः ॥ २ ॥ श्रीशुक उवाच—पराजितश्रीरसुभिश्च हापितो हीन्द्रेण राजन्भृगुभिः स जीवितः । सर्वा-

---

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்

(அ-கை) बलिं पञ्चदशे विश्वजिताचार्या अयाजयन् ।
ततोऽसौ स्वर्गमजयद्भयाद्देवा निलिल्यिरे ॥ १ ॥

अत्रेर्यते नवाद्ध्याय्या वामं वामनचेष्टितम् ।
निग्रहच्छलतो यत्र बलेर्भूयाननुग्रहः ॥ २ ॥

(க-ரை) அஸுராசாரியர்கள் விஸ்வஜித்தென்ற யாகத்தைப் பலிக்குச் செய்து வைத்தனர். அதன் பிறகு இவன் ஸ்வர்க்கத்தை ஜயித்தான். தேவர்கள் பயத்தினுல் ஒளிந்து கொண்டனர் என இந்தப் பதினைந்தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) எந்தச் சரித்திரத்தில் நிக்கிரஹம் என்றவியாஜமாகப் பலிக்கு அதிகமான அனுக்கிரஹமானது செய்யப்பட்டதோ அந்த அழகிய வாமனசரித்திரமானது இதுமுதல் ஒன்பது அத்தியாயங்களினுலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (2) (எ-று)

அரசன் சொல்லலுற்ருர்—ஹரியானவர் ஈஸ்வரராக இருந்தும் கிருபணன் போல பூமியின் மூன்றடிகளைப் பலியினிடமிருந்து எதற்காக யாசித்தார். பொருள் கிடைத்தபிறகுங்கூட அவனை ஏன் கட்டினுர். (1) யக்ஞேஸ்வரரும், பூர்ணருமான பகவான் யாசனஞ்செய்தார், நிரபராதியையும் கட்டினுர் என்பது யாதுண்டோ இதை அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்ருேம். எங்களுக்கு இவ்விஷயத்தில் அதிகமான ஆவலன்ருே இருக்கின்றது என்ருர். (2) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ராஜன்! யுத்தத்தில் போக்கப்பட்ட ஸ்ரீயையுடையவனும், இந்திரனுல் ப்ராணன்களுடன்மட்டும் விடப்பட்டவனும், ப்ருகுவம்சத்திலுள்ளவர்களால் பிழைப்பிக்கப்பட்டவனும், மஹாத்மாவும், பெரிய சித்தம் படைத்தவனும், சிஷ்

त्मना तानभजद्भृगून्बलिः शिष्यो महात्मार्थनिवेदनेन ॥ ३ ॥ तं ब्राह्मणा भृगवः प्रीयमाणा अयाजयन्विश्वजिता त्रिणाकम् । जिगीषमाणं विधिनाभिषिच्य महाभिषेकेण महानुभावाः ॥ ४ ॥ ततो रथः काञ्चनपट्टनद्धो हयाश्च हर्यश्वतुरङ्गवर्णाः । ध्वजश्च सिंहेन विराजमानो हुताशनादास हविर्भिरिष्टात् ॥ ५ ॥ धनुश्च दिव्यं पुरटोपनद्धं तूणावरिक्तौ कवचं च दिव्यम् । पितामहस्तस्य ददौ च मालामम्लानपुष्पां जलजं च शुक्रः ॥६॥ एवं स विप्रार्जितयोधनार्थस्तैः कल्पितस्वस्त्ययनोऽथ विप्रान् । प्रदक्षिणीकृत्य कृतप्रणामः प्रह्लादमामन्त्र्य नमश्चकार ॥ ७ ॥

अथारुह्य रथं दिव्यं भृगुदत्तं महारथः । सुस्रग्धरोऽथ सन्नह्य धन्वी खड्गी धृतेषुधिः ॥ ८ ॥ हेमाङ्गदलसद्बाहुः स्फुरन्मकरकुण्डलः । रराज

யனுமான அந்தப் பலியானவன் பொருள்களை ஸமர்ப்பணஞ் செய்து ஸர்வப்ரகாரத்தினாலும் அந்த ப்ருகுவம்ஶ்யர்களான சுக்கிராசாரியர் முதலியோர்களை ஆஶ்ரயித்தான். (3) மஹத்தான மஹிமையுள்ளவர்களான பார்க்கவப்ராம்ஹணர்கள் ப்ரீதியையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ஜயிக்கவிருப்பமுள்ளவனான அந்தப் பலியை மஹாபிஷேகமென்ற விதிப்படி அபிஷேகஞ் செய்துவைத்து விஶ்வஜித் என்ற யாகத்தைச் செய்துவைத்தனர். (4) பிறகு ஹவிஸ்ஸுகளினால் ஆராதிக்கப்பட்ட அக்னியினிடமிருந்து பொன்மயமான கட்டுகளினால் கட்டப்பட்ட தேரும், இந்திரனுடைய குதிரைக்கொப்பான நிறமுள்ள குதிரைகளும், சிங்கத்தினால் மிக ப்ரகாசிக்கின்ற கொடியும் வெளிப்பட்டன. (5) தங்கத்தினால் கட்டப்பட்ட திவ்யமான வில்லும், எடுக்கவெடுக்க வற்றாத அம்புகளையுடைய பாணப்பைகளும், திவ்யமான கவசமும் வெளிவந்தன. ப்ரம்ஹதேவன் வாடாத புஷ்பங்களையுடைய மாலையைக் கொடுத்தார். சுக்கிராசாரியர் சங்கத்தைக் கொடுத்தார். (6) பிறகு இவ்விதம் ப்ராம்ஹணர்களினால் ஸம்பாதித்துத் தரப்பட்ட போர்க்கருவிகளை யுடையவனும், அவர்களால் கல்பிக்கப்பட்ட க்ஷேமகரமான காரியத்தை யுடையவனுமான அவன் ப்ராம்ஹணர்களை வலம்வந்து நமஸ்கரித்துவிட்டு ப்ரஹ்லாதரிடமும் விடைபெற வேண்டி அவரையும் நமஸ்கரித்தான். (7)

रथमारूढो धिष्ण्यस्थ इव हव्यवाट् ॥ ९ ॥ तुल्यैश्वर्यबलश्रीभिः स्वयूथैर्दैत्ययूथपैः । पिबद्भिरिव खं दृग्भिर्दहद्भिः परिधीनिव ॥ १० ॥ वृतो विकर्षन्महतीमासुरीं ध्वजिनीं विभुः । ययाविन्द्रपुरीं स्वृद्धां कम्पयन्निव रोदसी ॥ ११ ॥

रम्यामुपवनोद्यानैः श्रीमद्भिर्नन्दनादिभिः । कूजद्विहङ्गमिथुनैर्गायन्मत्तमधुव्रतैः ॥ १२ ॥ प्रवालफलपुष्पोरुभारशाखामरद्रुमैः । हंससारस-

---

பிறகு மஹாரதனான அவன் ப்ருகுவினால் கொடுக்கப்பட்ட திவ்யமான தேரிலேறிக்கொண்டு பிறகு சோபனமான மாலையைத் தரித்துக்கொண்டும், கவசத்தை யணிந்துகொண்டும், வில், கத்தி, அம்பறாத்தூணி இவற்றையுடையவனைக் கொண்டும், பொன்மயங்களான தோள்வளைகளைகளினால் ப்ரகாசிக்கின்ற கைகளையுடையவனைக் கொண்டும், ஜ்வலிக்கின்ற மகரகுண்டலத்தையுடையவனைக் கொண்டும் அக்னிகுண்டத்திலிருக்கும் ஆஹவனீயமென்ற அக்னி போலத் தேரிலிருக்கும்அவன் விளங்கினான். (8–9) விபுவான அவன் தனக்கொப்பான ஐஸ்வரியம்=அடக்கியாளும் திறமை, தேஹபலம் பணம் இவற்றுடன் கூடினவர்களும், கண்களினால் ஆகாசத்தைக் குடிப்பவர்போலக் காணப்படுகின்றவர்களும், திக்குகளைப் பொசுக்குகின்றவர் போல இருப்பவர்களும், தனது வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுமான தைத்யஸேனாபதிகளினால் சூழப்பட்டவனைக் கொண்டும பெரிதான ஆஸுரசேனையை இட்டுக்கொண்டும் ஆகாசம் பூமி இவற்றை ஆட்டிவைப்பவன் போல இருந்துகொண்டும் மிக்க ஐஸ்வரியம் நிறைந்த இந்திரனுடைய பட்டினத்தைக் குறித்துச் சென்றான். (10–11)

*எந்த ஓடைகளில் தேவர்களினால் அனுபவிக்கப்பட்ட ஸ்திரீகள் விளையாடுகின்றனரோ, ஹம்ஸம் ஸாரஸம் சக்கிரவாகம் நீர் காக்கை இவற்றின் கூட்டங்கள் நிறைந்த அத்தகைய ஓடைகள்

---

* அத்தகைய விபவமுள்ள பட்டினத்தைத் திடீரென விட்டு இந்திராதியர் ஓடினரென்றால் இந்தக் கிராம்யமான சுகத்தைச் சுடவேண்டும் என வைராக்கியத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டி இந்திரனுடைய பட்டினத்தைப் பதினென்றறை சுலோகங்களினால் வர்ணிக்கிறார்.

चक्राह्वकारण्डवकुलाकुला: । नलिन्यो यत्र क्रीडन्ति प्रमदा: सुरसेविता: ॥ १३ ॥ आकाशगङ्गया देव्या वृतां परिखभूतया । प्राकारेणाग्निवर्णेन साट्टालेनोन्नतेन च ॥ १४ ॥ रुक्मपट्टकपाटैश्च द्वारै: स्फटिकगोपुरै: । जुष्टां विभक्तप्रपथां विश्वकर्मविनिर्मिताम् ॥ १५ ॥ सभाचत्वरथ्याढ्यां विमानैर्न्यर्बुदैर्युताम् । श्रृङ्गाटकैर्मणिमयैर्वज्रविद्रुमवेदिभि: ॥ १६ ॥ यत्र नित्यवयोरूपा: श्यामा विरजवासस: । भ्राजन्ते रूपवन्नार्य अर्चिर्भिरिव वह्नय: ॥ १७ ॥ सुरस्त्रीकेशविभ्रष्टनवसौगन्धिकस्रजाम् । यत्रामोदमुपादाय मार्ग आवाति मारुत: ॥ १८ ॥ हेमजालाक्षनिर्गच्छद्धूमेनागुरुगन्धिना । पाण्डुरेण प्रतिच्छन्नमार्गे यान्ति सुरप्रिया: ॥ १९ ॥ मुक्तावितानैर्मणिहेमके-

---

எந்த விடத்திலிருக்கின்றனவோ அத்தகைய உபவனங்களினுலும்=முக்கியமாய்ப் பழங்களைத்தரும் தோட்டங்களினுலும், உத்யானங்களினுலும்=புஷ்பப்ரதானங்களான தோட்டங்களினுலும், சோலை நிறைந்த நந்தனம் முதலியவற்றினுலும், சப்திக்கின்ற ஆண்பெண் பக்ஷிகளை யுடையனவும், பாடும் மதங்கொண்ட வண்டுகளை யுடையனவும், தளிர் பழம் புஷ்பம் இவற்ருல் அதிகம் பாரமுள்ள கிளைகளையுடையனவுமான தேவலோக விருக்ஷங்களினுலும் அழகுவாய்ந்ததும், அகிழாகவான ஆகாசகங்காதேவியினுல் சூழப்பட்டதும், யுத்தத்துக்குவேண்டி மேலில் உயரமாகக் கட்டப்பட்ட ஸ்தானங்களுடன் கூடினதும், உயரமுள்ளதும் அக்னிக்கொப்பான நிறமுள்ளதுமான மதிலினுல் சூழப்பட்டதும், பொன்மயமான பட்டங்களுள்ள கதவுகளையுடைய இடையிலுள்ள வாயிற்படிகளினுலும், ஸ்படிகமயங்களான கோபுரங்களினுலும் ஸேவிக்கப்பட்டதும், தனித்தனி பிரிக்கப்பட்ட ராஜவீதியை யுடையதும், விஸ்வகர்மாவினுல் அமைக்கப்பெற்றதும், உட்காருமிடம் அங்கணம் தேரோடும் மார்க்கங்கள் இவற்ருல் நிறைந்ததும், பத்து கோடிக்கணக்கான விமானங்களுடன்கூடினதும், வஜ்ரம் பவழம் இவை மயங்களான வேதிகளை=கால் நடைக்காக கட்டப்பட்ட இடங்களை, உடையனவும் மணிமயங்களுமான நாற்சந்துகளை யுடையதும், எந்தவிடத்தில் நித்யமான யௌவனம் அழகு இவற்றை யுடையவர்களும், எப்பொழுதுமே பதினுறு வயதுள்ளவர்களும், திவ்யங்களான வஸ்திரங்களை

तुभिर्नानापताकावलभीभिरावृताम् । शिखण्डिपारावतभृङ्गनादितां वैमानिकस्त्रीकलगीतमङ्गलाम् ॥ २० ॥ मृदङ्गशङ्खानकदुन्दुभिस्वनैः सतालवीणामुरजर्ष्टिवेणुभिः। नृत्यैः सवाद्यैरुपदेवगीतकैर्मनोरमां स्वप्रभया जितप्रभाम् ॥ २१ ॥ यां न व्रजन्त्यधर्मिष्ठाः खला भूतद्रुहः शठाः । मानिनः कामिनो लुब्धा एभिर्हीना व्रजन्ति यत् ॥ २२ ॥ तां देवधानीं स वरूथिनीपतिर्बहिः समन्ताद्रुरुधे पृतन्यया । आचार्यदत्तं जलजं महास्वनं दध्मौ प्रयुञ्जन्भयमिन्द्रयोषिताम् ॥ २३ ॥

யணிந்தவர்களுமான நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்திரீகள் ஜ்வாலைகளுடன் கூடின அக்னிகள் போல ப்ரகாசிக்கின்றனரோ அப்பேர்பட்டதும், தேவ ஸ்திரீகளின் கேசத்திலிருந்து நழுவின புதிதான ஸௌகந்திக புஷ்பமாலைகளின் மணத்தை எடுத்துக்கொண்டு காற்றானது எந்தவிடத்தில் வழியில் வீசுகின்றதோ, எந்தவிடத்தில் பொன்மயங்களான ஜன்னல்களிலிருந்து வெளிவருகின்றதும் அகில் கட்டையின் மணமுள்ளதும் வெளுப்பும் கருப்பும் கலந்ததுமான புகையினால் மறைக்கப்பட்ட வழியில் தேவஸ்திரீகள் நடந்து செல்லுகின்றனரோ அப்பேற்பட்டதும், முத்துமயங்களான தொங்கட்டங்களினாலும் மணி பொன் இவைமயங்களான கொடிமரங்களினாலும், பலதறப்பட்ட கொடிமரங்களுடன்கூடின கொடுங்கைகளினாலும் சூழப்பட்டதும், மயில் மாடப்புரு வண்டுகள் இவற்றின் சப்தமுள்ளதும், விமானஸஞ்சாரிகளான ஸ்திரீகளின் இனிப்பான பாட்டுகளினால் மங்களகரமானதும், மிருதங்கம் சங்கம் ஆனகம் துந்துபி இவற்றின் த்வனிகளினாலும் தாளங்களுடன்கூடின வீணை முரஜம் ருஷ்டி புல்லாங்குழல் இவற்றினாலும், நர்த்தனங்களினாலும், வாத்தியங்களுடன்கூடின கந்தர்வாதியரின் கானங்களினாலும் மனத்தைக் கவரத்தக்கதும், தனது காந்தியினால் ஜயிக்கப்பட்ட காந்தியபிமானிதேவதையை யுடையதும், எதை, அதர்மிஷ்டர்களும், துஷ்டர்களும், பூதங்களுக்குத் துரோஹஞ் செய்கின்றவர்களும், வஞ்சகர்களும், அஹங்காரிகளும் காமிகளும் லுப்தர்களும் அடையார்களோ, முற்கூறிய தோஷமற்றவர்களே எதையடைகின்றனரோ அத்தகையதுமான தேவராஜதானியை ஸேனைகளுக்குப்

मघवांस्तमभिप्रेत्य बलेः परममुद्यमम् । सर्वदेवगणोपेतो गुरुमेतदुवाच ह ॥२४॥ भगवन्नुद्यमो भूयान्बलेर्नः पूर्ववैरिणः। अविषह्यमिमं मन्ये केनासीत्तेजसोर्जितः ॥ २५ ॥ नैनं कश्चित्कुतो वापि प्रतिव्योढुमधीश्वरः। पिबन्निव मुखेनेदं लिहन्निव दिशो दश । दहन्निव दिशो दृग्भिः संवर्ताग्निरिवोत्थितः ॥ २६ ॥ ब्रूहि कारणमेतस्य दुर्धर्षत्वस्य मद्रिपोः । ओजः सहो बलं तेजो यत एतत्समुद्यमः ॥ २७ ॥ गुरुरुवाच—जानामि मघवन् शत्रोरुन्नतेरस्य कारणम् । शिष्यायोपभृतं तेजो भृगुभिर्ब्रह्मवादिभिः ॥२८॥

பதியான அந்தப் பலிசக்கிரவர்த்தியானவன் சேனையுடன்கூட வெளியில் சுற்றிலும் முற்றுகையிட்டு இந்திரனுடைய ஸ்திரீகளுக்குப் பயத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டி சுக்கிராசாரியரால் கொடுக்கப்பட்டதும் அதிகம் சப்தமுள்ளதுமான சங்கத்தை ஊதினான்.

பலிசக்கிரவர்த்தியின் மேலான அந்த முயற்சியை இந்திரன் அறிந்துகொண்டு எல்லாத் தேவகணங்களுடன்கூடினவனாய் ப்ருஹஸ்பதியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றான். (24) ஹே பகவன்! நமது பூர்வசத்துருவான பலியின் முயற்சியானது அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. இவனை நம்மாலெதிர்க்க முடியாதென்றே எண்ணுகிறேன். எந்தத் தேஜஸ்ஸினால் இத்தனை வலுப்பெற்றவனாகவானான் (25) இவனை எவனும் எக்காரணம்பற்றியும் எதிர்த்துச் சண்டைசெய்யச் சக்தியுள்ளவனாகவாகான். இந்த விஸ்வத்தை வாயினால் குடிப்பவன்போலும், பத்து திக்குகளையும் நாக்கினால் நக்குபவன் போலும், கண்களினால் திக்குகளைச் சுற்றிலும் பொசுக்குபவன் போலும், வெளிவந்த ப்ரளயகாலத்திய அக்கினி போலும் இருக்கிறான். (26) எனது சத்துருவான இந்தப் பலிக்கு எக்காரணம்பற்றி ஜயிக்கமுடியாமையும், சரீரபலம் இந்திரியபலம் மனோபலம்இவையும், தேஜஸ்ஸும், யுத்தமுயற்சியும் ஏற்பட்டதோ அந்தக் காரணத்தைச் சொல்லுவீராக என்றான். (27) குரு (ப்ருஹஸ்பதி) சொல்லலுற்றார்—ஹே மகவன்! இந்தச் சத்துருவினுடைய விருத்திக்குரிய காரணத்தை நான் அறிந்திருக்கிறேன். அதாவது:—ப்ரம்ஹவாதிகளான ப்ருகுக்களினால் சிஷ்யனையும் பொருட்டு சக்தியானது விருத்திசெய்யப்பட்டது. (28) ஈஸ்வர

भवद्विधो भवान्वापि वर्जयित्वेश्वरं हरिम् । नास्य शक्तः पुरः स्थातुं कृतान्तस्य यथा जनाः ॥ २९ ॥ तस्मान्निलयमुत्सृज्य यूयं सर्वे त्रिविष्टपम् । यात कालं प्रतीक्षन्तो यतः शत्रोर्विपर्ययः ॥ ३० ॥ एष विप्रबलोदर्कः संप्रत्यूर्जितविक्रमः । तेषामेवापमानेन सानुबन्धो विनङ्क्ष्यति ॥

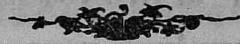
एवं सुमन्त्रितार्थास्ते गुरुणार्थानुदर्शिना । हित्वा त्रिविष्टपं जग्मुर्गीर्वाणाः कामरूपिणः ॥ ३२ ॥ देवेष्वथ निलीनेषु बलिर्वैरोचनः पुरीम् । देवधानीमधिष्ठाय वशं निन्ये जगत्त्रयम् ॥३३॥ तं विश्वजयिनं शिष्यं भृगवः शिष्यवत्सलाः । शतेन हयमेधानामनुव्रतमयाजयन् ॥ ३४ ॥ ततस्तदनुभावेन भुवनत्रयविश्रुताम् । कीर्तिं दिक्षु वितन्वानः स रेज उडुराडिव

ரான ஹரியைத் தவிர்த்து உன்போன்றவனோ நீயோ, யமனுக்கெதிரில் ஜனங்கள் போல இவனுக்கெதிரில் நிற்கச் சக்தியுள்ளவரன்று. (29) ஆகவே நீங்கள் யாவரும் ஸ்வர்க்கமாகிற ஸ்தானத்தைவிட்டு, எந்தக்காலத்தினால் சத்ருவுக்கு மாறுபாடானது உண்டாகுமோ அந்தக் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மறைந்துவிடுங்கள். (30) ப்ராம்ஹணர்களின் பலத்தினால் மேன்மேலும் பலத்தை யடையக் கூடியவனும், இப்பொழுது நிலைத்த பராக்கிரமத்தை யுடையவனுமான இவன் அதே ப்ராம்ஹணர்களுக்குச் செய்யும் அவமானத்தினால் பரிவாரத்துடன்கூட அழிந்துவிடப் போகிறான் என்றார். (31)

இவ்விதம் காரியதரிசியான குருவுடன் கலந்தாலோசிக்கப்பட்ட காரியத்தை யுடையவர்களான தேவர்கள் இஷ்டப்படிக்கான ரூபத்தை யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை விட்டு மறைந்து போயினர். (32) பிறகு தேவர்கள் மறைந்ததும் விரோசன குமாரனான பலியானவன் தேவராஜதானியான பட்டினத்திலிருந்து கொண்டு மூவ்வுலகையும் வசப்படுத்திக்கொண்டான். (33) விஶ்வத்தை ஜயித்தவனும், தங்களை அனுஸரிப்பவனும், சிஷ்யனுமான அந்த பலியைச் சிஷ்யவத்ஸலர்களான ப்ருகுக்கள் நூறு அஶ்வமேதயாகத்தைச் செய்யும்படி செய்தனர். (34) பிறகு அவன் அந்த நூறு யாகானுஷ்டான மஹிமையினால் மூவ்வுலகங்களிலும் ப்ரஸித்தமான கீர்த்தியை திக்குகளில் பரவச்செய்து கொண்டு சந்திரன் போல விளங்கினான். (35) பெரிய மனதுபடைத்தவனான அவன்

॥३५॥ बुभुजे च श्रियं स्वृद्धां द्विजदेवोपलम्भिताम् । कृतकृत्यमिवात्मानं मन्यमानो महामना: ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे बलिचक्रवर्तिन इन्द्रलोकविजयवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्याय: ॥ १५ ॥

अथ षोडशोऽध्याय: ॥

श्रीशुक उवाच—एवं पुत्रेषु नष्टेषु देवमाताऽदितिस्तदा । हृते त्रिविष्टपे दैत्यै: पर्यतप्यदनाथवत् ॥ १ ॥ एकदा कश्यपस्तस्या आश्रमं भगवान-

---

தன்னை கிருதகிருத்யன்போல எண்ணிக் கொண்டு ப்ராம்ஹணர்களாகிற தேவர்களினுல் அடைவிக்கப்பட்டதும், நல்ல பெருக்குள்ளதுமான ஐஸ்வரியத்தை யனுபவித்து வந்தான் என்றார். (36)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் பலிசக்கிரவர்த்தியின் இந்திரலோக விஜயவர்ணனமென்ற பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•• : * : ••—

பதினாறுவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) षोडशे पुत्रनाशेन शोचन्त्या अदिते: पति: ।
प्रार्थित: कश्यप: प्राह पयोव्रतमितीर्यते ॥ १ ॥

(க—ரை) புத்திரநாசங்காரணமாய் சோகப்படுகின்றவளான அதிதிக்கு அவளால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட பதியான கஶ்யபர் பயோவ்ரதத்தை யுபதேசித்தாரென இந்தப் பதினாறுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அஸுரர்களினுல் ஸ்வர்க்கலோகமானது பிடுங்கப்பட்டதும் இவ்விதம் தனது புத்திரர்கள் மறைந்த பொழுது தேவமாதாவான அதிதியானவள் அப்பொழுது நாதனற்றவள்போல மிகத் தாபத்தை யடைந்தாள். (1) ஒருஸமயம் பகவானன கஶ்யபர் வெகுகாலமிருந்த ஸமாதியினின்று மோய்ந்தவ

गात् । निरुत्सवं निरानन्दं समाधेर्विरतश्चिरात् ॥ २ ॥ स पत्नीं दीनवदनां कृतासनपरिग्रहः । सभाजितो यथान्यायमिदमाह कुरूद्वह ॥ ३ ॥ अप्यभद्रं न विप्राणां भद्रे लोकेऽधुनागतम् । न धर्मस्य न लोकस्य मृत्योश्छन्दानुवर्तिनः ॥ ४ ॥ अपि वाऽकुशलं किञ्चिद्गृहेषु गृहमेधिनि । धर्मस्यार्थस्य कामस्य यत्र योगो ह्ययोगिनाम् ॥ ५ ॥ अपि वातिथयोऽभ्येत्य कुटुम्बासक्तया त्वया । गृहादपूजिता याताः प्रत्युत्थानेन वा क्वचित् ॥ ६ ॥ गृहेषु येष्वतिथयो नार्चिताः सलिलैरपि । यदि निर्यान्ति ते नूनं फेरुराजगृहोपमाः ॥ ७ ॥ अप्यग्नयस्तु वेलायां न हुता हविषा सति । त्वयोद्वि-

---

ராய் உத்ஸவமற்றதும் ஆனந்தமற்றதுமான அவளுடைய ஆஶ்ரமத்தை யடைந்தார். (2) ஹே குரூத்வஹ! அவளால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஸனத்தைப் பெற்றவரும் முறைப்படி பூஜிக்கப்பட்டவருமான அவர் தீனமான முகத்தையுடைய பத்னியைப் பார்த்துப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலுற்றார். (3) ஹே பத்ரே! இப்பொழுது உலகில் ப்ராம்ஹணர்களுக்கு அமங்களமானது ப்ராப்தமாக இல்லாதிருக்கின்றதா? தர்மத்துக்குக் குறைவானது ஏற்படாதிருக்கின்றதா? மிருத்யுவின் வசத்தையடைந்த ஜனத்துக்கு அமங்களமானது உண்டாகாதிருக்கின்றதா? (4) ஹே கிருஹமேதினி! எந்தக் கிருஹங்களில் ஞானயோகமற்றவர்களுக்குக்கூட தர்மாதிகளினால் யோகபலனான மோக்ஷபலனானது ஏற்படுகின்றதோ அந்தக் கிருஹங்களில் தர்மத்துக்கும் அர்த்தத்துக்கும் காமத்துக்கும் அகுசலமானது=க்ஷேமக்குறைவானது, நேர்ந்திருக்கின்றதா என்னே? (5) அல்லது அதிதிகள் வந்து குடும்பத்திலீடுபட்டவளான உன்னால் பூஜிக்கப்படாதவர்களாய் வீட்டிலிருந்து போய்விட்டனரா என்னே? அல்லது ஏதோ ஒருஸமயத்தில் அவர்கள் வந்ததும் நீ எழுந்து நின்று மரியாதை செய்யாததனால் வீட்டிலிருந்து போயினரா என்னே? (6) எந்த வீடுகளில் அதிதிகள் ஜலங்களினாலேனும் அர்ச்சிக்கப்படாதவர்களாய் திரும்பிப்போவார்களோ அந்தக் கிருஹங்கள் குள்ளநரிகளுக்கரசன் வஸிக்கும் வீட்டுக்கொப்பானவைகளேயாகும். (7) ஹே ஸதி! ஹே பத்ரே! நான் ஒருஸமயம் வெளியிற் சென்றபொழுது கலங்கின சித்தமுள்ள

ग्नधिया भद्रे प्रोषिते मयि कर्हिचित् ॥ ८ ॥ यत्पूजया कामदुघान्याति लोकान्गृहान्वितः । ब्राह्मणोऽग्निश्च वै विष्णोः सर्वदेवात्मनो मुखम् ॥ ९ ॥ अपि सर्वे कुशलिनस्तव पुत्रा मनस्विनि । लक्षयेऽस्वस्थमात्मानं भवत्या लक्षणैरहम् ॥ १० ॥

अदितिरुवाच—भद्रं द्विजगवां ब्रह्मन्धर्मस्यास्य जनस्य च । त्रिवर्गस्य परं क्षेत्रं गृहमेधिन्गृहा इमे ॥ ११ ॥ अग्नयोऽतिथयो भृत्या भिक्षवो ये च लिप्सवः । सर्वं भगवतो ब्रह्मन्ननुध्यानान्न रिष्यति ॥ १२ ॥ को नु मे भगवन्कामो न संपद्येत मानसः । यस्या भवान्प्रजाध्यक्ष एवं धर्मान्प्रभाषते ॥ १३ ॥ तवैव मारीच मनःशरीरजाः प्रजा इमाः सत्त्वरजस्तमो-

---

உன்னுல் அக்னிகள் ஹோமத்துக்குரிய காலத்தில் ஹவிஸ்ஸினுல் ஹோமஞ்செய்யப்படாது போயினவா? (8) வீட்டிலிருப்பவன் எவர்களின் பூஜையினுல் வேண்டுவனவற்றைத் தருகின்ற உலகங்களையடைகின்ருனே அந்த ப்ராம்ஹணனும் அக்னியும் ஸர்வதேவதைகளுக்கும் ஆத்மபூதரான விஷ்ணுவின் முகமேயாவர். (9) ஹே மனஸ்வினி! உனது புத்திரர்கள் யாவரும் ஸவுக்கியமாக இருக்கின்றனரா? உன்னிடம் காணப்படும் லக்ஷணங்களைக் கொண்டு உன்னுடைய மனது அஸ்வஸ்தமாக இருப்பதாக நான் எண்ணுகிறேன் என்ருர். (10)

அதிதி சொல்லலுற்ருள்—ஹே ப்ரம்ஹன்! ஹே கிருஹமேதின்! த்விஜர்களுக்கும், பசுக்களுக்கும், தர்மத்துக்கும், இந்த ஜனத்துக்கும், தர்மார்த்த காமங்களுக்கிருப்பிடமான இந்தக் கிருஹத்துக்கும் மங்களமே. (11) ஹே ப்ரம்ஹன்! அக்னிகள், அதிதிகள், வேலைக்காரர், பிக்ஷுக்கள், மற்றும் யாசகர்கள் எவர்களோ இவர்கள் ஆகிய யாவும் பகவானுன உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தினுல் குறைவற்றதாகவே இருக்கிறது. (12) ஹே பகவன்! ப்ரஜாபதியான நீர் எவளுக்கு இவ்விதம் தர்மங்களை யுபதேசிக்கின்றீரோ அந்த எனக்கு மானஸமான எந்தக் காமம்தான் பூர்த்தியாகவாகாமலிருக்கும். (13) ஹே மாரீச! ஸத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் இவற்றை யடைந்த இந்த ப்ரஜைகள் உம்முடைய மனது சரீரம் இவற்றிலிருந்தே உண்டானவர்கள். ஆகவே நீர் அஸுரர்களை

जुषः। समो भवांस्तास्वसुरादिषु प्रभो तथापि भक्तं भजते महेश्वरः॥१४॥ तस्मादीश भजन्त्या मे श्रेयश्चिन्तय सुव्रत। हृतश्रियो हृतस्थानान्सपत्नैः पाहि नः प्रभो ॥ १५ ॥ परैर्विवासिता साहं मग्ना व्यसनसागरे। ऐश्वर्यं श्रीर्यशः स्थानं हृतानि प्रबलैर्मम ॥ १६ ॥ यथा तानि पुनः साधो प्रपद्येरन्ममात्मजाः। तथा विधेहि कल्याणं धिया कल्याणकृत्तम ॥ १७ ॥

श्रीशुक उवाच—एवमभ्यर्थितोऽदित्या कस्तामाह स्मयन्निव। अहो मायाबलं विष्णोः स्नेहबद्धमिदं जगत् ॥ १८ ॥ क्व देहो भौतिकोऽनात्मा क्व चात्मा प्रकृतेः परः। कस्य के पतिपुत्राद्या मोह एव हि कारणम् ॥ १९ ॥

யாதியாகவுடைய இந்த ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸமமாகவே இருக்கின்றீர். ஆயினும் மஹேஶ்வரன் பக்தனையன்றோ யாஶ்ரயிக்கிறான். (14) ஆகவே ஹே ஈச! ஹே ஸுவ்ரத! பக்தையான என்னுடைய நன்மையைப்பற்றிச் சிந்திப்பீராக. ஹே ப்ரபோ! சத்துருக்களான அஸுரர்களினால் அபஹரிக்கப்பட்ட ஐஶ்வரியத்தையுடையவர்களும், பிடுங்கப்பட்ட ஸ்தானத்தை யுடையவர்களுமான எங்களைக் காப்பீராக. (15) அந்த நான் சத்துருக்களினால் விரட்டப்பட்டவளாய் துக்கஸமுத்திரத்தில் முழுகினவளாக இருக்கின்றேன். என்னுடைய ஐஶ்வரியம். ஸம்பத்து, யசஸ், ஸ்தானம் இவை பலசாலிகளான சத்துருக்களினால் பிடுங்கிக்கொள்ளப்பட்டன. (16) ஹே ஸாதோ! நன்மை செய்பவர்களுக்குள் சிறந்தவரே! என்னுடைய புத்திரர்கள் அவற்றை எவ்விதம் பெறுவரோ அவ்விதம் புத்தியினால் க்ஷேமத்தைச் செய்வீராக என்றாள். (17)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் அதிதியினால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட கஶ்யபப்ரஜாபதியானவர் சிறிப்பவர்போல அவளைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார். விஷ்ணுமாயையின் பலமானது வெகு ஆஶ்சரியமாக இருக்கின்றதே. இந்த ஜகத்தானது ஸ்னேஹ (பாச) த்தினால் கட்டப்பட்டதாக விருக்கின்றது. (18) பஞ்ச பூதங்களின் காரியமானதும் ஆனதுபற்றியே அனாத்மாவுமான இந்தத் தேஹமெங்கே? ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் பரனான ஆத்மா எங்கே? யாருக்கு யார் பதியும் புத்திராதியரும் ஆவர். இவ்விஷயத்தில் மோஹமேயன்றோ காரணமாகவாகிறது. (19) புருஷ

उपतिष्ठस्व पुरुषं भगवन्तं जनार्दनम् । सर्वभूतगुहावासं वासुदेवं जगद्गुरुम् ॥ २० ॥ स विधास्यति ते कामान्हरिर्दीनानुकम्पनः । अमोघा भगवद्भक्तिर्नेतरेति मतिर्मम ॥ २१ ॥ अदितिरुवाच—केनाहं विधिना ब्रह्मन्नुपस्थास्ये जगत्पतिम् । यथा मे सत्यसङ्कल्पो विदध्यात्स मनोरथम् ॥ २२ ॥ आदिश त्वं द्विजश्रेष्ठ विधिं तदुपधावनम् । आशु तुष्यति मे देवः सीदन्त्याः सह पुत्रकैः ॥ २३ ॥ कश्यप उवाच—एतन्मे भगवान्पृष्टः प्रजाकामस्य पद्मजः । यदाह ते प्रवक्ष्यामि व्रतं केशवतोषणम् ॥ २४ ॥ फाल्गुनस्यामले पक्षे द्वादशाहं पयोव्रतः । अर्चयेदरविन्दाक्षं भक्त्या परमयान्वितः ॥ २५ ॥ सिनीवाल्यां मृदालिप्य स्नायात्क्रोडविदीर्णया । यदि

னும், ஜனார்த்தனனும், எல்லா ப்ராணிகளுடையவும் ஹ்ருதயகுஹையில் வஸிப்பவரும், ஜகத்குருவும், பகவானுமான வாஸுதேவனை ஆராதிப்பாயாக. (20) தீனர்களிடத்தில் தயையுள்ளவரான அவர் உன்னுடைய காமங்களைப் பூர்த்திசெய்து வைப்பார். பகவத்பக்தி வீண்போகாதேயொழிய மற்றவையில்லை என்பது என்னுடைய எண்ணம் என்றார். (21) அதிதி சொல்லலுற்றாள்—ஹே ப்ரம்ஹன்! த்விஜஶ்ரேஷ்ட! நான் எம்முறையினால் ஜகத்பதியை ஆராதிப்பேனோ எம்முறையினால் ஸத்யஸங்கல்பரான பகவான் என்னுடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்திசெய்வாரோ புத்திரர்களுடன் கூடக் கஷ்டத்தையடைகின்றவளான என்விஷயத்தில் தேவன் சீக்கிரமாக எவ்விதம் ஸந்தோஷத்தையடைவாரோ அவரை யாராதிக்கும் அந்த முறையை எனக்கு நீர் உபதேசிப்பீராக என்றாள். (22-23) கஶ்யபர் சொல்லலுற்றார்-ப்ரஜையில் விருப்பமுள்ள என்னால் கேட்கப்பட்ட பகவானான ப்ரம்ஹதேவன் கேசவனை ஸந்தோஷிக்கச் செய்கின்ற இந்த வ்ரதத்தை எவ்விதம் சொன்னாரோ அவ்விதமே உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன். (24) பால்குனமாஸத்தின் சுக்லபக்ஷத்தில் பன்னிரண்டு நாட்கள்முடிய பாலைமட்டும் நியதமான ஆஹாரமாகக்கொண்டும், மேலான பக்தியுடன்கூடவும் புண்டரீகாக்ஷனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். (25) ஸினீவாலியில்=*சந்திர

---

* இதிலிருந்து சதுர்த்தசீ யுக்தமான அமாவாஸ்யையில் என்பது பெறப்படுகிறது.

लभ्येत वै स्रोतस्येतं मन्त्रमुदीरयेत् ॥ २६ ॥ त्वं देव्यादिवराहेण रसायाः स्थानमिच्छता । उद्धृतासि नमस्तुभ्यं पाप्मानं मे प्रणाशय ॥ २७ ॥ निर्वर्तितात्मनियमो देवमर्चेत्समाहितः । अर्चायां स्थण्डिले सूर्ये जले वह्नौ गुरावपि ॥ २८ ॥ नमस्तुभ्यं भगवते पुरुषाय महीयसे । सर्वभूतनिवासाय वासुदेवाय साक्षिणे ॥ २९ ॥ नमोऽव्यक्ताय सूक्ष्माय प्रधानपुरुषाय च । चतुर्विंशद्गुणज्ञाय गुणसङ्ख्यानहेतवे ॥ ३० ॥ नमो द्विशीर्ष्णे त्रिपदे चतुःश्रृङ்गाय तन्तवे । सप्तहस्ताय यज्ञाय त्रयीविद्यात्मने नमः ॥ ३१ ॥

னுடன்கூடின அமாவாஸ்யையில், கிடைக்குமானல் காட்டுப்பன்றியினல் பெயர்க்கப்பட்ட மண்ணினல் உடம்பில் பூசிக்கொண்டு ஸ்ரோதஸ்ஸில்=தானகவே பெருகியோடும் ஜலமுள்ள நதி முதலியவற்றில், ஸ்னனஞ்செய்தல் வேண்டும். அப்பொழுது இந்த மந்திரத்தைச் சொல்லவேண்டும். (26) அதாவது:—"ஹே தேவி! நீ ஸ்தானத்தில் இச்சையுள்ளவரான ஆதிவராஹஸ்வாமியினல் பாதாளத்திலிருந்து மேலில் கொண்டுவரப்பட்டாய். உனக்கு நமஸ்காரம். என்னுடைய பாபத்தை நாசமாக்குவாயாக" என்றும்.(27) நித்தியநைமித்திகரூபமான தனது நியமத்தை முடித்துக்கொண்டு மனத்தை அசையாது நிறுத்தி அர்ச்சையிலோ, பரிஷ்கிருதமான பூமியிலோ, சூரியனிடத்திலோ, ஜலத்திலோ, அக்னியிலோ, குருவினிடத்திலோ தேவனை அர்ச்சிக்கவேண்டும். (28) (*)பகவானும், புருஷனும், மஹீயஸ்ஸும், ஸர்வபூதநிவாஸரும், வாஸுதேவனும், ஸாக்ஷியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (29) அவ்யக்தரும், ஸூக்ஷ்மரும், ப்ரதானபுருஷஸ்வரூபரும், இருபத்துநான்கு குண (தத்துவ)ங்களை யறிந்தவரும், குணங்களின் ஸங்கியானத்துக்கு=ஸாங்கியசாஸ்திரத்துக்கு, ஹேதுவும்=ப்ரவர்த்தகரும், ஆன உமக்கு நமஸ்காரம். (30) [*] இரண்டை = ப்ராயணீயம் உதயனீயம்

(*) முதலில் ஆவாஹனம், ஆஸனம், பாத்யம், அர்க்யம், ஆசமனம், ஸ்னனம், பிறகு ஆசமனம், வஸ்திரம், ஆபரணம் ஆகிய 9 உபசாரங்களில் சொல்லவேண்டிய 9 மந்திரங்களைச் சொல்லுகிறார். [*] இவ்விதம் பொதுவாக நமஸ்கரித்து குணவதாரங்களை மூன்று சுலோகங்களினல் நமஸ்கரிக்கிறார். அவற்றுள் ஆதியில் மந்திரத்திற்சொல்லிய யக்ஞரூபத்தினல் விஷ்ணுவின் நமஸ்காரம் செய்யப்படுகிறது.

नमः शिवाय रुद्राय नमः शक्तिधराय च । सर्वविद्याधिपतये भूतानां पतये नमः ॥ ३२ ॥ नमो हिरण्यगर्भाय प्राणाय जगदात्मने । योगैश्व-

---

என்ற இரண்டு இஷ்டிகளை, தலையாக உடையவரும், மூன்றை=ப்ராதஸ்ஸவனம் மாத்யந்தினஸவனம் த்ருதீயஸவனம் என்ற மூன்று ஸவனங்களை, பாதங்களாக உடையவரும், நான்கை=ப்ரம்ஹா உத்காதா ஹோதா அத்வர்யு என்ற நான்கு முக்யருத்விக்குகளை, கொம்புகளாகவுடையவரும், தந்துவும்=பலனை விஸ்தாரப்படுத்துகின்றவரும், ஏழுகளை=காயத்ரீ உஷ்ணிக் அனுஷ்டுப் ப்ருஹதீ பங்க்தி திரிஷ்டுப் ஜகதீ என்ற ஏழு சந்தஸ்ஸுகளை, கைகளாக வுடையவரும், அல்லது ஹோதா மைத்ராவருணன் ப்ராம்ஹணச்சம்ஸீ க்ராவஸ்தோதா போதா அச்சாவாகன் நேஷ்டா என்ற ஏழு ருத்விக்குகளைக் கைகளாக வுடையவரும், ருக் யஜுஸ் ஸாமம் என்ற த்ரயீவித்யையில் அமைந்துள்ள ஆத்மாவை=ஸ்வரூபத்தை, உடையவரும், யக்ஞஸ்வரூபருமான உமக்கு நமஸ்காரம்.† (31)

---

† இவ்விஷயத்தில் பின்வரும் மந்திரமுமிருக்கிறது. அதாவது:— चत्वारि शृंगा त्रयो अस्य पादा द्वे शीर्षे सप्त हस्तासो अस्य । त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो देवो मर्त्यां आविवेश=वृषभः=தர்மஸ்வரூபரான महो देवः=தேவதோத்தமன் मर्त्यान्=மனிதர்களை आविवेश=ஆஸ்ரயித்ததாக இருக்கிறார். अस्य=இந்த விருஷபரூபரான தேவனுக்கு शृंगा=கொம்புகள் चत्वारि=நான்குகளிருக்கின்றன. அதாவது:—யாகரூபமான தர்மமே இங்கு விருஷபமாகச் சொல்லப்படுவதால் யாகானுஷ்டானத்துக்குரிய ப்ரம்ஹா, உத்காதா, ஹோதா, அத்வர்யு என்ற நான்கு ப்ரதானருத்விக்குகளும் இவருடைய கொம்புகளாகவாகின்றனர் என்றும். இவ்விதமே மேலுள்ளவிடத்திலும் காண்க. अस्य=இந்தத் தர்மதேவனுக்கு पादाः=கால்கள் त्रयः=மூன்று. (அதாவது:—ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவை மூன்று பாதங்கள் என்றும்.) शीर्षे=இவருடைய தலைகள் द्वे=இரண்டு அதாவது:—ப்ராயணீயம், உதயனீயம் என்ற இஷ்டிகள் தலைகளாகின்றன என்றும். अस्य=இவருக்கு हस्तासः=கைகள் सप्त=ஏழு. அதாவது:—காயத்ரி, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப். ப்ருஹதீ, பங்க்தி, த்ரிஷ்டுப், ஜகதீ என்ற சந்தஸ்ஸுகள் ஏழு கைகள் என்றும். அல்லது:—ஹோதா, மைத்ராவருணன், ப்ராம்

र्यशरीराय नमस्ते योगहेतवे ॥ ३३ ॥ नमस्ते आदिदेवाय साक्षिभूताय ते नमः। नारायणाय ऋषये नराय हरये नमः ॥ ३४ ॥ नमो मरकतश्याम-

---

சிவனும்=ஸுக்ருதிகளுக்குச் சுபமான பலனைத் தருபவரும், ருத்ரரும்=பாபிகளை அழும்படி செய்கின்றவரும், சக்தி என்ற ஆயுதத்தைத் தரிப்பவரும், எல்லா வித்தைகளுக்கும் அதிபதியும், பூதங்களுக்குப் பதியுமான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (32) ஹிரண்யத்தை=பொன்போல ப்ரகாசிக்கும் ப்ரம்ஹாண்டத்தை, கர்ப்பத்திலுடையவரும், ப்ராணரும்=ஸூத்ராத்மாவும், ஜகத்தை ஆத்மாவாக=சரீரமாக, உடையவரும் யோகத்தினு லேற்படும் அணிமாதி ஐஸ்வரியங்களைச் சரீரமாக வுடையவரும், யோகத்துக்குக் காரணமாக இருப்பவருமான உமக்கு நமஸ்காரம். (33) ஆதிதேவரான உமக்கு நமஸ்காரம். ஸாக்ஷிபூதரான உமக்கு நமஸ்காரம். நாராயணருஷியும் நரனும் ஹரியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (34) மரகதம்போலக் கருத்த சரீரத்தையுடைய உமக்கு நமஸ்காரம். லக்ஷ்மியை யடைந்தவரும் கேசவருமான உமக்கு நமஸ்கா

ஹணுச்சம்ஸீ, க்ராவஸ்தோதா, போதா, அச்சாவாகன், நேஷ்டா என்ற ஏழு ருத்விக்குகளும் ஏழு கைகள் என்றும் சொல்லலாம். त्रिधा=மூன்றுவிதமாக बद्धः=கட்டப்பட்டவராய் रोरवीति=அதிகசப்தம் செய்கிறார். அதாவது:—மந்திரம், ப்ராம்ஹணம், கல்பம் என்ற மூன்றினால் கட்டப்பட்டு ப்ராதஸ்ஸவனம் மாத்யந்தினஸவனம், த்ருதீயஸவனம் என்ற க்ரமத்தையொட்டி ருக்குகளினால் சஸ்திரங்களையும், யஜுஸ்ஸுகளினால் யாகங்களையும், ஸாமங்களினால் ஸ்தோத்திரங்களையும் அனுஷ்டிக்கின்றனர். இவையே रोरवीति=அதிக சப்தம் செய்கிறார் என்றதால் சொல்லப்பட்டதாகும். இங்கு ஸ்ரீதரர் சொல்லிய ''मार्गमुद्गवदालूनः सोऽयं प्राज्ञैः यथायथम्। विष्णुस्तु यज्ञरूपेण स्तूयतेऽनेन तत्त्वतः'' என்ற சுலோகத்தின் பொருளாவது—मार्ग=ப்ரவிருத்திமார்க்கத்தில் मुद्=ஸந்தோஷத்தை ग=அடைந்தவர்ளான ஆசிரியர்களையுடையவர்களான பிற்காலத்தவர்களால் आलूनः=பலவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்டவரான அந்த இந்த விஷ்ணுவே ப்ராக்ஞர்களினால் அவருடைய சொந்த ரூபத்துக்கேற்றபடி இந்த மந்திரத்தினால் உள்ளபடி ஸ்துதிக்கப்படுகிறார் என்றும்.

वपुषेऽधिगतश्रिये । केशवाय नमस्तुभ्यं नमस्ते पीतवाससे ॥ ३५ ॥ त्वं सर्ववरदः पुंसां वरेण्य वरदर्षभ । अतस्ते श्रेयसे धीराः पादरेणुमुपासते ॥ ३६ ॥ अन्ववर्तन्त यं देवाः श्रीश्च तत्पादपद्मयोः । स्पृहयन्त इवामोदं भगवान्मे प्रसीदताम् ॥ ३७ ॥ एतैर्मन्त्रैर्हृषीकेशमावाहनपुरस्कृतम् । अर्चयेच्छ्रद्धया युक्तः पाद्योपस्पर्शनादिभिः ॥ ३८ ॥ अर्चित्वा गन्धमाल्याद्यैः पयसा स्नपयेद्विभुम् । वस्त्रोपवीताभरणपाद्योपस्पर्शनैस्ततः । गन्धधूपादिभिश्चार्चेद्द्वादशाक्षरविद्यया ॥ ३९ ॥ शृतं पयसि नैवेद्यं शाल्यन्नं विभवे सति । ससर्पिः सगुडं दत्त्वा जुहुयान्मूलविद्यया ॥ ४० ॥

निवेदितं तद्भक्ताय दद्याद्भुञ्जीत वा स्वयम् । दत्त्वाचमनमर्चित्वा ताम्बूलं च निवेदयेत् ॥ ४१ ॥ जपेदष्टोत्तरशतं स्तुवीत स्तुतिभिः प्रभुम् ।

ரம். பீதாம்பரதாரியான உமக்கு நமஸ்காரம். (35) ஹே வரேண்ய! ஹே வரதர்ஷப! நீர் புருஷர்களுக்கு எல்லா வரன்களையும் தருபவர். ஆனதுபற்றியே தீரர்கள் உம்முடைய பாததூளியை யுபாஸிக்கின்றனர். (36) அவருடைய சரணாரவிந்தங்களிலுள்ள மணத்தில் ஆவல்கொண்டவர்கள் போலத் தேவர்களும், லக்ஷ்மியும் எவரை அனுவர்த்திக்கின்றனரோ அந்தப் பகவான் என்விஷயத்தில் ப்ரஸாதமுள்ளவராக இருக்கட்டும். (37) இந்த மந்திரங்களினுல் ஆவாஹனத்தினுல் ஸான்னித்யமடையும்படி செய்யப்பட்ட ஹிருஷீகேசனை ஶ்ரத்தையுடன் கூடினவனுய் பாத்யம் ஆசமனம் முதலியவற்றினுல் அர்ச்சிக்கவேண்டும். (38) கந்தம் மால்யம் முதலியவற்றினுல் அர்ச்சித்துவிட்டுப் பாலினுல் விபுவை ஸ்னானஞ் செய்து வைக்கவேண்டும். பிறகு வஸ்திரம், உபவீதம், ஆபரணம், பாத்யம், ஆசமனம் இவற்றினுலும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். த்வாதஶாக்ஷரமந்திரத்தைச் சொல்லி மணமுள்ள தூபாதிகளினுல் அர்ச்சிக்கவேண்டும். (39) விபவமானது=போதிய சவுகரியமானது, இருக்குமானுல் பாலில் பக்குவமான சம்பாநெல் அன்னத்தை நெய்யுடனும், வெல்லத்துடனும்கூட நைவேத்யமாக ஸமர்ப்பித்து முன் சொன்ன மூலமந்திரத்தினுலேயே ஹோமமுஞ்செய்யவேண்டும்.

நிவேதனஞ்செய்யப்பட்ட அன்னத்தை அவருடைய பக்தனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அல்லது தானும் சாப்பிடலாம்.

कृत्वा प्रदक्षिणं भूमौ प्रणमेद्दण्डवन्मुदा ॥ ४२ ॥ कृत्वा शिरसि तच्छेषं
देवमुद्वासयेत्ततः । द्व्यवरान्भोजयेद्विप्रान्पायसेन यथोचितम् ॥ ४३ ॥
भुञ्जीत तैरनुज्ञातः शेषं सेष्टः सभाजितैः । ब्रह्मचार्यथ तद्रात्र्यां श्वोभूते
प्रथमेऽहनि ॥ ४४ ॥ स्नातः शुचिर्यथोक्तेन विधिना सुसमाहितः । पयसा
स्नापयित्वार्चेद्यावद्व्रतसमापनम् ॥ ४५ ॥ पयोभक्षो व्रतमिदं चरेद्विष्णवर्च-
नादृतः । पूर्ववज्जुहुयादग्निं ब्राह्मणांश्चापि भोजयेत् ॥ ४६ ॥ एवं त्वहरहः
कुर्याद्द्वादशाहं पयोव्रतः । हरेराराधनं होममर्हणं द्विजतर्पणम् ॥ ४७ ॥
प्रतिपद्दिनमारभ्य यावच्छुक्लत्रयोदशी । ब्रह्मचर्यमधःस्वप्नं स्नानं त्रिषवणं

பிறகு ஆசமனத்தைக் கொடுத்து அர்ச்சித்து தாம்பூலத்தை நிவேதனம் செய்யவேண்டும். (41) நூற்றெட்டுத் தடவை மூலமந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். ஸ்துதிகளினால் ப்ரபுவை ஸ்துதிக்கவேண்டும். ப்ரதக்ஷிணத்தைச் செய்து பூமியில் தண்டம்போல ஸந்தோஷத்துடன் நமஸ்கரிக்கவேண்டும். (42) நிர்மால்யத்தைத் தலையில் தரித்துக்கொண்டு பிறகு தேவனை உத்வாஸனஞ் செய்யவேண்டும். இரண்டு பேருக்குக் குறையாத ப்ராம்ஹணர்களை உசிதத்துக்கேற்றபடி பாலினால் போஜனஞ் செய்விக்கவேண்டும். (43) பூஜிக்கப்பட்டவர்களான அந்த ப்ராம்ஹணர்களினால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாய் இஷ்டர்களுடன்கூட சாப்பிடவேண்டும். முதல் நாளில் அன்றுஇரவில் ப்ரம்ஹசாரியாகஇருந்து பொழுதுவிடிந்தபொழுது சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய முறைப்படி ஸ்னானஞ்செய்து சுத்தனாகிமனத்தையும் ஒரேஇடத்தில் நிறுத்திக்கொண்டு விரதமானது முடியும்வரை பாலினால் பகவானை அபிஷேகம்செய்து அர்ச்சிக்கவேண்டும். (41-45) பாலை ஆஹாரமாகக்கொண்டும் விஷ்ணுவைப் பூஜிப்பதில் ஆதரவுள்ளவனாகவுமாகி இந்தவ்ரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும். முன்போல அக்னியில் ஹோமம் செய்யவும்வேண்டும். ப்ராம்ஹணர்களையும் போஜனஞ்செய்விக்க வேண்டும். (46) பயோவ்ரதானுஷ்டானஞ் செய்பவன் இவ்விதமே ஒவ்வொருநாளுமாகப் பன்னிரண்டு நாள் ஹரியின் ஆராதனத்தையும் ஹோமத்தையும் பூஜையையும் ப்ராம்ஹண ஸந்தர்ப்பணத்தையும் செய்யவேண்டும்.(47) சுக்லபக்ஷ ப்ரதமை தொடங்கி சுக்லபக்ஷ த்ரயோ

चरेत् ॥ ४८ ॥ वर्जयेदसदालापं भोगानुच्चावचांस्तथा । अहिंस्रः सर्वभूतानां वासुदेवपरायणः ॥ ४९ ॥ त्रयोदश्यामथो विष्णोः स्नपनं पञ्चकैर्विभोः । कारयेच्छास्त्रदृष्टेन विधिना विधिकोविदैः ॥ ५० ॥

पूजां च महतीं कुर्याद्वित्तशाठ्यविवर्जितः । चरुं निरुप्य पयसि शिपिविष्टाय विष्णवे ॥ ५१ ॥ शृतेन तेन पुरुषं यजेत सुसमाहितः । नैवेद्यं चातिगुणवद्दद्यात्पुरुषतुष्टिदम् ॥ ५२ ॥ आचार्यं ज्ञानसंपन्नं वस्त्राभरणधेनुभिः । तोषयेदृत्विजश्चैव तद्विद्ध्याराधनं हरेः ॥ ५३ ॥ भोजयेत्तान्गुणवता सदन्नेन शुचिस्मिते । अन्यांश्च ब्राह्मणान् शक्त्या ये च तत्र समाग-

---

தசிவரை ப்ரம்ஹசர்யத்தையும், பூமியில் படுக்கையையும், மூன்று காலஸ்னனத்தையும் செய்யவேண்டும். (48) அஸத்துக்களுடன் பேசுதலேயும் அவ்விதமே உயர்வுதாழ்வுள்ள போகங்களேயும் விலக்கவேண்டும். எந்த ப்ராணிகளேயும் ஹிம்ஸிக்காதவனகவும், வாஸுதேவனிடமீடுபட்டவனகவு மிருக்கவேண்டும். (49) பிறகு த்ரயோதசியன்று விதிமுறைகண்ட பெரியோர்களினல் சாஸ்திர மூலமாகக் காணப்பட்ட முறையை யொட்டி விபுவான விஷ்ணுவுக்கு பஞ்சாமிருதஸ்னனத்தைச் செய்துவைக்கவேண்டும். (50)

பணவிஷயமான லோபமற்றவனய் பாலில் சருவைத் தயாரித்துக் கொண்டு சிபிவிஷ்டரான=கிரணங்களில் ப்ரவேசித்தவரான, விஷ்ணுவையும் பொருட்டு இவ்விதம் மஹத்தான பூஜையைச் செய்யவேண்டும். (51) ஒரேஇடத்தில் நிறுத்தின மனதுள்ள வனய் பாலில் பக்குவமான அந்த அன்னத்தினல் புருஷனே ஆராதிக்கவேண்டும். சிறந்த குணமுள்ளதும் ஹரிக்கு ஸந்தோஷத்தைத் தரக்கூடியதுமான நைவேத்யத்தையும் செய்யவேண்டும். (52) ஞானஸம்பன்னரான ஆசாரியரையும், ருத்விக்குகளேயும் வஸ்திரம் ஆபரணம் பசு இவற்ருல் ஸந்தோஷமடையச் செய்ய வேண்டும். அதை ஹரியின் ஆராதனமாக வறிந்துகொள்ளு. (53) ஹே சுசிஸ்மிதே! அந்த ஆசிரியர் ருத்விக்குகள் இவர்களேயும், அச்சமயம் எவர்கள் வந்தனரோ அந்த மற்றுமுள்ள ப்ராம்ஹணர்களேயும் குணமுள்ள நல்ல அன்னத்தினல் சக்திக்கேற்றபடி போஜனம் செய்துவைக்கவேண்டும். (54) குருவுக்கும், ருத்விக்குக

ता: ॥ ५४ ॥ दक्षिणां गुरवे दद्यादृत्विग्भ्यश्च यथार्हत: । अन्नाद्येनाश्वपाकांश्च प्रीणयेत्समुपागतान् ॥५५॥ भुक्तवत्सु च सर्वेषु दीनान्धकृपणेषु च । विष्णोस्तत्प्रीणनं विद्वान्भुञ्जीत सह बन्धुभि: ॥ ५६ ॥ नृत्यवादित्रगीतैश्च स्तुतिभि: स्वस्तिवाचकै: । कारयेत्तत्कथाभिश्च पूजां भगवतोऽन्वहम् ॥५७॥ एतत्पयोव्रतं नाम पुरुषाराधनं परम् । पितामहेनाभिहितं मया ते समुदाहृतम् ॥ ५८ ॥ त्वं चानेन महाभागे सम्यक्चीर्णेन केशवम् । आत्मना शुद्धभावेन नियतात्मा भजाव्ययम् ॥५९॥ अयं वै सर्वयज्ञाख्य: सर्वव्रतमिति स्मृतम् । तप:सारमिदं भद्रे दानं चेश्वरतर्पणम् ॥६०॥ त एव नियमा: साक्षात्त एव च यमोत्तमा: । तपो दानं व्रतं यज्ञो येन तुष्यत्यधो-

---

ளுக்கும் அவருடைய தகுதிக்கேற்றபடி தக்ஷிணையைக் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு அங்குவந்தவர்களான ஶ்வபாகனீருகவுள்ள யாவரையும் அன்னம் முதலியவற்ருல் ப்ரீதியுள்ளவர்களாகச் செய்ய வேண்டும். (55) தீனர், குருடர், ஏழைகள் ஆகிய யாவரும் சாப்பிட்ட பிறகு விஷ்ணுவுக்கு அது ப்ரீதியைத் தரக்கூடியது என வறிந்துகொண்டு பந்துக்களுடன்கூடத் தானும் போஜனஞ்செய்ய வேண்டும். (56) ந்ர்த்தனம், வாத்யம், கானம் இவற்றினுலும், ஸ்துதிகளினுலும், ஸ்வஸ்திவாசனங்களினுலும், அவருடைய கதைகளினுலும் ஒவ்வொரு நாளும் பகவானுக்குப் பூஜையைச் செய்விக்கவேண்டும். (57) பயோவ்ரதமெனப் பெயரிய இந்த மேலான புருஷாராதன முறையானது ப்ரம்ஹதேவனுல் எனக்குச் சொல்லப்பட்டது. என்னுலுனக்கும் சொல்லப்பட்டது. (58) ஹே மஹாபாகே! நீயும் அடக்கப்பட்ட மனதுள்ளவளாய் சுத்தமான எண்ணமுள்ள மனத்துடன் நன்கு அநுஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தப் பயோவ்ரதத்தினுல் அவ்யயனுன கேசவனைப் பஜிப்பாயாக. (59) ஸர்வயக்ஞமென்ற பெயரையுடைய இந்த யக்ஞமானது ஸர்வவ்ரதமென்றும் எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. ஹே பத்ரே! இது தபஸ்ஸுக்குள் ஸாரமாகவும், ஈஶ்வரனைத் திருப்தி செய்து வைக்கும் தானமாகவுமாகும். (60) அதோக்ஷஜன் எதனுல் ஸந்தோஷத்தை யடைவாஞே அவையே நியமங்கள். அவையை நேரான சிறந்த யமங்கள். தவமும், தானமும், வ்ரதமும், யக்

क्षजः ॥ ६१ ॥ तस्मादेतद्व्रतं भद्रे प्रयता श्रद्धया चर । भगवान्परितुष्टस्ते वरानाशु विधास्यति ॥ ६२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे अष्टमस्कन्धेऽदितये पयोव्रतवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ १६ ॥

अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इत्युक्ता साऽदिती राजन्स्वभर्त्रा कश्यपेन वै । अन्वतिष्ठद्व्रतमिदं द्वादशाहमतन्द्रिता ॥ १ ॥ चिन्तयन्त्येकया बुद्ध्या महा-

---

ஞும் அவையே. (61) ஆகவே ஹே பத்ரே! இந்த வ்ரதத்தைப் பரிசுத்தையாக இருந்துகொண்டு ஶ்ரத்தையுடன் அனுஷ்டிப்பாயாக. பகவான் பரிதுஷ்டராகவாகி உனக்கு வரன்களைச் சீக்கிரமாகக் கொடுக்கப்போகிறார் என்றார். (62) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் அதிதிக்கு பயோவ்ரதவர்ணனமென்ற பதினாறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ततः सप्तदशेऽदित्या कृते तस्मिन्व्रते हरिः ।
तत्कामपूरणयादौ तत्पुत्रोऽभूदितीर्यते ॥ १ ॥

(க—ரை) அதிதியினால் அந்த வ்ரதமானது செய்யப்பட்டபொழுது ஹரியானவர் அவளுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்துவைக்கவேண்டி முதலில் அவளுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தார் என இந்தப் பதினேழாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! இவ்விதம் தனது பர்த்தாவான கஶ்யபரால் சொல்லப்பட்ட அந்த அதிதியானவள் சோம்பலின்றிப் பன்னிரண்டு தினங்கள்முடிய இந்த வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்தாள். (1) ஸ்திரமான புத்தியினால் மஹாபுருஷனை ஈஶ்வரனைச் சிந்தித்துக் கொண்டும், இந்திரியங்களாகிற துஷ்டக்

पुरुषमीश्वरम् । प्रगृह्येन्द्रियदुष्टाश्वान्मनसा बुद्धिसारथिः ॥ २ ॥ मनश्चै-
काग्रया बुद्ध्या भगवत्यखिलात्मनि । वासुदेवे समाधाय चचार ह पयोव्र-
तम् ॥३॥ तस्याः प्रादुरभूत्तात भगवानादिपूरुषः । पीतवासाश्चतुर्बाहुः श-
ङ्खचक्रगदाधरः ॥ ४ ॥ तं नेत्रगोचरं वीक्ष्य सहसोत्थाय सादरम् । ननाम
भुवि कायेन दण्डवत्प्रीतिविह्वला ॥ ५ ॥ सोत्थाय बद्धाञ्जलिरीडितुं स्थिता
नोत्सेह आनन्दजलाकुलेक्षणा । बभूव तूष्णीं पुलकाकुलाकृतिस्तद्दर्शनात्यु-
त्सवगात्रवेपथुः ॥ ६ ॥ प्रीत्या शनैर्गद्गदया गिरा हरिं तुष्टाव सा देव्यदितिः
कुरूद्वह । उद्वीक्षती सा पिबतीव चक्षुषा रमापतिं यज्ञपतिं जगत्पतिम् ॥७॥

अदितिरुवाच—यज्ञेश यज्ञपुरुषाच्युत तीर्थपाद तीर्थश्रवः श्रवणम-
ङ्गलनामधेय । आपन्नलोकवृजिनोपशमोदयाऽऽद्य शं नः कृधीश भगवन्नसि

குதிரைகளை கடிவாளரூபமான மனத்தினால் வசப்படுத்திக்கொண்டும், புத்தியை ஸாரதியாகக்கொண்டும், ஏகாக்ரமான புத்தியினால் மனத்தை அகிலாத்மாவும் வாஸுதேவனுமான பகவானிடத்தில் ஒடுங்கும்படி செய்துகொண்டும் பயோவ்ரதத்தை யனுஷ்டித்தாள். (2–3) ஹே தாத! ஆதிபுருஷனான பகவான் பீதாம்பரதாரியாகவும், நான்கு கைகளுள்ளவராகவும், சங்கசக்கிரகதாதரராகவும் அவளுக்கு முன்னிலையில் தோன்றினார். (4) கண்ணுக்குப் புலப்படுகின்ற அவரைக் கண்டு ஆதரவுடன் விரைவாக எழுந்து ப்ரேமையினால் பரவசப்பட்டவளாய் தண்டம் போலச் சரீரத்தினால் பூமியில் விழுந்து வணங்கினாள். (5) பூமியிலிருந்து எழுந்த அவள் (ப்ரீதிபரவசையாக இருப்பதன் மூலம்) ஆனந்தஜலத்தினால் கலங்கின கண்களுள்ளவளாகவும், மயிர்கூச்சலடைந்த தேஹமுள்ளவளாகவும், அவருடைய தரிசனத்தினாலேற்பட்ட அதிகமான ஸந்தோஷத்தினால் சரீரத்தில் ஆட்டத்தை யடைந்தவளாகவுமாகி இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நின்றாளேயன்றி ஸ்தோத்திரம் செய்யச் சக்தியற்றவளாய் மௌனமாக இருந்தாள். (6) ஹே குருத்வஹ! ப்ரஸித்தையான அந்த அதிதிதேவியானவள் யக்ஞபதியும், ஜகத்பதியும் ரமாபதியுமான ஹரியை கண்ணினால் குடிப்பவள்போல ஏறெடுத்துப் பார்க்கின்றவளாய் ப்ரீதியுடன் தழுதழுத்த வார்த்தையினால் மெள்ளமெள்ள ஸ்துதிக்கத் தொடங்கினாள். (7)

दीननाथः ॥८॥ विश्वाय विश्वभवनस्थितिसंयमाय स्वैरं गृहीतपुरुशक्तिगुणाय भूम्ने । स्वस्थाय शश्वदुपबृंहितपूर्णबोधव्यापादितात्मतमसे हरये नमस्ते ॥ ९ ॥ आयुः परं वपुरभीष्टमतुल्यलक्ष्मीर्द्यौर्भूरसाः सकलयोगगुणस्त्रिवर्गः । ज्ञानं च केवलमनन्त भवन्ति तुष्टात्त्वत्तो नृणां किमु सपत्नजयादिराशीः ॥ १० ॥ श्रीशुक उवाच—अदित्यैवं स्तुतो राजन्भगवान्पुष्करेक्षणः । क्षेत्रज्ञः सर्वभूतानामिति होवाच भारत ॥ ११ ॥

அதிதி சொல்லலுற்றாள்—ஹே யக்ஞேச! ஹே யக்ஞபுருஷ! ஹே அச்யுத! கங்காதிதீர்த்தத்தைப் பாதத்திலுடையவரே! பரிசுத்தமான கீர்த்தியை யுடையதும் ஸ்ரவணத்தாலேயே மங்களத்தைத் தரக்கூடியதுமான நாமதேயத்தை யுடையவரே! ஆபன்னர் (சரணகதர்)களின் பாபத்தைச் சமனமாக்கவேண்டி வெளிவருபவரே! ஹே ஆத்யரே! ஹே ஈச! ஹே பகவன்! எங்களுக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வீராக. தீனர்களுக்கு நாதனுகவன்றே இருக்கின்றீர். (8) விஸ்வரும், ப்ரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி நாசத்துக்கு வேண்டி தனதிஷ்டப்படி க்ரஹித்துக்கொள்ளப்பட்ட அதிகம் சக்தியையுடைய மாயையின் குணங்களை யுடையவரும், ஆயினும் ஸ்வஸ்தரும்=நழுவாத ஸ்வரூபத்தை யுடையவரும், நித்யமும் நிலைத்ததுமான பூர்ணபோதத்தினுல் எப்பொழுதுமே போக்கப்பட்ட தன்னிடமுள்ள மாயாரூபமான தமஸ்ஸை யுடையவரும், ஆனதுபற்றியே மஹானும், ஹரியுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (9) ஹே அனந்த! ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவரான உம்மிடமிருந்து மனிதர்களுக்கு மேலான ஆயுளும்=ப்ரம்ஹாதியரின் ஆயுளும், பிடித்தமான சரீரமும், ஒப்பற்ற லக்ஷ்மியும், தேவலோகம், பூலோகம், பாதாளம் இவைகளும், ஸமஸ்தங்களான யோககுணங்களும்= அணிமாதி ஸித்திகளும், தர்மம் அர்த்தம் காமம் இவைகளும், கேவலமான ஞானமும் உண்டாகின்றன. இவ்விதமிருக்க சத்துரு ஜயாதிரூபமான காமனையானது உண்டாகும் என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்றாள். (10) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! பாரத! அதிதியினுல் இவ்விதம் ஸ்துதிக்கப்பட்டவரும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியும், புண்டரீகாக்ஷருமான பகவான் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றார். (11)

श्रीभगवानुवाच—देवमातर्भवत्या मे विज्ञातं चिरकाङ्क्षितम् । यत्सपत्नैर्हृतश्रीणां च्यावितानां स्वधामतः ॥ १२ ॥ तान्विनिर्जित्य समरे दुर्मदानसुरर्षभान् । प्रतिलब्धजयश्रीभिः पुत्रैरिच्छस्युपासितुम् ॥ १३ ॥ इन्द्रज्येष्ठैः स्वतनयैर्हतानां युधि विद्विषाम् । स्त्रियो रुदन्तीरासाद्य द्रष्टुमिच्छसि दुःखिताः ॥ १४ ॥ आत्मजान्सुसमृद्धांस्त्वं प्रत्याहृतयशःश्रियः । नाकपृष्ठमधिष्ठाय क्रीडतो द्रष्टुमिच्छसि ॥ १५ ॥ प्रायोऽधुना तेऽसुरयूथनाथा अपारणीया इति देवि मे मतिः । यत्तेऽनुकूलेश्वरविप्रगुप्ता न विक्रमस्तत्र सुखं ददाति ॥ १६ ॥ अथाप्युपायो मम देवि चिन्त्यः संतोषितस्य व्रतचर्यया ते । ममार्चनं नार्हति गन्तुमन्यथा श्रद्धानुरूपं फलहेतुक-

---

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—ஹே தேவமாதாவே! சத்துருக்களிஞல் அபஹரிக்கப்பட்ட ஐஸ்வரியத்தை யுடையவர்களாய் தத்தமது ஸ்தானங்களிலிருந்து விரட்டப்பட்டவர்களான புத்திரர் விஷயமாக உன்ஞல் எது வெகு காலமாக விரும்பப்பட்டதோ அது என்ஞல் அறியப்பட்டதேயாகும். (12) கெட்ட மதமுள்ளவர்களான அந்த அஸுரஶ்ரேஷ்டர்களைப் போரில் ஜயித்துத் திருப்பிப் பெறப்பட்ட ஜயலக்ஷ்மியை யுடையவர்களான புத்திரர்களுடன்கூட ஒரு இடத்தில் இருப்பதற்கு நீ விரும்புகின்றனே. (13) இந்திரனை மூத்தவனுகவுடைய சொந்தப் புத்திரர்களிஞல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களான சத்துருக்களின் ஸ்திரீகளையடைந்து அவர்கள் துக்கிதர்களாகவாகி அழுவதைப் பார்க்கவிரும்புகின்றனே (14) புத்திரர்கள், திரும்பப்பெறப்பட்ட யசஸ்ஸு ஐஸ்வரியம் இவற்றை யுடையவர்களும், மிக்க ஸமிருத்தர்களுமாகவாகி ஸ்வர்க்கத்தையடைந்து விளையாடுவதை நீ பார்க்கவிரும்புகின்றனே. (15) ஹே தேவி! அந்த அஸுரயூதபதிகள் எக்காரணம்பற்றித் தங்களுக்கனுகூலமான காலமாகிற ஈஸ்வரனையுடைய சுக்கிராசாரியர் முதலிய விப்ரர்களிஞல் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரோ அக்காரணம்பற்றி இப்பொழுது பெரும்பாலும் ஜயிக்கமுடியாதவர்கள் என்பது என்னுடைய எண்ணம். ஆகவே விக்கிரமமானது அவர்கள் விஷயத்தில் சுகத்தைத் தரமாட்டாது. (16) ஆயினும் ஹே தேவி! உன்னுடைய வ்ரதானுஷ்டா

त्वात् ॥ १७ ॥ त्वयार्चितश्चाहमपत्यगुप्तये पयोव्रतेनानुगुणं समीडितः । स्वांशेन पुत्रत्वमुपेत्य ते सुतान्गोप्तास्मि मारीचतपस्यधिष्ठितः ॥ १८ ॥ उपधाव पतिं भद्रे प्रजापतिमकल्मषम् । मां च भावयती पत्यावेवंरूपमवस्थितम् ॥ १९ ॥ नैतत्परस्मा आख्येयं पृष्टयापि कथंचन । सर्वं संपद्यते देवि देवगुह्यं सुसंवृतम् ॥ २० ॥

श्रीशुक उवाच—एतावदुक्त्वा भगवांस्तत्रैवान्तरधीयत । अदितिर्दुर्लभं लब्ध्वा हरेर्जन्मात्मनि प्रभोः ॥ २१ ॥ उपाधावत्पतिं भक्त्या परया कृतकृत्यवत् । स वै समाधियोगेन कश्यपस्तदबुध्यत ॥ २२ ॥

னத்தினால் ஸந்தோஷத்தையடைந்த என்னால் உபாயமானது சிந்திக்கவேண்டுவதாக விருக்கிறது. ப்ரதத்தைக்குத் தக்கபடி பலன் தருவதாக இருப்பதுபற்றி என்னுடைய அர்ச்சனமானது வீணுகப்போவது பொருந்தாது. (17) புத்திரர்களின் ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டி பயோவ்ரதமூலம் உன்னால் நான் அர்ச்சிக்கப்பட்டேன். அதற்கு அனுகுணமாக ஸ்துதிக்கவும் பட்டேன். மாரீசருடைய தபஸ்ஸிலிருந்துகொண்டு சொந்த அம்சத்தினால் உனக்குப் புத்திரனுக இருக்கும் தன்மையையடைந்து உனது புத்திரர்களை ரக்ஷிக்கப் போகின்றேன். (18) ஹே பத்ரே! இம்மாதிரிரூபமுள்ளவனாய் எதிரிலிருக்கும் என்னைப் பர்த்தாவினிடத்தில் தியானித்துக்கொண்டு பதியும் குற்றமற்றவருமான கஶ்யபப்ரஜாபதியைப் பஜிப்பாயாக. (19) ஹே தேவி! கேட்கப்பட்டபோதிலுங்கூட இது பிறர்க்குச் சொல்லக்கூடியதன்று. தேவரஹஸ்யம் யாவும் நன்கு மறைக்கப்பட்டதாக இருந்தால்தான் பலன் தரக்கூடியதாகும் என்றார். (20)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்வளவு சொல்லிவிட்டு ஹரியானவர் அங்கேயே மறைந்துவிட்டார். அதிதியானவள் அடைதற்கரிதான ப்ரபுவான ஹரியின் பிறவியை தன்னிடத்தில் அடைந்து கிருதகிருத்யைபோல மேலான பக்தியுடன் பதியைப் பஜித்தாள். அந்தக் கஶ்யபரோ ஸமாதியோகத்தினாலேயே அதையறிந்து கொண்டார். (21-22) ஹே ராஜன்! வீண்போகாத ஞானக்கண்ணையுடைய அந்தக் கஶ்யபர், அசையாது நிருத்தப்பட்ட மனத்தை

प्रविष्टमात्मनि हरेरंशं ह्यवितथेक्षणः । सोऽदित्यां वीर्यमाधत्त तपसा चि-
रसंभृतम् । समाहितमना राजन्दारुण्यग्निं यथानिलः ॥ २३ ॥ अदितेर्धि-
ष्ठितं गर्भं भगवन्तं सनातनम् । हिरण्यगर्भो विज्ञाय समीडे गुह्यनामभिः
॥ २४ ॥ ब्रह्मोवाच—जयोरुगाय भगवन्नुरुक्रम नमोऽस्तु ते । नमो ब्रह्म-
ण्यदेवाय त्रिगुणाय नमो नमः ॥ २५ ॥ नमस्ते पृश्निगर्भाय वेदगर्भाय
वेधसे । त्रिनाभाय त्रिपृष्ठाय शिपिविष्टाय विष्णवे ॥ २६ ॥ त्वमादिरन्तो
भुवनस्य मध्यमनन्तशक्तिं पुरुषं यमाहुः । कालो भवानाक्षिपतीश विश्वं
स्रोतो यथाऽन्तः पतितं गभीरम् ॥ २७ ॥ त्वं वै प्रजानां स्थिरजङ्गमानां

யுடையவராய் தன்னிடத்தில் ப்ரவேசித்ததும், தபஸ்ஸினுல் வெகு காலமாக ரக்ஷிக்கப்பட்டதுமான ஹரியின் அம்சரூபமான வீரியத்தை, வாயுவானவன் கட்டையில் உரைதல்மூலம் காட்டைப் பொசுக்கக்கூடிய அக்னியைப்போல அதிதியினிடத்தில் செலுத்தினுர். (23) அதிதியினுடைய கர்ப்பத்தை யடைந்து ஸநாதனனை பகவான் வஸிப்பதை ஹிரண்யகர்ப்பர் அறிந்துகொண்டு ரஹஸ்யநாமங்களினுல் அவரை ஸ்துதித்தார். (24) ப்ரம்ஹா சொல்லலுற்றுர்—ஹே உருகாய! ஹே பகவன்! உமது பெருமையை வெளிப்படுத்துவீராக. ஹே உருக்ரம! உமக்கு நமஸ்காரமிருக்கட்டும். ப்ரம்ஹண்யதேவரான உமக்கு நமஸ்காரம். த்ரிகுணரான உமக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம். (25) முந்தின பிறவியில் ப்ருஶ்னி என்பவளுக்குப் புத்திரராக இருந்தவரும், வேதத்தைக் கர்ப்பத்திலுடையவரும், அல்லது வேதங்களில் ப்ரகாசிப்பவரும், ஸர்வத்தையும் ஸிருஷ்டிப்பவரும், மூவ்வுலகையும் வயிற்றிலுடையவரும், மூவ்வுலகங்களுக்கும் மேம்பட்டவரும், சிபிவிஷ்டரும்=சிபிகளான ஜீவர்களுக்கு அந்தர்யாமியும், விஷ்ணுவுமான உமக்கு நமஸ்காரம். (26) பெரிய ப்ரவாஹமானது தன்னுள் விழுந்தவற்றை எவ்விதமிழுக்கின்றதோ இவ்விதமே ஹே ஈச! காலரூபியான நீர் விஶ்வத்தை இழுக்கின்றீர். நீர் உலகுக்கு ஆதியும் அந்தமும் நடுவுமாகிறீர். இந்த உம்மையே அனந்த சக்தியுள்ள புருஷனுகச் சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. (27) ஹே தேவ! ஸ்தாவரஜங்கம ரூபங்களான ப்ரஜைகளுக்கும், ப்ரஜாபதிகளுக்கும் நீரே உத்பாதகராக

प्रजापतीनामसि संभविष्णुः । दिवौकसां देव दिवश्च्युतानां परायणं नौरिव मज्जतोऽप्सु ॥ २८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे अदितिवरदाननिरूपणं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

अथ अष्टादशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इत्थं विरिञ्चस्तुतकर्मवीर्यः प्रादुर्बभूवामृतभूरदित्याम् । चतुर्भुजः शङ्खगदाब्जचक्रः पिशङ्गवासा नलिनायतेक्षणः ॥ १ ॥ श्यामावदातो झषराजकुण्डलत्विषोल्लसच्छ्रीवदनाम्बुजः पुमान् । श्रीवत्स-

---

இருக்கின்றீர். ஜலத்தில் முழுகினவனுக்கு ஓடமானதுபோல ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து நழுவினவர்களான தேவர்களுக்கு நீரே மேலான ஆஶ்ரயமாகவாகிறீர் என்றார். (28) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் அதிதிவரதான நிரூபணமென்ற பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ततस्त्वष्टादशे भूत्वा वामनः सत्कृतोऽखिलैः ।
यज्ञं गतस्ततस्तेन सत्कृत्योक्तो वरान् वृणु ॥ १ ॥

(க-ரை) பிறகு பகவான் வாமனனுக ஆகி யாவராலும் கொண்டாடப்பட்டவராய் பலியின் யாகத்தை யடைந்தார். பிறகு அந்தப் பலியினுல் புகழப்பெற்று வரன்களைக் கேட்டுக்கொள் என்று சொல்லப்பட்டாரென இந்தப் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் ப்ரம்ஹதேவனுல் ஸ்துதிக்கப்பட்ட தேவகார்யரூபமான கர்மத்தையும் வீரிய (ப்ரபாவ) த்தையுமுடையவரும், ஜனனமரணமற்றவருமான புமானுன ஹரி

वक्षा वलयाङ्गदोल्लसत्किरीटकाञ्चीगुणचारुनूपुरः ॥ २ ॥ मधुव्रतव्रातवि-
घुष्टया स्वया विराजितः श्रीवनमालया हरिः । प्रजापतेर्वेश्मतमः स्वरो-
चिषा विनाशयन्कण्ठनिविष्टकौस्तुभः॥ ३ ॥ दिशः प्रसेदुः सलिलाशया-
स्तदा प्रजाः प्रहृष्टा ऋतवो गुणान्विताः । द्यौरन्तरिक्षं क्षितिरग्निजिह्वा
गावो द्विजाः संजहृषुर्नगाश्च ॥ ४ ॥ श्रोणायां श्रवणद्वादश्यां मुहूर्तेऽभि-
जिति प्रभुः । सर्वे नक्षत्रताराद्याश्चक्रुस्तज्जन्म दक्षिणम् ॥ ५ ॥ द्वादश्यां

யானவர் நான்கு கைகளை யுடையவராகவும், சங்கம் கதை தமாரஸ புஷ்பம் சக்கிரம் இவற்றையுடையவராகவும், பொன்னிறமான வஸ்திரமுள்ளவராகவும், தாமரஸபுஷ்பம் போன்றனவும் நீண்டனவுமான கண்களை யுடையவராகவும், கருத்த நிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவராகவும், மகராகாரங்களான குண்டலங்களின் காந்தியினுல் ப்ரகாசிக்கின்ற சோபையை முகாரவிந்தத்திலுடையவராகவும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவை மார்பிலுடையவராகவும், கைவளைகளுடனும் தோள்வளைகளுடனும்கூட ப்ரகாசிக்கின்ற கிரீடம் ஒட்டியாணக் கயிறு (பெல்ட்) அழகிய பாதஸரம் இவற்றை யுடையவராகவும், வண்டுகளின் கூட்டங்களினுல் சப்திக்கப்பட்டதும் தன்னிடம் மட்டுமுள்ளதுமான வனமாலையினுல் விளங்கும்படி செய்யப்பட்டவராகவும், கச்யபப்ரஜாபதியின் வீட்டிலுள்ள இருளைத் தனது காந்தியினுல் போக்குகின்றவராகவும், கழுத்திலணியப்பட்ட கௌஸ்துபமணியை யுடையவராகவும் அதிதியினிடத்தில் தோன்றினர். (1-3) அப்பொழுது திக்குகளும், குளங்களும் தெளிந்தன. ப்ரஜைகள் ஸந்தோஷமுற்றனர். ருதுக்கள் தமக்குற்ற குணங்களுடன் கூடின. ஆகாசமும், அந்தரிக்ஷலோகமும், பூமியும், தேவர்களும், பசுக்களும், ப்ராம்ஹணர்களும், மலைகளும் ஸந்தோஷித்தன. (4) ப்ரபுவானவர் பாத்ரபதமாதத்திய சுக்லபக்ஷ த்வாதசியில் சந்திரன் திருவோண நக்ஷத்திரத்திலிருக்கும்பொழுது அதிலும் திருவோணத்தின் முதலாவது அம்சமான அபிஜித் என்ற நக்ஷத்திரத்தில் நல்ல ஸமயத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தார். அசுவினீ முதலிய நக்ஷத்திரங்கள், குரு சுக்கிரன் முதலிய தாராகிரஹங்கள் இவற்றை யாதியாகவுடைய சூரியாதிகள்

सवितातिष्ठन्मध्यंदिनगतो नृप । विजया नाम सा प्रोक्ता यस्यां जन्म विदुर्हरेः ॥ ६ ॥

शङ्खदुन्दुभयो नेदुर्मृदङ्गपणवानकाः । चित्रवादित्रतूर्याणां निर्घोषस्तुमुलोऽभवत् ॥ ७ ॥ प्रीताश्चाप्सरसोऽनृत्यन्गन्धर्वप्रवरा जगुः । तुष्टुवुर्मुनयो देवा मनवः पितरोऽग्नयः ॥ ८ ॥ सिद्धविद्याधरगणाः सकिंपुरुषकिन्नराः । चारणा यक्षरक्षांसि सुपर्णा भुजगोत्तमाः ॥ ९ ॥ गायन्तोऽतिप्रशंसन्तो नृत्यन्तो विबुधानुगाः । अदित्या आश्रमपदं कुसुमैः समवाकिरन् ॥ १० ॥ दृष्ट्वाऽदितिस्तं निजगर्भसंभवं परं पुमांसं मुदमाप विस्मिता । गृहीतदेहं निजयोगमायया प्रजापतिश्चाह जयेति विस्मितः ॥ ११ ॥

யாவும் அவருடைய பிறவியை சிறப்புடைபதாகச் செய்தன. (ஜன்மமுஹூர்த்தத்தில் வெகு குணங்களுடன் கூடினவர்களாகயிருந்தனர்.) (5) ஹே ந்ருப! எந்த த்வாதசியில் ஹரியின் ஜன்மமேற்பட்டதோ அதுவும் துவாதசியில் பகலிலேயே எனப் பெரியாரெண்ணுகின்றனர். ஆகவே சூரியன் அப்பொழுது நடுப்பகலிலிருந்தான். அந்த த்வாதசி விஜயா என்று சொல்லப்பட்டது. (6)

சங்கம் துந்துபி இவைகளும், மிருதங்கம் பணவம் ஆனகம் இவைகளும் முழங்கின. விசித்திரமான வாதித்ரம் தூர்யம் இவற்றின் சப்தமானது நெருக்கமாகவுண்டாயிற்று. (7) அப்ஸரஸ்ஸுகள் ப்ரீதர்களாய் ஆடினர். கந்தர்வஶ்ரேஷ்டர்கள் பாடினர். முனிகளும், தேவர்களும், மனுக்களும், பிதிருக்களும், அக்னிகளும் ஸ்துதித்தனர். (8) ஸித்தர் வித்யாதரர் இவர்களின் கணங்களும், கிம்புருஷர் கின்னரர் இவர்களுடன்கூடின சாரணர்களும், யக்ஷர் ராக்ஷஸர் இவர்களும், கருடர்களும், நாகஶ்ரேஷ்டர்களும், தேவர்களின் வேலைக்காரர்களும் பாடிக்கொண்டும், மிகப் புகழ்ந்துகொண்டும் ஆடிக்கொண்டும் அதிதியின் ஆஶ்ரமபதத்தைப் புஷ்பங்களினால் வர்ஷித்தனர். (9–10) அதிதியானவள் தனது கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிவந்த அந்தப் பரமபுருஷனைக்கண்டு ஆஶ்சரியத்தை யடைந்தவளாய் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தாள். கஶ்யபப்ரஜாபதியும் ஆஶ்சரியத்தை யடைந்தவராய் தனது யோகமாயையினால் எடுத்துக்கொ

यत्तद्वपुर्भातिविभूषणायुधैरव्यक्तचिद्व्यक्तमधारयद्धरिः । बभूव तेनैव स
वामनो वटुः संपश्यतोर्दिव्यगतिर्यथा नटः ॥ १२ ॥ तं वटुं वामनं दृष्ट्वा
मोदमाना महर्षयः । कर्माणि कारयामसुः पुरस्कृत्य प्रजापतिम् ॥ १३ ॥
तस्योपनीयमानस्य सावित्रीं सविताब्रवीत् । बृहस्पतिर्ब्रह्मसूत्रं मेखलां क-
श्यपोऽददात् ॥ १४ ॥ ददौ कृष्णाजिनं भूमिर्दण्डं सोमो वनस्पतिः । कौ-
पीनाच्छादनं माता द्यौश्छत्रं जगतः पतेः ॥ १५ ॥ कमण्डलुं वेदगर्भः कु-
शान्सप्तर्षयो ददुः । अक्षमालां महाराज सरस्वत्यव्ययात्मनः ॥ १६ ॥
तस्मा इत्युपनीताय यक्षराट् पात्रिकामदात् । भिक्षां भगवती साक्षादुमा-

---

ள்ளப்பட்ட தேஹத்தையுடைய பரமபுருஷனைப் பார்த்து ஜய=மே ன்மையுடன் விளங்குவீராக, என்று சொன்னூர். (11) அவ்யக்த சித்ரூபரான ஹரியானவர், भाति=காந்தி, முதலியவற்றினுலும் விபூஷணங்களினுலும் ஆயுதங்களினுலும் வ்யக்தமாக=யாவர்க்கும் புலப்படக்கூடியதாக, இருக்கும்படி ப்ரவிசுத்தமான எந்தச் சரீரத்தை எடுத்தாரோ அந்தச் சரீரத்தினுலேயே தாய் தந்தையர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே திவ்யமான கதியையுடைய நடன்போல அவர் வாமனனுன வடுவாக ஆகிவிட்டார். (12) அந்த வாமனப்ரம்ஹசாரியைக்கண்டு ஸந்தோஷித்த மஹருஷிகள் கஶ்யபரை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஜாதகர்மா திகாரியங்களை நடத்திவைத்தனர்.(13) உபனயனம் செய்விக்கப்படுகின்ற அவருக்குச் சூரியன் காயத்ரியை யுபதேசித்தார். ப்ருஹஸ்பதி ப்ரம்ஹஸூத்திரத்தையும், கஶ்யபர் மேகலையையும் (முஞ்ஜிக்கயிறையும்) கொடுத்தனர். (14) பூமி கிருஷ்ணஜினத்தையும், வனங்களுக்குப் பதியான சந்திரன் தண்டத்தையும், தாயான அதிதி கௌபீன = ஆண்குறியை, மறைக்கும் துணியையும், த்யுலோகமானது குடையையும் ஜகத்பதிக்குக் கொடுத்தனர். (15) வேதத்தைக் கர்ப்பத்திலுடைய ப்ரம்ஹதேவன் கமண்டலுவையும் (ஜலபாத்திரத்தையும்) ஸப்தருஷிகள் குசங்களையும் கொடுத்தனர். ஹே மஹாராஜ! குறைவற்ற ஸ்வரூபத்தை யுடையவரான அவருக்கு ஸரஸ்வதியானவள் அக்ஷமாலையைக் கொடுத்தாள். (16) இவ்விதம் உபனயனஞ்செய்விக்கப்பட்டவரான அவருக்குக் குபேரன் பிக்ஷாபாத்திரத்தைக் கொடு

दादम्बिका सती ॥ १७ ॥ स ब्रह्मवर्चसेनैवं सभां संभावितो बटुः । ब्रह्मर्षिगणसंजुष्टामत्यरोचत मारिष: ॥ १८ ॥ समिद्धमाहितं वह्निं कृत्वा परिसमूहनम् । परिस्तीर्य समभ्यर्च्य समिद्भिरजुहोद्द्विजः ॥ १९ ॥

श्रुत्वाश्वमेधैर्यजमानमूर्जितं बलिं भृगूणामुपकल्पितैस्ततः । जगाम तत्राखिलसारसंभृतो भारेण गां सन्नमयन्पदे पदे ॥ २० ॥ तं नर्मदायास्तट उत्तरे बलेर्य ऋत्विजस्ते भृगुकच्छसंज्ञके । प्रवर्तयन्तो भृगवः क्रतूत्तमं व्यचक्षतारादुदितं यथा रविम् ॥ २१ ॥ त ऋत्विजो यजमानः सदस्या हतत्विषो वामनतेजसा नृप । सूर्यः किलायात्युत वा विभावसुः सनत्कु-

---

த்தான். பகவதியும், பதிவ்ரதையுமான உமாம்பிகையானவள் நேரில் வந்து பிக்ஷையைக் கொடுத்தாள். (17) இவ்விதம் மரியாதை செய்யப்பட்டவரும், மாரிஷரும்=ஶ்ரேஷ்டரும், ஆன அந்த வடுவானவர் ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸினால் ப்ரம்ஹருஷிகணங்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட ஸபையை அதிக்ரமித்து ப்ரகாசித்தார். (18) குசங்களினால் பரிஸமூஹனத்தை=நான்கு பக்கங்களிலும் சுத்தியை, செய்து ஸ்தாபிக்கபட்டதும் நன்கு ஜ்வாலையுள்ளதாக்கப்பட்டதுமான அக்னியைச் சுற்றிலும் குசங்களினால் பரிஸ்தரணம் போட்டுப் பூஜைசெய்து ஸமித்துக்களினால் வடுவானவர் ஹோமஞ் செய்தார். (19)

பிறகு பலிஷ்டனான பலி ப்ருகுக்களினால் நடத்திவைக்கப்பட்ட அஶ்வமேதகங்ளினால் யாகஞ்செய்வதைக் கேட்டு எல்லாவிதமான பலத்தினாலும் பூர்ணரான பகவான் பாரத்தினால் ஒவ்வொரு அடிவைப்பு தோறும் பூமியை வணங்கும்படி செய்துகொண்டு அவ்விடம் சென்றார். (20) ப்ருகுகச்சம் என்ற பெயருள்ள நர்மதையின் வடகரையில் யாகங்களுள் சிறந்த அஶ்வமேதத்தை நடத்திவைக்கின்ற ருத்விக்குகளான யாதொரு ப்ருகுக்களுண்டோ அவர்கள், ஸமீபத்திலேயே உதயமான ஸூரியனைப் போன்ற அவரைக் கண்டனர். (21) ஹே ந்ருப! அந்த ருத்விக்குகளும், யஜமானனும், ஸபையிலுள்ளவர்களும் வாமனருடைய தேஜஸ்ஸினால் போக்கப்பட்ட தமது தேஜஸ்ஸை யுடையவர்களாய்க் கொண்டு

मारोऽथ दिदृक्षया क्रतोः॥ २२ ॥ इत्थं सशिष्येषु भृगुष्वनेकधा वितर्क्य-
माणो भगवान्स वामनः। छत्रं सदण्डं सजलं कमण्डलुं विवेश बिभ्रद्ध-
यमेधवाटम् ॥ २३ ॥ मौञ्ज्या मेखलया वीतमुपवीताजिनोत्तरम्। जटिलं
वामनं विप्रं मायामाणवकं हरिम् ॥ २४ ॥ प्रविष्टं वीक्ष्य भृगवः सशिष्या-
स्ते सहाग्निभिः। प्रत्यगृह्णन्समुत्थाय संक्षिप्तास्तस्य तेजसा ॥ २५ ॥ यज-
मानः प्रमुदितो दर्शनीयं मनोरमम्। रूपानुरूपावयवं तस्मा आसनमाह-
रत् ॥ २६ ॥ स्वागतेनाभिनन्द्याथ पादौ भगवतो बलिः। अवनिज्यार्चया-
मास मुक्तसङ्गं मनोरमम् ॥ २७ ॥ तत्पादशौचं जनकल्मषापहं स धर्मवि-

---

யாகத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் சூரியனே வருகின்ருனு? அல்லது அக்னியே வருகின்ருனு? அல்லது ஸனத்குமாரர் வருகின்ருரா? என ஊஹிக்கலாயினர். (22) இவ்விதம் சிஷ்யர்களுடன் கூடின ப்ருகுக்களினுல் பலவிதமாக ஊஹிக்கப்படுகின்றவரும் பகவானுமான அந்த வாமனர் தண்டத்துடன்கூடின குடையையும், ஜலத்துடன் கூடின கமண்டலுவையும் தரித்துக்கொண்டு அஸ்வமேத மண்டபத்தில் நுழைந்தார். (23) முஞ்சிப்புல்லினுல் செய்யப்பட்ட மேகலையினுல் சுத்தப்பட்டவரும், பூநூல்போல தரிக்கப்பட்ட மான்தோலையே உத்தரீயமாக வுடையவரும், ஜடையுள்ளவரும், மாயையினுல் ப்ராம்ஹண மாணவகராகவானவருமான வாமனரான ஹரியானவர் நுழைந்ததைக் கண்டு சிஷ்யர்களுடன்கூடின ப்ருகுக்கள் அவருடைய தேஜஸ்வினுல் திரஸ்கரிக்கப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டு அக்னிகளுடன்கூட எழுந்து வரவேற்றனர். (24–25) ரூபத்துக்கொத்த அவயவங்களை யுடையவரும், மனத்தைக் கவரத்தக்கவரும், பார்க்கத் தக்கவருமான அவரைக் கண்டு யஜமானனுன பலி மிக்க ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவனுய் அவருக்கு ஆஸனத்தைக் கொடுத்தான். (26) பிறகு பலி நல்வரவு கூறி ஸந்தோஷப்படுத்திப் பகவானுடைய பாதங்களை அலம்பி ஸங்கத்தை யொழித்தவரும் மனத்தை ரமிக்கச் செய்கின்றவருமான அவரை அர்ச்சித்தான். (27) தர்மத்தை யறிந்தவனுன அவன், எந்தத் தீர்த்தத்தை தேவதேவரும் சந்திரமெளளியுமான மஹாதேவன் மேலான பக்தியுடன் தலையினுல் தரித்தாரோ

न्मूर्ध्न्यदधात्सुमङ्गलम्। यद्देवदेवो गिरिशश्चन्द्रमौलिर्दधार मूर्ध्ना परया च भक्त्या ॥ २८ ॥

बलिरुवाच—स्वागतं ते नमस्तुभ्यं ब्रह्मन्किं करवाम ते। ब्रह्मर्षीणां तपः साक्षान्मन्ये त्वार्य वपुर्धरम् ॥ २९ ॥ अद्य नः पितरस्तृप्ता अद्य नः पावितं कुलम्। अद्य स्विष्टः क्रतुरयं यद्भवानागतो गृहान् ॥ ३० ॥ अद्याग्नयो मे सुहुता यथाविधि द्विजात्मज त्वच्चरणावनेजनैः। हतांहसो वार्भिरियं च भूरहो तथा पुनीता तनुभिः पदैस्तव ॥३१॥ यद्यद्वटो वाञ्छसि तत्प्रतीच्छ मे त्वामर्थिनं विप्रसुतानुतर्कये। गां काञ्चनं गुणवद्धाम मृष्टं

ஜனங்களின் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதும் மிக்க மங்களமுமான அவருடைய காலலம்பின தீர்த்தத்தைத் தலையில் ப்ரோக்ஷித்துக் கொண்டான். (28)

பலி சொல்லலுற்றான்—ஹே ப்ரம்ஹன்! உமக்கு நல்வரவா? உமக்கு நமஸ்காரம். உமக்கு யாது செய்யவேண்டும். ஹே ஆர்ய! உம்மைச் சரீரமெடுத்த ப்ரம்ஹருஷிகளின் ஸாக்ஷாத் தபஸ்ஸென்றே எண்ணுகிறேன். (29) தாங்கள் எனது கிருஹத்துக்கு வந்தபடியால் இப்பொழுது எனது பிதிருக்கள் திருப்தியடைந்தவர்களாகவாயினர். இப்பொழுது என்னுடைய வம்சம் பரிசுத்தமாக்கப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த அஶ்வமேதம் நன்கு அனுஷ்டிக்கப் பட்டதாகவாயிற்று. (30) ஹே த்விஜாத்மஜ! உமது சரணங்களை அலம்பின தீர்த்தங்களினால் போக்கப்பட்ட பாபங்களை யுடையவனான என்னுடைய அக்னிகள் இப்பொழுது விதிதவறாது நன்கு ஹோமஞ் செய்யப்பட்டனவாகவாயின. கோமளங்களான உம்முடைய அடிவைப்புகளினால் பூமியும் அவ்விதமே பரிசுத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிறது. (31) ஹே அர்ஹத்தம! ஹே விப்ரஸுத! ஹே வடோ! உம்மை யாசிக்கவந்தவராக எண்ணுகிறேன். எதை எதை விரும்புகின்றீரோ அதை அதை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளும். அதாவது:—பூமியையோ, பொன்னையோ, வீட்டையோ, அவ்விதமே குணம் நிறைந்ததும், பரிசுத்தமானதுமான அன்னபானத்தையோ, அல்லது ஹே விப்ர! கன்னிகையையோ, நிறைவு

तथाग्रपेयमुत वा विप्र कन्याम् । ग्रामान्समृद्धांस्तुरगान्गजान्वा रथांस्तथार्हत्तम संप्रतीच्छ ॥ ३२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे बलिवामनसंवादकथनं
नामाऽष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

—•:*:•—

अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—इति वैरोचनेर्वाक्यं धर्मयुक्तं स सूनृतम् । निशम्य भगवान्प्रीतः प्रतिनन्द्येदमब्रवीत् ॥ १ ॥ श्रीभगवानुवाच—वचस्तवैतज्ज-

---

பெற்ற க்ராமங்களையோ, குதிரைகளையோ, யானைகளையோ, அது போலத் தேர்களையோ பெற்றுக்கொள்ளும் என்றான். (32) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
பலிவாமனஸம்வாத கதனமென்ற பதினெட்டாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) ऊनविंशे तु हरिणा याचिते च पदत्रये ।
प्रतिश्रुते च बलिना जानन् भृगुरवारयत् ॥ १ ॥

(க—ரை) ஹரியினால் மூன்றடி யாசிக்கப்பட்டதும் பலியினால் தருவதாக ப்ரதிக்ஞை செய்யப்படவே அதையறிந்த சுக்கிராசாரியர் தடுத்தாரென இந்தப் பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் தர்மத்துடன்கூடினதும், ஸத்தியமும் ப்ரியமுமான பலியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்த அந்தப் பகவான் அவனைப் புகழ்ந்து இதைச் சொல்

नदेव सूनृतं कुलोचितं धर्मयुतं यशस्करम्। यस्य प्रमाणं भृगवः सांपराये पितामहः कुलवृद्धः प्रशान्तः॥२॥ न ह्येतस्मिन्कुले कश्चिन्निःसत्त्वः कृपणः पुमान्। प्रत्याख्याता प्रतिश्रुत्य यो वाऽदाता द्विजातये॥३॥ न सन्ति तीर्थे युधि चार्थिनार्थिताः पराङ्मुखा ये त्वमनस्विनो नृपाः। युष्मत्कुले यद्यशसामलेन प्रह्लाद उद्भाति यथोडुपः खे॥४॥ यतो जातो हिरण्याक्षश्चरन्नेक इमां महीम्। प्रतिवीरं दिग्विजये नाविन्दत गदायुधः॥५॥ यं

லலுற்றூர். (1) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றூர்—*ஹே ஜனதேவ! பரலோகத்துக்குபயோகப்படக்கூடிய தர்மவிஷயத்தில் எந்த உனக்கு ப்ருகுக்களும் உனது பாட்டனும் குலவிருத்தனும், ப்ரசாந்தனுமான ப்ரஹ்லாதரும் ப்ரமாணமோ அந்த உன்னுடைய இந்த வார்த்தையானது குலோசிதமாயும், மிக்க வுண்மைவாய்ந்ததாயும், தர்மத்துடன் கூடினதாயும், யசஸ்ஸைத் தரக்கூடியதாயுமிருக்கிறது. (2) இந்தக் குலத்தில், யாசகனுன ப்ராம்ஹணனுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லுபவனுகிற ஸத்துவமில்லாதவனும், முதலில்தருகிறேன் என்று ப்ரதிக்ஞை செய்துவிட்டுப் பிறகு எவன் கொடுப்பதில்லையோ அத்தகைய கிருபணனுமான புருஷன் ஒருவனுமில்லை என்பது உலகப்ரஸித்தமாகவன்ரே இருக்கின்றது. (3) எந்தக் குலத்தில் ஆகாசத்தில் சந்திரன்போல ப்ரஹ்லாதன் நிர்த்துஷ்டமான யசஸ்ஸுடன் ப்ரகாசிக்கின்ருரோ, அந்த உங்கள் குலத்தில், தானஞ்செய்யவேண்டிய ஸமயத்திலோ, யுத்தத்திலோ யாசகனுல் யாசிக்கப்பட்டு எவர்கள் முகத்தைத திருப்பிக்கொள்ளுவரோ அந்த நல்ல மனமற்ற அரசர்கள் இல்லையன்ரே? (4) எந்தக் குலத்தில் பிறந்த ஹிரண்யாக்ஷன் கதையை ஆயுதமாகக்கொண்டு ஒருவனுகவே இந்தப் பூமிமுழுதும் ஸஞ்சரித்து திக்விஜயஞ் செய்யும் ஸமயத்தில் தன்னை எதிர்க்கும் வீரனையடையவில்லையோ (5) பூமியை எடுத்துச் செல்லும்பொழுது வந்தவனுன எவனை

---

* दातुः स्तुतिः स्वयं तुष्टिरित्यादि प्रस्तुतोचितम्। वक्तव्यमिति भिक्षूंस्तु शिक्षयन्नाह वामनः॥१॥ வாமனன், கொடுப்பவனை ஸ்துதித்தல், கிடைத்தது போதுமென்று தான் எண்ணுதல் என்றதாதியான, ப்ரகிருதோபயுக்தமானதைப் பேசவேண்டுமென்பதை யாசகர்களுக்கு இதுமுதல் 16 சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிறவராய்ச் சொல்லுகிருர்.

विनिर्जित्य कृच्छ्रेण विष्णुः क्ष्मोद्धार आगतम् । नात्मानं जयिनं मेने तद्वीर्यं भूर्यनुस्मरन् ॥ ६ ॥ निशम्य तद्वधं भ्राता हिरण्यकशिपुः पुरा । हन्तुं भ्रातृहणं क्रुद्धो जगाम निलयं हरेः ॥ ७ ॥ तमायान्तं समालोक्य शूलपाणिं कृतान्तवत् । चिन्तयामास कालज्ञो विष्णुर्मायाविनां वरः ॥ ८ ॥ यतो यतोऽहं तत्रासौ मृत्युः प्राणभृतामिव । अतोऽहमस्य हृदयं प्रवेक्ष्यामि पराग्दृशः ॥ ९ ॥ एवं स निश्चित्य रिपोः शरीरमाधावतो निर्विविशेऽसुरेन्द्र । श्वासानिलान्तर्हितसूक्ष्मदेहस्तत्प्राणरन्ध्रेण विविग्नचेताः ॥

स तन्निकेतं परिमृश्य शून्यमपश्यमानः कुपितो ननाद । क्ष्मां द्यां दिशः खं विवरान्समुद्रान्विष्णुं विचिन्वन्न ददर्श वीरः ॥ ११ ॥ अपश्य-

---

விஷ்ணுவானவர் வெகு ஶ்ரமத்துடன் ஜயித்தபோதிலும் அதிகமான அவனுடைய வீரியத்தை அடிக்கடி மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு தன்னை ஜயசாலியாக எண்ணவில்லையோ, (6) அவனுடைய வதத்தை ப்ராதாவான ஹிரண்யகசிபு கேள்விப்பட்டு கோபங்கொண்டு முன்னர் ப்ராதாவைக்கொன்றவனைக் கொல்லவேண்டி ஹரியின் இருப்பிடமான வைகுண்டத்தை யடைந்தான். (7) யமனைப் போலச் சூலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வருகின்ற அந்த ஹிரண்யகசிபுவைக் கண்டு மாயாவிகளுக்குள் சிறந்தவரும் காலத்தை யறிந்தவருமான விஷ்ணுவானவர் ஆலோசித்தார். (8) நான் எங்கு எங்கு சென்றாலும் அங்கு அங்கெல்லாம் ஜீவர்களுக்கு யமன்போல இவன் வருகின்றான். ஆனதுபற்றி நான் வெளியில் பார்வையை யுடையவனான இவனுடைய மனத்தில் ப்ரவேசிக்கப் போகிறேன் என நிஶ்சயித்துக்கொண்டு ஹே அசுரேந்திர ! மிக்க நடுக்கமுற்ற சித்தத்தை யுடையவரான அவர் மூச்சுக்காற்றில் மறைந்த ஸூக்ஷ்மதேஹத்தை யுடையவராய் அவனுடைய ப்ராணன் வரும் ஓட்டை வழியாக எதிரில் வருகின்ற சத்துருவினுடைய சரீரத்தில் ப்ரவேசித்தார். (9-10)

அந்த ஹிரண்யகசிபு சூன்யமான அவருடைய வீடுமுழுதும் தேடிக் காணாதவனாய்க் கோபங்கொண்டு கர்ஜித்தான். வீரனான அவன் பூமியையும், தேவலோகத்தையும், திக்குகளையும், ஆகாசத்

न्निति होवाच मयान्विष्टमिदं जगत् । भ्रातृहा मे गतो नूनं यतो नावर्तते
पुमान् ॥ १२ ॥ वैरानुबन्ध एतावानामृत्योरिह देहिनाम् । अज्ञानप्रभवो
मन्युरहम्मानोपबृंहितः ॥ १३ ॥ पिता प्रह्लादपुत्रस्ते तद्विद्वान्द्विजवत्सलः ।
स्वमायुर्द्विजलिङ्गेभ्यो देवेभ्योऽदात्स याचितः ॥ १४ ॥ भवानाचरितान्ध-
र्मानास्थितो गृहमेधिभिः । ब्राह्मणैः पूर्वजैः शूरैरन्यैश्चोद्दामकीर्तिभिः
॥ १५ ॥ तस्मात्त्वत्तो महीमीषद्वृणेऽहं वरदर्षभात् । पदानि त्रीणि दैत्येन्द्र

தையும், மற்றுமுள்ள இடைவெளிகளையும், ஸமுத்திரங்களையும் தேடினவனுய் விஷ்ணுவைக் கண்டானில்லை. (11) தேடிக்காணு தவனுன அவன், "இந்த ஜகத்தானது என்னுல் தேடப்பட்டுவிட்டது. புருஷன் எங்கிருந்து திரும்புவதில்லையோ அங்கு என் ப்ராதாவைக் கொன்றவன் சென்றுவிட்டான். நிஶ்சயமிது" என்று சொன்னுன். (12) தேஹத்தில் வேரூன்றின அபிமானமுள்ள சூரர்களுக்கு மரணம் வரும்வரை வைரானுபந்தமானது இவ்வளவு தூரம் ஏற்படத்தான் செய்கிறது. அவ்விதமே அக்ஞானத்தாலுண்டானதும் நான் என்ற அபிமானத்தினுல் விருத்தி செய்யப்பட்டதுமான கோபமும் உண்டாகத்தான் செய்யும்.(*) (13) ப்ரஹ்லாத புத்திரனும் ப்ராம்ஹண வாத்ஸல்யமுள்ளவனுமான உனது பிதாவானவன், இவர்கள் ப்ராம்ஹண வேஷந்தரித்த தனது சத்துருக்களான தேவர்களேயொழிய உண்மையான ப்ராம்ஹணர்களன்று என்றதை அறிந்திருந்துங்கூட யாசிக்கப்பட்ட அவன் ப்ராம்ஹணவேஷம் தரித்த தேவர்களையும் பொருட்டு தனது ஆயுளைக் கொடுத்தான். (14) நீயும், கிருஹஸ்தர்களான ப்ராம்ஹணர்களினுலும், முன் பிறந்தவர்களும், சூரர்களும், அதிகமான கீர்த்தியுள்ளவர்களுமான மற்றவர்களாலும் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மங்களை அனுஷ்டித்திருக்கின்றனே. (15) ஆனதுபற்றி ஹே தைத்யேந்திர! வரன் தருபவருள் சிறந்தவனுன உன்னிடமிருந்து எனது காலினுல் அளக்கப்பட்ட மூன்றடிகளையுடைய ஸ்வல்பம் பூமியை யாசிக்கின்றேன். (16) ஹே ராஜன்! கொடையாளியும் ஜகதீஶ்

(*) அக்ஞானநிவிருத்திக்கு முந்தி வைரத்தை விடுவதென்பது முட்டாள் தனமேயாகும் என்பது பொருள்.

सम्मितानि पदा मम ॥ १६ ॥ नान्यत्ते कामये राजन्वदान्याज्जगदीश्वरात् । नैनः प्राप्नोति वै विद्वान्यावदर्थप्रतिग्रहः ॥ १७ ॥

बलिरुवाच—अहो ब्राह्मणदायाद वाचस्ते वृद्धसम्मताः । त्वं बालो बालिशमतिः स्वार्थं प्रत्यबुधो यथा ॥ १८ ॥ मां वचोभिः समाराध्य लोकानामेकमीश्वरम् । पदत्रयं वृणीते योऽबुद्धिमान्द्वीपदाशुषम् ॥ १९ ॥ न पुमान्मामुपव्रज्य भूयो याचितुमर्हति । तस्माद्वृत्तिकरीं भूमिं वटो कामं प्रतीच्छ मे ॥ २० ॥

श्रीभगवानुवाच—यावन्तो विषयाः प्रेष्ठास्त्रिलोक्यामजितेन्द्रियम् । न शक्नुवन्ति ते सर्वे प्रतिपूरयितुं नृप ॥ २१ ॥ त्रिभिः क्रमैरसन्तुष्टो द्वी-

---

வரனுமான உன்னிடமிருந்து பிறவற்றை நான் விரும்பவில்லை. வேண்டியவளவு மட்டும் பொருளைப் பெருகின்ற வித்துவான் பாபத்தை யடையமாட்டான் என்ருர். (17)

பலி சொல்லலுற்ருன்—அந்தோ ஹே ப்ராம்ஹணகுமார! உன்னுடைய வாக்குகள் பெரியோர்க்குப் பிடித்தமானவை. நீயோ பாலனும், அக்ஞர்களுக்கொப்பான புத்தியுள்ளவனுமாக இருக்கின்றனை. ஆகவே சொந்த லாபத்தைக் குறித்து உள்ளபடி மூடனாகவே இருக்கின்றனை. (18) உலகங்களுக்கு ஒரே ஈஶ்வரனை என்னை வார்த்தைகளினல் திருப்திசெய்வித்து தீவையே கொடுக்கும் புருஷனிடம் மூன்றடிகளை எவன் வேண்டுகிருனே அவன் புத்தியற்றவனே ஆகிருன். (19) ஹே வடோ! புருஷன் என்னை வந்து ஆஶ்ரயித்து விட்டுத் திரும்பவும் யாசிப்பதற்கு அருஹனல்லன். ஆனதுபற்றி ஜீவனத்தைத் தரக்கூடிய பூமியை இஷ்டப்படி என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள் என்ருன். (20)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ந்ருப! மூவ்வுலகிலும் மிக்க ஆசைப்படத்தக்க விஷயங்கள் எத்துணையுண்டோ, அவை யாவும் மனோஜயமற்ற புருஷனைப் பூர்த்திசெய்து வைப்பதற்கு முடியாதனவாக விருக்கின்றன. (21) மூன்றடிகளினல் திருப்தியை யடையாதவன் ஒன்பது வருஷங்களுடன் கூடின த்வீபத்தினுலும், ஏழு சிறந்த த்வீபங்களின் இச்சைகாரணமாய் பூர்த்திசெய்

पेनापि न पूर्यते । नववर्षसमेतेन सप्तद्वीपवरेच्छया ॥ २२ ॥ सप्तद्वीपाधिपतयो नृपा वैन्यगयादयः । अर्थैः कामैर्गता नान्तं तृष्णाया इति नः श्रुतम् ॥ २३ ॥ यदृच्छयोपपन्नेन सन्तुष्टो वर्तते सुखम् । नासन्तुष्टस्त्रिभिर्लोकैरजितात्मोपसादितैः ॥ २४ ॥ पुंसोऽयं संसृतेर्हेतुरसन्तोषोऽर्थकामयोः । यदृच्छयोपपन्नेन सन्तोषो मुक्तये स्मृतः ॥ २५ ॥ यदृच्छालाभतुष्टस्य तेजो विप्रस्य वर्धते । तत्प्रशाम्यत्यसन्तोषादम्भसेवाशुशुक्षणिः ॥ २६ ॥ तस्मात्त्रीणि पदान्येव वृणे त्वद्वरदर्षभात् । एतावतैव सिद्धोऽहं वित्तं यावत्प्रयोजनम् ॥ २७ ॥

श्रीशुक उवाच—इत्युक्तः स हसन्नाह वाञ्छातः प्रतिगृह्यताम् । वामनाय महीं दातुं जग्राह जलभाजनम् ॥ २८ ॥ विष्णवे क्ष्मां प्रदास्य-

---

விக்கப்படமாட்டான். (22) ஏழு தீவுகளுக்கு அதிபதிகளான ப்ருது, கயன் முதலிய அரசர்கள் அர்த்தங்களினாலும் காமங்களினாலும் ஆசையின் முடிவை யடையவில்லை என எங்களால் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. (23) எதிருச்சையாகக் கிடைத்தவற்றினால் ஸந்துஷ்டனான மனிதன் சுகமாக இருக்கிறான். மனோஜயமற்ற அஸந்துஷ்டனோவெனில் கிடைத்த மூவ்வுலகங்களினாலுங் கூடச் சுகமாக இருப்பதில்லை. (24) அர்த்தகாமங்களிலுள்ள இந்த அஸந்தோஷமானது புருஷனுடைய ஸம்ஸாரத்துக்கு (துக்கானுபவத்துக்கு) காரணமாக வாகிறது. எதிருச்சையாகக் கிடைத்தவற்றினால் ஸந்தோஷத்தை யடைகின்றவன் மோக்ஷத்துக்கு யோக்கியன் என எண்ணப்பட்டிருக்கிறான். (25) எதிருச்சா லாபத்தினால் ஸந்துஷ்டனான ப்ராம்ஹணனுக்கு ப்ரம்ஹதேஜஸ்ஸானது விருத்தியை யடைகிறது. ஜலத்தினால் அக்னியானது போல அஸந்தோஷத்தினால் அந்தத் தேஜஸ்ஸானது நசித்துவிடுகிறது. (26) ஆகவே வரனைக் கொடுப்பவர்களுக்குள் சிறந்தவனான உன்னிடமிருந்து மூன்றே அடிகளை நான் யாசிக்கிறேன். இவ்வளவினாலேயே நான் கிருதார்த்தனாகவாகிவிடுவேன். பணமோ தேவைக்கேற்றவரையில் தான் சுகத்தைத் தரும். (அதிகம் கிடைக்குமானாலோ துக்கத்துக்குக் காரணமாகவே யாகும்) என்றார். (27)

न्तमुशना असुरेश्वरम् । जानंश्चिकीर्षितं विष्णोः शिष्यं प्राह विदांवरः ॥ २९ ॥ शुक्र उवाच—एष वैरोचने साक्षाद्भगवान्विष्णुरव्ययः । कश्यपाददितेर्जातो देवानां कार्यसाधकः ॥ ३० ॥ प्रतिश्रुतं त्वयैतस्मै यदनर्थमजानता । न साधु मन्ये दैत्यानां महानुपगतोऽनयः॥ ३१ ॥ एष ते स्थानमैश्वर्यं श्रियं तेजो यशः श्रुतम् । दास्यत्याच्छिद्य शक्राय मायामाणवको हरिः ॥ ३२ ॥ त्रिभिः क्रमैरिमाँल्लोकान्विश्वकायः क्रमिष्यति । सर्वस्वं विष्णवे दत्त्वा मूढ वर्तिष्यसे कथम् ॥ ३३ ॥ क्रमतो गां पदैकेन द्वितीयेन दिवं विभोः । खं च कायेन महता तार्तीयस्य कुतो गतिः॥ ३४ ॥ निष्ठां

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்தப் பலி சிரித்துக் கொண்டு "வேண்டியவளவு பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று சொன்னன். வாமனனுக்குப் பூமியைக் கொடுக்க வேண்டி ஜலபாத்திரத்தைக் கையிலெடுத்தான். (28) விஷ்ணு செய்யவிரும்பியதை யறிந்தவரும் ஞானிகளுக்குள் சிறந்தவருமான சுக்கிராசாரியர், விஷ்ணுவுக்குப் பூமியைக் கொடுக்கப்போகின்ற சிஷ்யனை அஸுரேச்வரனைக்குறித்துச் சொல்லத்தொடங்கினர். (29) சுக்கிராசாரியர் சொல்லலுற்ருர்—ஹே விரோசனகுமார! இந்த வாமனன் அவ்யயனும் பகவானுமான ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுவாகவும் தேவர்களின் காரியங்களை ஸாதிக்கவேண்டி கச்யபருக்கு அதிதியினிடம் உண்டானவராகவுமாவார். (30) அனர்த்தத்தை யறியாதவனை உன்னல் இவரையும் பொருட்டு ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதென்பது யாதுண்டோ இதை நல்லதென நான் எண்ணவில்லை. இது அஸுரர்களுக்கு மஹத்தான அன்னியாயமாகவே நேர்ந்திருக்கிறது. (31) மாயாமாணவகரான இந்தஹரியானவர் உன்னுடைய ஸ்தானம், ஐச்வரியம், ஸ்ரீ, தேஜஸ், யசஸ், சாஸ்திரக்ஞானம் யாவையும் பிடுங்கி இந்திரனையும் பொருட்டுக் கொடுக்கப் போகிருர். (32) ப்ரபஞ்சத்தைச் சரீரமாகவுடைய இவர் மூன்று அடிகளினல் இவ்வுலகங்கள் யாவையும் அளந்துவிடப் போகிருர். ஹே மூட! எல்லாச் சொத்தையும் விஷ்ணுவுக்குக் கொடுத்துவிட்டு எப்படி ஜீவிக்கப் போகின்றனை? (33) ஒரு அடியினல் பூமியையும் இரண்டாவது அடியினல் ஸ்வர்க்கத்தையும், மஹத்தான சரீரத்தினல்

ते नरके मन्ये ह्यप्रदातुः प्रतिश्रुतम् । प्रतिश्रुतस्य योऽनीशः प्रतिपादयितुं भवान् ॥ ३५ ॥ न तद्दानं प्रशंसन्ति येन वृत्तिर्विपद्यते । दानं यज्ञस्तपः कर्म लोके वृत्तिमतो यतः ॥ ३६ ॥ धर्माय यशसेऽर्थाय कामाय स्वजनाय च । पञ्चधा विभजन्वित्तमिहामुत्र च मोदते ॥ ३७ ॥

अत्रापि बह्वृचैर्गीतं शृणु मेऽसुरसत्तम । सत्यमोमिति यत्प्रोक्तं यन्नेत्याहानृतं हि तत् ॥ ३८ ॥ सत्यं पुष्पफलं विद्यादात्मवृक्षस्य गीयते ।

ஆகாசத்தையும் விபுவான இவர் அளந்து விடும்பொழுது ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்ட மூன்றாவது அடிக்கு இடம் எங்கே? (34) ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதைக் கொடாத உனக்கு நரகத்தில்தான் வாஸமேற்படுமென நான் எண்ணுகின்றேன். இந்த நீ ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதைக் கொடுக்க முடியாத வனாகவன்றோ இருக்கின்றனை. (35) எந்தத் தானத்தினால் விருத்தியானது=ஜீவனமானது, கெடுக்கப்படுமோ அந்தத் தானத்தை (பெரியார்) புகழமாட்டார். விருத்தியுள்ள வனுக்கன்றோ உலகில் தானமும், யக்ஞமும், தவமும்=சித்தைகாக்ரியமும், பூர்த்தம் முதலிய கர்மமுமேற்படும். (36) தர்மத்தையும் பொருட்டும், யசஸ்ஸையும் பொருட்டும், அர்த்தத்தையும் (கோசவிருத்தியையும்) பொருட்டும், காமத்தையும் பொருட்டும், சொந்த ஜனத்தையும் பொருட்டுமாக ஐந்துவிதமாகத் தனத்தைப் பங்கிடுபவன் இம்மையிலும் மருமையிலும் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறான். (37)

(முதலில் தருவதாக ப்ரதிக்ஞை செய்துவிட்டுப் பிறகு இல்லை என்று எவ்விதம் பொய் சொல்லக்கூடும் என்பாயேல் சொல்லுகிறேன் கேளு.) ஹே அஸுரோத்தம! இவ்விஷயத்தில்=ஸத்யம் அந்ருதம் இவற்றின் வ்யவஸ்தா விஷயத்தில், ருக்வேதிகளினால் சொல்லப்பட்டதைக் கேளு. முதலில் "ஆம்" என அங்கீகரித்து எது சொல்லப்பட்டதோ அது ஸத்யமாகவும், "இல்லை" என்று எது சொல்லப்பட்டதோ அது அந்ருதமாகவும்=பொய்யாகவும், அன்றோ ஆகும். (38) ஸத்யத்தைச் சரீரமாகிற விருக்ஷத்துக்குப் புஷ்பமாகவும் பழமாகவும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் எனச் சொல்லப்படுகிறது. விருக்ஷமானது=தேஹமானது, ஜீவிக்காவிடில்

वृक्षेऽजीवति तन्न स्यादनृतं मूलमात्मनः ॥ ३९ ॥ तद्यथा वृक्ष उन्मूलः शुष्यत्युद्वर्ततेऽचिरात् । एवं नष्टानृतः सद्य आत्मा शुष्येन्न संशयः ॥४०॥ पराग्रिक्तमपूर्णं वा अक्षरं यत्तदोमिति । यत्किञ्चिदोमिति ब्रूयात्तेन रिच्येत

அந்தப் புஷ்பமும் பழமும் இருக்கமாட்டா. தேஹமாகிற மரத்துக்கு அம்ருதமானது=பொய்யானது, வேராகவாகும். (39) மரமானது வேருடன் பிடுங்கப்படுமாயின் பட்டுவிடுவதுடன் அப்பொழுதே கீழில் விழுந்தும் விடுகிறது என்பது எப்படியோ இப்படியே நஷ்டமான அம்ருதத்தை யுடைய சரீரமானது அப்பொழுதே பட்டுப் போய்விடும். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. (40) * "ஆம்"

---

* ஸர்வவிதத்தாலும் சொல்லப்படும் ஸத்யவசனத்தினால் தேஹமானது நிர்வஹிக்க-நிலைத்திருக்கக்கூடியதாக, ஆகமாட்டாது என்பதைத் தெளிவுபடுத்தவேண்டி ஸத்யவிஷயமான தோஷங்களையும், அம்ருதவிஷமான குணங்களையும் இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினால் சொல்லுகிறார். ஸத்யாம்ருதவிஷயமாக ருக்வேதசுருதியில் சொல்லியிருப்பது பின்வருமாறு—

"ओमिति सत्यं नेत्यनृतं तदेतत्पुष्पं फलं वाचो यत्सत्यम्। सहीश्वरो यशस्वी कल्याणकीर्तिर्भविता, पुष्पं हि फलं वाचः सत्यं वदति। अथैतन्मूलं वाचो यदनृतम्। तद्यथा—वृक्ष आविर्मूलः शुष्यति स उद्वर्तते। एवमेवानृतं वदन्नाविर्मूलमात्मानं करोति स शुष्यति स उद्वर्तते। तस्मादनृतं न वदेत् दयेत त्वेतेन" ஓம்=தருகிறேம், என அங்கீகரித்தல் ஸத்யமாகும். பிறகு இல்லை என்பது பொய்யாகும். ஸத்யமென்பது யாதுண்டோ இது வாக்கினது புஷ்பமும் பழமுமாகும். ஸத்தியஞ் சொல்லும் மனுஷ்யன் ஈசுவரனும், யசஸ்வியும், நல்ல கீர்த்தியுள்ளவனுமாவான். வாக்கின் புஷ்பமும் பழமுமான ஸத்தியத்தையன்றோ சொல்லுகிறான். பிறகு பொய்யென்பது யாதுண்டோ இது வாக்கின் வேராகவாகிறது. அது எவ்விதமெனின் கூறுவாம். வெளியிலெடுக்கப்பட்ட வேரையுடைய மரமானது உலர்ந்து விடுகிறது. அந்த விருக்ஷம் கீழிலும் விழுந்து விடுகிறது என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே பொய் சொல்லுகின்றவன் தனது ஆத்மாவை—தேஹத்தை, வேரற்றதாகச் செய்து விடுகிறான். அது உலர்ந்தும் விடுகிறது. அது கீழிலும் விழுந்துவிடுகிறது. ஆனதுபற்றிப் பொய்யைச் சொல்லலாகாது. ஆனாலோ இந்த அம்ருதத்தினால் दयेत=ஸங்கடம் வந்தகாலத்தில் சரீரத்தை ரக்ஷித்துக்

वै पुमान् । भिक्षवे सर्वमोङ्कुर्वन्नालं कामेन चात्मने ॥ ४१ ॥ अथैतत्पूर्ण-
मभ्यात्मं यच्च नेत्यनृतं वचः । सर्वं नेत्यनृतं ब्रूयात्स दुष्कीर्तिः श्वसन्मृतः

தருகிறேன், என்பதான யாதொரு அக்ஷரமுண்டோ அது பராக்காக=சொல்லுகின்றவனுடைய பணத்தைக் கிரஹித்துக்கொண்டு வெகுதூரத்தில் போகிவிடுகிறதாக, ஆவதுபற்றி ரிக்தமாக=பூர்த்தியைத் தராததாக, ஆகிவிடுகிறது. ஆகவே எந்தப்புருஷன் யாசகனையும் பொருட்டு யாதேனுமொன்றைத் தருகிறேன் என்று சொல்லுகின்றானோ அவன் அந்தப் பொருளினால் ரிக்தனாக=குறைவையடைந்தவனாக, ஆகிவிடுகிறான். (41) இவ்விதமிருக்க ஸர்வத்தையும் யாசகனுக்குத் தருவதாகச் சொல்லுகின்றவன் தன்னையும் பொருட்டுள்ள காமத்தினால் பூர்ணனாகவாகமாட்டான். அதாவது:—அவனுக்குப் போகமானது ஸித்திக்கமாட்டாது என்றும். பிறகு "இல்லை" என்ற யாதொரு அந்ருதவசனமுண்டோ இது பொருளுக்கு நாசமில்லாமைபற்றி பூர்ணமாகவும், தனக்கு எதிரில் பிறரது பணத்தைக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பதுபற்றி அப்யாத்மமாகவும் ஆகிறது. (எவன் எப்பொழுதும் எனக்கு ஒன்றுமேயில்லை. கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் எனச் சொல்லுகின்றானோ அவனன்றோ அந்த அந்ருதத்தினால் பிறருடைய அர்த்தங்களை ஆகர்ஷித்து விடுகிறான் என்பது உலகப்ரஸித்தம். அங்ஙனமாயின் இந்தப் பொய்யையே எப்பொழுதுமே ஸேவிப்போமென்றாலோ) எவனொருவன் ஸர்வமும் இல்லை என்று பொய் சொல்லுகின்றானோ

கொள்ளலாம் என்றும். இந்தச் சுருதியிலிருந்து அந்ருதம் சொல்லுவதே கூடாதென்றும், அந்ருதஞ்சொன்னால் அல்லாது சரீரத்துக்கு வரும் ஸங்கடம் தீராது என்ற ஸமயத்தில் மட்டும் சரீரஜீவனத்திலுள்ள தயைகாரணமாய் அந்ருதம் ஸம்மதிக்கப்படுகிறது என்றும் வெளியாகிறது. இவ்விதமிருப்பினும் சுக்கிராசாரியர் வாக்குக்குப் பதிலாகச் சரீரத்தைச் சொல்லி இந்தச் சரீரமாகிற மரத்துக்கு ஸத்யமானது புஷ்பமும் பழமுமாகும் என்றும் அந்ருதமானது வேராகவாகுமென்றும் கூறி வேரில்லாவிடில் மரம் பட்டுவிடுவதைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டி அந்ருதத்தால்தான் சரீரம் ஜீவிக்கும் எனத் திருத்திப் பொருள் கூறி முடிவில் எட்டுவிதமான ஸங்கடம் நேர்ந்த காலத்தில் பொய் சொல்லுவது தவறாகாது என்றும் சொன்னாரென்று ஏற்படுகிறது.

॥ ४२ ॥ स्त्रीषु नर्मविवाहे च वृत्त्यर्थे प्राणसङ्कटे । गोब्राह्मणार्थे हिंसायां नानृतं स्याज्जुगुप्सितम् ॥ ४३ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे वामनचरित्रनिरूपणं नाम एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

अथ विंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—बलिरेवं गृहपतिः कुलाचार्येण भाषितः । तूष्णीं भूत्वा क्षणं राजन्नुवाचावहितो गुरुम् ॥ १ ॥ बलिरुवाच—सत्यं भगवता

அவன் கெட்ட கீர்த்தியை யுடையவனுய் மூச்சுவிடும் பிணமேயாவான். (42) ஆகவே ஸ்திரீகளிடத்திலும்=ப்ரோத்ஸாஹனஞ் செய்தல்மூலம் அவர்களை வசப்படுத்தும் விஷயத்திலும், பரிஹாஸ ஸமயத்திலும், விவாஹவிஷயத்திலும்=வரன் கன்னிகை இவர்களை ஸ்துதிக்கும் விஷயத்திலும், ஜீவனவிஷயத்திலும், ப்ராணனுக்கு ஸங்கடம் நேரும்பொழுதும், பசுக்களுக்கும் ப்ராம்ஹணர்களுக்கும் ஹிதம் செய்யும் விஷயத்திலும், ஒருவனுக்கு ஹிம்ஸையானது ப்ராப்தமானபொழுதும் சொல்லும் பொய்யானது வெறுக்கத்தக்கதாக வாகமாட்டாது. (43) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் வாமன சரித்திர நிரூபணமென்ற பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••*•••—

இருபதாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) विंशे त्वनृतभीतोऽसौ ज्ञात्वापि कपटं हरेः ।
ददावेव ततो विष्णुस्सहसाऽवर्धताद्भुतम् ॥ १ ॥

(க-ரை) பொய் பேசுவதில் பயந்தவனுன இந்தப் பலி ஹரியின் கபடத்தை யறிந்திருந்தபோதிலுங்கூட அவர் கேட்டதைக் கொடுக்கவே செய்தான். தானத்தைப் பெற்ற பின்னர் விஷ்ணு

प्रोक्तं धर्मोऽयं गृहमेधिनाम् । अर्थं कामं यशो वृत्तिं यो न बाधेत कर्हि-
चित् ॥ २ ॥ स चाहं वित्तलोभेन प्रत्याचक्षे कथं द्विजम् । प्रतिश्रुत्य ददा-
मीति प्राह्लादिः कितवो यथा ॥ ३ ॥ नह्यसत्यात्परोऽधर्म इति होवाच
भूरियम् । सर्वं सोढुमलं मन्ये ऋतेऽलीकपरं नरम् ॥ ४ ॥ नाहं बिभेमि
निरयान्नाधन्यादसुखार्णवात् । न स्थानच्यवनान्मृत्योर्यथा विप्रप्रलम्भनात्
॥ ५ ॥ यद्यद्धास्यति लोकेऽस्मिन्संपरेतं धनादिकम् । तस्य त्यागे निमित्तं

வானவர் ஆஸ்சரியமாக இருக்கும்படி சீக்கிரமாக வளர்ந்தார் என இந்த இருபதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ராஜன்! குலாசாரியராலிவ் விதம் சொல்லப்பட்ட கிருஹபதியான பலி க்ஷணகாலம் மௌன மாகவிருந்து வினயத்துடன் குருவைப் பார்த்துச் சொல்லலுற் ருன். (1) பலி சொல்லலுற்ருன்—எதானது அர்த்தத்தையும், கா மத்தையும், யசஸ்ஸையும், ஜீவிகையையும் ஒருபொழுதும் பாதிக் கமாட்டாதோ இதன்ருே கிரஹஸ்தர்களின் தர்மமாகும் என்று பகவானுன உம்மால் எது சொல்லப்பட்டதோ அது உண்மையே. (2) ப்ரஹ்லாதகுலத்தில் பிறந்த அந்தநான் அயோக்கியன்போலத் தருகிறேன் என முதலில் ப்ரதிக்ஞை செய்துவிட்டு பணத்திலுள்ள ஆசையினுல் ப்ராம்ஹணனே எவ்விதம் மறுத்துக் கூறுவேன். (3) அஸத்யத்தைக் காட்டிலும் மேலான அதர்மமில்லை என்றல்லவோ இந்தப் பூமியானது சொல்லுகிறது. பொய் பேசும் மனிதனைத் தவிர்த்து யாவையும் நான் சுமக்கலாமென வெண்ணுகிறேன். (4) ப்ராம்ஹணனே ஏமாற்றுவதிலிருந்து எவ்விதம் நான் பயப்படுகின் றேனே இவ்விதம் நரகத்தினின்றுமில்லை, தாரித்யத்தினின்றுமில்லை, துக்கஸமுத்திரத்தினின்றுமில்லை, ஸ்தானச்யுதியினின்றும், மர ணத்தினின்றுமில்லை. (5) இவ்வுலகில் தனத்தையாதியாகவுடைய எந்த எந்தப் பொருளுண்டோ அவை யாவும் மிருதனுன புருஷனை விடவே போகிறது. அந்தப் பொருளை உயிருடனிருக்கும்பொழு தே ஏன் கொடுக்கக்கூடாது. (ஆயினும் ஜீவனத்துக்கேற்படும் ஸங்கடத்தைப் பரிஹரிக்கவேண்டி பாதி கொடு என்பீரேல்?) கொடுக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட அந்த அர்த்தத்தினுல் ப்ராம்ஹ

किं विप्रस्तुष्येन्न तेन चेत् ॥ ६ ॥ श्रेयः कुर्वन्ति भूतानां साधवो दुस्त्यजासुभिः । दध्यङ्शिबिप्रभृतयः को विकल्पो धरादिषु ॥ ७ ॥ यैरियं बुभुजे ब्रह्मन्दैत्येन्द्रैरनिवर्तिभिः । तेषां कालोऽग्रसील्लोकान्न यशोऽधिगतं भुवि ॥ ८ ॥

सुलभा युधि विप्रर्षे ह्यनिवृत्तास्तनुत्यजः । न तथा तीर्थ आयाते श्रद्धया ये धनत्यजः ॥ ९ ॥ मनस्विनः कारुणिकस्य शोभनं यदर्थिकामोपनयेन दुर्गतिः । कुतः पुनर्ब्रह्मविदां भवादृशां ततो वटोरस्य ददामि

ணன் ஸந்தோஷிக்க இடமில்லாமல் போகுமானுல் அப்பாதிப் பொருளின் தியாகத்தில் காரணமென்ன இருக்கின்றது? ஒன்றுமே இல்லை. யாசித்ததைவிட அற்பப்பொருளைக் கொடுத்தல்மூலம் ப்ராம்ஹணனுக்கு ஸந்தோஷமேற்படாமைபற்றித் தானமானது வீணேயாகும். (ஆகவே அவன் கேட்டது யாவையுமேதான் கொடுக்கவேண்டும்.) (6) ததீசி, சிபி முதலிய ஸாதுக்கள் விடமுடியாத ப்ராணன்களைக் கொண்டே ப்ராணிகளுக்கு நன்மையைச் செய்திருக்கின்றனர். இவ்விதமிருக்கப் பூமி முதலியவற்றில் விசாரத்துக்கிடமேது? (7) ஹே ப்ரம்ஹன்! யுத்தத்தில் புறமுதுகு காட்டாதவர்களான எந்த அஸுரஸ்ரேஷ்டர்களினுல் இந்தப் பூமியானது அனுபவிக்கப்பட்டதோ அவர்களின் இஹலோக பரலோகங்களைக் காலமானது விழுங்கிவிட்டது. ஆயினும் பூமியிலடையப்பட்ட யசஸ்ஸை மட்டும் அழிக்கவில்லை. (8)

ஹே விப்ரர்ஷே! யுத்தத்தில் முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்காது சரீரத்தை விடுகின்றவர்கள் எளிதில் கிடைப்பர். நல்ல பாத்திரமானது வந்தபொழுது ஶ்ரத்தையுடன் எவர்கள் தனத்தைக் கொடுப்பரோ அத்தகையவர் அவ்விதம் எளிதில் கிடைக்கமாட்டார். (ஆகவே செய்தற்கரிதான தனத்யாகமேதான் என்னுல் செய்யத்தக்கது.) (9) நல்ல மனதுள்ளவனும், கருணை நிறைந்தவனுமானவனுக்குப் பொதுவாக யாசகர்களின் இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து வைத்தல்மூலம் வரும் யாதொரு ஏழ்மையுண்டோ அது சோபனமேயாகும். இவ்விதமிருக்க உம்போன்ற ப்ரம்ஹவித்துக்களின் காமபூர்த்தி செய்தலினுல் வரும் தாரித்ரியம் மங்கள

वाञ्छितम् ॥ १० ॥ यजन्ति यज्ञक्रतुभिर्यमादृता भवन्त आम्नायविधानकोविदाः । स एव विष्णुर्वरदोऽस्तु वा परो दास्याम्यमुष्मै क्षितिमीप्सितां मुने ॥ ११ ॥ यद्यप्यसावधर्मेण मां बध्नीयादनागसम् । तथाप्येनं न हिंसिष्ये भीतं ब्रह्मतनुं रिपुम् ॥ १२ ॥ एष वा उत्तमश्लोको न जिहासति यद्यशः । हत्वा मैनां हरेद्युद्धे शयीत निहतो मया ॥ १३ ॥

श्रीशुक उवाच—एवमश्रद्धितं शिष्यमनादेशकरं गुरुः । शशाप दैवप्रहितः सत्यसन्धं मनस्विनम् ॥ १४ ॥ दृढं पण्डितमान्यज्ञः स्तब्धोऽ-

---

கரமானது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகவே இந்த ப்ரம்ஹசாரியினுடைய இஷ்டத்தைக் கொடுக்கிறேன். (10) *சுருதியில் கூறியுள்ள யாகானுஷ்டான விஷயத்தில் ஸமர்த்தர்களான நீங்கள் ஆதரவுடன் கூடினவர்களாய் யக்ஞங்களாலும் க்ரதுக்களாலும் எவரை ஆராதிக்கின்றீர்களோ வரதரான அதே விஷ்ணுவாகவோ, அல்லது சத்துருவாகவோ(இவர்)இருக்கட்டும். ஹே முனே! இவரையும் பொருட்டு விருப்பப்பட்ட பூமியைக் கொடுக்கப்போகின்றேன். (11) இவர் நிரபராதியான என்னை அதர்மமாக கட்டுவார்: ஆயினுங்கூடப் பயந்தவனும், ஆனதுபற்றியே ப்ராம்ஹணசரீரமெடுத்தவனுமான இந்தச் சத்துருவை நான் ஹிம்ஸிக்கப்போவதில்லை. (12) இந்த உத்தமஸ்லோகனான விஷ்ணு யஸஸ்ஸை விட்டுவிட விரும்பானாயின் போரில் என்னைக் கொன்று இந்தப் பூமியைக் கொண்டுபோவான். அல்லது என்னால் கொல்லப்பட்டு படுக்கவாவது செய்வான் என்றான். (13)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் தனது வார்த்தையில் ஸ்ரத்தை கொள்ளாதவனும், தனது உத்தரவுப்படி நடவாதவனும், ஸத்யஸந்தனும், மனஸ்வியுமான சிஷ்யனை தைவத்தினலேவப்பட்டவரான குருவான சுக்கிராசாரியர் சபித்தார். (14) அதிகமாகத் தன்னைப் பண்டிதனாக வெண்ணிக்கொண்டவனும், உண்மையில் அக்ஞனும், நம்மை யுபேக்ஷித்ததன்மூலம் வணக்கமற்றவனுமாக

---

* இவன் வடுவென்று. உனது சத்துருவான விஷ்ணுவென்று சொன்னேனே எனின்? அப்படியாயின் நிச்சயமாய்க் கொடுக்கவே செய்வேன் என்று சொல்லுகிறான்.

स्यस्मदुपेक्षया । मच्छासनातिगो यस्त्वमचिराद्भ्रश्यसे श्रियः ॥ १५ ॥ एवं शप्तः स्वगुरुणा सत्यान्न चलितो महान् । वामनाय ददावेनामर्चित्वोदकपूर्वकम् ॥ १६ ॥ विन्ध्यावलिस्तदागत्य पत्नी जालकमालिनी । आनिन्ये कलशं हैममवनेजन्यपां भृतम् ॥ १७ ॥ यजमानः स्वयं तस्य श्रीमत्पादयुगं मुदा । अवनिज्यावहन्मूर्ध्नि तदपो विश्वपावनीः ॥ १८ ॥ तदाऽसुरेन्द्रं दिवि देवतागणा गन्धर्वविद्याधरसिद्धचारणाः। तत्कर्म सर्वेऽपि गृणन्त आर्जवं प्रसूनवर्षैर्ववृषुर्मुदान्विताः ॥ १९ ॥ नेदुर्मुहुर्दुन्दुभयः सहस्रशो गन्धर्वकिंपूरुषकिन्नरा जगुः । मनस्विनानेन कृतं सुदुष्करं विद्वानदाद्यद्रिपवे जगत्त्रयम् ॥ २० ॥ तद्वामनं रूपमवर्धताद्भुतं हरेरनन्त-

---

இருக்கின்றனை. எந்த நீ என்னுடைய கட்டளையை மீறினையோ அந்த நீ சீக்கிரமாய் ராஜ்யஸ்ரீயிலிருந்து நழுவிவிடப் போகின்றனை என்றார். (15) இவ்விதம் தனது குருவினால் சபிக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட மஹானான அவன் ஸத்தியத்தினின்றும் சலிக்காதவனாய் பூஜித்து ஜலபூர்வகமாக வாமனனையும்பொருட்டு இந்தப் பூமியைக் கொடுத்தே விட்டான். (16) முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட மாலாவிசேஷத்தை யணிந்தவளான விந்த்யாவளி என்ற அவனது பத்னியானவள் அப்பொழுதுவந்து அலம்புவதற்குவேண்டிய ஜலங்கள் நிறைந்ததும் பொன்மயமானதுமான கலசத்தை அருகில் கொண்டுவந்தாள். (17) யஜமானனான பலி தானே ஸந்தோஷத்துடன் காந்தியுள்ள அவருடைய இருகால்களையும் அலம்பி உலகத்தைப் பரிசுத்தஞ்செய்கின்ற அந்த ஜலத்தைத் தலையில் வஹித்தான். (18) அப்பொழுது ஆகாசத்திலுள்ள தேவதாகணங்களும் கந்தர்வர், வித்யாதரர், ஸித்தர், சாரணர் இவர்களுமான யாவரும் ஸந்தோஷத்துடன்கூட அவனுடைய காரியத்தையும், ருஜுவான ஸ்வபாவத்தையும் புகழ்ந்துகொண்டு புஷ்பவர்ஷங்களினால் அஸுரேந்திரனைக் குறித்து வர்ஷித்தனர். (19) துந்துபிவாத்தியங்கள் அடிக்கடி முழங்கின. ஆயிரக்கணக்கான கந்தர்வர், கிம்புருஷர், கின்னரர் இவர்கள் அறிந்திருந்துங்கூட, சத்துருவையும் பொருட்டு மூவ்வுலகையும் எக்காரணம்பற்றிக் கொடுத்தானோ அக்காரணம்பற்றி மனஸ்வியான இவனால் செய்யப்பட்ட செய்தற்கரிதான காரியத்தைக் கொண்டாடினர். (20) பூமி ஆகாசம் திக்குகள் தேவலோகம்

स्य गुणत्रयात्मकम् । भूः खं दिशो द्यौर्विवराः पयोधयस्तिर्यङ्नृदेवा ऋषयो यदासत ॥ २१ ॥

काये बलिस्तस्य महाविभूतेः सहर्त्विगाचार्यसदस्य एतत् । ददर्श विश्वं त्रिगुणं गुणात्मके भूतेन्द्रियार्थाशयजीवयुक्तम् ॥ २२ ॥ रसामचष्टाङ्घ्रितलेऽथ पादयोर्महीं महीध्रान्पुरुषस्य जङ्घयोः । पतत्त्रिणो जानुनि विश्वमूर्तेरूर्वोर्गणं मारुतमिन्द्रसेनः ॥ २३ ॥ सन्ध्यां विभोर्वाससि गुह्य ऐक्षत्प्रजापतीञ्जघने आत्ममुख्यान् । नाभ्यां नभः कुक्षिषु सप्तसिन्धूनुरुक्रमस्योरसि चर्क्षमालाम् ॥ २४ ॥ हृद्यङ्ग धर्मं स्तनयोर्मुरारेर्ऋतं च सत्यं च मनस्यथेन्दुम् । श्रियं च वक्षस्यरविन्दहस्तां कण्ठे च सामानि सम-

---

விவரங்கள் ஸமுத்திரங்கள் பசு பக்ஷிகள் மனிதர் தேவர் ருஷிகள் ஆகிய யாவும் எந்த ரூபத்தில் இருந்தனவோ குணத்ரயாத்மகமானதும், அனந்தனான ஹரியினுடையதுமான அந்த வாமனரூபமானது ஆஶ்சரியமாக இருக்கும்படி வளர்ந்தது. (21)

ருத்விக் ஆசாரியர் ஸதஸ்யர் இவர்களுடன்கூடின பலியானவன் மஹாவிபூதியையுடைய அந்தப் பகவானுடைய குணாத்மகமான தேஹத்தில் மஹாபூதங்கள் இந்திரியங்கள் சப்தாதிவிஷயங்கள் சித்தங்கள் ஜீவன்கள் இவற்றுடன் கூடினதும் த்ரிகுணாத்மகமுமான இந்த விஶ்வத்தைப் பார்த்தான். (22) பிறகு இந்திரஸேனனான பலி விஶ்வமூர்த்தியான பகவானுடைய பாததலத்தில் ரஸாதலத்தையும், பாதங்களில் பூமியையும், புருஷனுடைய ஜங்கைகளில் மலைகளையும், முழங்கால் முட்டுகளில் பக்ஷிகளையும், துடைகளில் வாயுக்கூட்டத்தையும் கண்டான். (23) விபுவின் வஸ்திரம் தரிக்குமிடத்தில் ஸந்தியையும், குஹ்யத்தில் ப்ரஜாபதிகளையும், பின்தட்டில் தன்னை முக்யமாகக்கொண்ட அஸுரர்களையும், நாபியில் ஆகாசத்தையும், வயிற்றில் ஏழுஸமுத்திரங்களையும், உருக்கிரமனுடைய வக்ஷஸ்ஸில் நக்ஷத்திரமாலைகளையும் கண்டான். (24) ஹே அங்க! ஹிருதயத்தில் தர்மத்தையும், முராரியின் ஸ்தனங்களில் ருதத்தையும்=ப்ரியமான வார்த்தையையும், ஸத்யத்தையும்=ஸமதரிசனத்தையும், பிறகு மனத்தில் சந்திரனையும், மார்பில் தாமரஸ புஷ்பத்தைக் கையிலுடைய லக்ஷ்மியையும், கண்டத்தில் எல்லா

स्तरेफान् ॥ २५ ॥ इन्द्रप्रधानानमरान्भुजेषु तत्कर्णयोः ककुभो द्यौश्च मूर्ध्नि । केशेषु मेघान् श्वसनं नासिकायामक्ष्णोश्च सूर्यं वदने च वह्निम् ॥ २६ ॥ वाण्यां च छन्दांसि रसे जलेशं भ्रुवोर्निषेधं च विधिं च पक्ष्मसु । अहश्च रात्रिं च परस्य पुंसो मन्युं ललाटेऽधर एव लोभम् ॥ २७ ॥ स्पर्शे च कामं नृप रेतसोऽम्भः पृष्ठे त्वधर्मं क्रमणेषु यज्ञम् । छायासु मृत्युं हसिते च मायां तनूरुहेष्वोषधिजातयश्च ॥ २८ ॥ नदीश्च नाडीषु शिला नखेषु बुद्धावजं देवगणानृषींश्च । प्राणेषु गात्रे स्थिरजङ्गमानि सर्वाणि भूतानि ददर्श वीरः ॥ २९ ॥

सर्वात्मनीदं भुवनं निरीक्ष्य सर्वेऽसुराः कश्मलमापुरङ्ग । सुदर्शनं चक्रमसह्यतेजो धनुश्च शार्ङ्गं स्तनयित्नुघोषम् ॥ ३० ॥ पर्जन्यघोषो जलजः

ஸாமங்களையும், எல்லாச் சப்தங்களையும் கண்டான். (25) தோள்களில் இந்திரனை ப்ரதானனாகவுடைய தேவர்களையும், அவருடைய காதுகளில் திக்குகளையும், தலையில் தேவலோகத்தையும், கேசங்களில் மேகங்களையும், நாஸிகையில் வாயுவையும், கண்களில் ஸூரியனையும், வாயில் அக்னியையும் கண்டான். (26) வாக்கில் வேதங்களையும், நாக்கில் வருணனையும், புருவங்களில் நிஷேதத்தையும், இமைமயிர்களில் விதியையும், பரமபுருஷனுடைய நெற்றியில் பகலையும் ராத்திரியையும் கோபத்தையும், கீழுதட்டில் லோபத்தையும் கண்டான். (27) ஹே ந்ருப! ஸ்பர்சத்தில் காமத்தையும், ரேதஸ்ஸில் ஜலத்தையும், பிருஷ்டத்தில் அதர்மத்தையும், நடைகளில் யக்ஞத்தையும், நிழல்களில் மிருத்யுவையும், சிரிப்பில் மாயையையும், உடம்பில் முளைத்த உரோமங்களில் கொடி வகைகளையும் கண்டான். (28) நாடிகளில் நதிகளையும், நகங்களில் கற்பாறைகளையும், புத்தியில் ப்ரம்ஹதேவனையும், ப்ராணன்களில் தேவகணங்களையும், ருஷிகளையும், சரீரத்தில் ஸ்தாவரஜங்கமங்களான எல்லா ப்ராணிகளையும் வீரனான பலி கண்டான். (29)

ஹே அங்க! ஸர்வாத்மாவான பகவானிடத்தில் இந்த விஸ்வத்தைக் கண்டு எல்லா அஸுரர்களும் மயக்கத்தை யடைந்தனர். பொறுக்கவியலாத தேஜஸ்ஸையுடைய ஸுதர்சனமென்ற சக்கிர

पाञ्चजन्यः कौमोदिकी विष्णुगदा तरस्विनी । विद्याधरोऽसिः शतचन्द्र-
युक्तस्तूणोत्तमावक्षयसायकौ च ॥३१॥ सुनन्दमुख्या उपतस्थुरीशं पार्षद-
मुख्याः सहलोकपालाः । स्फुरत्किरीटाङ्गदमीनकुण्डलश्रीवत्सरत्नोत्तम
मेखलाम्बरैः ॥ ३२ ॥ मधुव्रतस्रग्वनमालया वृतो रराज राजन्भगवानुरु-
क्रमः । क्षितिं पदैकेन बलेर्विचक्रमे नभः शरीरेण दिशश्च बाहुभिः॥३३॥
पदं द्वितीयं क्रमतस्त्रिविष्टपं न वै तृतीयाय तदीयमण्वपि । उरुक्रमस्या
ङ्घ्रिरुपर्युपर्यथो महर्जनाभ्यां तपसः परं गतः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे भूमिदानविश्वरूप-
दर्शनयोर्वर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

மும், மேகத்துக்கொப்பான சப்தத்தையுடைய சார்ங்கமென்ற வில்லும் (30) மேகத்துக்கொப்பான கோஷத்தையுடைய பாஞ்சஜன்யமென்ற சங்கமும், மிக்க வலுவுள்ள கௌமோதகீ என்ற விஷ்ணுவின் கதையும், சதசந்திரமென்ற கோசத்துடன் கூடின வித்யாதரன் என்ற பெயரையுடைய கத்தியும், குறையாத பாணங்களையுடைய சிறந்த இரண்டு பாணப்பைகளும் காணப்பட்டன. (31) ஹே ராஜன்! ஸுனந்தரை முதன்மையாகக் கொண்ட பார்ஷத ஸ்ரேஷ்டர்கள் லோகபாலர்களுடன் கூடினவர்களாய்க் கொண்டு ஈஸ்வரனை ஸ்துதித்தனர். ப்ரகாசிக்கின்ற கிரீடம், தோள்வளை, மீனம்போன்ற குண்டலம் இவற்றையுடையவரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மரு, கௌஸ்துபமென்ற சிறந்தரத்தினம், மேகலை, வஸ்திரம் இவற்றுடன் கூடினவருப், வண்டுகளின் வரிசைகளையுடைய வனமாலையினால் சூழப்பட்டவருமாக உருக்கிரமனான பகவான் ப்ரகாசித்தார். ஒரே அடிவைப்பினால் பலியின் பூமியையும், சரீரத்தினால் ஆகாசத்தையும், பாகுக்களினால் திக்குகளையும் அளந்தார். (32–33) இரண்டாவது அடியை அளக்கும் அவருக்கு அவனுடைய ஸ்வர்க்கலோகமானது கொஞ்சம் மட்டும்தான் கண்டது. மூன்றாவது அடியையும் பொருட்டு ஒன்றுமே இருக்கவில்லை' பிறகு உருக்கிரமனுடைய காலானது மஹர்லோகம் ஜனலோகம் தபோலோகம் இவற்றைக் காட்டிலுங்கூட மேலே போய்விட்டது.

अथैकविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—सत्यं समीक्ष्याब्जभवो नखेन्दुभिर्हतस्वधामद्युति-
रावृतोऽभ्यगात् । मरीचिमिश्रा ऋषयो बृहद्व्रताः सनन्दनाद्या नरदेव यो-
गिनः ॥ १ ॥ वेदोपवेदा नियमान्विता यमास्तर्केतिहासाङ्गपुराणसंहिताः ।

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் பூமிதானம் விஶ்வரூபதர்சனம் இவற்றை வர்ணித்தலென்ற இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) एकविंशे यज्ञापूर्तिमिषेण बलिबन्धनम् ।
विष्णुना कृतमुत्कर्षं तस्य ख्यापयितुं जने ॥ १ ॥

(க—ரை) மூன்றாவது அடி பூர்த்தியாகவில்லை என்பதை வியாஜமாகக் கொண்டு, ஜனங்களிடத்தில் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தைப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டி விஷ்ணுவினால் பலியின் பந்தனம் செய்யப்பட்டது என இந்த இருபத்தொன்றாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே நரதேவ! ஸத்யலோகத்தை யடைந்த பகவத்சரணத்தை ப்ரம்ஹதேவன் கண்டு அச்சரணங்களிலுள்ள நகங்களாகிற சந்திரன்களினால் போக்கப்பட்ட தனது உலகின் காந்தியை யுடையவராயும், தானும் அந்தக் காந்திகளினால் சூழப்பட்டவராயுங்கொண்டு அதனருகில் வந்து சேர்ந்தார். அவ்விதமே மரீசியுடன்கூடின ருஷிகளும், ப்ருஹத்தான வ்ரதத்தை யுடையவர்களான (நைஷ்டிகர்களான) ஸனந்தரை யாதியாகக் கொண்ட யோகிகளும், அவ்விதமே வேதங்களும், உபவேதங்களும், நியமத்துடன்கூடின யமங்களும், தர்க்கம், இதிஹாஸம், சிக்ஷை, வ்யாகரணம் சந்தஸ், நிருக்தம் ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்ற ஆறு வேதாங்கங்களும், புராணங்களும், ஸம்ஹிதைகளும், யோகமாகிற காற்றினால் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட ஞானமாகிற அக்னியினால் பொசுக்கப்பட்ட கர்மமலத்தை யுடையவர்களாய் எந்தச்

ये चापरे योगसमीरदीपितज्ञानाग्निना रन्धितकर्मकल्मषाः ॥ २ ॥ ववन्दिरे यत्स्मरणानुभावतः स्वायंभुवं धाम गता अकर्मकम्। अथाङ्घ्रये प्रोन्नमिताय विष्णोरुपाहरत्पद्मभवोऽर्हणोदकम्। समर्च्य भक्त्याभ्यगृणाच्छुचिश्रवा यन्नाभिपङ्केरुहसंभवः स्वयम् ॥ ३ ॥ धातुः कमण्डलुजलं तदुरुक्रमस्य पादावनेजनपवित्रतया नरेन्द्र। स्वर्धुन्यभून्नभसि सा पतती निमार्ष्टि लोकत्रयं भगवतो विशदेव कीर्तिः ॥ ४ ॥ ब्रह्मादयो लोकनाथाः स्वनाथाय समादृताः। सानुगा बलिमाजह्रुः संक्षिप्तात्मविभूतये ॥ ५ ॥ तोयैः समर्हणैः स्रग्भिर्दिव्यगन्धानुलेपनैः। धूपैर्दीपैः सुरभिभिर्लाजाक्षतफलाङ्कुरैः ॥ ६ ॥ स्तवनैर्जयशब्दैश्च तद्वीर्यमहिमाङ्कितैः। नृत्यवादित्रगीतैश्च शङ्खदुन्दुभिनिःस्वनैः ॥ ७ ॥

சரணத்தின் ஸ்மரணமூலம் கர்மமற்ற ஸ்வாயம்புவலோகத்தை யடைந்த மற்றும் எவர்களுண்டோ அவர்களும் நமஸ்கரித்தனர். (1–2) பிறகு சுத்தமான கீர்த்தியை யுடையவரான ப்ரம்ஹதேவன், தான் எவருடைய நாபிகமலத்திலிருந்துஉண்டானரோ அந்த விஷ்ணுவினுடையதும் உயரத்தூக்கப்பட்டதுமான சரணத்துக்கு பாத்யோதகத்தைக் கொடுத்து பூஜித்துப் பக்தியுடன் ஸ்துதித்தார். (3) ஹே நரதேவ! ப்ரம்ஹதேவனுடைய அந்தக் கமண்டலுஜலமானது உருக்கிரமனுடைய கால்களை அலம்புவதால் சுத்திபெற்றதாக ஆனதுபற்றி ஆகாசகங்கையாகவாகிவிட்டது. ஆகாசத்திலோடும் அந்த நதியானது சுத்தமான பகவத்கீர்த்திபோல மூவ்வுலகையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. (4) ப்ரம்ஹதேவனையாதியாகவுடைய லோகநாதர்கள் தமது பரிவாரங்களுடன்கூட மிக்க ஆதரவுள்ளவர்களாய்க் கொண்டு, தனது ஐஸ்வரியத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டவரான (முன்போல் வாமனரூபத்துடனிருப்பவரான) தமது நாதனையும் பொருட்டு பூஜார்ஹங்களான ஜலங்களினலும், மாலைகளினலும், திவ்யங்களான சந்தனப்பூச்சுகளினலும், நறுமணமுள்ள தூபங்களினலும், தீபங்களினலும், பொரி அக்ஷதம் (அரிசி) பழம் முளை இவற்றினலும், அவருடைய வீரியம் மஹிமை இவற்றுடன் கூடின ஸ்தோத்திரங்களினலும், ஜய என்ற சப்தங்களினலும்,

जाम्बवानृक्षराजस्तु भेरीशब्दैर्मनोजवः । विजयं दिक्षु सर्वासु महोत्सवमघोषयत् ॥८॥ महीं सर्वां हृतां दृष्ट्वा त्रिपदव्याजयाच्ञया । ऊचुः स्वभर्तुरसुरा दीक्षितस्यात्यमर्षिताः ॥ ९ ॥ न वा अयं ब्रह्मबन्धुर्विष्णुर्मायाविनां वरः । द्विजरूपप्रतिच्छन्नो देवकार्यं चिकीर्षति ॥ १० ॥ अनेन याचमानेन शत्रुणा वटुरूपिणा । सर्वस्वं नो हृतं भर्तुर्न्यस्तदण्डस्य बर्हिषि ॥ ११ ॥ सत्यव्रतस्य सततं दीक्षितस्य विशेषतः । नानृतं भाषितुं शक्यं ब्रह्मण्यस्य दयावतः ॥ १२ ॥ तस्मादस्य वधो धर्मो भर्तुः शुश्रूषणं च नः । इत्यायुधानि जगृहुर्बलेरनुचरासुराः ॥ १३ ॥ ते सर्वे वामनं हन्तुं शूलपट्टिशपाणयः । अनिच्छतो बले राजन्प्राद्रवञ्जातमन्यवः ॥ १४ ॥

நர்த்தனம் வாத்தியம் கீதம் இவற்றினாலும், சங்கம் துந்துபி இவற்றின் சப்தங்களினாலும் பூஜித்துக் கொண்டாடினர். (5–7)

மனத்துக்கொப்பான வேகமுள்ளவரும், கரடிகளுக்கு அரசுமான ஜாம்பவானேவெனில் மஹத்தான ஸந்தோஷத்தைத் தரும் பகவத்விஜயத்தை எல்லாத் திக்குகளிலும் ப்ரகாசப்படுத்தினர். (8) மூன்றடி என்ற கபடமான யாசனமூலம் தீக்ஷிதனான தமது பர்த்தாவின் பூமி முழுதும் அபஹரிக்கப்பட்டதைக் கண்டு மிகப் பொறுமைகொண்டு அஸுரர்கள் சொல்லலுற்றனர். (9) இவன் ப்ரம்ஹபந்துவேயல்ல. மாயாவிகளுக்குள் சிறந்த விஷ்ணு. ப்ராம்ஹணரூபத்தினல் தன்னை மறைத்துக் கொண்டு தேவகாரியத்தைச்செய்ய விரும்புகிறான். (10) ப்ரம்ஹசாரி வேஷமெடுத்து யாசிக்கின்ற இந்த சத்துருவினால் யாகவிஷயத்தில் பிறரைச் சிக்ஷித்தல் என்பதை நெருத்தினவனான நமது பர்த்தாவின் எல்லாப் பொருளும் அபஹரிக்கப்பட்டு விட்டது. (11) எப்பொழுதுமே ஸத்தியத்தை வ்ரதமாகவுடையவனும், விசேஷித்து யாகதீக்ஷை பெற்றவனும், ப்ராம்ஹண ப்ரியனும், தயாவானுமானவனுக்கு பொய்பேசுவதென்பது முடியாதகாரியமாகும். (12) ஆகவே இந்த விஷ்ணுவின் வதமானது நமக்குத் தர்மமாகவும், பர்த்தாவின் கைங்கரியமாகவுமாகும் என்பதாய் பலியின் வேலைக்காரர்களான அஸுரர்கள் ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்தனர். (13) ஹே ராஜன்! அவர்கள் யாவரும் வாமனனைக் கொல்லவேண்டி சூலம் பட்டிசம்

तानभिद्रवतो दृष्ट्वादितिजानीकपान्नृप । प्रहस्यानुचरा विष्णोः प्रत्यषेध-न्नुदायुधाः ॥ १५ ॥ नन्दः सुनन्दोऽथ जयो विजयः प्रबलो बलः । कुमुदः कुमुदाक्षश्च विष्वक्सेनः पतत्त्रिराट् ॥ १६ ॥ जयन्तः श्रुतदेवश्च पुष्पद-न्तोऽथ सात्वतः । सर्वे नागायुतप्राणाश्चमूं ते जघ्नुरासुरीम् ॥ १७ ॥ हन्यमानान्स्वकान्दृष्ट्वा पुरुषानुचरैर्बलिः । वारयामास संरब्धान्काव्य-शापमनुस्मरन् ॥ १८ ॥

हे विप्रचित्ते हे राहो हे नेमे श्रूयतां वचः । मा युध्यत निवर्तध्वं न नः कालोयमर्थकृत् ॥ १९ ॥ यः प्रभुः सर्वभूतानां सुखदुःखोपपत्तये । तं नातिवर्तितुं दैत्याः पौरुषैरीश्वरः पुमान् ॥ २० ॥ यो नो भवाय प्राग-

---

இவற்றைக் கைகளிலெடுத்துக்கொண்டு பலியானவன் இச்சிக்கா விடினுங்கூட அதைப் பொருட்படுத்தாது ஓடிவந்தனர். (14) ஹே ந்ருப! ஓடிவருகின்ற அந்த அஸுரஸேனாதிபதிகளைக் கண்டு சிரித்துக்கொண்டு விஷ்ணுவின் வேலைக்காரர்கள் ஆயுதங்களை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு தடுத்தனர். (15) பிறகு பதினாயிரம் யானைகளுக்கொப்பான பலமுள்ளவர்களான நந்தர், ஸுனந்தர், ஜயன், விஜயன், ப்ரபலன், பலன், குமுதன், குமுதாக்ஷன், விஷ்வக்ஸேனன், பக்ஷிராஜனான கருடன், ஜயந்தன், ஶ்ருததேவன், பிறகு புஷ்பதந்தன், ஸாத்வதன் ஆகிய அவர்கள் யாவரும் ஆஸுரமான ஸேனையை அடித்தனர். (16–17) பலியானவன், பகவானுடைய அனுசரர்களினால் தன்னைச் சார்ந்தவர்கள் கொல்லப்படுவதைக் கண்டு சுக்கிராசாரியரின் சாபத்தை நினைவிற்கொண்டு கோபமூண்டவர்களான தனது வேலைக்காரர்களைத் தடுத்தான். (18)

ஹே விப்ரசித்தே! ஹே ராஹோ! ஹே நேமே! எனது வார்த்தையானது கேட்கப்படட்டும். போர் செய்யாதீர். விலகுங்கள். இந்தக் காலமானது நமக்கு நன்மையைத்தரமாட்டாது. (19) ஹே அஸுரர்காள்! எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் சுகத்தையோ துக்கத்தையோ தருவதற்கு எது ப்ரபுவோ அந்தக் காலத்தைப் புருஷகாரங்களினால் போக்குவதற்கு ஜீவன் சக்தனல்லன். (20) எந்தக் காலமானது முன்னர் நமது க்ஷேமத்தையும் பொருட்டும் தேவர்களுக்கு அமங்களத்தையும் பொருட்டும் காரணமாகவிருந்ததோ

सीदभवाय दिवौकसाम् । स एव भगवानद्य वर्तते तद्विपर्ययम् ॥ २१ ॥
बलेन सचिवैर्बुद्ध्या दुर्गैर्मन्त्रौषधादिभिः । सामादिभिरुपायैश्च कालं ना-
त्येति वै जनः ॥ २२ ॥ भवद्भिर्निर्जिता ह्येते बहुशोऽनुचरा हरेः । दैवेन-
र्द्धैस्त एवाद्य युधि जित्वा नदन्ति नः ॥ २३ ॥ एतान्वयं विजेष्यामो यदि
दैवं प्रसीदति । तस्मात्कालं प्रतीक्षध्वं यो नोऽर्थत्वाय कल्पते ॥ २४ ॥
श्रीशुक उवाच—पत्युर्निगदितं श्रुत्वा दैत्यदानवयूथपाः । रसां निविविशू
राजन्विष्णुपार्षदताडिताः ॥ २५ ॥

பகவானுன அந்தக் காலமே இப்பொழுது அதற்கு மாருக இருக்கிறது. (21) ஜனமானது, சேனையினுலும், மந்திரிகளினுலும், புத்தியினுலும், கோட்டை முதலியவற்றினுலும், மந்திரம் ஔஷதம் முதலியவற்றினுலும், ஸாமாதிகளான உபாயங்களினுலும் காலத்தை கடக்கவேமுடியாது. (22) ஹரியின் அனுசரர்களான எவர்கள் காலத்தினுல் விருத்தியடைவிக்கப்பட்ட உங்களால் பலதடவை ஜயிக்கப்பட்டனரோ அந்த இவர்களே இப்பொழுது போரில் நம்மை ஜயித்துவிட்டு ஸந்தோஷத்தை யடைகின்றனர். (23) தைவமானது ப்ரஸாதம் செய்யுமானுல் இவர்களை நாம் ஜயிப்போம். ஆகவே எந்தக் காலமானது நமது அனுகூல்யத்துக்கு யோக்கியமானதோ அந்தக் காலத்தை எதிர்பாருங்கள் என்ருன். (24) ஹே ராஜன்! பர்த்தாவின் வார்த்தையைக் கேட்டு, விஷ்ணு பார்ஷதர்களினுல் அடிக்கப்பட்டவர்களான தைத்யர் தானவர் இவர்களின் ஸேனுபதிகள் பாதாளத்தில் ப்ரவேசித்தனர். (25)

பிறகு பக்ஷிகளுக்குள் சிறந்தவரான கருடன் ப்ரபுவின் *ஸங்கல்பத்தை யறிந்து கொண்டு யாகத்தில் ஸோமலதையைப் பிழியும்

---

* ஸர்வசொத்தையும் அபஹரிக்கும்வாயிலாக இவனுக்குள்ள மமதாபிமானத்தைப் போக்கினதுபோல் இப்பொழுது தேஹத்தையும் வசப்படுத்தும் வாயிலாக அஹந்தாபிமானத்தையும் போக்கி மேலான அனுக்கிரஹத்தைச் செய்யவிரும்புகிருர். இவனுக்கொப்பான ஸத்யஸந்தனே தீரனே உலகிலில்லை என அவனுடைய யசஸ்ஸை ப்ரகடனப்படுத்தவேண்டிக் கொஞ்சம் கஷ்டப்படுத்தவும் விரும்புகிருர் என்பதாய் ப்ரபுவின் அபிப்பிராயத்தை யறிந்து கொண்டு கருடன் பலியைக் கட்டினுர் என்பது கருத்து.

अथ तार्क्ष्यसुतो ज्ञात्वा विराट्प्रभुचिकीर्षितम् । बबन्ध वारुणैः पाशैर्बलिं सौत्येऽहनि क्रतौ ॥ २६ ॥ हाहाकारो महानासीद्रोदस्योः सर्वतोदिशम् । गृह्यमाणेऽसुरपतौ विष्णुना प्रभविष्णुना ॥ २७ ॥ तं बद्धं वारुणैः पाशैर्भगवानाह वामनः । नष्टश्रियं स्थिरप्रज्ञमुदारयशसं नृप ॥ २८ ॥ पदानि त्रीणि दत्तानि भूमेर्मह्यं त्वयासुर । द्वाभ्यां क्रान्ता मही सर्वा तृतीयमुपकल्पय ॥ २९ ॥ यावत्तपत्यसौ गोभिर्यावदिन्दुः सहोडुभिः । यावद्वर्षति पर्जन्यस्तावती भूरियं तव ॥ ३० ॥ पदैकेन मया क्रान्तो भूर्लोकः खं दिशस्तनोः । स्वर्लोकस्तु द्वितीयेन पश्यतस्ते स्वमात्मना ॥ ३१ ॥ प्रतिश्रुतमदातुस्ते निरये वास इष्यते । विश त्वं निरयं तस्माद्गुरुणा चा-

---

தினத்தில் வாருணங்களான பாசங்களினால் பலியைக் கட்டினார். (26) ஸர்வபாலகனான விஷ்ணுவினால் அஸுரபதியானவன் கட்டப்படும்பொழுது ஆகாசம் பூமி இவ்விடங்களிலும் எல்லாத்திக்குகளிலும் ஹா! ஹா! என்ற பெரிய சப்தமானது உண்டாயிற்று. (27) ஹே நிருப! வாருணங்களான பாசங்களினால் கட்டப்பட்டவனும் ஐஸ்வரியத்தை யிழந்தவனும், நிலைத்த ப்ரக்ஞையை யுடையவனும், கம்பீரமான யசஸ்ஸை யுடையவனுமான அவனைப் பார்த்து பகவானான வாமனன் சொல்லலுற்றார். (28) ஹே அஸுர! உன்னால் எனக்குப் பூமியின் மூன்றடிகள் கொடுக்கப்பட்டன. அவற்றுள் இரண்டடிகளினால் பூமிமுழுதும் அளக்கப்பட்டுவிட்டது. மூன்றாவதடிக்கு இடத்தை யேற்படுத்து. (29) இந்தச் சூரியன் கிரணங்களினால் எவ்வளவுதூரம் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றானோ, சந்திரன் நக்ஷத்திரங்களுடன்கூட எவ்வளவு தூரம் ப்ரகாசப்படுத்துகின்றானோ, மேகமானது எவ்வளவு தூரம்வரை வர்ஷிக்கின்றதோ அதுவரையுள்ள இந்தப் பூமிதான் உன்னைச் சேர்ந்தது. (30) ஒரே அடியினால் வியாபியான என்னால் பூலோகமானது நீ பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே அளக்கப்பட்டுவிட்டது. சரீரத்தினால் ஆகாசமும் திக்குகளும் அளக்கப்பட்டன. ஸ்வர்லோகமோ இரண்டாவது அடியினால் அளக்கப்பட்டது. உன்னுடைய எல்லாச் சொத்தும் இத்துடன் தீர்ந்துவிட்டது. (31) ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்ட பொருளைக் கொடுக்காத உனக்கு நரகவாஸமானது இச்சிக்

नुमोदितः ॥ ३२ ॥ वृथा मनोरथस्तस्य दूरे स्वर्गः पतत्यधः । प्रतिश्रुत-
स्याऽदानेन योऽर्थिनं विप्रलम्भते ॥ ३३ ॥ विप्रलब्धो ददामीति त्वयाहं
चाढ्यमानिना । तद्व्यलीकफलं भुङ्क्ष्व निरयं कतिचित्समाः ॥ ३४ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे बलिनिग्रहवर्णनं
नामैकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

கப்படுகிறது. ஆனதுபற்றி குருவான சுக்கிராசாரியால் அனும திக்கப்பட்டவனுய்க் கொண்டு நரகத்தில் ப்ரவேசிப்பாயாக. (32) (*)ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதைக் கொடுக்காமல் எவன் யாசகனை ஏமாற்றுகின்றானே அவனுடைய மனோரதமும் வீணே. ஸ்வர்க்க மும் வெகுதூரத்தில் தான். அவனும் நரகத்தை யடைந்தே தீரு வான். (33) பணக்காரன் எனக் கர்வங்கொண்ட உன்னால் தருகி றேன் என நான் ஏமாற்றப்பட்டேன். நரகத்தில் சிலவருஷங்கள் முடிய அந்தப் பொய்யின் பலனை யனுபவிப்பாயாக என்றார். (34)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
பலி நிக்ரஹவர்ணனமென்ற இருபத்தோன்றாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) द्वाविंशे तु प्रसन्नः सन् प्रस्थाप्य सुतलं बलिम् ।
दत्वा वरान् हरिर्न्यूनं मत्वा तद्द्वारपोऽभवत् ॥ १ ॥
समर्पिततनूवित्तनिर्मलाचलभक्तितः ।
छलितो बलिना चित्रं स्वमेवार्पयदच्युतः ॥ २ ॥

(க—ரை) ஹரியானவர் ப்ரஸன்னராக இருந்துகொண்டு வரன் களைக் கொடுத்து பலியை ஸுதலத்துக்கு அனுப்பினது போதாது

(*) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட போதிலுங்கூட ஸ்வர்க்க ப்ரம்சம் வராது தடுக்கவேண்டியும், நரகம் வராது தடுக்கவேண்டியும் ஆலோசிக் கின்ற பலியைப் பார்த்து சொல்லுகிறார்.

अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं विप्रकृतो राजन्बलिर्भगवताऽसुरः । भिद्यमानोऽप्यभिन्नात्मा प्रत्याहाविक्लवं वचः ॥ १ ॥ बलिरुवाच—यद्युत्तमश्लोक भवान्मयेरितं वचो व्यलीकं सुरवर्य मन्यते । करोम्यृतं तन्न भवेत्प्रलम्भनं पदं तृतीयं कुरु शीर्ष्णि मे निजम् ॥ २ ॥ बिभेमि नाहं निरयात्पदच्युतो

என எண்ணிக்கொண்டு அவனுடைய த்வாரபாலகனுகவுமானுர் என இந்த இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) பலியை ஏமாற்ற ப்ரவிருத்தித்தவரான அச்யுதன் பலியினுல் ஸமர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட சரீரம் பணம் இவற்றையுடையதும் ஆனதுபற்றியே நிர்த்துஷ்டமும் அழியாததுமான பக்திமூலம் தானே ஏமாற்றப்பட்டவராய்க்கொண்டு முடிவில் தன்னேயே அவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்விட்டார். ஆகவே இதிலிருந்து அச்யுதன் தோல்வியை யடைந்தாரென்றும் பக்திமூலம் பலியே ஜயித்தாரென்றும் பெறப்பட்டது. (2) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—ஹே ராஜன்! இவ்விதம் பகவானுல் வஞ்சிக்கப்பட்டனும் அஸுரனுமான பலி தைரியத்திலிருந்து நழுவும்படி செய்யப்பட்டபோதிலுங்கூடத் தைரியத்திலிருந்து நழுவாதவனுய்த் தைரியமான வார்த்தையைச் சொன்னுன். (1) பலி சொல்லலுற்றுன்—ஹே உத்தமஸ்லோக! ஹே ஸுரவர்ய! என்னுல் சொல்லப்பட்ட வார்த்தையைப் பொய்யாக நீர் எண்ணுவீரேயானுல் அதை நான் ஸத்தியமாகவே செய்கிறேன். என்னுல் சொல்லப்பட்டது ஏமாற்றமாக ஆகவேண்டாம். சொந்தமான மூன்றுவது அடியை என்னுடைய தலையில் வைப்பீராக.* (2) ஸ்தானப்ரஷ்டனுன நான் அபகீர்த்தியிலிருந்து எவ்விதம் மிகவும்

---

* இரண்டு அடிகளினுல் விச்வத்தை யளந்த எனக்கு உன்னுடைய சிரஸ்ஸு மூன்றுவது அடிக்குப் போதுமோ என எண்ணுதீர். என்னுடைய பணத்தாலேயே இரண்டடி பூர்ணமாகவாகும்பொழுது இது அதைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே ஆகும் என்பதில் தடையில்லை. ஏன்? வித்தத்தைச் காட்டிலும் வித்தமுள்ளவனும் அதிலும் ப்ரதானமான அவனுடைய சிரஸ்ஸும் வெகு அதிகமாகவாகும் என்றல்லவோ உலகப்ரஸித்தி இருக்கிறது என்று நினைத்தான் என்பது கருத்து.

न पाशबन्धाद्व्यसनाद्दुरत्ययात्। नैवार्थकृच्छ्राद्भवतो विनिग्रहादसाधुवादाद्भृशमुद्विजे यथा ॥ ३ ॥ पुंसां श्लाघ्यतमं मन्ये दण्डमर्हत्तमार्पितम्। यं न माता पिता भ्राता सुहृदश्चादिशन्ति हि ॥ ४ ॥ त्वं नूनमसुराणां नः पारोक्ष्यः परमो गुरुः। यो नोऽनेकमदान्धानां विभ्रंशं चक्षुरादिशत् ॥५॥ यस्मिन्वैरानुबन्धेन रूढेन विबुधेतराः। बहवो लेभिरे सिद्धिं यामु हैकान्तयोगिनः ॥ ६ ॥ तेनाहं निगृहीतोऽस्मि भवता भूरिकर्मणा। बद्धश्च वारुणैः पाशैर्नातिव्रीडे न च व्यथे ॥ ७ ॥

பயப்படுகின்றேனே அவ்விதம் நரகத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. பாசபந்தத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. அழிவற்ற துக்கத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. தாரித்ரியத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. உம்முடைய தண்டத்திலிருந்தும் பயப்படவில்லை. (3) எந்தச் சிக்ஷையைமாதாவோ, பிதாவோ, ப்ராதவோ, ஸுஹிருத்துக்களோ செய்யாரோ மிகச் சிறந்தவரால் செய்யப்பட்ட புருஷர்களின் அந்தச் சிக்ஷையை மிக்க மேன்மையானதென்றே நான் எண்ணுகிறேன். (4) எந்த நீர் அனேகவிதமான மதத்தினல் அறிவிழந்தவர்களான எங்களுக்கு அத்தகைய மதத்தை யழித்தல்ரூபமான ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்தீரோ அந்த நீர் அஸுரர்களான எங்களுக்குச் சத்துருவென்ற வியாஜத்துடனிருக்கும் பரமகுருவாகவன்றோ ஆகிறீர். (5) எவரிடத்தில் நிலைத்த வைரானுபந்தத்தினல் வெகு அஸுரர்கள் ஏகாந்த=நிலைத்த, பக்தியோகமுள்ளவர்கள் எந்த ஸித்தியை யடைந்தனரோ அந்த ஸித்தியையே அடைந்திருக்கின்றனரோ அதிகம் கர்மத்தையுடைய குருஸ்தானத்திலுள்ள அந்த உம்மால் நான் நிக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றேன். ஆகவே வாருணங்களான பாசங்களினல் கட்டப்பட்டபோதிலுங்கூட வெட்கப்படவுமில்லை, துக்கப்படவுமில்லை. (6–7)

†வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஸாதுவாதத்தை=நல்ல கீர்த்தியை, உடையவராக இருப்பதுபற்றி உமது பக்தர்களுக்குப் பிடித்தமான

---

† தண்டரூபமான யாதொரு அனுக்கிரஹம் உம்மால் எனக்குச் செய்யப்பட்டதோ இது உம்முடைய பக்தனின் பேரன் என்பதற்காகச் செய்யப்பட்டதேயொழிய நான் அனுக்ரஹத்துக்குப் பாத்திரன் என்பதற்காகவன்று எனச் சொல்லுகிறன்.

पितामहो मे भवदीयसंमतः प्रह्लाद आविष्कृतसाधुवादः । भवद्विपक्षेण विचित्रवैशसं संप्रापितस्त्वत्परमः स्वपित्रा ॥ ८ ॥ किमात्मनाऽनेन जहाति योऽन्ततः किं रिक्थहारैः स्वजनाख्यदस्युभिः । किं जायया संसृतिहेतुभूतया मर्त्यस्य गेहैः किमिहायुषो व्ययः ॥ ९ ॥ इत्थं स निश्चित्य पितामहो महानगाधबोधो भवतः पादपद्मम् । ध्रुवं प्रपेदे ह्यकुतोभयं जनाद्भीतः स्वपक्षक्षपणस्य सत्तमः ॥ १० ॥ अथाहमप्यात्मरिपोस्तवान्तिकं दैवेन नीतः प्रसभं त्याजितश्रीः । इदं कृतान्तान्तिकवर्ति जीवितं ययाऽध्रुवं स्तब्धमतिर्न बुध्यते ॥ ११ ॥

வரும், உம்மையே மேலான ஆஸ்ரயமாக வுடையவரும், எனது பாட்டனுருமான ப்ரஹ்லாதர் உமது சத்துருவும் தனது பிதாவுமான ஹிரண்யகசிபுவினுல் விசித்திரமான ஹிம்ஸையை நன்கு அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டவராக இருந்தபோதிலுங்கூட ஏது முடிவில் தன்னேவிட்டு விலகுகிறதோ இந்தத் தேஹத்தினுல் மரிக்குமியல்புடைய மனிதனுக்கு யாது பயன்? என்றும், பணத்தைக் கொள்ளையிடுகின்ற சொந்த ஜனமெனப் பெயரிய திருடர்களினுல் யாது பயன்? என்றும், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஹேதுவாகவான பத்னியினுல் யாதுபயன்? என்றும், எவற்றினுல் ஆயுளுக்கு நாசமானது ஏற்படுகிறதோ இந்த வீடுகளினுல் யாது பயன்? என்றும் நிஸ்சயித்துக் கொண்டு ஆழ்ந்த அறிவையுடையவரும், மஹானும், ஜனத்தினிடமிருந்து பயந்தவரும், சிறந்த ஸாதுவுமான அந்தப் பாட்டன் சொந்தப் பக்ஷத்தை யழிப்பவரான உம்முடையதும், எங்கிருந்தும் பயமற்றதும், நிலைத்ததுமான சரணுரவிந்தத்தையே எக்காரணம்பற்றி ஆஸ்ரயித்தாரோ அக்காரணம்பற்றி நானும், மனிதன் எந்த ஸ்ரீயினுல் வினயமற்ற புத்தியையுடையவனுய்க் கொண்டு யமனுக்கருகில் வஸிக்கின்ற இந்த ஜீவிதம் நிலைத்ததன்று என்பதை யறிந்து கொள்ளுவதில்லையோ அந்த ஸ்ரீயிலிருந்து பலாத்காரமாக விடுவிக்கப்பட்டவனுய் தனக்குச் சத்துருவான உம்முடைய ஸமீபத்தை முந்தின புண்ணியகர்மத்தினுல் அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டேன் என்றுன். (8–11)

श्रीशुक उवाच—तस्येत्थं भाषमाणस्य प्रह्लादो भगवत्प्रियः । आजगाम कुरुश्रेष्ठ राकापतिरिवोत्थितः ॥ १२ ॥ तमिन्द्रसेनः स्वपितामहं श्रिया विराजमानं नलिनायतेक्षणम् । प्रांशु पिशङ्गाम्बरमञ्जनत्विषं प्रलम्बबाहुं सुभगं समैक्षत ॥ १३ ॥ तस्मै बलिर्वारुणपाशयन्त्रितः समर्हणं नोपजहार पूर्ववत् । ननाम मूर्ध्नाश्रुविलोललोचनः सव्रीडनीचीनमुखो बभूव ह ॥ १४ ॥ स तत्र हासीनमुदीक्ष्य सत्पतिं सुनन्दनन्दाद्यनुगैरुपासितम् । उपेत्य भूमौ शिरसा महामना ननाम मूर्ध्ना पुलकाश्रुविक्लवः ॥ १५ ॥

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே குருஶ்ரேஷ்ட! அந்தப் பலி இவ்விதம் சொல்லும்பொழுது, பகவத்ப்ரியரான ப்ரஹ்லாதர் உதயமான சந்திரன்போல அங்கு வந்து சேர்ந்தார். (12) அந்தப் பலி தனது பிதாமஹனும், காந்தியினால் ப்ரகாசிக்கின்றவரும், தாமரஸபுஷ்பம்போல் நீண்ட கண்களையுடையவரும், உன்னதமாக இருப்பவரும், மிகத் தொங்குகின்ற கைகளை யுடையவரும், மைக்கொப்பான காந்தியை யுடையவரும், ஆயினும் அழகு வாய்ந்தவருமான அவரைக் கண்டான். (13) வாருணபாசத்தினால் கட்டப்பட்டவனாக இருப்பதுபற்றி பலியானவன் முன்போலப் பூஜையைச் செய்யவில்லை. தலையினால் வணங்கி கண்ணீரினால் மிக்க இங்குமங்கும் அசைகின்ற கண்களை யுடையவனாகவும், வெட்கத்துடன் கூடினதும் கீழில் குனிந்ததுமான முகத்தையுடையவனாகவுமிருந்தான். (14) மஹாமனஸ்வியான அந்த ப்ரஹ்லாதர், அவ்விடத்திலுட்கார்ந்திருப்பவரும், ஸாதுக்களுக்குப் பதியும், ஸுனந்தர் நந்தர் முதலிய பார்ஷதர்களினால் உபாஸிக்கப்பட்டவருமான பகவானைக் கண்ணுற்று மயிர்கூச்சல் ஆனந்தபாஷ்பம் இவை நிறைந்தவராய் தலையினால் வணங்கிக்கொண்டே அருகில் வந்து பிறகு தலையினால் பூமியில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார். (15) ப்ரஹ்லாதர் சொல்லலுற்றார்—நிலைத்த எந்த இந்திரபதமானது எவ்விதம் உம்மாலேயே கொடுக்கப்பட்டதோ அந்தப்பதமானது இப்பொழுது அவ்விதமே ‡அபஹரிக்கப்பட்டு விட்டது. அதுவும் சோபனமேயாகும். எக்

---

‡ இவனுக்குச் சொந்தமான இந்திரபதம் உம்மாலபஹரிக்கப்படவில்லை. சொந்தமான பதமே திரும்பவும் ஸ்வீகரித்துக் கொள்ளப்பட்டது. அதுவும் சோபனமே யாகும் என்பது கருத்து.

प्रह्लाद उवाच—त्वयैव दत्तं पदमैन्द्रमूर्जितं हृतं तदेवाद्य तथैव शोभनम् ।
मन्ये महानस्य कृतो ह्यनुग्रहो विभ्रंशितो यच्छ्रिय आत्ममोहनात् ॥ १६ ॥
यया हि विद्वानपि मुह्यते यतस्तत्को विचष्टे गतिमात्मनो यथा । तस्मै
नमस्ते जगदीश्वराय वै नारायणायाखिललोकसाक्षिणे ॥ १७ ॥

श्रीशुक उवाच—तस्यानुशृण्वतो राजन्प्रह्लादस्य कृताञ्जलेः । हिर-
ण्यगर्भो भगवानुवाच मधुसूदनम् ॥ १८ ॥ बद्धं वीक्ष्य पतिं साध्वी
तत्पत्नी भयविह्वला । प्राञ्जलिः प्रणतोपेन्द्रं बभाषेऽवाङ्मुखी नृप ॥ १९ ॥

காரணம்பற்றி ஸ்ரீரூபமாகவேயுள்ள ஆத்மமோஹனத்திலிருந்து இவன் நழுவும்படி செய்யப்பட்டானே அக்காரணம்பற்றி இவன் விஷயத்தில் மஹத்தான அனுக்கிரஹமே உம்மாற் செய்யப்பட்டது என நினைக்கிறேன். (16) எந்த ஸ்ரீயினால் வித்வானாயினும், ஸம்யத (ஜிதேந்திரிய) னாயினுங்கூட மோஹத்தை யடைவிக்கப் படுகின்றானோ அந்த ஸ்ரீயானது இருக்கும்பொழுது எவன்தான் ஆத்மாவின் கதியை=தத்துவத்தை, உள்ளபடி அறிவான். ஒருவனு மறியமாட்டான். ஜகதீஸ்வரனும், எல்லா லோகத்துக்கும் ஸாக்ஷியும், நாராயணனுமான அந்த உமக்கு நமஸ்காரம் என்றார்.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அந்த ப்ரஹ்லாதன் இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பகவானை ஹிரண்யகர்ப்பர் மதுசூதனனைப் பார்த்து ஏதோவொன்றைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (18) *ஹே ந்ருப! பதியானவன் கட்டுண்டிருப்பதைக் கண்டு பதிவ்ரதையான அவனுடைய பத்னியானவள் பயத்தினால் நடுங்கினவளாய் இருகைகளையும் கூப்பி உபேந்திரனை நமஸ்கரித்து விட்டுத் தலையைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு சொல்லலுற்றாள். (19) விந்த்யாவளி சொல்லலுற்றாள்—ஹே ஈஶ! இந்த மூவ்வுலகமும் ஆத்மாவினுடைய=தன்னுடைய, க்ரீடைக்கு வேண்டி உம்மால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது. ஆகவே மூவ்

---

* அப்பொழுதே பலியின் பத்னியான விந்தியாவளியும் சொல்லத் தொடங்கவே அவளைக் கவுரவிக்கவேண்டி ப்ரம்ஹதேவன் க்ஷணகாலம் மௌனமாக விருந்தார். ஆகவே அவளுடைய வார்த்தையை முதலில் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

विन्ध्यावलिरुवाच—क्रीडार्थमात्मन इदं त्रिजगत्कृतं ते स्वाम्यं तु तत्र कुधियोऽपर ईश कुर्युः । कर्तुः प्रभोस्तव किमस्यत आवहन्ति त्यक्तह्रियस्त्वदवरोपितकर्तृवादाः ॥ २० ॥ ब्रह्मोवाच—भूतभावन भूतेश देवदेव जगन्मय । मुञ्चैनं हृतसर्वस्वं नायमर्हति निग्रहम् ॥ २१ ॥ कृत्स्ना तेऽनेन दत्ता भूर्लोकाः कर्मार्जिताश्च ये । निवेदितं च सर्वस्वमात्माऽविक्लवया धिया ॥ २२ ॥ यत्पादयोरशठधीः सलिलं प्रदाय दूर्वाङ्कुरैरपि विधाय सतीं सपर्याम् । अप्युत्तमां गतिमसौ भजते त्रिलोकीं दाश्वानविक्लवमनाः कथमार्तिमृच्छेत् ॥ २३ ॥

வுலகுக்கும் கர்த்தாவும், பாலகரும், ஸம்ஹர்த்தாவுமான உமக்கு மற்றவர் எதைக் கொடுப்பர். உம்மாலேற்படுத்தப்பட்ட கர்த்ருவாதத்தை=ஸ்வதந்திரர்களான நாங்கள் கர்த்தாக்கள் என்ற வார்த்தையை, மட்டுமுடையவர்களும், ஆயினும் லஜ்ஜையற்றவர்களும் கெட்டபுத்தியுள்ளவர்களுமான அவர்கள் அந்த மூன்றுஜகத்திலும் ஸ்வாம்யத்தைச் செய்கின்றனர் என்ருள்.(*) (20) ப்ரம்ஹதேவன் சொல்லலுற்ருர்—ஹே பூதபாவன! ஹே பூதேச! ஹே தேவதேவ! ஹே ஜகன்மய! அபஹரிக்கப்பட்ட எல்லாச் சொத்தையுமுடைய இவனை விட்டுவிடும். இவன் சிக்ஷிக்கத்தக்கவனல்லன். (21) இவனுல் எல்லாப் பூமியும், கர்மங்களினுல் ஸம்பாதிக்கப்பட்டவைகளான உலகங்கள் எவைகளோ அவைகளும் உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. கலங்காதபுத்தியுடன் ஸர்வஸ்வபூதமான தேஹமும் உமக்குக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டது. (22) எந்த உம்முடையபாதங்களில் ருஜுவான புத்தியுள்ள மனிதன் வெரும் ஜலத்தைமட்டும் கொடுத்து அருகம்புல் நுனிகளினுலேனும் சிறந்தபூஜையைச் செய்வோனும் சிறந்ததான கதியையடைகிருனே அந்த உம

(*) விந்தியாவளியின் கருத்து பின்வருமாறு—மூவ்வுலகமும் என்னுல் கொடுக்கப்பட்டது. மூன்ருவது அடிக்காகத் தேஹத்தைக் கொடுத்து ப்ரதிக்ஞையைச் சத்தியமாக்குகிறேன் எனத் தேஹாதிகளில் ஸ்வாம்யமிருப்பதாக வெளியிட்டுப் பேசின இவன் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் லஜ்ஜையற்ற வனுமாகிருன். நீரேயன்ருே எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வாமி. ஆகவே மந்தபுத்தியுள்ள இவனைக் கேவலம் கிருபையினுல் விடுவித்துக் காப்பீராக என்ரும்,

श्रीभगवानुवाच—ब्रह्मन्यमनुगृह्णामि तद्विशो विधुनोम्यहम् । यन्मदः पुरुषः स्तब्धो लोकं मां चावमन्यते ॥ २४ ॥ यदाकदाचिज्जीवात्मा संसरन्निजकर्मभिः । नानायोनिष्वनीशोऽयं पौरुषीं गतिमाव्रजेत् ॥२५॥ जन्मकर्मवयोरूपविद्यैश्वर्यधनादिभिः । यद्यस्य न भवेत्स्तंभस्तत्रायं मदनुग्रहः ॥ २६ ॥ मानस्तम्भनिमित्तानां जन्मादीनां समन्ततः । सर्वश्रेयःप्रतीपानां हन्त मुह्येन्न मत्परः ॥ २७ ॥ एष दानवदैत्यानामग्रणीः कीर्तिवर्धनः ।

க்கு இவன் கலங்காத மனதுள்ளவனாய் மூவ்வுலகையுமே கொடுத்திருக்கிறான். அந்த இவன் எவ்விதம் கஷ்டத்தையடையலாம் என்றார். (23)

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே ப்ரம்ஹன்! எவனை நான் அனுக்கிரஹிக்கின்றேனோ, எந்தப்பொருள்களினால் மதங்கொண்ட புருஷன் வினயமற்றவனாகி இருந்துகொண்டு உலகையும் என்னையும் அவமதிப்பானோ அவனுடைய பொருள்களை அழித்து விடுகிறேன். (24) †இந்த ஜீவாத்மாவானவன் பரதந்திரனாக இருந்துகொண்டு சொந்தமான கர்மங்களினால் பூச்சி புழு முதலிய பலதறப்பட்ட யோனிகளில் பிறவியையடைந்து முடிவில் மனிதப்பிறவியையடைகிறான். (25) ஜன்மம் கர்மம் வயது ரூபம் வித்யை ஐஸ்வரியம் தனம் முதலியவற்றினால் இவனுக்குக் கர்வமானது இல்லாதிருக்குமானால் அப்பொழுது இது என்னுடைய அனுக்கிரஹமேதான். (26) ‡எல்லாப் பக்கங்களிலும் எல்லாவிதமான ஸ்ரேயஸ்ஸுகளுக்கும் ப்ரதிகூலமானவைகளும், கர்வம் அவினயம் இவற்றுக்கு நிமித்தமாகவானவைகளுமான (முற்கூறிய) ஜன்மாதிகளினால் எனது பக்தன் ஒருபொழுதும் மோஹத்தையடையமாட்

---

† அடைதற்கரிதான மனிதஜன்மத்தை வெகு சிரமப்பட்டு அடைந்த ஜீவனுக்கு ஜன்மாதிநிமித்தமான கர்வமானது மஹத்தான ஹானியைத் தரக்கூடியது. அந்தக் கர்வத்துக்கு நாசமானது என்னுடைய அனுக்கிரஹத்தாலேயே ஏற்படுகிறது என இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினால் சொல்லுகிறார். ‡ அங்ஙனமாயின் துருவன் முதலியோருக்கு ஏன் அர்த்த ஸம்பத்தைக் கொடுத்தீர் எனின்? அதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

अजैषीदजयां मायां सीदन्नपि न मुह्यति ॥ २८ ॥ क्षीणरिक्थश्च्युतः स्थानात्क्षिप्तो बद्धश्च शत्रुभिः । ज्ञातिभिश्च परित्यक्तो यातनामनुयापितः ॥ २९ ॥ गुरुणा भर्त्सितः शप्तो जहौ सत्यं न सुव्रतः । छलैरुक्तो मया धर्मो नायं त्यजति सत्यवाक् ॥ ३० ॥ एष मे प्रापितः स्थानं दुष्प्रापममरैरपि । सावर्णेरन्तरस्यायं भवितेन्द्रो मदाश्रयः ॥ ३१ ॥ तावत्सुतलमध्यास्तां विश्वकर्मविनिर्मितम् । यन्नाधयो व्याधयश्च क्लमस्तन्द्रा पराभवः। नोपसर्गा निवसतां संभवन्ति ममेक्षया ॥ ३२ ॥ इन्द्रसेन महाराज याहि

டான்.* (27) தானவர் தைத்தியர் இவர்களுக்குள் சிறந்தவனும், கீர்த்தியை விருத்திசெய்து கொண்டவனுமான இவன் எளிதில் ஜயிக்க வியலாத மாயையை ஜயித்து விட்டான். கஷ்டப்பட்ட போதிலுங்கூட மோஹத்தை யடையவில்லை. (28) குறைந்து போன பணமுள்ளவனுகவும், ஸ்தானத்திலிருந்து நழுவினவனுக வும், சத்துருக்களினுல் திரஸ்கிருதனுகவும், வாருணபாசத்தினுல் கட்டப்பட்டவனுகவும், ஞாதிகளினுல் விடப்பட்டவனுகவும், தீவ்ரமான வேதனையை அடையும்படி செய்யப்பட்டவனுகவும், குருவினுல் அதட்டப்பட்டவனுகவும், சபிக்கப்பட்டவனுகவும் இருந்த போதிலுங்கூட நல்ல வ்ரதமுள்ள இவன் ஸத்யத்தை விடவில்லை. என்னுல் கபடங்களினுல் தர்மமானது சொல்லப்பட்டது. அப்பொழுதும் ஸத்தியமான வாக்குள்ள இவன் ஸத்யத்தை விட்டானில்லை. (29–30) தேவர்களினுலும்கூட அடைதற்கரிதான ஸ்தானத்தை என்னுல் இவன் அடையும்படி செய்விக்கப்பட்டான். என்னையே ஆஶ்ரயனுக=பாலகனுக, உடையவனுய் இவன் ஸாவர்ணி என்ற மன்வந்தரத்துக்கு இந்திரனுக வரப்போகிறுன். (31) எதில் வஸிப்பவர்களுக்கு என்னுடைய தரிசனத்தினுல் மனோவியாதிகளும், தேஹவியாதிகளும், சிரமமும், சோம்பலும், பீடைகளும் ஸம்பவிக்கமாட்டாவோ, விஶ்வகர்மாவினுல் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட

* பக்தனுக்கு வேண்டுமென்றே ஸம்பத்துக்களைக் கொடுக்கிறேன். அபக்தனே மோஹத்தையடைவன் எனவெண்ணி ஸம்பத்தையபஹரித்தல் ரூபமான அனுக்கிரஹத்தையே அவனுக்குச் செய்கிறேன் என்பதையறிந்துகொள்ளும்.

भो भद्रमस्तु ते । सुतलं स्वर्गिभिः प्रार्थ्यं ज्ञातिभिः परिवारितः ॥ ३३ ॥ न त्वामभिभविष्यन्ति लोकेशाः किमुतापरे । त्वच्छासनातिगान्दैत्यांश्चक्रं मे सूदयिष्यति ॥३४॥ रक्षिष्ये सर्वतोऽहं त्वां सानुगं सपरिच्छदम् । सदा सन्निहितं वीर तत्र मां द्रक्ष्यते भवान् ॥ ३५ ॥ तत्र दानवदैत्यानां सङ्गात्ते भाव आसुरः । दृष्ट्वा मदनुभावं वै सद्यः कुण्ठो विनङ्क्ष्यति ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे बलिवामनसंवादवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

அந்த ஸுதலலோகத்தில் ஸாவர்ணி மன்வந்தரம் வரை வஸிக்கட்டும். (32) ஹே இந்திரஸேன! ஹே மஹாராஜ! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ஞாதிகளினல் சூழப்பட்டவனுய் தேவர்களினுலும் ப்ரார்த்திக்கத்தகுந்த ஸுதலலோகத்துக்குச் செல்லுவாயாக. (33) லோகேசர்களுங்கூட உன்னை அவமதிக்கமாட்டார். இவ்விதமிருக்க மற்றவர் எவ்விதம் அவமதிப்பார். உனது கட்டளைக்கு மீறி நடக்கும் அஸுரர்களை என்னுடைய சக்கிரமானது நாசஞ்செய்து விடப்போகிறது. (34) ஹே வீர! பரிவாரங்களுடன் கூடினவனும், ஸாமக்ரிகளுடன் கூடினவனுமான உன்னைப் பலவழியிலும் நான் காக்கப்போகிறேன். அங்கு என்னை நீ எப்பொழுதும் உனதருகிலிருப்பவனுகவே காணப்போகின்றனை. (35) தானவதைத்யர்களின் ஸங்கத்தினுலேற்பட்ட ஆஸுரமான உனது ஸ்வபாவமானது எனது மஹிமையைக் கண்டவுடனேயே குறையவாரம்பித்து நாளடைவில் நாசத்தையடைந்து விடப்போகிறது என்ருர். (36) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் பலிவாமனஸம்வாதவர்ணனமென்ற இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••:*:•••—

இருபத்துமூன்ருவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) त्रयोविंशे बलौ याते सुतलं सपितामहे ।
उपेन्द्रेण दिवं गत्वा पूर्ववन्मोदते हरिः ॥ १ ॥

अथ त्रयोविंशोऽध्याय: ॥

श्रीशुक उवाच—इत्युक्तवन्तं पुरुषं पुरातनं महानुभावोऽखिलसाधुसम्मत:। बद्धाञ्जलिर्बाष्पकलाकुलेक्षणो भक्त्युद्गलो गद्गदया गिराब्रवीत् ॥ १ ॥ बलिरुवाच—अहो प्रणामाय कृत: समुद्यम: प्रपन्नभक्तार्थविधौ समाहित:। यल्लोकपालैस्त्वदनुग्रहोऽमरैरलब्धपूर्वोऽपसदेऽसुरेऽर्पित: ॥२॥ श्रीशुक उवाच—इत्युक्त्वा हरिमानम्य ब्रह्माणं सभवं तत:। विवेश सुतलं

(க-ரை) பாட்டனுன ப்ரஹ்லாதருடன்கூட பலிஸுதலத்தை யடைந்ததும் இந்திரன் உபேந்திரனுடன் கூட ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்து முன்போல ஸந்தோஷத்தை யடைந்தான் என இந்த இருபத்து மூன்ருவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் சொன்னவரும் புராதனருமான புருஷனைப் பார்த்து, மஹானுபாவனும் எல்லா ஸாதுக்களுக்கும் பிடித்தவனுமான பலி இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டும், கண்ணீர் துளிகளினுல் கலங்கின கண்களை யுடையவனுய்க்கொண்டும், பக்திப்பெருக்குள்ளவனுய்க் கொண்டும் தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் சொல்லலுற்ருன். (1) பலி சொல்லலுற்ருன்—எந்த முயற்சியினுல் லோகபாலர்களான தேவர்களாலும் கூட முன்னர் அடையப்படாத உமது அனுக்கிரஹமானது, மிகத் தாழ்ந்தவனும் அஸுரனும் = ராஜஸகுணமுள்ளவனும், ஆன என்னிடத்தில் உண்டுபண்ணப்பட்டதோ உம்மை நமஸ்கரிப்பதற்குவேண்டி செய்யப்பட்ட அந்த முயற்சியே சரணுகதர்களான பக்தர்களின் அர்த்தத்தை ஸம்பாதித்துத்தரும் விஷயத்தில் வெகு ஸாவதானமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது வெகு ஆச்சரியமன்ருே (*) (2) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—கட்டினின்றும்

(*) பரமேசுவரனுன உமக்கு நான் மூவ்வுலகையும் கொடுத்தேன் என்பது இருக்கட்டும். உம்மை நன்ருகக்கூட நான் நமஸ்கரிக்கவில்லை. நமஸ்காரத்துக்காக முயற்சிமட்டும் செய்யப்பட்டது. அதனுல் கோடிக்கணக்கான தவம் தானம் முதலியவற்றினுலுங்கூட கிடைப்பதற்கரிதான உமது அனுக்கிரஹமானது ஸம்பாதிக்கப்பட்டுவிட்டது. உமது நமஸ்காரத்தின் மஹிமை வெகு ஆச்சரியமன்ருே என்பது கருத்து.

प्रीतो बलिर्मुक्तः सहासुरैः ॥ ३ ॥ एवमिन्द्राय भगवान्प्रत्यानीय त्रिविष्टपम् । पूरयित्वादितेः काममशासत्सकलं जगत् ॥ ४ ॥ लब्धप्रसादं निर्मुक्तं पौत्रं वंशधरं बलिम् । निशाम्य भक्तिप्रवणः प्रह्लाद इदमब्रवीत् ॥५॥ प्रह्लाद उवाच—नेमं विरिञ्चो लभते प्रसादं न श्रीर्न शर्वः किमुतापरे ते । यन्नोऽसुराणामसि दुर्गपालो विश्वाभिवन्द्यैरपि वन्दिताङ्घ्रिः ॥ ६ ॥ यत्पादपद्ममकरन्दनिषेवणेन ब्रह्मादयः शरणदाश्नुवते विभूतीः । कस्माद्वयं कुसृतयः खलयोनयस्ते दाक्षिण्यदृष्टिपदवीं भवतः प्रणीताः ॥ ७ ॥ चित्रं

விடுபட்ட பலியானவன் இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு ஹரியையும், மஹாதேவனுடன் கூடின ப்ரம்ஹதேவனையும் நமஸ்கரித்துவிட்டு ப்ரீதியுள்ளவனுய் அஸுரர்களுடன் கூட ஸுதலலோகத்தில் ப்ரவேசித்தான். (3) இவ்விதம் பகவான் இந்திரனுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைத் திருப்பிக்கொடுத்து அதிதியின் இஷ்டத்தையும் பூர்த்திசெய்வித்து எல்லா ஜகத்தையும் ஆண்டுவந்தார். (4) பௌத்திரனும் வம்சதரனுமான பலி பகவத் ப்ரஸாதத்தையடைந்து கட்டிலிருந்து விடுபட்டதைக் கண்டு பகவத்பக்தியிலீடுபட்ட ப்ரஹ்லாதர் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலுற்ருர். (5) ப்ரஹ்லாதர் சொல்லலுற்ருர்—யாவராலும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்களான ப்ரம்ஹாதியர்களினுலுங்கூட நமஸ்கரிக்கப்பட்ட சரணங்களை யுடையவரான நீர் அஸுரர்களான எங்களுடைய துர்க்கபாலகராகவானீர் என்பது யாதுண்டோ இந்த உமது ப்ரஸாதத்தை ப்ரம்ஹதேவனும் அடையவில்லை, லக்ஷ்மியும் அடையவில்லை, மஹாதேவனுமடையவில்லை. இவ்விதமிருக்க மற்றவர் விஷயத்தில் சொல்லவும் வேண்டுமோ. (6) ஹே சரணத!=ஆஸ்ரயத்தைத் தருபவரே!, ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோர் எவருடைய சரணுரவிந்த மகரந்தஸேவையினுல் விபூதிகளை அனுபவிக்கின்றனரோ, கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்களும், கெட்ட யோனியிற் பிறந்தவர்களுமான அந்த நாங்கள், உம்முடைய தாக்ஷிண்யத்தினுலேற்பட்ட திருஷ்டிக்கு விஷயமாக வாகுதலை எக்காரணம்பற்றி அடைந்தோமோ தெரியவில்லையே. (7) அசிந்த்யமான யோகமாயையின் லீலையினுல் செய்யப்பட்ட புவனங்களையுடையவரும், ஸர்வக்ஞரும், ஸர்வாத்மா

तवेहितमहोऽमितयोगमायालीलाविसृष्टभुवनस्य विशारदस्य । सर्वात्मनः समदृशो विषमः स्वभावो भक्तप्रियो यदसि कल्पतरुस्वभावः ॥ ८ ॥

श्रीभगवानुवाच—वत्स प्रह्लाद भद्रं ते प्रयाहि सुतलालयम् । मोदमानः स्वपौत्रेण ज्ञातीनां सुखमावह ॥ ९ ॥ नित्यं द्रष्टासि मां तत्र गदापाणिमवस्थितम् । मद्दर्शनमहाह्लादध्वस्तकर्मनिबन्धनः ॥ १० ॥ श्रीशुक उवाच—आज्ञां भगवतो राजन्प्रह्लादो बलिना सह । बाढमित्यमलप्रज्ञो मूर्ध्न्याधाय कृताञ्जलिः ॥ ११ ॥ परिक्रम्यादिपुरुषं सर्वासुरचमूपतिः । प्रणतस्तदनुज्ञातः प्रविवेश महाबिलम् ॥ १२ ॥ अथाहौशनसं राजन्हरि-

---

வும், ஸமதிருஷ்டியுள்ளவருமாக இருப்பவருக்கு விஷமமான ஸ்வபாவம் காணப்படுவதானது வெகு ஆஶ்சரியமாக இருப்பதுபற்றி உம்முடைய லீலையானது வெகு விசித்திரமானது. எக்காரணம் பற்றி கல்பகவிருக்ஷத்துக்கொத்த ஸ்வபாவமுள்ளவராக இருக்கின்றீரோ அக்காரணம்பற்றி பக்தப்ரியராகவே இருக்கின்றீர் என்றார்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே வத்ஸ! ஹே ப்ரஹ்லாத! உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ஸுதலத்திலுள்ள ஆலயத்துக்குப் போவாயாக. அங்கு தனது பௌத்திரனுடன் சேர்ந்து ஸந்தோஷத்தை யனுபவிக்கின்றவனாய் ஞாதிகளுக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணு. (9) அங்கு கதையைக் கையில் தாங்கி எதிரில் நிற்கும் என்னை எப்பொழுதும் காணப்போகின்றனை. என்னுடைய தரிசனத்தினாலேற்பட்ட மேலான ஆனந்தத்தினால் போக்கப்பட்ட கர்மபந்தத்தை யுடையவனாகவுமாகப் போகின்றனை என்றார். (10) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! எல்லா அஸுரசேனைக்கும் பதியும் சுத்தமான ப்ரக்ஞையுள்ளவருமான ப்ரஹ்லாதர் பலியுடன்கூட பகவானுடைய ஆக்ஞையை ஆமெனத் தலையில் அங்கீகரித்து ஆதிபுருஷனான பகவானை வலம்வந்து நமஸ்கரித்து அவரால் அனுமதிக்கப்பட்டவராய் ஸுதலமென்ற பெரிய பிலத்தில் ப்ரவேசித்தார். (11–12) ஹே ராஜன்! பிறகு ஹரியான நாராயணன், ப்ரம்ஹவாதிகளான ருத்விக்குகளின் மத்தியில் ஸபையில் அருகிலுட்கார்ந்திருக்கின்ற சுக்கிராசாரியரைப் பார்த்து, ஹே ப்ரம்ஹன்! கர்மத்தைச் செய்யும் சிஷ்யனுக்கு எந்தக்குறை

नारायणोऽन्तिके । आसीनमृत्विजां मध्ये सदसि ब्रह्मवादिनाम् ॥ १३ ॥ ब्रह्मन्सन्तनु शिष्यस्य कर्म च्छिद्रं वितन्वतः । यत्तत्कर्मसु वैषम्यं ब्रह्मदृष्टं समं भवेत् ॥ १४ ॥ शुक्र उवाच—कुतस्तत्कर्मवैषम्यं यस्य कर्मेश्वरो भवान् । यज्ञेशो यज्ञपुरुषः सर्वभावेन पूजितः ॥ १५ ॥ मन्त्रतस्तन्त्रतश्छिद्रं देशकालार्हवस्तुतः । सर्वं करोति निश्छिद्रं नामसङ्कीर्तनं तव ॥ १६ ॥ तथापि वदतो भूमन्करिष्याम्यनुशासनम् । एतच्छ्रेयः परं पुंसां यत्तवाज्ञानुपालनम् ॥ १७ ॥

வானது உண்டாயிற்றோ அதைப்பூர்த்தி செய்துவைப்பீராக. (யஜமானனில்லாது எவ்விதம் பூர்த்திசெய்வது? என்று எண்ணுதீர்) கர்மங்களில் ஏற்படும் வைஷம்யமானது யாதுண்டோ அது ப்ராம்ஹணர்களினுல் பார்க்கப்பட்டாலே ஸமமாகவாகிவிடும்பொழுது அநுஷ்டித்தலால் பூர்த்தியாகாதிருப்பது எங்ஙனம்? என்ருர். (13-14) சுக்கிராசாரியர் சொல்லலுற்ருர்—கர்மங்களுக்கு ஈஸ்வரரும்=ப்ரவர்த்தகரும், யக்ஞத்துக்குப் பலன்தருபவரும், யக்ஞமயபுருஷருமான நீர் எவனுடைய ஸர்வபாவத்தாலும்= தேஹம் வீடு இவற்றை யாதியாகக் கொண்ட எல்லாப்பொருளினுலும், பூஜிக்கப்பட்டீரோ, அவனுடைய கர்மத்துக்கு வைஷம்யமானது எங்கிருந்து உண்டாகப்போகிறது. (15) மந்திரத்தினுலும்=ஸ்வரமாறுபாட்டினுலும், தந்திரத்தினுலும்=முறைதவறிச் செய்தலினுலும், தேசத்தாலும், காலத்தாலும், பாத்திரத்தாலும், தக்ஷிணை முதலியவற்ருலும் எந்தச்சித்திரமானது=குறைவானது, ஏற்படுமோ அவை யாவையும் உம்முடைய நாமகீர்த்தனமே குறைவற்றதாகச் செய்துவிடுமே.[*] (16) ஆயினும் ஹே பூமன்! உபதேசிக்கின்ற உம்முடைய ஆக்ஞையைச் செய்கின்றேன். உம்முடைய ஆக்ஞையைப் பரிபாலிப்பதென்பது யாதுண்டோ இது புருஷர்களுக்கு மேலான ஸ்ரேயஸ்ஸன்றோ? என்ருர். (17)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—பகவானுன சுக்கிராசாரியர் இவ்விதம் ஹரியினுடைய ஆக்ஞையைப் புகழ்ந்து ப்ராம்ஹணருஷிகளு

---

[*] பூஜையையும் செய்தபிறகு அதில் குறைவிருக்க இடமேது என்பது கருத்து.

श्रीशुक उवाच—अभिनन्द्य हरेराज्ञामुशना भगवानिति। यज्ञच्छिद्रं समाधत्त बलेर्विप्रर्षिभिः सह ॥ १८ ॥ एवं बलेर्महीं राजन्भिक्षित्वा वामनो हरिः। ददौ भ्रात्रे महेन्द्राय त्रिदिवं यत्परैर्हृतम् ॥ १९ ॥ प्रजापतिपतिर्ब्रह्मा देवर्षिपितृभूमिपैः। दक्षभृग्वङ्गिरोमुख्यैः कुमारेण भवेन च ॥ २० ॥ कश्यपस्यादितेः प्रीत्यै सर्वभूतभवाय च। लोकानां लोकपालानामकरोद्वामनं पतिम् ॥ २१ ॥ वेदानां सर्वदेवानां धर्मस्य यशसः श्रियः। मङ्गलानां व्रतानां च कल्पं स्वर्गापवर्गयोः ॥ २२ ॥ उपेन्द्रं कल्पयाञ्चक्रे पतिं सर्वविभूतये। तदा सर्वाणि भूतानि भृशं मुमुदिरे नृप ॥ २३ ॥ ततस्त्विन्द्रः पुरस्कृत्य देवयानेन वामनम्। लोकपालैर्दिवं निन्ये ब्रह्मणा चानुमो-

---

டன்கூட பலியின் யக்ஞத்தில் நேர்ந்த குறையைப் பூர்த்திசெய்வித்தார். (18) ஹே ராஜன்! வாமனரூபியான ஹரியானவர் இவ்விதம் பலியினிடமிருந்து பூமியை யாசித்து சத்துருக்களினல் அபஹரிக்கப்பட்ட யாதொரு ஸ்வர்க்கமுண்டோ அதை ப்ராதாவான மஹேந்திரனையும் பொருட்டுத் திருப்பிக்கொடுத்தார். (19) ப்ரஜாபதிகளுக்கெல்லாம் பதியான ப்ரம்ஹதேவன், தேவர்கள் ருஷிகள் பிதிருக்கள் மனு முதலிய அரசர்கள் இவர்களுடனும், தக்ஷர், ப்ருகு அங்கிரஸ் முதலியோர்களுடனும், ஸனத்குமாரருடனும், மஹாதேவனுடனும் கூடினவராய் கச்யபருக்கும் அதிதிக்கும் ப்ரீதியேற்படவேண்டியும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் க்ஷேமமேற்படவேண்டியும், லோகங்களுக்கும் லோகபாலர்களுக்கும் வாமனரைப் பதியாகச் செய்தார். (20–21) வேதங்களுடையவும், எல்லாத் தேவர்களுடையவும், தர்மத்தினுடையவும், யசஸ்ஸினுடையவும், ஸ்ரீயினுடையவும், மங்களங்களான வ்ரதங்களுடையவும், ஸ்வர்க்காபவர்க்கங்களுடையவும் பாலனவிஷயத்தில் ஸமர்த்தரான உபேந்திரனை எல்லாருடைய க்ஷேமத்தையும் பொருட்டுப் பதியாகச் செய்தார். ஹே ந்ருப! அப்பொழுது எல்லா ப்ராணிகளும் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தனர். (22–23) பிறகு இந்திரன் ப்ரம்ஹதேவனால் அனுமோதிக்கப்பட்டவனாய் வாமனரை முன்னிட்டுக்கொண்டு தேவயானமென்ற விமானத்தினல் லோகபாலர்களினல் தேவலோகத்தை யடையும்படி செய்யப்பட்டான். (24) இந்திரன் த்ரி

दितः ॥ २४ ॥ प्राप्य त्रिभुवनं चेन्द्र उपेन्द्रभुजपालितः । श्रिया परमया जुष्टो मुमुदे गतसाध्वसः ॥ २५ ॥ ब्रह्मा शर्वः कुमारश्च भृग्वाद्या मुनयो नृप । पितरः सर्वभूतानि सिद्धा वैमानिकाश्च ये ॥ २६ ॥ सुमहत्कर्म तद्विष्णोर्गायन्तः परमाद्भुतम् । धिष्ण्यानि स्वानि ते जग्मुरदितिं च शशंसिरे ॥ २७ ॥ सर्वमेतन्मयाख्यातं भवतः कुलनन्दन । उरुक्रमस्य चरितं श्रोतॄणामघमोचनम् ॥ २८ ॥ पारं महिम्न उरुविक्रमतो गृणानो यः पार्थिवानि विममे स रजांसि मर्त्यः । किं जायमान उत जात उपैति मर्त्य इत्याह मन्त्रदृगृषिः पुरुषस्य यस्य ॥ २९ ॥ य इदं देवदेवस्य हरेरद्भुत-

---

புவனத்தையும் அடைந்து உபேந்திரனுடைய கைகளினால் காக்கப்பட்டவனாகவும், மேலான ஐஸ்வரியத்துடன் கூடினவனாகவும், பயமற்றவனாகவுமாகி ஸந்தோஷத்தை யடைந்தான். (25) ஹே ந்ருப! ப்ரம்ஹா, மஹாதேவன், ஸனத்குமாரர், ப்ருகுவாதியர்களான முனிகள், பிதிருக்கள், விமானஸஞ்சாரிகள் எவர்களோ அந்த ஸித்தர்கள் ஆகிய யாவரும் மிக்க அத்புதம் வாய்ந்ததும், மிகப் பெரிதுமான விஷ்ணுவின் அந்தக் காரியத்தைக் கானஞ் செய்துகொண்டு தங்களுடைய ஸ்தானங்களை யடைந்தனர். அவர்கள் அதிதியையும் புகழ்ந்தனர். (26-27) ஹே குலநந்தன! கேட்பவர்களின் பாபத்தைப் போக்குகின்ற உருக்கிரமனுடைய இந்தச் சரித்திரம் யாவும் என்னாலுனக்குச் சொல்லப்பட்டது. (28) பலவிதமாகத் தனது பராக்கிரமத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற விஷ்ணுவினது மஹிமையின் எல்லையை எவன் சொல்லத்தொடங்குவானோ அந்த மனிதன் பூமியின் பொடிகளைக்கூட எண்ணிவிடக் கூடியவனாக ஆவான். இந்தப் புருஷனுடைய பூர்ணமஹிமையின் எல்லையைப்பற்றி மந்திரத்ரஷ்டாவான வஸிஷ்டர் "ஜனிக்கப் போகின்றவனாகவோ, ஜனித்தவனாகவோ உள்ள மனிதன் அந்த மஹிமையின் எல்லையை யடையக்கூடுமோ" எனச் சொல்லியுமிருக்கிறார். (29) அத்புதமான கர்மாவை யுடையவரும், தேவதேவனுமான ஹரியினுடைய இந்த அவதாரசரித்திரத்தை எவன் ப்ரவணம்செய்வானோ அவன் மேலான கதியை யடைகிறான். (30) தைவமாகவோ, பித்ரியமாகவோ, மானுஷமாகவோவுள்ள எந்த எந்தக் கர்மம்

कर्मणः । अवतारानुचरितं शृण्वन्याति परां गतिम् ॥ ३० ॥ क्रियमाणे कर्मणीदं दैवे पित्र्येऽथ मानुषे । यत्र यत्रानुकीर्त्येत तत्तेषां सुकृतं विदुः ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टमस्कन्धे वामनावतारचरित्रवर्णनं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

செய்யப்படும்பொழுது இந்த வாமனசரித்திரமானது சொல்லப் படுமோ அவர்களுடைய அந்தக் கர்மம் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தாகவாகும். (31) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில் வாமனாவதார சரித்திரவர்ணனமென்ற இருபத்துமூன்றுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••✳•••—

நாராயணீயம்.

(அ-கை) ப்ரதிக்ஞையை நிர்வஹித்தல் முதலிய தர்மத்தில் மஹாபலியே திருஷ்டாந்தமாகிறுன் எனச் சொல்லவேண்டி அவனுடைய கதையையும், அதற்கு உபயோகியான பகவதவதாரசரித்திரத்தையும் சொல்லப்போகின்றவராய் முதலில் பலியின் விஜயத்தைச் சொல்லுகிறுர்—

शक्रेण संयति हतोऽपि बलिर्महात्मा
शुक्रेण जीविततनुः क्रतुवर्धितोष्मा ।
विक्रान्तिमान् भयनिलीनसुरां त्रिलोकीं
चक्रे वशे स तव चक्रमुखादभीतः ॥ ४२ ॥

(ப-ரை) महात्मा=பெரியமனது படைத்த सः=அந்த बलिः= பலியானவன் संयति=யுத்தத்தில் शक्रेण=இந்திரனுல் हतोऽपि=கொல்லப்பட்டபோதிலுங்கூட शुक्रेण=சுக்கிராசாரியரால் जीविततनुः= பிழைப்பிக்கப்பட்ட சரீரத்தையுடையவனுகவும், क्रतुवर्धितोष्मा= விஸ்வஜித் என்ற யாகத்தினுல் வளர்க்கப்பட்ட சக்தியை யுடைய

வனுகவும், विश्रान्तिमान्=உலகெங்கும் ஆக்ஞை செலுத்துபவனு கவுமாகி भयनिलीनसुराम्=பயத்தினுலோடி யொளிந்த தேவர்களை யுடைய त्रिलोकीम्=முவ்வுலகையும் वशे=தனது வசத்தில் चक्रे= செய்துகொண்டான். ப்ரஹ்லாதருடைய வம்சத்தில் பிறந்தவனு னதுபற்றி तव=உம்முடைய चक्रमुखात्=சக்கிராயுதத்தின் முகத்தி லிருந்து अभीतः=பயமற்றவனுகவு மிருந்தான். (42) (எ-று)

पुत्रार्तिदर्शनवशाददितिर्विषण्णा
तं कश्यपं निजपतिं शरणं प्रपन्ना।
त्वत्पूजनं तदुदितं हि पयोव्रताख्यं
सा द्वादशाहमचरत्त्वयि भक्तिपूर्णा ॥ ४३ ॥

(ப-ரை) पुत्रार्तिदर्शनवशात्=புத்திரனுன இந்திரனுக்கு ஸ்வ ர்க்காபஹரண நிமித்தமான பீடையை க்கண்டதால் विषण्णा=துக் கத்தை யடைந்தவளான सा=அந்த अदितिः=தேவமாதாவான அதி தியானவள் निजपतिम्=தனது பதியான तम्=அந்த कश्यपम्=கஶ் யபரை शरणम्=சரணமாக प्रपन्ना=அடைந்தவளாய் तदुदितम्=அவ ரால் சொல்லப்பட்டதும், पयोव्रताख्यम्=பயோவ்ரதமென்ற பெய ருள்ளதுமான त्वत्पूजनम्=உமது பூஜனத்தை त्वयि=உம்மிடத்தில் भक्तिपूर्णा=பக்தி நிறைந்தவளாக द्वादशाहम्=பன்னிரண்டு நாள் முடிய अचरत्=அனுஷ்டித்தாள். (43) (எ-று)

तस्यावधौ त्वयि निलीनमतेरमुष्याः
श्यामश्चतुर्भुजवपुः स्वयमाविरासीः।
नम्रां च तामिह भवत्तनयो भवेयं
गोप्यं मदीक्षणमिति प्रलपन्नयासीः ॥ ४४ ॥

(ப-ரை) तस्य=அந்தப் பயோவ்ரதத்தினுடைய अवधौ=முடி வில் त्वयि=உம்மிடத்தில் निलीनमतेः=ஒடுங்கின புத்தியையுடைய வளான अमुष्याः=இந்த அதிதியினுடைய முன்னிலையில் श्यामः= நீருண்டமேகம்போலக் கருத்தவராகவும், चतुर्भुजवपुः=நான்கு கை களையுடைய சரீரத்தையுடையவராகவும் त्वम्=நீர் स्वयम्=தானுக आविरासीः=தோன்றினீர். नम्राम्=வணங்கினவளான ताम्=அவ

னைப்பார்த்து इह=இப்பொழுது भवत्तनयः=உனக்குப் புத்திரனாக भवेयम्=ஜனிக்கப்போகிறேன். मदीक्षणम्=என்னைப்பார்த்ததானது गोप्यम्=ரஹஸ்யமாக இருக்கவேண்டும். इति=என प्रलपन्=சொல்லிக்கொண்டு अयासीः=மறைந்துவிட்டீர். (44) (எ-று)

त्वं काश्यपे तपसि सन्निदधत्तदानीं
प्राप्तोऽपि गर्भमदितेः प्रणुतो विधात्रा ।
प्रासूत च प्रकटवैष्णवदिव्यरूपं
सा द्वादशीश्रवणपुण्यदिने भवन्तम् ॥ ४५ ॥

(ப-ரை) तदानीम्=அப்பொழுது विधात्रा=ப்ரம்ஹதேவனால் प्रणुतः=நன்கு ஸ்துதிக்கப்பட்ட त्वम्=நீர், काश्यपे=கஶ்யபஸம்பந்தியான तपसि=தபஸ்ஸினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட வீரியத்தில் सन्निदधत्=ப்ரவேசித்தவராய் அங்கிருந்து अदितेः=அதிதியினுடைய गर्भमपि=கர்ப்பத்தையும் प्राप्तः=அடைந்தீர். सा च=அவளும் प्रकटवैष्णवदिव्यरूपम्=வெளிப்படையானதும் வைஷ்ணவமுமான திவ்யரூபத்தை யுடையவரான भवन्तम्=உம்மை द्वादशीश्रवणपुण्यदिने=த்வாதசியும் ஶ்ரவணநக்ஷத்திரமுமுள்ள புண்ணியதினத்தில் प्रासूत=பெற்றாள். (45) (எ-று)

पुण्याश्रमं तमभिवर्षति पुष्पवर्षै-
र्हर्षाकुले सुरकुले कृततूर्यघोषे ।
बद्ध्वाञ्जलिं जयजयेति नुतः पितृभ्यां
त्वं तत्क्षणे पटुतमं वटुरूपमाधाः ॥ ४६ ॥

(ப-ரை) कृततूर्यघोषे=செய்யப்பட்ட தூர்யவாத்யகோஷத்தை யுடையதும், हर्षाकुले=ஸந்தோஷம் நிறைந்ததுமான सुरकुले=தேவஸமூஹமானது पुष्पवर्षैः=புஷ்பமழைகளினால் तम्=அந்த पुण्याश्रमम्=புண்யாஶ்ரமத்தை अभिवर्षति=சுற்றிலும் வர்ஷிக்கும்பொழுது अञ्जलिम्=அஞ்ஜலியை बद्ध्वा=செய்துகொண்டு जयजयेति=மேன்மையை வெளிக்காட்டுவீராக. மேன்மையை வெளிக்காட்டுவீராக. என पितृभ्याम्=மாதாபிதாக்களினால் नुतः=ஸ்துதிக்கப்பட்ட त्वम्=நீர் तत्क्षणे=அதே க்ஷணத்தில் पटुतमम्=மிகச் சாமர்த்தியம் வாய்ந்த वटुरूपम्=ப்ரம்ஹசாரிரூபத்தை आधाः=அடைந்தீர். (46) (எ-று)

तावत्प्रजापतिमुखैरुपनीय मौञ्जी-
दण्डाजिनाक्षवलयादिभिरर्च्यमानः ।
देदीप्यमानवपुरीश कृताग्निकार्य-
स्त्वं प्रास्थिथा बलिगृहं प्रकृताश्वमेधम् ॥ ४७ ॥

(ப-ரை) ईश !=ஹே ஈச! तावत्=அப்பொழுது प्रजापतिमुखैः=ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோரால் उपनीय=உபநயனஞ் செய்வித்து मौञ्जीदण्डाजिनाक्षवलयादिभिः=முஞ்சிக்கயிறு மான்தோல் ஜபமாலைகங்கணம் முதலியவற்றினுல் अर्च्यमानः=பூஜிக்கப்படுகின்ற त्वम्=நீர், देदीप्यमानवपुः=மிகப்ரகாசிக்கின்ற சரீரத்தை யுடையவராகவும், कृताग्निकार्यः=அனுஷ்டிக்கப்பட்ட அக்கினி காரியத்தை யுடையவராகவும் கொண்டு प्रकृताश्वमेधम्=ஆரம்பிக்கப்பெற்ற அஸ்வமேதத்தை யுடையதான பலியின் வீட்டைக் குறித்து प्रास्थिथाः=கிளம்பினீர். (47) (எ-று)

गात्रेण भाविमहिमोचितगौरवं प्राक्
व्यावृण्वतेव धरणीं चलयन्नयासीः ।
छत्रं परोष्मतिरणार्थमिवादधानो
दण्डञ्च दानवजनेष्विव सन्निधातुम् ॥ ४८ ॥

(ப-ரை) भाविमहिमोचितगौरवम्=பின்வரப்போகின்ற மஹிமைக்கு உசிதமான கௌரவத்தை प्राक्=முன்னரே व्यावृण्वतेव=வியாக்கியானஞ் செய்வதுபோன்ற गात्रेण=சரீரத்தினுல் धरणीम्=பூமியை चलयन्=ஆடும்படி செய்துகொண்டும் परोष्मतिरणार्थमिव=சத்துருக்களின் பராக்கிரமத்தை மறைப்பதற்குப் போல छत्रम्=குடையை आदधानः=கையில் பிடித்துக் கொண்டும், दानवजनेषु=அஸுரஜனங்கள் விஷயத்தில் सन्निधातुमिव=ப்ரயோகஞ் செய்ய வேண்டிப் போல दण्डम्=தண்டத்தை दधानः=தரித்துக்கொண்டும் अयासीः=போனீர். (48) (எ-று)

तां नर्मदोत्तरतटे हयमेधशाला-
मासेदुषि त्वयि रुचा तव रुद्धनेत्रैः ।

भास्वान् किमेष दहनो नु सनत्कुमारो
योगी नु कोऽयमिति शुक्रमुखैः शशङ्के ॥ ४९ ॥

(ப-ரை) त्वयि=நீர், नर्मदोत्तरतटे=நர்மதையின் வடகரையிலுள்ள ताम्=அந்த हयमेधशालाम्=அஸ்வமேதசாலையை आसेदुषि=அடைந்த பொழுது तव=உம்முடைய रुचा=காந்தியினால் रुद्धनेत्रैः=மறைக்கப்பட்ட கண்பார்வையையுடையவர்களான शुक्रमुखैः=சுக்கிராசாரியர் முதலியோர்களினால் एषः=இது भास्वान् किम्?=சூரியனா என்னே? दहनो नु=அக்னியா என்னே? योगी=யோகியான सनत्कुमारो नु=ஸனத்குமாரரா என்னே? कोऽयम्=இது யாராக இருக்கலாமென शशङ्के=ஸந்தேஹம் கொள்ளப்பட்டது. (49) (எ-று)

आनीतमाशु भृगुभिर्महसाभिभूतै-
स्त्वां रम्यरूपमसुरः पुळकावृताङ्गः ।
भक्त्या समेत्य सुकृती परिषिच्य पादौ
तत्तोयमन्वधृत मूर्धनि तीर्थतीर्थम् ॥ ५० ॥

(ப-ரை) महसा=உம்முடைய காந்தியினால் अभिभूतैः=தமது தேஜஸ்மை யிழந்தவர்களான भृगुभिः=சுக்கிராசாரியர் முதலியோர்களினால் आशु=சீக்கிரமாக आनीतम्=அருகிலழைத்துவரப்பட்டவரும், रम्यरूपम्=அழகிய ரூபத்தைத் தரித்தவருமான त्वाम्=உம்மை सुकृती=புண்ணியசாலியான असुरः=பலியானவன் पुलकावृताङ्गः=மயிர்க்கூச்சலினால் சூழப்பட்ட சரீரத்தை யுடையவனாய் समेत्य=அடைந்து भक्त्या=பக்தியுடன் पादौ=கால்களை परिषिच्य=அலம்பி तीर्थतीर्थम्=தீர்த்தங்களுக்கெல்லாம் பரிசுத்தியைத் தருகின்ற तत्तोयम्=அந்த ஜலத்தை मूर्धनि=தலையில் अन्वधृत=ப்ரோக்ஷித்துக் கொண்டான். (50) (எ-று)

प्रह्लादवंशजतया क्रतुभिर्द्विजेषु
विश्वासतो नु तदिदं दितिजोऽपि लेभे ।
यत्ते पदाम्बु गिरिशस्य शिरोऽभिलाल्यं
सत्वं विभो गुरुपुरालय पालयेथाः ॥ ५१ ॥

(ப-ரை) हे विभो!=ஹே விபோ! गिरिशस्य=மஹாதேவனுடைய शिरोभिलाह्यम्=தலையினால் கொண்டாடத்தகுந்த ते=உம்முடைய पदाम्बु=காலலம்பின தீர்த்தமானது यत्=யாதுண்டோ तत्=அந்தத் தீர்த்தத்தை, दितिजोऽपि=அஸுரனுயினுங்கூட பலியானவன் लेभे=அடைந்தான். इदम्=இது प्रह्लादवंशजतया=ப்ரஹ்லாத வம்சத்தில் பிறந்ததனுல் கிடைத்தது? அல்லது क्रतुभि:=யாகங்களினுல் கிடைத்ததா? அல்லது द्विजेषु=ப்ராம்ஹணர்களிடத்தில் வி-श्वासतो नु=விஸ்வாஸத்தால் கிடைத்ததா? தெரியவில்லை. ஆகவே गुरुपुरालय=குருவாயூரில் வஸிப்பவரே! स:=அந்த त्वम्=நீர் पालय=என்னைக் காப்பீராக. (51) (எ-று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் வாமனசரித்திரத்தில் பலியின் ஆதித்யவர்ணனமென்ற முப்பதாவது தசகம் முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்ருவது தசகம்.

प्रीत्या दैत्यस्तव तनुमहःप्रेक्षणात्सर्वथापि
त्वामाराध्यन्नजित रचयन्नञ्जलिं सञ्जगाद ।
मत्तः किं ते समभिलषितं विप्रसूनो वद त्वं
वित्तं भक्तं भवनमवनीं वापि सर्वं प्रदास्ये ॥ ५२ ॥

(ப-ரை) अजित=ஹே அஜித! दैत्य:=அஸுரனன பலி तव=உம்முடைய तनुमहःप्रेक्षणात्=தேஹகாந்தியைப்பார்த்ததிலிருந்துண்டான प्रीत्या=ப்ரீதியினுல் सर्वथाऽपि=எல்லா விதத்தாலும் त्वाम्=உம்மை आराध्यन्=ஆராதித்தவனுயும், अञ्जलिम्=அஞ்ஜலியை रच-यन्=செய்துகொண்டும். "हे विप्रसूनो!=ஹே ப்ராம்ஹணகுமாரனே! मत्त:=என்னிடமிருந்து ते=உன்னுல் समभिलषितम्=விரும்பப்பட்டது किम्=எது? त्वम्=நீர் वद=சொல்லும். वित्तम्=பணத்தையாகட்டும், भक्तम्=அன்னத்தையாகட்டும், भवनम्=வீட்டையாகட்டும், अवनीं वापि=பூமியையாகட்டும் सर्वं=எல்லாவற்றையுமாகட்டும் प्रदा-स्ये=தருகிறேன்" इति=என்று सञ्जगाद=சொன்னுன். (52)

तामक्षीणां बलिगिरमुपाकर्ण्य कारुण्यपूर्णो-
ऽप्यस्योत्सेकं शमयितुमना दैत्यवंशं प्रशंसन् ।

भूमिं पादत्रयपरिमितां प्रार्थयामासिथ त्वं
सर्वं देहीति तु निगदिते कस्य हास्यं नवा स्यात् ॥ ५३ ॥

(ப—ரை) अक्षीणाम्=தான் ஜகதீஸ்வரன் என்பதை வெளிக் காட்டக்கூடிய ताम्=அந்த बलिगिरम्=பலியின் வார்த்தையை उपाकर्ण्य=கேட்டு त्वम्=நீர் कारुण्यपूर्णोऽपि=கருணை நிறைந்தவராக இருந்தபோதிலுங்கூட अस्य=இந்த பலியினுடைய उत्सेकम्=கர்வத்தை शमयितुमनाः=குறைக்க வெண்ணமுள்ளவராய் दैत्यवंशम्=அஸுர வம்சத்தை प्रशंसन्=புகழ்ந்துகொண்டு पादत्रयपरिमिताम्=உமது மூன்று அடிகளினுல் மட்டுமளக்கப்பட்ட भूमिम्=பூமியை प्रार्थयामासिथ=அவனிடம் யாசித்தீர். सर्वम्=எல்லாவற்றையும் देहि=கொடு इति=என்று निगदिते तु=சொல்லப்பட்டாலோ कस्य वा=யாருக்குத் தான் हास्यम्=சிரிப்பானது न स्यात्=வரமாட்டாது. (யாருமே சிரிப்பர்.) (53) (எ—று)

विश्वेशं मां त्रिपदमिह किं याचसे बालिशस्त्वं
सर्वां भूमिं वृणु किममुनेत्यालपत्त्वां स दृप्यन् ।
यस्माद्दर्पात्त्रिपदपरिपूर्त्यक्षमः क्षेपवादान्
बन्धञ्चासावगमदतदर्होऽपि गाढोपशान्त्यै ॥ ५४ ॥

(ப—ரை) सः=அந்தப் பலி दृप्यन्=கொழுப்பையடைந்தவனாய் "त्वम्=நீ बालिशः=அசடனாக இருக்கின்றாய். इह=இப்பொழுது विश्वेशम्=உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசனாகவுள்ள माम्=என்னை யாப்ரயித்து त्रिपदम्=மூன்றடியை किम्=என்? याचसे=யாசிக்கின்றாய். सर्वाम्=எல்லா भूमिम्=பூமியையும் वृणु=கேட்டுக்கொள். अमुना=இந்த மூன்றடியினால் किम्=என்ன பயன்? इति=என்று त्वाम्=உம்மை आलपत्=சொன்னான். असौ=இவன் यस्मात्=இந்த दर्पात्=கொழுப்பினால் त्रिपदपरिपूर्त्यक्षमः=மூன்றடிகளைப் பூர்த்திசெய்விக்கச் சக்தியற்றவனாகவாகி क्षेपवादान्=நிந்தாவார்த்தைகளையும், बन्धञ्च=கட்டையும் अतदर्होऽपि=அவற்றை யடையத்தகாதவனாக இருந்தபோதிலுங்கூட अगमत्=அடைந்தான். பகவானே गाढोपशान्त्यै=அவனுக்கு அதிகமான வைராக்கியத்தை யுண்டாக்கவேண்டியே அவ்விதம் செய்தார். (54) (எ—று)

पादत्रय्या यदि न मुदितो विष्टपैर्नापि तुष्ये-
दित्युक्तेऽस्मिन्वरद भवते दातुकामेऽथ तोयम् ।
दैत्याचार्यस्तव खलु परीक्षार्थिनः प्रेरणात्तं
मा मा देयं हरिरयमिति व्यक्तमेवाबभाषे ॥ ५५ ॥

(ப-ரை) हे वरद ! = ஹே வரத ! पादत्रय्या = மூன்றடியினால் मुदितः=ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவனாக न यदि=ஆகாவிடில் विष्टपैरपि=உலகங்களினாலும் न तुष्येत्=ஸந்தோஷிக்கமாட்டான் इति=என उक्ते=சொல்லப்பட்டபொழுது अस्मिन्=இந்தப் பலியானவன் अथ= பிறகு भवते=உம்மையும் பொருட்டு तोयम्=பூதானத்துக்கு வேண்டிய ஜலத்தை दातुकामे=கொடுக்க விருப்பமுள்ளவனாகவான பொழுது दैत्याचार्यः=அஸுரகுருவான சுக்கிராசாரியர் परीक्षार्थिनः= பலிக்குத் தர்மத்திலுள்ள பற்றைப் பரீக்ஷித்தறிய வெண்ணங்கொண்ட तव=உம்முடைய प्रेरणात्खलु=ப்ரேரணையினாலேயே अयम्= இவர் हरिः=அஸுரசத்துருவான விஷ்ணு. मा मा देयम्=கொடுக்கத் தக்கதன்று கொடுக்கத்தக்கதன்று इति=என तम्=அந்தப் பலியை व्यक्तमेव=தெளிவாகவே आबभाषे=சொன்னார். (55) (எ-று)

याचत्येवं यदि स भगवान्पूर्णकामोऽस्मि सोऽहं
दास्याम्येव स्थिरमिति वदन् काव्यशप्तोऽपि दैत्यः ।
विन्ध्यावल्या निजदयितया दत्तपाद्याय तुभ्यं
चित्रं चित्रं सकलमपि स प्रार्पयत्तोयपूर्वम् ॥ ५६ ॥

(ப-ரை) सः=அந்த भगवान्=பகவானே एवम्=இவ்விதம் ப்ராம்ஹணவேஷத்துடன் याचति यदि=யாசிப்பாரேயானால் सोऽहम्=பகவானால் யாசிக்கப்பட்ட அந்த நான் पूर्णकामः=பூர்த்தியடைந்த காமனையுள்ளவனாக अस्मि=இருக்கிறேன். स्थिरम्=நிஶ்சிதமாக दास्याम्येव= பூமியைக் கொடுக்கவேபோகிறேன் इति=என वदन्=சொன்ன सः=அந்த दैत्यः=அஸுரன் काव्यशप्तोऽपि=சுக்கிராசாரியரால் ஐஶ்வரியம் அழியக்கடவது என சபிக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட निजदयितया=தனது பத்னியான विन्ध्यावल्या=விந்த்யாவளியினால் दत्तपाद्याय=கொடுக்கப்பட்ட பாத்யத்தை யுடையவரான तुभ्यम्=உம்மையும் பொருட்டு सकलमपि=தன்னிடமுள்ள யாவையுமே तोयपूर्वम्=

ஜலபூர்வகமாக प्रार्पयत्=கொடுத்தான். இது चित्रम्—चित्रम्=வெகு வெகு ஆஶ்சரியமாக இருந்தது. (56) (எ-று)

निस्सन्देहं दितिकुलपतौ त्वय्यशेषार्पणं त-
द्व्यातन्वाने मुमुचुर्ऋषयः सामराः पुष्पवर्षम् ।
दिव्यं रूपं तव च तदिदं पश्यतां विश्वभाजा-
मुच्चैरुच्चैरवृधदवधीकृत्य विश्वाण्डभाण्डम् ॥ ५७ ॥

(ப-ரை) दितिकुलपतौ=அஸுரகுலத்தரசனுன பலியானவன் निस्सन्देहम्=அற்பமும் ஸந்தேஹமின்றி त्वयि=உம்மிடத்தில் तत्=அத்தகைய अशेषार्पणम्=எல்லாவற்றையும் கொடுத்தலை व्यातन्वाने=செய்யும்பொழுது सामराः=தேவர்களுடன்கூட ऋषयः=ருஷிகள் पुष्पवर्षम्=பூமாரியை मुमुचुः=பொழிந்தனர். विश्वभाजाम्=ஸமஸ்தமான ஜனங்களும் दिव्यम्=ப்ரகாசிக்கின்ற तव=உம்முடைய रूपम्=ரூபத்தை पश्यताम्=பார்த்துக்கொண்டிருக்குங்கால் तदिदम्=அத்தகைய இந்தவாமனரூபமானது विश्वाण्डभाण्डम्=ப்ரம்ஹாண்டகடாஹத்தை अवधीकृत्य=எல்லையாகச் செய்துகொண்டு उच्चैरुच्चैः=மேன்மேலும் अवृधत्=வளர்ந்தது. (57) (எ-று)

त्वत्पादाब्जं निजपदगतं पुण्डरीकोद्भवोऽसौ
कुण्डीतोयैरसिचदपुनाद्यज्जलं विश्वलोकान् ।
हर्षोत्कर्षात्सुबहु ननृते खेचरैरुत्सवेऽस्मिन्
भेरीं निघ्नन्भुवनमचरज्जाम्बवान्भक्तिशाली ॥ ५८ ॥

(ப-ரை) असौ=இந்த पुण्डरीकोद्भवः=ப்ரம்ஹதேவன் निजपदगतम्=தனது ஸ்தானமான ஸத்யலோகம் வந்த त्वत्पादाब्जम्=உமது சரணுரவிந்தத்தை कुण्डीतोयैः=கமண்டலு ஜலங்களினல் असिचत्=அலம்பினர். यत्=இந்த जलम्=கால் அலம்பின ஜலமானது विश्वलोकान्=எல்லாவுலகங்களையும் अपुनात्=பரிசுத்தம் செய்தது. अस्मिन्=இந்த उत्सवे=உத்ஸவத்தில் खेचरैः=ஆகாசஸஞ்சாரிகளான தேவர்களால் हर्षोत्कर्षात्=ஸந்தோஷாதிக்யத்தினல் सुबहु=மிக்க அதிகமாக இருக்கும்படி ननृते=கூத்தாடப்பட்டது. भक्तिशाली=பக்தியினல் விளங்குகின்ற जाम्बवान्=ஜாம்பவானனவர் भेरीम्=பேரியை निघ्नन्=அடித்துக்கொண்டு भुवनम्=உலகில் अचरत्=ஸஞ்சரித்தார். (58)

तावद्दैत्यास्त्वनुमतिमृते भर्तुरारब्धयुद्धा
देवोपेतैर्भवदनुचरैस्सङ्गता भङ्गमापन् ।
कालात्मायं वसति पुरतो यद्वशात्प्राग्जिताः स्मः
किं वो युद्धैरिति बलिगिरा तेऽथ पातालमापुः ॥ ५९ ॥

(ப-ரை) तावत् = அப்பொழுது भर्तुः=அரசனுன பலியினுடைய अनुमतिमृते=உத்தரவு இல்லாமலே आरब्धयुद्धाः=தொடங்கப்பட்ட யுத்தத்தை யுடையவர்களான दैत्यास्तु=அஸுரர்களோ देवोपेतैः=தேவர்களுடன்கூடின भवदनुचरैः=உமது வேலைக்காரர்களுடன் सङ्गताः=சண்டையிடத்தொடங்கி भङ्गम्=தோல்வியை आपन्=அடைந்தனர். यद्वशात्=எவருக்கு வசப்பட்டவர்களாயிருந்து கொண்டு प्राक्=முன்னர் जिताः=ஜயமுள்ளவர்களாக स्मः=இருந்தோமோ, अयम्=இந்த कालात्मा=காலஸ்வரூபியானவர் पुरतः=எதிரில் वसति=வஸிக்கிறார். ஆகவே युद्धैः=சண்டைகளினுல் वः=உங்களுக்கு किम्=என்னபயன்? इति=என்ற बलिगिरा=பலியின் வார்த்தையினுல் अथ=பிறகுதே= அவர்கள் पातालम्=ஸுதலலோகத்தை आपुः=அடைந்தனர். (59) (எ-று)

पाशैर्बद्धं पतगपतिना दैत्यमुच्चैरवादी-
स्तार्तीयीकं दिश मम पदं किं न विश्वेश्वरोऽसि ।
पादं मूर्ध्नि प्रणय भगवन्नित्यकंपं वदन्तं
प्रह्लादस्तं स्वयमुपगतो मानयन्नस्तवीत्त्वाम् ॥ ६० ॥

(ப-ரை) पतगपतिना=கருடனுல் पाशैः=வாருணபாசங்களினுல் बद्धम्=கட்டப்பட்ட दैत्यम् = அஸுரனுனபலியைப் பார்த்து मम=எனக்குத் தரவேண்டிய तार्तीयीकम्=மூன்றுவதான पदम्=அடியை दिश=கொடு. நீ विश्वेश्वरः=உலகங்களுக்கு ஈப்வரனுக किन्नासि=இல்லையா என்னே? इति=என்று उच्चैः=உறத்து अवादीः=சொன்னீர். हे भगवन्=ஹே பகவன்! मूर्ध्नि=தலையில் पदम्=மூன்றுவது அடியை प्रणय=வைத்துக் கொள்ளும் इति=என்று अकम्पम्=நடுக்கமின்றி वदन्तम्=சொல்லுகின்ற तम्=அந்தப் பலியை स्वयमुपगतः=தானுகவே வந்த प्रह्लादः=ப்ரஹ்லாதர் मानयन्=புகழ்ந்துகொண்டு त्वाम्=உம்மை अस्तवीत्=ஸ்துதித்தார். (60) (எ-று)

दर्पोच्छित्त्यै विहितमखिलं दैत्य सिद्धोऽसि पुण्यै-
लोकस्तेऽस्तु त्रिदिवविजयी वासवत्वञ्च पश्चात् ।
मत्सायुज्यं भज च पुनरित्यन्वगृह्णा बलिं तं
विप्रैः सन्तानितमखवरः पाहि वातालयेश ॥ ६१ ॥

(ப-ரை) हे दैत्य!=ஹே அஸுர! दर्पोच्छित्त्यै=உனது கொழுப்பைப் போக்கவேண்டியே अखिलम्=இவையாவும் विहितम=செய்யப்பட்டது. पुण्यैः=புண்ணியங்களினால் सिद्धः=சித்திபெற்றவனாக असि=இருக்கின்றாய் ते=உனக்கு त्रिदिवविजयी=ஸ்வர்க்கத்தையும் ஜயித்த लोकः=ஸுதலமென்ற புண்ணியலோகமானது अस्तु=இருக்கட்டும். पश्चात्=பிறகு वासवत्वञ्च=இந்திரபதவியும் अस्तु=இருக்கட்டும். पुनः=அதற்குப் பிறகு मत्सायुज्यञ्च=எனது ஸாயுஜ்யத்தையும் भज=அடை, इति=என विप्रैः=ப்ராம்ஹணர்களைக் கொண்டு सन्तानितमखवरः=முடித்து வைக்கப்பட்ட அஸ்வமேத யாகத்தையுடையவராய் तम्=அந்த बलिम्=பலியை अन्वगृह्णाः=அனுக்கிரஹித்தீர். हे वातालयेश!=ஹே குருவாயூருக்கீசனே! पाहि=என்னைக் காப்பீராக. (61) (எ-று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் வாமனசரித்திர வர்ணனமென்ற முப்பத்தோன்றாவது தசகம் முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) चतुर्विशे प्रसङ्गेन मत्स्यरूपस्य शार्ङ्गिणः ।
लीलोच्यते यतः सत्यव्रतरक्षा महार्णवे ॥ १ ॥

तनुं तनुं विदर्श्यादौ निजैश्वर्यनिदर्शनात् ।
मत्स्यं पृच्छति पृथ्वीशो लीलया वामनोपमम् ॥ २ ॥

(க-ரை) எவரால் ப்ரளயமஹாஸமுத்திரத்தில் ஸத்யவ்ரதனுடைய ரக்ஷணமானது செய்யப்பட்டதோ மத்ஸ்யரூபியான அந்த விஷ்ணுவினுடைய லீலையானது அவதார கதைசொல்லும் பொழுது புத்தியில் தோன்றினதையொட்டி இந்த இருபத்து நான்காவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) ஆதியில் சரீரத்தைச் சின்னதாகக் காட்டிப் பிறகு தனது ஐஸ்வரியத்தைக் காட்

अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

राजोवाच—भगवन् श्रोतुमिच्छामि हरेरद्भुतकर्मणः। अवतारकथामाद्यां मायामत्स्यविडम्बनम् ॥ १ ॥ यदर्थमदधाद्रूपं मात्स्यं लोकजुगुप्सितम्। तमःप्रकृति दुर्मर्षं कर्मग्रस्त इवेश्वरः ॥ २ ॥ एतन्नो भगवन्सर्वं यथावद्वक्तुमर्हसि। उत्तमश्लोकचरितं सर्वलोकसुखावहम् ॥ ३ ॥ सूत उवाच—इत्युक्तो विष्णुरातेन भगवान्बादरायणिः। उवाच चरितं विष्णोर्मत्स्यरूपेण यत्कृतम् ॥ ४ ॥ श्रीशुक उवाच—गोविप्रसुरसाधूनां छन्दसामपि चेश्वरः। रक्षामिच्छंस्तनूर्धत्ते धर्मस्यार्थस्य चैव हि ॥ ५ ॥ उच्चावचेषु भूतेषु चरन्वायुरिवेश्वरः। नोच्चावचत्वं भजते निर्गुणत्वाद्धियो गुणैः

டினதிலிருந்து லீலையினால் வாமனாவதாரத்துக்கொப்பான மத்ஸ்யாவதாரத்தைப்பற்றி ப்ருதிவிக்கீசனை அரசன் கேட்கிறான். (2)

அரசன் சொல்லலுற்றார்—ஹே பகவன்! எதில் மாயையினால் மத்ஸ்யரூபானுகரணமானது நிரூபிக்கப்படுகிறதோ அத்புதமான கர்மத்தையுடையவரான ஹரியினுடைய முதலாவதான அந்த அவதார கதையைக்கேட்பதற்கு விரும்புகிறேன். (1) ஈஶ்வரன் கர்மவசப்பட்ட ஜீவன்போல லோகத்தவரால் வெறுக்கப்பட்டதும், தமோகுணத்தை ஸ்வபாவத்திலுடையதும், பொருக்கவியலாததுமான மாத்ஸ்யரூபத்தை எதற்குவேண்டி எடுத்தார்? (2) ஹே பகவன்! ஸர்வலோகத்துக்கும் ஸுகத்தைத்தருகின்றதான இந்த உத்தமஶ்லோக சரித்திரம் யாவற்றையும் உள்ளபடி சொல்லுவதற்கு அருஹராகின்றீர் என்றார். (3) சூதர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் விஷ்ணுராதரான பரீக்ஷித்தினால் கேட்கப்பட்ட பகவானான சுகாசாரியர், மத்ஸ்ய ரூபத்தினால் எது செய்யப்பட்டதோ அந்த விஷ்ணுவின் சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். (4) ஶ்ரீ சுகர் சொல்லலுற்றார்—பசு, ப்ராம்ஹணர், தேவர், ஸாதுக்கள் இவர்களுடையவும், வேதங்களுடையவும், தர்மத்தினுடையவும், அர்த்தத்தினுடையவும் ரக்ஷணத்தைச் செய்யவிருப்பங்கொண்டேயன்றோ ஈஶ்வரன், சரீரங்களைத் தரிக்கின்றார். (5) ஸ்வயம் நிர்க்குணராக இருப்பதுபற்றி ஈஶ்வரன் புத்தியின் (மாயையின்) குணங்

॥ ६ ॥ आसीदतीतकल्पान्ते ब्राह्मो नैमित्तिको लयः । समुद्रोपप्लुतास्तत्र लोका भूरादयो नृप ॥ ७ ॥ कालेनागतनिद्रस्य धातुः शिशयिषोर्बली । मुखतो निःसृतान्वेदान्हयग्रीवोऽन्तिकेऽहरत् ॥ ८ ॥ ज्ञात्वा तद्दानवेन्द्रस्य हयग्रीवस्य चेष्टितम् । दधार शफरीरूपं भगवान्हरिरीश्वरः ॥ ९ ॥

तत्र राजऋषिः कश्चिन्नाम्ना सत्यव्रतो महान् । नारायणपरोऽतप्य-त्तपः स सलिलाशनः ॥ १० ॥ योऽसावस्मिन्महाकल्पे तनयः स विव-स्वतः । श्राद्धदेव इति ख्यातो मनुत्वे हरिणार्पितः ॥ ११ ॥ एकदा कृतमा-

---

களினல் உயர்வுதாழ்வுள்ள ப்ராணிகளிடத்தில் அந்தர்யாமியாக ஸஞ்சரித்தபோதிலுங்கூட வாயுவானதுபோல உயர்வு தாழ்வை யடைவதில்லை. (இவ்விதமிருக்க சுத்தஸத்துவமயங்களான மத்ஸ்யாதி அவதாரங்களினல் உயர்வு தாழ்வைப் பற்றிய சங்கைக்கே இடமில்லையன்றோ.*) (6) ஹே ந்ருப! சென்ற கல்பத்தின் முடிவில் ப்ரம்ஹதேவனுடைய நித்திரையிலேற்படுவதுபற்றி நைமித்திகமெனப்படும் ப்ரளயமானது உண்டாயிற்று. அந்த நைமித்திக ப்ரளயத்தில் பூராதிகளான உலகங்கள் ஸமுத்திரத்தினல் முழுகும்படி செய்யப்பட்டன. (7) ப்ரம்ஹதேவன் காலத்தினல் வந்த நித்திரையையுடையவராய் படுத்துக்கொள்ள விருப்பமுள்ளவராக இருக்கும்பொழுது அவருடைய முகத்திலிருந்து அருகில் வெளி வந்த வேதங்களை பலிஷ்டனுன ஹயக்ரீவன் என்ற அஸுரன் அபஹரித்துவிட்டான். (8) அஸுரஸ்ரேஷ்டனுன ஹயக்ரீவனுடைய அந்தச் சேஷ்டிதத்தைக் கண்டு பகவானும் ஈஸ்வரனுமான ஹரியானவர் மீன் ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டார். (9)

அச்சமயத்தில் ஸத்யவ்ரதனென்ற பெயருடன் கூடினவனும், மஹானுமான ராஜருஷி ஒருவனிருந்தான். நாராயணபக்தனுன அவன் ஜலத்தைமட்டுமே ஆஹாரமாகக் கொண்டு தவஞ்செய்து வந்தான். (10) ப்ரஸித்தனுன யாதொரு ஸத்யவ்ரதனுண்டோ அவனே இந்தக் கல்பத்தில் சூரியனுடைய புத்திரனுகப் பிறந்து ஸ்ராத்ததேவன் என்ற ப்ரஸித்திபெற்றவனுய் மனுவாக ஹரியி

---

* விசேஷித்து மத்ஸ்யாவதாரத்தின் ப்ரயோஜனத்தை மூன்று சுலோகங்களினு லுபதேசிக்கிருர்.

लायां कुर्वतो जलतर्पणम् । तस्याञ्जल्युदके काचिच्छफर्येकाभ्यपद्यत ॥१२॥ सत्यव्रतोऽञ्जलिगतां सह तोयेन भारत । उत्ससर्ज नदीतोये शफरीं द्रविडेश्वरः॥ १३ ॥ तमाह साऽतिकरुणं महाकारुणिकं नृपम् । यादोभ्यो ज्ञातिघातिभ्यो दीनां मां दीनवत्सल । कथं विसृजसे राजन्भीतामस्मिन्सरिज्जले ॥ १४ ॥ तमात्मनोऽनुग्रहार्थं प्रीत्या मत्स्यवपुर्धरम् । अजानन्रक्षणार्थाय शफर्याः स मनो दधे ॥ १५ ॥ तस्या दीनतरं वाक्यमाश्रुत्य स महीपतिः । कलशाप्सु निधायैनां दयालुर्निन्य आश्रमम् ॥ १६ ॥ सा तु तत्रैकरात्रेण वर्धमाना कमण्डलौ । अलब्ध्वात्मावकाशं वा इदमाह महीपतिम् ॥ १७ ॥ नाहं कमण्डलावस्मिन्कृच्छ्रं वस्तुमिहोत्सहे । कल्पयौकः सुविपुलं यत्राहं निवसे सुखम् ॥ १८ ॥ स एनां तत आदाय न्यधादौदञ्च-

---

ஞல் கல்பிக்கப்பட்டான். (11) ஒருநாள் அவன் கிருதமாலை என்ற நதியில் ஜலத்திஞல் தர்ப்பணஞ் செய்யுங்கால் அவனுடைய அஞ்ஜலிஜலத்தில் புதுமைவாய்ந்த மீஞென்று காணப்பட்டது (12) ஹே பாரத! தமிழ் தேசத்தரசஞன ஸத்யவ்ரதன் அஞ்ஜலியை யடைந்த அந்தமீனை ஜலத்துடன்கூட நதீஜலத்தில் விட்டான்.(13) அந்தமீஞனது மிக்க கருணை நிறைந்தவஞன அந்த அரசனைப் பார்த்து ஹே தீனவத்ஸல! ஹே ராஜன்! ஞாதிகளைக் கொல்லுகின்ற ஜலஜந்துக்களிடமிருந்து தீனையான என்னைக் காப்பாயாக. பயந்த என்னை இந்த நதீஜலத்தில் ஏன் விடுகின்றனை என மிகத் தீனஸ்வரத்துடன் சொல்லிற்று (14) தன்னை அனுக்கிரஹிக்கவேண்டி மீன் சரீரமெடுத்தஹரியாக அதையறிந்து கொள்ளாமல் அந்த ஸத்யவ்ரதன் மீனை ரக்ஷிக்கவேண்டி மனத்தை நிஶ்சயப்படுத்திக் கொண்டான். (15) தயாளுவான அந்தஅரசன் அந்தமீனின் மிக்க தீனமான வார்த்தையைக் கேட்டு இதைக் கலசஜலத்தில் போட்டுக் கொண்டு ஆஶ்ரமத்துக்குக் கொண்டுவந்தான். (16) அந்த மீஞே ஓரே ராத்திரியிஞல் அந்தக் கமண்டலுஜலத்தில் வளர்ந்து தனக்குப் போதிய அவகாசத்தை அடையாது அரசனைப் பார்த்துப் பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லிற்று. (17) நான் இந்தக் கமண்டலுவில் கஷ்டமாக இருக்கும்படி வஸிக்க ப்ரியப்படவில்லை. எந்தவிடத்தில் சுகமாக வஸிப்பேஞே அத்தகைய விரிவான ஸ்தா

नोदके। तत्र क्षिप्ता मुहूर्तेन हस्तत्रयमवर्धत ॥ १९ ॥ न म एतदलं राजन्सुखं वस्तुमुदञ्चनम् । पृथु देहि पदं मह्यं यत्त्वाऽहं शरणं गता ॥ २० ॥

तत आदाय सा राज्ञा क्षिप्ता राजन्सरोवरे । तदावृत्यात्मना सोऽयं महामीनोऽन्ववर्धत ॥ २१ ॥ नैतन्मे स्वस्तये राजन्नुदकं सलिलौकसः । निधेहि रक्षायोगेन ह्रदे मामविदासिनि ॥ २२ ॥ इत्युक्तः सोऽनयन्मत्स्यं तत्र तत्राविदासिनि । जलाशये संमितं तं समुद्रे प्राक्षिपज्झषम् ॥ २३ ॥ क्षिप्यमाणस्तमाहेदमिह मां मकरादयः । अदन्त्यतिबला वीर मां नेहोत्स्रष्टुमर्हसि ॥ २४ ॥ एवं विमोहितस्तेन वदता वल्गुभारतीम् । तमाह को

னத்தைக் கல்பிப்பாயாக என்றது. (18) அவன் இதை அந்தக் கமண்டலுவிலிருந்து எடுத்து பெரிய தீர்த்தச் சாலிலுள்ள ஜலத்தில் விட்டான். அங்கு விடப்பட்ட அது ஒருமுகூர்த்தத்துக்குள் மூன்று முழநீளம் வளர்ந்துவிட்டது. (19) ஹே ராஜன்! எனக்கு இந்தச் சாலானது சுகமாக வஸிக்கப்போதியதாக இல்லை. எனக்குப் பெரிதான ஒரு ஸ்தானத்தைக் கல்பிப்பீராக. உம்மைச் சரணமாகவன்றோ நான் அடைந்திருக்கிறேன் என்றது. (20)

ஹே ராஜன்! அங்கிருந்து எடுத்துப் பெரிய குளத்தில் அரசனால் அந்த மீன் விடப்பட்டது. அந்த மீன் தனது சரீரத்தினால் அந்த ஜலத்தை வியாபித்துக்கொண்டு பெரிய மீனாக வளர்ந்துவிட்டது. (21) ஹே ராஜன்! ஜலத்தையே வீடாகவுடைய எனக்கு இந்த ஜலமானது சுகத்தைத் தரக்கூடியதாகவாகவில்லை. ஆகவே ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டிய உபாயத்தினால் என்னை வற்றிப்போகாத ஜலமுள்ள மடுவில் விட்டுவிடும் என்று சொல்லப்பட்ட அவன் அந்த அந்த வற்றாத மடுவில் மீனை விடுகின்றவனாய் ஆங்காங்கும் பூர்த்தியையடைந்த அந்த மீனை ஸமுத்திரத்தில் விட்டான். (22–23) ஸமுத்திரத்தில் விடப்படுகின்ற அந்த மீனானது அவனைப் பார்த்து ஹே வீர! இங்குள்ள மிக்க பலசாலிகளான மகரம் முதலியவைகள் என்னைத் தின்றுவிடும். ஆனதுபற்றி இங்கு என்னை விடுவது உனக்கு தகுதியன்று என்றது. (24) அழகிய வார்த்தையைப் பேசுகின்ற அந்தமீனினால் இவ்விதம் மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்டவனாய் மீனுருவத்துடன் எங்களை மயக்குகின்ற நீ யார்?

भवानस्मान् मत्स्यरूपेण मोहयन् ॥ २५ ॥ नैवंवीर्यो जलचरो दृष्टोऽस्माभिः श्रुतोऽपि च । यो भवान्योजनशतमह्नाभिव्यानशे सरः ॥ २६ ॥ नूनं त्वं भगवान्साक्षाद्धरिर्नारायणोऽव्ययः । अनुग्रहाय भूतानां धत्से रूपं जलौकसाम् ॥ २७ ॥ नमस्ते पुरुषश्रेष्ठ स्थित्युत्पत्त्यप्ययेश्वर । भक्तानां नः प्रपन्नानां मुख्यो ह्यात्मगतिर्विभो ॥ २८ ॥ सर्वे लीलावतारास्ते भूतानां भूतिहेतवः । ज्ञातुमिच्छाम्यदो रूपं यदर्थं भवता धृतम् ॥ २९ ॥ न तेऽरविन्दाक्ष पदोपसर्पणं मृषा भवेत्सर्वसुहृत्प्रियात्मनः । यथेतरेषां पृथगात्मनां सतामदीदृशो यद्वपुरद्भुतं हि नः ॥ ३० ॥

என அதைக் கேட்டான். (25) எந்த நீ நூறு யோஜனதூரமுள்ள குளத்தை ஒரு பகலினால் வியாபித்திருக்கின்றாயோ அந்த இம்மாதிரியான ஜலஜந்துவானது எங்களால் பார்க்கப்பட்டதுமில்லை, கேட்கப்பட்டதுமில்லை. (26) நீர் அவ்வயரும், ஹரியும், பகவானுமான நாராயணனே ஆவீர். இது நிஸ்சயம். பூதங்களின் அனுக்கிரஹத்துக்கு வேண்டி ஜலஜந்துக்களின் ரூபத்தைத் தரிக்கிறீர். (27) ஆகவே உமக்கு நமஸ்காரம். ஹே புருஷ ஶ்ரேஷ்ட! ரக்ஷணம் உத்பத்தி ப்ரளயம் இவற்றுக்கு ஈஸ்வரரே! ஹே விபுவே! ப்ரபன்னர்களும் பக்தர்களுமான எங்களுக்கு முக்கியரும் ஆத்மகதியுமாகவன்றோ இருக்கின்றீர். (28) உமது லீலாவதாரங்கள் யாவும் ப்ராணிகளின் க்ஷேமத்துக்குக் காரணமானவை. ஆகவே உம்மால் எதற்கு வேண்டி இந்த ரூபமானது தரிக்கப்பட்டதோ அதை நான் அறிந்துகொள்ள விரும்புகின்றேன். (29) ஹே அரவிந்தாக்ஷ! எக்காரணம்பற்றி பக்தர்களான எங்களுக்கு அத்புதமான இந்த ரூபத்தைக் காண்பித்தீரோ அக்காரணம்பற்றி தேஹாத்யபிமானமுள்ளவர்களாக இருக்கும் மற்றவர்களின் சரணஸேவையானது பொய்த்துப் போவது போல, ஸர்வஸுஹ்ருத்தும் ப்ரியனும் ஆத்மாவுமான உம்முடைய சரணஸேவையானது பொய்த்துப் போவதில்லை என்பது வெளிப்படை என்றார். (30)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்— இவ்விதம் சொல்லுகின்ற ஸத்தியவ்ரத அரசனைப் பார்த்து, ஜகத்பதியும், ஏகாந்த பக்தஜனங்களிடத்தில் ப்ரியமுள்ளவரும், யுகத்தின் முடிவில் மத்ஸ்யசரீரத்தை யெடு

श्रीशुक उवाच—इति ब्रुवाणं नृपतिं जगत्पतिः सत्यव्रतं मत्स्यवपुर्युगक्षये। विहर्तुकामः प्रलयार्णवेऽब्रवीच्चिकीर्षुरेकान्तजनप्रियः प्रियम्
॥ ३१ ॥ श्रीभगवानुवाच—सप्तमेऽद्यतनादूर्ध्वमहन्येतदरिन्दम। निमङ्क्ष्यत्यप्ययाम्भोधौ त्रैलोक्यं भूर्भुवादिकम् ॥ ३२ ॥ त्रिलोक्यां लीयमानायां संवर्ताम्भसि वै तदा। उपस्थास्यति नौः काचिद्विशाला त्वां मयेरिता
॥ ३३ ॥ त्वं तावदोषधीः सर्वा बीजान्युच्चावचानि च। सप्तर्षिभिः परिवृतः सर्वसत्त्वोपबृंहितः ॥ ३४ ॥ आरुह्य बृहतीं नावं विचरिष्यस्यविक्लवः। एकार्णवे निरालोके ऋषीणामेव वर्चसा ॥ ३५ ॥ दोधूयमानां तां नावं समीरेण बलीयसा। उपस्थितस्य मे शृङ्गे निबध्नीहि महाहिना ॥३६॥
अहं त्वामृषिभिः साकं सहनावमुदन्वति। विकर्षन्विचरिष्यामि यावद्ब्रा-

---

த்துகொண்டு ப்ரளயஸமுத்திரத்தில் விளையாட விருப்பமுள்ளவரு மான பகவான், ப்ரியத்தைச் செய்பவிருப்பமுள்ளவராய்ச் சொல் லலுற்றார். (31) ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே அரிந்தம! இன்றிருந்து மேல்வரும் ஏழாவது நாளில் பூர்லோகம் புவர்லோகம் இவற்றை யாதியாகக்கொண்ட இந்த மூவ்வுலகமும் ப்ரளயஸமுத் திரத்தில் முழுகிவிடப்போகிறது. (32) ப்ரளயஜலத்தில் மூவ்வுல கமும் லயமடையுங்கால் அப்பொழுது என்னாலனுப்பப்பட்டதும் விசாலமுமான ஓடமொன்று உன்னிடம் வரப்போகிறது. (33) அப்பொழுது நீ எல்லா ஒஷதிகளையும், பலதறப்பட்ட விதைகளை யும் எடுத்துக்கொண்டு ஸப்தருஷிகளினால் சூழப்பட்டவனாகவும், ஸகலமான ஸாராம்சங்களுடன் கூடினவனாகவுமாகி பெரிய ஓடத் திலேறிக்கொண்டு பயமற்றவனாய் ருஷிகளுடைய தேஜஸ்ஸையே உதவியாகக்கொண்டு ப்ரகாசமற்றதாயிருக்கின்ற பெரிய ஸமுத்திர த்தில் ஸஞ்சரிக்கப்போகின்றனை. (34-35) வலுவான காற்றினால் அசைக்கப்படுகின்ற அந்த ஓடத்தை உனதருகில் வருகின்ற என் னுடைய கொம்பில் வாஸுகியினால் கட்டிவிடுவாயாக. (36) ஹே விபோ! நானே ருஷிகளுடன்கூடவும் ஓடத்துடன்கூடவும் உன்னை ஸமுத்திரத்தில் இழுத்துக்கொண்டு ப்ரம்ஹதேவனுடைய இரவு முடியும்வரை ஸஞ்சரிக்கப் போகின்றேன். (37) உன்னுடைய கேள்விகளையொட்டி என்னால் விளக்கப்பட்டதும், என்னால் அனுக்

ह्मी निशा प्रभो ॥३७॥ मदीयं महिमानं च परं ब्रह्मेति शब्दितम्। वेत्स्यस्यनुगृहीतं मे संप्रश्नैर्विवृतं हृदि ॥ ३८ ॥

इत्थमादिश्य राजानं हरिरन्तरधीयत। सोऽन्ववैक्षत तं कालं यं हृषीकेश आदिशत् ॥ ३९ ॥ आस्तीर्य दर्भान्प्राक्कूलान्राजर्षिः प्रागुदङ्मुखः। निषसाद हरेः पादौ चिन्तयन्मत्स्यरूपिणः ॥ ४० ॥ ततः समुद्र उद्वेलः सर्वतः प्लावयन्महीम्। वर्धमानो महामेघैर्वर्षद्भिः समदृश्यत ॥४१॥ ध्यायन्भगवदादेशं ददृशे नावमागताम्। तामारुरोह विप्रेन्द्रैरादायौषधिवीरुधः ॥ ४२ ॥ तमूचुर्मुनयः प्रीता राजन्ध्यायस्व केशवम्। स वै नः सङ्कटादस्मादविता शं विधास्यति ॥ ४३ ॥ सोऽनुध्यातस्ततो राज्ञा प्रादु-

---

கிரஹிக்கப்பட்டதும், பரம்ப்ரம்ஹமெனச் சொல்லப்பட்டதுமான என்னுடைய மஹிமையை ஹிருதயத்தில் வாங்கி அறிந்துகொள்ளப் போகின்றனை என்றார். (38)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதமரசனைச் சொல்லிவிட்டு ஹரியானவர் மறைந்தார். ஹிருஷீகேசன் எந்தக் காலத்தை யுபதேசித்தாரோ அந்தக் காலத்தை அவனும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். (39) ராஜருஷியானவன் கிழக்கு நுனிகளாகத் தர்ப்பங்களைப் பரப்பிக்கொண்டும் மத்ஸ்யரூபியான ஹரியின் சரணங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் அவற்றில் வடகிழக்கு முகமாகப் பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். (40) பிறகு வர்ஷிக்கின்ற மேகங்களினால் விருத்தியையடைந்த ப்ரளயஸமுத்திரமானது பூமியை முழுகடித்துக்கொண்டு கரைகடந்ததாகக் காணப்பட்டது. (41) பகவானுடைய உத்திரவைத் தியானிக்கின்ற அரசன் அருகில் வருகின்ற ஓடத்தைக் கண்டு ஓஷதிகள் சிறு செடிகள் இவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஸப்தருஷிகளுடன் அதிலேறிக்கொண்டான். (42) ப்ரீதர்களான முனிகள் ஹே ராஜன்! கேசவனைத் தியானஞ்செய்யும். அவரே இந்த ஆபத்திலிருந்து நம்மைக்காற்று க்ஷேமத்தைச் செய்யப்போகின்றார் என அவனைப்பார்த்துச் சொல்லினர். (43) பிறகு அரசனால் அடிக்கடி தியானிக்கப்பட்ட அவர், ஒரு கொம்புள்ளதும், ஒருலக்ஷம் யோஜன விசாலமுள்ளதுமான பொன்மீனாக பெரிய ஸமுத்திரத்தில் தோற்றத்தை யடைந்தார்

रासीन्महार्णवे । एकशृङ्गधरो मत्स्यो हैमो नियुतयोजनः ॥ ४४ ॥ निबध्य नावं तच्छृङ्गे यथोक्तो हरिणा पुरा । वरत्रेणाहिना तुष्टस्तुष्टाव मधुसूदनम् ॥

राजोवाच — अनाद्यविद्योपहतात्मसंविदस्तन्मूलसंसारपरिश्रमातुराः । यदृच्छयेहोपसृता यमाप्नुयुर्विमुक्तिदो नः परमो गुरुर्भवान् ॥४६॥ जनोऽबुधोऽयं निजकर्मबन्धनः सुखेच्छया कर्म समीहतेऽसुखम् । यत्सेवया तां विधुनोत्यसन्मतिं ग्रन्थिं स भिन्द्याद्धृदयं स नो गुरुः ॥ ४७ ॥ यत्सेवयाग्नेरिव रुद्ररोदनं पुमान्विजह्यान्मलमात्मनस्तमः । भजेत वर्णं नि-

---

(44) முன்னர் ஹரியினுல் எவ்விதம் சொல்லப்பட்டானே அவ்விதமே ஓடத்தை அவருடைய கொம்பில் வாஸுகியாகிற கயிற்றினுல்கட்டி ஸந்தோஷித்தவனுய் மதுஸூதனனை ஸ்துதித்தான். (45)

அரசன் சொல்லலுற்றுன் — அனுதியான அவித்யையினுல் போக்கப்பட்ட ஆத்மக்ஞானத்தை யுடையவர்களும், அந்த அவித்யாமூலமேற்பட்ட ஸம்ஸாரத்தில் நிகழும் பரிப்ரமத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டவர்களுமான ஜனங்கள், இந்த ஸம்ஸாரத்தில் எவருடைய அனுக்கிரஹத்தையே ஆஶ்ரயித்தவர்களாக இருந்துகொண்டு எவரையடைகின்றனரோ, அந்த நீரே எங்களுக்கு மோக்ஷத்தைத் தருகின்ற பரமகுருவாக இருந்து கொண்டு ஹிருதயக்ரந்தியை (அஹங்காரத்தை)போக்கவேண்டும். (46) அவித்வானுகவுள்ளதும் தனது கர்மத்தால் கட்டப்பட்டதுமான இந்த ஜனமானது சுகேச்சையினுல் அசுகமாக இருக்கும்படி கர்மாவைச் செய்கிறது. ஆனுல் எவருடைய ஸேவையினுல் அந்த அஸன்மதியை=சுகேச்சையை, விடுகிறதோ அவரே எங்களுக்குக் குருவாக இருந்துகொண்டு அவரே ஹிருதயரூபமான கிரந்தியை=அஹங்காரத்தை, போக்கட்டும். (47) ருத்ரரோதனமான வெள்ளியானது அக்னியின் ஸம்பந்தத்தினுல் தன்னிடமுள்ள அழுக்கைவிட்டுச் சொந்தமான வர்ணத்தை எவ்விதமடைகிறதோ, இவ்விதமே புருஷனுனவன் எவருடைய ஸேவையினுலேயே மனத்தின் மலத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுகின்றுனே மலத்தைப் போக்கிக்கொண்ட இவன் தனது ஸ்வரூபத்தையும் அடைகின்றுனே அவ்யயனுன அந்த ஈசன் எங்களுக்குக் குருவாக வாகட்டும். அவரேயன்றே குருவுக்கும் பரம

जमेष सोऽव्ययो भूयात्स ईशः परमो गुरोर्गुरुः ॥ ४८ ॥ न यत्प्रसादायुत-भागलेशमन्ये च देवा गुरवो जनाः स्वयम् । कर्तुं समेताः प्रभवन्ति पुंस-स्तमीश्वरं त्वां शरणं प्रपद्ये ॥ ४९ ॥ अचक्षुरन्धस्य यथाऽग्रणीः कृतस्तथा जनस्याविदुषोऽबुधो गुरुः । त्वमर्कदृक् सर्वदृशां समीक्षणो वृतो गुरुर्नः स्वगतिं बुभुत्सताम् ॥ ५० ॥

जनो जनस्यादिशतेऽसतीं मतिं यया प्रपद्येत दुरत्ययं तमः । त्वं त्वव्ययं ज्ञानममोघमञ्जसा प्रपद्यते येन जनो निजं पदम् ॥ ५१ ॥ त्वं सर्व-लोकस्य सुहृत्प्रियेश्वरो ह्यात्मा गुरुर्ज्ञानमभीष्टसिद्धिः । तथापि लोको न

குருவாக இருக்கின்றார். (48) எவரது ப்ரஸாதத்தின் பதினாயிரத்திலோருபங்கின் லேசத்தை அவரைவிட அன்னியர்களான தேவர்களும் குருக்களும் ஜனங்களும் ஒன்றுகூடின போதிலுங்கூட எவருடைய அபேக்ஷையின்றிப் புருஷனுக்குச் செய்யச்சக்தர்களாகவாகமாட்டார்களோ ஈஸ்வரனான அந்த உம்மைச் சரணமடைகிறேன். (49) பிறவிக்குருடனுக்குக் கண்ணில்லாதவன் வழிகாட்டியாகச் செய்யப்பட்டான் என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே அக்ஞானஜனத்துக்கு அக்ஞன் குருவாக வாகிறான். சூரியனுக்கு ப்ரகாசம்போல இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள ஞானத்தையுடையவரும் எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் ப்ரகாசகருமான நீர் சொந்த ஸ்வரூபத்தை யறிந்துகொள்ள ஆவலுள்ளவர்களான எங்களால் குருவாக வரிக்கப்பட்டீர். (50)

எந்த அர்த்தகாமாதி விஷயமான புத்தியினால் முடிவற்றதான ஸம்ஸாரத்தை ஜனமானது அடையுமோ, அந்த அஸத்தான புத்தியை மூடனான ஜனம் மூடனான ஜனத்துக்கு உபதேசிக்கிறது. நீரோ ஜனமானது எந்த ஞானத்தினால் சொந்தமான ஸ்வரூபத்தையடையக்கூடுமோ, நாசமற்றதும் வீண்போகாததுமான அந்த ஞானத்தை நேரிலுபதேசிக்கிறீர். (51) நீரோ, எல்லா வுலகுக்கும் ஸுஹ்ருத்தும், ப்ரியரும், ஈஸ்வரனும், ஆத்மாவும், குருவும், ஞானமும், அபீஷ்டஸித்தியுமாகிறீர். அவ்விதமிருந்தபோதிலுங்கூட அறிவற்ற புத்தியை யுடையதும், அடையப்பட்ட காமத்தையுடையதுமான ஜனமானது ஹ்ருதயத்திலிருப்பவரான உம்மை யறிந்து

भवन्तमन्धधीर्जानाति सन्तं हृदि बद्धकामः ॥ ५२ ॥ तं त्वामहं देववरं वरेण्यं प्रपद्य ईशं प्रतिबोधनाय । छिन्ध्यर्थदीपैर्भगवन्वचोभिर्ग्रन्थीन्हृदय्या-न्विवृणु स्वमोकः ॥ ५३ ॥ श्रीशुक उवाच—इत्युक्तवन्तं नृपतिं भगवा-नादिपूरुषः । मत्स्यरूपी महाम्भोधौ विहरंस्तत्त्वमब्रवीत् ॥ ५४ ॥ पुराण-संहितां दिव्यां सांख्ययोगक्रियावतीम् । सत्यव्रतस्य राजर्षेरात्मगुह्यमशे-षतः ॥ ५५ ॥ अश्रौषीदृषिभिः साकमात्मतत्त्वमसंशयम् । नाव्यासीनो भगवता प्रोक्तं ब्रह्म सनातनम् ॥ ५६ ॥ अतीतप्रलयापाय उत्थिताय स वे-धसे । हत्वासुरं हयग्रीवं वेदान्प्रत्याहरद्धरिः॥ ५७ ॥ स तु सत्यव्रतो राजा ज्ञानविज्ञानसंयुतः। विष्णोः प्रसादात्कल्पेऽस्मिन्नासीद्वैवस्वतो मनुः ॥५८॥

கொள்ளாததாகவே இருக்கிறது. (52) நான் தேவஸ்ரேஷ்டரும், வரேண்யரும், ஈஸ்வரருமான அந்த உம்மை உபதேசத்துக்கு வேண்டிச் சரணமடைகிறேன். ஹே பகவன்! நீர் உண்மையான பொருளை ப்ரகாசப்படுத்துகின்ற வார்த்தைகளினால் ஹிருதயத்தை யாஸ்ரயித்துள்ள க்ரந்திகளை=அஹங்காரங்களை, போக்கிச் சொந்தமான ஸ்வரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்துவீராக என்றான். (53) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் சொல்லுகின்ற அரசனைப் பார்த்து, ப்ரளயஸமுத்திரத்தில் விளையாடுகின்றவரும், மத்ஸ்யரூபியும், ஆதிபுருஷனுமான பகவான் தத்துவத்தை யுபதேசித்தார். (54) ஞானம் பக்தி கர்மம் இவற்றை ப்ரதிபாதனம் செய்கின்றதும் திவ்யமானதுமான மத்ஸ்யபுராண ஸம்ஹிதை முழுவதையும், ஜீவர்களுக்கு குஹ்யமான ஆத்மதத்துவத்தையும் ராஜருஷியான ஸத்யவ்ரதனுக்கு உபதேசித்தார். (55) ருஷிகளுடன்கூட ஓடத்திலிருக்கும் ஸத்யவ்ரதன் பகவானால் சொல்லப்பட்ட ஸனாதனமான ப்ரம்ஹத்தையும், ஆத்மதத்துவத்தையும் ஸந்தேஹமற ஸ்ரவணஞ்செய்தான். (56) அந்த ஹரியானவர் ஹயக்ரீவன் என்ற அசுரனைக் கொன்று சென்ற ப்ரளயத்தின் முடிவில் எழுந்தவரான ப்ரம்ஹதேவனுக்கு வேதங்களைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். (57) அந்த ஸத்யவ்ரதன் என்ற அரசனே ஞானவிக்ஞானங்களுடன் கூடினவனும் விஷ்ணுவின் ப்ரஸாதத்தால் இந்தக் கல்பத்தில் வைவஸ்வத மனுவாகவானார். (58) ராஜருஷியான ஸத்யவ்ரதனுடை

सत्यव्रतस्य राजर्षेर्मायामत्स्यस्य शार्ङ्गिणः। संवादं महदाख्यानं श्रुत्वा मुच्येत किल्बिषात् ॥ ५९ ॥ अवतारो हरेर्योऽयं कीर्तयेदन्वहं नरः। सङ्कल्पास्तस्य सिध्यन्ति स याति परमां गतिम् ॥ ६० ॥ प्रलयपयसि धातुः सुप्तशक्तेर्मुखेभ्यः श्रुतिगणमपनीतं प्रत्युपादत्त हत्वा। दितिजमकथयद्यो ब्रह्म सत्यव्रतानां तमहमखिलहेतुं जिह्ममीनं नतोऽस्मि ॥ ६१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां पारमहंस्यां वैयासिक्यां
संहितायामष्टमस्कन्धे मत्स्यावतारचरितानुवर्णनं नाम
चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥ इत्यष्टमस्कन्धः समाप्तः ॥

டவும், மாயாமத்ஸ்யரான விஷ்ணுவினுடையவும் ஸம்வாதரூபமான பெரிய கதையைக்கேட்டுப் பாபத்திலிருந்து (ஸம்ஸாரத்திலிருந்து) விடுபடுவான். (59) ஹரியினுடைய எந்த மத்ஸ்யாவதாரமுண்டோ அதை எந்த மனிதன் ப்ரதிதினமும் சொல்லுவானே அவனுடைய ஸங்கல்பங்கள் ஸித்திபெறுகின்றன. அவன் மேலான கதியையுமடைகிறான். (60) எவர் ப்ரளயஜலத்தில் ஒடுங்கின சக்தியையுடையவரான ப்ரம்ஹதேவனுடைய முகங்களிலிருந்து அபஹரிக்கப்பட்ட வேதஸமூஹத்தை அஸுரனான ஹயக்ரீவனைக் கொன்று திருப்பிக் கொடுத்தாரோ, எவர் ஸத்யவ்ரதன் முதலியோர்களுக்கு ப்ரம்ஹத்தை யுபதேசித்தாரோ, எல்லாவற்றுக்கும் காரணபூதரும், கபடமாக மத்ஸ்யரூபமெடுத்தவருமான அவரை நான் நமஸ்கரித்தவனாக இருக்கின்றேன் என்றார். (61) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண அஷ்டமஸ்கந்தத்தில்
மத்ஸ்யாவதாரசரிதானு வர்ணனமென்ற
இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.
எட்டாவது ஸ்கந்தமும் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

(அ-கை) ப்ரம்ஹதேவனுக்கு வேதத்தையும் ஸத்யவ்ரதனுக்கு வேதார்த்தத்தையும் கொடுக்கவேண்டி மாத்ஸ்யமான சரீரத்தை யெடுத்த பகவானுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்—

पुरा हयग्रीवमहासुरेण षष्ठान्तरान्तोद्यदकाण्डकल्पे ।
निद्रोन्मुखब्रह्ममुखाद्धृतेषु वेदेष्वधित्सः किल मत्स्यरूपम् ॥

(ப-ரை) पुरा=முன்பு षष्ठान्तरान्तोद्यदकाण्डकल्पे=ஆறுவது மன்வந்தரத்தின் முடிவிலுண்டான அகாண்டமான ப்ரளயத்தில் हयग्रीवमहासुरेण=ஹயக்ரீவன் என்ற பெரிய அஸுரனால் निद्रोन्मुखब्रह्ममुखात्=தூக்கத்தில் நோக்குள்ள ப்ரம்ஹதேவனுடைய வாயிலிருந்து वेदेषु=வேதங்கள் हृतेषु=அபஹரிக்கப்பட்டபொழுது मत्स्यरूपम्=மத்ஸ்யரூபத்தை अधित्सः किल=எடுக்கவிரும்பினீரல்லவா.

सत्यव्रतस्य द्रमिळाधिभर्तुर्नदीजले तर्पयतस्तदानीम् ।
कराञ्जलौ स ज्वलिताकृतिस्त्वमदृश्यथाः कश्चन बालमीनः ॥

(ப-ரை) द्रमिळाधिभर्तुः=த்ரமிடதேசத்தரசனான सत्यव्रतस्य=ஸத்யவ்ரதன் नदीजले=ஆற்றின் ஜலத்தில் तर्पयतः=தர்ப்பணஞ்செய்யுங்கால் तदानीम्=அப்பொழுது सः=அந்த त्वम्=நீர் कराञ्जलौ=கைகளிலுள்ள தர்ப்பணாஞ்ஜலியில் ज्वलिताकृतिः=ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்ட ஆகிருதியையுடைய कश्चन=ஒரு बालमीनः=சிறுமீனாக अदृश्यथाः=காணப்பட்டீர். (63) (எ-று)

क्षिप्तं जले त्वां चकितं विलोक्य निन्येऽम्बुपात्रेण मुनिस्स्वगेहम् ।
स्वल्पैरहोभिः कलशीञ्च कूपं वापीं सरश्चानशिषे विभो त्वम् ॥

(ப-ரை) विभो!=ஹே விபோ! जले=நதீஜலத்தில் क्षिप्तम्=விடப்பட்ட त्वाम्=உம்மை चकितम्=பயந்திருப்பவராக विलोक्य=கண்ணுற்று मुनिः=ஸத்யவ்ரதன் अम्बुपात्रेण=கமண்டலுவினால் स्वगेहम्=தனது வீட்டை निन्ये=அடைவித்தான். स्वल्पैः=சில अहोभिः=நாட்களினால் कलशीम्=ஜலபாத்திரத்தையும், कूपम्=கிணற்றையும், वापीम्=சிறிய குளத்தையும், सरश्च=பெரிய குளத்தையும் त्वम्=நீர் आनशिषे=வ்யாபித்து நின்றீர். (64) (எ-று)

योगप्रभावाद्भवदाज्ञयैव नीतस्ततस्त्वं मुनिना पयोधिम् ।
पृष्टोऽमुना कल्पदिदृक्षुमेनं सप्ताहमास्स्वेति वदन्नयासीः ॥६५॥

(ப-ரை) ततः=பிறகு त्वम्=நீர் मुनिना=முனியான ஸத்யவ்ரத அரசனால் भवदाज्ञयैव=உம்முடைய ஆக்ஞையை முன்னிட்டே योग-

प्रभावात् = யோகமஹிமையினால் पयोधिम्=ஸமுத்திரத்தை नीतः= அடைவிக்கப்பட்டீர். अमुना=இந்தஸத்யவ்ரத அரசனால் पृष्टः=கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டவராய் कल्पदिदृक्षुम्=கல்பத்தைப் பார்க்கவேண்ணமுள்ள एनम्=இந்த அரசனை सप्ताहम्=ஏழுநாட்கள் आस्स्व=பொருத்திரு इति=என்று वदन्=சொல்லிக்கொண்டு अयासीः=மறைந்தீர்.

प्राप्ते त्वदुक्तेऽहनि वारिधारापरिप्लुते भूमितले मुनीन्द्रः ।
सप्तर्षिभिस्सार्धमपारवारिण्युद्घूर्णमानः शरणं ययौ त्वाम् ॥

(ப-ரை) त्वदुक्ते=உம்மால் சொல்லப்பட்ட अहनि=நாளானது प्राप्ते=வந்ததும், मुनीन्द्रः=ராஜருஷிகளுக்குள் சிறந்தவனான ஸத்யவ்ரதன் भूमितले=பூதலமானது वारिधारापरिप्लुते=ஜலப்பெருக்கினால் சுற்றிலும் நிறைந்ததாகவானபொழுது अपारवारिणि=கறைகடந்த ஜலத்தில் सप्तर्षिभिस्सार्धम्=ஸப்தருஷிகளுடன்கூட उद्घूर्णमानः= சுழலுகின்றவனாய் त्वाम्=உம்மை शरणं ययौ=சரணமடைந்தான்.

धरां त्वदादेशकरीमवाप्तां नौरूपिणीमारुरुहुस्तदा ते ।
तत्कम्पकम्प्रेषु च तेषु भूयस्त्वमम्बुधेराविरभूर्महीयान् ॥ ६७ ॥

(ப-ரை) तदा=அப்பொழுது ते=அவர்கள் त्वदादेशकरीम्=உம்மால் ப்ரேரணை செய்யப்பட்டு अवाप्ताम्=வந்த नौरूपिणीम्=ஓடரூபமுள்ள धराम्=பூமியில் आरुरुहुः=ஏறிக் கொண்டனர். तेषु च= அவர்களும் तत्कम्पकम्प्रेषु=அந்த ஓடத்தின் ஆட்டத்தினால் நடுக்கமுற்றவர்களாக ஆனபொழுது त्वम्=நீர் भूयः=மறுபடியும் अम्बुधेः= கடலிலிருந்து महीयान्=பெரிய மீனாக आविरभूः=தோன்றினீர். (67)

झषाकृतिं योजनलक्षदीर्घां दधानमुच्चैस्तरतेजसं त्वाम् ।
निरीक्ष्य तुष्टा मुनयस्त्वदुक्त्या त्वत्तुङ्गशृङ्गे तरणिं बबन्धुः ॥

(ப-ரை) योजनलक्षदीर्घाम्=லக்ஷயோஜன நீளமுள்ள झषाकृतिम्=மீனின் வடிவத்தை दधानम्=தரிக்கின்றவரும், उच्चैस्तरतेजसम्= மிக்க மிக்க அதிகமான காந்தியை யுடையவருமான त्वाम्=உம்மை निरीक्ष्य=கண்டு तुष्टाः=ஸந்தோஷித்தவர்களான मुनयः=ருஷிகள் त्वदुक्त्या=உமது உபதேசத்தினால் त्वत्तुङ्गशृङ्गे=உமது உன்னதமான கொம்பில் तरणिम्=ஓடத்தை, बबन्धुः=கட்டினார்கள். (68) (எ-று)

आकृष्टनौको मुनिमण्डलाय प्रदर्शयन्विश्वजगद्विभागान् ।
संस्तूयमानो नृवरेण तेन ज्ञानं परं चोपदिशन्नचारीः ॥ ६९ ॥

(ப–ரை) आकृष्टनौकः=இழுக்கப்பட்ட ஓடத்தையுடையவரான நீர் मुनिमण्डलाय=முனிக் கூட்டத்துக்கு विश्वजगद्विभागान्=எல்லா லோகங்களின் பிரிவுகளையும் प्रदर्शयन्=காண்பிக்கின்றவராயும் तेन=அந்த नृवरेण=ஸத்யவ்ரதனால் संस्तूयमानः=நன்கு ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவராயும், परम्=மேலான ज्ञानम्=ஞானத்தை उपदिशन्=உபதேசிக்கிறவராயும் கொண்டு अचारीः=அந்த ஜலத்தில் ஸஞ்சரித்தீர். (69)

कल्पावधौ सप्तमुनीन्पुरोवत्संस्थाप्य सत्यव्रतभूमिपं तम् ।
वैवस्वताख्यं मनुमादधानः क्रोधाद्धयग्रीवमभिद्रुतोऽभूः ॥ ७० ॥

(ப–ரை) कल्पावधौ=கல்பத்தின் முடிவில் सप्तमुनीन्=ஸப்த ருஷிகளை पुरोवत्=முன்போலவே संस्थाप्य=ஸ்தாபித்துவிட்டும் तम्=அந்த सत्यव्रतभूमिपम्=ஸத்யவ்ரத அரசனையும் वैवस्वताख्यम्=வைவஸ்வதனெனப் பெயரிய मनुम्=மனுவாக आदधानः=ஸ்தாபித்துவிட்டு क्रोधात्=கோபத்தினால் हयग्रीवम्=ஹயக்ரீவனென்ற அஸுரனை अभिद्रुतः=பின்தொடர்ந்து ஓடினவராக अभूः=ஆனீர். (70)

स्वतुङ्गशृङ्गक्षतवक्षसं तं निपात्य दैत्यं निगमान्गृहीत्वा ।
विरिञ्चये प्रीतहृदे ददानः प्रभञ्जनागारपते प्रपायाः ॥ ७१ ॥

(ப–ரை) प्रभञ्जनागारपते!=குருவாயூருக்குப் பதியான ஹே கிருஷ்ண! तम्=அந்த दैत्यम्=அஸுரனை स्वतुङ्गशृङ्गक्षतवक्षसम्=தன்னுடைய உன்னதமான கொம்பினால் பிளக்கப்பட்ட மார்பையுடையவனாக निपात्य=தள்ளிவிட்டு निगमान्=வேதங்களை गृहीत्वा=எடுத்துக் கொண்டு प्रीतहृदे=ஸந்தோஷித்த மனத்தையுடையவரான विरिञ्चये=ப்ரம்ஹதேவனையும் பொருட்டு ददानः=கொடுத்த நீர் प्रपायाः=என்னைக் காப்பீராக. (71) (எ–று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் மத்ஸ்யாவதார சரித்திர வர்ணனமென்ற முப்பத்திரண்டாவது தசகம் முற்றிற்று.

எட்டாவது ஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹமும் முற்றிற்று.

ஆதிமுதல் இதுவரை 344 சுலோகங்களாகின்றன.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्रीमद्भागवते

नवमस्कन्धः प्रारभ्यते ॥

श्रीधरीयव्याख्यानावतरणिकास्थाः श्लोकाः ॥

गुणा यं गुणतावाप्त्यै वृणते करुणानिधिम् ।
तमहं शरणं यामि परमानन्दमाधवम् ॥ १ ॥
त्रिगुणाष्टभिरध्यायैर्वैवस्वतसुतान्वयः ।
नवमे कृष्णसत्कीर्तिप्रसङ्गाय वितन्यते ॥ २ ॥

ஸ்ரீமத்பாகவதம்.

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம்.

முதலாவது அத்தியாயம்

—••:*:••—

(க—ரை) குணங்கள், தங்களுக்குக் குணத்வம்=பெருமை, கிடைக்கவேண்டி கருணாநிதியான எவரை வரிக்கின்றனவோ அந்தப் பரமானந்தரூபரான மாதவனை நான் சரணமடைகிறேன். (1) ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ஸத்கீர்த்தி ப்ரஸங்கத்துக்கு வேண்டி இருபத்து நான்கு அத்தியாயங்களினால் வைவஸ்வதமனுபுத்திரர்களின் வம்சமானது ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில் விரிவாகக் கூறப்படுகிறது. (2) இவ்விதம் முன்னர் எட்டாவது ஸ்கந்தத்தில் சித்தசுத்தியைத்

एवमुक्तोऽष्टमस्कन्धे सद्धर्मः सत्त्वशोधकः ।
कर्तृपालकवक्त्रादिमन्वादीनां निरूपणैः ॥ ३ ॥
सद्धर्मशुद्धसत्त्वानामन्तरङ्गेशसत्कथा ।
सूर्यसोमान्वयाख्यातैरधुना सङ्गतोच्यते ॥ ४ ॥
तत्र च—त्रयोदशभिरध्यायैः सूर्यवंशोऽनुवर्ण्यते ।
एकादशभिरध्यायैः सोमवंशस्ततः परैः ॥ ५ ॥
तत्र तु प्रथमेऽध्याये वैवस्वतसुतान्वये ।
सोमवंशप्रशंसोक्त्यै सुद्युम्नः स्त्रीत्वमुच्यते ॥ ६ ॥

अथ प्रथमोऽध्यायः ॥

राजोवाच—मन्वन्तराणि सर्वाणि त्वयोक्तानि श्रुतानि मे । वीर्याण्यनन्तवीर्यस्य हरेस्तत्र कृतानि च ॥ १ ॥ योऽसौ सत्यव्रतो नाम राजर्षिर्द्रविडेश्वरः । ज्ञानं योऽतीतकल्पान्ते लेभे पुरुषसेवया ॥ २ ॥ स वै विव-

---

தரக்கூடிய ஸத்தர்மமானது கர்த்தா பாலகன் வக்தா முதலிய மன்வாதிகளின் நிரூபணங்களினல் சொல்லப்பட்டது. (3) ஸத்தர்மத்தினல் சுத்தமான சித்தமுள்ளவர்களுக்கு அந்தரங்கமானதும் சூரியசந்திர வம்சகதைகளுடன் ஸம்பந்தப்பட்டதுமான ஈசனுடைய ஸத்கதையானது இப்பொழுது சொல்லப்படுகிறது. (4) அவற்றுள் பதிமூன்று அத்தியாயங்களினல் சூரியவம்சமும் அதன் பிறகுள்ள பதினோரத்தியாயங்களினல் சந்திரவம்சமும் சொல்லப்படுகிறது. (5) அவற்றுள் முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஸோம வம்சத்தின் புகழைச் சொல்லவேண்டி வைவஸ்வத புத்திரவம்சத்தில் உண்டான ஸுத்யும்னனுக்கேற்பட்ட ஸ்திரீத்வமானது சொல்லப்படுகிறது. (6)

அரசன் சொல்லலுற்றார்—உம்மாற் சொல்லப்பட்ட எல்லா மன்வந்தரங்களும், அவற்றுள் அனந்தவீர்யரான ஹரியினல் ப்ரகடனஞ்செய்யப்பட்ட வீரியங்களும் என்னல் கேட்கப்பட்டன. (1) த்ரவிடதேசத்துக்கு ஈஸ்வரனும் ஸத்யவரதன் என்ற பெயருள்ளவனுமான ராஜருஷி எவரோ, எவர் சென்ற கல்பத்தின் முடிவில் புருஷனை பகவானுடைய ஸேவையினல் ஞானத்தையடைந்தாரோ அவரே சூரியனுடைய புத்திரனை மனுவாகவானர் என

स्वतः पुत्रो मनुरासीदिति श्रुतम्। त्वत्तस्तस्य सुताश्चोक्ता इक्ष्वाकुप्रमुखा नृपाः ॥ ३ ॥ तेषां वंशं पृथग्ब्रह्मन्वंश्यानुचरितानि च। कीर्तयस्व महाभाग नित्यं शुश्रूषतां हि नः ॥ ४ ॥ ये भूता ये भविष्याश्च भवन्त्यद्यतनाश्च ये। तेषां नः पुण्यकीर्तीनां सर्वेषां वद विक्रमान् ॥५॥ सूत उवाच— एवं परीक्षिता राज्ञा सदसि ब्रह्मवादिनाम्। पृष्टः प्रोवाच भगवान् शुकः परमधर्मवित् ॥ ६ ॥ श्रीशुक उवाच—श्रूयतां मानवो वंशः प्राचुर्येण परन्तप। न शक्यते विस्तरतो वक्तुं वर्षशतैरपि ॥ ७ ॥ परावरेषां भूतानामात्मा यः पुरुषः परः। स एवासीदिदं विश्वं कल्पान्तेऽन्यन्न किञ्चन ॥ ८ ॥ तस्य नाभेः समभवत्पद्मकोशो हिरण्मयः। तस्मिञ्जज्ञे महाराज

உம்மிடமிருந்து கேட்கப்பட்டது. இக்ஷ்வாகு முதலியோரான அரசர்கள் அவருடைய புத்திரர்களாகவும் சொல்லப்பட்டனர். (2–3) ஹே ப்ரம்ஹன்! ஹே மஹாபாக! அவர்களின் வம்சத்தையும், அவ்வம்சத்திலுதித்தவர்களின் சரித்திரங்களையும் தனியாக எப்பொழுதும் கேட்கவிரும்புகின்ற எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக. (4) எவர்கள் சென்றனரோ, எவர்கள் இனிவரப்போகின்றனரோ, எவர்களிப்பொழுதுள்ளவர்களாக வாகின்றனரோ, புண்ணியமான கீர்த்தியையுடையவர்களான அவர்கள் எல்லோருடையவும் பராக்கிரமங்களை எங்களுக்குச் சொல்லுவீராக என்றூர். (5) ஸூதர் சொல்லலுற்றூர்—இவ்விதம் ப்ரம்ஹவாதிகளின் ஸபையில் பரீக்ஷித்ராஜனுல் கேட்கப்பட்டவரும், தர்மவித்துக்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டரும், பகவானுமான சுகர் பதில் சொல்லவாரம்பித்தார். (6) ஸ்ரீ சுகர் சொல்லலுற்றூர்—ஹே பரந்தப! மானவமான வம்சமானது மொத்தமாகக் கேட்கப்படட்டும். நூறுவருஷங்களினுலும் விரிவாகச் சொல்லுவதற்கு முடியாது. (7) கல்பத்தின் அந்தத்தில்= ப்ரளயத்தில், இந்த ப்ரபஞ்சமானது காரியகாரணரூபங்களான பொருள்களுக்கு ஆத்மபூதரான யாதொருபரமபுருஷருண்டோ அவராகவே இருந்தது. அவருக்கு அன்னியமாக வொன்றுமில்லை. (8) அவருடைய உந்தியிலிருந்து பொன்மயமான பத்மகோசமானது உண்டாயிற்று. ஹே மஹாராஜ! அந்தப் பத்மகோசத்தில் நான்கு முகமுள்ள ப்ரம்ஹதேவனுண்டானூர். (9) அவருடைய மனஸ்ஸி

स्वयंभूश्चतुराननः ॥ ९ ॥ मरीचिर्मनसस्तस्य जज्ञे तस्यापि कश्यपः । दाक्षायण्यां ततोऽदित्यां विवस्वानभवत्सुतः ॥ १० ॥

ततो मनुः श्राद्धदेवः संज्ञायामास भारत । श्रद्धायां जनयामास दश पुत्रान्स आत्मवान् ॥ ११ ॥ इक्ष्वाकुनृगशर्यातिदिष्टधृष्टकरूषकान् । नरिष्यन्तं पृषध्रं च नभगं च कविं विभुः ॥ १२ ॥ अप्रजस्य मनोः पूर्वं वसिष्ठो भगवान्किल । मित्रावरुणयोरिष्टिं प्रजार्थमकरोत्प्रभुः ॥ १३ ॥ तत्र श्रद्धा मनोः पत्नी होतारं समयाचत । दुहित्रर्थमुपागम्य प्रणिपत्य पयोव्रता ॥ १४ ॥ प्रेषितोऽध्वर्युणा होता ध्यायंस्तत्सुसमाहितः । हविषि व्यचरत्तेन वषट्कारं गृणन्द्विजः ॥ १५ ॥ होतुस्तद्व्यभिचारेण कन्येलानाम

விருந்து மரீசியுண்டானர். அவருக்கு தாக்ஷாயணியினிடத்தில் கஶ்யபர் பிறந்தார். அவரிடமிருந்து அதிதியினிடத்தில் ஸூரியன் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். (10)

ஹே பாரத! அவரிடமிருந்து ஸம்க்ஞை என்றபத்னியினிடத்தில் ஶ்ராத்ததேவன் என்ற மனு உண்டானர். சிறந்த ஸ்வபாவமுள்ளவரும் விபுவுமான அந்த மனு ஶ்ரத்தை என்பவளிடத்தில் இக்ஷ்வாகு, ந்ருகன், சர்யாதி, திஷ்டன், த்ருஷ்டன், கரூஷகன், நரிஷ்யந்தன், ப்ருஷத்ரன், நபகன், கவி என்ற பத்துப் புத்திரர்களை யுண்டாக்கினர். (11-1.) இப்பத்து புத்திரர்கள் பிறப்பதற்கு முன்னர் மனு ப்ரஜைகளற்றவராக இருக்குங்கால் ப்ரபுவும் பகவானுமான வஸிஷ்டர் புத்திரனுண்டாகவேண்டி மித்ராவருண இஷ்டியைச் செய்துவைத்தார். (13) அப்பொழுது ஶ்ரத்தை யென்ற மனுவின் பத்னி பெண் பிறக்கவேண்டி பாலையே ஆஹாரமாகக் கொண்டவளாய் ஹோதாவை அடைந்து நமஸ்கரித்து ப்ரார்த்தித்தாள். (14) அத்வர்யுவினல் தூண்டப்பட்ட ஹோதா என்ற ப்ராம்ஹணன் அவரால் ஹவிஸ்ஸானது க்ரஹிக்கப்பட்டபொழுது அவளால் செய்யப்பட்ட ப்ரார்த்தனையை த்யானித்துக் கொண்டு மனத்தை யசையாது நிருத்தி வஷட்காரமந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு யாகத்தைச் செய்தான். (15) ஹோதாவினது மாறுபட்ட செய்கையினல் அவள் இளை என்ற பெயருள்ள கன்னி

साऽभवत् । तां विलोक्य मनुः प्राह नातिहृष्टमना गुरुम् ॥ १६ ॥ भगवन्किमिदं जातं कर्म वो ब्रह्मवादिनाम् । विपर्ययमहो कष्टं मैवं स्याद्ब्रह्मविक्रिया ॥ १७ ॥ यूयं मन्त्रविदो युक्तास्तपसा दग्धकिल्बिषाः । कुतः सङ्कल्पवैषम्यमनृतं विबुधेष्विव ॥ १८ ॥ तन्निशम्य वचस्तस्य भगवान्प्रपितामहः । होतुर्व्यतिक्रमं ज्ञात्वा बभाषे रविनन्दनम् ॥ १९ ॥

एतत्सङ्कल्पवैषम्यं होतुस्ते व्यभिचारतः । तथापि साधयिष्ये ते सुप्रजास्त्वं स्वतेजसा ॥ २० ॥ एवं व्यवसितो राजन्भगवान्स महायशाः। अस्तौषीदादिपुरुषमिलायाः पुंस्त्वकाम्यया ॥ २१ ॥ तस्मै कामवरं तुष्टो

கையாகவானாள். அப்பெண்ணைக் கண்டு மனு மிக்க ஸந்தோஷிக்காத மனதுள்ளவராய் குருவைச் சொல்லலுற்றார். (16) ஹே பகவன்! ப்ரம்ஹவாதிகளான உங்களுடைய கர்மங்கூட என் இவ்விதம் மாறுபட்டதாகவாயிற்று. அந்தோ இது வெகு கஷ்டமாயிற்றே? ப்ரம்ஹவித்துக்களின் க்ரியையானது இவ்விதம் மாறலாகாதே? (17) நீங்களோ மந்திரமறிந்தவர்கள். தேவதாத்யானரூபமான யோகமுள்ளவர்கள். தபஸ்ஸினால் போக்கப்பட்ட பாபத்தை யுடையவர்கள். ஆகவே தேவதைகளிடத்தில் பொய்யானது ஸம்பவிக்கமாட்டாததுபோல உங்களுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு மாறுபாடு ஏற்பட இடமில்லையே? எதன் மூலமிந்த மாறுபாடு ஏற்பட்டது என்றார். (18) பகவானும் எங்கள் ப்ரபிதாமஹனுமான வஸிஷ்டர் அவருடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஹோதாவின் மாறான செய்கையை யறிந்துகொண்டு சூரியபுத்திரனைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றார். (19)

இந்த ஸங்கல்பமாறுபாடானது உனது ஹோதா என்ற ருத்விக்கின் மாறுபட்ட செய்கையாலேற்பட்டதாகும். ஆயினும் சொந்தத் தேஜஸ்ஸினால் உனக்குச் சிறந்த புத்திரனுள்ளவனாக இருத்தலை ஸம்பாதித்து தருகிறேன் என்றார். (20) ஹே ராஜன்! மிக்க அதிகமான யசஸ்ஸையுடையவரும் பகவானுமான வஸிஷ்டர் இவ்விதம் உறுதிசெய்துகொண்டு இளைக்குப் புருஷத்தன்மையை யுண்டாக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தினால் ஆதிபுருஷனை ஸ்துதித்தார். (21) ஹரியும் ஈஶ்வரனுமான பகவான் ஸந்துஷ்டராய் அந்த

भगवान्हरिरीश्वरः । ददाविलाऽभवत्तेन सुद्युम्नः पुरुषर्षभः ॥ २२ ॥ स एकदा महाराज विचरन्मृगयां वने । वृतः कतिपयामात्यैरश्वमारुह्य सैन्धवम् ॥ २३ ॥ प्रगृह्य रुचिरं चापं शरांश्च परमाद्भुतान् । दंशितोऽनुमृगं वीरो जगाम दिशमुत्तराम् ॥ २४ ॥ स कुमारो वनं मेरोरधस्तात्प्रविवेश ह । यत्रास्ते भगवान् शर्वो रममाणः सहोमया ॥ २५ ॥ तस्मिन्प्रविष्ट एवासौ सुद्युम्नः परवीरहा । अपश्यत्स्त्रियमात्मानमश्वं च वडवां नृप ॥ २६ ॥ तथा तदनुगाः सर्वे आत्मलिङ्गविपर्ययम् । दृष्ट्वा विमनसोऽभूवन्वीक्षमाणाः परस्परम् ॥ २७ ॥ राजोवाच—कथमेवंगुणो देशः केन वा भगवन्कृतः । प्रश्नमेनं समाचक्ष्व परं कौतूहलं हि नः ॥ २८ ॥

வஸிஷ்டருக்கு இஷ்டமான வரனைக் கொடுத்தார். அது காரணமாய் இளையானவள் ஸுத்யும்னன் என்ற புருஷஶ்ரேஷ்டனாகவானாள். (22) ஹே மஹாராஜ! வீரனான அந்த ஸுத்யும்னன் ஒரு ஸமயம் வனத்தில் வேட்டையாட வேண்டிச் சில மந்திரிகளினால் மட்டும் சூழப்பட்டவனாய் ஸிந்துதேசத்திற் பிறந்த குதிரையிலேறிக்கொண்டு அழகிய வில்லையும் மிக்க அத்புதம் வாய்ந்த பாணங்களையுமெடுத்துக்கொண்டு கவசமும் தரித்துக்கொண்டு மானைப் பின்தொடர்ந்து வடக்கு திக்கில் சென்றான். (23–24) அந்தக் குமாரன் மேருவுக்குக்கீழிலுள்ள வனத்தில் ப்ரவேசித்தான். இந்த வனத்தில் பகவானான ருத்திரன் உமையுடன்கூட ரமித்துக் கொண்டு வஸிக்கிறார். (25) ஹே ந்ருப! சத்துருவீரனைக் கொல்லுபவனான இந்த ஸுத்யும்னன் அந்த வனத்தில் ப்ரவேசித்தமாத்திரத்திலேயே தான் ஸ்திரீயாக மாறியிருப்பதையும், குதிரை பெண் குதிரையாக மாறியிருப்பதையும் கண்டான். (26) அவ்விதமே அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் யாவரும் தத்தமக்கேற்பட்ட லிங்கமாறுபாட்டைக் கண்டு ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு துக்கிதர்களாகவாயினர். (27) அரசன் (பரீக்ஷித்) சொல்லலுற்றான்—ஹே பகவன்! தேசமானது இவ்வித குணமுள்ளதாக எவ்விதமாயிற்று. அல்லது எவராலிவ்வித குணமுள்ளதாகச் செய்யப்பட்டது. இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுவீராக. எங்களுக்கு மேலான ஆவலிருக்கிறது என்றான். (28)

श्रीशुक उवाच—एकदा गिरिशं द्रष्टुमृषयस्तत्र सुव्रताः । दिशो
वितिमिराभासाः कुर्वन्तः समुपागमन् ॥ २९ ॥ तान्विलोक्याम्बिका देवी
विवासा व्रीडिता भृशम् । भर्तुरङ्कात्समुत्थाय नीवीमाश्वथ पर्यधात् ॥३०॥
ऋषयोऽपि तयोर्वीक्ष्य प्रसङ्गं रममाणयोः । निवृत्ताः प्रययुस्तस्मान्नरना-
रायणाश्रमम् ॥ ३१ ॥ तदिदं भगवानाह प्रियायाः प्रियकाम्यया । स्थानं
यः प्रविशेदेतत्स वै योषिद्भवेदिति ॥ ३२ ॥ तत ऊर्ध्वं वनं तद्वै पुरुषा
वर्जयन्ति हि । सा चानुचरसंयुक्ता विचचार वनाद्वनम् ॥ ३३ ॥ अथ
तामाश्रमाभ्याशे चरन्तीं प्रमदोत्तमाम् । स्त्रीभिः परिवृतां वीक्ष्य चकमे
भगवान्बुधः ॥ ३४ ॥ सापि तं चकमे सुभ्रूः सोमराजसुतं पतिम् । स
तस्यां जनयामास पुरूरवसमात्मजम् ॥ ३५ ॥ एवं स्त्रीत्वमनुप्राप्तः सुद्यु-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—ஒருஸமயம் அந்த விடத்திலிருக்கும் மஹாதேவனைப் பார்ப்பதற்காக நல்ல வ்ரதானுஷ்டானமுள்ள ருஷிகள் திக்குகளை இருளற்றனவாகவும், பிறவற்றின் ப்ரகாசமற்றனவாகவும் செய்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தனர். (29) அவர்களைக் கண்டு இடையில் வஸ்திரமற்றிருத்தல்பற்றி மிக்க வெட்கமடைந்த தேவியான அம்பிகை பர்த்தாவின் மடியிலிருந்து எழுந்து பிறகு இடையில் வஸ்திரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டாள். (30) ருஷிகளும், அவ்விருவரும் ரமிப்பதற்காகச் சேர்ந்திருப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்து திரும்பினவர்களாய் நரநாராயண ஆஸ்ரமத்துக்குப் போயினர். (31) அப்பொழுது பகவான் ப்ரியையான பார்வதிக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவிருப்பங்கொண்டு "எவன் இந்த ஸ்தானத்தில் ப்ரவேசிப்பானே அவன்ஸ்திரீயாகவே ஆகக்கடவன்" என்ற இந்த வார்த்தையைச் சொன்னர். (32) அதற்குப் பிறகு அந்த வனத்தையே புருஷர் விலக்கிவிட்டனர். அந்த ஸ்திரீயானவள் வேலைக்காரர்களுடன் கூட வனத்துக்கு வனம் ஸஞ்சரித்து வந்தாள். (33) பிறகு ஆஸ்ரமத்தினருகில் ஸஞ்சரிக்கின்றவளும் ஸ்திரீகளினல் சூழப்பட்டவளுமான அந்தச் சிறந்த ஸ்திரீயைக்கண்டு பகவானன புதன் ஆசைப்பட்டான். (34) அழகிய புருவங்களையுடைய அவளும் சந்திரகுமாரனை அவனைப்பதியாக அடைய ஆசைப்பட்டாள். அவன் அவளிடத்தில் புரூரவஸ் என்ற புத்திரனையுண்டாக்கினன். (35) இவ்வி

म्नो मानवो नृपः। सस्मार स्वकुलाचार्यं वसिष्ठमिति शुश्रुम ॥ ३६ ॥ स
तस्य तां दशां दृष्ट्वा कृपया भृशपीडितः। सुद्युम्नस्याशयन्पुंस्त्वमुपाधा-
वत शङ्करम् ॥ ३७ ॥ तुष्टस्तस्मै स भगवानृषये प्रियमावहन्। स्वां च
वाचमृतां कुर्वन्निदमाह विशांपते ॥ ३८ ॥ मासं पुमान्स भविता मासं
स्त्री तव गोत्रजः। इत्थं व्यवस्थया कामं सुद्युम्नोऽवतु मेदिनीम् ॥ ३९ ॥
आचार्यानुग्रहात्कामं लब्ध्वा पुंस्त्वं व्यवस्थया। पालयामास जगतीं ना-
भ्यनन्दन्स्म तं प्रजाः॥ ४० ॥ तस्योत्कलो गयो राजन्विमलश्च सुतास्त्रयः।
दक्षिणापथराजानो बभूवुर्धर्मवत्सलाः ॥ ४१ ॥ ततः परिणते काले प्रति-
ष्ठानपतिः प्रभुः। पुरूरवस उत्सृज्य गां पुत्राय गतो वनम् ॥ ४२ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे इलोपाख्यानवर्णनं नाम
प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

—•••*•••—

தம் ஸ்திரீத்வத்தை யடைந்த வைவஸ்வதமனுவம்சத்தரசனான ஸு த்யும்னன் தமது குலாசாரியரான வஸிஷ்டரை நினைத்தானெனக் கேள்விப்பட்டோம். (36) அவர் அவனுக்கேற்பட்ட அந்தத்தசை யைக்கண்டு கிருபையினால் மிக்க பீடிக்கப்பட்டவராய் ஸுத்யும்ன னுக்குப் பும்ஸ்த்வத்தையுண்டுபண்ண விருப்பங்கொண்டு மஹாதே வனை ஸ்துதித்தார். (37) ஹே விசாம்பதே! ஸந்தோஷத்தையடை ந்த அந்தப் பகவான் அந்த வஸிஷ்டருஷிக்கு ப்ரீதியை யுண்டுபண் ணுகின்றவராயும் தனது வார்த்தையை ஸத்தியமாகச் செய்கின்ற வராயுங்கொண்டு இதைச் சொன்னார். (38) உமது கோத்திரத் தில் பிறந்த அவன் ஒருமாதம் முடியப் புமானகவும், ஒரு மாதம் முடிய ஸ்திரீயாகவுமாகப் போகிறான். இம்மாதிரியான ஏற்பாட்டு டன் இஷ்டப்படி ஸுத்யும்னன் பூமியையாளட்டும் என்றார். (39) ஆசாரியரின் அனுக்கிரஹத்தினால் இஷ்டப்படி முற்கூறிய ஏற்பாட் டை யொட்டி பும்ஸ்த்வத்தை யடைந்து பூமியை யாண்டுவந்தான். ப்ரஜைகள் அவனிடம் ப்ரீதிகொண்டனரில்லை. (40) ஹே ரா ஜன்! உத்கலன் என்றும் கயன் என்றும் விமலன் என்றுமான மூன்று புத்திரர்கள் அவனுக்குப் பிறந்தனர். தர்மவத்ஸலர்களான அவர்கள் தக்ஷிணபதம் என்ற தேசத்துக்கு அரசர்களாயினர். (41)

अथ द्वितीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं गतेऽथ सुद्युम्ने मनुर्वैवस्वतः सुते। पुत्रकामस्तपस्तेपे यमुनायां शतं समाः ॥ १ ॥ ततोऽयजन्मनुर्देवमपत्यार्थं हरिं प्रभुम्। इक्ष्वाकुपूर्वजान्पुत्राँल्लेभे स्वसदृशान्दश ॥ २ ॥ पृषध्रस्तु मनोः पुत्रो गोपालो गुरुणा कृतः। पालयामास गा यत्तो रात्र्यां वीरासनव्रतः

பிறகு ப்ரதிஷ்டான நகரத்துக்குப் பதியும் ப்ரபுவுமான ஸுத்யும்னன் கிழத்தனம் வந்தபொழுது புரூரவஸ் என்ற புத்திரனையும் பொருட்டுப் பூமியைக் கொடுத்துவிட்டு வனத்தை யடைந்தான்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
இளோபாக்யானவர்ணனமென்ற முதலாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) द्वितीये मनुपुत्राणां द्वावपुत्रौ विरागतः।
करूषकादिपञ्चानां वंशानाह लघुक्रमात् ॥ १ ॥

(க-ரை) மனுபுத்திரர்களுக்குள் இரண்டு புத்திரர்கள் வைராக்கியத்தினால் புத்திரனற்றவர்களாக வாயினர். மீதமுள்ள கரூஷகர் முதலிய ஐந்து புத்திரர்களின் வம்சங்களைச் சுருக்கமாக இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கிறார். (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—புத்திரனான ஸுத்யும்னன் இவ்விதம் வனத்துக்குச் சென்றதும் பிறகு வைவஸ்வதமனுவானவர் புத்திரனையடைய விருப்பங்கொண்டவராய் நூறு வருஷங்கள்முடிய யமுனைக்கறையில் தவத்தைச் செய்தார். (1) பிறகு மனு, புத்திர ப்ராப்த்திக்குவேண்டித் தேவரும் ப்ரபுவுமான ஹரியை ஆராதித்தார். தனக்கொப்பான இக்ஷ்வாகுவை மூத்தவனாகவுடைய பத்துப் புத்திரர்களையடைந்தார். (2) ப்ருஷத்ரன் என்ற மனுபுத்திரனோவெனில் பசுரக்ஷகனாகக் குருவினாலேவைப்பட்டவனாய் ஸாவதானனாகவும், கத்தியைக் கையிற்றூங்கிக்கொண்டு இரவில் தூங்காது நிற்றலென்ற வீராஸன வ்ரதமுள்ளவனாகவும் இருந்துகொண்டு பசு

॥ ३ ॥ एकदा प्राविशद्गोष्ठं शार्दूलो निशि वर्षति। शयाना गाव उत्थाय भीतास्ता बभ्रमुर्व्रजे ॥ ४ ॥ एकां जग्राह बलवान्सा चुक्रोश भयातुरा। तस्यास्तत्क्रन्दितं श्रुत्वा पृषध्रोऽभिससार ह ॥ ५ ॥ खड्गमादाय तरसा प्रलीनोडुगणे निशि। अजानन्नहनद्बभ्रोः शिरः शार्दूलशङ्कया ॥ ६ ॥ व्याघ्रोऽपि वृक्णश्रवणो निस्त्रिंशाग्राहतस्ततः। निश्चक्राम भृशं भीतो रक्तं पथि समुत्सृजन् ॥ ७ ॥ मन्यमानो हतं व्याघ्रं पृषध्रः परवीरहा। अद्राक्षीत्स्वहतां बभ्रुं व्युष्टायां निशि दुःखितः ॥ ८ ॥ तं शशाप कुलाचार्यः कृतागसमकामतः। न क्षत्रबन्धुः शूद्रस्त्वं कर्मणा भवितासमुना ॥ ९ ॥

க்களை ரக்ஷித்துவந்தான். (3) ஒருஸமயம் இரவில் மழை பொழியும்பொழுது புலியானது மாடுகள் வஸிக்குமிடத்தில் ப்ரவேசித்தது. படுத்திருக்கும் அந்தப் பசுக்கள் எழுந்து கோகுலத்தில் சுற்றிவந்தன. (4) வலுவுள்ள புலியானது ஒரு பசுவைப் பிடித்துக்கொண்டது. அந்தப் பசுவானது பயத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டதாய்க் கத்திற்று. அப்பசுவின் அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு ப்ருஷத்ரன் அதனருகிலோடி வந்தான். (5) கத்தியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு நக்ஷத்திரக்கூட்டங்கள் மறைந்த இரவில் புலியென்ற சங்கையினுல் உண்மையை யறியாதவனுய் கபிலையின் (காரும்பசுவின்) தலையை வேகமாக வெட்டிவிட்டான். (6) புலியும் கத்தியின் நுனியினுல் தாக்கப்பட்டு வெட்டப்பட்ட காதையுடையதாய் மிகப் பயத்தையடைந்து வழியில் ரக்தத்தைச் சொட்டவிட்டுக்கொண்டு வெளியிலோடி விட்டது. (7) புலியானது தன்னுல் கொல்லப்பட்டது என எண்ணினவனும் சத்துருவீரனைக் கொல்லுபவனுமான ப்ருஷத்ரன் பொழுதுவிடிந்ததும் தன்னுல் கொல்லப்பட்டது காரும்பசு என்பதைக் கண்டு துக்கத்தையடைந்தான். (8) அறியாமையினுல் செய்யப்பட்ட அபசாரத்தை யுடையவனுன அந்த ப்ருஷத்ரனைப் பார்த்துக் குலாசாரியர் "நீ க்ஷத்திரியப்பயலன்று. இந்தக் காரியத்தினுல் சூத்திரனுகவாகப் போகின்றனே" என்று சபித்தார். (9)

இவ்விதம் குருவினுல் சபிக்கப்பட்ட வீரனுன அந்த ப்ருஷத்ரனே இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு அந்தச் சாபத்தைப் பெற்று

एवं शप्तस्तु गुरुणा प्रत्यगृह्णात्कृताञ्जलिः। अधारयद्व्रतं वीर ऊर्ध्व-
रेता मुनिप्रियम् ॥ १० ॥ वासुदेवे भगवति सर्वात्मनि परेऽमले। एका-
न्तित्वं गतो भक्त्या सर्वभूतसुहृत्समः ॥ ११ ॥ विमुक्तसङ्गः शान्तात्मा
संयताक्षोऽपरिग्रहः। यदृच्छयोपपन्नेन कल्पयन्वृत्तिमात्मनः ॥ १२ ॥ आ-
त्मन्यात्मानमाधाय ज्ञानतृप्तः समाहितः। विचचार महीमेतां जडान्ध-
बधिराकृतिः ॥ १३ ॥ एवंव्रतो वनं गत्वा दृष्ट्वा दावाग्निमुत्थितम्। तेनो-
पयुक्तकरणो ब्रह्म प्राप परं मुनिः ॥ १४ ॥ कविः कनीयान्विषयेषु निः
स्पृहो विसृज्य राज्यं सह बन्धुभिर्वनम्। निवेश्य चित्ते पुरुषं स्वरोचिषं
विवेश कैशोरवयाः परं गतः॥ १५ ॥ करूषान्मानवादासन्कारूषाः क्षत्र-

---

ஊர்த்வரேதஸ்ஸாகவாகி முனிகளுக்கு ப்ரியமான வ்ரதத்தை யனுஷ்டித்தான். (10) பகவானும், ஸர்வாத்மாவும், பரனும், அமலனுமான வாஸுதேவனிடத்தில் பக்தியினால் மேலான ப்ரேமையுள்ளவனாக இருத்தலை அடைந்தவனாகவும், எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் ஸுஹ்ருத்தாகவும், ஸமனாகவும், ஸங்கத்தை யொழித்தவனாகவும், சாந்தமான மனத்தை யுடையவனாகவும், இந்திரியங்களை யடக்கினவனாகவும், எதிலும் தன்னுடையது என்ற அபிமானமற்றவனாகவும், எதிருச்சையாகக் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு சரீரத்தின் ரக்ஷணத்தைச் செய்துகொண்டும், மனத்தில் பரமாத்மாவை தியானித்துக்கொண்டு ஞானத்ருப்தனாகவும், மனதடக்கமுள்ளவனாகவும், ஜடன் பொட்டையன் செவிடன் இவர்களுக்கொப்பான ஆகிருதியை யுடையவனாகவுமாகி இந்தப் பூமியில் ஸஞ்சரித்து வந்தான். (11-13) இம்மாதிரியான நடத்தையை யுடையவனும் முனியுமான அவன் காட்டையடைந்து உண்டான காட்டுத்தீயைக்கண்டு அத்தீயினால் பொசுக்கப்பட்ட தேஹத்தை யுடையவனாய் பரம்ப்ரப்ஹத்தை யடைந்தான். (14) அவனுடைய தம்பியும் இளம் வயதுள்ளவனுமான கவி என்பவன் விஷயங்களில் பற்றில்லாதவனாகவாகிப் பந்துக்களுடன்கூட ராஜ்யத்தையும்விட்டு வனத்தில் ப்ரவேசித்து ஸ்வப்ரகாசனான புருஷனை(நாராயணனை)சித்தத்தில் தியானித்துக்கொண்டு ஸ்வஸ்வரூபத்தில் ப்ரவேசித்தான். அதாவது:—பரம்ப்ரம்ஹத்தை யடைந்தான். (15) மனுபுத்திரனான கரூஷனிட

जातयः। उत्तरापथगोप्तारो ब्रह्मण्या धर्मवत्सला. ॥ १६ ॥ धृष्टाद्धार्ष्टमभूत्क्षत्रं ब्रह्मभूयं गतं क्षितौ। नृगस्य वंश्यः सुमतिर्भूतज्योतिस्ततो वसुः ॥ १७ ॥ वसोः प्रतीकस्तत्पुत्र ओघवानोघवत्पिता। कन्या चोघवती नाम सुदर्शन उवाह ताम् ॥ १८ ॥

चित्रसेनो नरिष्यन्ताद्दक्षस्तस्य सुतोऽभवत्। तस्य मीढ्वांस्ततः कूर्च इन्द्रसेनस्तु तत्सुतः ॥१९॥ वीतिहोत्रस्त्विन्द्रसेनात्तस्य सत्यश्रवा अभूत्। उरुश्रवाः सुतस्तस्य देवदत्तस्ततोऽभवत् ॥ २० ॥ ततोऽग्निवेश्यो भगवानग्निः स्वयमभूत्सुतः। कानीन इति विख्यातो जातूकर्ण्यो महानृषिः ॥२१॥

மிருந்து காரூஷர் என்ற க்ஷத்திரியஜாதிகளுண்டாயின. அவர்கள் வடக்கு திக்கை ரக்ஷிக்கின்றவர்களாகவும், ப்ராம்ஹணப்ரியர்களாகவும், தர்மத்தில் பற்றுள்ளவர்களாகவுமிருந்தனர். (16) த்ருஷ்டன் என்பவனிடமிருந்து தார்ஷ்ட்யமென்ற க்ஷத்திரிய ஜாதியானது பிறந்தது. அது பூமியில் ப்ராம்ஹணத்தன்மையை யடைந்தது. ந்ருகனுடைய புத்திரன் ஸுமதி. அவனுடைய புத்திரன் பூதஜ்யோதி. அவனுடைய புத்திரன் வஸு. வஸுவினுடைய புத்திரன் ப்ரதீகன். ப்ரதீகனுடைய புத்திரன் ஓகவான். ஓகவானைப் பிதாவாகவுடைய அவனுடைய புத்திரனும் ஓகவானே யாவான். ஓகவதீ என்பவள் அவனுடைய பெண். அவளை ஸுதர்சனன் என்பவன் விவாஹஞ் செய்துகொண்டான். (17-18)

நரிஷ்யந்தனிடமிருந்து சித்ரஸேனன் பிறந்தான். அவனுக்கு தக்ஷன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு மீட்வான் என்பவனும், அவனிடமிருந்து கூர்ச்சன் என்பவனும், அவனுடைய புத்திரன் இந்திரஸேனன் என்பவனும் பிறந்தனர். (19) இந்திரஸேனனிடமிருந்து வீதிஹோத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸத்யஶ்ரவஸ்ஸுண்டானன். அவனுக்கு உருஶ்ரவஸ் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து தேவதத்தன் பிறந்தான். (20) பகவானன அக்னி அவனுக்கு தானகவே அக்னிவேஶ்யனென்ற புத்திரனகப் பிறந்தார். அந்த அக்னிவேஶ்யனே கானீனன் என்றும், ஜாதுகர்ண்யன் என்றும் ப்ரஸித்திபெற்றவரும் மஹானுமான ருஷியாகவானர். (21) ஹே ந்ருப! அந்த ஜாதுகர்ண்யரிடமிரு

ततो ब्रह्मकुलं जातमग्निवेश्यायनं नृप । नरिष्यन्तान्वयः प्रोक्तो दिष्टवंशमतः शृणु ॥ २२ ॥ नाभागो दिष्टपुत्रोऽन्यः कर्मणा वैश्यतां गतः । भलन्दनः सुतस्तस्य वत्सप्रीतिर्भलन्दनात् ॥ २३ ॥ वत्सप्रीतेः सुतः प्रांशुस्तत्सुतं प्रमतिं विदुः । खनित्रः प्रमतेस्तस्माच्चाक्षुषोऽथ विविंशतिः ॥ २४ ॥ विविंशतिसुतो रम्भः खनिनेत्रोऽस्य धार्मिकः । करन्धमो महाराज तस्यासीदात्मजो नृप ॥ २५ ॥ तस्यावीक्षित्सुतो यस्य मरुत्तश्चक्रवर्त्यभूत् । संवर्तोऽयाजयद्यं वै महायोग्यङ्गिरःसुतः ॥ २६ ॥ मरुत्तस्य यथा यज्ञो न तथाऽन्यस्य कश्चन । सर्वं हिरण्मयं त्वासीद्यत्किञ्चिच्चास्य शोभनम् ॥२७॥

ந்து அக்னிவேஸ்யனை மூலகாரணமாகக் கொண்ட ப்ராம்ஹணகுலமானது உண்டாயிற்று. நரிஷ்யந்தனுடைய வம்சமானது சொல்லப்பட்டது. இதன் பிறகு திஷ்டனுடைய வம்சத்தைக் கேளும். (22) திஷ்டனுடைய புத்திரனும் பின்னர் சொல்லப்படப்போகும் நாபாகனைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனுமான நாபாகன் என்பவன் (வைஸ்யஜாதிப் பெண்ணை மணம்புரிதல் ரூபமான) கர்மத்தினால் வைஸ்யனுகவாகிவிட்டான். அவனுடைய புத்திரன் பலந்தனன். பலந்தனனிடமிருந்து வத்ஸப்ரீதி உண்டானுன். (23) வத்ஸப்ரீதியின் புத்திரன் ப்ராம்சு. ப்ரமதி என்பவனை அவனுடைய புத்திரனுக அறிகின்றனர். ப்ரமதியினிடமிருந்து கநித்ரனும், அவனிடமிருந்து சாக்ஷுஷனும், அவனிடமிருந்து விவிம்சதியும் உண்டாயினர். (24) விவிம்சதியினுடைய புத்திரன் ரம்பன். தார்மிகனுன கநித்ரன் இவனுடைய புத்திரன். ஹே மஹாராஜ! கரந்தமன் என்ற அரசன் அந்தக் கநித்ரனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தான். (25) அந்தக் கரந்தமனுக்கு அவீக்ஷித் என்பவன் பிறந்தான். இவனுக்கு மருத்தன் என்ற சக்கிரவர்த்தி புத்திரனுகப் பிறந்தான். இந்த மருத்தனுக்கு அங்கிரஸ்ஸின் புத்திரரும் மஹாயோகியுமான ஸம்வர்த்தர் யாகத்தை நடத்திவைத்தார். (26) மருத்தனுடைய யாகமானதுபோல பிறருடைய ஒரு யாகமுமிருந்ததில்லை. இந்த யாகஸம்பந்தமான பாத்திரம் முதலிய யாவும் பொன்மயமாகவும் சோபனமாகவுமே இருந்தன. (27) இந்திரன் ஸோமரஸத்தினுல் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தான். தக்ஷிணைகளினுல் ப்ராம்ஹணர்

अमाद्यदिन्द्रः सोमेन दक्षिणाभिर्द्विजातयः। मरुतः परिवेष्टारो विश्वेदेवाः सभासदः ॥ २८ ॥

मरुत्तस्य दमः पुत्रस्तस्यासीद्राज्यवर्धनः। सुधृतिस्तत्सुतो जज्ञे सौधृतेयो नरः सुतः ॥ २९ ॥ तत्सुतः केवलस्तस्माद्बन्धुमान्वेगवांस्ततः। बन्धुस्तस्याभवद्यस्य तृणबिन्दुर्महीपतिः ॥ ३० ॥ तं भेजेऽलम्बुषा देवी भजनीयगुणालयम्। वराप्सरा यतः पुत्राः कन्या चेडविडाभवत् ॥ ३१ ॥ तस्यामुत्पादयामास विश्रवा धनदं सुतम्। प्रादाय विद्यां परमामृषिर्योगेश्वरात्पितुः ॥ ३२ ॥ विशालः शून्यबन्धुश्च धूम्रकेतुश्च तत्सुताः। विशालो वंशकृद्राजा वैशालीं निर्ममे पुरीम् ॥ ३३ ॥ हेमचन्द्रः सुतस्तस्य

கள் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தனர். தேவர்கள் பரிமாறுகின்றவர்களாகவும் விஸ்வேதேவர்கள் ஸபைத்தலைவர்களாகவுமிருந்தனர்.

மருத்தனுக்கு தமன் புத்திரன். அவனுக்கு ராஜ்யவர்த்தனன் உண்டானன். ஸுதிருதி என்பவன் அவனுக்குப் புத்திரனுகப் பிறந்தான். நரன் என்பவன் ஸுதிருதியினுடைய புத்திரனுவான். (29) அவனுடைய புத்திரன் கேவலன். அவனிடமிருந்து பந்துமான் என்பவன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து வேகவான் என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பந்து என்பவன் பிறந்தான். இவனுக்குத் திருணபிந்து என்ற அரசன் பிறந்தான். (30) பஜிக்கத்தக்க குணங்களுக்கிருப்பிடமான அந்தத் திருணபிந்துவைச் சிறந்த அப்ஸரஸ்திரீயான அலம்புஷா என்ற தேவியானவள் ஆஸ்ரயித்தாள். இவளிடமிருந்து திருணபிந்துவுக்குப் புத்திரர்களும், இடபிடா என்ற பெண்ணும் பிறந்தனர். (31) விஸ்ரவஸ் என்பவர் யோகேஸ்வரரும் தனது பிதாவுமான புலஸ்த்யரிடமிருந்து பரமமான=ஐஹிகாமுஷ்மிகபலனைத் தரக்கூடிதான, வித்தையையடைந்து அந்த இடபிடையினிடத்தில் குபேரன் என்ற புத்திரனை யுண்டுபண்ணினர். (32) விசாலனும், சூன்யபந்துவும், தூம்ரகேதுவும் முன்னர் சொன்ன திருணபிந்து என்ற அரசனின் புத்திரர்களாவர். அவர்களுள் வம்சவிருத்தியைச் செய்கின்ற விசாலன் என்ற அரசன் வைசாலீ என்ற பட்டினத்தை நிர்மாணஞ் செய்

धूम्राक्षस्तस्य चात्मजः । तत्पुत्रात्संयमादासीत्कृशाश्वः सहदेवजः ॥२४॥ कृशाश्वात्सोमदत्तोऽभूद्योऽश्वमेधैरिडस्पतिम् । इष्ट्वा पुरुषमापाग्र्यां गतिं योगेश्वराश्रितः ॥ ३५ ॥ सौमदत्तिस्तु सुमतिस्तत्सुतो जनमेजयः । एते वैशालभूपालास्तृणबिन्दोर्यशोधराः ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे करूषकादिपञ्चमनुपुत्रान्वयवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

—•••❖•••—

தான். (33) அந்த விசாலனுடைய புத்திரன் ஹேமசந்திரன். அவனுக்குத் தூம்ராக்ஷன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரனான ஸம்யமனிடமிருந்து தேவஜன் என்பவனுடன் கூட கிருசாஸ்வன் என்பவன் பிறந்தான். (34) கிருசாஸ்வனிடமிருந்து ஸோமதத்தன் பிறந்தான். இவன் அஸ்வமேதங்களினால் அன்னபதியான புருஷனை யாராதித்து யோகேஸ்வரர்களான நாரதாதிகளை யாஸ்ரயித்தவனாய் மேலான கதியை=மோக்ஷத்தை, யடைந்தான். (35) ஸோமதத்தனின் புத்திரன் ஸுமதி. அவனுடைய புத்திரன் ஜனமேஜயன். இவர்கள் திருணபிந்துவின் யசஸ்ஸை நிலைநாட்டுகின்றவர்களும் விசாலனுடைய வம்சத்தில் பிறந்தவர்களுமாவர் என்றார். (36) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் கரூஷகர் முதலிய ஐந்து மனுபுத்திரர்களின் வம்சவர்ணனமென்ற இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) तृतीये मनुपुत्रस्य शर्यातेः कीर्त्यतेऽन्वयः ।
यत्र सौकन्यमाख्यानं रैवतं च महाद्भुतम् ॥ १ ॥

(க-ரை) இந்த மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் மனுவின் புத்திரரான சர்யாதி என்பவருடைய வம்சமானது சொல்லப்படுகிறது. இந்த வம்சத்தில் மிக்க வத்புதமான ஸுகன்யோபாக்கியானமும் ரைவதோபாக்கியானமும் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ-று)

अथ तृतीयोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—शर्यातिर्मानवो राजा ब्रह्मिष्ठः स बभूव ह। यो वा अङ्गिरसां सत्रे द्वितीयमह ऊचिवान् ॥ १ ॥ सुकन्या नाम तस्यासीत्कन्या कमललोचना। तया सार्धं वनगतो ह्यगमच्च्यवनाश्रमम् ॥ २॥ सा सखीभिः परिवृता विचिन्वत्यङ्घ्रिपान्वने। वल्मीकरन्ध्रे ददृशे खद्योते इव ज्योतिषी ॥ ३ ॥ ते दैवचोदिता बाला ज्योतिषी कण्टकेन वै। अविध्यन्मुग्धभावेन सुस्रावासृक् ततो बहु ॥ ४ ॥ शकृन्मूत्रनिरोधोऽभूत्सैनिकानां च तत्क्षणात्। राजर्षिस्तमुपालक्ष्य पुरुषान्विस्मितोऽब्रवीत् ॥ ५ ॥ अप्यभद्रं न युष्माभिर्भार्गवस्य विचेष्टितम्। व्यक्तं केनापि नस्तस्य कृतमाश्रमदूष-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—எவர் அங்கிரஸ்ஸுகள் செய்யும் ஸத்ரயாகத்தில் இரண்டாவது நாள் செய்யவேண்டிய கர்மாவை யுபதேசித்தாரோ மனுபுத்திரரான அந்த சர்யாதி என்ற அரசன் ப்ரம்ஹிஷ்டராக=வேதார்த்த தத்துவமறிந்தவராக ஆனார். (1) அவருக்கு ஸுகன்யா என்ற பெயரை யுடையவளும், கமலம்போன்ற கண்களை யுடையவளுமான கன்னிகை உண்டானாள். அவளுடன் காட்டையடைந்த அவர் ச்யவனருடைய ஆஶ்ரமத்தை யடைந்தார். (2) அவள் தோழிகளினால் சூழப்பட்டவளாய்க் கொண்டு வனத்திலுள்ள மரங்களைத் தேடுகின்றவளாய் கரையான் புற்றினோட்டையில் மினுமினுப் பூச்சிகள்போன்ற ஜ்யோதிஸ்ஸுகளைக் கண்டாள். (3) தைவத்தினால்=ஊழ்வினையினால், தூண்டப்பட்ட பாலையானவள் சிறுப்ராயங்காரணமாய் அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸுகளை முள்ளினால் குத்தினாள். அதிலிருந்து ஏராளமான ரக்தம் பெருகிற்று. (4) அதேக்ஷணத்தில் ஸேனையிலுள்ளவர்களுக்கு மலமூத்திரங்களுக்கு தடையானது ஏற்பட்டது. ராஜருஷியானவர் அதையறிந்து ஆஶ்சரியத்தை அடைந்தவராய் வேலைக்காரர்களைக் கேட்டார். (5) உங்களால் பார்க்கவரான ச்யவனருக்கு அபராதஞ் செய்யப்படவில்லையா? நம்முள் யாரோவொருவரால் அவருடைய ஆஶ்ரமத்துக்குத் தூஷணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது நிஶ்சிதம் என்றார். (6) ஸுகன்னியையானவள் பயந்து பிதாவைப் பார்

णम् ॥ ६ ॥ सुकन्या प्राह पितरं भीता किंचित्कृतं मया । द्वे ज्योतिषी
अजानन्त्या निर्भिन्ने कण्टकेन वै ॥ ७ ॥ दुहितुस्तद्वचः श्रुत्वा शर्यातिर्जा-
तसाध्वसः । मुनिं प्रसादयामास वल्मीकान्तर्हितं शनैः ॥ ८ ॥ तदभिप्रा-
यमाज्ञाय प्रादाद्दुहितरं मुनेः । कृच्छ्रान्मुक्तस्तमामन्त्र्य पुरं प्रायात्समाहि-
तः ॥ ९ ॥ सुकन्या च्यवनं प्राप्य पतिं परमकोपनम् । प्रीणयामास चित्त-
ज्ञा अप्रमत्तानुवृत्तिभिः ॥ १० ॥

कस्यचित्त्वथ कालस्य नासत्यावाश्रमागतौ । तौ पूजयित्वा प्रोवाच
वयो मे दत्तमीश्वरौ ॥ ११ ॥ ग्रहं ग्रहीष्ये सोमस्य यज्ञे वामप्यसोमपोः ।
क्रियतां मे वयो रूपं प्रमदानां यदीप्सितम् ॥ १२ ॥ बाढमित्यूचतुर्विप्रम-

---

த்து அறியாதவளான என்னால் ஒன்று செய்யப்பட்டது. அதா
வது:—இரண்டு ஜ்யோதிஸ்ஸுகள் முள்ளினால் குத்தப்பட்டன என்
றாள். (7) பெண்ணின் அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு சர்யாதியா
னவன் பயத்தையடைந்தவனாய் புற்றினுள்ளிலிருக்கின்ற முனியை
அருள்புரியும்படி மெதுவாக வேண்டினான். (8) "இவளுக்கு விவா
ஹஞ் செய்யப்பட்டு எத்துணை வருஷங்களாயின" என்று கேட்ட
திலிருந்து அவருடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்துகொண்டு அந்த
ச்யவனமுனிக்குப் பெண்ணைக்கொடுத்து அந்தக் கஷ்ட த்திலிருந்து
விடுபட்டவனாய் மனச்சாந்தியுடன் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொ
ண்டு பட்டினத்தை யடைந்தான். (9) ஸுகன்னியையானவள்
மிகக்கோபமுள்ளவரான ச்யவனரைப் பர்த்தாவாகவடைந்து அவரு
டைய சித்தத்தை யறிந்தவளாயும் தவறில்லாதவளாயுமிருந்துகொ
ண்டு கைங்கரியங்களினால் அவரை ப்ரீதியடையும்படி செய்தாள்.

கொஞ்சகாலம் சென்றதும், அஶ்வினீதேவர்கள் அவருடைய
ஆஶ்ரமத்துக்கு வர அவர்களை அவர் பூஜித்து ஹே சிறந்த வைத்
யர்காள்! நீங்கள் எனக்கு நல்ல யௌவனத்தை யுண்டுபண்ணுங்
கள். யாகத்தில் ஸோமபானமில்லாதவர்களான உங்களுக்குங்கூட
ஸோமபூர்ணமான பாத்திரத்தைக் கொடுக்கிறேன். அதாவது:—
உங்களை ஸோமத்தினால் யஜிக்கின்றேன். ஸ்திரீகளுக்குப் பிடித்
தமானரூபம் யாதுண்டோ அத்தகைய ரூபமுள்ள யௌவனத்தை
எனக்குச் செய்யுங்கள் என்றார். (11-12) வைத்ய ஶ்ரேஷ்டர்

भिनन्ध भिषक्तमौ। निमज्जतां भवानस्मिन्ह्रदे सिद्धविनिर्मिते ॥ १३ ॥ इत्युक्त्वा जरया ग्रस्तदेहो धमनिसन्ततः। ह्रदं प्रवेशितोऽश्विभ्यां वलीपलितविप्रियः ॥ १४ ॥ पुरुषास्त्रय उत्तस्थुरपीच्या वनिताप्रियाः। पद्मस्रजः कुण्डलिनस्तुल्यरूपाः सुवाससः ॥ १५ ॥ तान्निरीक्ष्य वरारोहा सरूपान्सूर्यवर्चसः। अजानती पतिं साध्वी अश्विनौ शरणं ययौ ॥ १६ ॥ दर्शयित्वा पतिं तस्यै पातिव्रत्येन तोषितौ। ऋषिमामन्त्र्य ययतुर्विमानेन त्रिविष्टपम् ॥ १७ ॥ यक्ष्यमाणोऽथ शर्यातिश्च्यवनस्याश्रमं गतः। ददर्श दुहितुः पार्श्वे पुरुषं सूर्यवर्चसम् ॥ १८ ॥ राजा दुहितरं प्राह कृतपादा-

---

களான அவர்கள் ஸந்தோஷித்து அப்படியே செய்கிறோமென ப்ராம்ஹணரைப் பார்த்துச் சொல்லிவிட்டு ஸித்தர்களினால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்ட இந்த மடுவில் நீர் முழுகும் என்றனர். (13) என்று சொல்லி ஜரையினால் சூழப்பட்ட தேஹத்தையுடையவரும், நரம்புகளடர்ந்தவரும், சுருண்ட சதையினாலும் நரைத்த மயிர்களினாலும் மிக்க வெறுப்பைத் தருகின்றவருமான அவர் அஸ்வினீதேவர்களினால் மடுவில் ப்ரவேசிக்கும்படி செய்விக்கப்பட்டார். (14) அம்மடுவிலிருந்து அழகு வாய்ந்தவர்களும், ஸ்திரீகளுக்குப் பிடித்தமானவர்களும், பத்மமாலையை யணிந்தவர்களும், காதில் குண்டலமணிந்தவர்களும், துல்யமான ரூபமுள்ளவர்களும், அழகிய வஸ்திரமணிந்தவர்களுமான மூன்று புருஷர்கள் வெளிவந்தனர். (15) அழகிய தொடையை யுடையவளும் பதிவ்ரதையுமான அந்த ஸுகன்னியையானவள், ஒரே ரூபமுள்ளவர்களும் சூரியனுக்கொப்பான காந்தியுள்ளவர்களுமான அவர்களைக் கண்டு அவர்களுக்குள் தனது பதி இன்னாரென்பதை யறியாதவளாய் அஸ்வினீதேவர்களைச் சரணமடைந்தாள். அதாவது:—நீங்கள் தனியாக நின்று எனது பதியைக் காண்பிக்கவேண்டுமென அவர்களை ப்ரார்த்தித்தாள். (16) அவளுடைய பாதிவ்ரத்யத்தினால் ஸந்தோஷித்த அஸ்வினீதேவர்கள் அவளையும் பொருட்டு பர்த்தாவைக் காண்பித்துவிட்டு ருஷியினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு விமானத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகம் போய்ச் சேர்ந்தனர். (17) பிறகு யாகஞ் செய்ய வெண்ணங்கொண்டவனாய் ச்யவனருடைய ஆஸ்ரமத்தை

भिवन्दनाम् । आशिषश्चाप्रयुञ्जानो नातिप्रीतमना इव ॥ १९ ॥ चिकीर्षितं ते किमिदं पतिस्त्वया प्रलम्भितो लोकनमस्कृतो मुनिः । यत्त्वं जराग्रस्तमसत्यसंमतं विहाय जारं भजसेऽमुमध्वगम् ॥ २० ॥ कथं मतिस्तेऽवगताऽन्यथा सतां कुलप्रसूते कुलदूषणं त्विदम् । बिभर्षि जारं यदपत्रपा कुलं पितुश्च भर्तुश्च नयस्यधस्तमः ॥ २१ ॥

एवं ब्रुवाणं पितरं स्मयमाना शुचिस्मिता । उवाच तात जामाता तवैष भृगुनन्दनः ॥ २२ ॥ शशंस पित्रे तत्सर्वं वयोरूपाभिलम्भनम् । विस्मितः परमप्रीतस्तनयां परिषस्वजे ॥ २३ ॥ सोमेन याजयन्वीरं ग्रहं

யடைந்த சர்யாதியானவன் பெண்ணின் பக்கத்தில் சூரியனுக்கொப்பான காந்தியுள்ள புருஷனைக் கண்டான். (18) அரசன் தனது காலில் வணங்கினவளான பெண்ணைப் பார்த்து ஆசீர்வாதத்தைச் செய்யாதவனாய் மிக்க ப்ரீதியற்ற மனமுள்ளவன் போலச் சொல்ல வாரம்பித்தான். (19) ஹே அஸதி! உன்னால் இந்தக் காரியமானது என் செய்யவிரும்பப்பட்டது? நீ ஜரையினால் ஆக்ரமிக்கப் பட்டவரும், பிடித்தமில்லாதவருமான இவரை விலக்கிவிட்டு வழிப் போக்கனான இந்த ஜாரபுருஷனை எக்காரணம்பற்றி ஸேவிக்கின்றனையோ அக்காரணம்பற்றி லோகங்களினால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டவரும் முனியுமான பதியானவர் உன்னால் மோசஞ் செய்யப்பட்டார். (20) ஹே ஸாதுக்களின் குலத்தில் பிறந்தவளே! எக்காரணம்பற்றி உன்னுடைய புத்தியானது இவ்விதம் கெட்டுப்போயிற்று? இது குலத்துக்குத் தூஷணத்தை யுண்டாக்கக்கூடிய காரியமாயிற்றே? நீ எக்காரணம்பற்றி ஜாரபுருஷனை அணைக்கின்றனையோ அக்காரணம்பற்றி பர்த்தாவின் குலத்தையும், பிதாவின் குலத்தையும் கீழிலுள்ள நரகத்தில் தள்ளுகின்றனையே? என்றார். (21)

இயற்கையில் சுத்தமான சிரிப்பையுடைய ஸுகன்னியை சிரித்துக்கொண்டு இவ்விதம் சொல்லுகின்ற பிதாவைப் பார்த்து ஹே தாத! இவர் உமது மாப்பிள்ளையான ச்யவனரே. (22) என்று சொல்லி அவருக்கு யௌவனமும் அழகும் கிடைத்ததற்குரிய காரணம் யாவையும் பிதாவுக்குச் சொன்னாள். அதுகேட்ட பிதா மிக்க வாஶ்சரியத்தை யடைந்தவராயும் மேலான ப்ரீதியை

सोमस्य चाग्रहीत् । असोमपोरप्यश्विनोश्च्यवनः स्वेन तेजसा ॥ २४ ॥ हन्तुं तमाददे वज्रं सद्योमन्युरमर्षितः। सवज्रं स्तम्भयामास भुजमिन्द्रस्य भार्गवः ॥ २५ ॥ अन्वजानंस्ततः सर्वे ग्रहं सोमस्य चाश्विनोः । भिषजाविति यत्पूर्वं सोमाहुत्या बहिष्कृतौ ॥ २६ ॥ उत्तानबर्हिरानर्तो भूरिषेण इति त्रयः । शर्यातेरभवन्पुत्रा आनर्ताद्रेवतोऽभवत् ॥ २७ ॥ सोन्तःसमुद्रे नगरीं विनिर्माय कुशस्थलीम् । आस्थितोऽभुङ्क्त विषयानानर्तादीनरिन्दम ॥ २८ ॥ तस्य पुत्रशतं जज्ञे ककुद्मिज्येष्ठमुत्तमम् । ककुद्मी रेवतीं कन्यां स्वामादाय विभुं गतः ॥ २९ ॥ कन्यावरं परिप्रष्टुं ब्रह्मलोकमपा-

---

யடைந்தவராயுமாகி பெண்ணைத் தழுவிக்கொண்டார். (23) வீரனை சர்யாதிக்கு ஸோமயாகத்தைச் செய்விக்கத் தொடங்கின ச்யவனர் தனது தபோமஹிமையினால் ஸோமஸம்பந்தமற்றவர்களான அஸ்வினீ தேவர்களுக்கும் கூட ஸோமக்ரஹத்தைக் கல்பித்தார். (24) அப்பொழுதே கோபங்கொண்டவனும், பொறுமைக்காரனுமான இந்திரன் அவரைக் கொல்லவேண்டி வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலெடுத்தான். ச்யவனர் இந்திரனுடைய கையை வஜ்ராயுதத்துடன்கூட அசைவற்றதாகச் செய்துவிட்டார். (25) வைத்தியர் என்றகாரணம்பற்றி எவர்கள் முன்னர் ஸோமாஹுதியின்றி நீக்கப்பட்டனரோ அந்த அஸ்வினீ தேவர்களுக்கும்கூட ஸோமக்ரஹத்தை யாவரும் பிறகு ஸம்மதித்தனர். (26) சர்யாதிக்கு உத்தானபர்ஹிஸ், ஆனர்த்தர், பூரிஷேணர் என்ற மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் ஆனர்த்தரிடமிருந்து ரேவதர் பிறந்தார். (27) ஹே அரிந்தம! அவர் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் குசஸ்தலீ என்ற நகரத்தை நிர்மாணஞ்செய்து அதில் வஸித்துக்கொண்டு ஆனர்த்தம் முதலிய தேசங்களை ஆண்டுவந்தார். (28) அவருக்கு ககுத்மி என்பவனை மூத்தவனாகக்கொண்ட சிறந்த நூறு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். ககுத்மியானவர் ரேவதி என்ற பெண்ணை யழைத்துக்கொண்டு கன்னிகையின் வரனை ப்ரம்ஹதேவனைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டி ப்ரகாசபகுளமான ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைந்தவராய் அங்கு பாட்டுக்கச்சேரி நடந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது தனது விருப்பத்தைக் கேட்க அவகாசம் கிடைக்காத

वृतम् । आवर्तमाने गान्धर्वे स्थितोऽलब्धक्षण: क्षणम् ॥ ३० ॥ तदन्त आद्यमानस्य स्वाभिप्रायं न्यवेदयत् । तच्छ्रुत्वा भगवान्ब्रह्मा प्रहस्य तमुवाच ह ॥ ३१ ॥

अहो राजन्निरुद्धास्ते कालेन हृदि ये कृता: । तत्पुत्रपौत्रनप्तॄणां गोत्राणि च न शृण्महे ॥ ३२ ॥ कालोऽभियातस्त्रिणवचतुर्युगविकल्पित: । तद्गच्छ देवदेवांशो बलदेवो महाबल: ॥ ३३ ॥ कन्यारत्नमिदं राजन्नररत्नाय देहि भो । भुवो भारावताराय भगवान्भूतभावन: ॥ ३४ ॥ अवतीर्णो निजांशेन पुण्यश्रवणकीर्तन: । इत्यादिष्टोऽभिवन्द्याजं नृप: स्वपुरमागत: । त्यक्तं पुण्यजनत्रासाद्भ्रातृभिर्दिक्ष्ववस्थितै: ॥ ३५ ॥ सुतां दत्त्वानवद्याङ्गीं बलाय बलशालिने । बदर्याख्यं गतो राजा तप्तुं नारायणाश्रमम् ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे सुकन्योपख्यान रेवती बलरामविवाहयोर्वर्णनं नाम तृतीयोऽध्याय: ॥ ३ ॥

வராய் க்ஷணகாலம் தாமதித்தார். (29–30) அதன் முடிவில் ஆத்யரான அவரை நமஸ்கரித்துத் தனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டார். அதைக் கேட்டு பகவானான ப்ரம்ஹதேவன் சிரித்துக் கொண்டு அவரைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றார். (31)

ஹே ராஜன்! எவர்கள் உனது பெண்ணின் பர்த்தாவாக மனத்திலெண்ணப்பட்டனரோ அவர்கள் காலத்தினால் மறைக்கப்பட்டுப் போயினர். அவர்களின் புத்திரன் பௌத்திரன் அவரின் புத்திரன் இவர்களின் வம்சத்தைக்கூட நாம் கேட்கின்றோமில்லை. (32) நீ இங்குவந்த பிறகு இருபத்தேழு சதுர்யுகங்களினால் பிரிக்கப்பட்ட காலமானது சென்றுவிட்டது. ஒய்! ஆனதுபற்றி நீர் ஊர்போய்ச்சேரும். தேவதேவனுடைய அம்சமானவரும் மஹாபலமுள்ளவருமான யாதொரு பலராமருண்டோ அந்த நரரத்தினத்துக்கு இந்தக் கன்னிகாரத்தினத்தைக் கொடும். பூதபாவனரும் புண்யமான ஶ்ரவணம் கீர்த்தனம் இவற்றையுடையவருமான பகவான் பூமியின் சுமையை இரக்கவேண்டி தனதுஅம்சத்துடன் அவதரித்திருக்கின்றார் என்றார். இவ்விதம் உத்தரவிடப்பட்ட அரசன்

अथ चतुर्थोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—नाभागो नभागापत्यं यतन्तं भ्रातरः कविम्। यविष्ठं व्यभजन्दायं ब्रह्मचारिणमागतम् ॥ १ ॥ भ्रातरोऽभाङ्क्त किं मह्यं भजाम

ப்ரம்ஹதேவனை நமஸ்கரித்துவிட்டு அஸுரர்களிடமிருந்துண்டான பயத்தினால் திக்குகளில் வஸிக்கின்ற ப்ராதாக்களினால் விடப்பட்ட தனது பட்டினம் வந்து சேர்ந்தார். (33-35) குற்றமற்ற அங்கங்களையுடையவளான பெண்ணை பலசாலியான பலராமனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அரசன் தவஞ்செய்யவேண்டி பதரி என்ற பெயரையுடைய நாராயணாச்ரமத்தை யடைந்தார் என்றார். (36) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
ஸுகன்னியோபாக்கியானம் ரேவதீ பலராம விவாஹம்
இவற்றை வர்ணித்தலென்ற மூன்றாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) चतुर्थे मनुपुत्रस्य नभगस्य कथोच्यते ।
तत्सूनोश्चांबरीषस्य कृत्या प्रतिहता यतः ॥ १ ॥

(ப-ரை) இந்த நான்காவது அத்தியாயத்தில் மனுபுத்திரரான நபகருடைய கதை சொல்லப்படுகிறது. அத்துடன் அந்த நபகரின் புத்திரரான நாபாகருடைய கதையும், அந்த நாபாகபுத்திரரும், எவரிடமிருந்து துர்வாஸஸ்ஸினால் ப்ரயோகஞ்செய்யப்பட்ட கிருத்யை என்ற பூதமானது திருப்பிவிடப்பட்டதோ அப்பேர்ப்பட்டவருமான அம்பரீஷருடைய கதையும் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ப்ரம்ஹசாரியும்=வெகு காலம் வரை குருகுலத்திலேயே வஸித்தவரும், (ஆனதுபற்றியே இவர் நைஷ்டிகப்ரம்ஹசாரி என வெண்ணிக்கொண்டு பாகம் பிரித்துக் கொள்ளும்பொழுது அவருக்குப் பாகத்தை யேற்படுத்தாமலே ப்ராதாக்கள் எல்லாச் சொத்தையும் பங்கிட்டுக்கொண்டபிறகு) குருகுலத்திலிருந்து வந்தவரும், பாகத்திலாவல்கொண்டவரும்,

पितरं तव। त्वां ममार्यास्तताभांक्षुर्मा पुत्रक तदादृथाः ॥ २ ॥ इमे अङ्गिरसः सत्रमासतेऽद्य सुमेधसः। षष्ठं षष्ठमुपेत्याहः कवे मुह्यन्ति कर्मणि ॥ ३ ॥ तांस्त्वं शंसय सूक्ते द्वे वैश्वदेवे महात्मनः। ते स्वर्यन्तो धनं सत्र-

---

கவியும்=வித்வானும், ஆன எவரைப் பார்த்துப் பிதாவையே உனது பாகமாகக் கல்பித்திருக்கிறோம் என்றனரோ அப்பேர்ப்பட்டவருமான நாபாகர் நபகர் என்பவரின் புத்திரராவார். (1) *நாபாகர் தனது ப்ராதாக்களை நோக்கி "ஹே ப்ராதாக்களே! எனக்கு வேண்டி நீங்கள் என்ன பாகத்தை ஏற்படுத்தினீர்கள்?" என்றார். அதுகேட்ட ப்ராதாக்கள், அப்பொழுது நாங்கள் மறந்துபோய்விட்டோம். இப்பொழுது பிதாவை உனது பங்காகத் தருகிறோம். (ஆகவே பிதாவை நீ பெற்றுக்கொள் என்றனர்.) அந்த நாபாகர், பிதாவினிடம் வந்து "ஹே தாத! ஆர்யர்களான=ஶ்ரேஷ்டர்களான, எனது ப்ராதாக்கள் உம்மை எனது பங்காக ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். ஆகவே நீர் என்னுடைய பங்காக வாகிறீர்" என்றார். அதுகேட்ட பிதா "ஹே புத்திரக! அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையை நம்பாதே அவர்கள் உன்னை ஏமாற்றிவிட்டனர். நான் தாயப்பொருள்போலப் போகஸாதனமாக வாகமாட்டேனன்றோ" என்றார். (2) (ஆயினும அவர்களால் பாகமாகக் கொடுக்கப்பட்ட நான் உனக்கு ஜீவனோபாயத்தை யுபதேசிக்கிறேன் கேளு. அதாவது:—) ஹே கவே!=ஹே வித்வன்!, இந்த அங்கிரஸ்ஸுகள் ஸத்ரமென்ற யாகத்தை அனுஷ்டிக்கின்றனர். "அபிப்லவம் என்ற யாகமானது ஆறுதினங்களில் செய்து முடிக்கத்தக்கது" இவ்விதமே "ப்ருஷ்ட்யம் என்ற யாகமும் ஆறுதினங்களில் செய்து முடிக்கத்தக்கது" என்ற ஶ்ருதிகளினால் விதிக்கப்பட்ட யாகங்களுள் ஒவ்வொன்றிலும் ஆறுவது நாள்வந்ததும் அன்று அக்கர்மத்தை உள்ளபடி அனுஷ்டிக்கும் விஷயத்தில் அந்த அங்கிரஸ்ஸுகள் நல்ல மேதாவிகளாக இருந்தபோதிலுங்கூட அதற்குரிய சூக்தவிசேஷத்தை அறியாமைபற்றி மயங்கி நிற்கின்றனர். (3) நீ மஹாத்மாக்களாயிற்றே என வெண்ணாது அவர்களை யடைந்து "இதமித்தாரௌத்ரம்" என்ற தாதியும், "யே யக்ஞே ஸதக்ஷி

---

* இதையே ப்ரச்னப்ரதிவசனங்களினால் விளக்குகிறார்.

परिशेषितमात्मनः ॥ ४ ॥ दास्यन्त्यथ ततो गच्छ तथा स कृतवान्यथा। तस्मै दत्त्वा ययुः स्वर्गं ते सत्रपरिशेषितम् ॥ ५ ॥

तं कश्चित्स्वीकरिष्यन्तं पुरुषः कृष्णदर्शनः। उवाचोत्तरतोऽभ्येत्य ममेदं वास्तुकं वसु ॥ ६ ॥ ममेदमृषिभिर्दत्तमिति तर्हि स्म मानवः। स्यान्नौ ते पितरि प्रश्नः पृष्टवान्पितरं तथा ॥ ७ ॥ यज्ञवास्तुगतं सर्वमुच्छिष्टमृषयः क्वचित्। चक्रुर्विभागं रुद्राय स देवः सर्वमर्हति ॥ ८ ॥

ணயா" என்ற தாதியுமான இந்த இரண்டு வைச்வதேவஸூக்தங்களை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடு. (அதிலிருந்து அந்தக்கர்மமானது முடிவுபெற்றதும்) ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்துச் செல்லுகின்ற அவர்கள் ஸத்ரத்தில் செலவானதுபோக எஞ்ஜிய தம்முடைய தனத்தை உனக்குக் கொடுப்பர். ஆனதுபற்றி அவர்களிடம் போ என்றார். அந்த நாபாகனும் அவ்விதமே செய்தான். அவர்களும் ஸத்ரத்தில் எஞ்ஜிய தனத்தை அவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தனர். (4–5)

கருத்த சரீரத்தையுடைய புருஷனொருவன் (ஸ்ரீருத்ரன்) வடக்குதிக்கிலிருந்து வந்து அந்தத் தனத்தை எடுக்கப்போகின்ற நாபாகனைப் பார்த்து யாகபூமியிலுள்ள இந்த எஞ்ஜிய பொருள் என்னுடையது என்றார். (6) அப்பொழுதே மானவனான நாபாகன் இது ருஷிகளினால் கொடுக்கப்பட்டதுபற்றி என்னுடையதே என்றான். அதுகேட்ட ஸ்ரீருத்ரன் நம்மிருவருக்கும் நேர்ந்துள்ள இந்த விவாதவிஷயமாக உன்னுடைய பிதாவான நபகரிடம் கேட்கவேண்டுவது அவசியமாகிறது என்றார். நாபாகரும் அவ்விதமே பிதாவான நபகரைக் கேட்டார். (7) இவ்விதம் கேட்ட புத்திரனைப் பார்த்து நபகர் "யக்ஞபூமியிலுள்ள எஞ்ஜிய பொருள் யாவையும் ஒருஸமயம் (தக்ஷயாககாலத்தில்) ஸ்ரீருத்திரனையும் பொருட்டு ருஷிகள் விபாகஞ் செய்திருக்கின்றனர். மேலும் அவர் தேவதேவனுகையால் எல்லாவற்றையுமே அடைய அருஹராகவாகும்பொழுது யாகத்தில் மிகுந்ததைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது" என்றார். புத்திரன் அவரை வணங்கி விட்டுத் திரும்பிவந்து ஹே ஈச! ஹே ப்ரம்ஹன்! என்னுடைய பிதா

नभगस्तं प्रणम्याह तवेश किल वास्तुकम् । इत्याह मे पिता ब्रह्मन् शिरसा त्वां प्रसादये ॥ ९ ॥ यत्ते पितावदद्धर्मं त्वं तु सत्यं प्रभाषसे । ददामि ते मन्त्रदृशो ज्ञानं ब्रह्म सनातनम् ॥ १० ॥ गृहाण द्रविणं दत्तं मत्सत्रे परिशेषितम् । इत्युक्त्वाऽन्तर्हितो रुद्रो भगवान्सत्यवत्सलः ॥ ११ ॥ य एतत्संस्मरेत्प्रातः सायं च सुसमाहितः । कविर्भवति मन्त्रज्ञो गतिं चैव तथात्मनः ॥ १२ ॥

नाभागादम्बरीषोऽभून्महाभागवतः कृती। नास्पृशद्ब्रह्मशापोऽपि यं न प्रतिहतः क्वचित् ॥ १३ ॥ राजोवाच—भगवन् श्रोतुमिच्छामि राजर्षेस्तस्य

வான நபகர் யாகபூமியிலுள்ளது உம்முடையதே என்கிறார். ஆகவே தலையினுலும்மை வணங்கி ப்ரார்த்திக்கிறேன் என்று நாபாகர் சொன்னார். (8–9) அதைக் கேட்டு ஸத்யத்தில் ப்ரியமுள்ளவரும் பகவானுமான ஸ்ரீருத்திரன் நாபாகனைப் பார்த்து எக்காரணம்பற்றி உனது பிதா தர்மத்தைச் சொன்னாரோ, நீயும் ஸத்யத்தையே சொல்லுகின்றாயோ அக்காரணம்பற்றி வைஶ்வதேவ ஸூக்தங்களை யறிந்தவரான உமக்கு ப்ரம்ஹமும்=மஹத்தானதும், பழமையானதுமான ஞானத்தை யுபதேசிக்கிறேன். மேலும், யாகத்தில் எஞ்ஜியதும் ருஷிகளினுல் கொடுக்கப்பட்டதுமான தனத்தை என்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளு என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்துபோனார். (10–11) எவன் மனத்தை யசையாது நிறுத்தி ஶ்ருதிப்ரஸித்தமான இந்த ஆக்யானத்தைக் காலையிலும் மாலையிலும் ஶ்ரவணஞ்செய்வானோ அவன் கவியாகவும் மந்த்ரக்ஞனாகவுமாகி ஆத்மஞானத்தையுமடைகிறான். (12)

நாபாகனிடமிருந்து அம்பரீஷர் பிறந்தார். ஒருவிடத்திலும் தடைபெறாத ப்ராம்ஹணசாபமும்=ப்ராம்ஹணரான துர்வாஸஸ்ஸினுல் ஏவப்பட்ட கிருத்யானலமும், எவரை எக்காரணம்பற்றி அணுகவில்லையோ அக்காரணம்பற்றி அவர் மஹாபாகவதரும் கிருதியும்=புண்யவானுமே, யாகிறார். (13) அரசர் சொல்லலுற்றார்—ஹே பகவன்! எவரிடத்தில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதும் மாற்றவியாலததுமான ப்ரம்ஹதண்டமானது = கிருத்யானலமானது, பயனற்றதாகவாயிற்றோ புத்திமானான அந்த ராஜருஷியின் சரித்

धीमतः । न प्राभूद्यत्र निर्मुक्तो ब्रह्मदण्डो दुरत्ययः ॥ १४ ॥ श्रीशुक उवाच—अम्बरीषो महाभागः सप्तद्वीपवतीं महीम् । अव्ययां च श्रियं लब्ध्वा विभवं चातुलं भुवि ॥ १५ ॥ मेनेऽतिदुर्लभं पुंसां सर्वं तत्स्वप्नसंस्तुतम् । विद्वान्विभवनिर्वाणं तमो विशति यत्पुमान् ॥ १६ ॥ वासुदेवे भगवति तद्भक्तेषु च साधुषु । प्राप्तो भावं परं विश्वं येनेदं लोष्टवत्स्मृतम् ॥ १७ ॥ स वै मनः कृष्णपदारविन्दयोर्वचांसि वैकुण्ठगुणानुवर्णने । करौ हरेर्मन्दिरमार्जनादिषु श्रुतिं चकाराच्युतसत्कथोदये ॥ १८ ॥ मुकुन्दलिङ्गालयदर्शने दृशौ तद्भृत्यगात्रस्पर्शेऽङ्गसङ्गमम् । घ्राणं च तत्पादसरोजसौरभे श्रीमत्तुलस्या रसनां तदर्पिते ॥ १९ ॥ पादौ हरेः क्षेत्रपदानुसर्पणे शिरो

திரத்தைக் கேட்க நான் விரும்புகின்றேன் என்றார். (14) ஸ்ரீ சுகர் சொல்லலுற்றார்—மஹாபாகரான அம்பரீஷர் ஏழு தீவுகளுடன்கூடின பூமியையும், அழிவற்ற ஸம்பத்தையும், பூமியிலொப்பற்ற ஐஶ்வரியத்தையும் அடைந்தபோதிலுங்கூட, விபவத்துக்கு வரும் நாசத்தையும், அந்த விபவநாசத்தினுல் மனிதன் மயக்கத்தையடைவதையும் அறிந்தவராக இருப்பதுபற்றிப் புருஷர்களுக்கு அதிதுர்லபமான அவை யாவையும் ஸ்வப்பினத்துக்கொப்பாகவே எண்ணினர். (15-16) எந்தப்பக்தியினுல் இந்த உலகமானது ஓட்டின் சல்லிக்கொப்பாக எண்ணப்பட்டதோ அந்தமேலான பக்தியைப் பகவானுன வாஸுதேவனிடத்திலும், அவருடைய பக்தர்களான ஸாதுக்களிடத்திலும் அடைந்தார். (17) அந்த அரசனே, மனத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தங்களிலும், வார்த்தைகளை வைகுண்டனுன பகவானுடைய குணுனுவர்ணனவிஷயத்திலும், கைகளை ஹரியின் ஆலயத்தைச்சுத்தஞ்செய்தல் முதலிய காரியங்களிலும், ஶ்ரோத்ரேந்திரியத்தை அச்யுதனுடைய ஸத்கதைகளின் ஶ்ரவணவிஷயத்திலும், நேத்திரங்களை முகுந்தனுடைய அர்ச்சாமூர்த்தியுள்ள ஆலயதரிசன விஷயத்திலும், சரீரஸம்பந்தத்தை அவருடைய பக்தர்களின் அங்கங்களைத்தொடும் விஷயத்திலும், கிராணேந்திரியத்தை ஸ்ரீமதியான துளஸியுடன்கூடின அவருடைய சரணுரவிந்தங்களிலுள்ள மணம்விஷயத்திலும், நாக்கை அவருக்கு நிவேதனஞ்செய்யப்பட்ட அன்னவிஷயத்திலும், பாதங்களை ஹரி

हृषीकेशपदाभिवन्दने। कामं च दास्ये न तु कामकाम्यया यथोत्तमश्लोक-जनाश्रया रतिः ॥ २० ॥

एवं सदा कर्मकलापमात्मनः परेऽधियज्ञे भगवत्यधोक्षजे। सर्वात्म-भावं विदधन्महीमिमां तन्निष्ठविप्राभिहितः शशास ह ॥ २१ ॥ ईजेऽश्वमे-धैरधियज्ञमीश्वरं महाविभूत्योपचिताङ्गदक्षिणैः। ततैर्वसिष्ठासितगौत-मादिभिर्धन्वन्यभिस्रोतमसौ सरस्वतीम् ॥ २२ ॥ यस्य क्रतुषु गीर्वाणैः सदस्या ऋत्विजो जनाः। तुल्यरूपाश्चानिमिषा व्यदृश्यन्त सुवाससः

யினுடைய க்ஷேத்திரமுள்ள விடங்களில் ஸஞ்சரிக்கும் விஷயத்தி லும், தலையை ஹ்ருஷீகேசனுடைய சரணங்களை நமஸ்கரிக்கும் விஷயத்திலும் செலுத்தினர். காமத்தை=மாலை சந்தனம் முதலி யவற்றின் ஸேவையை, பகவத்தாஸ்யநிமித்தமாய்ச் செய்தாரேய ன்றி விஷயங்களிலாசைகொண்டு செய்யவில்லை. அதாவது:—எவ் விதஞ்செய்தால் உத்தமஸ்லோகனுன பகவானுடைய பக்தர்களை யாஸ்ரயித்துள்ள ப்ரீதியானது ஏற்படுமோ அதற்குத் தக்கவாரே செய்தார் என்றும் (18–20)

இவ்விதம் எல்லாவிடத்திலுமாத்மாவிருக்கிறார் என்ற பாவத் தையுடையவராய் தன்னுடைய கர்மஸமூஹத்தை, பரனும், யக்ஞ பலதாதாவும், அதோக்ஷஜனுமான பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பணஞ் செய்து கொண்டும், பகவானிடத்திலீடுபட்டவர்களான ப்ராம்ஹ ணர்களினுல் சிக்ஷிக்கப்பட்டவராய்க் கொண்டும் இந்தப் பூமியை யாண்டுவந்தார். (21) மஹாவிபூதியினுல் விருத்திசெய்யப்பட்ட அங்கங்களையும் தக்ஷிணைகளையுமுடையனவும், வஸிஷ்டர் அஸிதர் கௌதமர் முதலியோர்மூலமாக விஸ்தரிக்கப்பட்டனவுமான அஸ்வ மேதங்களினுல் ஸரஸ்வதி நதிக்கு எதிரிலுள்ள ஜலமற்ற ப்ரதேசத் தில் யக்ஞாதிஷ்டாதாவான ஈஸ்வரனை ஆராதித்தார். (22) எவரு டைய யாகங்களில் ஸபையிலுள்ள ஜனங்களும் ருத்விக்குகளும் அதிகமான ஆஸ்சரியத்தைக் காண்பதன்மூலம் கண்ணிமையைக் கொட்டாதவர்களாகவும், அழகிய வஸ்திரத்தையணிந்தவர்களாகவு மிருப்பதுபற்றி தேவர்களுடன் துல்லியமான ரூபமுள்ளவர்களாகக் காணப்பட்டனரோ, உத்தமஸ்லோகனுன பகவானுடையலீலையை

॥ २३ ॥ स्वर्गो न प्रार्थितो यस्य मनुजैरमरप्रियः । शृण्वद्भिरुपगायद्भिरुत्तमश्लोकचेष्टितम् ॥ २४ ॥ समर्धयन्ति तान्कामाः स्वाराज्यपरिभाविताः । दुर्लभा नापि सिद्धानां मुकुन्दं हृदि पश्यतः ॥ २५ ॥ स इत्थं भक्तियोगेन तपोयुक्तेन पार्थिवः । स्वधर्मेण हरिं प्रीणन्सङ्गान्सर्वान् शनैर्जहौ ॥ २६ ॥ गृहेषु दारेषु सुतेषु बन्धुषु द्विपोत्तमस्यन्दनवाजिपत्तिषु । अक्षय्यरत्नाभरणायुधादिष्वनन्तकोशेष्वकरोदसन्मतिम् ॥ २७ ॥ तस्मा अदाद्धरिश्चक्रं प्रत्यनीकभयावहम् । एकान्तभक्तिभावेन प्रीतो भृत्याभिरक्षणम् ॥ २८ ॥ आरिराधयिषुः कृष्णं महिष्या तुल्यशीलया । युक्तः सांवत्सरं वीरो दधार द्वादशीव्रतम् ॥ २९ ॥

ஶ்ரவணஞ் செய்கின்றவர்களும், கானஞ் செய்கின்றவர்களுமான எவருடைய ஜனங்களால் தேவர்களுக்கு ப்ரியமான ஸ்வர்க்கமானது விரும்பப்பட்டதில்லையோ, முகுந்தனை ஹிருதயத்தில் பார்க்கின்றவர்களான அந்த ஜனங்களை ஸ்வாராஜ்யத்தினல்=ஸ்வரூபசுகத்தினல், அதிசயிக்கும்படி செய்யப்பட்டனவும், ஆனதுபற்றியே ஸித்தர்களுக்குங்கூட கிடைத்தற்கரிதானவைகளுமான காமங்கள்=விஷயங்கள், ஸந்தோஷிக்கும்படி செய்யவில்லையோ, அந்த அரசன் தவத்துடன்கூடின பக்தியோகத்தினுலும் ஸ்வதர்மத்தினுலும் ஹரியை ப்ரீதியுள்ளவராகச் செய்துகொண்டு மெதுவாக எல்லா ஸங்கங்களையும் விலக்கிவிட்டார். (23–26) வீட்டிலும், பத்னியினிடத்திலும், புத்திரர்களிடத்திலும், பந்துக்களிடத்திலும், சிறந்த யானைகள் தேர் குதிரைகள் காலாட்கள் இவர்களிடத்திலும், குறைவற்ற ரத்தினம் ஆபரணம் ஆயுதம் முதலியவற்றிலும், வற்றாத பொக்கிஷங்களிலும் அஸத்புத்தியைச் செய்தார். (இவை நிலைத்தனவன்று என வெண்ணினர்.) (27) ஹரியானவர் நிலைத்த பக்திபாவத்தினல் ப்ரீதராக இருந்துகொண்டு பக்தனைக் காப்பாற்றுகின்றதும், சத்துருஸேனைக்குப் பயத்தைத் தருகின்றதுமான சக்கிராயுதத்தை அவருக்குக் கொடுத்தார். (28) அந்த வீரன் தனக்கொப்பான சீலமுள்ளவளான பத்னியுடன் கூடினவராய் விஷ்ணுவை ஆராதிக்க வெண்ணங்கொண்டு ஒரு வருஷம் முடிய துவாதசீ வ்ரதத்தை யனுஷ்டித்தார். (29)

व्रतान्ते कार्तिके मासि त्रिरात्रं समुपोषितः । स्नातः कदाचित्कालिन्द्यां हरिं मधुवनेऽर्चयत् ॥ ३० ॥ महाभिषेकविधिना सर्वोपस्करसम्पदा । अभिषिच्याम्बराकल्पैर्गन्धमाल्यार्हणादिभिः ॥ ३१ ॥ तद्गतान्तरभावेन पूजयामास केशवम् । ब्राह्मणांश्च महाभागान्सिद्धार्थानपि भक्तितः ॥३२॥ गवां रुक्मविषाणीनां रूप्याङ्घ्रीणां सुवाससाम् । पयःशीलवयोरूपवत्सोपस्करसम्पदाम् ॥ ३३ ॥ प्राहिणोत्साधु विप्रेभ्यो गृहेषु न्यर्बुदानि षट् । भोजयित्वा द्विजानग्रे स्वाद्वन्नं गुणवत्तमम् ॥ ३४ ॥ लब्धकामैरनुज्ञातः पारणायोपचक्रमे । तस्य तर्ह्यतिथिः साक्षाद्दुर्वासा भगवानभूत् ॥ ३५ ॥ तमानर्चातिथिं भूपः प्रत्युत्थानासनार्हणैः । ययाचेऽभ्यवहाराय पादमूल-

---

ஒருஸமயம் விரதத்தின் முடிவில் கார்த்திகமாஸத்தில் மூன்று நாள் முழுதும் சுத்தோபவாஸமிருந்து யமுனையில் ஸ்னானஞ்செய்து மதுவனத்தில் ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகவிதி ப்ரகாரமாக எல்லாவிதமான அபிஷேகஸாமக்ரீநிறைவுடன்கூட ஹரியை அபிஷேகஞ்செய்துவைத்து வஸ்திரம் ஆபரணம் இவற்றினலும், சந்தனம் மாலை பூஜை முதலியவற்றினலும் அவரை அர்ச்சித்தார். (30–31) அவரிடமீடுபட்ட மனத்துடன்கூடக் கேசவனையும், பூஜையில் விருப்பமற்றவர்களாயினுங்கூட மஹாபாகர்களாக இருக்கும் ப்ராம்ஹணர்களையும் பக்தியுடன்கூடப் பூஜித்தார். (32) பொன்னின லலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புகளுள்ளனவும், வெள்ளியின லலங்கரிக்கப்பட்ட கால்களை யுடையனவும், சிறந்த வஸ்திரங்களணியப் பெற்றனவும், பால் சுவபாவம் யௌவனம் ரூபம் கன்று மற்றுமுள்ள கழுத்தில் கட்டும்மணி கரக்கும் பாத்திரம் இவற்றின் நிறைவையுடையனவுமான அறுபது கோடிப்பசுக்களை வீட்டிலுள்ள ஸாது ப்ராம்ஹணர்களையும் பொருட்டு அனுப்பினன். அறுசுவையுடன் கூடினதும், ருசியுள்ளதுமான அன்னத்தை ப்ராம்ஹணர்களுக்கு முதலில் போஜனஞ்செய்வித்து இஷ்ட பூர்த்தியையடைந்தவர்களான அவர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனைப் பாரணஞ்செய்யத் தொடங்கினர். அப்பொழுது பகவானன துர்வாஸஸ்ஸானவர் அதிதியாக அவனுக்கெதிரில் தோன்றினர். (33–35) அரசன், எழுந்திருத்தல் ஆஸனம் கொடுத்தல் பூஜித்தல் இவற்றி

मुपागतः ॥ ३६ ॥ प्रतिनन्द्य स तद्याच्ञां कर्तुमावश्यकं गतः । निममज्ज बृहद्ध्यायन्कालिन्दीसलिले शुभे ॥ ३७ ॥ मुहूर्तार्धावशिष्टायां द्वादश्यां पारणं प्रति । चिन्तयामास धर्मज्ञो द्विजैस्तद्धर्मसङ्कटे ॥ ३८ ॥ ब्राह्मणातिक्रमे दोषो द्वादश्यां यदपारणे । यत्कृत्वा साधु मे भूयादधर्मो वा न मां स्पृशेत् ॥ ३९ ॥ अम्भसा केवलेनाथ करिष्ये व्रतपारणम् । प्राहुरब्भक्षणं विप्रा ह्यशितं नाशितं च तत् ॥ ४० ॥ इत्यपः प्राश्य राजर्षिश्चिन्तयन्मनसाच्युतम् । प्रत्याचष्ट कुरुश्रेष्ठ द्विजागमनमेव सः ॥ ४१ ॥

दुर्वासा यमुनाकूलात्कृतावश्यक आगतः । राज्ञाभिनन्दितस्तस्य बुबुधे चेष्टितं धिया ॥ ४२ ॥ मन्युना प्रचलद्गात्रो भ्रुकुटीकुटिलाननः । बुभु-

---

ளுல் அந்த அதிதியைப் பூஜித்தார். பிறகு அவருடைய காலில் விழுந்து நமஸ்கரித்து சாப்பிடவேண்டுமென யாசித்தார். (36) அந்தத் தூர்வாஸஸ் அவருடைய வேண்டுகோளைப் புகழ்ந்துவிட்டு நியமமாகச் செய்யவேண்டிய மாத்யான்ஹிக கர்மத்தைச்செய்யச் சென்றார். சுபமான யமுனையின் ஜலத்தில் ப்ருஹத்தை=அகமர்ஷண ஸூக்தத்தை, ஜபித்துக்கொண்டு ஸ்நானஞ்செய்தார். (37) அரை முஹூர்த்தமே பாக்கியிருக்கும் துவாதசியில் பாரணம் செய்யவேண்டுவதை யுத்தேசித்து தர்மவிஷயமான ஸங்கடம் நேர்ந்தகாலத்தில் தர்மக்ஞனன அரசன் எக்காரணம்பற்றி ப்ராம்ஹணாதிக்ரமணத்திலும் துவாதசியில் பாரணஞ் செய்யாமையிலும் தோஷம்வருமோ அக்காரணம்பற்றி எதுசெய்யப்படுமாயின் எனக்கு நன்மைவரும், அல்லது அதர்மமாவது நேராமலிருக்கும் என ப்ராம்ஹணர்களுடன்கூட வாலோசிக்கலானன். (38-39) இவ்வித மாலோசித்த பிறகு விப்ரர்கள் ஜலம் குடிப்பதை ஆஹாரமாயும் ஆஹாரமின்மையாயும் சொல்லுகின்றனர். ஆதலின் தனித்த ஜலத்தினல் வ்ரதபாரணத்தை=வ்ரதபூர்த்தியை, செய்யப்போகிறேன். (40) ஹே குருஸ்ரேஷ்ட! எனத் தீர்மானித்துக்கொண்டு அந்த ராஜருஷி அச்யுதனை மனத்தினல் தியானித்துக் கொண்டு ஜலத்தைக் குடித்துவிட்டு ப்ராம்ஹணரான தூர்வாஸஸ்ஸின் வரவை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். (41)

क्षितश्च सुतरां कृताञ्जलिमभाषत ॥ ४३ ॥ अहो अस्य नृशंसस्य श्रियोन्मत्तस्य पश्यत । धर्मव्यतिक्रमं विष्णोरभक्तस्येशमानिनः ॥ ४४ ॥ यो मामतिथिमायातमातिथ्येन निमन्त्र्य च । अदत्त्वा भुक्तवांस्तस्य सद्यस्ते दर्शये फलम् ॥ ४५ ॥ एवं ब्रुवाण उत्कृत्य जटां रोषविदीपितः । तया स निर्ममे तस्मै कृत्यां कालानलोपमाम् ॥ ४६ ॥ तामापतन्तीं ज्वलतीमसिहस्तां पदा भुवम् । वेपयन्तीं समुद्वीक्ष्य न चचाल पदान्नृपः ॥ ४७ ॥ प्राग्दिष्टं भृत्यरक्षायां पुरुषेण महात्मना । ददाह कृत्यां तां चक्रं क्रुद्धाहिमिव पावकः ॥ ४८ ॥ तदभिद्रवदुद्वीक्ष्य स्वप्रयासं च निष्फलम् । दुर्वासा

நித்யநைமித்திக கர்மங்களைச் செய்துமுடித்துக் கொண்டு யமுனைக் கரையிலிருந்து வந்த தூர்வாஸஸ்ஸு அரசனால் கொண்டாடப்பட்டவராய் அவனுடைய நடத்தையை புத்தியினால் அறிந்து கொண்டார். (42) கோபத்தினால் ஆடுகின்ற சரீரத்தை யுடையவராகவும், புருவங்களினால் கோணலான முகத்தையுடையவராகவும், மிக்கப் பசியுள்ளவராகவுமிருக்கும் அவர், இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நிற்கும் அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றார். (43) குரூரனும், ஐஸ்வரியத்தினால் மதங்கொண்டவனும், விஷ்ணுவின் பக்தியற்றவனும், அரசன் என்ற அஹங்காரமுள்ளவனுமான இவனுடைய தர்மவ்யதிக்ரமத்தைப் பாருங்கள். இது வெகு கஷ்டம். (44) தன்வீட்டுக்கு வந்த அதிதியான என்னை எந்த நீ, ஆதித்யத்தினால் வரவேற்றுப்பிறகு எனக்குமுதலில் அன்னத்தைக் கொடாமல் புஜித்தாயோ அந்த உனக்கு அதன்பலனை இப்பொழுதே காண்பிக்கிறேன். (45) எனச் சொல்லிக்கொண்டு கோபத்தினால் ப்ரகாசிக்கின்றவரான அவர் ஜடையைப் பிடுங்கி அதன் மூலம் அந்த அரசனையும் பொருட்டு ப்ரளயகாலாக்னிக் கொப்பான கிருத்யை என்ற பூதத்தை நிர்மாணஞ்செய்தார். (46) கத்தியைக் கையில்தாங்கிக் கொண்டு ஓடிவருகின்றதும், ப்ரகாசிக்கின்றதும், அடிவைப்பினால் பூமியை ஆடும்படி செய்கின்றதுமான அந்தப் பூதத்தைக் கண்டு அரசன் இருப்பிடம்விட்டு அசையவில்லை. (47) மஹாத்மாவான புருஷனால் (விஷ்ணுவினால்) ப்ருத்யாரக்ஷாவிஷயமாக முன்னரே கொடுக்கப்பட்ட சக்கிராயுதமானது

दुद्रुवे भीतो दिक्षु प्राणपरीप्सया ॥ ४९ ॥ तमन्वधावद्भगवद्रथाङ्गं दावाग्निरुद्धूतशिखो यथाहिम् । तथानुषक्तं मुनिरीक्षमाणो गुहां विविक्षुः प्रससार मेरोः ॥ ५० ॥ दिशो नभः क्ष्मां विवरान्समुद्राँल्लोकान्सपालांस्त्रिदिवं गतः सः । यतो यतो धावति तत्र तत्र सुदर्शनं दुष्प्रसहं ददर्श ॥ ५१ ॥ अलब्धनाथः स यदा कुतश्चित्सन्त्रस्तचित्तोऽरणमेषमाणः । देवं विरिञ्चं समगाद्विधातस्त्राह्यात्मयोनेऽजिततेजसो माम् ॥ ५२ ॥

ब्रह्मोवाच—स्थानं मदीयं सहविश्वमेतत्क्रीडावसाने द्विपरार्धसंज्ञे । भ्रूभङ्गमात्रेण हि सन्दिधक्षोः कालात्मनो यस्य तिरो भविष्यति ॥ ५३ ॥

கோபங்கொண்ட பாம்பைக் காட்டுத் தீயானது போல அந்த க்ருத்யையை எரித்துவிட்டது. (48) தன்னை நோக்கி அந்தச் சக்கிரமோடிவருவதையும் அதைத் தடுக்கும் விஷயத்தில் தனது முயற்சி வீணானதையும் கண்டு தூர்வாஸமஹருஷி பயந்து ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் திக்குகளிலோடினார். (49) கொழுந்துவிட்டெரியும் காட்டுத்தீயானது பாம்பைப்போலப் பகவானுடைய சக்கிராயுதமானது அந்தத் தூர்வாஸஸ்ஸைப் பின்தொடர்ந்தோடிற்று. அவ்விதம் சக்கிராயுதம் பின்தொடர்ந்து வருவதை தூர்வாஸஸ் கண்டு மேருவின் குஹையில் பிரவேசிக்க வெண்ணங்கொண்டு ஓடினார். (50) அவர், திக்குகளையும், ஆகாசத்தையும், பூமியையும், சந்துகளையும், ஸமுத்திரங்களையும், பாலகர்களுடன்கூடின லோகங்களையும், தேவலோகத்தையும் அடைந்தவராய் எங்கு எங்கு ஓடினாரோ அங்கு அங்கு பொருக்கவியலாத ஸுதர்சனத்தைக் கண்டார். (51) அந்தத்தூர்வாஸஸ் எங்கிருந்தும் தனக்கு ரக்ஷகனை யடையாதவராக எப்பொழுது ஆனாரோ அப்பொழுது நன்கு பயந்த சித்தமுள்ளவராகவும் ஆகவே ரக்ஷணத்தை எதிர்பார்க்கின்றவராகவுமாகி ப்ரம்ஹதேவனையடைந்து, ஹே ஆத்மயோனே! ஹே விதாத:! ஹரியின் சக்கிரத்திலிருந்து என்னைக் காப்பீராக என்றார். (52)

ப்ரம்ஹா சொல்லலுற்றார்—விச்வத்துடன்கூட இந்த என்னுடைய ஸ்தானமானது, க்ரீடையின் முடிவில் அதாவது:—த்விபரார்

अहं भवो दक्षभृगुप्रधानाः प्रजेशभूतेशसुरेशमुख्याः । सर्वे वयं यन्नियमं प्रपन्ना मूर्ध्न्यर्पितं लोकहितं वहामः॥ ५४ ॥ प्रत्याख्यातो विरिञ्चेन विष्णुचक्रोपतापितः । दुर्वासाः शरणं यातः शर्वं कैलासवासिनम् ॥ ५५ ॥ श्रीरुद्र उवाच—वयं न तात प्रभवाम भूम्नि यस्मिन्परेऽन्येऽप्यजजीवकोशाः। भवन्ति काले न भवन्ति हीदृशाः सहस्रशो यत्र वयं भ्रमामः॥५६॥ अहं सनत्कुमारश्च नारदो भगवानजः । कपिलोऽपान्तरतमो देवलो धर्म आसुरिः ॥ ५७ ॥ मरीचिप्रमुखाश्चान्ये सिद्धेशाः पारदर्शिनः । विदाम न वयं सर्वे यन्मायां माययावृताः ॥ ५८ ॥ तस्य विश्वेश्वरस्येदं शस्त्रं

த்தமெனப் பெயரிய காலத்தின்முடிவில் பொசுக்கவெண்ணங்கொண்டவரும், காலஸ்வரூபியுமான எவருடைய புருவநெரிச்சல்மாத்திரத்திலேயே மறைந்துவிடுகின்றதோ, (53) நானும், மஹாதேவனும், தக்ஷர் ப்ருகு முதலியோரும், ப்ரஜேசர் பூதேசர் ஸுரேசர் முதலியோரும் ஆகிய நாங்கள் யாவரும் இடப்பட்ட எவருடைய ஆக்ஞையைத் தலையில் வஹித்துக்கொண்டு லோகத்துக்கு ஹிதத்தைச் செய்கின்றோமோ (அவரது பக்தருக்கு த்ரோஹஞ்செய்தவரான உம்மை ரக்ஷிப்பதற்கு நான் சமர்த்தனல்லேன் என்றார்).(54) ப்ரம்ஹதேவனால் நிராகரிக்கப்பட்டவரும் விஷ்ணுசக்கிரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவருமான துர்வாஸஸ் கைலாஸவாஸியான சிவனைச் சரணமடைந்தார். (55) ஸ்ரீருத்ரன் சொல்லலுற்றார்--ஹே தாத! நாங்கள் எந்த ப்ரம்ஹாண்டங்களில் லோகேசர்கள் என்ற அபிமானமுள்ளவர்களாகச் சுற்றுகின்றோமோ அத்தகையவைகளும், இம்மாதிரியானவைகளும்=நேரில் காணப்படுகின்ற ப்ரம்ஹாண்ட ப்ரமாணங்களும், ஆயிரக்கணக்கானவைகளுமான மற்றுமுள்ள ப்ரம்ஹதேவர்களாகிற ஜீவர்களின் கோசங்கள்=உபாதிபூதங்களான ப்ரம்ஹாண்டங்களாகிற சரீரங்கள், மஹானான எந்தப் பரமேஸ்வரனிடத்தில் அந்தந்தக் காலத்திலிருக்கவோ இல்லாமல்போகவோ செய்கின்றனவோ அவர் விஷயத்தில் நாங்கள் ப்ரபுக்களாக மாட்டோமன்றோ. (56) நானும், ஸனத்குமாரரும், நாரதரும், பகவானான ப்ரம்ஹதேவரும், கபிலரும், அபாந்தரதமரும்=வ்யாஸரும், தேவலரும், தர்மராஜனும், ஆஸுரியும், மரீசி முதலிய மற்றுமுள்ளவர்க

दुर्विषहं हि नः। तमेव शरणं याहि हरिस्ते शं विधास्यति ॥ ५९ ॥ ततो निराशो दुर्वासाः पदं भगवतो ययौ। वैकुण्ठाख्यं यदध्यास्ते श्रीनिवासः श्रिया सह ॥ ६० ॥ सन्दह्यमानोऽजितशस्त्रवह्निना तत्पादमूले पतितः सवेपथुः। आहाच्युतानन्त सदीप्सित प्रभो कृतागसं मामव विश्वभावन ॥ ६१ ॥ अजानता ते परमानुभावं कृतं मयाऽघं भवतः प्रियाणाम्। विधेहि तस्यापचितिं विधातर्मुच्येत यन्नाम्न्युदिते नारकोऽपि ॥ ६२ ॥

श्रीभगवानुवाच—अहं भक्तपराधीनो ह्यस्वतन्त्र इव द्विज। साधुभिर्ग्रस्तहृदयो भक्तैर्भक்தजनप्रियः ॥ ६३ ॥ नाहमात्मानमाशासे मद्भक्तैः

ளும், ஸர்வக்ஞர்களான ஸித்தேசர்களும் ஆகிய நாங்கள்யாவரும் மாயையினுல் சூழப்பட்டவர்களாக இருப்பதுபற்றி எவருடைய மாயையை யறியமாட்டோமே அந்த விஸ்வேஸ்வரனுடைய இந்தச் சஸ்திரமானது எங்களால் தடுக்கக்கூடியதாக வாகாதன்ருே? ஆகவே அவரையே சரணமடை. அவர் உனக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்வார் என்ருர். (57–59) துர்வாஸர் ஆசையொழிந்தவராய், எந்தவிடத்தில் லக்ஷ்மீதேவியுடன்கூட ஸ்ரீனிவாஸன் வஸிக்கின்ருரோ பகவல்லோகமான அந்த வைகுண்டலோகத்துக்கு அங்கிருந்து சென்ருர். (60) பகவத்சஸ்திரமான சக்கிராயுதத்தின் நெருப்பினுல் நன்கு பொசுக்கப்படுகின்றவராய் நடுக்கத்துடன்கூட அவருடைய பாதமூலத்தில் விழுந்து ஹே அச்யுத! ஹே அனந்த! ஸாதுக்களுக்குப் பிடித்தமானவரே! ஹே ப்ரபோ! ஹே விஸ்வபாவன! அபராதஞ்செய்த என்னைக் காப்பீராக என்ருர். (61) உம்முடைய மேலான மஹிமையை யறியாதவனுன என்னுல் உம்முடைய பக்தர்களுக்குத் துக்கமானது உண்டாக்கப்பட்டது. அந்த அபராதத்துக்கு ப்ராயஶ்சித்தத்தை விதிப்பீராக. எந்த உம்முடைய நாமாவைச் சொன்னதும் நரகத்திலிருப்பவன்கூட முக்தியை யடைவானே அந்த உம்மால் முடியாதது ஒன்றுமில்லையன்ருே என்ருர்.

ஸ்ரீபகவான் சொல்லலுற்ருர்—ஹே த்விஜ! பக்தஜனங்களுக்கு ப்ரியனுன நான் ஸாதுக்களான பக்தர்களினுல் தங்கள் வசமாக்கப்பட்ட சித்தமுள்ளவனுக இருப்பதுபற்றி அஸ்வதந்திரன் போல பக்தபராதீனனுகவன்ருே இருக்கின்றேன். (63) ஹே

साधुभिर्विना । श्रियं चात्यन्तिकीं ब्रह्मन्येषां गतिरहं परा ॥ ६४ ॥ ये दारागारपुत्राप्तान्प्राणान्वित्तमिमं परम् । हित्वा मां शरणं याताः कथं तांस्त्यक्तुमुत्सहे ॥ ६५ ॥ मयि निर्बद्धहृदयाः साधवः समदर्शनाः । वशीकुर्वन्ति मां भक्त्या सत्स्त्रियः सत्पतिं यथा ॥ ६६ ॥ मत्सेवया प्रतीतं च सालोक्यादिचतुष्टयम् । नेच्छन्ति सेवया पूर्णाः कुतोऽन्यत्कालविद्रुतम् ॥ ६७ ॥ साधवो हृदयं मह्यं साधूनां हृदयं त्वहम् । मदन्यत्ते न जानन्ति नाहं तेभ्यो मनागपि ॥ ६८ ॥ उपायं कथयिष्यामि तव विप्र शृणुष्व तत् । अयं ह्यात्माभिचारस्ते यतस्तं यातु वै भवान् । साधुषु प्रहितं तेजः प्रहर्तुः कुरुतेऽशिवम् ॥ ६९ ॥ तपो विद्या च विप्राणां निःश्रेयसकरे उभे । त

ப்ரம்ஹன்! நான் ஸாதுக்களான எனது பக்தர்களைவிட்டு எனது ஆத்மாவையும், நிலைத்த லக்ஷ்மீதேவியையுங்கூட ஆசைப்படுவதில்லை. அவர்களுக்கு நான் மேலான கதியாக விருக்கின்றேன். (64) எவர்கள் பத்னி வீடு புத்திரன் ஆப்தர் இவர்களையும், ப்ராணன்களையும், இஹலோக பரலோகங்களையும் அலக்ஷியஞ்செய்துவிட்டு என்னைச் சரணமடைந்தனரோ அவர்களை விடுவதற்கு நான் எவ்விதம் ப்ரியப்படுவேன். (65) என்னிடம் நன்கு செலுத்தப்பட்ட மனத்தை யுடையவர்களும், ஸமதிருஷ்டி யுள்ளவர்களுமான ஸாதுக்கள், நல்ல ஸ்திரீகள் நல்ல பதியைப் போலப் பக்தியினால் என்னைத் தமது வசமாக்கிக் கொள்ளுகின்றனர். (66) ஸேவையினால் பூர்ணர்களான ஸாதுக்கள் எனது ஸேவைமூலம் ப்ராப்தமான ஸாலோக்யம் முதலிய நான்கையும் விரும்புவதில்லை. இவ்விதமிருக்கக் காலத்தினால் அழிக்கப்பட்ட பிறவற்றை எங்ஙனம் விரும்புவர். ஒருபொழுதும் விரும்பார். (67) ஸாதுக்களோ என்னுடைய ஹிருதயமாவர். நானே ஸாதுக்களின் ஹிருதயமாவேன். அவர்கள் என்னைவிடப் பிறவற்றை யறியமாட்டார். நானும் அவர்களைவிடப் பிறவொன்றையும் அற்பமும் அறியமாட்டேன். (68) ஹே விப்ர! உமக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். எவரிடமிருந்து உமக்கு இந்த ஹிம்ஸையானது ஏற்பட்டிருக்கிறதோ அவரையே நீர் அடையும். ஸாதுக்களிடம் செலுத்தப்பட்ட தேஜஸ்ஸானது ப்ரயோகிப்பவனுக்கே அனர்த்தத்தைச் செய்கிறது.

एव दुर्विनीतस्य कल्पेते कर्तुरन्यथा ॥ ७० ॥ ब्रह्मंस्तद्गच्छ भद्रं ते नाभागतनयं नृपम् । क्षमापय महाभागं ततः शान्तिर्भविष्यति ॥ ७१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धेऽम्बरीषोपाख्यानवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—एवं भगवतादिष्टो दुर्वासाश्चक्रतापितः । अम्बरीषमुपावृत्य तत्पादौ दुःखितोऽग्रहीत् ॥ १ ॥ तस्य सोद्यमनं वीक्ष्य पादस्प-

---

(69) தவம் வித்யை என்று இவ்விரண்டும் விப்ரர்களுக்கு க்ஷேமத்தைத் தரக்கூடியன. அவ்விரண்டுமே வினயமற்றவனான கர்த்தாவுக்கு தீங்கைத் தருகின்றன. (70) ஆகவே ஹே ப்ரம்ஹன்! உமக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். நாபாகனின் புத்திரனும் அரசனுமான அம்பரீஷனிடம் போம். மஹாபாகனான அவனைச் சாந்தப்படுத்தும். அதிலிருந்து க்ஷேமமானது உண்டாகப்போகிறது என்றார். (71) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
அம்பரீஷோபாக்கியான வர்ணனமென்ற
நான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) पञ्चमे विष्णुचक्रन्तु प्रसाद्य प्राणसङ्कटात् ।
दुर्वासा रक्षितस्तेन यथा तद्वृत्तमीर्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) அந்த அம்பரீஷனால் விஷ்ணுசக்கிரத்தை வேண்டிக்கொண்டு ப்ராணாபத்திலிருந்து தூர்வாஸஸ்ஸானவர் எவ்விதம் ரக்ஷிக்கப்பட்டாரோ அத்தகைய அவருடைய சரித்திரமானது இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் பகவானாலுபதேசிக்கப்பட்டவரும் சக்கிராயுதத்தினால் தாபமடைவிக்கப்பட்டவருமான

र्शविलज्जित: । अस्तावीत्तद्धरेरस्त्रं कृपया पीडितो भृशम् ॥ २ ॥ अम्ब-रीष उवाच—त्वमग्निर्भगवान्सूर्यस्त्वं सोमो ज्योतिषां पति: । त्वमापस्त्वं क्षितिर्व्योम वायुर्मात्रेन्द्रियाणि च ॥ ३ ॥ सुदर्शन नमस्तुभ्यं सहस्राराच्युतप्रिय । सर्वास्त्रघातिन्विप्राय स्वस्ति भूया इडस्पते ॥ ४ ॥ त्वं धर्मस्त्वमृतं सत्यं त्वं यज्ञोऽखिलयज्ञभुक् । त्वं लोकपाल: सर्वात्मा त्वं तेज: पौरुषं परम् ॥ ५ ॥ नम: सुनाभाखिलधर्मसेतवे ह्यधर्मशीलासुरधूमकेतवे । त्रैलोक्यगोपाय विशुद्धवर्चसे मनोजवायाद्भुतकर्मणे गृणे ॥ ६ ॥ त्व-

---

தூர்வாஸர் துக்கிதராய் அம்பரீஷரிடம் திரும்பிவந்து அவருடைய கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டார். (1) அந்த அம்பரீஷர் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டதிலிருந்து லஜ்ஜையை யடைந்தவராயும் அவருடைய முயற்சியைக்கண்டு கிருபையினால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவராயும் கொண்டு ஹரியின் அஸ்திரமான சக்கிராயுதத்தை ஸ்துதிக்க வாரம்பித்தார். (2) அம்பரீஷர் சொல்லலுற்றார்—அக்னியும் நீரே, பகவானான சூரியனும் நீரே, நக்ஷத்திரங்களுக்குப் பதியான சந்திரனும் நீரே, ஜலங்களும் நீரே, பூமியும் நீரே, ஆகாசமும் நீரே, வாயுவும் நீரே, விஷயங்களையறிகின்ற இந்திரியங்களும் நீரே. (உமது சக்தியினாலேயே அக்னியாதிகள் தத்தமது காரியத்தைச் செய்கின்றன.) (3) ஸஹஸ்ரார!=ஆயிரம் கூர்களையுடையவரே!, ஹே அச்யுதப்ரிய! ஹே இடஸ்பதே = பிருதிவீபதியே!, எல்லா அஸ்திரங்களையும் நாசஞ் செய்பவரே! ஹே ஸுதர்சன! உமக்கு நமஸ்காரம். ப்ராம்ஹணருக்கு க்ஷேமத்தைத்தருபவராக ஆவீராக. (4) தர்மமும் நீரே, ருதமும் நீரே, ஸத்யமும்நீரே, யக்ஞமும்நீரே, எல்லா யக்ஞங்களையு மனுபவிப்பவரும் நீரே, லோகபாலனும் நீரே, ஸர்வாத்மாவான பகவானும் நீரே, புருஷனான ஈஸ்வரனுடைய மேலான தேஜஸ்ஸும்=ஸாமர்த்தியமும், நீரே. (5) ஹே ஸுநாப! எல்லா தர்மங்களுக்கும் ஸேதுவும்=மரியாதாபாலகரும், அதர்மசீலர்களான அஸுரர்களுக்குத் தூமகேதுவாக=நாசகராக, உள்ளவரும், மூவ்வுலகங்களையும் ரக்ஷிப்பவரும், மிக ப்ரகாசமான தேஜஸ்ஸை யுடையவரும், மனத்துக் கொப்பான வேகமுள்ளவரும், அத்புதமான கர்மாவை யுடையவருமான உம்மையும் பொரு

त्तेजसा धर्ममयेन संहृतं तमः प्रकाशश्च धृतो महात्मनाम्। दुरत्ययस्ते महिमा गिरां पते त्वद्रूपमेतत्सदसत्परावरम् ॥ ७ ॥ यदा विसृष्टस्त्वमनञ्जनेन वै बलं प्रविष्टोऽजित दैत्यदानवम्। बाहूदरोर्वङ्घ्रिशिरोधराणि वृक्णन्नजस्रं प्रधने विराजसे ॥ ८ ॥ स त्वं जगत्त्राण खलप्रहाणये निरूपितः सर्वसहो गदाभृता। विप्रस्य चास्मत्कुलदैवहेतवे विधेहि भद्रं तदनुग्रहो हि नः ॥ ९ ॥ यद्यस्ति दत्तमिष्टं वा स्वधर्मो वा स्वनुष्ठितः। कुलं नो

ட்டு நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகிறேன். (6) தர்மமயமான உம்முடைய தேஜஸ்ஸினுல் இருளானது போக்கப்படுகிறது. மஹாத்மாக்களான ஸூரியாதிகளின் ப்ரகாசமும் உம்மாலேயே ஏற்படுத்தப் படுகிறது. வேதலக்ஷணமான வாக்குகளுக்குப் பதியாக இருப்பவரே! உம்முடைய மஹிமையானது எவராலும் அழிக்கமுடியாததாகவுள்ளது. ஸ்தூலஸூக்ஷ்மமும் காரணகாரியமுமான இந்த ப்ரபஞ்சமானது உம்மாலேயே ரூபமுள்ளதாக்கப்படுகிறது. (7) ஹே அஜித! அனஞ்ஜனரான ஹரியினுல் எப்பொழுது நீர் ப்ரயோகிக்கப்பட்டீரோ அப்பொழுதே தைத்யர் தானவர் இவர்களின் ஸேனையில் ப்ரவேசித்தவராய்க் கொண்டு அவர்களின் தோள் வயிறு துடை கால் கழுத்து இவற்றை ஓயாது வெட்டிக்கொண்டு போரில் ப்ரகாசிக்கிறீர். (8) ஹே ஜகத்தை ரக்ஷிப்பவரே! அத்தகைய மஹிமைவாய்ந்தவரும், ஸர்வத்தையும் ஸஹிப்பவருமான நீர் துஷ்டர்களின் நாசத்துக்குவேண்டியே பகவானுல் ஏவப்பட்டீர். ஆகவே எங்கள் குலத்துக்கு பாக்கியலாபமேற்படவேண்டி இந்த ப்ராம்ஹணருக்கு க்ஷேமத்தைச் செய்யும். அதுவேயன்றோ எங்களுக்கு மேலான அனுக்கிரஹமாகவாகும். (9) *தானமோ, யாகமோ, நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட தர்மமோ இருக்குமேயாகுலும், எங்கள் குலமானது ப்ராம்ஹணரைத் தைவமாக எண்ணுவது வாஸ்தவமாகுலும்இந்த ப்ராம்ஹணர் தாபமற்றவராகவாகட்டும். (10) ஸர்வ குணங்களுக்குமிருப்பிடமான பகவான் ஒருவரே எல்லா ப்ராணிக

---

* தன்னிடமுள்ள எல்லா ஸுக்ருதத்தையும் அர்ப்பணஞ்செய்யும் வாயிலாக ப்ராம்ஹண ரக்ஷணத்தை இதுமுதல் இரண்டு சுலோகங்களினுல் வேண்டுகிறார்.

विप्रदैवं चेद्विजो भवतु विज्वरः ॥ १० ॥ यदि नो भगवान्प्रीत एकः सर्वगुणाश्रयः । सर्वभूतात्मभावेन द्विजो भवतु विज्वरः ॥ ११ ॥

श्रीशुक उवाच—इति संस्तुवतो राज्ञो विष्णुचक्रं सुदर्शनम् । अशाम्यत्सर्वतो विप्रं प्रदहद्राजयाच्ञया ॥ १२ ॥ स मुक्तोऽस्त्राग्नितापेन दुर्वासाः स्वस्तिमांस्ततः । प्रशशंस तमुर्वीशं युञ्जानः परमाशिषः ॥ १३ ॥ दुर्वासा उवाच—अहो अनन्तदासानां महत्त्वं दृष्टमद्य मे । कृतागसोऽपि यद्राजन्मङ्गलानि समीहसे ॥ १४ ॥ दुष्करः को नु साधूनां दुस्त्यजो वा महात्मनाम् । यैः सङ्गृहीतो भगवान्सात्वतामृषभो हरिः ॥ १५ ॥ यन्नामश्रुतिमात्रेण पुमान्भवति निर्मलः । तस्य तीर्थपदः किं वा दासानाम-

---

ளிலும் பகவத்திருஷ்டியுடன் ஆராதிக்கப்பட்டதன்மூலம் எங்கள் விஷயத்தில் ப்ரீதராக இருப்பாரேயானல் ப்ராம்ஹணர் தாபமற்றவராகவாகட்டும் என்ருர். (11)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—இவ்விதம் அரசன் ஸ்துதிக்குங்கால் ப்ராம்ஹணனை நாலாபக்கத்திலும் பொசுக்குகின்ற சுதர்சனமென்ற விஷ்ணுசக்கிரமானது அரசருடைய யாசனையையொட்டிச் சாந்தமாகவாகிவிட்டது. (12) அஸ்திரத்தினது அக்னிதாபத்திஞல் விடுபட்ட அந்தத் தூர்வாஸஸ் பிறகு க்ஷேமத்தையடைந்தவராயும் மேலான ஆசீர்வாதங்களைச் செய்கின்றவாராயும் கொண்டு அந்த அரசனைப் புகழ்ந்தார். (13) தூர்வாஸஸ் சொல்லலுற்ருர்—ஹே ராஜன்! எக்காரணம்பற்றி அபராதஞ் செய்தவனுக்குக்கூட க்ஷேமங்களைப்ப்ரார்த்திக்கின்றீரோ அக்காரணம்பற்றி அனந்தனுன பகவானுடைய பக்தர்களின் மஹத்துவமானது இப்பொழுது என்னல் நேரில் காணப்பட்டதாகவாயிற்று. (14) எவர்களால் ஸத்வகுண ஸம்பன்னர்களுக்குள் சிறந்தவரும் பகவானுமான ஹரியானவர் வசப்படுத்தப்பட்டாரோ மஹாத்மாக்களான அந்த ஸாதுக்களுக்கு செய்யமுடியாததோ, விடமுடியாததோ என்ன இருக்கிறது. ஒன்றுமேயில்லை. (15) எவருடைய நாமத்தை ஶ்ரவணஞ்செய்தமாத்திரத்திஞலேயே புருஷன் பாபமற்றவஞக வாகின்ருனே, கங்காதி தீர்த்தத்தைச் சரணத்திலுடைய அவருடைய தாஸர்களுக்கு

वशिष्यते ॥ १६ ॥ राजन्ननुगृहीतोऽहं त्वयातिकरुणात्मना । मदघं पृष्ठतः कृत्वा प्राणा यन्मेऽभिरक्षिताः ॥ १७ ॥ राजा तमकृताहारः प्रत्यागमनकाङ्क्षया । चरणावुपसङ्गृह्य प्रसाद्य समभोजयत् ॥ १८ ॥ सोऽशित्वाहृतमानीतमातिथ्यं सार्वकामिकम् । तृप्तात्मा नृपतिं प्राह भुज्यतामिति सादरम् ॥ १९ ॥ प्रीतोऽस्म्यनुगृहीतोऽस्मि तव भागवतस्य वै । दर्शनस्पर्शनालापैरातिथ्येनात्ममेधसा ॥ २० ॥ कर्मावदातमेतत्ते गायन्ति स्वःस्त्रियो मुहुः । कीर्तिं परमपुण्यां च कीर्तयिष्यति भूरियम् ॥ २१ ॥ श्रीशुक उवाच—एवं सङ्कीर्त्य राजानं दुर्वासाः परितोषितः । ययौ विहाय-

---

அடையவேண்டுவது என்ன எஞ்ஜியிருக்கப்போகிறது. (16) ஹே ராஜன்! என்னுடைய அபசாரத்தைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டு என்னுடைய ப்ராணன்கள் ரக்ஷிக்கப்பட்டமைபற்றி அதிகம் கருணை நிறைந்த மனமுள்ளவரான உம்மால் நான் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டவனாகின்றேன் என்றார். (17) திரும்பி வருவர் என்ற விருப்பத்தினால் ஆஹாரம் செய்யாதிருந்த அரசன் சரணங்களைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு அவரைப் போஜனஞ் செய்யும்படி செய்தார். (18) அந்த துர்வாஸர் ஆதரவுடன் கூடியிருக்கும்படி கொண்டுவரப்பட்டதும் வேண்டுவன யாவும் நிறைந்ததுமான ஆதித்யத்தை (விருந்தை)உண்டு திருப்தமான மனத்தையுடையவராய் நீரும் சாப்பிடும் என ப்ரீதியுடன் அரசனைப் பார்த்துச் சொன்னார். (19) பாகவதரான உம்முடைய தரிசனம் தொடுகை பேச்சு இவற்றினாலும் விருந்தினாலும் ஸந்துஷ்டனாகவானேன். ஆத்மாவினிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தின உம்மால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டவனாகவுமானேன். (20) பரிசுத்தமான உம்முடைய இந்தக்கீர்த்தியைத் தேவலோகத்திலுள்ள ஸ்திரீகள் அடிக்கடி கானஞ் செய்கின்றனர். பரமபுண்ணியமான கீர்த்தியை இந்தப் பூதேவியும் கானஞ்செய்யப் போகின்றாள் என்றார். (21) ஸ்ரீசுர் சொல்லலுற்றார்— துர்வாஸர் இவ்விதம் அரசனைச் சொல்லிவிட்டு மிக்க ஸந்தோஷததை யடைந்தவராய் அரசனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆகாசமார்க்கமாக அஹைறதுகமான=கர்மத்தினாலடையமுடியாத, ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைந்தார். (22) வெளியிற் சென்ற முனி

सामन्त्र्य ब्रह्मलोकमहैतुकम् ॥ २२ ॥ संवत्सरोऽत्यगात्तावद्यावता नागतो गतः। मुनिस्तद्दर्शनाकाङ्क्षो राजाब्भक्षो बभूव ह ॥२३॥ गते च दुर्वाससि सोऽम्बरीषो द्विजोपयोगातिपवित्रमाहरत्। ऋषेर्विमोक्षं व्यसनं च बुद्ध्वा मेने स्ववीर्यं च परानुभावम् ॥ २४ ॥ एवंविधानेकगुणः स राजा परात्मनि ब्रह्मणि वासुदेवे। क्रियाकलापैः समुवाह भक्तिं ययाऽऽविरिञ्चान्निरयांश्चकार ॥ २५ ॥ अथाम्बरीषस्तनयेषु राज्यं समानशीलेषु विसृज्य धीरः। वनं विवेशात्मनि वासुदेवे मनो दधद्ध्वस्तगुणप्रवाहः ॥ २६ ॥ इत्येतत्पुण्यमाख्यानमम्बरीषस्य भूपतेः। सङ्कीर्तयन्ननुध्यायन्भक्तो भगवतो भवेत् ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धेऽम्बरीषोपाख्यानवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

யானவர் எவ்வளவுவரை வரவில்லையோ அதற்குள் ஒருவருஷம் சென்றுவிட்டது. அரசன் அதுவரை ஜலத்தையே குடித்துக் கொண்டு அவருடைய வரவை எதிர்பாத்தவண்ணமாக இருந்தார். (23) தூர்வாஸர் போனபிறகு அந்த அம்பரீஷர் ப்ராம்ஹணருடைய போஜனத்தினுல் அதிகம் பவித்திரமான ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட்டார். ருஷியினுடைய வ்யஸனத்தையும் பிறகு அது நீங்கினதையும், அக்காலம் தனக்கேற்பட்ட தைரியாதிரூபமான வீரியத்தையும் எண்ணிப் பார்த்து யாவையும் பகவானுடைய ப்ரபாவமாகவே எண்ணினுர். (24) இம்மாதிரியான அனேக குணங்களை யுடையவரான அந்த அரசன் கிரியாஸமூஹங்களினுல் பரமாத்மாவும் வாஸுதேவனுமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பக்தியை யடைந்தார். இந்தப் பக்தியினுல் ப்ரம்ஹபதம் வரையுள்ள எல்லாப்போகங்களையும் நரகப்ராயங்களாகவே எண்ணினுர். (25) பிறகு அம்பரீஷர், தனக்குஸமமான ஸ்வபாவமுள்ள பிள்ளைகளிடத்தில் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து மனதைத் தன்வசமாக்கினவராயும், பரமாத்மாவான வாஸுதேவனிடத்தில் மனதைச் செலுத்தினவராயும், குணப்ரவாஹத்தின்=காமாதிகளின், நாசத்தையடைந்தவராயும் கொண்டு காட்டில் ப்ரவேசித்தார். (26) என்ற அம்ப

ரீஷ ராஜனுடைய இந்தப் புண்ணியமான கதையைச் சொல்லுபவனும் தியானிப்பவனும் பகவத்பக்தனுகவாகிவிடுவான் என்றார்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
அம்பரீஷோபக்கியான வர்ணனமென்ற
ஐந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹருமான

நாராயணீயம்.

(அ-கை) वर्णिते रामचरिते किमन्यैश्चरितैर्भुवि ।
तत्प्रधानेशानुकथा लक्ष्यते नवमोदिता ॥

ஸ்ரீராமசரித்திரமானது வர்ணிக்கப்படுமாயின் பூலோகத்தில் ஏனைய கதைகள் எதற்கு எனக் கருதி ஒன்பதாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீராமசரித்திரத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்ட ஈசானுகதையானது சுருக்கி உபதேசிக்கப்படுகிறது—

वैवस्वताख्यमनुपुत्रनभागजात
नाभागनामकनरेन्द्रसुतोऽम्बरीषः ।
सप्तार्णवावृतमहीदयितोऽपि रेमे
त्वत्सङ्गिषु त्वयि च मग्नमनाः सदैव ॥ १ ॥

(ப-ரை) वैवस्वताख्यमनुपुत्रनभागजातनाभागनामकनरेन्द्रसुतः= வைவஸ்வதரெனப்பெயரிய மனுவின் புத்திரரான நபகரிடமிருந்துண்டான நாபாகரெனப் பெயரிய அரசனுடைய புத்திரரான अम्बरीषः= அம்பரீஷர் सप्तार्णवावृतमहीदयितोऽपि = ஏழுஸமுத்திரங்களினால் சூழப்பட்ட பூமிக்குப் பதியாக இருந்தபோதிலுங்கூட त्वत्सङ्गिषु=உம்மிடமீடுபடும் ஸாதுக்களிடத்திலும் त्वयि च=உம்மிடத்திலும் सदैव=எப்பொழுதுமே मग्नमनाः=முழுகின மனதுள்ளவராக இருந்துகொண்டு रेमे=ரமித்து வந்தார். (1) (எ-று)

त्वत्प्रीतये सकलमेव वितन्वतोऽस्य
भक्त्यैव देव न चिरादभृथाः प्रसादम् ।

येनास्य याचनमृतेऽप्यभिरक्षणार्थं
चक्रं भवान् प्रविततार सहस्रधारम् ॥ २ ॥

(ப-ரை) देव !=ஹே தேவ! त्वत्प्रीतये=உம்முடைய ப்ரீதியையும் பொருட்டு सकलमेव=லௌகிகமும் வைதிகமுமான எல்லாக் கர்மத்தையுமே वितन्वतः=செய்கின்றவரான अस्य=இந்த அம்பரீஷருடைய भक्त्यैव=பக்தியினாலேயே नचिरात्=சீக்கிரமாக प्रसादम्=ப்ரஸாதத்தை अभृथाः=செய்தீர். येन=இந்த ப்ரஸாதம் காரணமாக अस्य=இந்த அம்பரீஷருடைய याचनमृतेऽपि=வேண்டுகோளில்லாத போதிலுங்கூட अभिरक्षणार्थम्=ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டி भवान्=நீர் सहस्रधारम्=ஆயிரம் கூறையுடைய चक्रम्=சக்கிராயுதத்தை प्रवित-तार=கொடுத்தீர். (2) (எ-று)

स द्वादशीव्रतमथो भवदर्चनार्थं
वर्षं दधौ मधुवने यमुनोपकण्ठे ।
पत्न्या समं सुमनसा महतीं वितन्वन्
पूजां द्विजेषु विसृजन् पशुषष्टिकोटिम् ॥ ३ ॥

(ப-ரை) अथो=பிறகு सः=அந்த அரசன் सुमनसा=நல்ல மனதுள்ள पत्न्या समम्=மனையாளுடன்கூட महतीम्=பெரிதான पूजाम्=பூஜையை वितन्वन्=செய்துகொண்டும் पशुषष्टिकोटिम्=அறுபது கோடி பசுக்களை द्विजेषु=ப்ராம்ஹணர்களிடம் विसृजन्=தானஞ் செய்துகொண்டும் भवदर्चनार्थम्=உம்முடைய ஆராதனத்துக்குவேண்டி यमुनोपकण्ठे=யமுனையினருகிலிருக்கின்ற मधुवने=மதுவனத்தில் द्वादशीव्रतम्=துவாதசீவ்ரதத்தை वर्षम्=ஒருவருஷம்முடிய दधौ=அனுஷ்டித்து வந்தார். (3) (எ-று)

तत्राथ पारणदिने भवदर्चनान्ते
दुर्वाससाऽस्य मुनिना भवनं प्रपेदे ।
भोक्तुं वृतश्च स नृपेण परार्तिशीलो-
मन्दं जगाम यमुनां नियमान् विधास्यन् ॥ ४ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு तत्र=அந்த மதுவனத்தில் भवदर्चनान्ते=உம்முடைய அர்ச்சனத்தின் முடிவிலுள்ள पारणदिने=பாரணதினத்

தில் दुर्वाससा=தூர்வாஸரென்ற मुनिना=முனியினால் अस्य = இந்த அரசனுடைய भवनम्=வீடானது प्रपेदे=அடையப்பட்டது. அதாவது:—தூர்வாஸர் இவருடைய வீட்டுக்கு வந்தாரென்றும், नृपेण= அரசனால் भोक्तुम् = சாப்பிடவேண்டி वृतः=வரிக்கப்பட்டவரும், परार्तिशीलः=பிறர்க்குப் பீடையைத் தருவதையே ஸ்வபாகமாக வுடையவருமான सः=அந்த முனி नियमान्=கர்மங்களை विधास्यन्= செய்யப் போகின்றவராய் मन्दम्=மெதுவாக यमुनाम्=யமுனையைக் குறித்து जगाम=போனார். (4) (எ—று)

राज्ञाथ पारणमुहूर्तसमाप्तिखेदात्
वार्यैव पारणमकारि भवत्परेण ।
प्राप्तो मुनिस्तदथ दिव्यदृशा विजानन्
क्षिप्यन् क्रुधोद्धूतजटो विततान कृत्याम् ॥ ५ ॥

(ப—ரை) अथ=பிறகு भवत्परेण=உமது பக்தனான राज्ञा=அரசனால் पारणमुहूर्तसमाप्तिखेदात्=முனியின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தால் பாரணஞ் செய்யவேண்டிய முஹூர்த்தத்தின் முடிவும், எதிர்பாராவிடில் முனியின் கோபமும் வரும் என கஷ்டத்தினால் वार्यैव= ஜலத்தினாலேயே पारणम्=பாரணமானது अकारि=செய்யப்பட்டது. अथ=பாரணஞ் செய்தபின்னர் प्राप्तः=வந்தவரான मुनिः=முனியானவர் तत्=அவன பாரணஞ்செய்ததை दिव्यदृशा = திவ்யதிருஷ்டியினால் विजानन्=அறிந்தவராயும் क्षिप्यन्=பலவாறு அரசனை நிந்திக்கின்றவராயும் கொண்டு क्रोधात्=கோபத்தினால் उद्धूतजटः=ஜடையைப் பிடுங்கியெடுத்துக்கொண்டு कृत्याम्=பூதத்தை विततान=ஸிருஷ்டித்தார். (5) (எ—று)

कृत्याञ्च तामसिधरां भुवनं दहन्ती-
मग्रेऽभिवीक्ष्य नृपतिर्न पदाच्चकम्पे ।
त्वद्भक्तबाधमभिवीक्ष्य सुदर्शनं ते
कृत्यानलं शलभयन्मुनिमन्वधावीत् ॥ ६ ॥

(ப—ரை) नृपतिः=அரசன் असिधराम्=கத்தியைக் கையில் தாங்கி இருப்பதும் भुवनम्=உலகை दहन्तीम्=பொசுக்குகின்றதுமான

ताम्=அந்த कृत्याम्=பூதத்தை अग्रे=எதிரில் अभिवीक्ष्य=பார்த்துங்கூட पदात्=தன திருப்பிடத்திலிருந்து न चकम्पे=அசையவில்லை. ते=உம்முடைய सुदर्शनम्=சக்கிரமானது त्वद्भक्तबाधम्=உமது பக்தனுக்கேற்பட்ட பீடையை अभिवीक्ष्य=கண்ணுற்று कृत्यानलम्=பூதமாகிற அக்கினியை शलभयन्=தீயணைக்கும் பூச்சிக்கொப்பாகச் செய்துகொண்டு मुनिम्=ஓடுகின்ற தூர்வாஸரை अन्वधावीत्=பின்தொடர்ந்து ஓடிற்று. (6) (எ-று)

घावन्नशेषभुवनेषु भिया स पश्यन्
विश्वत्र चक्रमपि ते गतवान् विरिञ्चम् ।
कः कालचक्रमतिलङ्घयतीत्यपास्तः
शर्वं ययौ स च भवन्तमवन्दतैव ॥ ७ ॥

(ப-ரை) सः=அந்த தூர்வாஸர் भिया=பயத்தினால் अशेषभुवनेषु=எல்லா வுலகங்களிலும் धावन्=ஓடினவராயும் विश्वत्र=எல்லாவிடத்திலும் ते=உம்முடைய चक्रमपि=சக்கிராயுதத்தையும் पश्यन्=பார்க்கின்றவராயும் கொண்டு विरिञ्चम्=ப்ரம்ஹதேவனை गतवान्=அடைந்தார். कालचक्रम्=காலசக்கிரத்தை कः=எவன்தான் अतिलङ्घयति=கடக்கப்போகிறான் इति=என்ற அவருடைய வார்த்தையினால் अपास्तः=மறுக்கப்பட்டவராய் शर्वम्=மஹாதேவனை ययौ=அடைந்தார். सच=அந்த மஹாதேவனும் இந்த சக்கிரமானது எவருடையதோ அவரையே சரணமடை என்ற அபிப்பிராயத்துடன் भवन्तमेव=உம்மையே अवन्दत=நமஸ்கரித்தார். (7) (எ-று)

भूयो भवन्निलयमेत्य मुनिं नमन्तं
प्रोचे भवानहमृषे ननु भक्तदासः ।
ज्ञानं तपश्च विनयान्वितमेव मान्यं
याह्यम्बरीषपदमेव भजेति भूमन् ॥ ८ ॥

(ப-ரை) भूमन्=ஹே பூமன்! भूयः=பிறகு भवन्निलयम्=உமது ஸ்தானத்தை एत्य=அடைந்து नमन्तम्=நமஸ்கரிக்கின்ற मुनिम्=முனியைப் பார்த்து ऋषे!=ஹே ருஷே! अहम्=நான் भक्तदासो ननु=பக்தர்களுக்குத் தாஸனன்றோ. ज्ञानम्=ஞானமும் तपश्च=

தவமும் विनयान्वितमेव=வணக்கத்துடன் கூடினதாக இருக்குமேயா ஞல்தான் मान्यम्=பூஜிக்கத்தக்கதாகும். याहि=போம். अम्बरीष-पदमेव=அம்பரீஷனுடைய பதத்தையே भज=ஸேவியும் इति=என்று भवान्=நீர் ऊचे=சொன்னீர். (8) (எ-று)

तावत्समेत्य मुनिना स गृहीतपादो
राजापसृत्य भवदस्त्रमसावनावीत् ।
चक्रे गते मुनिरदादखिलाशिषोऽस्मै
त्वद्भक्तिमागसि कृतेऽपि कृपाञ्च शंसन् ॥ ९ ॥

(ப-ரை) तावत्=அப்பொழுது समेत्य=திரும்பிவந்து मुनिना= முனியினுல் गृहीतपादः=பிடிக்கப்பட்ட கால்களை யுடையவரான सोऽसौ=அந்த இந்த राजा=அம்பரீஷர் अपसृत्य=வேறிடம் சென்று அதாவது:-துர்வாஸரிடமிருந்து விலகிநின்று भवदस्त्रम्=உமது அஸ் திரத்தை अनावीत्=ஸ்துதித்தார். चक्रे=ஸ்துதிக்கப்பெற்ற சக்கிரா யுதமானது गते=போனபொழுது मुनिः=துர்வாஸர் त्वद्भक्तिम्=உம் மிடமுள்ள பக்தியையும், आगसि=அபராதமானது कृतेऽपि=செய் யப்பட்டபோதிலுங்கூட कृपाञ्च=கிருபையையும் शंसन्=புகழ்ந்து கொண்டு अस्मै=இந்த அரசனுக்கு अखिलाशिषः=எல்லாவிதமான ஆசீர்வாதங்களையும் अदात्=செய்தார். (9) (எ-று)

राजा प्रतीक्ष्य मुनिमेकसमामनाश्वान्
सम्भोज्य साधु तमृषिं विसृजन्प्रसन्नम् ।
भुक्त्वा स्वयं त्वयि ततोऽपि दृढं रतोऽभूत्
सायुज्यमाप च स मां पवनेश पायाः ॥ १० ॥

(ப-ரை) राजा=அரசன் मुनिम्=முனியை प्रतीक्ष्य=எதிர்பார்த்து एकसमाम्=ஒரு வருஷம்முடிய अनाश्वान्=ஆஹாரத்தை யுட் கொள்ளாதவராயிருந்து तम्=அந்த ऋषिम्=ருஷியை साधु=நன்ருக सम्भोज्य=போஜனஞ்செய்வித்து प्रसन्नम्=தெளிந்தவரான அவரை विसृजन्=அனுப்பினவராய்க்கொண்டு स्वयम्=தானும் भुक्त्वा=பிறகு போஜனம் செய்து त्वयि=உம்மிடத்தில் ततोऽपि=முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும்கூட दृढम्=அசையாத रतः=பற்றுள்ளவராக अभूत्=

अथ षष्ठोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—विरूपः केतुमान् शम्भुरम्बरीषसुतास्त्रयः। विरूपात्पृषदश्वोऽभूत्तत्पुत्रस्तु रथीतरः ॥ १ ॥ रथीतरस्याप्रजस्य भार्यायां तन्तवेऽर्थितः। अङ्गिरा जनयामास ब्रह्मवर्चस्विनः सुतान् ॥ २ ॥ एते

ஆனர். सायुज्यं च=உம்முடன் ஸாயுஜ்யத்தையுங்கூட आप=அடைந்தார். पवनेश !=குருவாயூருக்கீசரான ஹே கிருஷ்ண ! सः=அத்தகைய நீர் माम्=என்னை पाया:=காப்பீராக. (10) (எ-று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் அம்பரீஷோபாக்கியான வர்ணனமேன்ற முப்பத்து மூன்ருவது தசகம் முற்றிற்று.

ஆருவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) षष्ठारम्भेऽम्बरीषस्य वंशमुक्त्वा ततः परम् ।
षष्ठाद्यष्टभिरध्यायै रिक्ष्वाकोर्वंश उच्यते ॥ १ ॥
तत्र षष्ठे शशादादिर्मान्धात्रन्तो निरूप्यते ।
प्रसङ्गात्सौभरेराख्या मान्धातृतनयापतेः ॥ २ ॥

(க-ரை) ஆருவது அத்தியாயத்திஞரம்பத்தில் அம்பரீஷனுடைய வம்சத்தைச்சொல்லி அதற்குப்பிறகு ஆறுமுதலுள்ள எட்டு அத்தியாயங்களிஞல் இக்ஷ்வாகுவின் வம்சமானது சொல்லப்படுகிறது. (1) அவற்றுள் இந்த ஆருவது அத்தியாயத்தில் சசாதனை ஆதியாகவும் மாந்தாதாவை அந்தமாகவும் கொண்ட வம்சமானது சொல்லப்படுகிறது. இக்கதையைச் சொல்லும்பொழுது மனத்தில் தோன்றினதை மறைக்கமுடியாதவராய் மாந்தாதாவின் பெண்ணின் பதியான ஸௌபரி என்பவரின் கதையானது சொல்லப்படுகிறது. (2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—விரூபன், கேதுமான், சம்பு என அம்பரீஷருக்கு மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். விரூபனிடமிருந்து ப்ருஷதச்வன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ரதீதரன். (1) புத்திரனற்ற ரதீதரனுடைய பாரியையினிடத்தில் புத்திரனையும் பொருட்டு ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட அங்கிரஸ்ஸானனவர் ப்ரம்ஹவர்ச்

क्षेत्रे प्रसूता वै पुनस्त्वाङ्गिरसाः स्मृताः । रथीतराणां प्रवराः क्षत्रोपेता द्विजातयः ॥ ३ ॥ क्षुवतस्तु मनोर्जज्ञे इक्ष्वाकुर्घ्राणतः सुतः । तस्य पुत्रशतज्येष्ठा विकुक्षिनिमिदण्डकाः ॥ ४ ॥ तेषां पुरस्तादभवन्नार्यावर्ते नृपा नृप । पञ्चविंशतिः पश्चाच्च त्रयो मध्ये परेऽन्यतः ॥ ५ ॥ स एकदाष्टकाश्राद्ध इक्ष्वाकुः सुतमादिशत् । मांसमानीयतां मेध्यं विकुक्षे गच्छ मा

சஸ்ஸுள்ளவர்களான புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினர். (2) எவர்கள் அங்கிரஸ்ஸினு லுண்டுபண்ணப்பட்டனரோ இவர்கள் ரதீதரனுடைய க்ஷேத்திர (பத்தினியினிட)த்தில் உண்டானவர்களானதுபற்றி ரதீதரகோத்திரர்களாக இருந்துகொண்டு அங்கிரஸ்ஸின் வீரியத்திலுண்டானமைபற்றி ஆங்கிரஸர்களாகவும் எண்ணப்பட்டனர். எக்காரணம்பற்றி க்ஷத்திரஜாதியுடன் கலந்த ப்ராம்ஹணர்களாக இருந்தனரோ அக்காரணம்பற்றி அந்தக் கோத்திரத்திற் பிறந்த மற்ற ரதீதரர்களுக்குள் முக்கியர்களாகவுமாயினர். (3) *மனுவானவர் தும்பும்பொழுது அவருடைய மூக்கிலிருந்து இக்ஷ்வாகு என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அந்த இக்ஷ்வாகுவின் நூறு புத்திரர்களுக்குள் விகுக்ஷி, நிமி, தண்டகன் இவர்கள் சிறந்தவர்களாவர். (4) ஹே ந்ருப! அவர்களுக்குள் இருபத்தைந்து பேர்கள், விந்தியமலை ஹிமாலயம் இவற்றின் நடுவிலுள்ள ஆர்யாவர்த்தமென்ற புண்ணியபூமியில் கிழக்கு திக்கிலுள்ள ஸமுத்திரம்வறை தனித்தனி மண்டலேஶ்வரர்களாகவாயினர். அவ்விதமே மற்றும் இருபத்தைந்து பேர்கள் மேற்கு திக்கிலுள்ள ஸமுத்திரம்வறை தனித்தனி மண்டலேஶ்வரர்களாகவாயினர். ஜ்யேஷ்டர்களான மூன்றுபேர்கள் நடுவில் தனித்தனி மண்டலேஶ்வரர்களாகவாயினர். மற்றுமுள்ள நாற்பத்தேழு பேர்கள் தெற்கிலும் வடக்கிலுமுள்ள ஸமுத்திரம்வறை தனித்தனி மண்டலேஶ்வரர்களாகவாயினர். (5) ஒருஸமயம் அந்த இக்ஷ்வாகு "ஹே விகுக்ஷே! அஷ்டகாஶ்ராத்

---

* ஆகவே இவ்விதம் மனுவின் பத்து புத்திரர்களுக்குள் ப்ருஷத்ரன், கவி இருவரும் வம்சப்ரவர்த்தகர்களாகவாகவில்லை. கரூஷர் முதலிய ஏழுபேர்களுடைய வம்சங்கள் உயர்வுதாழ்வுடன் கூடினவைகளாகவுபதேசிக்கப்பட்டன. இதுபோழ்து வெகு விரிவான இக்ஷ்வாகுவின் வம்சத்தைச் சொல்லத்தொடங்குகிறுர்.

चिरम् ॥ ६ ॥ तथेति स वनं गत्वा मृगान्हत्वा क्रियार्हणान्। श्रान्तो बुभुक्षितो वीरः शशं चाददपस्मृतिः ॥ ७ ॥ शेषं निवेदयामास पित्रे तेन च तद्गुरुः। चोदितः प्रोक्षणायाह दुष्टमेतदकर्मकम् ॥ ८ ॥

ज्ञात्वा पुत्रस्य तत्कर्म गुरुणाऽभिहितं नृपः। देशान्निःसारयामास सुतं त्यक्तविधिं रुषा ॥ ९ ॥ स तु विप्रेण संवादं जापकेन समाचरन्। त्यक्त्वा कलेवरं योगी स तेनावाप यत्परम् ॥ १० ॥ पितर्युपरतेऽभ्येत्य विकुक्षिः पृथिवीमिमाम्। शासदीजे हरिं यज्ञैः शशाद इति विश्रुतः ॥ ११ ॥ पुरञ्जयस्तस्य सुत इन्द्रवाह इतीरितः। ककुत्स्थ इति चाप्युक्तः शृणु

தத்துக்காக பரிசுத்தான மாம்ஸத்தைக் கொண்டுவா. சீக்கிரம் போ. தாமதிக்காதே” எனப் புத்திரனுக்குக் கட்டளையிட்டார். (6) அந்த வீரன் அப்படியே யாகட்டுமெனச் சொல்லிவிட்டுக் காட்டையடைந்து ஸ்ராத்தார்ஹங்களான மிருகங்களைக் கொன்று களைத்துப் பசிமேலிட்டவனாய் நினைவுதவறி முயலைத் தின்றுவிட்டான். (7) எஞ்ஜியுள்ளதைப் பிதாவினிடம் கொடுத்தான். அவரால் ப்ரோக்ஷணத்தையும் பொருட்டு ஏவப்பட்ட அவருடைய குருவான வஸிஷ்டர் இது துஷ்டமானது. ஆனதுபற்றிக் கர்மத்துக்கு அர்ஹமாகவாகாது என்றார். (8)

குருவினால் சொல்லப்பட்ட புத்திரனுடைய அந்தக் காரியத்தை அரசன் அறிந்துகொண்டு விதியை விட்டவனான புத்திரனைக் கோபத்தினால் தேசத்திலிருந்து வெளிக்கடத்தினார். (9) அந்த இக்ஷ்வாகுவோ ஜாபகரான வஸிஷ்டருடன் ஸம்வாதத்தை=ப்ரம்ஹ விசாரத்தை, செய்துகொண்டு ராஜ்யபோகத்தில் விரக்தனாகி யோகியாக இருந்துகொண்டு அந்த யோகத்தினால் சரீரத்தைவிட்டு யாதொரு பரதத்துவமுண்டோ அதை அவர் அடைந்தார். (10) பிதா காலஞ்சென்ற பிறகு விகுக்ஷியானவர் திரும்பிவந்து இந்தப் பூமியை யாண்டு யாகங்களினால் ஹரியையும் ஆராதித்தார். சசாதர் என்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றார். (11) அந்தச் சசாதருடைய புத்திரன் புரஞ்ஜயன். அவன் இந்திரவாஹன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். ககுத்ஸ்தன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். கர்மங்கள் மூலமேற்பட்ட நாமாக்களை என்னிடமிருந்து கேட்

नामानि कर्मभिः ॥ १२ ॥ कृतान्त आसीत्समरो देवानां सह दानवैः। पार्ष्णिग्राहो वृतो वीरो देवैर्दैत्यपराजितैः॥ १३ ॥ वचनाद्देवदेवस्य विष्णोर्विश्वात्मनः प्रभोः। वाहनत्वे वृतस्तस्य बभूवेन्द्रो महावृषः ॥ १४ ॥ स सन्नद्धो धनुर्दिव्यमादाय विशिखाञ्छितान्। स्तूयमानः समारुह्य युयुत्सुः ककुदि स्थितः ॥ १५ ॥ तेजसाप्यायितो विष्णोः पुरुषस्य परात्मनः। प्रतीच्यां दिशि दैत्यानां न्यरुणत्त्रिदशैः पुरम् ॥ १६ ॥ तैस्तस्य चाभूत्प्रधनं तुमुलं लोमहर्षणम्। यमाय भल्लैरनयद्दैत்யान्येऽभिययुर्मृधे ॥ १७ ॥

டுத் தெரிந்து கொள்ளும். (12) தேவர்களுக்கு அஸுரர்களுடன்கூட உலகை யழிக்கக்கூடிய சண்டையானது ஏற்பட்டது. அஸுரர்களினால் ஜயிக்கப்பட்ட தேவர்களினால் வீரனான அவன் பக்கபலமாக வரிக்கப்பட்டான். (13) (*) வாஹனவிஷயத்தில் வரிக்கப்பட்ட இந்திரன், தேவதேவனும், விஶ்வாத்மாவும், ப்ரபுவுமான விஷ்ணுவின் வார்த்தையை யொட்டி அந்தச் சசாதனுக்குப் பெரிய விருஷபரூப வாஹனமாகவானான். (14) அவன் கவசம் பூண்டவனாயும், திவ்யமான வில்லையும் கூர்மையான பாணங்களையும் எடுத்தவனாயும், (தேவர்களினாலும் வேலைக்காரர்களினாலும்) ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவனாயும் யுத்தம் செய்ய விருப்பமுள்ளவனாயும், விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு அதன் கொண்டையிலுட்கார்ந்தவனாயும், பரமாத்மாவும் புருஷனுமான விஷ்ணுவின் தேஜஸ்ஸினால் விருத்தி செய்விக்கப்பட்டவனாயும் கொண்டு தேவர்களுடன்கூட மேற்கு திக்கிலிருக்கின்ற அஸுரர்களின் பட்டினத்தை முற்றுகையிட்டான். (15-16) அவனுக்கு அந்த அஸுரர்களுடன்கூட மயிர்க்கூச்சலைத் தரக்கூடியதும் நெருக்கமுமான யுத்தமானது உண்டாயிற்று. எவர்கள் போரில் எதிர்த்துவந்தனரோ அந்த அசுரர்களைப்பல்லமென்ற பாணங்களினால் அடித்து(தேஹத்துடன்

(*) இந்திரன் எனக்கு வாஹனமாக ஆவானானால் நான் அஸுரர்களைக் கொல்லுகிறேன் என அவனால் வாஹனமாக வரிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு லஜ்ஜையினால் இந்திரன் அதை அங்கீகாரஞ்செய்ய மறுக்கவே விஷ்ணுவின் வார்த்தையை யொட்டி அவனுக்கு வாஹனமாகவேண்டி இந்திரன் பெரிய விருஷபமாகவானான் என்பது பொருள்.

तस्येषुपाताभिमुखं युगान्ताग्निमिवोल्बणम् । विसृज्य दुद्रुवुर्दैत्या हन्यमानाः स्वमालयम् ॥ १८ ॥ जित्वा पुरं धनं सर्वं सश्रीकं वज्रपाणये । प्रत्ययच्छत्स राजर्षिरिति नामभिराहृतः ॥ १९ ॥ पुरञ्जयस्य पुत्रोऽभूदनेनास्तत्सुतः पृथुः । विश्वरन्धिस्ततश्चन्द्रो युवनाश्वश्च तत्सुतः ॥ २० ॥

शाबस्तस्तत्सुतो येन शाबस्ती निर्ममे पुरी । बृहदश्वस्तु शाबस्तिस्ततः कुवलयाश्वकः ॥ २१ ॥ यः प्रियार्थमुतङ्कस्य धुन्धुनामासुरं बली । सुतानामेकविंशत्या सहस्रैरहनद्वृतः ॥२२॥ धुन्धुमार इति ख्यातस्तत्सुतास्ते च जज्वलुः। धुन्धोर्मुखाग्निना सर्वे त्रय एवावशेषिताः ॥२३॥ दृढाश्वः

கூடவே) யமனைப் பார்ப்பதற்காக அனுப்பினான். (17) அடிக்கப்படுகின்றவர்களான அஸுரர்கள் ப்ரளயகாலத்திய அக்னியைப்போல மிக்க பயங்கரமான அவனுடைய பாணங்கள் விழுமிடமான எதிர்ப்ரதேசத்தை விட்டுத் தமது இருப்பிடமான பாதாளத்தைக் குறித்து ஓடினர். (18) ஸ்ரீயுடன்கூடின பட்டினத்தை ஜயித்து அங்குகிடைத்த எல்லா தனத்தையும் இந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். இக்காரணம்பற்றி அந்த ராஜருஷியானவன் புரஞ்ஜயன் என்றும், இந்திரவாஹன் என்றும், ககுத்ஸ்தன் என்றுமான நாமங்களினால் சொல்லப்பட்டான். (19) புரஞ்ஜயனுக்கு அனேனஸ் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ப்ருது. அந்த ப்ருதுவினிடமிருந்து விஸ்வரந்தி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து சந்திரன் பிறந்தான். சந்திரனுடைய புத்திரன் யுவனாஸ்வன். (20)

யுவனாஸ்வனுடைய புத்திரன் சாபஸ்தன். இவனால் சாபஸ்தீ என்ற பட்டினம் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டது. சாபஸ்தனுடைய புத்திரன் ப்ருஹதஸ்வன். அவனிடமிருந்து குவலயாஸ்வன் பிறந்தான். (21) இவன் தனது இருபத்தோராயிரம் புத்திரர்களினால் சூழப்பட்டவனாய் உதங்கருக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டி துந்து என்ற பெயருள்ள அஸுரனைக் கொன்றான். (22) ஆனதுபற்றித் துந்துமாரன் என்றும் ப்ரஸித்திபெற்றான். அவனுடைய அந்த இருபத்தோராயிரம் புத்திரர்கள் யாவரும் துந்துவின் முகாக்னியினால் எரிந்துபோயினர். அவர்களுள் மூவரே மீதமிருந்த

कपिलाश्वश्च भद्राश्व इति भारत । दृढाश्वपुत्रो हर्यश्वो निकुम्भस्तत्सुतः स्मृतः ॥ २४ ॥ बर्हणाश्वो निकुम्भस्य कृशाश्वोऽथास्य सेनजित् । युवनाश्वोऽभवत्तस्य सोऽनपत्यो वनं गतः ॥ २५ ॥ भार्याशतेन निर्विण्ण ऋषयोऽस्य कृपालवः । इष्टिं स्म वर्तयांचक्रुरैन्द्रीं ते सुसमाहिताः ॥ २६ ॥ राजा तद्यज्ञसदनं प्रविष्टो निशि तर्षितः । दृष्ट्वा शयानान्विप्रांस्तान्पपौ मन्त्रजलं स्वयम् ॥ २७ ॥ उत्थितास्ते निशाम्याथ व्युदकं कलशं प्रभो । पप्रच्छुः कस्य कर्मेदं पीतं पुंसवनं जलम् ॥ २८ ॥ राज्ञा पीतं विदित्वाथ ईश्वरप्रहितेन ते । ईश्वराय नमश्चक्रुरहो दैवबलं बलम् ॥ २९ ॥ ततः काल उपावृत्ते कुक्षिं निर्भिद्य दक्षिणम् । युवनाश्वस्य तनयश्चक्रवर्ती जजान ह

னர். (23) ஹே பாரத! அவர்கள் த்ருடாஸ்வன் கபிலாஸ்வன், பத்ராஸ்வன் எனப்படுவர். த்ருடாஸ்வபுத்திரன் ஹர்யஸ்வன். அவனுடைய புத்திரன் நிகும்பன். (24) நிகும்பனுடைய புத்திரன் பர்ஹணாஸ்வன். அந்த நிகும்பனிடமிருந்தே கிருசாஸ்வன் என்ற புத்திரனுண்டானன். இந்தக் கிருசாஸ்வனுக்கு ஸேனஜித் பிறந்தான். அந்த ஸேனஜித்துக்கு யுவனாஸ்வன் பிறந்தான். அந்த யுவனாஸ்வன் புத்திரனில்லாதவனாய் வெறுப்புற்று நூறு பத்னிகளுடன்கூடக் காட்டுக்குப் போனான். கிருபாளுக்களான அந்த ருஷிகள் அசையாது ஒரேவிடத்தில் நிறுத்தின மனத்தை யுடையவர்களாய் இவனுக்குப் புத்திரனுண்டாகவேண்டி இந்திரனைத் தேவதையாகக் கொண்ட ஆஸ்சரியமான இஷ்டியைச் செய்யத் தொடங்கினர். (25–26) அரசன் இரவில் தாஹம் மேலிட்டு அந்த யக்ஞசாலையில் நுழைந்து ப்ராம்ஹணர்கள் தூங்குவதை யறிந்து மந்திரஜலத்தைத் தானே எடுத்துக் குடித்தான். (27) ஹே ப்ரபோ! பிறகு அவர்கள் எழுந்து கலசம் ஜலமற்றிருப்பதைக் கண்டு இந்தக் காரியம் யாருடையது? பும்ஸவனஜலமானது குடிக்கப்பட்டிருக்கிறதே என்றனர். (28) பிறகு அவர்கள் ஈஸ்வரனால்தூண்டப்பட்ட அரசனால் குடிக்கப்பட்டதென்பதை யறிந்துகொண்டு "அந்தோ! தைவபலமே முக்கியமானது. மனுஷ்ய பலம் பயனற்றது" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஈஸ்வரனையும் பொருட்டு நமஸ்கரித்தனர். (29) பிறகு காலமானது சென்றதும் யுவ

॥ ३० ॥ कं धास्यति कुमारोऽयं स्तन्यं रोरूयते भृशम् । मां धाता वत्स मारोदीरितीन्द्रो देशिनीमदात् ॥ ३१ ॥ न ममार पिता तस्य विप्रदेवप्रसादतः । युवनाश्वोऽथ तत्रैव तपसा सिद्धिमन्वगात् ॥ ३२ ॥ त्रसद्दस्युरितीन्द्रोऽङ्ग विदधे नाम तस्य वै । यस्मात्त्रसन्ति ह्युद्विग्ना दस्यवो रावणादयः ॥ ३३ ॥ यौवनाश्वोऽथ मान्धाता चक्रवर्त्यवनीं प्रभुः । सप्तद्वीपवतीमेकः शशासाच्युततेजसा ॥ ३४ ॥ ईजे च यज्ञं क्रतुभिरात्मविद्भूरिदक्षिणैः । सर्वदेवमयं देवं सर्वात्मकमतीन्द्रियम् ॥ ३५ ॥ द्रव्यं मन्त्रो विधिर्यज्ञो यजमानस्तथर्त्विजः । धर्मो देशश्च कालश्च सर्वमेतद्यदात्मकम्

ஞஸ்வனுடைய வலதுபக்கத்துவயிற்றைப் பிளந்துகொண்டு சக்கிரவர்த்தியாகவாகக்கூடிய புத்திரன் ஜனித்தான். (30) "இந்தக் குழந்தை ஸ்தன்யத்தைக் குறித்து மிகவும் அழுகிறதே, எதைப் பானஞ் செய்யப்போகிறது" என ப்ராம்ஹணர்களினுல் சொல்லப்பட்டபொழுது அந்த இஷ்டியினுலாராதிக்கப்பட்ட இந்திரன் என்னைப் பானஞ்செய்யப் போகிறது. ஹே வத்ஸ! அழாதே என்று சொல்லிக் கொண்டு ஆள்காட்டிவிரலைக் கொடுத்தான். (31) அந்தக் குழந்தையின் பிதாவான யுவனுஸ்வன் ப்ராம்ஹணர்களுடையவும் தேவர்களுடையவும் ப்ரஸாதத்தினுல் மரணத்தை யடையவில்லை. பிறகு அந்த யுவனுஸ்வன் அங்கேயே தபஸ்ஸினுல் முக்தியை யடைந்தான். (32) ஹே அங்க! இந்திரன் அக்குழந்தைக்கு த்ரஸத்தஸ்யு எனப்பெயரிட்டான். இவனிடமிருந்து ராவணுதிகளான திருடர்கள் பயந்து நடுக்கத்தை யடைந்தனர். (33) பிறகு ப்ரபுவும் யுவனுஸ்வனுடைய குமாரனுமான மாந்தாதாவானவன் சக்கிரவர்த்தியாகவாகி அச்யுதனுடைய தேஜஸ்ஸினுல் ஒருவனுகவே ஏழு தீவுகளுடன்கூடின பூமியை ஆண்டுவந்தான். (34) ஆத்மவித்தான மாந்தாதா அதிகம் தக்ஷிணைகளையுடைய யாகங்களினுல் த்ரவ்யம் மந்திரம் விதி யக்ஞம் யஜமானன் அதுபோல ருத்விக்குகள் தர்மம் தேசம் காலம் ஆகிய இவை யாவும் எவருடைய ஸ்வரூபமோ அப்பேர்ப்பட்டவரும், ஸர்வதேவமயரும், ஸர்வாத்மகரும், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதவரும், யக்ஞருமான தேவனை ஆராதித்தான். (35–36) சூரியன் எவ்வளவுவரை உதயமாகின்

॥ ३६ ॥ यावत्सूर्य उदेति स्म यावच्च प्रतितिष्ठति । सर्वं तद्यौवनाश्वस्य मान्धातुः क्षेत्रमुच्यते ॥ ३७ ॥

शशबिन्दोर्दुहितरि बिन्दुमत्यामधान्नृपः । पुरुकुत्समम्बरीषं मुचुकुन्दं च योगिनम् ॥ ३८ ॥ तेषां स्वसारः पञ्चाशत्सौभरिं वव्रिरे पतिम् । यमुनान्तर्जले मग्नस्तप्यमानः परन्तपः ॥ ३९ ॥ निर्वृतिं मीनराजस्य वीक्ष्य मैथुनधर्मिणः । जातस्पृहो नृपं विप्रः कन्यामेकामयाचत ॥ ४० ॥ सोऽप्याह गृह्यतां ब्रह्मन्कामं कन्या स्वयंवरे । स विचिन்त्याप्रियं स्त्रीणां जरठोऽयमसम्मतः । वलीपलित एजत्क इत्यहं प्रत्युदाहृतः ॥ ४१ ॥ साध-

---

ரூனே எவ்வளவுவரை அஸ்தமனத்தை யடைகின்றானோ அந்த க்ஷேத்திரம் யாவும் யுவனாஸ்வனின் குமாரனான மாந்தாதாவினுடையதாகச் சொல்லப்படுகிறது. (37)

அரசனான மாந்தாதா சசபிந்துவின் பெண்ணான பிந்துமதியினிடத்தில் புருகுத்ஸனையும், அம்பரீஷனையும், யோகியான முசுகுந்தனையும் உண்டுபண்ணினான். (38) அவர்களின் ஸஹோதரிகள் ஐம்பதுபேர்களும் ஸௌபரி என்ற மஹருஷியைப் பதியாக வரித்தனர். யமுனையின் ஜலத்துக்குள் முழுகி மேலான தவத்தைச் செய்கின்ற ப்ராப்ஹணரான ஸௌபரி ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்திருக்கின்ற மீனராஜனுக்கேற்பட்டுள்ள சுகத்தைக் கண்ணுற்று அந்தச் சுகத்திலாசை கொண்டவராய் மாந்தாதாவென்ற அரசனிடம் ஒருபெண்ணை யாசித்தார். (39–40) அந்த அரசனும் ஹே ப்ரம்ஹன்! கன்னிகை உம்மைத் தானாக வரித்தால் இஷ்டப்படி பெண்ணைப் பெற்றுக்கொள்ளும் என்றான். அதுகேட்ட அந்த ப்ராம்ஹணன், "இவர் கிழவர், ஸ்திரீகளுக்குப் பிடிக்காதவர், மடிந்த சதையும் நிறைத்த மயிருமுடையவர், ஆடுகின்ற தலையையுடையவர், ஆகவே ஸ்திரீகளுக்கு அப்ரியமானவர் என என்னை எண்ணிக்கொண்டன்றோ இவரால் நான் மறுக்கப்பட்டேன். ஆகவே என்னுடைய சரீரத்தை தேவஸ்திரீகளுக்கும் பிடித்தமாயாகும்படி செய்துகொள்ளப் போகிறேன். அவ்விதம் செய்துகொள்ளும்பொழுது மனுஜேந்திரர்களின் யாதொரு ஸ்திரீகளுண்டோ அவர்களும் ப்ரியப்படுவர் என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ" என

यिष्ये तथात्मानं सुरस्त्रीणामपीप्सितम्। किं पुनर्मनुजेन्द्राणामिति व्यवसितः प्रभुः ॥ ४२ ॥ मुनिः प्रवेशितः क्षत्त्रा कन्यान्तःपुरमृद्धिमत्। वृतश्च राजकन्याभिरेकः पञ्चाशता वरः॥ ४३ ॥ तासां कलिरभूद्भूयांस्तदर्थेऽपोह्य सौहृदम्। ममानुरूपो नायं व इति तद्गतचेतसाम्॥ ४४ ॥ स बह्वृचस्ताभिरपारणीयतपःश्रियानर्घ्यपरिच्छदेषु। गृहेषु नानोपवनामलाम्भःसरस्सु सौगन्धिककाननेषु ॥ ४५ ॥ महार्हशय्यासनवस्त्रभूषणस्नानानुलेपाभ्यवहारमाल्यकैः। स्वलङ्कृतस्त्रीपुरुषेषु नित्यदा रेमेऽनुगायद्द्विजभृङ्गवन्दिषु ॥ ४६ ॥ यद्गार्हस्थ्यं तु संवीक्ष्य सप्तद्वीपवतीपतिः। विस्मितः स्तम्भमजहात्सार्वभौमश्रियान्वितः ॥ ४७ ॥

நிஶ்சயித்துக் கொண்டவரும் ப்ரபுவுமான முனியானவர் வாயிற்காப்போனுல் எல்லா ஐஸ்வரியமும் நிறைந்த கன்னியாந்தப் புரத்தில் ப்ரவேசிக்கும்படி செய்யப்பட்டவராய் ஐம்பதுகன்னிகைகளினுலும் இவர் ஒருவரே வரனுக வரிக்கப்பட்டார். (41-43) அவரிடமீடுபட்ட சித்தமுள்ள அக்கன்னிகைகளுக்குள் ஒருவருக்கொருவரிடமுள்ள ஸ்னேஹத்தைவிட்டு 'இவர் எனக்குத்தான் தகுதியுள்ள வரன், உங்களுக்கில்லை' என அவர் நிமித்தமாக பெரியகலஹமானது உண்டாகிவிட்டது. (44) பஹ்வ்ருசாசாரியரான (மந்த்ர ஸாமர்த்தியமுள்ளவரான) அவர், அழியாத தவத்தின் நிறைவினுல் விலைமதிப்பற்ற போகஸாமக்ரீகளை யுடையனவும், பலதறப்பட்ட உத்யான (பூந்தோட்ட)ங்களையும் சுத்தமான ஜலத்தையுடைய ஸரஸ்ஸுகளையும் உடையனவும், செங்கழுனீர் புஷ்பங்களின் ஸமூஹங்களை யுடையனவும், மிக்கவிலையுயர்ந்த படுக்கை ஆஸனம் வஸ்திரம் ஆபரணம் ஸ்னனம் மேல்பூச்சு ஆஹாரம் மாலைகள் இவற்றுடன் கூடினவும், எப்பொழுதுமே அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸ்திரீபுருஷர்களை யுடையனவும், பின்தொடர்ந்து பாடுகின்ற பறவைகள் வண்டுகள் இவைகளாகிற ஸ்துதிபாடகர்களையுடையனவுமான வீடுகளில் எந்தக் கார்ஹஸ்த்யத்தைக் கண்டு ஏழு தீவுகளுக்குப் பதியும் சக்கிரவர்த்திக்குரிய ஸம்பத்துடன் கூடினவனுமான அரசன் ஆஶ்சரியமடைந்தவனுய் தனது கர்வத்தை விட்டானே அத்தகைய கார்ஹஸ்த்யத்தை அந்த ஸ்திரீகளுடன் யனுபவித்து வந்தார். (45-47)

एवं गृहेष्वभिरतो विषयान्विविधैः सुखैः । सेवमानो न चातुष्य-
दाज्यस्तोकैरिवानलः ॥ ४८ ॥ स कदाचिदुपासीन आत्मापह्नवमात्मनः ।
ददर्श बह्वृचाचार्यो मीनसङ्गसमुत्थितम् ॥ ४९ ॥ अहो इमं पश्यत मे वि-
नाशं तपस्विनः सच्चरितव्रतस्य । अन्तर्जले वारिचरप्रसङ्गात्प्रच्यावितं
ब्रह्म चिरं धृतं यत् ॥ ५० ॥ सङ्गं त्यजेत मिथुनव्रतिनां मुमुक्षुः सर्वात्मना
न विसृजेद्बहिरिन्द्रियाणि । एकश्चरन्रहसि चित्तमनन्त ईशे युञ्जीत तद्व्रतिषु
साधुषु चेत्प्रसङ्गः ॥ ५१ ॥ एकस्तपस्व्यहमथाम्भसि मत्स्यसङ्गात्पञ्चा-
शतासमुत पञ्चसहस्रसर्गः । नान्तं व्रजाम्युभयकृत्यमनोरथानां मायागुणै-

---

இவ்விதம் பத்னிகளிடத்தில் மிகப் பற்றுக்கொண்டவராய் பலவிதங்களான சுகங்களுடன்கூட விஷயங்களை ஸேவிக்கின்றவரான அவர் நெய்த்துளிகளினால் நெருப்பானது போலத் திருப்தியை யடைந்தாரில்லை. (48) இவ்விதம் விஷயானுபவம் செய்கின்ற அந்த பஹ்வ்ருசாசாரியர் ஒருஸமயம் மனது காரணமாய் மீனின் சேர்க்கை மூலமுண்டான தபோநாசத்தைக் கண்டு கொண்டார். (49) ஜலத்தினுள்ளிலேற்பட்ட மீனின் சேர்க்கையினால் வெகு காலமாக ஸம்பாதிக்கப்பட்ட தவமானது நாசமாக்கப்பட்டமை பற்றித் தபஸ்வியும் ஸாதுவும் வ்ரதங்களை யனுஷ்டித்தவனுமான எனக்கேற்பட்டுள்ள இந்த விநாசத்தைப் பாருங்கள். அந்தோ! இது வெகு கஷ்டமானது. (50) முமுக்ஷுவாகவுள்ளவன் தாம்பத்ய தர்மமுள்ளவர்களின் சேர்க்கையை எல்லா விதத்தாலும் விலக்கவேண்டும். இந்திரியங்களை வெளியிலுள்ள விஷயங்களில் செலுத்தவும்கூடாது. தனித்து ஒருவனாக ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு சித்தத்தை அனந்தனான ஈசனிடத்தில் செலுத்தவேண்டும். ஸங்கம் வேண்டுமாயின் பகவத்தர்ம பரர்களான ஸாதுக்களிடம் சேரவேண்டும். (51) ஒருவனும் தபஸ்வியுமாக இருந்த நான் பிறகு ஜலத்தில் முழுகி அங்குள்ள மீன்களின் சேர்க்கையினால் ஐம்பது ஸ்திரீகளுடன் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தால் ஐம்பது சரீரமுள்ளவனாகவானேன். பிறகு ஒவ்வொருவரிடமும் நூறுநூறு புத்திரர்கள்வீதம் ஐந்தாயிரம் புத்திரர்களாகப் பிறவியையடைந்தவனாகவும் ஆனேன். ஐஹிகாமுஷ்மிக கர்மங்கள்விஷயமான மனோரதமுள்ளவர்களின்

हृतमतिर्विषयेऽर्थभावः ॥ ५२ ॥ एवं वसन्गृहे कालं विरक्तो न्यासमास्थितः । वनं जगामानुययुस्तत्पत्न्यः पतिदेवताः ॥ ५३ ॥ तत्र तप्त्वा तपस्तीक्ष्णमात्मकर्षणमात्मवान् । सहैवाग्निभिरात्मानं युयोज परमात्मनि ॥ ५४ ॥ ताः स्वपत्युर्महाराज निरीक्ष्याध्यात्मिकीं गतिम् । अन्वीयुस्तत्प्रभावेण अग्निं शान्तमिवार्चिषः ॥ ५५ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे मान्धातृसौभर्याख्यानवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ६ ॥

மாயாகுணங்களினல் அபஹரிக்கப்பட்ட புத்தியையுடையவனுகவும், விஷயத்திலேயே புருஷார்த்த புத்தியை யுடையவனுகவுமாகி அவற்றின் முடிவைக்கண்டேனில்லை. (52) எனச் சொல்லிக்கொண்டு இத்துணை காலம்வரை கிருஹத்தில் வஸித்த அவர் விரக்தராகி ஸங்கத்தை யொழித்தவராய் (வானப்ரஸ்ததர்மத்தை யடைந்தவராய்) காட்டை யடைந்தார். பதியைத் தேவதையாகக்கொண்ட அவருடைய பத்னிகளும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர். (53) மனுதைரியமுள்ள அவர் சரீரசோஷணத்தைத் தருகின்ற தீவ்ரமான தவத்தை அவ்விடத்தில் செய்து அக்னிகளுடன்கூடவே ஆத்மாவைப் பரமாத்மாவினிடத்தில் சேர்த்தார். (54) ஹே மஹாராஜ! அந்த ஸ்திரீகளும், தங்கள் பர்த்தா ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் லயமடைந்ததைக் கண்டு அர்ச்சிஸ்ஸுகள் சாந்தமான அக்கினியிலொடுங்குவதுபோல அவருடைய மஹிமையினல் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் லயத்தை யடைந்தனர். (55) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் மாந்தாதா ஸௌபரி இவர்களின் சரித்திரவர்ணன மென்ற ஆறுவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) मान्धातुरन्वयः प्रोक्तः सप्तमे यत्र गीयते ।
पुरुकुत्सस्य चाख्यानं हरिश्चन्द्रस्य चोत्तमम् ॥ १ ॥

अथ सप्तमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—मान्धातुः पुत्रप्रवरो योऽम्बरीषः प्रकीर्तितः। पितामहेन प्रवृतो यौवनाश्वश्च तत्सुतः। हारीतस्तस्य पुत्रोऽभून्मान्धातृप्रवरा इमे ॥ १ ॥ नर्मदा भ्रातृभिर्दत्ता पुरुकुत्साय योरगैः। तया रसातलं नीतो भुजगेन्द्रप्रयुक्तया ॥२॥ गन्धर्वानवधीत्तत्र वध्यान्वै विष्णुशक्तिधृक्। नागाल्लब्धवरः सर्पादभयं स्मरतामिदम् ॥ ३ ॥ त्रसद्दस्युः पौरुकुत्सो योऽनरण्यस्य देहकृत्। हर्यश्वस्तत्सुतस्तस्मादरुणोऽथ निबन्धनः ॥ ४ ॥

(க–ரை) எந்த மாந்தாதாவின் வம்சத்தில் புருகுத்ஸனுடைய கதையும் உத்தமமான ஹரிச்சந்திரனுடைய கதையும் சொல்லப் படுகிறதோ அந்த மாந்தாத்ரு வம்சமானது இந்த ஏழாவது அத்தி யாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—மாந்தாதாவின் புத்திரர்களுக்குள் ஸ்ரேஷ்டனாக யாதொரு அம்பரீஷன் சொல்லப்பட்டானோ அவன் பிதாமஹனான யுவனாச்வனால் புத்திரனாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டான். அம்பரீஷனுடைய புத்திரன் யௌவனாச்வன் எனப்படுவான். யௌவனாச்வனுடைய புத்திரன் ஹாரீதன். இந்த அம்பரீஷன் யௌவனாச்வன் ஹாரீதன் இவர்கள் மாந்தாதாவின் கோத்திரப்ரவ ர்த்தகர்களாக=அவாந்தரவிசேஷ ப்ரவர்த்தகர்களாக, ஆகின்றனர். (1) ப்ராதாக்களான நாகர்களினால் நர்மதை என்ற எவள் புருகு த்ஸனையும் பொருட்டு கொடுக்கப்பட்டாளோ ஆதிசேஷனாலேவப் பட்ட அவளால் அந்தப் புருகுத்ஸன் பாதாளலோகங் கொண்டு போகபப்ட்டான். (2) அந்தப் புருகுத்ஸன் விஷ்ணுவின் சக்தி யைத் தரித்தவனாய் அந்தப் பாதாளலோகத்தில் கொல்லத்தக்கவர் களான கந்தர்வர்களைக் கொன்று "தான் நர்மதையினால் பாதாள லோகங் கொண்டுபோகப்பட்டதை நினைப்பவர்களுக்கு ஸர்ப்பத்தி லிருந்து பயமுண்டாகாதிருக்கவேண்டும்" என்ற வரனை நாகரா ஜனிடமிருந்து அடைந்தான். (3) புருகுத்ஸனுடைய புத்திரன் த்ர ஸத்தஸ்யு. இவன் அனரண்யனுடைய பிதா. அனரண்யனுடைய புத் திரன் ஹர்யச்வன். அவனிடமிருந்து அருணனுண்டானான். அவ னிடமிருந்து நிபந்தனன் பிறந்தான். (4) அவனுக்கு ஸத்யவ்ரதன்

तस्य सत्यव्रतः पुत्रस्त्रिशङ्कुरिति विश्रुतः । प्राप्तश्चाण्डालतां शापाद्गुरोः कौशिकतेजसा ॥ ५ ॥ सशरीरो गतः स्वर्गमद्यापि दिवि दृश्यते । पातितोऽवाक्शिरा देवैस्तेनैव स्तम्भितो बलात् ॥ ६ ॥ त्रैशङ्कवो हरिश्चन्द्रो विश्वामित्रवसिष्ठयोः। यन्निमित्तमभूद्युद्धं पक्षिणोर्बहुवार्षिकम् ॥ ७ ॥ सोऽनपत्यो विषण्णात्मा नारदस्योपदेशतः । वरुणं शरणं यातः पुत्रो मे जायतां प्रभो ॥ ८ ॥

यदि वीरो महाराज तेनैव त्वां यजे इति । तथेति वरुणेनास्य पुत्रो जातस्तु रोहितः ॥ ९ ॥ जातः सुतो ह्यनेनाङ्ग मां यजस्वेति सोऽब्रवीत् ।

புத்திரன். இவன்* த்ரிசங்கு என்று ப்ரஸித்தி பெற்றான். அவன் குருவின் சாபத்தினால் சண்டாளத்தன்மையை யடைந்தவனையும் விஸ்வாமித்ரருடைய ப்ரபாவத்தினால் சரீரத்துடன்கூட ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தவனையும்கொண்டு இப்பொழுதுங்கூட தேவலோகத்தில் காணப்படுகிறான். தேவர்களினால் தலைகீழாகத் தள்ளப்பட்ட இவன் அதே விஸ்வாமித்திரரால் தனது தபோபலத்தினால் அப்படியே நடுவில் நிறுத்தப்பட்டான். (5-6) த்ரிசங்குவின் புத்திரன் ஹரிஸ்சந்திரன். இவன் நிமித்தமாக (ஒருவருக்கொருவர் சபித்துக் கொண்டதால்) பக்ஷிரூபமடைந்த விஸ்வாமித்திரர் வஸிஷ்டர் இவர்களுக்கு வெகு வருஷங்கள் முடிய சண்டையானது ஏற்பட்டது. (7) அந்த ஹரிஸ்சந்திரன் புத்திரனையடையாது துக்கிதமான மனதுள்ளவனைப் நாரதருடைய உபதேசத்தையொட்டி "ஹே ப்ரபோ! எனக்குப் புத்திரன் பிறக்கவேண்டும்" எனச் சொல்லிக் கொண்டு வருணனைச் சரணமாகவடைந்தான். (8)

ஹே மஹாராஜ! வீரனான புத்திரன் எனக்குப் பிறப்பானாயின் அப்பொழுது அந்தப் புருஷபசுவினாலேயே உம்மை யஜிக்கிறேன் என்ற ஒப்பந்தஞ் செய்துகொண்டான். அப்படியேயாகட்டுமென அங்கீகரித்த வருணன்மூலம் இவனுக்கு ரோஹிதன் என்ற

---

* त्रिशंकुः=त्रयः शंकव इव दुःखहेतवो दोषाः यस्येति முளைகள் போன்று துக்கஹேதுக்களான மூன்று தோஷங்களுள்ளவர் என்பது அதன் பொருள். पितुश्चापरितोषेण गुरोर्दोग्ध्रीवधेन च। अप्रोक्षितोपयोगाच्च त्रिविधस्ते व्यतिक्रमः॥ என்ற ஹரிவம்சவசனமானது அம்மூன்று தோஷங்களையும் விளக்கியிருக்கிறது.

यदा पशुर्निर्दशः स्यादथ मेध्यो भवेदिति ॥ १० ॥ निर्दशे च स आगत्य यजस्वेत्याह सोऽब्रवीत् । दन्ताः पशोर्यज्जायेरन्नथ मेध्यो भवेदिति ॥११॥ जाता दन्ता यजस्वेति स प्रत्याहाथ सोऽब्रवीत् । यदा पतन्त्यस्य दन्ता अथ मेध्यो भवेदिति ॥ १२ ॥ पशोर्निपतिता दन्ता यजस्वेत्याह सोऽब्रवीत् । यदा पशोः पुनर्दन्ता जायन्तेऽथ पशुः शुचिः ॥ १३ ॥ पुनर्जाता यजस्वेति स प्रत्याहाथ सोऽब्रवीत् । सान्नाहिको यदा राजन्राजन्योऽथ पशुः शुचिः ॥ १४ ॥ इति पुत्रानुरागेण स्नेहयन्त्रितचेतसा । कालं वञ्चयता तं तमुक्तो देवस्तमैक्षत ॥ १५ ॥ रोहितस्तदभिज्ञाय पितुः कर्म चि-

---

புத்திரன் பிறந்தான். (9) ஹே அங்க! புத்திரன் பிறந்து விட்டான். இவனைக்கொண்டு எனக்கு யாகஞ்செய்வாயாக என்று அந்த வருணன் சொன்னான். அதுகேட்ட அரசன் எப்பொழுது பத்து தினங்கள் செல்லுகின்றனவோ அப்பொழுதுதான் பசுபரிசுத்தமாக வாகும் என்றான். (10) பத்துதினங்கள் சென்றபிறகு அந்த வருணன் வந்து யாகஞ்செய் என்றார். அதுகேட்ட அரசன் பசுவுக்கு எப்பொழுது பற்களுண்டாகின்றனவோ அப்பொழுதே அது பரிசுத்தமாகும் என்றார். (11) பற்களுண்டாகி விட்டன. யாகஞ்செய் என அந்த வருணன் மறுபடியும் சொன்னான். பிறகு அரசன் எப்பொழுது இவனுக்குப் பற்கள் விழுகின்றனவோ அப்பொழுது அவன் பரிசுத்தனுவான் என்றார். (12) பற்கள் விழுந்து விட்டன. யாகஞ்செய் என்று வருணன் சொன்னான். அதற்கு அரசன் எப்பொழுது மறுபடியும் பசுவுக்கு பற்களுண்டாகுமோ அப்பொழுது அது பரிசுத்தமாகும் என்றான். (13) திரும்பவும் பற்கள் முளைத்துவிட்டன யாகஞ்செய் என்று வருணன் சொன்னான். அதற்கு அந்த அரசன் ஹே வருணராஜ! க்ஷத்திரியனுன பசு எப்பொழுது கவசந்தரிப்பதற்கு அருஹனுகின்ருனே அப்பொழுதே அந்தப் பசு பரிசுத்தமாகவாகிறது என்றார். (14) இவ்விதம் புத்திரனிடமுள்ள அனுராகமூலம் ஸ்னேஹத்துக்கு வசப்பட்ட சித்தத்தினுல் அந்த அந்தக் காலத்தைக் காட்டி வஞ்சிக்கின்ற அரசனுல் சொல்லப்பட்ட வருணன் அந்தக்காலத்தை எதிர்பார்த்தார். (15) ரோஹிதன் பிதாவினுல் செய்யவிரும்பப்பட்ட அந்தக் காரியத்தையறி

कीर्षितम् । प्राणप्रेप्सुर्धनुष्पाणिररण्यं प्रत्यपद्यत ॥ १६ ॥ पितरं वरुणग्रस्तं श्रुत्वा जातमहोदरम् । रोहितो ग्राममेयाय तमिन्द्रः प्रत्यषेधत ॥ १७ ॥ भूमेः पर्यटनं पुण्यं तीर्थक्षेत्रनिषेवणैः । रोहितायादिशच्छक्रः सोऽप्यरण्येऽवसत्समाम् ॥ १८ ॥ एवं द्वितीये तृतीये चतुर्थे पञ्चमे तथा । अभ्येत्याभ्येत्य स्थविरो विप्रो भूत्वाह वृत्रहा ॥ १९ ॥ षष्ठं संवत्सरं तत्र चरित्वा रोहितः पुरीम् । उपव्रजन्नजीगर्तादक्रीणान्मध्यमं सुतम् ॥ २० ॥

शुनःशेपं पशुं पित्रे प्रदाय समवन्दत । ततः पुरुषमेधेन हरिश्चन्द्रो महायशाः ॥ २१ ॥ मुक्तोदरोऽयजद्देवान्वरुणादीन्महत्कथः। विश्वामित्रोऽभवत्तस्मिन्होता चाध्वर्युरात्मवान् ॥ २२ ॥ जमदग्निरभूद्ब्रह्मा वसिष्ठोऽया-

---

ந்துகொண்டு ப்ராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவிருப்பமுள்ளவனாய் வில்லைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு காட்டை யடைந்தான். (16) பிதா, வருணனால் பிடிக்கப்பட்டு மஹோதரரோகத்தை யடைந்திருப்பதாகக் கேட்டு ரோஹிதன் நகரத்துக்கு வந்தான். இந்திரன் அவனைத் தடுத்தான். (17) தீர்த்தம் க்ஷேத்திரம் இவற்றை ஸேவித்துக்கொண்டு பூமியை ப்ரதக்ஷிணம் செய்வது புண்ணியமானது என ரோஹிதனுக்கு இந்திரனுபதேசித்தான். அந்த ரோஹிதனும் ஒருவருஷம்முடியக் காட்டில் வஸித்தான். (18) இவ்விதமே இந்திரன் கிழப்ராம்ஹணனாகவாகி இரண்டாவது வருஷத்திலும், மூன்றாவது வருஷத்திலும், நான்காவது வருஷத்திலும், ஐந்தாவதுவருஷத்திலும் வந்து வந்து ரோஹிதனிடம் சொல்லிவந்தான். (19) ரோஹிதன் ஆறாவது வருஷத்திலும் காட்டில் ஸஞ்சரித்துவிட்டு பட்டினத்துக்கு வரும்பொழுது அஜீகர்த்தரிடமிருந்து அவருடைய நடுவிலுள்ள புத்திரனை விலைகொடுத்து வாங்கினான். (20)

சுனஃஸேபனான புருஷபசுவைப் பிதாவினிடம் கொடுத்து அவரை வணங்கினான். பிறகு மஹாயசஸ்வியும் மஹான்களால் கொண்டாடத்தகுந்தவனுமான ஹரிஸ்சந்திரன் வருணனால் விடப்பட்ட வயிற்றையுடையவனாயினுங்கூட புருஷமேதத்தினால் வருணாதிகளான தேவர்களை யஜித்தான். அந்த யாகத்தில் விஸ்வாமித்திரர் ஹோதாவாகவானார். ஆத்மவானான ஜமதக்னி அத்வர்யுவாகவானார்,

स्यसामगः । तस्मै तुष्टो ददाविन्द्रः शातकौम्भमयं रथम् ॥ २३ ॥ शुनःशेपस्य माहात्म्यमुपरिष्टात्प्रचक्ष्यते । सत्यसारां धृतिं दृष्ट्वा सभार्यस्य च भूपतेः ॥ २४ ॥ विश्वामित्रो भृशं प्रीतो ददावविहतां गतिम् । मनः पृथिव्यां तामद्भिस्तेजसाऽपोऽनिलेन तत् ॥ २५ ॥ खे वायुं धारयंस्तच्च भूतादौ तं महात्मनि । तस्मिञ्ज्ञानकलां ध्यात्वा तयाऽज्ञानं विनिर्दहन् ॥ २६ ॥ हित्वा तां स्वेन भावेन निर्वाणसुखसंविदा । अनिर्देश्याप्रतर्क्येण तस्थौ विध्वस्तबन्धनः ॥ २७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे हरिश्चन्द्रोपाख्यानवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७ ॥

—•••✱•••—

வஸிஷ்டர் ப்ரம்ஹாவாகவானார். அயாஸ்யர் என்பவர் உத்காதாவாகவானார். ஸந்துஷ்டனான இந்திரன் அந்த ஹரிஸ்சந்திரனுக்குப் பொன்மயமான தேரைக் கொடுத்தான். (21–23) சுனஸ்ஸேபனுடைய மாஹாத்மியமானது பின்னால் (விஸ்வாமித்ர புத்திரர்களின் கதை சொல்லுமிடத்து) சொல்லப்படப் போகிறது. பார்யையுடன்கூடின ராஜனுக்கு ஸத்யத்தில் நிலைத்த தைரியத்தைக் கண்டு மிகவும் ப்ரீதியையடைந்த விஸ்வாமித்திரர் நிலைத்த ஞானத்தை அவனுக்கு உபதேசித்தார். அதாவது:—மனத்தை ப்ருதிவியில் நிருத்தி=ப்ருதிவியுடனொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், அந்த ப்ருதிவியை ஜலத்துடனொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், அந்த ஜலத்தைத் தேஜஸ்ஸுடனொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், அந்தத் தேஜஸ்ஸை வாயுவுடனொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், வாயுவை ஆகாசத்திலொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், அந்த ஆகாசத்தைப் பூதாதியான அஹந்தத்துவத்திலொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், அந்த அஹந்தத்துவத்தை மஹத்தத்துவத்திலொன்றுபட்டதாக த்யானித்தும், அந்த மஹத்தத்துவத்திலுள்ள விஷயாகாரதையை விலக்கி ஞானரூபமான அம்சத்தை ஆத்மாவாக த்யானித்தும், அந்த த்யானவிருத்தியினால் ஆத்மாவுக்கு ஆவாரகமான அக்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொண்டும், கைவல்யசுகானுபவத்தினால் அந்த விருத்தியையும் நிவிருத்தி செய்துகொண்டும் அதிலிருந்து பந்த

अथ अष्टमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—हरितो रोहितसुतश्चम्पस्तस्माद्विनिर्मिता । चम्पापुरी सुदेवोऽतो विजयो यस्य चात्मजः ॥ १ ॥ भरुकस्तत्सुतस्तस्माद्वृकस्तस्यापि बाहुकः । सोऽरिभिर्हृतभू राजा सभार्यो वनमाविशत् ॥ २ ॥ वृद्धं तं पञ्चतां प्राप्तं महिष्यनुमरिष्यती । और्वेण जानतात्मानं प्रजावन्तं

நிவிருத்தியை யடைந்தவராய் அநிர்த்தேஸ்யமும் அப்ரதர்க்யமுமான ஸ்வஸ்வரூபத்துடன் இருந்தார். (24–27) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
ஹரிஸ்சந்திரோபாக்யானவர்ணனமென்ற ஏழாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) अष्टमे रोहितस्योक्तो वंशो यत्राभवन्नृपः ।
सगरः कपिलाक्षेपान्निर्दग्धा यस्य सूनवः ॥ १ ॥

(க–ரை) எட்டாவது அத்தியாயத்தில் ரோஹிதனுடைய வம்சமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வம்சத்தில் கபிலரை நிந்தித்ததால் எவருடைய புத்திரர்கள் பொசுக்கப்பட்டனரோ அந்த ஸகரஅரசன் உண்டானார். (1) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ரோஹிதனுடைய புத்திரன் ஹரிதன். அவனிடமிருந்து சம்பன் பிறந்தான். இவனால் சம்பா என்ற பட்டினமானது நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டது. இவனிடமிருந்து ஸுதேவன் பிறந்தான். இவனுடைய புத்திரன் விஜயன். (1) அவனுடைய புத்திரன் பருகன். அவனிடமிருந்து வ்ருகனுண்டானான். அவனுக்கு பாஹுகன் பிறந்தான். அந்த அரசன் சத்துருக்களினால் அபஹரிக்கப்பட்ட பூமியை யுடையவனாய் பாரியையுடன்கூடக் காட்டில் ப்ரவேசித்தான். (2) மரணமடைந்த அந்தக் கிழவனை யொட்டித் தானும் அனுமரணத்தையடையப் போகின்ற அவனது மனைவியானவள் தன்னிடம் கர்ப்பமிருப்பதை யறிந்துகொண்ட ஔர்வரால் தடுக்கப்பட்டாள். (3) அதையறிந்துகொண்டு

निवारिता ॥ ३ ॥ आज्ञायास्यै सपत्नीभिर्गरो दत्तोऽन्धसा सह। सह तेनैव सञ्जातः सगराख्यो महायशाः॥ ४ ॥ सगरश्चक्रवर्त्यासीत्सागरो यत्सुतैः कृतः। यस्तालजङ्घान्यवनाञ्छकान्हैहयबर्बरान् ॥ ५ ॥ नावधीद्गुरुवाक्येन चक्रे विकृतवेषिणः। मुण्डाञ्श्मश्रुधरान्कांश्चिन्मुक्तकेशार्धमुण्डितान् ॥ ६ ॥ अनन्तर्वाससः कांश्चिदबहिर्वाससोऽपरान्। सोऽश्वमेधैरयजत सर्ववेदसुरात्मकम् ॥ ७ ॥ और्वोपदिष्टयोगेन हरिमात्मानमीश्वरम्। तस्योत्सृष्टं पशुं यज्ञे जहाराश्वं पुरन्दरः ॥ ८ ॥ सुमत्यास्तनया दृप्ताः पितुरादेशकारिणः। हयमन्वेषमाणास्ते समन्तान्न्यखनन्महीम् ॥ ९ ॥ प्रागुदीच्यां

சக்களத்திகளினால் அன்னத்துடன்கூட விஷமானது இவளுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த விஷத்துடன்கூடவே பிறந்தமைபற்றி ஸகரன் எனப் பெயரைப்பெற்று மஹத்தான யசஸ்ஸுள்ளவனுக வானுன். (4) ஸகரன் சக்கிரவர்த்தியாகவானுன். எவனுடைய புத்திரர்களினல் ஸமுத்திரமானது நோண்டப்பட்டதோ, எவன் தாலஜங்கர்களேயும், யவனர், சகர், ஹைஹயர், பர்ப்பரர் இவர்களேயும், குருவின் (ஔர்வரின்) வார்த்தையை முன்னிட்டுக் கொல்லாது விடுத்து அவர்களே விகாரமான ரூபமுள்ளவர்களாக அதாவது:—சிலரை மொட்டைகளாகவும், சிலரை மீசை (தாடி) இவையுள்ளவர்களாகவும், சிலரைத் தலைமயிரைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டிருப்பவர்களாகவும், சிலரைப் பாதிமொட்டை யடிக்கப்பட்டவர்களாகவும், சிலரை உள்வஸ்திரம் (கௌபீனம்) அற்றவர்களாகவும், சிலரை மேலுத்தரீயமற்றவர்களாகவும் செய்தானே அந்த ஸகரன் அஸ்வமேதயாகங்களினல் ஸமஸ்தமான வேதங்கள் தேவர்கள் இவர்களேச் சரீரமாக வுடையவரும், ஈஸ்வரனுமான ஹரியை ஔர்வரென்ற குருவினுலுபதேசிக்கப்பட்ட உபாயப்படி ஆராதித்தான். இந்திரன் அஸ்வமேதயாகத்தில் விடப்பட்ட அவனுடைய குதிரையை அபஹரித்தான். (5-8) கொழுப்பேறினவர்களாயும் பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றுகின்றவர்களாயுமிருக்கின்ற அவனுடைய பத்னியான ஸுமதியினுடைய அந்தப் புத்திரர்கள் குதிரையைத் தேடுகின்றவர்களாய் சுற்றிலும் பூமியை நோண்டினர். (9) வடகிழக்கு திக்கில் கபிலருக்கருகில் குதிரையைக் கண்டனர். குதி

दिशि हयं ददृशुः कपिलान्तिके । एष वाजिहरश्चौर आस्ते मीलितलोचनः ॥ १० ॥ हन्यतां हन्यतां पाप इति षष्टिसहस्रिणः । उदायुधा अभिययुरुन्मिमेष तदा मुनिः ॥ ११ ॥ स्वशरीराग्निना तावन्महेन्द्रहृतचेतसः । महद्व्यतिक्रमहता भस्मसादभवन्क्षणात् ॥ १२ ॥

न साधुवादो मुनिकोपभर्जिता नृपेन्द्रपुत्रा इति सत्त्वधामनि । कथं तमो रोषमयं विभाव्यते जगत्पवित्रात्मनि खे रजो भुवः ॥ १३ ॥ यस्येरिता साङ्ख्यमयी दृढेह नौर्यया मुमुक्षुस्तरते दुरत्ययम् । भवार्णवं मृत्युपथं विपश्चितः परात्मभूतस्य कथं पृथङ्मतिः ॥ १४ ॥ योऽसमञ्जस

ரையை அபஹரித்த இந்தத்திருடன் கண்களை மூடிக்கொண்டு இங்கிருக்கிறான். (10) இந்தப் பாபி கொல்லப்படட்டும், கொல்லப்படட்டும் எனச் சொல்லிக்கொண்டு அறுபதினாயிரம் பேர்களும் ஆயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஓடிவந்தனர். அப்பொழுது கபிலமுனி கண்விழித்துக்கொண்டார். (11) அப்பொழுது மஹானை நிந்தித்ததன் மூலமே கொல்லப்பட்டவர்களும் இந்திரனால் அழிக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவர்களுமான அவர்கள் தங்களுடைய சரீரத்திலிருந்துண்டான அக்னியினால் அதே க்ஷணத்தில் சாம்பலாயினர். (12)

முனியின் கோபாக்னியினால் ராஜபுத்திரர்கள் எரிக்கப்பட்டனர் என்பது நல்லவர் சொல்லும் வார்த்தையன்று. ஜகத்துக்குப் பரிசுத்தியைத் தருகின்ற ஆத்மாவை யுடையவரும் சுத்தஸத்துவ மூர்த்தியுமான அந்தக் கபிலரிடத்தில் ஆகாசத்தில் பூமியின் பொடிகள்போலக் கோபமயமான தமோகுணமானது எவ்விதமிருக்க முடியும். (ஒருபொழுதுமிருக்க முடியாது.) (13) எவரால் தத்துவஞானமயமான ஓடமானது இவ்வுலகில் ஏற்படுத்தப்பட்டதோ எந்த வோடத்தினால் முமுக்ஷுவானவன் தாண்டமுடியாததும் மிருத்யுவுக்கு வழியாகவுள்ளதுமான ஸம்ஸாரஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுகின்றானோ ஸர்வக்ஞனும் பரமாத்மபூதருமான அவருக்கு சத்துருவென்றும் மித்திரன் என்றுமான எண்ணமானது என்னமாகவுண்டாகும். (14) எவன் அஸமஞ்ஜஸன் என்று சொல்லப்பட்டானோ

इत्युक्तः स केशिन्या नृपात्मजः। तस्य पुत्रोंऽशुमान्नाम पितामहहिते रतः ॥ १५ ॥ असमञ्जस आत्मानं दर्शयन्नसमञ्जसम्। जातिस्मरः पुरा सङ्गाद्योगी योगाद्विचालितः ॥ १६ ॥ आचरन्गर्हितं लोके ज्ञातीनां कर्म विप्रियम्। सरय्वां क्रीडतो बालान्प्रास्यदुद्वेजयञ्जनम् ॥ १७ ॥ एवं वृत्तः परित्यक्तः पित्रास्नेहमपोह्य वै। योगैश्वर्येण बालांस्तान्दर्शयित्वा ततो ययौ ॥ १८ ॥ अयोध्यावासिनः सर्वे बालकान्पुनरागतान्। दृष्ट्वा विसिस्मिरे राजन्राजा चाप्यन्वतप्यत ॥१९॥ अंशुमांश्चोदितो राज्ञा तुरङ्गान्वेषणे ययौ।

அவன் கேசினீ என்பவளிடம் ஸகரனுக்கு பிறந்தவனுவான். அம்சுமான் என்பவன் அவனுடைய புத்திரன். அவன் பாட்டனுருக்கு ஹிதஞ் செய்வதில் பற்றுள்ளவனுக ஆனன். (15) அஸமஞ்ஜஸன் என்பவன் முந்தின ஜன்மத்தில் யோகியாகவிருந்து ஸங்கங்காரணமாய் யோகத்தினின்றும் நழுவினவனுயும், அக்காரணம்பற்றியே இப்பிறவியில் ஜாதிஸ்மரனுயும்=முற்பிறவியின் ஞானமுள்ளவனுயும், இருந்துகொண்டு இப்பொழுதும் ஸங்கமேற்படாவண்ணம் தன்னை அஸமஞ்ஜஸனுக=பிறர்க்குப் பிடித்தமற்றவனுக, காண்பித்துக் கொண்டும், உலகில் நிந்திக்கப்பட்டதும், ஞாதிகளுக்கு ப்ரியமற்றதுமான காரியத்தைச் செய்துகொண்டும், ஜனத்தைப் பயப்படும்படி செய்துகொண்டும் விளையாடுகின்ற குழந்தைகளை ஸரயூநதியில்போட்டுவந்தான். (16–17) இவ்வித நடத்தையுள்ள அவன் ஸ்னேஹத்தைப் போக்கிக்கொண்டு பிதாவினுல் ஊரைவிட்டு விரட்டப்பட்டவனுய்த் தனது யோகைஸ்வரியத்தினுல் அக்குழந்தைகளைத் திரும்பவும் உயிருடன் காண்பித்துவிட்டு அந்த நகரத்தைவிட்டுப் போய்விட்டான். (18) ஹே ராஜன்! அயோத்தியில் வஸிக்கும் யாவரும் குழந்தைகள் திரும்பிவந்ததைக் கண்டு மேலான ஆஸ்சரியத்தை அடைந்தனர். அரசனும் பஸ்சாதாபத்தையடைந்தான். (19) அவனுடைய புத்திரனுன அம்சுமான் என்பவன் அரசனுலேவப்பட்டவனுய் குதிரையைத் தேடுவதற்காகப் புறப்பட்டான். பிதாவினது ப்ராதாக்களினுல் தோண்டப்பட்ட பள்ளத்தை யொட்டிச் செல்லும் வழியாகச் சென்று அங்குள்ள சாம்பலின் அருகில் குதிரையைக் கண்டான். (20) மஹானுன

पितृव्यखातानुपथं भस्मान्ति ददृशे हयम् ॥ २० ॥ तत्रासीनं मुनिं वीक्ष्य कपिलाख्यमधोक्षजम् । अस्तौत्समाहितमनाः प्राञ्जलिः प्रणतो महान् ॥

अंशुमानुवाच—न पश्यति त्वां परमात्मनोऽजनो न बुध्यतेऽद्यापि समाधियुक्तिभिः । कुतोऽपरे तस्य मनःशरीरधीविसर्गसृष्टा वयमप्रकाशाः ॥ २२ ॥ ये देहभाजस्त्रिगुणप्रधाना गुणान्विपश्यन्त्युत वा तमश्च । यन्मायया मोहितचेतसस्ते विदुः स्वसंस्थं न बहिःप्रकाशाः ॥ २३ ॥ तं

அம்சுமான் அவ்விடத்திலுட்கார்ந்திருப்பவரும் முனியுமான கபிலரெனப் பெயரிய அதோக்ஷஜனை=விஷ்ணுவை, கண்டு வணங்கி இருகைகளேயும் கூப்பிக்கொண்டு ஒரேஇடத்தில் அசையாது நிருத்தின மனதுடையவனுய் அவரை ஸ்துதிக்கவாரம்பித்தான். (21)

அம்சுமான் சொல்லலுற்ருன்—அஜனனுன ப்ரம்ஹதேவன் கூடத் தன்னைக்காட்டிலும் பரனுன=பரமேஶ்வரனுன, உம்மை ஸமாதியினுல் இப்பொழுதுங்கூட அபரோக்ஷமாகக் காணுதவராகவும், யுக்திகளினுல் பரோக்ஷமாகக் கண்டுகொள்ளாதவராகவுமே இருக்கின்ருர். இப்படியிருக்க அவருடைய மனது சரீரம் புத்தி இவற்றினுல்=ஸத்துவம் தமஸ் ரஜஸ் இவற்றின் காரியங்களினுல், ஏற்பட்ட தேவர் பசு மனிதர் இவர்களுள் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களும் பிற்காலத்தவர்களும் அக்ஞர்களுமான நாங்கள் எவ்விதமறிவோம். (ஒருபொழுது மறியமாட்டோம்.) (22) தேஹத்தில் தாதாத்மிய ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களும் ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற முக்குணமுள்ள புத்தியை ப்ரதானமாகக் கொண்டவர்களுமானவர்கள் எவர்களோ அவர்கள் உமது மாயையினுல் மோஹிக்கும்படி செய்யப்பட்ட சித்தமுள்ளவர்களாக இருப்பதுபற்றி வெளியிலுள்ள பொருளேப்பற்றின ஞானமுள்ளவர்களாகவாகி தம்மிடத்தில் நன்கு ப்ரகாசிக்கின்றவராயினுங்கூட உம்மை அறிகின்றனரில்லே. பின்னேயோவெனில் புத்திக்கு வசப்பட்டவர்களாக இருப்பதுபற்றி ஜாக்ருத் ஸ்வப்பினம் இவற்றில் விஷயங்களேயும் ஸுஷுப்தியில் அக்ஞானத்தையுமே அறிகின்றனரேயன்றி எவ்விதகுணஸம்பந்தமுமற்ற உம்மை யறிவதில்லே. (23) ஆகவே மிக்க மூடனுன நான், ஞானகனரும்=சுத்தக்ஞான மூர்த்தியும், ஸ்வயமா

त्वामहं ज्ञानघनं स्वभावप्रध्वस्तमायागुणभेदमोहैः । सनन्दनाद्यैर्मुनिभि-
र्विभाव्यं कथं हि मूढः परिभावयामि ॥ २४ ॥ प्रशान्तमायागुणकर्मलिङ्ग
मनामरूपं सदसद्विमुक्तम् । ज्ञानोपदेशाय गृहीतदेहं नमामहे त्वां पुरुषं
पुराणम् ॥ २५ ॥ त्वन्मायारचिते लोके वस्तुबुद्ध्या गृहादिषु । भ्रमन्ति
कामलोभेर्ष्यामोहविभ्रान्तचेतसः ॥ २६ ॥ अद्य नः सर्वभूतात्मन्कामकर्मे-
न्द्रियाशयः । मोहपाशो दृढश्छिन्नो भगवंस्तव दर्शनात् ॥ २७ ॥ श्रीशुक
उवाच—इत्थं गीतानुभावस्तं भगवान्कपिलो मुनिः । अंशुमन्तमुवाचेद-
मनुगृह्य धिया नृप ॥ २८ ॥ श्रीभगवानुवाच—अश्वोऽयं नीयतां वत्स

கவே போக்கப்பட்ட மாயாகுண நிமித்தங்களான பேதமோஹங்களை யுடையவர்களும் முனிகளுமான ஸனந்தனாதிகளினால் சிந்திக்கத்தக்கவருமான உம்மை எவ்விதம் விசாரித்தறிந்து கொள்ளப் போகிறேன். (24) ப்ரசாந்தங்களான ஸத்வாதிகளாகிற மாயா குணங்கள் ப்ரபஞ்சஸிருஷ்டியாதி கர்மங்கள் ப்ரம்ஹாதிஸ்வரூபங்களாகிற லிங்கங்கள் ஆகிய இவற்றையுடையவரும், காரியகாரணத் தன்மையினால் விடுபட்டவரும், ஆனதுபற்றியே நாமரூபமற்றவரும், ஞானோபதேசத்துக்கு வேண்டி சரீரத்தை எடுத்துக்கொண்டவரும், புராணபுருஷருமான உம்மை நமஸ்கரிக்கின்றேன். (25) காமம் லோபம் பொறுமை மோஹம் இவற்றால் மயங்கின சித்தமுள்ளவர்கள் உமது மாயையினால் செய்யப்பட்ட உலகில் ஸத்ய புத்தியுடன் கிருஹாதிகளில் சுழலுகின்றனர். (26) ஹே ஸர்வ பூதாத்மன்! ஹே பகவன்! உம்முடைய தரிசனத்தினால் காமம் கர்மம் இந்திரியம் இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமானதும் திருடமானதும் மோஹமயமுமான எங்களுடைய பாசமானது இப்பொழுது அறுக்கப்பட்டுவிட்டது என்றார். (27) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ந்ருப! இவ்விதம் ஸ்துதிக்கப்பட்ட மஹிமையையுடையவரும் பகவானுமான கபிலமுனியானவர் அந்த அம்சுமானை மனத்தினால் அனுக்கிரஹித்துப் பின்வருமாறு சொல்லலுற்றார். (28) கபில பகவான் சொல்லலுற்றார்—ஹே வத்ஸ! உனது பிதாமஹனின் யக்ஞபசுவான இந்தக் குதிரையானது கொண்டுபோகப்படட்டும். பொசுக்கப்பட்டவர்களான இந்தப் பிதிருக்கள் கங்காஜலத்தை

पितामहपशुस्तव । इमे च पितरो दग्धा गङ्गाम्भोऽर्हन्ति नेतरत् ॥ २९ ॥ तं परिक्रम्य शिरसा प्रसाद्य हयमानयत् । सगरस्तेन पशुना क्रतुशेषं समापयत् ॥ ३० ॥ राज्यमंशुमति न्यस्य निःस्पृहो मुक्तबन्धनः । और्वोपदिष्टमार्गेण लेभे गतिमनुत्तमाम् ॥ ३१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे सगरोपाख्यानवर्णनं नाम अष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥

अथ नवमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अंशुमांश्च तपस्तेपे गङ्गानयनकाम्यया । कालं महान्तं नाशक्नोत्ततः कालेन संस्थितः ॥ १ ॥ दिलीपस्तत्सुतस्तद्वदशक्तः

யடையத் தகுதியுடையவர்களேயன்றி வேறு ஜலத்தையடையத் தகுதியுடையவரன்று என்றார். (29) அவரை வலம்வந்து தலையினால் வணங்கி ஸந்தோஷமடையச்செய்து குதிரையை ஓட்டிவந்தார். ஸகரமஹாராஜன் அந்தப் பசுவினால் யாகசேஷத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டார். (30) அவர் ராஜ்யத்தை அம்சுமானிடத்தில் வைத்துவிட்டு எதிலும் பற்றற்றவராகவும் பந்தமற்றவராகவுமாகி ஔர்வராலுபதேசிக்கப்பட்ட வழியை யொட்டி அனுத்தமமான கதியையடைந்தார். (31) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் ஸகரோபக்கியான வர்ணனமென்ற எட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) नवमे अंशुमतो वंशः खट्वाङ्गावधि वर्ण्यते ।
गङ्गां भूतलमानिन्ये यस्य पौत्रो भगीरथः ॥ १ ॥

(க-ரை) எந்த அம்சுமானுடைய பௌத்திரரான பகீரதர் கங்கையைப் பூதலத்துக்குக் கொண்டுவந்தாரோ அந்த அம்சுமானுடைய வம்சமானது கட்வாங்கன்வரை இந்த ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

कालमेयिवान् । भगीरथस्तस्य पुत्रस्तेपे स सुमहत्तपः ॥ २ ॥ दर्शयामास तं देवी प्रसन्ना वरदास्मि ते । इत्युक्तः स्वमभिप्रायं शशंसावनतो नृपः ॥ ३ ॥ कोऽपि धारयिता वेगं पतन्त्या मे महीतले । अन्यथा भूतलं भित्त्वा नृप यास्ये रसातलम् ॥ ४ ॥ किं चाहं न भुवं यास्ये नरा मय्यामृजन्त्यघम् । मृजामि तदघं कुत्र राजंस्तत्र विचिन्त्यताम् ॥ ५ ॥ भगीरथ

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—அம்சுமானும் கங்கையை வரவழைக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் வெகுகாலம் தவஞ்செய்தும் கங்கையை வரவழைக்க முடியாதவனுகி காலத்தினுல் மரணத்தை யடைந்தான். (1) அவனுடைய புத்திரனுன திலீபனும் அவன்போலவே அசக்தனுகி மரணத்தை யடைந்தான். அவனுடைய புத்திரன் பகீரதன். அவன் மிகப் பெரிதான தவத்தைச் செய்தான். (2) தவத்தினுல் ப்ரீதியையடைந்தவளான கங்காதேவியானவள் தன்னை அவனுக்குக் காண்பித்து உனக்கு வரனைத் தருபவளாக இருக்கிறேன் என்ருள். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அரசன் அவளை வணங்கித் தனது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டான். (3) அதுகேட்ட கங்கை ஹே அரசனே! பூதலத்தில் விழுகின்ற என்னுடைய வேகத்தை யாராவது தாங்கப்போகிருனு? அவ்விதம் தரிக்காவிடில் பூதலத்தைப் பிளந்துகொண்டு பாதாளஞ் சென்று விடுவேன். (4) மேலும் ஹே ராஜன்! நான் பூமியை யடையமாட்டேன். மனிதர்கள் என்னிடம் தங்களுடைய பாபத்தைக் கழிப்பர். அந்தப் பாபத்தை நான் எங்கு போக்குவேன். அவ்விஷயத்தில் ஆலோசிக்கப்படட்டும் என்ருள். (5) பகீரதன் சொல்லலுற்ருர்—உலகையே பரிசுத்தப்படுத்தக் கூடியவர்களான ஸாதுக்களும்=சாஸ்திரத்தை யனுஸரிப்பவர்களும், ந்யாஸிகளும்=பகவானிடத்திலர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்ட எல்லாக் கர்மபலன்களையு முடையவர்களும், சாந்தர்களும்=சமாதிஸாதன நிறைவுபெற்றவர்களும், ஆன *ப்ரம்ஹிஷ்டர்கள்=வேதாப்யாஸரதர்களும் ஹரி

* ब्रंहिष्ठाः=ब्रह्म=जातिः वेदो वा आत्मध्यानं वा विद्यते येषान्ते ब्रह्मवन्तः अतिशयेन ब्रह्मवन्तो ब्रह्मिष्ठाः=என்று வ்யுத்பத்தி கொண்டு இந்தப் பொருள் கூறப்பட்டது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாவிடில் ब्रह्मस्थाः=என்றேதான் ப்ரயோகம் செய்யப்படவேண்டி வரும்.

उवाच—साधवो न्यासिनः शान्ता ब्रह्मिष्ठा लोकपावनाः। हरन्त्यघं तेऽङ्गसङ्गात्तेष्वास्ते ह्यघभिद्धरिः॥ ६॥ धारयिष्यति ते वेगं रुद्रस्त्वात्मा शरीरिणाम्। यस्मिन्नोतमिदं प्रोतं विश्वं शाटीव तन्तुषु॥ ७॥ इत्युक्त्वा स नृपो देवं तपसातोषयच्छिवम्। कालेनाल्पीयसा राजंस्तस्येशः समतुष्यत॥ ८॥

तथेति राज्ञाभिहितं सर्वलोकहितः शिवः। दधारावहितो गङ्गां पादपूतजलां हरेः॥ ९॥ भगीरथः स राजर्षिर्निन्ये भुवनपावनीम्। यत्र स्वपितॄणां देहा भस्मीभूताः स्म शेरते॥ १०॥ रथेन वायुवेगेन प्रयान्त-

---

பக்தர்களுமான ப்ராம்ஹணர்கள், உன்னிடமேற்படும் தமது அங்கஸங்கத்தினல்(உன்னிடம் ஸ்னானஞ்செய்வதால்) உனதுபாபத்தைப் போக்கிவிடுவர். (அவர்கள் தங்களிடம் வந்தபாபத்தை எங்குபோக்குவர் என்பாயேல்) அவர்களிடம் எல்லாப் பாபங்களேயும் நாசஞ் செய்கின்ற ஹரியன்றே இருக்கின்றூர். (ஆகவே அவர்களிடம் பாப மணுகாது.) (6) எவரிடத்தில் நூல்களில் வஸ்திரமானதுபோல இந்த ப்ரபஞ்சமானது கோக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ ஜீவர்களுக்கெல்லாம் ஆத்மாவான ஸ்ரீருத்ரன் உன்னுடைய வேகத்தைத் தரிக்கப்போகின்றூர் என்றூர். (7) ஹே ராஜன்! இவ்விதஞ் சொல்லிவிட்டு அந்த அரசன் தேவனான சிவனைத் தவத்தினல் ஸந்தோஷப் படுத்தினர். ஈஶ்வரன் அற்பகாலத்தினலேயே அவர் விஷயத்தில் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தார். (8)

எல்லா வுலகங்களுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்பவரான சிவன் அரசனல் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு அவ்விதமே யாகட்டுமென்று சொல்லி ஹரியின் சரணஸம்பந்தத்தினல் பரிசுத்தமான ஜலத்தையுடைய கங்கையை வெகு ஸாவதானமாகத் தரித்தார்.(9) ராஜருஷியான அந்தப் பகீரதன் லோகங்களேப் பரிசுத்தப்படுத்துபவளான கங்கையைத் தனது பிதிருக்களின் தேஹங்கள் சாம்பலாகி எங்கு கிடக்கின்றனவோ அங்கு கொண்டுசேர்த்தான். (10) வாயுவேகமுள்ள தேரில் ஏறிச்செல்லுகின்ற அரசனேப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றவளும் தேசங்களேப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றவளுமான கங்கை பொசுக்கப்பட்டவர்களான ஸகரபுத்திரர்களே நனைத்

मनुधावती। देशान्पुनन्ती निर्दग्धानासिञ्चत्सगरात्मजान् ॥११॥ यज्जलस्प
र्शमात्रेण ब्रह्मदण्डहता अपि। सगरात्मजा दिवं जग्मुः केवलं देहभस्मभिः
॥ १२ ॥ भस्मीभूताङ्गसङ्गेन स्वर्याताः सगरात्मजाः। किं पुनः श्रद्धया देवीं
ये सेवन्ते धृतव्रताः॥ १३ ॥ न ह्येतत्परमाश्चर्यं स्वर्धुन्या यदिहोदितम्।
अनन्तचरणाम्भोजप्रसूताया भवच्छिदः ॥ १४ ॥ सन्निवेश्य मनो यस्मि-
न्श्रद्धया मुनयोऽमलाः। त्रैगुण्यं दुस्त्यजं हित्वा सद्यो यातास्तदात्मताम्
॥ १५ ॥ श्रुतो भगीरथाज्जज्ञे तस्य नाभोऽपरोऽभवत्। सिन्धुद्वीपस्ततस्त-
स्मादयुतायुस्ततोऽभवत् ॥ १६ ॥ ऋतुपर्णो नलसखो योऽश्वविद्यामयान्न-
लात्। दत्त्वाऽक्षहृदयं चास्मै सर्वकामस्तु तत्सुतः ॥ १७ ॥ ततः सुदा-

---

தாள். (11) இந்தக் கங்காஜலம் பட்டமாத்திரத்தினாலேயே ஸகர குமாரர்கள் ப்ராம்ஹணன் விஷயத்தில் செய்த தங்களுடைய குற்றத்தால் கொல்லப்பட்டவர்களாக இருந்தபோதிலுங்கூட கேவலம் சாம்பலான தேஹங்களினாலேயே ஸ்வர்க்கத்தை யடைந்தனர்.(12) சாம்பலாகவான அங்கத்தில் கங்காஜலஸங்கத்தினாலேயே ஸகரபுத்திரர்கள் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தனரென்றால் எவர்கள் நியமத்துடன் கூடினவர்களாய் ப்ரத்தையுடன் கங்காதேவியை ஸேவிக்கின்றனரோ அவர்கள் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுவதென்ன இருக்கிறது. (13) முனிகள் ப்ரத்தையுடன் எவரிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தி சுத்தர்களாகவாகி விடுதற்கரிதான தேஹஸம்பந்தத்தைப் போக்கிக்கொண்டு அப்பொழுதே அவருடைய ஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றனரோ, அந்த அனந்தனுடைய சரணாரவிந்தங்களிலிருந்து உண்டானவளும், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகின்றவளுமான ஆகாச கங்கையினுடைய மஹிமையானது இங்கு எது சொல்லப்பட்டதோ இது ஒருபெரிய ஆஸ்சரியகரமன்று. (14-15) பகீரதனிடமிருந்து ஸ்ருதன் பிறந்தான். அந்த ஸ்ருதனுக்கு நாபன் பிறந்தான். இவன் மனுவம்சத்திற் பிறந்த நாபனைவிட வேறுபட்டவன். அந்த நாபனிடமிருந்து ஸிந்துத்வீபன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து அயுதாயு என்பவன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து நளனுக்கு ஸகாவான ருதுபர்ணன் பிறந்தான். இவன் நளனுக்கு அக்ஷஹ்ருதயம் என்ற வித்யையை யுபதேசித்து நளனிடமிருந்து அஸ்வவித்யையை

सस्तत्पुत्रो मदयन्तीपतिर्नृप । आहुर्मित्रसहं यं वै कल्माषाङ्घ्रिमुत क्वचित् । वसिष्ठशापाद्रक्षोऽभूदनपत्यः स्वकर्मणा ॥ १८ ॥

राजोवाच—किन्निमित्तो गुरोः शापः सौदासस्य महात्मनः । एतद्वेदितुमिच्छामः कथ्यतां न रहो यदि ॥ १९ ॥ श्रीशुक उवाच—सौदासो मृगयां किञ्चिच्चरन्रक्षो जघान ह । मुमोच भ्रातरं सोऽथ गतः प्रतिचिकीर्षया ॥ २० ॥ स चिन्तयन्नघं राज्ञः सूदरूपधरो गृहे । गुरवे भोक्तुकामाय पक्त्वा निन्ये नरामिषम् ॥ २१ ॥ परिवेक्ष्यमाणं भगवान्विलोक्याभक्ष्यमञ्जसा । राजानमशपत्क्रुद्धो रक्षो ह्येवं भविष्यसि ॥ २२ ॥ रक्षःकृतं

யடைந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸர்வகாமன். (16-17) அவனிடமிருந்து ஸுதாஸன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து மதயந்தியின் பதியான அரசன் பிறந்தான். இவனை மித்ரஸஹனென்றும், அல்லது சிலகாலம் கல்மாஷபாதன் என்றும் சொல்லுவர். வஸிஷ்டசாபத்தினுல் ராக்ஷஸனுகித் தனது கர்மாவினுல் புத்திரனற்றவனுகவுமானுன் என்றுர். (18)

அரசன் சொல்லலுற்றுன்—ஸுதாஸனுடைய புத்திரனும் மஹாத்மாவுமான இவனுக்கு என்ன நிமித்தம்பற்றி குருவான வஸிஷ்டரின் சாபமேற்பட்டதோ இதை யறிந்துகொள்ள விரும்புகிறேம். ரஹஸ்யமில்லாவிடில் இதைச் சொல்லவேண்டுமென்றுர். (19) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—ஸௌதாஸன் வேட்டையாடும்பொழுது ஒரு ராக்ஷஸனைக் கொன்று அவனது ப்ராதாவை விட்டுவிட்டான். பிறகு அந்த ப்ராதாவானவன் பதில் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அரசனை அடைந்தான். (20) அரசனுக்குக் கெடுதலைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அவன் அரசனுடைய வீட்டில் பரிசாரகவேஷத்தைத் தரித்தவனுய் சாப்பிட எண்ணங்கொண்டவரான வஸிஷ்டருக்கு மனிதமாம்ஸத்தைச் சமைத்துப்போட்டான். (21) இலையில் பரிமாறப்படவிருக்கும் அபோஜ்யமான அதை அப்பொழுதே அறிந்துகொண்டு பகவானுன வஸிஷ்டர் கோபங்கொண்டு இவ்விதம் மனிதமாம்ஸத்தை உபயோகித்ததால் ராக்ஷஸனுக ஆகப்போகின்றனை எனச் சபித்தார்.(22) பிறகு அதை ராக்ஷஸனுற் செய்யப்பட்டதெனவறிந்துகொண்டு அந்தச் சாபத்தைப்

तद्विदित्वा चक्रे द्वादशवार्षिकम् । सोऽप्यपोऽञ्जलिनादाय गुरुं शप्तुं समुद्यतः ॥ २३ ॥ वारितो मदयन्त्याऽपो रुशतीः पादयोर्जहौ । दिशः खमवनीं सर्वं पश्यञ्जीवमयं नृपः ॥ २४ ॥ राक्षसं भावमापन्नः पादे कल्माषतां गतः । व्यवायकाले ददृशे वनौकोदम्पती द्विजौ ॥ २५ ॥

क्षुधार्तो जगृहे विप्रं तत्पत्न्याहाकृतार्थवत् । न भवान्राक्षसः साक्षादिक्ष्वाकूणां महारथः ॥ २६ ॥ मदयन्त्याः पतिर्वीर नाधर्मं कर्तुमर्हसि । देहि मेऽपत्यकामाया अकृतार्थं पतिं द्विजम् ॥ २७ ॥ देहोऽयं मानुषो राजन्पुरुषस्याखिलार्थदः । तस्मादस्य वधो वीर सर्वार्थवध उच्यते ॥२८॥ एष हि ब्राह्मणो विद्वांस्तपःशीलगुणान्वितः । आरिराधयिषुर्ब्रह्म महा-

---

பன்னிரண்டு வருஷங்கள்வரை யனுபவிக்கும்படி செய்தார். அந்த அரசனும் ஜலத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு குருவைச் சபிக்க யத்தனித்தான். (23) மதயந்தியினால் தடுக்கப்பட்டவனாய் அந்த அரசன் திக்குகளையும் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் ஆகிய யாவையும் ஜீவமயமாகத் தெரிந்துகொண்டு தீக்ஷ்ணமான அந்த ஜலத்தைத்தனது பாதங்களில் விட்டுக்கொண்டான். (24) ராக்ஷஸமான ஸ்வபாவத்தை யடைந்தவனாய் காலில் கருத்தவனாக இருத்தலையும் அடைந்தான். வனத்தையே வீடாகவுடைய ப்ராம்ஹணதம்பதிகள் போகஞ்செய்யும் காலத்தில் அவர்களைக் கண்டான். (25)

பசியினால் பீடிக்கப்பட்டவனாய் ப்ராம்ஹணனைப் பிடித்துக்கொண்டான். அவருடைய பத்னியானவள் தீனையானவள்போலச் சொல்லலுற்றாள். அதாவது:—ஹே வீர! நீர் ஸாக்ஷாத் ராக்ஷஸனன்று. இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவர்களுக்குள் மஹாரதனும் மதயந்தியின் பதியுமாவீர். ஆகவே அதர்மத்தைச் செய்ய அருஹரல்லீர். புத்திரகாமனையுள்ள எனக்கு கிருதார்த்தராகவாகாதவரும் (போக பூர்த்தியை யடையாதவரும்) பதியுமான ப்ராம்ஹணனைத் தாரும். (26–27) ஹே ராஜன்! ஹே வீர! ஜீவனுக்கேற்பட்ட இந்த மனிதசரீரமானது எல்லாப் புருஷார்த்தத்தையும் தரக்கூடியது. ஆகவே இந்தத் தேஹத்தின் வதமானது எல்லாப் புருஷார்த்தத்தின் வதமென்று சொல்லப்படுகிறது. (28) வித்வானும், தவம் சீலம் குணம் இவற்றுடன் கூடினவருமான இந்த ப்ராம்ஹணரோ

पुरुषसंज्ञितम् । सर्वभूतात्मभावेन भूतेष्वन्तर्हितं गुणैः ॥ २९ ॥ सोऽयं ब्रह्मर्षिवर्यस्ते राजर्षिप्रवराद्विभो । कथमर्हति धर्मज्ञ वधं पितुरिवात्मजः ॥ ३० ॥ तस्य साधोरपापस्य भ्रूणस्य ब्रह्मवादिनः । कथं वधं यथा बभ्रोर्मन्यते सन्मतो भवान् ॥३१॥ यद्ययं क्रियते भक्षस्तर्हि मां खाद पूर्वतः। न जीविष्ये विना येन क्षणं च मृतकं यथा ॥ ३२ ॥ एवं करुणभाषिण्या विलपन्त्या अनाथवत् । व्याघ्रः पशुमिवाखादत्सौदासः शापमोहितः॥३३॥ ब्राह्मणी वीक्ष्य दिधिषुं पुरुषादेन भक्षितम् । शोचन्त्यात्मानमुर्वीशमशपत्कुपिता सती ॥ ३४ ॥ यस्मान्मे भक्षितः पाप कामार्तायाः पतिस्त्वया ।

மஹாபுருஷனெனப் பெயருள்ளவரும் குணங்கள்மூலம் ப்ராணிகளுக்குள் மறைந்திருப்பவருமான ப்ரம்ஹத்தை எல்லாப் பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவென்ற எண்ணத்துடன் ஆராதிக்க விருப்பமுள்ளவராக இருக்கிறார். (29) ஹே விபோ! ஹே தர்மக்ஞ! ப்ரம்ஹருஷிஸ்ரேஷ்டரான அந்த இந்த ப்ராம்ஹணன் ராஜருஷிஸ்ரேஷ்டரான உம்மிடமிருந்து பிதாவினிடமிருந்து புத்திரன்போல எவ்விதம் வதத்தையடைய அர்ஹராவர். (ஒருபொழுதும் அருஹராகவாக மாட்டார்.) (30) ஸாதுவும் பாபமற்றவரும் ஸ்ரோத்ரியருமான அந்த ப்ரம்ஹவாதியினுடைய வதத்தைக் கோவதத்தைப் போல ஸாதுக்களுக்குப் பிடித்தவரான நீர் எவ்விதம் ஸாதுவாக எண்ணினீர். (31) எவரைவிட்டு க்ஷணகாலங்கூட நான் ஜீவிக்கப்போவதில்லையோ அந்த இவர் ஆஹாரமாகச் செய்யப்படுவாராயின் பிணம்போன்ற என்னை முதலில் பக்ஷித்துவிடும் என்றாள். (32) என உருக்கமான வார்த்தையைப் பேசுகின்ற அவள் நாதனற்றவள்போல அழுதுகொண்டிருக்கும்பொழுது சாபமோஹிதனான ஸௌதாஸன் புலியானது பசுவைப்போல அவரைத் தின்றுவிட்டான். (33) பதிவ்ரதையான ப்ராம்ஹணியானவள் கர்ப்பாதான கர்த்தாவான பதி புருஷாதனான ராக்ஷஸனால் பக்ஷிக்கபட்டதைக் கண்டு தன்னைக் குறித்துச் சோகிக்கின்றவளாய் கோபங்கொண்டு "ஹே பாப! எக்காரணம்பற்றி காமார்த்தையான என்னுடைய பதியானவர் உன்னால் பக்ஷிக்கப்பட்டாரோ அக்காரணம்பற்றி ஹே அறிவிழந்த மூட! உனக்கும் கர்ப்பாதானத்தினால் மரண

तवापि मृत्युराधानादकृतप्रज्ञ दर्शितः ॥ ३५ ॥ एवं मित्रसहं शप्त्वा पति-
लोकपरायणा । तदस्थीनि समिद्धेऽग्नौ प्रास्य भर्तुर्गतिं गता ॥ ३६ ॥ वि-
शापो द्वादशाब्दान्ते मैथुनाय समुद्यतः । विज्ञाय ब्राह्मणीशापं महिष्या स
निवारितः ॥ ३७ ॥

तत ऊर्ध्वं स तत्याज स्त्रीसुखं कर्मणाऽप्रजः । वसिष्ठस्तदनुज्ञातो
मदयन्त्यां प्रजामधात् ॥ ३८ ॥ सा वै सप्तसमा गर्भमबिभ्रन्न व्यजायत ।
जघ्नेऽश्मनोदरं तस्याः सोऽश्मकस्तेन कथ्यते ॥ ३९ ॥ अश्मकान्मूलको
जज्ञे यः स्त्रीभिः परिरक्षितः । नारीकवच इत्युक्तो निःक्षत्रे मूलकोऽभ-
वत् ॥ ४० ॥ ततो दशरथस्तस्मात्पुत्र ऐडविडस्ततः । राजा विश्वसहो

மானது என்றால் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என அரசனைச் சபித்தாள். (34–35) இவ்விதம் மித்ரஸஹனைச் சபித்துவிட்டு பதியின் உலகையடைய விருப்பமுள்ளவளாய் அவருடைய எலும்புகளை நன்கு வளர்க்கப்பட்ட நெருப்பிலிட்டுத் தானும் அதில் விழுந்து பர்த்தாவின் கதியையடைந்தாள். (36) பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் முடிந்தபின்னர் சாபம் நீங்கி மைதுனத்துக்காக முயற்சித்த அந்த ஸௌதாஸன் ப்ராம்ஹணியின் சாபத்தை யறிந்தவளான மஹிஷியினால் தடுக்கப்பட்டான். (37)

அதற்குப் பிறகு அவன் ஸ்திரீஸுகத்தை விட்டுத் தனது கர்மமூலம் ப்ரஜையற்றவனாகவானான். அவனால் அனுமதிக்கப்பட்ட வஸிஷ்டர் மதயந்தியினிடத்தில் ப்ரஜையை யுண்டுபண்ணினார். (38) அந்த மதயந்தியானவள் ஏழு வருஷங்கள்முடிய கர்ப்பத்தைத் தரித்தாள். அக்கர்ப்பம் வெளிவரவில்லை. ஆகவே வஸிஷ்டரே அவளுடைய கர்ப்பத்தைக் குழவியினாலிடித்தார். அக்குழந்தை அதனால் அஶ்மகன் என்று சொல்லப்படுகிறான். (39) அஶ்மகனிடமிருந்து மூலகன் பிறந்தான். எவன் ஸ்திரீகளினால் மறைக்கப்பட்டு பரசுராமரிடமிருந்து ரக்ஷிக்கப்பட்டானோ அவன் அக்காரணம்பற்றி நாரீகவசன் என்றும், க்ஷத்திரியர்களே உலகில்லாத பொழுது க்ஷத்ரவம்சத்துக்கு மூலமாகவானதுபற்றி மூலகன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். (40) அவனிடமிருந்து தசரதனும், அவனிடமிருந்து ஐடவிடன் என்ற புத்திரனும், அவனிடமிருந்து விஶ்

यस्य खट्वाङ्गश्चक्रवर्त्यभूत् ॥ ४१ ॥ यो देवैरर्थितो दैत्यानवधीद्युधि दुर्जयः। मुहूर्तमायुर्ज्ञात्वैत्य स्वपुरं सन्दधे मनः ॥ ४२ ॥ न मे ब्रह्मकुलात्प्राणाः कुलदैवान्न चात्मजाः। न श्रियो न मही राज्यं न दाराश्चातिवल्लभाः॥४३॥ न बाल्येपि मतिर्मह्यमधर्मे रमते क्वचित्। नापश्यमुत्तमश्लोकादन्यत्किञ्चन वस्त्वहम् ॥ ४४ ॥ देवैः कामवरो दत्तो मह्यं त्रिभुवनेश्वरैः। न वृणे तमहं कामं भूतभावनभावनः॥४५॥ ये विक्षिप्तेन्द्रियधियो देवास्ते स्वहृदि स्थितम्। न विन्दन्ति प्रियं शश्वदात्मानं किमुतापरे ॥४६॥ अथेशमायार-चितेषु सङ्गं गुणेषु गन्धर्वपुरोपमेषु। रूढं प्रकृत्यात्मनि विश्वकर्तुर्भावेन

வஸஹன் என்ற அரசனும் உண்டாயினர். இந்த விஶ்வஸஹனுக்குச் சக்கிரவர்த்தியான கட்வாங்கன் பிறந்தான். (41) யுத்தத்தில் எவராலும் ஜயிக்கவியலாத இவன் தேவர்களினல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அசுரர்களை வதம் செய்தான். ஸந்துஷ்டர்களான தேவர்களிடமிருந்து ஒருமுஹூர்த்தகாலமே ஆயுளிருப்பதாக வறிந்து கொண்டு தனது பட்டினத்துக்குவந்து மனத்தைப் பரமேஶ்வரனிடம் நிறுத்தினன். (42) எனக்குக் குலதைவமான ப்ரம்ஹகுலத்தைக்காட்டிலும் ப்ராணன்களும் அதிகப்ரியமானதன்று, புத்திரர்களுமன்று, தனங்களுமன்று, பூமியுமன்று, ராஜ்யமுமன்று, பத்னியுமன்று. (43) பால்யத்திலுங்கூட என்னுடைய புத்தியானது ஒருஸமயத்திலும் அதர்மத்தில் பற்றுக்கொண்டதில்லை. நான் உத்தமஶ்லோகனைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்து வொன்றையும் கண்டேனில்லை. (44) மூவ்வுலகங்களுக்குமீஶ்வரர்களான தேவர்களுளில் எனக்கு வேண்டிய வரனது கொடுக்கப்பட்டது. பூத பாவனனை ஹரியினிடத்தில் பாவனையை யுடையவனான அந்த நான் அந்தக் காமத்தை வரிக்கவில்லை. (45) விஷயத்திலீடுபட்ட இந்திரியம் புத்தி இவற்றை யுடையவர்களாக இருக்கும் தேவர்கள் எவர்களோ அவர்கள்கூடத் தமது ஹிருதயத்திலிருப்பவரும் நிலைத்தவரும் ப்ரியருமான ஆத்மாவை அறியாதபொழுது மற்றவர் அறியார் என்பதில் என்ன தடை. (46) ஆகவே ஈசமாயையினல் செய்யப்பட்டனவும், கந்தர்வபுரத்துக்கொப்பானவுமான குணங்களில் ஸ்வபாவமாக மனத்தில் நிலைத்த ஸங்கத்தை விஶ்வ

हित्वा तमहं प्रपद्ये ॥ ४७ ॥ इति व्यवसितो बुद्ध्या नारायणगृहीतया ।
हित्वान्यभावमज्ञानं ततः स्वं भावमाश्रितः ॥ ४८ ॥ यत्तद्ब्रह्म परं सूक्ष्म-
मशून्यं शून्यकल्पितम् । भगवान्वासुदेवेति यं गृणन्ति हि सात्वताः ॥४९॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे अंशुमन्तमारभ्य खट्वाङ्गावधि
सूर्यवंशानुवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ९ ॥

கர்த்தாவான ஹரியினுடைய பாவனையால் போக்கிவிட்டு அவரையே நான் சரணமாக அடைகிறேன். (47) என நிஸ்சயித்துக்கொண்டு நாராயணனால் கிரஹிக்கப்பட்ட புத்தியினால் தேஹாத்யபிமானரூபமான அக்ஞானத்தைப் போக்கிக்கொண்டு பிறகு எதை ஸாத்வதர்கள் பகவான் என்றும் வாஸுதேவனென்றும் சொல்லுகின்றனரோ, எது வாகாதிகளுக்கு விஷயமாகவாகாததுபற்றிச் சூன்யம் போலக் கல்பிக்கப்பட்டதோ, ஆயினும் சூன்யமாக இல்லாததும் சூக்ஷ்மமுமான அந்தப் பரப்ரம்ஹஸ்வரூபத்தை யடைந்தார். (48–49) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
அம்சுமான்முதல் கட்வாங்கன் முடியவுள்ள சூரியவம்ச
வர்ணனமென்ற ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) दशमे प्राह खट्वाङ्गवंशे श्रीरामसंभवम् ।
तच्चरित्रं च लङ्केशं हत्वाऽयोध्यागमावधि ॥ १ ॥

(க–ரை) இந்தப் பத்தாவது அத்தியாயத்தில் கட்வாங்கவம்சத்தில் ஸ்ரீராமாவதாரத்தையும், லங்கேசனை வதஞ்செய்துவிட்டு அயோதிக்குத் திரும்பிவந்தது வரையுள்ள அந்த ராமனின் சரித்திரத்தையும் சொல்லுகிறார். (1) (எ–று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே மஹாராஜ! கட்வாங்கனிடமிருந்து தீர்க்கபாகுவும், அவனிடமிருந்து பெரிய கீர்த்தியையுடைய

अथ दशमोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—खट्वाङ्गाद्दीर्घबाहुश्च रघुस्तस्मात्पृथुश्रवाः । अज-
स्ततो महाराज तस्माद्दशरथोऽभवत् ॥ १ ॥ तस्यापि भगवानेष साक्षा-
द्ब्रह्ममयो हरिः । अंशांशेन चतुर्धाऽगात्पुत्रत्वं प्रार्थितः सुरैः ॥ २ ॥ रा-
मलक्ष्मणभरतशत्रुघ्ना इति संज्ञया । तस्यानुचरितं राजन्नृषिभिस्तत्त्वद-
र्शिभिः । श्रुतं हि वर्णितं भूरि त्वया सीतापतेर्मुहुः ॥ ३ ॥ गुर्वर्थे त्यक्त-
राज्यो व्यचरदनुवनं पद्मपद्भ्यां प्रियायाः पाणिस्पर्शाक्षमाभ्यां मृजितपथ-
रुजो यो हरीन्द्रानुजाभ्याम् । वैरूप्याच्छूर्पणख्याः प्रियविरहरुषारोपित-

---

ரகுவும், அவனிடமிருந்து அஜனும், அவனிடமிருந்து தசரதனும் உண்டாயினர். (1) அந்தத் தசரதனுக்கும், ஸாக்ஷாத் ப்ரம்ஹமயனும் பகவானுமான இந்த ஹரியானவர் தேவர்களினுல் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு அம்சாம்சத்தினுல் ராமன் லக்ஷ்மணன் பரதன் சத்துருக்னன் என்ற பெயருடன் நான்கு விதமாகப் புத்திரத்தன்மையை யடைந்தார். ஹே ராஜன்! தத்துவதர்சிகளான மஹருஷிகளினுல் வெகுவாக வர்ணிக்கப்பட்ட ஸீதாபதியான அந்தப் பகவானுடைய சரித்திரமானது உன்னுல் பலதடவை கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. (2–3) எவர் பிதாவினுடைய ஸத்தியத்தைக் காக்கவேண்டி விடப்பட்ட ராஜ்யத்தை யுடையவராய்க் கொண்டு ப்ரியையான ஸீதையினுடைய பாணிகளின் ஸ்பர்சத்தைக் கூடப் பொருக்காதவைகளான பத்மம்போன்ற பாதங்களினுல் ஒவ்வொரு காடுதோறும் அலைந்து திரிந்தாரோ, கபீந்திரனுன ஸுக்ரீவன் அனுஜனுன லக்ஷ்மணன் இவர்களினுல் போக்கப்பட்ட வழியில் நேர்ந்த ஸ்ரமத்தையுடையவரும், சூர்ப்பணகையின் காது மூக்கு இவற்றை அறுத்தமைகாரணமாய் அவளால் ஆசை மூட்டப்பட்ட ராவணனுல் செய்யப்பட்ட அபஹாரத்திலிருந்து ஏற்பட்ட ப்ரியமான களத்திரவிரஹமூலமுண்டான கோபத்தினுல் மேல்தூக்கப்பட்ட புருவங்களின் நெரிச்சலினுலேயே பயந்த ஸமுத்திரத்தை யுடையவரும், அந்த ஸமுத்திரத்தின் விக்ஞாபனத்தை யொட்டி ஸமுத்திரத்தில் கட்டப்பட்ட அணையை யுடையவரும், துஷ்டர்களான ராவணுதிகளாகிற வனத்துக்கு அக்னியாக இருப்பவரு

भ्रूविजृम्भत्रस्ताब्धिर्बद्धसेतुः खलदवदहनः कोसल्द्रोऽवतान्नः॥ ४ ॥ विश्वामित्राध्वरे येन मारीचाद्या निशाचराः। पश्यतो लक्ष्मणस्यैव हता नैर्ऋतपुङ्गवाः ॥ ५ ॥ यो लोकवीरसमितौ धनुरैशमुग्रं सीतास्वयंवरगृहे त्रिशतोपनीतम्। आदाय बालगजलील इवेक्षुयष्टिं सज्जीकृतं नृप विकृष्य बभञ्ज मध्ये ॥ ६ ॥ जित्वानुरूपगुणशीलवयोऽङ्गरूपां सीताभिधां श्रियमुरस्यभिलब्धमानाम्। मार्गे व्रजन्भृगुपतेर्व्यनयत्प्ररूढं दर्पं महीमकृत यस्त्रिरराजबीजाम् ॥ ७ ॥ यः सत्यपाशपरिवीतपितुर्निदेशं स्त्रैणस्य चापि शिरसा जगृहे सभार्यः। राज्यं श्रियं प्रणयिनः सुहृदो निवासं त्यक्त्वा ययौ वनमसूनिव मुक्तसङ्गः ॥ ८ ॥

மான அந்தக் கோஸலேந்திரன் எங்களை ரக்ஷிக்கட்டும். (4) எவரால் விஸ்வாமித்திரருடைய யாகத்தில் லக்ஷ்மணன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுதே (அவருடைய உதவியை நாடாமலே) ராக்ஷஸஸ்ரேஷ்டர்களும் மாரீசனை ஆதியாகக் கொண்டவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் கொல்லப்பட்டனரோ, (5) ஹே ந்ருப! ஸீதையின் ஸ்வயம்வரமண்டபத்தில் எவர் உலகிலுள்ள வீரர்களின் கூட்டத்தில், உக்கிரமானதும்=கனமுள்ளதும், முன்னூறுபேர்களினால் அருகில் கொண்டுவரப்பட்டதும், பரமேஸ்வரனுடையதுமான வில்லைக் கருப்பங்கழியைப் போலவே விளையாட்டாக எடுத்து நாண் பூட்டப்பட்டதாகச் செய்து இழுத்து இளம்யானையினுடையதுபோன்ற லீலையையுடையவராய் நடுவில் ஒடித்தாரோ, (6) எவர், தனக்கு ஒத்ததான குணம் சீலம் யௌவனம் அங்கம் ரூபம் இவற்றை யுடையவளும், ஸீதை என்ற பெயரை யுடையவளும், முன்னர் மார்பில் வைத்துமரியாதை செய்யப்பட்டவளுமான லக்ஷ்மியை ஜயித்து அயோத்திக்குப் போகும் வழியில் போகும்பொழுது, பூமியை க்ஷத்திரியபீஜமற்றதாக எவர் இருபத்தோருதடவை செய்தாரோ அந்தப் பரசுராமருடைய வேரூன்றின கொழுப்பைப் போக்கினரோ, (7) எவர், ஸ்திரீயுக்கு வசப்பட்டவராயினுங்கூட ஸத்யமாகிற கயிற்றினால் கட்டப்பட்டவரான பிதாவினுடைய கட்டளையைத் தலையினால் வஹித்து ராஜ்யத்தையும், ஸம்பத்தையும், விஸ்வாஸமுள்ள ஸுஹிருத்துக்களையும், இருப்பிடமான அயோத்

रक्षःस्वसुर्व्यकृत रूपमशुद्धबुद्धेस्तस्याः खरत्रिशिरदूषणमुख्यबन्धून्। जघ्ने चतुर्दशसहस्रमपारणीयकोदण्डपाणिरटमान उवास कृच्छ्रम् ॥९॥ सीताकथाश्रवणदीपितहृच्छयेन सृष्टं विलोक्य नृपते दशकन्धरेण। जघ्नेऽद्भुतैणवपुषाऽऽश्रमतोऽपकृष्टो मारीचमाशु विशिखेन यथा कमुग्रः ॥१०॥ रक्षोऽधमेन वृकवद्विपिनेऽसमक्षं वैदेहराजदुहितर्यपयापितायाम्। भ्रात्रा वने कृपणवत्प्रियया वियुक्तः स्त्रीसङ्गिनां गतिमिति प्रथयंश्चचार ॥११॥

தியாபட்டினத்தையும் ஸங்கத்தையொழித்த யோகியானவன் ப்ராணன்களைப் போலவிட்டுப் பாரியையுடன் கூடக் காட்டுக்குச் சென்ருரோ அந்த ராமன் நம்மைக் காப்பாராக. (8)

எவர், அசுத்தமான=காமத்திஞல் கலங்கின, புத்தியையுடையவளும் ராவணன் தங்கையுமான சூர்ப்பணகையின் ரூபத்தைவிகாரப்படுத்திஞரோ, அவள் நிமித்தமாகச் சண்டைக்கு வந்த கரன் த்ரிசிரஸ் தூஷணன் முதலியோரைப் பந்துக்களாகவுடைய பதிஞன்காயிரம் ராக்ஷஸர்களை எவராலும் பொருக்கவியலாத கோதண்டத்தைக் கையில் தரித்துக்கொண்டு கொன்ருரோ, எவர் வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு கஷ்டமாக இருக்கும்படி வஸித்துவந்தாரோ, (9) ஹே ந்ருபதே! ஸீதையைப்பற்றின கதையின் ச்ரவணத்திஞல் விருத்தியடைந்த மன்மதனை யுடையவஞன தசகந்தர (ராவண) ஞல் (தன்னை யாச்ரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தவேண்டி) அனுப்பப்பட்டவனும் ஆச்சரியம் வாய்ந்த சரீரத்துடன் காணப்பட்டவனுமான மாரீசனைக் கண்ணுற்று அதிகாரணமாய் ஆச்ரமத்திலிருந்து அவஞலிழுக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு தக்ஷப்ரஜாபதியை ஸ்ரீருத்திரன்போலப் பாணத்திஞல் சீக்கிரமாய் அவனைக்கொன்ருரோ, (10) எவர், ராக்ஷஸாதமஞன ராவணஞல் செந்ஞயிஞல்போலக் காட்டில் தானில்லாத ஸமயத்தில் விதேஹராஜனின் பெண்ணுன ஸீதையானவள் அபஹரிக்கப்பட்டபொழுது ப்ரியையான ஸீதையின் வியோகத்தை யடைந்தவராய்க்கொண்டு ப்ராதாவான லக்ஷ்மணனுடன்கூட "ஸ்திரீயினிடம் பற்றுக்கொண்டவர்களுக்கு முடிவில் துக்கத்தைத் தரும் கதிதான் வரும்" என்பதைத் தனது அனுஷ்டானமூலம் ப்ரகடனப்படுத்திக் கொண்டு கிருப

दग्ध्वात्मकृत्यहतकृत्यमहन्कबन्धं सख्यं विधाय कपिभिर्दयितागतिं तैः ।
बद्ध्वाथ वालिनि हते प्लवगेन्द्रसैन्यैर्वेलामगात्समनुजोऽजभवार्चिताङ्घ्रिः
॥ १२ ॥ यद्रोषविभ्रमविवृत्तकटाक्षपातसंभ्रान्तनक्रमकरो भयगीर्णघोषः ।
सिन्धुः शिरस्यर्हणं परिगृह्य रूपी पादारविन्दमुपगम्य बभाष एतत् ॥१३॥
न त्वां वयं जडधियो नु विदाम भूमन्कूटस्थमादिपुरुषं जगतामधीशम् ।

ணன்போலக் காட்டில் ஸஞ்சரித்தாரோ, (11) மனிதனுக அவதரித்த ப்ரஸித்தரான எவர், தனக்குவேண்டிச் செய்த ராவணயுத்தருபமான காரியத்தினுல் அழிக்கப்பட்ட சாஸ்திரீயமான தஹனுதிகாரியங்களை யுடையவரான ஜடாயுவைப் புத்திரன்போலச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய முறைப்படி பொசுக்கிவிட்டுத் தன்னைப் பிடிப்பதற்கு வேண்டி நீட்டப்பட்ட கைகளையுடையவனுன கபந்தனைக் கொன்று பிறகு குரங்குகளுடன் ஸக்யத்தைச் செய்துகொண்டு அவர்கள்மூலம் தயிதையான ஸீதையிருக்குமிடத்தை யறிந்துகொண்டு பிறகு வாலியானவன் கொல்லப்பட்டதும் வானரஸ்ரேஷ்டர்களின் ஸைன்யங்களுடன்கூட ப்ரம்ஹதேவன் சிவன் இவர்களால் பூஜிக்கப்பட்ட சரணங்களை யுடையவராய் ஸமுத்திரக்கறையை யடைந்தாரோ அந்த ராமன் நம்மைக் காப்பாராக. (12) (ஸமுத்திரக்கறையில் மூன்றுநாள் முழுதுமுபவாஸமிருந்து எதிர்பார்க்கப்பட்டுங்கூட ஸமுத்திரராஜன் எப்பொழுது தனதருகில் வரவில்லையோ அப்பொழுது) எவருடைய க்ரோதலீலையினுல் பரவின கடாக்ஷத்தின் பாதத்தினுல் (விழுதலினுல்)இங்குமங்குமோடுகின்ற முதலைகளையும் மகரமென்ற மீன்களையுமுடையவனுன ஸமுத்திரராஜன் பயத்தினுல் அடக்கப்பட்டுப்போன சப்தத்தை யுடையவனுய்த் தனது சொந்தமான ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பூஜைக்குவேண்டிய அர்க்யம் பாத்யம் முதலியவற்றைத் தலையில் சுமந்துகொண்டு சரணுரவிந்தத்தை யடைந்து பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னுனோ, (13) ஹே பூமன்! ஜடபுத்திகளான நாங்கள் இதுவறை உம்மை கூடஸ்தனும், ஜகத்துக்களுக்கு நியந்தாவுமான ஆதிபுருஷனுக அறிந்தோமில்லை. இது நிஸ்சிதம். எந்த உமக்கு வசப்பட்ட ஸத்துவகுணத்திலிருந்து தேவகணங்களும், ரஜோகுணத்திலிருந்து

यत्सत्त्वत: सुरगणा रजस: प्रजेशा मन्योश्च भूतपतय: स भवान्गुणेश: ॥ १४ ॥ कामं प्रयाहि जहि विश्रवसोऽवमेहं त्रैलोक्यरावणमवाप्नुहि वीर पत्नीम् । बध्नीहि सेतुमिह ते यशसो वितत्यै गायन्ति दिग्विजयिनो यमुपेत्य भूपा: ॥ १५ ॥

बद्ध्वोदधौ रघुपतिर्विविधाद्रिकूटै: सेतुं कपीन्द्रकरकम्पितभूरुहाङ्गै: । सुग्रीवनीलहनुमत्प्रमुखैरनीकैर्लङ्कां विभीषणदृशाविशदग्रदग्धाम् ॥ १६ ॥ सा वानरेन्द्रबलरुद्धविहारकोष्ठश्रीद्वारगोपुरसदोवलभीविटङ्का । निर्भज्य-

---

ப்ரஜாபதிகளும், தமோகுணத்திலிருந்து பூதபதிகளும் உண்டாயின ரோ குணங்களுக்கு ஈசனான அவர் நீரே. (14) உமதிஷ்டப்படி ஜலத்தில் நடந்தே வேண்டுமானாலும் போம். மூவ்வுலகங்களையும் அழும்படி செய்கின்றவனும் விஸ்ரவஸ்ஸினுடைய புரீஷத்துக் கொப்பானவனுமான ராவணனை ஜயித்துவிடும். ஹே வீர! பத்னியையும் அடையும். (உமக்கு ஜலமானது தடைசெய்யாதுதானாயினும்) திக்விஜயஞ்செய்கின்றவர்களான அரசர்கள் எந்த ஸேதுவையடைந்து பிறரால் செய்யவியலாத உமது கர்மாவை நேரில் கண்டு உமது யஶஸ்ஸைக் கானஞ்செய்வரோ அத்தகைய ஸேதுவை உம்முடைய யஶஸ்ஸை விஸ்தாரப்படுத்தவேண்டி இந்த ஜலத்தில் கட்டும் என்றாரோ அந்த ராமன் நம்மைக் காப்பாராக. (15)

பெரிய குரங்குகளுடைய கைகளினால் அசைக்கப்பட்ட மரங்களின் கிளைகளையுடைய பலதறப்பட் மலைகளின் சிகரங்களால் ரகுபதியான ராமன் ஸமுத்திரத்தில் அணையைக் கட்டி, விபீஷணருடைய புத்தியுடனும், ஸுக்ரீவன் நீலன் ஹனுமான் இவர்களை முதன்மையாகக் கொண்ட ஸைன்யங்களுடனும்கூட ஸீதையைத் தேடும்பொழுது ஹனுமானால் முன்னர் பொசுக்கப்பட்டதான லங்கையில் ப்ரவேசித்தார். (16) பிறகு அந்த லங்கையானது, வானரஶ்ரேஷ்டர்களின் சேனைகளினால் சூழ்ந்து கொள்ளப்பட்ட க்ரீடாஸ்தானத்தையும், தான்யம் கொட்டிவைக்குமிடத்தையும், பொக்கிஷத்தையும், வீட்டின்வாயிற்படியையும், கோபுரத்தையும், ஸபையையும், கொடுங்கைகளையும், விடங்கத்தையும்= புறா முதலியன தங்குவதற்காகக் கட்டப்பட்ட இடத்தையும், உடை

मानधिषणध्वजहेमकुम्भशृङ्गाटका गजकुलैर्ह्रदिनीव घूर्णा ॥१७॥ रक्षःपति-स्तदवलोक्य निकुम्भकुम्भधूम्राक्षदुर्मुखसुरान्तनरान्तकादीन्। पुत्रं प्रहस्त-मतिकायविकम्पनादीन्सर्वानुगान्समहिनोदथ कुम्भकर्णम् ॥१८॥ तां यातु-धानपृतनामसिशूलचापप्रासर्ष्टिशक्तिशरतोमरखड्गदुर्गाम्। सुग्रीवलक्ष्मण-मरुत्सुतगन्धमादनीलाङ्गदर्क्षपनसादिभिरन्वितोऽगात् ॥ १९ ॥ तेऽनीक-पा रघुपतेरभिपत्य सर्वे द्वन्द्वं वरूथमिभपत्तिरथाश्वयोधैः। जघ्नुर्द्रुमैर्गिरि-गदेषुभिरङ्गदाद्याः सीताभिमर्शहतमङ्गलरावणेशान् ॥ २० ॥ रक्षःपतिः स्वबलनष्टिमवेक्ष्य रुष्ट आरुह्य यानकमथाभिससार रामम्। स्वःस्यन्दने

யதாகவும், அழிக்கப்படுகின்ற திண்ணை முதலியவற்றையும், கொடி மரத்தையும், ஸ்வர்ணகலசத்தையும், நாற்சந்துகளையும் உடைய தாகவும் ஆகி யானைக்கூட்டங்களினால் அழிக்கப்படும் மடுவானது போலக் கலக்கத்தையடைந்தது. (17) ராவணன் அதைக் கண்டு நிகும்பன் கும்பன் தூம்ராக்ஷன் தூர்முகன் ஸுராந்தகன் நராந்தகன் முதலியோரையும், புத்திரனை இந்திரஜித்தையும், ப்ரஹஸ்தனையும், அதிகாயன் விகம்பனன் முதலியோரையும், மற்றுமுள்ள வீரர்களையும், பிறகு கும்பகர்ணனையும் அனுப்பினான். (18) சிறிய கத்தி சூலம் சாபம் ப்ராஸமென்ற ஆயுதம் ருஷ்டி என்ற ஆயுதம் சக்தி பாணம் தோமரம் என்ற ஆயுதம் பெரிய கத்தி இவற்றால்ப்ரவேசிக்கவியலாத அந்தராக்ஷஸஸேனையில், ஸுக்ரீவன் லக்ஷ்மணன் வாயுபுத்திரனை ஹனுமான் கந்தமாதனன் நீலன் அங்கதன் ஜாம்பவான் பனஸன் முதலியோர்களுடன்கூடினவராய் ப்ரவேசித்தார். (19) அங்கதனை யாதியாகக்கொண்ட ரகுபதியினுடைய அந்த ஸேனாதிபதிகள் யாவரும் யானை காலாள் தேர் குதிரை போர்வீரர்கள் இவர்களுடன்கூடின ராவணனுடைய யாதொரு ஸேனையுண்டோ அதில் ஒருவரோடொருவர் கலக்கும்படி எதிர்த்து நின்று ஸீதையைத்தொட்டதினால் நாசமடைந்த மங்களத்தையுடைய ராவணனைத் தலைவனாகக் கொண்ட அவர்களை மரங்கள் மலைகள் கதைகள் பாணங்கள் இவற்றினால் அடித்தனர். (20) ராக்ஷஸபதியான ராவணன் தனது ஸைன்னியத்தின் நாசத்தைக் கண்டு கோபங்கொண்டவனாய்த் தேரிலேறிக்கொண்டு ராமனை எதிர்த்தோடி வந்தான்.

द्युमति मातलिनोपनीते विभ्राजमानमहनन्निशितैः क्षुरप्रैः ॥ २१ ॥ रामस्तमाह पुरुषादपुरीष यन्नः कान्ताऽसमक्षमसताऽपहृता श्ववत्ते। त्यक्तत्रपस्य फलमद्य जुगुप्सितस्य यच्छामि काल इव कर्तुरलङ्घ्यवीर्यः ॥ २२ ॥

एवं क्षिपन्धनुषि सन्धितमुत्ससर्ज बाणं स वज्रमिव तद्धृदयं बिभेद। सोऽसृग्वमन्दशमुखैर्न्यपतद्विमानाद्धाहेति जल्पति जने सुकृतीव रिक्तः ॥ २३ ॥ ततो निष्क्रम्य लङ्काया यातुधान्यः सहस्रशः। मन्दोदर्या समं तस्मिन्प्ररुदत्य उपाद्रवन् ॥ २४ ॥ स्वान्स्वान्बन्धून्परिष्वज्य लक्ष्मणेषुभिरर्दितान्। रुरुदुः सुस्वरं दीना घ्नन्त्य आत्मानमात्मना ॥२५॥

பிறகு மாதலியினால் கொண்டுவரப்பட்டதும் காந்தியுள்ளதுமான இந்திரவிமானத்திலிருக்கும் அந்தராமனை க்ஷுரப்ரம்என்ற கூர்மையான பாணங்களினால் அடித்தான். (21) ராமன் அந்த ராவணனைப்பார்த்து ஹே புருஷாதபுரீஷ!=ராக்ஷஸர்களின் மலத்துக்கொப்பானவனே!, நாயானது யஜமானனில்லாத ஸமயம் பார்த்து வீட்டில் நுழைந்து எதையோ எடுத்துச் செல்லுவதுபோல நாமில்லாத பொழுது அஸத்தான உன்னால் எமது மனைவியானவள் எக்காரணம்பற்றி அபஹரிக்கப்பட்டாளோ அக்காரணம்பற்றி வெறுக்கத்தக்க காரியத்தைச் செய்தவனும், லஜ்ஜையற்றவனுமான உனக்குத் தாண்டமுடியாத வீர்யத்தையுடைய காலமானது போல அதன் பலனை இப்பொழுது கொடுக்கிறேன் என்றார். (22)

இவ்விதம் நிந்தித்துக்கொண்டு அந்த ராமன் வில்லில் பூட்டப்பட்ட பாணத்தை ப்ரயோகித்தார். அந்தப் பாணமானது அவனுடைய ஹிருதயத்தை வஜ்ராயுதம்போல் பிளந்தது. அந்த ராவணன் பத்து முகங்களினாலும் ரக்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தேய்ந்த புண்ணியத்தையுடைய புண்ணியவான் விமானத்திலிருந்து விழுவது போல ஜனங்கள் ஹா! ஹா! எனச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் பூமியில் விழுந்தான். (23) பிறகு ஆயிரக்கணக்கான ராக்ஷஸஸ்திரீகள் மந்தோதரியுடன்கூட லங்கையிலிருந்து வெளிக் கிளம்பி அழுதுகொண்டு அவ்விடம் ஓடிவந்தனர். (24) லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களினால் கொல்லப்பட்டவர்களான தத்தமது பந்துக்களைக் கட்டிக்கொண்டும் தாமாகவே தமது முகத்தில் அடித்

हा हताः स्म वयं नाथ लोकरावण रावण । कं यायाच्छरणं लङ्का त्वद्वि-
हीना परार्दिता ॥ २६ ॥ नैवं वेद महाभाग भवान्कामवशं गतः । तेजोनु-
भावः सीताया येन नीतो दशामिमाम् ॥२७॥ कृतैषा विधवा लङ्का वयं च
कुलनन्दन । देहः कृतोऽन्नं गृध्राणामात्मा नरकहेतवे ॥ २८ ॥ श्रीशुक
उवाच—स्वानां विभीषणश्चक्रे कोशलेन्द्रानुमोदितः । पितृमेधविधानेन
यदुक्तं सांपरायिकम् ॥ २९ ॥ ततो ददर्श भगवानशोकवनिकाश्रमे । क्षा-
मां स्वविरहव्याधिं शिंशपामूलमास्थिताम् ॥ ३० ॥ रामः प्रियतमां भा-
र्यां दीनां वीक्ष्यान्वकम्पत । आत्मसन्दर्शनाह्लादविकसन्मुखपङ्कजाम् ॥३१॥

துக்கொண்டும் தீனைகளாய் நல்ல குரலுடன்கூட அழுதனர். (25) ஹே நாத! லோகங்களை யழும்படிசெய்த ஹே ராவண! அந்தோ! நாங்கள் கெடுக்கப்பட்டுவிட்டோமே. உம்மால் விடப்பட்டதும் சத்துருக்களால் பீடிக்கப்பட்டதுமான லங்கையானது யாரைச் சரணமாக=ரக்ஷகனாக, அடையும். (26) ஹே மஹாபாக! எதனாலிந்தத் தசையை யடைவிக்கப்பட்டீரோ ஸீதையின் அந்தத் தேஜஸ்வின் மஹிமையை காமவசப்பட்டவரான நீர் இத்தகையதென அறிந்துகொண்டீரில்லை. (27) ஹே குலநந்தன! இந்த லங்கையானது நாதனற்றதாகச் செய்யப்பட்டது. நாங்களும் நாதனற்றவர்களாகச் செய்யப்பட்டோம். உமது தேஹம் கழுகுகளுக்கு அன்னமாக்கப்பட்டது. ஆத்மாவோ நரகத்துக்குத் தகுதியுடையதாகவாக்கப்பட்டது என்று புலம்பினர். (28) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—விபீஷணன் கோஸலேந்திரனால் (ராமனால்) தூண்டப்பட்டவராய்க்கொண்டு பின்வரும் தேஹத்துக்கு உபயோகப்படக்கூடியதாக எந்தக் காரியமானது சாஸ்திரத்திற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதோ அதைப் பிதிருமேதவிதான(முறை)ப்படி தனது பந்துக்களுக்குச் செய்துமுடித்தார். (29) பிறகு பகவான் அசோகவனத்திலிருக்கின்ற ஆஶ்ரமத்தில் சிம்சபாவிருக்ஷத்தின் மூலத்திலிருப்பவளும் தனது விரஹமூலமேற்பட்ட வியாதியை யுடையவளும் அனதுபற்றியே இளைத்தவளுமான ஸீதையைக் கண்டார். (30) ராமன், தனது ஸந்தரிசனத்தினாலேற்பட்ட ஸந்தோஷத்தினால் மலர்ந்த முகாரவிந்தத்தை யுடையவளும் தீனையும் மிகப்ரி

आरोप्यारुरुहे यानं भ्रातृभ्यां हनुमद्युतः। विभीषणाय भगवान्दत्त्वा रक्षोगणेशताम् ॥ ३२ ॥ लङ्कामायुश्च कल्पान्तं ययौ चीर्णव्रतः पुरीम्। अवकीर्यमाणः कुसुमैर्लोकपालार्पितैः पथि ॥ ३३ ॥

उपगीयमानचरितः शतधृत्यादिभिर्मुदा। गोमूत्रयावकं श्रुत्वा भ्रातरं वल्कलाम्बरम् ॥ ३४ ॥ महाकारुणिकोऽतप्यज्जटिलं स्थण्डिलेशयम्। भरतः प्राप्तमाकर्ण्य पौरामात्यपुरोहितैः ॥ ३५ ॥ पादुके शिरसि न्यस्य रामं प्रत्युद्यतोऽग्रजम्। नन्दिग्रामात्स्वशिबिराद्गीतवादित्रनिःस्वनैः ॥ ३६ ॥

யையுமான பார்யையைக் கண்ணுற்றுக் கருணைகொண்டார். (31) பகவானான ராமன் விபீஷணனுக்கு ரக்ஷோகணங்களுக்கு அதிபதியாக இருக்கும் தன்மையையையும், லங்கையையும், கல்பம் முடியும் வரையுள்ள ஆயுளையும் கொடுத்துவிட்டு ஸீதையை வாஹனத்திலேற்றுவித்துத் தானும் *ப்ராதாக்களான லக்ஷ்மணஸுக்ரீவர்களுடனும், ஹனுமானுடனும் வீபீஷணனுடனும்கூட விமானத்திலேறினர். தனது விரதத்தை முடித்தவரான ராமன் லோகபாலர்களினல் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட புஷ்பங்களினல் வழியிலிறைக்கப்படுகின்றவராய் தனது பட்டினத்தை நோக்கிக் கிளம்பினர்.

ப்ரம்ஹதேவன் முதலியோரினல் ஸந்தோஷத்துடன் கொண்டாடப்படுகின்ற சரித்திரத்தையுடையவரான ராமன், ப்ராதாவான பரதன் கோமூத்திரத்தில் பக்குவமான யவான்னத்தைப் புஜிப்பவனுகவும், மரயுரியை வஸ்திரமாக அணிந்தவனுகவும், ஜடைதரித்தவனுகவும், தரையில் படுப்பவனுகவும் இருப்பதைக் கேட்டு மஹாகாருணிகரான பகவான் மிகவும் தாபப்பட்டார். பரதன் ராமன் வந்ததைக்கேட்டுப் பட்டினத்து ஜனங்கள் மந்திரிகள் புரோஹிதர்கள் இவர்களுடன்கூடப் பாதுகைகளைத் தலையில் வைத்துக்கொண்டு நந்திக்ராமமென்ற தனதிருப்பிடமிருந்து கீதம் வாத்யம் இவற்றின் சப்தங்களுடன் தமையனை ராமனை எதிர் சென்று வரவேற்றார். (34-36) பெரிய கோஷத்துடன்கூட அடிக்கடி வேதத்தைப்

---

* "त्वमस्माकं चतुर्णान्तु भ्राता सुग्रीव पञ्चमः=ஹே ஸுக்ரீவ! நீ ப்ராதாக்களான எங்கள் நால்வருக்கும் ஐந்தாவது ப்ராதாவாக விருக்கின்றனை" என ராமன் சொன்னதாக ஸ்ரீமத்ராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதையொட்டி இங்கு இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

ब्रह्मघोषेण च मुहुः पठद्भिर्ब्रह्मवादिभिः । स्वर्णकक्षपताकाभिर्हैमैश्चित्रध्वजै रथैः ॥ ३७ ॥ सदश्वै रुक्मसन्नाहैर्भटैः पुरटवर्मभिः । श्रेणीभिर्वारमुख्याभिर्भृत्यैश्चैव पदानुगैः ॥ ३८ ॥ पारमेष्ठ्यान्युपादाय पण्यान्युच्चावचानि च । पादयोर्न्यपतत्प्रेम्णा प्रक्लिन्नहृदयेक्षणः ॥ ३९ ॥ पादुके न्यस्य पुरतः प्राञ्जलिर्बाष्पलोचनः । तमाश्लिष्य चिरं दोर्भ्यां स्नापयन्नेत्रजैर्जलैः ॥ ४० ॥ रामो लक्ष्मणसीताभ्यां विप्रेभ्यो येऽर्हसत्तमाः । तेभ्यः स्वयं नमश्चक्रे प्रजाभिश्च नमस्कृतः ॥ ४१ ॥ धुन्वन्त उत्तरासङ्गान्पतिं वीक्ष्य चिरागतम् । उत्तराः कोशला माल्यैः किरन्तो ननृतुर्मुदा ॥ ४२ ॥

படிக்கின்ற ப்ரம்ஹவாதிகளுடனும், தங்கமுலாம் பூசின ஓரப்ரதேசத்தையுடைய கொடிமரங்களுடனும், சித்திரமான கொடிகளுள்ளனவும், நல்ல குதிரைகள் கட்டப்பட்டனவும், பொன்மயமான ஸாமக்ரிகளுள்ளனவுமான தேர்களுடனும், பொன்மயமான கவசந்தரித்த போர்வீரர்களுடனும், ஸமான வகுப்பிற்சேர்ந்த சிற்பிக்கூட்டங்களுடனும், தாஸிகளுடனும், கால்களால் நடந்துவருகின்ற வேலைக்காரர்களுடனும் கூடினவனுய் ராஜார்ஹங்களான சத்திரசாமரங்களையும் பலதறப்பட்ட தின்பண்டங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு ராமனை எதிர்கொண்டுவந்து ப்ரேமையினுல் நனைந்த ஹிருதயம் நேத்திரம் இவற்றையுடையவராய் பாதுகைகளை எதிரில் வைத்துக் கால்களில் விழுந்து கண்களில் ஜலத்தை வடியவிட்டுக்கொண்டு இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நின்றுர். (37–40) ஸ்ரீராமன் அவரை வெகுகாலம் தோள்களினுல் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டு கண்களினின்றுமுண்டான ஜலங்களினுல் அவரை நனையச்செய்கின்றவராய் லக்ஷ்மணன் ஸீதை இவர்களுடன்கூட ப்ராம்ஹணர்களுக்கும், மற்றும் மிக்கப் பூஜ்யர்கள் எவர்களோ அவர்களுக்கும் தான் நமஸ்கரித்து தனது ப்ரஜைகளினுல் தானும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டார். (41) உத்தரகோஸலதேசத்து ஜனங்கள் வெகு காலத்துக்குப் பிறகு வந்த பதியைக் கண்டு உத்தரீயத்தை வீசுகின்றவர்களாயும் பூமாலைகளை இரைத்துக்கொண்டும் ஸந்தோஷத்துடன் நர்த்தனமாடினர். (42)

ஹே ந்ருப! பரதன் பாதுகைகளை எடுத்தான். விபீஷணன் சிறந்த சாமரத்தையும், ஸுக்ரீவன் சிறந்த விசிறியையும், ஹனு

पादुके भरतोऽगृह्णाच्चामरव्यजनोत्तमे । विभीषणः स सुग्रीवः श्वेतच्छत्रं मरुत्सुतः ॥ ४३ ॥ धनुर्निषङ्गान्शत्रुघ्नः सीता तीर्थकमण्डलुम् । अबिभ्रदङ्गदः खड्गं हैमं चर्मर्क्षराण्नृप ॥ ४४ ॥ पुष्पकस्थोऽन्वितः स्त्रीभिः स्तूयमानश्च बन्दिभिः । विरेजे भगवान्राजन्ग्रहैश्चन्द्र इवोदितः ॥ ४५ ॥ भ्रातृभिर्नन्दितः सोऽपि सोत्सवां प्राविशत्पुरीम् । प्रविश्य राजभवनं गुरुपत्नीः स्वमातरम् ॥ ४६ ॥ गुरून्वयस्यावरजान्पूजितः प्रत्यपूजयत् । वैदेही लक्ष्मणश्चैव यथावत्समुपेयतुः ॥ ४७ ॥ पुत्रान्स्वमातरस्तास्तु प्राणांस्तन्व इवोत्थिताः । आरोप्याङ्केऽभिषिञ्चन्त्यो बाष्पौघैर्विजहुः शुचः ॥ ४८ ॥ जटा निर्मुच्य विधिवत्कुलवृद्धैः समं गुरुः । अभ्यषिञ्चद्यथैवेन्द्रं चतुःसिन्धुजलादिभिः ॥ ४९ ॥ एवं कृतशिरःस्नानः सुवासाः स्रग्व्य-

---

மான் வெண்குடையையும், சத்ருக்னன் வில் அம்பறாத்தூணி இவைகளையும், ஸீதை தீர்த்தபாத்திரத்தையும், அங்கதன் பொன்மயமான கத்தியையும், ஜாம்பவான் சர்மமென்ற ஆயுதத்தையும் எடுத்தனர். (43–44) ஹே ராஜன்! ஸ்திரீகளுடன்கூடப் புஷ்பகவிமானத்திலிருப்பவரும் வந்திகளினால் ஸ்துதிக்கப்படுகின்றவருமான பகவான் க்ரஹங்களுடன்கூட உதயமான சந்திரன்போல விளங்கினார். (45) ப்ராதாக்களினால் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டவரான அந்த ராமனும் உத்ஸவத்துடன்கூடின பட்டினத்தில் ப்ரவேசித்தார். ராமன் தசரதரின் வீட்டில் ப்ரவேசித்து பூஜிக்கப்பட்டவராய் குருவான பிதாவின் பத்னிகளான கைகேயி முதலியோர்களையும், தனது தாயாரான கௌஸல்யையையும், குருக்களையும், தோழர்களையும், சிறியோர்களையும் முறைப்படி பூஜித்தார். வைதேஹியும் லக்ஷ்மணனும் அவர்களை முறைப்படி பூஜித்தனர். (46–47) அந்தச் சொந்தத் தாய்மார்களோவெனில் ப்ராணன்களைக் கண்ட சரீரங்கள்போல எழுந்து அவர்களை மடியிலுட்காரவைத்துக் கண்ணீர் பெருக்குகளினால் நனைக்கின்றவர்களாய்க் கொண்டு தங்களுடைய சோகங்களைப் போக்கிக்கொண்டனர். (48) குருவான வஸிஷ்டர் குலத்திலுள்ள பெரியார்களுடன்கூட ஜடைகளை விடுவிக்கச்செய்து நான்கு ஸமுத்திரங்களிலுள்ளனவும் கங்காதி நதிகளிலுள்ளனவுமான ஜலங்களினால் இந்திரனைப்போல முறை

लङ्कृतः । स्वलङ्कृतैः सुवासोभिर्भ्रातृभिर्भार्यया बभौ ॥ ५० ॥ अग्रहीदासनं भ्रात्रा प्रणिपत्य प्रसादितः । प्रजाः स्वधर्मनिरता वर्णाश्रमगुणान्विताः । जुगोप पितृवद्रामो मेनिरे पितरं च तम् ॥५१॥ त्रेतायां वर्तमानायां कालः कृतसमोऽभवत् । रामे राजनि धर्मज्ञे सर्वभूतसुखावहे ॥ ५२ ॥ वनानि नद्यो गिरयो वर्षाणि द्वीपसिन्धवः । सर्वे कामादुघा आसन्प्रजानां भरतर्षभ ॥ ५३ ॥ नाधिव्याधिजराग्लानिदुःखशोकभयक्लमाः । मृत्युश्चानिच्छतां नासीद्रामे राजन्यधोक्षजे ॥ ५४ ॥ एकपत्नीव्रतधरो राजर्षिच-

---

ப்படி அபிஷேகஞ் செய்து வைத்தார். (49) இவ்விதம் அப்ய ங்காதிகளினுல் செய்யப்பட்ட தலைஸ்நானத்தை யுடையவரும், நல்ல வஸ்திரமணிந்தவரும், மாலையை யுடையவரும், அலங்கரிக்கப் பட்டவருமாகவாகி நன்கு அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும், நல்ல வஸ் திரமணிந்தவர்களுமான ப்ராதாக்களுடனும், பார்யையான ஸீதை யுடனும் விளங்கினுர். (50) ராமன் ப்ராதாவான பரதனுல் கா லில் விழுந்து வேண்டப்பட்டவராய் ஸிம்ஹாஸனத்தை யேற்றுப் பிதாவானவர்போல வர்ணம் ஆஶ்ரமம் குணம் இவற்றுடன் கூடின வர்களும், சொந்த தர்மத்தில் மிகப் பற்றுள்ளவர்களுமான ப்ரஜை களை ரக்ஷித்தார். அந்த ப்ரஜைகளும் அவரைப் பிதாவாகவே எண் ணினர். (51) எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் சுகத்தைத் தருகின்றவரும் தர்மக்ஞனுமான ராமன் ராஜனுக இருக்கும்பொழுது த்ரேதாயுக மானது நடந்தபோதிலுங்கூட அக்காலமானது க்ருதயுகத்துக்கு ஸமானமாகவே இருந்தது. (52) ஹே பரதர்ஷப! வனங்களும், நதிகளும், மலைகளும், தேசங்களும், த்வீபங்களும் ஸமுத்திரங்களும் ஆகிய யாவும் ப்ரஜைகளுக்கு வேண்டுவனவற்றைத் தருவனவாக இருந்தன. (53) அதோக்ஷஜனுன ராமன் அரசனுக இருக்கும்பொ ழுது மனோவியாதியோ, தேஹவியாதியோ, ஜரையோ, சோம்ப லோ, துக்கமோ, சோகமோ, பயமோ, சிரமமோ, இச்சைப்படாத வர்களுக்கு மரணமோ உண்டாகவில்லை. (54) அவர் ஏகபத்னீ வ்ரதத்தை யனுஷ்டிப்பவராகவும், ராஜருஷிசரித்திரமுள்ளவராக வும், சுத்தராகவும், க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்துக்குறிய சொந்த தர்மத் தைத் தான் அனுஷ்டிப்பதன்மூலம் பிறரையும் அனுஷ்டிக்கும்படி

रित: शुचि: । स्वधर्मं गृहमेधीयं शिक्षयन्स्वयमाचरत् ॥ ५५ ॥ प्रेम्णाऽनुवृत्त्या शीलेन प्रश्रयावनता सती । धिया ह्रिया च भावज्ञा भर्तु: सीताऽहरन्मन: ॥ ५६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे श्रीरामचरित्रवर्णनं नाम दशमोऽध्याय: ॥ १० ॥

अथ एकादशोऽध्याय: ॥

श्रीशुक उवाच—भगवानात्मनात्मानं राम उत्तमकल्पकै: । सर्वदेवमयं देवमीज आचार्यवान्मखै: ॥ १ ॥ होत्रेऽददाद्दिशं प्राचीं ब्रह्मणे दक्षिणां

செய்துகொண்டும் இருந்தார். (55) பதிவ்ரதையான ஸீதையானவள் பர்த்தாவின் சித்தத்தை யறிந்தவளாயும் வினயத்தினால் வணங்கினவளாயுமிருந்துகொண்டு ப்ரேமையினாலும், அனுவிருத்தியினாலும், நல்லொழுக்கத்தினாலும், புத்தியினாலும், லஜ்ஜையினாலும் ராமனின் மனத்தைக் கவர்ந்துவிட்டாள். (56) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
ஸ்ரீராமசரித்திர வர்ணனமென்ற பத்தாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினொன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ततश्चैकादशेऽयोध्यामावसन्ननुजैस्सह ।
यज्ञादि यच्चकारेशो रामस्तदनुवर्ण्यते ॥ १ ॥

(க-ரை) பிறகு தம்பிகளுடன்கூட அயோத்தியில் வஸிக்கின்ற ஈஸ்வரரான ராமன் எந்த யக்ஞாதிகளைச் செய்தாரோ அந்த யக்ஞாதியானது இந்தப் பதினொன்றாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப்படுகின்றது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—பகவானான ராமன் சிறந்த ஆசாரியரை யுடையவராய் ஸர்வதேவமயரும் தேவருமான தன்னைத்

प्रभुः । अध्वर्यवे प्रतीचीं च उदीचीं सामगाय सः ॥ २ ॥ आचार्याय ददौ शेषां यावती भूस्तदन्तरा । मन्यमान इदं कृत्स्नं ब्राह्मणोऽर्हति निःस्पृहः ॥ ३ ॥ इत्ययं तदलङ्कारवासोभ्यामवशेषितः । तथा राज्ञ्यपि वैदेही सौमङ्गल्यावशेषिता ॥ ४ ॥ ते तु ब्रह्मण्यदेवस्य वात्सल्यं वीक्ष्य संस्तुतम् । प्रीताः क्लिन्नधियस्तस्मै प्रत्यर्प्येदं बभाषिरे ॥ ५ ॥ अप्रत्तं नस्त्वया किं नु भगवन्भुवनेश्वर । यन्नोऽन्तर्हृदयं विश्य तमो हंसि स्वरोचिषा ॥६॥ नमो ब्रह्मण्यदेवाय रामायाकुण्ठमेधसे । उत्तमश्लोकधुर्याय न्यस्तदण्डार्पिताङ्घ्रये ॥ ७ ॥

தானாகவே சிறந்த முறையுடன்கூடின யாகங்களினால் ஆராதித்துக் கொண்டார். (1) ப்ரபுவான அவர், ஹோதா என்ற ருத்விக்குக்குக் கிழக்கு திக்கையும், ப்ரம்ஹா என்ற ருத்விக்குக்குத் தெற்குத் திக்கையும், அத்வர்யு என்ற ருத்விக்குக்கு மேற்குத் திக்கையும், ஸாமகானஞ்செய்கின்ற உத்காதா என்ற ருத்விக்குக்கு வடக்கு திக்கையும் கொடுத்தார். (2) இவை யாவையும் நிஸ்ப்ருஹனான ப்ராம்ஹணன் அடைய அர்ஹனாகின்றான் என வெண்ணமுள்ளவராய் அந்த நான்கு திக்குகளுக்கும் நடுவிலுள்ள பூமி எவ்வளவோ அவ்வளவு பூமியையும் ஆசாரியருக்குக் கொடுத்தார். (3) இவ்விதம் அவர் அப்பொழுது அலங்காரம் வஸ்திரம் இவற்றுடன் மட்டுமே எஞ்ஜினவராக வானார். அவ்விதமே ராக்ஞியான வைதேஹியும் மாங்கல்யத்தோடுமட்டும் எஞ்ஜினவளாக ஆனாள். (4) அவர்களோ ப்ரம்ஹண்யதேவனுக்குள்ள வாத்ஸல்யத்தையும் சரித்திரத்தையும் கண்டு ப்ரீதர்களாகவும், உருகின சித்தமுள்ளவர்களாகவுமாகி அவரிடமே அதைத் திரும்பிக் கொடுத்துவிட்டுப் பின்வருமாறு சொல்லினர். (5) ஹே பகவன்! புவனேஶ்வர! எங்களுடைய ஹிருதயத்தினுள்ளில் ப்ரவேசித்து சொந்தமான காந்தியினால்=ஸ்வரூபசைதன்னியத்தினால், தமஸ்ஸை=அக்ஞானத்தை, எக்காரணம்பற்றிப் போக்குகின்றீரோ அக்காரணம்பற்றி உம்மால் எங்களுக்குக் கொடுக்கப்படாதது என்ன இருக்கிறது. (6) ப்ரம்ஹண்யதேவனும், ஸர்வக்ஞரும், உத்தமஶ்லோகர்களுக்குள் சிறந்தவரும், முனிகளிடத்தில் அர்ப்பணஞ்செய்யப்பட்ட சரணங்களையுடையவருமான ராமனுக்கு நமஸ்காரம் என்றனர். (7)

कदाचिल्लोकजिज्ञासुर्गूढो रात्र्यामलक्षितः। चरन्वाचोऽश्रृणोद्रामो भार्यामुद्दिश्य कस्यचित् ॥ ८ ॥ नाहं बिभर्मि त्वां दुष्टामसतीं परवेश्मगाम्। स्त्रीलोभी बिभृयात्सीतां रामो नाहं भजे पुनः ॥ ९ ॥ इति लोकाद्बहुमुखाद्दुराराध्यादसंविदः। पत्या भीतेन सा त्यक्ता प्राप्ता प्राचेतसाश्रमम् ॥ १० ॥ अन्तर्वत्न्यागते काले यमौ सा सुषुवे सुतौ। कुशो लव इति ख्यातौ तयोश्चक्रे क्रिया मुनिः॥ ११ ॥ अङ्गदश्चित्रकेतुश्च लक्ष्मणस्यात्मजौ स्मृतौ। तक्षः पुष्कल इत्यास्तां भरतस्य महीपते ॥ १२ ॥ सुबाहुः श्रुतसेनश्च शत्रुघ्नस्य बभूवतुः। गन्धर्वान्कोटिशो जघ्ने भरतो विजये दिशाम् ॥ १३ ॥ तदीयं धनमानीय सर्वं राज्ञे न्यवेदयत्। शत्रुघ्नश्च मधोः पुत्रं

ஒருஸமயம் ராமன் லோகத்தை நேரில் அறிந்துகொள்ள ஆவல்கொண்டவராயும் ராத்திரியில் பிறரால் காணமுடியாதவாறு மறைந்து ஸஞ்சரிக்கின்றவராயும் கொண்டு தனது பாரியையைக் குறித்துச் சொல்லும் ஒருவனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டார்.(8) அதாவது:—'துஷ்டையும் அஸதியும் பிறனுடைய வீட்டையடைந்தவளுமான உன்னை நான் ஏற்கமாட்டேன். ஸ்திரீயினிடம் மோஹங்கொண்ட ராமன் பிறன்வீட்டில் வஸித்த ஸீதையை ஏற்கட்டும். நானோ அவ்விதமுன்னைத் திரும்பவும் சேர்க்கமாட்டேன்' என்றும். (9) இவ்விதம் வெகு வாயையுடையதும், திருப்திசெய்ய முடியாததும், மூடமுமான உலகிலிருந்து பயந்தவரும் பதியுமான ராமனால் பரித்யாகஞ் செய்யப்பட்ட அந்த ஸீதையானவள் வால்மீகியினுடைய ஆஶ்ரமத்தை யடைந்தாள். (10) கர்ப்பிணியான அந்த ஸீதை ப்ரஸவகாலம் வந்ததும் குசன் என்றும் லவன் என்றும் சொல்லப்பட்ட இரட்டைகளான குழந்தைகளைப் பெற்றாள். அக்குழந்தைகளுக்கு முனியான வால்மீகி ஜாதகர்மம் முதலிய க்ரியைகளைச் செய்தார். (11) அங்கதனும் சித்திரகேதுவும் லக்ஷ்மணனுடைய புத்திரர்களாக எண்ணப்பட்டனர். ஹே மஹீபதே! தக்ஷன் புஷ்கலன் இருவரும் பரதனுடைய புத்திரர்களாகப் பிறந்தனர். (12) சத்ருக்னனுக்கு ஸுபாஹுவும் ஶ்ருதஸேனனும் பிறந்தனர். பரதன் திக்குகளின் விஜயகாலத்தில் கோடிக்கணக்கான கந்தர்வர்களைக் கொன்றான். (13) அவர்களின் தனம் யாவை

लवणं नाम राक्षसम् । हत्वा मधुवने चक्रे मथुरां नाम वै पुरीम् ॥ १४ ॥ मुनौ निक्षिप्य तनयौ सीता भर्त्रा विवासिता । ध्यायन्ती रामचरणौ विवरं प्रविवेश ह ॥ १५ ॥ तच्छ्रुत्वा भगवान्रामो रुन्धन्नपि धिया शुचः । स्मरंस्तस्या गुणांस्तांस्तान्नाशक्नोद्रोद्धुमीश्वरः ॥ १६ ॥ स्त्रीपुंप्रसङ्ग एतादृक्सर्वत्र त्रासमावहः । अपीश्वराणां किमुत ग्राम्यस्य गृहचेतसः ॥१७॥

तत ऊर्ध्वं ब्रह्मचर्यं धारयन्नजुहोत्प्रभुः । त्रयोदशाब्दसाहस्रमग्निहोत्रमखण्डितम् ॥ १८ ॥ स्मरतां हृदि विन्यस्य विद्धं दण्डककण्टकैः । स्वपादपल्लवं राम आत्मज्योतिरगात्ततः ॥ १९ ॥ नेदं यशो रघुपतेः सुरया-

---

யும் கொண்டு வந்து ராஜனுன ராமனுக்குக் கொடுத்தான். சத்துருக்னனும் மது என்பவனின் புத்திரனும் லவணன் எனப் பெயருள்ளவனுமான ராக்ஷஸனைக் கொன்று மதுவனத்தில் மதுரை என்ற பட்டினத்தை நிர்மாணஞ்செய்தான். (14) பர்த்தாவினுல் காட்டில் விரட்டப்பட்ட ஸீதை முனியினிடத்தில் புத்திரர்களை ஒப்படைத்துவிட்டு ராமனுடைய சரணங்களை த்யானித்துக் கொண்டு 'பூமியின் ஓட்டையில் ப்ரவேசித்தாள். (15) பகவானுன ராமன் அதைக் கேட்டு புத்தியினுல் சோகத்தை யடக்கினபோதிலுங்கூட அவளுடைய அந்தந்தக் குணங்களை நினைத்துக் கொண்டு ஈஸ்வரனுயினுங்கூட சோகங்களைத் தடுக்கமுடியாதவராக ஆனுர். (16) ஸ்திரீபுருஷர்களின் அதிக ஸ்னேஹமானது யாவர்க்கும் இப்பேர்ப்பட்டதேயாகும். அதாவது:—ஈஸ்வரர்களுக்கும் கூடப் பயத்தைத் தரக்கூடியதாகவுள்ளது என்றும். ஆகவே இவ்விதமிருக்கும்பொழுது பத்தினியினிடத்திலேயே பதிந்த சித்தமுள்ள மூடன் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது.(17)

ப்ரபுவான ராமன் அதற்குப் பிறகு ப்ரம்ஹசரியத்தைத் தரித்துக்கொண்டு பதிமூவாயிரம் வருஷம்முடிய இடையறுது அக்னிஹோத்திரத்தைச் செய்துவந்தார். (18) ராமன் தண்டகாரண்யத்திலுள்ள முற்களினுல் குத்தப்பட்ட தனது சரணபல்லவத்தை நினைப்பவர்களின் ஹிருதயத்தில் வைத்துவிட்டுப் பிறகு தனது ஜோதியை யடைந்தார். (19) தேவர்களின் யாசனையினுல் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட லீலாசரீரத்தை யுடையவரும், தனக்கு மேலோ

च्छयात्तलीलातनोरधिकसाम्यविमुक्तधाम्नः। रक्षोवधो जलधिबन्धनमस्त्रपूगैः किं तस्य शत्रुहनने कपयः सहायाः ॥ २० ॥ यस्यामलं नृपसदस्सु यशोऽधुनापि गायन्त्यघघ्नमृषयो दिगिभेन्द्रपट्टम्। तं नाकपालवसुपालकिरीटजुष्टपादाम्बुजं रघुपतिं शरणं प्रपद्ये ॥ २१ ॥ स यैः स्पृष्टोऽभिदृष्टो वा संविष्टोऽनुगतोऽपि वा। कोशलास्ते ययुः स्थानं यत्र गच्छन्ति योगिनः ॥ २२ ॥ पुरुषो रामचरितं श्रवणैरुपधारयन्। आनृशंस्यपरो राज-

---

ஒப்போ அற்றப்ரபாவத்தை யுடையவருமான ரகுபதிக்கு ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டினதும், பாண ஸமூஹங்களினால் ராக்ஷஸர்களை வதஞ்செய்ததும் கவிகளால் வெகுவாகக் கொண்டாடப்படினுங்கூட இது ஒரு யசஸ்ஸாக ஆகமாட்டாது. ஆகவே அத்தகைய அவருக்கு குரங்குகள் எவ்விதம் ஸஹாயமாக வாகமுடியும். (ஆகவே ஸுக்ரீவாதிகளை யாஸ்ரயித்தது எவ்விதம் வெறும் விளையாட்டுமட்டுமேயோ அவ்விதமேதான் ராவணவதமும் ஸமுத்திரத்தில் ஸேதுபந்தனமும் ஆகும்.) (20) திக்கஜங்களின் நெத்திகளுக்குப் பட்டம்போலுள்ள எவருடைய சுத்தமானதும் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதுமான யசஸ்ஸை மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிகள் தர்மபுத்திரர் முதலிய அரசர்களின் ஸபைகளில் இப்பொழுதுங்கூடக் கானஞ்செய்கின்றனரோ இந்திரன் அல்லது தேவர்கள், குபேரன் அல்லது அரசர்கள் முதலியோர்களின் கிரீடங்களினால் ஸேவிக்கப்பட்ட சரணாரவிந்தங்களை யுடையவரான அந்த ரகுபதியை நான் சரணமாக அடைகின்றேன். (21) அந்த ஸ்ரீராமன் எவர்களால் தொடப்பட்டாரோ, அல்லது பார்க்கப்பட்டாரோ, உட்காரும்படி செய்யப்பட்டாரோ அல்லது பின் தொடரப்பட்டாரோ அந்தக் கோஸலதேசத்தவர் யாவரும் எங்கு யோகிகள் போகின்றனரோ அந்த ஸ்தானத்தை யடையும்படி செய்யப்பட்டனர். (22) ஹே ராஜன்! ராமசரிதத்தைப் பலதடவை கேட்டு மனத்தில் தரிக்கும் புருஷன் வைராக்யநிஷ்டனாகி வாகிக் கர்மபந்தங்களினால் விடுபடுகிறான் என்றார். (23) அரசன் சொல்லுகிறான்—பகவானான அந்த ராமன் தான் எவ்விதம் நடந்துவந்தார். தனது அம்சபூதர்களான ப்ராதாக்களைக் குறித்து எப்படி

न्कर्मबन्धैर्विमुच्यते ॥ २३ ॥ राजोवाच—कथं स भगवान्नामो भ्रातॄन्वा स्वयमात्मनः । तस्मिन्वा तेऽन्ववर्तन्त प्रजाः पौराश्च ईश्वरे ॥ २४ ॥

श्रीशुक उवाच—अथादिशद्दिग्विजये भ्रातॄंस्त्रिभुवनेश्वरः । आत्मानं दर्शयन्स्वानां पुरीमैक्षत सानुगः ॥ २५ ॥ आसिक्तमार्गां गन्धोदैः करिणां मदसीकरैः । स्वामिनं प्राप्तमालोक्य मत्तां वा सुतरामिव ॥ २६ ॥ प्रासादगोपुरसभाचैत्यदेवगृहादिषु । विन्यस्तहेमकलशैः पताकाभिश्च मण्डिताम् ॥२७॥ पूगैः सवृन्तै रम्भाभिः पट्टिकाभिः सुवाससाम् । आदर्शैरं शुकैः स्रग्भिः कृतकौतुकतोरणाम् ॥ २८ ॥ तमुपेयुस्तत्र तत्र पौरा अर्हण-

---

நடந்துவந்தார். அந்த ஈஸ்வரனிடத்தில் அந்த ப்ராதாக்களோ வெளியிலுள்ள ஜனங்களோ பட்டினத்து ஜனங்களோ எப்படி நடந்து வந்தனர். இதைச் சொல்லவேண்டுமென்றார். (24)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—*ஸிம்ஹாஸனமேறின பிறகு மூவ்வுலகங்களுக்குமீஸ்வரனான ராமன் ப்ராதாக்களை திக்குகளை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் ஏவினார். பரிவாரங்களுடன்கூடினவரய் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு மணமுள்ள ஜலங்களினாலும் யானைகளின் மதத்திவிலைகளினாலும் சுற்றிலும் நன்கு நனைக்கப்பட்ட வழியை யுடையதும், அரசனே நேரில் வந்ததைக் கண்டு மிகவும் மதங்கொண்டதுபோலிருக்கின்றதும், மாடி கோபுரம் ஸபை சைத்யம் தேவாலயம் முதலிய விடங்களில் வைக்கப்பட்ட பொன்மயங்களான கலசங்களினாலும், கொடிமரங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், குலைகளுடன்கூடின பாக்குமரங்களினாலும், வாழைமரங்களினாலும், நல்ல வஸ்திரங்களின் பட்டங்களினாலும், கண்ணாடிகளினாலும், வஸ்திரங்களினாலும், பூமாலைகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், செய்யப்பட்ட ஸந்தோஷகரங்களான தோரணங்களையுடையதுமான பட்டினத்தைப்பார்வையிட்டு வந்தார். (25–28) ஆங்காங்கு பட்டினத்து ஜனங்கள் மங்களங்களான பொருள்களைக் கையில்கொண்டு அவரை எதிர்கொண்டழை

---

* ஸ்ரீராமன் ப்ராதா முதலியோரிடத்தில் நடந்த முறையைச் சொல்லுகிறார்.

पाणयः । आशिषो युयुजुर्देव पाहीमां प्राक् त्वयोद्धृताम् ॥ २९ ॥ ततः प्रजा वीक्ष्य पतिं चिरागतं दिदृक्षयोत्सृष्टगृहाः स्त्रियो नराः । आरुह्य हर्म्याण्यरविन्दलोचनमतृप्तनेत्राः कुसुमैरवाकिरन् ॥ ३० ॥

अथ प्रविष्टः स्वगृहं जुष्टं स्वैः पूर्वराजभिः । अनन्ताखिलकोशाढ्यमनर्घ्योरुपरिच्छदम् ॥ ३१ ॥ विद्रुमोदुम्बरद्वारैर्वैदूर्यस्तम्भपङ्क्तिभिः । स्थलैर्मारकतैः स्वच्छैर्भ्राजत्स्फटिकभित्तिभिः ॥ ३२ ॥ चित्रस्रग्भिः पट्टिकाभिर्वासोमणिगणांशुकैः । मुक्ताफलैश्चिदुल्लासैः कान्तकामोपपत्तिभिः ॥ ३३ ॥ धूपदीपैः सुरभिभिर्मण्डितं पुष्पमण्डनैः । स्त्रीपुम्भिः सुरसङ्का-

---

த்தனர். சிலர் ஆசீர்வாதங்களைச் செய்தனர். சிலர் ஹே தேவ! முன்னர் வராஹரூபமெடுத்து உம்மால் உயரெடுக்கப்பட்ட இந்தப் பூமியைக் காரும் என்றனர். (29) பிறகு ப்ரஜைகள் வெகு காலம் சென்று ராஜன் வந்ததைக் கண்டு அவரை நேரில் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலினால் வீட்டினுள்ளினின்றும் வெளிக்கிளம்பி ஸ்திரீகளும் புருஷர்களும் மாடிகளிலேறிக்கொண்டு புண்டரீகாக்ஷனைக் கண்டு திருப்தியேற்படாத நேத்திரமுள்ளவர்களாய் புஷ்பங்களினால் அவர்மேல் வர்ஷித்தனர். (30)

பிறகு சொந்த அரசர்களினால் முன்னர் ஸேவிக்கப்பட்டதும், கணக்கிலடங்காதவைகளும் எல்லா ரத்தினங்களையுமுடையதுமான கோசங்களினால் நிறையப்பெற்றதும், விலைமதிக்கவியலாத அதிகமான ஸாமக்ரீகளை யுடையதும், பவளங்களினலிழைக்கப்பட்ட ரேழியையுடைய வாயிற்படிகளினாலும், வைடூர்யமென்ற ரத்தினங்களினால் கட்டப்பட்ட தூண்வரிசைகளினாலும், ஸ்வச்சங்களான மரகதப்பச்சைக் கற்கள் பரப்பின பூமிகளினாலும், ஸ்படிகமயங்களான சுவறுகளினாலும் ப்ரகாசிக்கும்படி செய்யப்பட்டதும், விசித்திரங்களான மாலைகளினாலும், பட்டிகைகளினாலும், வஸ்திரங்கள் மணிக்கூட்டங்கள் இவற்றின் காந்திகளினாலும், சைதன்யத்தினுடையதுபோன்ற ஜ்வலிப்பை யுடையவைகளான முக்தாபலங்களினாலும், அழகிய போகஸாதனங்களினாலும், மணமுள்ள தூபதீபங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், புஷ்பங்களினால் அலங்கரிக்கப்

शैर्जुष्टं भूषणभूषणैः ॥ ३४ ॥ तस्मिन्स भगवान्रामः स्निग्धया प्रिययेष्टया । रेमे स्वाराममधीराणामृषभः सीतया किल ॥ ३५ ॥ बुभुजे च यथाकालं कामान्धर्ममपीडयन् । वर्षपूगान्बहून्नृणामभिध्याताङ्घ्रिपल्लवः॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे श्रीरामोपाख्यानवर्णनं नाम एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥

—•••—

பட்டவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பானவர்களும் ஆபரணங்களுக்கு ஆபரணபூதர்களுமான ஸ்திரீபுருஷர்களினால் ஸேவிக்கப்பட்டதுமான வீட்டில் ப்ரவேசித்தார். (31-34) அந்த வீட்டில் ஆத்மாராமர்களும் தீரர்களுமானவர்களுக்குள் ஶ்ரேஷ்டரும் பகவானுமான அந்த ராமன், ஸ்னேஹம் வாய்ந்தவளும் ப்ரியையும் இஷ்டையுமான ஸீதையுடன்கூட ரமித்தார். (35) மனிதர்களினால் நன்கு தியானிக்கப்பட்ட சரணபல்லவத்தை யுடையவராய் வெகு வர்ஷக் கூட்டங்கள்முடிய தர்மத்துக்குப் பீடை (குறைவு) யின்றி காலத்துக்கேற்றவாறு காமங்களை யனுபவித்து வந்தார் என்றார். (36)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
ஸ்ரீராமசரித்திரவர்ணனமென்ற பதினொன்றாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

(அ—கை) ஸ்ரீராமசரித்திரத்தை சொல்லத்தொடங்குகிறார்—

गीर्वाणैरर्थ्यमानो दशमुखनिधनं कोसलेष्वृश्यशृङ्गे
पुत्रीयामिष्टिमिष्ट्वा ददुषि दशरथक्ष्माभृते पायसाग्र्यम् ।
तद्भुक्त्या तत्पुरन्ध्रीष्वपि तिसृषु समं जातगर्भासु जातो-
रामस्त्वं लक्ष्मणेन स्वयमथ भरतेनाथ शत्रुघ्ननाम्ना ॥ ११ ॥

(ப—ரை) गीर्वाणैः=தேவர்களினால் दशमुखनिधनम् = ராவணவதத்தைக் குறித்து अर्थ्यमानः=வேண்டப்படுகின்றவரான त्वम्= நீர் कोसलेषु=கோஸலதேசத்தில் ऋश्यशृङ्गे=ருஶ்யசிருங்க மஹருஷி

पुत्रीयाम्=புத்திரனைத் தரத்தக்க इष्टिम्=யாகத்தை इष्ट्वा=செய்து दशरथक्ष्माभृते=தசரதசக்கிரவர்த்திக்கு पायसाग्र्यम्=சிறந்தபாயஸத்தை ददुषि=கொடுக்குங்கால் तत्पुरन्ध्रीषु=அவருடைய பத்னிகளான तिसृष्वपि=கௌஸல்யை கைகேயி ஸுமித்ரை என்ற மூவரும் तद्भक्त्या=அந்தப் பாயஸபோஜனத்தினால் समम्=ஒரேஸமயத்தில் जातगर्भासु=உண்டான கர்ப்பமுள்ளவர்களாக (सतीषु=ஆனபொழுது) लक्ष्मणेन=லக்ஷ்மணனுடனும், अथ=பின்னர் भरतेन=பரதனுடனும், अथ=பின்னர் शत्रुघ्ननाम्ना=சத்ருக்னனுடனும்கூட स्वयम्=ஸாக்ஷாத்தாகவே रामः=ராமனாக जातः=அவதரித்தீர். (11) (எ-று)

कोदण्डी कौशिकस्य क्रतुवरमवितुं लक्ष्मणेनानुयातो-
यातो भूस्तातवाचा मुनिकथितमनुद्वन्द्वशान्ताध्वखेदः ।
नृणां त्राणाय बाणैर्मुनिवचनबलात्ताटकां पाटयित्वा
लब्ध्वाऽस्मादस्त्रजालं मुनिवनमगमो देव सिद्धाश्रमाख्यम् ॥

(ப-ரை) देव!=ஹே தேவ! (त्वम्=நீர்) कोदण्डी=கோதண்டமென்ற வில்லையுடையவராயும் कौशिकस्य=விஸ்வாமித்திரருடைய क्रतुवरम्=சிறந்த யாகத்தை अवितुम्=ரக்ஷிப்பதற்காக लक्ष्मणेन=லக்ஷ்மணனால் अनुयातः=பின்தொடரப்பட்டவராயும் तातवाचा=பிதாவின் சொல்படி यातः=சென்றவராயும் (போகும்பொழுது) मुनिकथितमनुद्वन्द्वशान्ताध्वखेदः=விஸ்வாமித்திர முனியினாலுபதேசிக்கப்பட்ட பலை என்றும் அதிபலை என்றுமான இரண்டு மந்திரங்களினால் சாந்தமான வழிநடந்த களைப்பை யுடையவராயும் अभूः=ஆனீர். பிறகு नृणाम्=ஜனங்களின் त्राणाय=ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டியும் मुनिवचनबलात्=விஸ்வாமித்ரமுனியின் வார்த்தையினதுவலுக்கொண்டும் बाणैः=அம்புகளினால் ताटकाम्=தாடகையை पाटयित्वा=பிளந்து பிறகு अस्मात्=இந்த விஸ்வாமித்ரரிடமிருந்து अस्त्रजालम्=பாணஸமூஹத்தை लब्ध्वा=அடைந்து सिद्धाश्रमाख्यम्=ஸித்தாஸ்ரமமெனப் பெயரிய मुनिवनम्=முனிவனத்தை अगमः=அடைந்தீர். (12) (எ-று)

मारीचं द्रावयित्वा मखशिरसि शरैरन्यरक्षांसि निघ्नन्
कल्यां कुर्वन्नहल्यां पथि पदरजसा प्राप्य वैदेहगेहम् ।

भिन्दानश्चान्द्रचूडं धनुरवनिसुतामिन्दिरामेव लब्ध्वा-
राज्यं प्रातिष्ठथास्त्वं त्रिभिरपि च समं भ्रातृवीरैस्सदारैः ॥

(ப-ரை) त्वम्=நீர் मखशिरसि யாகத்தின் ஆரம்பத்தில் मारीचम्=மாரீசனை द्रावयित्वा=விரட்டிவிட்டு अन्यरक्षांसि=வேறு ராக்ஷஸர்களை शरैः=பாணங்களினால் निघ्नन्=கொன்றவராயும் पथि=போகும் வழியில் अहल्याम्=அஹல்யையை पदरजसा=பாததூளியினால் अकल्याम्=பாபமற்றவளாக कुर्वन्=செய்கின்றவராயும் वैदेहगेहम्=ஜனகனுடைய வீட்டை प्राप्य=அடைந்து चान्द्रचूडम्=சந்திரனைத் தலையிலணிந்த பரமேஶ்வரனுடையதான धनुः=வில்லை भिन्दानः=ஒடிக்கின்றவராயும் கொண்டு अवनिसुताम्=பூமியின் புத்திரியான इन्दिरामेव=லக்ஷ்மியையே लब्ध्वा=அடைந்து सदारैः=பத்னிகளுடன் கூடினவர்களான त्रिभिः=மூன்று भ्रातृवीरैस्समम्=வீரர்களான ப்ராதாக்களுடன்கூட राज्यम्=அயோத்தியாராஜ்யத்தை நோக்கி प्रातिष्ठथाः=பயணப்பட்டீர். (13) (எ-று)

आरुन्धाने रुषान्धे भृगुकुलतिलके संक्रमय्य स्वतेजो
याते यातोऽस्ययोध्यां सुखमिह निवसन्कान्तया कान्तमूर्ते।
शत्रुघ्नेनैकदाथो गतवति भरते मातुलस्याधिवासं
तातारब्धोऽभिषेकस्तव खलु विहतः केकयाधीशपुत्र्या

(ப-ரை) कान्तमूर्ते=ஹே அழகிய திருமேனியையுடையவரே! (त्वम्=நீர்) रुषान्धे=சிவன் வில்லை யொடித்ததன் மூலமேற்பட்ட கோபத்தினால் கலங்கினவரும் आरुन्धाने=வழியை மரிப்பவருமான भृगुकुलतिलके=ப்ருகுகுலத்துக்குத் திலகம்போன்ற பரசுராமர் स्वतेजः=தன்னிடமுள்ள வைஷ்ணவமான தேஜஸ்ஸை सङ्क्रमय्य=உம்மிடம் கலக்கும்படி செய்துவிட்டு याते=போனபொழுது अयोध्याम्=அயோத்தியை यातः=அடைந்தவராய் इह=இந்த அயோத்தியில் कान्तया=அழகிய ஸீதையுடன் सुखम्=சுகமாக निवसन्=வஸித்துக்கொண்டு असि=இருந்தீர். अथ=பிறகு एकदा=ஒருஸமயம் शत्रुघ्नेन=சத்ருக்னனுடன்கூட भरते=பரதன் मातुलस्य=அம்மானுடைய अधिवासम्=வீட்டைக் குறித்து गतवति=போனபொழுது तातारब्धः=பிதாவினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட तव=உம்முடைய अभिषेकः=பட்டாபிஷேக

மானது केकयाधीशपुत्र्या=கேகயராஜன் பெண்ணான கைகேயியினால் विहतः किल=தடைசெய்யப்பட்டதன்றோ. (14) (எ-று)

तातोक्त्या यातुकामो वनमनुजवधूसङ्गतश्चापधारः
पौरानारुद्ध्य मार्गे गुहनिलयगतस्त्वं जटाचीरधारी ।
नावा सन्तीर्य गङ्गामधिपदवि पुनस्तं भरद्वाजमारान्नत्वा
तद्वाक्यहेतोरतिसुखमवसश्चित्रकूटे गिरीन्द्रे ॥ १५ ॥

(ப-ரை) तातोक्त्या=பிதாவின் வார்த்தையினால் वनम्=காட்டுக்கு यातुकामः=செல்லவிருப்பங்கொண்ட त्वम्=நீர் अनुजवधूसङ्गतः=தம்பியான லக்ஷ்மணன் பத்தினியான ஸீதை இவர்களுடன் கூடினவராகவும், चापधारः=வில்லைத் தரிக்கின்றவராகவும், पौरान्=தன்னைப் பின்தொடர்ந்த பட்டினத்து ஜனங்களை मार्गे=வழியில் आरुध्य=தங்கிவிடும்படி செய்துவிட்டு गुहनिलयगतः=குஹனுடைய இடத்தை யடைந்தவராகவும், जटाचीरधारी=சடை மரவுரி இவற்றைத் தரிக்கின்றவராகவும் ஆகி नावा=குஹனுடைய ஓடத்தினால் गङ्गाम्=கங்கையை सन्तीर्य=தாண்டி अधिपदवि=வழியில் तम्=ப்ரஸித்தரான भरद्वाजं पुनः=பரத்வாஜரை आरात्=அருகில்சென்று नत्वा=நமஸ்கரித்துவிட்டு तद्वाक्यहेतोः=அவருடைய வார்த்தை காரணமாக चित्रकूटे=சித்திரகூடமென்ற गिरीन्द्रे=சிறந்த மலையில் अतिसुखम्=அதிகம் சுகமாக अवसः=வஸித்தீர். (15) (எ-று)

श्रुत्वा पुत्रार्तिखिन्नं खलु भरतमुखात्स्वर्गयातं स्वतातं
तप्तो दत्वाम्बु तस्मै निदधिथ भरते पादुकां मेदिनीञ्च ।
अत्रिं नत्वाऽथ गत्वा वनमतिविपुलां दण्डकाञ्चण्डकायं
हत्वा दैत्यं विराधं सुगतिमकलयश्चारु भोश्शारभङ्गीम् ॥

(ப-ரை) भोः=ஹே கிருஷ்ண! स्वतातं खलु=தனது பிதாவான தசரதரை पुत्रार्तिखिन्नम्=புத்திரனுக்கேற்பட்ட வனவாஸகிலேசநிமித்தமாகக் கஷ்டத்தையடைந்ததால் स्वर्गयातम्=ஸ்வர்க்கத்தையடைந்தவராக भरतमुखात्=பரதனுடைய வாயிலிருந்து श्रुत्वा=கேட்டு तप्तः=துக்கமடைந்தவராய்க்கொண்டு तस्मै=அந்தத் தசரதரையும்பொருட்டு अम्बु=தர்ப்பணஜலத்தை दत्वा=கொடுத்து भरते=பரதனிடத்

தில் पादुकाम्=பாதுகையையும் मेदिनीञ्च=பூமியையும் निदधिथ=ந்யாஸமாக வைத்தீர். अथ=பிறகு अत्रिम्=அத்ரிமஹருஷியை नत्वा=நமஸ்கரித்து वनम्=காட்டை गत्वा=அடைந்து अतिविपुलाम्=மிக்க விசாலமான दण्डकाम्=தண்டாரண்யத்தையும் गत्वा=அடைந்து चण्डकायम्=பயங்கரமான சரீரத்தையுடைய विराधम्=விராதனென்ற दैत्यम्=அஸுரனை हत्वा=கொன்று शारभङ्गीम्=சரபங்கரென்ற மஹருஷியை ஸம்பந்தித்துள்ள सुगतिम्=மோக்ஷத்தை चारु=அழகாக अकलय:=ஏற்படுத்தினீர். (சரபங்கருக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தீர்.)

नत्वाऽगस्त्यं समस्ताशरनिकरसपत्राकृतिं तापसेभ्य:
प्रत्यश्रौषी: प्रियैषी तदनु च मुनिना वैष्णवे दिव्यचापे ।
ब्रह्मास्त्रे चापि दत्ते पथि पितृसुहृदं वीक्ष्य भूयो जटायुं
मोदाद्गोदातटान्ते परिरमसि पुरा पञ्चवट्यां वधूट्या ॥

(ப-ரை) अगस्त्यम्=அகஸ்த்யரை नत्वा=நமஸ்கரித்து விட்டு तापसेभ्य:=தாபஸர்களுக்கு प्रियैषी=ப்ரியத்தைச்செய்ய விருப்பங்கொண்டு समस्ताशरनिकरसपत्राकृतिम्-समस्ताशरनिकर=எல்லா அசுரஸமூஹங்களுடையவும் सपत्राकृतिम्=வதத்தை प्रत्यश्रौषी:=ப்ரதிக்ஞை செய்தீர். तदनु च=அதன் பிறகு मुनिना=அகஸ்த்யரினால் वैष्णवे=வைஷ்ணவமான दिव्यचापे=திவ்யமான வில்லும் ब्रह्मास्त्रे चापि=ப்ரம்ஹாஸ்திரமும் दत्ते=கொடுக்கப்பட்டபொழுது पथि=வழியில் पितृसुहृदम्=பிதாவுக்கு ஸ்னேஹிதரான जटायुम्=ஜடாயுவை वीक्ष्य=கண்டு भूय:=அதிகமான मोदात्=ஸந்தோஷத்தினால் गोदातटान्ते=கோதாவரியின் கரையினோரத்திலிருக்கின்ற पञ्चवट्याम्=பஞ்சவடியில் वधूट्या=ஸீதையுடன்கூட परिरमसि पुरा=ஸந்தோஷித்தீர்.(17)

प्राप्तायाः शूर्पणख्या मदनचलधृतेरर्थनैर्निस्सहात्मा
तां सौमित्रौ विसृज्य प्रबलतमरुषा तेन निर्लूननासाम् ।
दृष्ट्वैनां रुष्टचित्तां खरमभिपतितं दूषणञ्च त्रिमूर्धं
व्याहिंसीराशरानप्ययुतसमधिकांस्तत्क्षणादक्षतोष्मा ॥

(ப-ரை) मदनचलधृते:=மன்மதனால் கலங்கின தைரியமுள்ளவளாய் प्राप्ताया:=அருகில் வந்தவளான शूर्पणख्या:=சூர்ப்பணகியி

னுடைய अर्थने:=வேண்டுகோளினல் निस्सहात्मा=பொறுமைகொண்ட மனத்தை யுடையவராகவாகி ताम्=அவளை सौमित्रौ=லக்ஷ்மணனிடத்தில் विसृज्य=அனுப்பி प्रबलतमरुषा=மிக்கவதிக ரோஷமுள்ளவரான तेन=அந்த லக்ஷ்மணனுல் निर्लूननासाम्=அருக்கப்பட்ட மூக்கை யுடையவளும் रुष्टचित्ताम्=கோபத்தையடைந்த சித்தமுள்ளவளுமான एनाम्=இவளை दृष्ट्वा=கண்டு अभिपतितम्=எதிர்த்தோடி வந்தவனுன खरम्=கரனையும், दूषणम्=தூஷணனையும், त्रिमूर्धं च=த்ரிசிரஸ்ஸையும், अयुतसमधिकान्=பதினுயிரத்துக்கு மேல்பட்டவர்களான आशरानपि=ராக்ஷஸர்களையும் अक्षतोष्मा = பூர்ணமான கோபங்கொண்டவராய் तत्क्षणात्=அதே க்ஷணத்தில் व्याहिंसीः=கொன்றீர். (18) (எ-று)

सोदर्या प्रोक्तवार्ताविवशदशमुखादिष्टमारीचमाया-
सारङ्गं सारसाक्ष्या स्पृहितमनुगतः प्रावधीर्बाणघातम् ।
तन्मायाक्रन्दनिर्यापितभवदनुजां रावणस्तामहार्षी-
त्तेनार्तोऽपि त्वमन्तः किमपि मुदमधास्तद्वधोपायलाभात् ॥

(ப-ரை) सारसाक्ष्या = ஸீதையினுல் स्पृहितम्=ஆசைப்படப்பட்ட सोदर्या=ஸஹோதரியான சூர்ப்பணகியினுல் प्रोक्तवार्ताविवशदशमुखादिष्टमारीचमायासारङ्गम् = சொல்லப்பட்ட விருத்தாந்தத்தினுல் பரவசப்பட்ட ராவணனுல் அனுப்பப்பட்ட மாரீசனுகிற மாயாமானை अनुगतः=பின்தொடர்ந்தவராய் बाणघातम् = பாணத்தால் அடித்து प्रावधीः=கொன்றீர். रावणः=ராவணன் तन्मायाक्रन्दनिर्यापितभवदनुजाम्=அவனுடைய பொய்யான அழுகுரல்மூலம் வெளியில் அனுப்பப்பட்ட உமது தம்பியான லக்ஷ்மணனை யுடையவளான ताम्=அந்த ஸீதையை अहार्षीत्=அபஹரித்தான். तेन=அந்த ஸீதாவிரஹத்தினுல் त्वम्=நீர் अर्तोऽपि=வெளிக்குக் கஷ்டப்பட்டபோதிலுங்கூட अन्तः=உள்ளில் तद्वधोपायलाभात् = அவனுடைய வதத்துக்குரிய உபாயலாபமூலம் किमपि=சொல்லவியலாத मुदम्=ஸந்தோஷத்தை अधाः=அடைந்தீர். இதிலிருந்து ஸ்திரீகளிடத்திலீடுபடுபவர்களுக்கு இம்மாதிரியான கஷ்டம்தான் வரும் என்பதைக் காட்டவேண்டி வெளியில் துக்காபினயம் பண்ணினீரேயன்றி உண்மையில் உமது நோக்கம் வேறு என்பதுபெறப்பட்டது. (19)

भूयस्तन्वीं विचिन्वन्नहृत दशमुखस्त्वदधूं मद्वधेने-
त्युक्त्वा याते जटायौ दिवमथ सुहृदः प्रातनोः प्रेतकार्यम् ।
गृह्णानं तं कबन्धं जघनिथ शबरीं प्रेक्ष्य पम्पातटे त्वं
सम्प्राप्तो वातसूनुं भृशमुदितमनाः पाहि वातालयेश ॥

(ப-ரை) भूयः=அதிகமாய் तन्वीम्=ஸீதையை विचिन्वन्=தேடுகின்றவரான त्वम्=நீர் "दशमुखः=ராவணன் मद्वधेन=என்னை வதஞ்செய்துவிட்டு त्वद्वधूम्=உமது ஸ்திரீயை अहृत=எடுத்துச் சென்றான்" इति=என उक्त्वा=சொல்லிவிட்டு जटायौ=ஜடாயுவானவர் दिवम्=ஸ்வர்க்கத்தை याते=அடைந்தபொழுது अथ=பிறகு सुहृदः=ஸுஹிருத்தான ஜடாயுவுக்கு प्रेतकार्यम्=ப்ரேதகாரியத்தை प्रातनोः=செய்தீர். गृह्णानम्=தன்னைக் கைகளினால் பிடிக்கின்ற तं कबन्धम्=ப்ரஸித்தனான கபந்தனை जघनिथ=கொன்றீர். शबरीम्=சபரியை वीक्ष्य=பார்த்து पम्पातटे=பம்பையின் கரையில் वातसूनुम्=வாயுபுத்திரரான ஹனுமானை सम्प्राप्तः=அடைந்தவராய் भृशमुदितमनाः=மிக்க ஸந்தோஷித்த மனத்தை யுடையவராக ஆனீர். वातालयेश !=ஹே வாதாலயேச! पाहि=என்னைக் காப்பீராக. (20) (எ-று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் ராமசரித்திரவர்ணனத்தில்
ஹனுமத்தரிசனம் வரையுள்ள கதையின் வர்ணன
மென்ற முப்பத்துநான்காவது தசகம் முற்றிற்று.

முப்பத்தைந்தாவது தசகம்.

नीतः सुग्रीवमैत्रीं तदनु हनुमता दुन्दुभेः कायमुच्चैः
क्षिप्त्वांगुष्ठेन भूयो लुलविथ युगपत्पत्रिणा सप्तसालान् ।
हत्वा सुग्रीवघातोद्यतमतुलबलं वालिनं व्याजवृत्या
वर्षावेलामनैषीर्विरहतरलितस्त्वं मतङ्गाश्रमान्ते ॥ २१ ॥

(ப-ரை) तदनु=பிறகு हनुमता=ஹனுமானால் सुग्रीवमैत्रीम्=ஸுக்ரீவஸக்யத்தை नीतः=அடையும்படி செய்யப்பட்டவரான त्वम्=நீர் अङ्गुष्ठेन=கால்கட்டை விரலினால் दुन्दुभेः=துந்துபியினுடைய कायम्=சரீரத்தை उच्चैः=உயரத்தில் क्षिप्त्वा=தூக்கி எறிந்துவிட்டு

भूयः=திரும்பவும் पत्रिणा=பாணத்தினால் युगपत्=ஒரேஸமயத்தில் सप्तसालान्=ஏழு தேக்குமரங்களை लुलविथ=அறுத்துத் தள்ளினீர். सुग्रीवघातोद्यतम्=ஸுக்ரீவனைக் கொல்லுவதற்கு முயன்றவனும் अतुलबलम्=ஒப்பற்ற பலமுள்ளவனுமான वालिनम्=வாலியை व्याजवृत्या=மறைந்து வஸித்து பாணப்ரயோகம் செய்தல்மூலம் हत्वा= கொன்று विरहतरलितः=ஸீதையின் விரஹத்தினால் கலங்கினவராய்க்கொண்டு वर्षावेलाम्=மழைக்காலத்தை मतङ्गाश्रमान्ते=மதங்காஶ்ரமத்தின் அருகில் अनैषीः=கழித்தீர். (21) (எ-று)

सुग्रीवेणानुजोक्त्या सभयमभियता व्यूहितां वाहिनीं ता-
मृक्षाणां वीक्ष्य दिक्षु द्रुतमथ दयितामार्गणायावनम्राम् ।
सन्देशञ्चांगुलीयं पवनसुतकरे प्रादिशो मोदशाली-
मार्गे मार्गे ममार्गे कपिभिरपि तदा त्वत्प्रिया सप्रयासैः ॥

(ப-ரை) अनुजोक्त्या=உமது தம்பியான லக்ஷ்மணன் கோபத்துடன் சொன்ன வார்த்தையினால் सभयम्=பயத்துடன் கூடியிருக்கும்படி अभियता=எதிரிலோடிவந்தவனான सुग्रीवेण=ஸுக்ரீவனால் अथ=பிறகு दिक्षु=திக்குகளில் दयितामार्गणाय=உமது பத்னியைத் தேடுவதற்காக द्रुतम्=சீக்கிரமாக व्यूहिताम्=அணிவகுக்கப்பட்டதும் अवनम्राम्=காலில்விழுந்து வணங்கினதுமான ताम्=அந்த ऋक्षाणाम्= கரடி குரங்கு இவற்றின் वाहिनीम्=சேனையை वीक्ष्य=கண்ணுற்று मोदशाली=ஸந்தோஷத்தினால் ப்ரகாசித்தவரான (त्वम्=நீர்) पवनसुतकरे=வாயுகுமாரனான ஹனுமானின் கையில் अङ्गुलीयम्=மோதிரத்தையும் सन्देशम्=வாசிகஸமாசாரத்தையும் प्रादिशः=கொடுத்து அனுப்பினீர். तदा=அப்பொழுது त्वत्प्रियापि=உமது ப்ரியையான ஸீதையும் सप्रयासैः=தக்கமுயற்சியுடன் கூடினவர்களான कपिभिः=வானரங்களினால் मार्गे मार्गे=ஒவ்வொரு வழியிலும் ममार्गे=தேடப்பட்டாள். (22) (எ-று)

त्वद्वार्ताकर्णनोद्यद्गरुदुरुजवसम्पातिसम्पातिवाक्य-
प्रोत्तीर्णार्णोधिरन्तर्नगरि जनकजां वीक्ष्य दत्त्वांगुलीयम् ।

प्रक्षुद्योद्यानमक्षक्षपणचणरणः सोढबन्धो दशास्यं
दृष्ट्वा प्लुष्ट्वा च लङ्कां झटिति स हनुमान्मौळिरत्नं ददौ ते ॥

(ப—ரை) त्वद्वार्ताकर्णनोद्यद्गरुदुरुजवसम्पातिसम्पतिवाक्यप्रोत्तीर्णार्णोधिः=உம்முடைய விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதிலிருந்து முளைத்த இரக்கைகளை யுடையவரும் அதிகமான வேகத்துடன் பரந்துசென்று ஸீதையைப் பார்த்தவருமான ஸம்பாதியினுடைய வார்த்தையினுல் தாண்டப்பட்ட ஸமுத்திரத்தையுடையவரும் अन्तर्नगरि=பட்டினத்தின் நடுவிலிருக்கின்ற जनकजाम्=ஸீதையை वीक्ष्य=கண்டு अङ्गुलीयम्=மோதிரத்தை दत्वा=அவளிடம் கொடுத்து उद्यानम्=ராவணனுடைய உத்யானவனத்தை प्रक्षुद्य=பொடியாக்கி अक्षक्षपणचणरणः—अक्षक्षपण=அக்ஷயகுமாரனை வதம் செய்வதில் चण=ஸமர்த்தமான रणः=சண்டையையுடையவரும் सोढबन्धः=பொருத்துக்கொள்ளப்பட்ட கட்டை யுடையவருமான सः=அந்த हनुमान्=ஹனுமான் दशास्यम्=ராவணனை दृष्ट्वा=நேரில் கண்டு लङ्काम्=லங்கையை प्लुष्ट्वा च=பொசுக்கியும்விட்டு झटिति=சீக்கிரமாக मौळिरत्नम्=சீதை கொடுத்த சூடாமணியை ते=உமக்கு ददौ=கொடுத்தார். (23) (எ—று)

त्वं सुग्रीवाङ्गदादिप्रबलकपिचमूचक्रविक्रान्तभूमी-
चक्रोऽभिक्रम्य पारेजलधि निशिचरेन्द्रानुजाश्रीयमाणः ।
तत्प्रोक्तां शत्रुवार्तां रहसि निशमयन् प्रार्थनापार्थ्यरोष-
प्रास्ताग्नेयास्त्रतेजस्त्रसदुदधिगिरा लब्धवान्मध्यमार्गम् ॥

(ப—ரை) त्वम्=நீர் सुग्रीवाङ्गदादिप्रबलकपिचमूचक्रविक्रान्तभूमीचक्रः=ஸுக்ரீவன் அங்கதன் இவர்களை ஆதியாகக்கொண்ட வலுத்த வானரஸேனையின் கூட்டத்தினுல் வியாபிக்கப்பட்ட பூமிசக்கிரத்தை யுடையவராய் अभिक्रम्य=சென்று पारेजलधि=ஸமுத்திரக்கறையில் निशिचरेन्द्रानुजाश्रीयमाणः=ராவணன் தம்பியான விபீஷணனுல் ஆச்ரயிக்கப்படுகின்றவராயும் तत्प्रोक्ताम्=அந்த விபீஷணனுல் சொல்லப்பட்ட शत्रुवार्ताम्=சத்ருவின் விருத்தாந்தத்தை रहसि=தனித்த விடத்திலிருந்து निशमयन्=கேட்கின்றவராயும் கொண்டு प्रार्थनापार्थ्यरोषप्रास्ताग्नेयास्त्रतेजस्त्रसदुदधिगिरा=ப்ரார்த்தனை பயன்படாத

தன் மூலமேற்பட்ட கோபத்தினல் விடபட்ட ஆக்னேயாஸ்திரத்தின் தேஜஸ்ஸினல் பயந்த ஸமுத்திரராஜனின் வார்த்தையினல் मध्यमार्गम्=ஸமுத்திரமத்தியில் மார்க்கத்தை लब्धवान्=அடைந்தீர்.

कीशैराशान्तरोपाहृतगिरिनिकरैः सेतुमाधाप्य यातो
यातून्यामर्द्य दंष्ट्रानखशिखरिशिलासालशस्त्रैः स्वसैन्यैः ।
व्याकुर्वन् सानुजस्त्वं समरभुवि परं विक्रमं शक्रजेत्रा
वेगान्नागास्त्रबद्धः पतगपतिगरुन्मारुतैर्मोचितोऽभूः ॥ २५ ॥

(ப-ரை) कीशैः=வானரங்களினல் आशान्तरोपाहृतगिरिनिकरैः=திக்குக்கோடிகளிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட மலைகளின் கூட்டங்களினல் सेतुम्=அணையை आधाप्य=கட்டச்செய்து यातः=அவ்வழியில் சென்றவரும் दंष्ट्रानखशिखरिशिलासालशस्त्रैः=தத்திப்பற்கள் நகங்கள் மலைகள் கற்பாறைகள் தேக்குமரங்கள் இவற்றையே ஆயுதங்களாகவுடைய स्वसैन्यैः=உமது ஸைன்னியங்களினல் यातूनि=ராக்ஷஸர்களை आमर्द्य=பொடிசெய்து सानुजः=தம்பியுடன்கூட समरभुवि=யுத்தபூமியில் परम्=மேலான विक्रमम्=பராக்கிரமத்தை व्याकुर्वन्=வெளிப்படுத்துகின்றவருமான त्वम्=நீர் वेगात्=வேகமாக शक्रजेत्रा=இந்திரஜித்தினல் नागास्त्रबद्धः=நாகாஸ்திரத்தினல் கட்டப்பட்டவராகவும் பிறகு पतगपतिगरुन्मारुतैः=பக்ஷிராஜனன கருடனுடைய இரக்கைகளின் காற்றுகளினல் मोचितः=விடுவிக்கப்பட்டவராகவும் अभूः=ஆனீர். (25) (எ-று)

सौमित्रिस्त्वत्र शक्तिप्रहृतिगळदसुर्वातजानीतशैल-
घ्राणात् प्राणानुपेतो व्यकृणुत कुसृतिश्लाघिनं मेघनादम् ।
मायाक्षोभेषु वैभीषणवचनहृतस्तम्भनः कुम्भकर्णं
सम्प्राप्तं कम्पितोर्वीतलमखिलचमूभक्षिणं व्यक्षिणोस्त्वम् ॥

(ப-ரை) अत्र=இந்த லங்கையில் सौमित्रिस्तु=லக்ஷ்மணனே வெனில் शक्तिप्रहृतिगळदसुः=சக்த்யாயுதத்தின் அடியினல் நழுவின ப்ராணனை யுடையவனகவாகி वातजानीतशैलघ्राणात्=ஹனுமானற் கொண்டுவரப்பட்ட ஓஷதி மலையுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட காற்றை முகர்வதால் प्राणान्=ப்ராணன்களை उपेतः=அடைந்தவராய்க்கொண்டு

कुसृतिश्लाघिनम्=மாயையினல் தன்னைப் புகழ்ந்துகொள்ளுகின்ற मेघनादम्=இந்திரஜித்தை व्यकृणुत=நாசஞ்செய்தார். त्वम्=நீர் मायाक्षोभेषु=மாயையினுலேற்பட்ட கலக்கங்களில் वैभीषणवचनहृतस्तम्भनः=விபீஷண வசனத்தினல் போக்கப்பட்ட மயக்கத்தையுடையவராகவாகி कम्पितोर्वीतलम्=அசையும்படி செய்யப்பட்ட பூதலத்தையுடையவனும், अखिलचमूभक्षिणम्=எல்லா ஸைன்னியங்களேயும் பக்ஷிப்பவனும், सम्प्राप्तम्=யுத்தத்துக்கு வந்தவனுமான कुम्भकर्णम्=கும்பகர்ணனை व्यक्षिणोः=நாசமாக்கினீர். (26) (எ-று)

गृह्णन् जम्भारिसम्प्रेषितरथकवचौ रावणेनानुयुद्ध्यन्
ब्रह्मास्त्रेणास्य भिन्दन् गळततिमबलामग्निशुद्धां प्रगृह्णन् ।
देवश्रेणीवरोज्जीवितसमरमृतैरक्षतैर्ऋक्षसङ्घै-
र्लङ्काभर्त्रा च साकं निजनगरमगाः सप्रियः पुष्पकेण ॥

(ப-ரை) (त्वम् = நீர்) जम्भारिसम्प्रेषितरथकवचौ=இந்திரனுல னுப்பப்பட்ட தேர் கவசம் இவற்றை गृह्णन्=பெற்றுக்கொண்டு रावणेन=ராவணனுடன்கூட अनुयुद्ध्यन्=போர் செய்கின்றவராயும் ब्रह्मास्त्रेण=ப்ரம்ஹாஸ்திரத்தினல் अस्य=இந்த ராவணனுடைய गळततिम्=கழுத்தின் கூட்டத்தை भिन्दन्=பிளந்துகொண்டு अग्निशुद्धाम्=நெருப்பில் முழுகிச் சுத்தையான अबलाम्=பத்னியை प्रगृह्णन्=பெற்றுக்கொள்கின்றவராயும் கொண்டு देवश्रेणीवरोज्जीवितसमरमृतैः=தேவக்கூட்டங்களின் வரங்களினல் பிழைப்பிக்கப்பட்ட போரிலிறந்தவர்களை யுடையவர்களும் अक्षतैः=உடம்பில் காயப்படாதவர்களுமான ऋक्षसङ्घैः=கரடிக்கூட்டங்களுடனும் लङ्काभर्त्रा च=விபீஷணருடனும் साकम्=கூட सप्रियः=ப்ரியையான பத்னியுடன் அல்லது ப்ரியனை லக்ஷ்மணனுடன் கூடினவராய் पुष्पकेण=புஷ்பகவிமானத்தினல் निजनगरम्=சொந்தமான அயோத்தியாநகரத்தை अगाः=அடைந்தீர். (27) (எ-று)

प्रीतो दिव्याभिषेकैरयुतसमधिकान् वत्सरान् पर्यरंसी-
र्मैथिल्यां पापवाचा शिवशिव किल तां गर्भिणीमभ्यहासीः ।
शत्रुघ्नेनार्दयित्वा लवणनिशिचरं प्रार्दयः शूद्रपाशं
तावद्वाल्मीकिगेहे कृतवसतिरुपासूत सीता सुतौ ते ॥

(ப-ரை) (त्वम्=நீர்) दिव्याभिषेकै:=திவ்யங்களான அபிஷேகங்களினால் प्रीत:=ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவராய் अयुतसमधिकान्=பதினாயிரத்துக்கு மேல்பட்டவைகளான वत्सरान्=வருஷங்கள் முழுதும் पर्यरंसी:=ரமித்து வந்தீர். मैथिल्याम्=ஸீதை விஷயத்திலேற்பட்ட पापवाचा=கெட்ட வார்த்தையினால் गर्भिणीम्=கர்ப்பிணியான ताम्=அந்த ஸீதையை अभ्यहासी: किल=காட்டுக்கு விரட்டினீரே? இது शिवशिव!=வெகு வெகு கஷ்டமானது. शत्रुघ्नेन=சத்துருக்னனைக்கொண்டு लवणनिशिचरम्=லவணன் என்ற அஸுரனை घातयित्वा=கொல்லச்செய்து शूद्रपाशम्=தகாதகாரியம் செய்த சூத்திரனை स्वयम्=ஸாக்ஷாத்தாகவே प्राद्य:=நாசஞ்செய்தீர். तावत्=அப்பொழுது वाल्मीकिगेहे=வால்மீகியின் ஆஸ்ரமத்தில் कृतवसति:=செய்யப்பட்ட நிவாஸத்தையுடையவளான ते=உம்முடைய सीता=ஸீதையானவள் सुतौ=இரட்டைப் பிள்ளைகளை उपासूत=பெற்றாள்.

वाल्मीकेस्त्वत्सुतोद्गापितमधुरकृतेराज्ञया यज्ञवाटे
सीतां त्वय्याप्तुकामे क्षितिमविशदसौ त्वञ्च कालार्थितोऽभूः।
हेतोस्सौमित्रिघाती स्वयमथ सरयूमग्ननिश्शेषभृत्यैः
साकं नाकं प्रयातो निजपदमगमो देव वैकुण्ठमाद्यम् ॥ २९ ॥

(ப-ரை) देव!=ஹே கிருஷ்ண! यज्ञवाटे=அஸ்வமேதமண்டபத்தில் त्वत्सुतोद्गापितमधुरकृते:=உமது புத்திரர்களினால் கானம்பண்ணும்படி செய்யப்பட்ட மதுரமான கிருதியை=ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தை, உடையவரான वाल्मीके:=வால்மீகி மஹருஷியினுடைய आज्ञया=ஆக்ஞையினால் त्वयि=நீர் सीताम्=ஸீதையை आप्तुकामे=அடைய விருப்பமுள்ளவராக இருக்கும்பொழுது असौ=இந்த ஸீதையானவள் क्षितिम्=பூமியில் अविशत्=நுழைந்தாள். त्वञ्च=நீரும் कालार्थित:=யமதர்மராஜனால் ஸ்வர்க்காரோஹணத்தையும் பொருட்டு ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவராக अभू:=ஆனீர். हेतो:=*ஒரு காரணத்து

*நாமிருவரும் ரஹஸ்யமாகப் பேசுவதை எவன் பார்ப்பானோ அவன் எவனாயிருந்தாலும் கொன்றுவிடுவேன் என யமன் முன்னிலையில் ப்ரதிக்ஞைசெய்து யமனுடன் ஸ்ரீராமன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது லக்ஷ்மணன் அந்த ப்ரதிக்ஞையை அறியாமல் அங்குவந்து பார்க்க முன்னர் செய்த ப்ரதிக்ஞைப்படி லக்ஷ்மணனை ராமன் கொன்றார் என்பது கருத்து.

க்குவேண்டி सौमित्रिघाती=லக்ஷ்மணனைக் கொன்றவராயும் अथ= பிறகு स्वयम्=தான் सरयूमग्ननिश्शेषभृत्यैस्साकम्=ஸரயூநதியில் முழுகின எல்லா வேலைக்காரர்களுடன்கூட नाकम्=ஸ்வர்க்கத்தை प्रयातः=அடைந்தவராயும்கொண்டு பிறகு आद्यम्=பழமையானதும் निजपदम्=தனதிருப்பிடமுமான वैकुण्ठम्=வைகுண்டத்தை अगमः= அடைந்தீர். (29) (எ-று)

(அ-கை) ஈப்ஸ்வரனுக்குங்கூடச் சரீரபந்தமிருக்குமாயின் அதுபோழ்து ஸம்ஸாரித்துவமன்றோ வரும் எனின்? அவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லுகிறார்—

सोऽयं मर्त्यावतारस्तव खलु नियतं मर्त्यशिक्षार्थमेवं
विश्लेषार्तिर्निरागस्त्यजनमपि भवेत्कामधर्मातिसक्त्या ।
नोचेत्स्वात्मानुभूतेः क्वनु तव मनसो विक्रिया चक्रपाणे
सत्वं सत्वैकमूर्ते पवनपुरपते व्याधुनु व्याधितापान् ॥३०॥

(ப-ரை) एवम्=இவ்விதம் कामधर्मातिसक्त्या = காமம் தர்மம் இவற்றில் அதிகம் பற்று ஏற்படுமாயின் विश्लेषार्तिः=ஸ்திரீவியோகத்தினால் பீடையும் निरागस्त्यजनमपि=குற்றமற்றவளின் பரித்யாகமும் ஸம்பவிக்கும் इति=என मर्त्यशिक्षार्थम्=மனிதனுக்கு அனுஷ்டானமூலம் காண்பிக்கவேண்டியே तव=உம்முடைய सोऽयम्=அந்த இந்த मर्त्यावतारः=மனுஷ்யாவதாரம் ஏற்பட்டது என்பது नियतं खलु = நிஸ்சிதமன்றோ. नो चेत्=இவ்விதமில்லாவிடில் चक्रपाणे != ஹே சக்ரபாணே! स्वात्मानुभूतेः=ஸ்வப்ரகாசசித்ரூபரான तव=உம்முடைய मनसः=மனத்துக்கு विक्रिया=விகாரமானது क्वनु=ஏற்பட இடமேது? सत्वैकमूर्ते !=சுத்தஸத்துவமூர்த்தியுள்ளவரே! पवनपुरपते !=குருவாயூருக்குப் பதியே! सः=அந்த त्वम्=நீர் व्याधितापान्= வியாதிமூலமேற்பட்ட எனது தாபங்களை व्याधुनु=போக்குவீராக.

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் ராமசரித்திரவர்ணனமென்ற
முப்பத்தைந்தாவது தசகம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) द्वादशे रामपुत्रस्य कुशस्यान्वय उच्यते ।
एवमिक्ष्वाकुपुत्रस्य शशादस्येरितोऽन्वयः ॥ १ ॥

अथ द्वादशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—कुशस्य चातिथिस्तस्मान्निषधस्तत्सुतो नभः ।
पुण्डरीकोऽथ तत्पुत्रः क्षेमधन्वाभवत्ततः ॥ १ ॥ देवानीकस्ततोऽनीहः
पारियात्रोऽथ तत्सुतः । ततो बलस्थलस्तस्माद्वज्रनाभोऽर्कसंभवः ॥ २ ॥
खगणस्तत्सुतस्तस्माद्विधृतिश्चाभवत्सुतः । ततो हिरण्यनाभोऽभूद्योगाचा-
र्यस्तु जैमिनेः ॥ ३ ॥ शिष्यः कौशल्य आध्यात्मं याज्ञवल्क्योऽध्यगाद्यतः ।
योगं महोदयमृषिर्हृदयग्रन्थिभेदकम् ॥ ४ ॥ पुष्यो हिरण्यनाभस्य ध्रुवस-

---

(ப—ரை) இந்தப் பன்னிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ராம புத்திரனுன குசனுடைய வம்சமானது சொல்லப்படுகிறது. இவ் விதம் இதுவரை இக்ஷ்வாகு புத்திரரான சசாதனுடைய வம்சமானது சொல்லப்பட்டது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—குசனுடைய புத்திரன் அதிதி. அவனிடமிருந்து நிஷதன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் நபன். அவனுடைய புத்திரன் புண்டரீகன். புண்டரீகனுடைய புத்திரன் க்ஷேமதன்வா. அவனிடமிருந்து தேவானீகன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து அனீஹன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் பாரியாத்ரன். பாரியாத்ரனிடமிருந்து பலன் பிறந்தான். அந்தப் பலனிடமிருந்து ஸ்தலன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து வஜ்ரநாபன் பிறந்தான். இவன் சூரியனுடைய அம்சத்தினின்றுமுண்டானவன். (1-2) வஜ்ரநாபனுடைய புத்திரன் ககணன். அவனிடமிருந்து விதிருதி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஹிரண்யநாபனுண்டானன். இவன் ஜைமினியின் சிஷ்யனும் யோகாசாரியனுமாவான். (3) இந்த ஹிரண்ய நாபனிடமிருந்து கௌஸல்யரான யாக்ஞ்யவல்கியர் மஹத்தான ஸித்தியையுடையதும், அஹங்காரத்தைப் போக்கக்கூடியதுமான அத்யாத்மயோகத்தை அத்யயனஞ்செய்தார்.* (4) ஹிரண்யநாபனுக்குப் புஷ்யன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து துருவஸந்தி பிறந்தான். துருவஸந்தியின் புத்திரன் ஸுதர்சனன். அவனுடைய புத்திரன் அக்னிவர்ணன். அவ

---

*இவரால் யோகயாக்ஞ்யவல்க்யமென்ற யோகக்ரந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

न्धिस्ततोऽभवत् । सुदर्शनोऽथाग्निवर्णः शीघ्रस्तस्य मरुः सुतः ॥ ५ ॥
योऽसावास्ते योगसिद्धः कलापग्राममाश्रितः । कलेरन्ते सूर्यवंशं नष्टं भा-
वयिता पुनः ॥६॥ तस्मात्प्रसुश्रुतस्तस्य सन्धिस्तस्याप्यमर्षणः । महस्वां-
स्तत्सुतस्तस्माद्विश्वसाह्वोऽन्वजायत ॥ ७ ॥ ततः प्रसेनजित्तस्मात्तक्षको
भविता पुनः । ततो बृहद्बलो यस्तु पित्रा ते समरे हतः ॥ ८ ॥ एते ही-
क्ष्वाकुभूपाला अतीताः शृण्वनागतान् । बृहद्बलस्य भविता पुत्रो नाम
बृहद्रणः ॥ ९ ॥ उरुक्रियस्ततस्तस्य वत्सवृद्धो भविष्यति । प्रतिव्योम-
स्ततो भानुर्दिवाको वाहिनीपतिः ॥ १० ॥

னுடைய புத்திரன் சீக்ரன். அவனுக்கு மரு என்ற புத்திரன் பிறந்தான். (5) இந்த மரு யோகஸித்தி பெற்று கலாபம் என்ற க்ராமத்தை யாஸ்ரயித்தவனாய் வஸித்து வருகிறான். இவன் நஷ்டமான சூரியவம்சத்தைக் கலியின் முடிவில் திரும்பவும் உண்டுபண்ணப் போகிறான். (6) அவனிடமிருந்து ப்ரஸுஸ்ருதன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸந்தி. அவனுடைய புத்திரன் அமர்ஷணன். அவனுடைய புத்திரன் மஹஸ்வான். அவனிடமிருந்து விஸ்வஸாஹ்வன் உண்டானான். (7) அவனிடமிருந்து ப்ரஸேனஜித் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து தக்ஷகன் உண்டானான். அவனிடமிருந்து ப்ருஹத்பலனுண்டானான். இந்த ப்ருஹத்பலன் உன்னுடைய பிதாவான அபிமன்யுவினால் போரில் கொல்லப் பட்டான். (8) இவர்கள் சென்றகாலத்திய இக்ஷ்வாகுவம்சத்திய அரசர்களாவர். இனிவரப்போகின்றவர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். பிருஹத்பலனுக்கு ப்ருஹத்ரணன் என்ற புத்திரன் உண்டாகப்போகிறான். (9) அந்த பிருஹத்ரணனிடமிருந்து உருக்ரியனுண்டாகப் போகிறான். அவனுக்கு வத்ஸவிருத்தன் உண்டாகப்போகிறான். அந்த வத்ஸவிருத்தனிடமிருந்து ப்ரதிவ்யோமன் ஜனிக்கப்போகிறான். அவனிடமிருந்து பானு என்பவன் ஜனிக்கப்போகிறான். அவனிடமிருந்து திவாகன் பிறக்கப்போகிறான். அவனிடமிருந்து வாஹினீபதி பிறக்கப்போகிறான். (10)

அவனிடமிருந்து ஸஹதேவனும், ஸஹதேவனிடமிருந்து வீரனும், அவனிடமிருந்து ப்ருஹதஸ்வனும், அவனிடமிருந்து பானு

सहदेवस्ततो वीरो बृहदश्वोऽथ भानुमान्। प्रतीकाश्वो भानुमतः सुप्रतीकोऽथ तत्सुतः ॥ ११ ॥ भविता मरुदेवोऽथ सुनक्षत्रोऽथ पुष्करः। तस्यान्तरिक्षस्तत्पुत्रः सुतपास्तदमित्रजित् ॥ १२ ॥ बृहद्राजस्तु तस्यापि बर्हिस्तस्मात्कृतंजयः। रणंजयस्तस्य सुतः संजयो भविता ततः ॥ १३ ॥ तस्माच्छाक्योऽथ शुद्धोदो लाङ्गलस्तत्सुतः स्मृतः। ततः प्रसेनजित्तस्मात्क्षुद्रको भविता ततः ॥ १४ ॥ रणको भविता तस्मात्सुरथस्तनयस्ततः। सुमित्रो नाम निष्ठान्त एते बार्हद्बलान्वयाः ॥ १५ ॥ इक्ष्वाकूणामयं वंशः सुमित्रान्तो भविष्यति। यतस्तं प्राप्य राजानं संस्थां प्राप्स्यति वै कलौ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे इक्ष्वाकुवंशवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ६ ॥

மானும், பானுமானிடமிருந்து ப்ரதீகாஸ்வனும், அவனிடமிருந்து ஸுப்ரதீகனும், அவனது புத்திரன் மருதேவனும், அவனுக்கு ஸுநக்ஷத்திரனும், அவனுக்குப் புஷ்கரனும் அவனுக்கு அந்தரிக்ஷனும் அவன் புத்திரன் ஸுதபஸ்ஸும் அவனுக்கு அமித்ரஜித்தும் ஜனிக்கப்போகின்றனர். (11–12) அவனுக்கு ப்ருஹத்ராஜனும், அவனுக்குப் பர்ஹிஸ்ஸும், அவனிடமிருந்து கிருதஞ்ஜயனும், அவனுடைய புத்திரன் ரணஞ்ஜயனும், அவனிடமிருந்து ஸஞ்ஜயனும் ஜனிக்கப்போகின்றனர். (13) அந்த ஸஞ்ஜயனிடமிருந்து சாக்யனும், சாக்யனுக்குச் சுத்தோதனும், சுத்தோதனின் புத்திரன் லாங்கலனும், அவனுக்கு ப்ரஸேனஜித்தும், அவனிடமிருந்து க்ஷுத்ரகனும் ஜனிக்கப் போகின்றனர். (14) அவனிடமிருந்து ரணகன் ஜனிக்கப் போகிறான். அந்த ரணகனுக்கு ஸுரதன் புத்திரனாக ஜனிக்கப் போகிறான். அவனுக்கு ஸுமித்ரன் ஜனிக்கப் போகிறான். இவனுடன் ஸூரியவம்சத்தின் முடிவு ஏற்படப்போகிறது. இவர்கள் ப்ருஹத்பலனுடைய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். (15) இக்ஷ்வாகுக்களின் இந்த வம்சமானது ஸுமித்திரனை முடிவில் கொண்டதாக வாகப்போகிறது. அந்த ஸுமித்ரனை அரச

अथ त्रयोदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—निमिरिक्ष्वाकुतनयो वसिष्ठमवृतर्त्विजम् । आरभ्य सत्रं सोऽप्याह शक्रेण प्राग्वृतोऽस्मि भोः ॥ १ ॥ तं निर्वर्त्यागमिष्यामि तावन्मां प्रतिपालय । तूष्णीमासीद्गृहपतिः सोऽपीन्द्रस्याकरोन्मखम् ॥ २ ॥ निमिश्चलमिदं विद्वान्सत्रमारभतात्मवान् । ऋत्विग्भिरपरैस्ताव-

---

ளுக அடைந்து இந்த வம்சமானது கலியில் நாசத்தை யடைந்து விடப்போகிறது. (16) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் இக்ஷ்வாகு வம்சவர்ணனமென்ற பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதிமூன்றுவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) इक्ष्वाकोरेव पुत्रस्य निमेर्वंशस्त्रयोदशे ।
वर्ण्यते जज्ञिरे यत्र ब्रह्मज्ञा जनकादयः ॥ १ ॥

(க-ரை) எந்த வம்சத்தில் ப்ரம்ஹக்ஞானிகளான ஜனகாதிகள் ஜனித்தனரோ இக்ஷ்வாகுவினுடைய புத்திரராகவேயுள்ள அந்த நிமியின் வம்சமானது இந்தப் பதிமூன்றுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—இக்ஷ்வாகுவின் புத்திரனுன நிமி ஸத்ரயாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கி வஸிஷ்டரை ருத்விக்காக வரித்தார். அவ்விதம் வரிக்கப்பட்ட அவர் ஓய் அரசரே! உமக்கு முன்னரே நான் இந்திரனுல் வரிக்கப்பட்டேன். ஆகவே அதை முடித்துக்கொண்டு வருகிறேன். அதுவறை என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிரும் என்றுர். கிருஹபதியான நிமிமௌனமாக இருந்தார். வஸிஷ்டரும் இந்திரனுடைய யாகத்தைச் செய்து வந்தார். (1-2) இந்த ஜீவிதமானது நிலேத்ததன்று என்பதை யறிந்த விவேகியான நிமியானவர் எதுவரை குருவானவர் வரவில்லேயோ அதற்குள் வேறு ருத்விக்குகளேக்கொண்டு ஸத்ரயாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினுர். (3) இந்திரனுடைய யாகத்

न्नागमद्यावता गुरुः ॥ ३ ॥ शिष्यव्यतिक्रमं वीक्ष्य निर्वर्त्य गुरुरागतः । अशपत्पतताद्देहो निमेः पण्डितमानिनः ॥ ४ ॥ निमिः प्रति ददौ शापं गुरवेऽधर्मवर्तिने । तवापि पतताद्देहो लोभाद्धर्ममजानतः ॥ ५ ॥ इत्युत्ससर्ज स्वं देहं निमिरध्यात्मकोविदः । मित्रावरुणयोर्जज्ञे उर्वश्यां प्रपितामहः ॥ ६ ॥ गन्धवस्तुषु तद्देहं निधाय मुनिसत्तमाः । समाप्ते सत्रयागेऽथ देवानूचुः समागतान् ॥ ७ ॥ राज्ञो जीवतु देहोऽयं प्रसन्नाः प्रभवो यदि । तथेत्युक्तो निमिः प्राह मा भून्मे देहबन्धनम् ॥ ८ ॥ यस्य योगं न वाञ्छन्ति वियोगभयकातराः । भजन्ति चरणाम्भोजं मुनयो हरिमेधसः ॥ ९ ॥

தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பிவந்த குருவான வஸிஷ்டர் சிஷ்யன் செய்த அன்யாயத்தை கண்டு பொறுதவராய் பண்டிதனுகத் தன்னை எண்ணிக் சொண்ட நிமியின் தேஹமானது விழக்கடவது எனச் சபித்தார். (4) நிமியும் அதர்மத்திலிருக்கின்ற குருவையும் பொருட்டு லோபத்திஞல் தர்மத்தை யறியாதவரான உம்முடைய தேஹமும் விழக்கடவது எனப் பதில் சாபத்தைக் கொடுத்தான். (5) ஆத்மதத்துவ பண்டிதனுன நிமி இவ்விதம் பதில்சாபத்தைக் கொடுத்துவிட்டு தனது தேஹத்தை விட்டுவிட்டான். எனது ப்ரபிதாமஹரான வஸிஷ்டரோ ஊர்வசியைக் கண்டதும் நழுவினதும் குடத்தில் விடப்பட்டதுமான மித்ரர் வருணர் இவர்களுடைய வீரியத்திலிருந்து ஜனித்தார். (6) பிறகு முனிஸ்ரேஷ்டர்கள் அந்த நிமியின் தேஹத்தை மணமுள்ள வஸ்துக்கள் நிறைந்த பாத்திரத்தில் போட்டுவைத்து ஸத்திரயாகமானது முடிந்ததும் அங்கு வந்தவர்களான தேவர்களைப் பார்த்து "ப்ரபுக்களான ஹே தேவர்காள்! நீங்கள் ப்ரஸன்னர்களாக இருப்பது உண்மையானுல் அரசனின் தேஹமானது ஜீவிக்கக்கடவது" என்று சொல்லினர். "அவ்விதமே ஆகுக" எனத் தேவர்களால் சொல்லப்பட்டபொழுது நிமியானவன் "வியோகபயத்தால் நடுங்கின முனிகள் எந்தத் தேஹத்தினுடைய சேர்க்கையை விரும்பாதவர்களாய் ஹரிமேதஸ்ஸினுடைய=சூரியன்போல ப்ரகாசிக்கின்ற புத்தியையுடைய, அதாவது:—ஸர்வக்ஞரான விஷ்ணுவினுடைய, சரணுரவிந்தத்தைப் பஜிக்கின்றனரோ அந்தத் தேஹபந்தனமானது எனக்கு வேண்

देहं नावरुरुत्सेऽहं दुःखशोकभयावहम् । सर्वत्रास्य यतो मृत्युर्मत्स्यानामुदके यथा ॥ १० ॥ देवा ऊचुः—विदेह उष्यतां कामं लोचनेषु शरीरिणाम् । उन्मेषणनिमेषाभ्यां लक्षितोऽध्यात्मसंस्थितः ॥ ११ ॥

अराजकभयं नृणां मन्यमाना महर्षयः । देहं ममन्थुः स्म निमेः कुमारः समजायत ॥ १२ ॥ जन्मना जनकः सोऽभूद्वैदेहस्तु विदेहजः । मिथिलो मथनाज्जातो मिथिला येन निर्मिता ॥ १३ ॥ तस्मादुदावसुस्तस्य पुत्रोऽभून्नन्दिवर्धनः । ततः सुकेतुस्तस्यापि देवरातो महीपते ॥ १४ ॥ तस्माद्बृहद्रथस्तस्य महावीर्यः सुधृतिपिता । सुधृतेर्धृष्टकेतुर्वै हर्यश्वोऽथ

டாம்" என்றார். (7–9) மீன்களுக்கு ஜலத்திற்போல இந்தத் தேஹத்துக்கு நாலாபக்கத்திலிருந்தும் மிருத்யுவானது எக்காரணம் பற்றி உண்டாகின்றதோ அக்காரணம்பற்றித் துக்கம் சோகம் பயம் இவற்றைத் தருகின்ற தேஹத்தை நான் அடைய விரும்பமாட்டேன் என்றார். (10) தேவர்கள் சொல்லலுற்றனர்—'சரீரத்திலிருந்துகொண்டு மூடுதல் திறத்தல் இவற்றினால் காணப்பட்டவனாய் சரீரிகளின் லோசனங்களில் தேஹமில்லாமலே இஷ்டப்படி வஸிப்பாயாக' என்றனர். (11)

மஹருஷிகள், மனிதர்களுக்கு அரசனில்லாவிடில் பயமுண்டாகும் என்பதை ஆலோசித்துக் கொண்டு நிமியின் தேஹத்தைக் கடைந்தனர். அதிலிருந்து குமாரனுண்டானான். (12) அந்தக் குமாரன் பிறரிடம் காணப்படாத ஜன்மமுள்ளவனாயிருப்பதால் ஜனகனென்றும், விதேஹனான நிமியினிடமிருந்துண்டானதுபற்றி வைதேஹன் என்றும், சரீரத்தின் கடைதலிலிருந்துண்டானது பற்றி மிதிலன் என்றும், மிதிலாபட்டினம் இவனால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதானதுபற்றி இவன் மிதிலனென்றுமாகச் சொல்லப்பட்டான். (13) ஹே மஹீபதே! அவனிடமிருந்து உதாவஸு பிறந்தான். நந்திவர்த்தனன் அவனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸுகேது பிறந்தான். அவனுக்குத் தேவராதன் பிறந்தான். (14) அந்தத் தேவராதனிடமிருந்து ப்ருஹத்ரதன் பிறந்தான். அவனுக்கு மஹாவீரியன் பிறந்தான். அந்த மஹாவீரியன் ஸுத்ருதி என்பவனின் பிதா. ஸுத்ருதிக்குத்திருஷ்டகேது

मरुस्ततः ॥ १५ ॥ मरोः प्रतीपकस्तस्माज्जातः कृतिरथो यतः । देवमीढ-
स्तस्य सुतो विसृतोऽथ महाधृतिः ॥ १६ ॥ कृतिरातस्ततस्तस्मान्महारो-
माथ तत्सुतः । स्वर्णरोमा सुतस्तस्य ह्रस्वरोमा व्यजायत ॥ १७ ॥ ततः
सीरध्वजो जज्ञे यज्ञार्थं कर्षतो महीम् । सीता सीराग्रतो जाता तस्मा-
त्सीरध्वजः स्मृतः ॥ १८ ॥ कुशध्वजस्तस्य पुत्रस्ततो धर्मध्वजो नृपः ।
धर्मध्वजस्य द्वौ पुत्रौ कृतध्वजमितध्वजौ ॥ १९ ॥ कृतध्वजात्केशिध्वजः
खाण्डिक्यस्तु मितध्वजात् । कृतध्वजसुतो राजन्नात्मविद्याविशारदः ॥

खाण्डिक्यः कर्मतत्त्वज्ञो भीतः केशिध्वजाद्द्रुतः । भानुमांस्तस्य
पुत्रोऽभूच्छतद्युम्नस्तु तत्सुतः ॥२१॥ शुचिस्तत्तनयस्तस्मात्सनद्वाजस्ततोऽ

பிறந்தான். அவனுக்கு ஹர்யஶ்வன் பிறந்தான். அவனுக்கு மரு என்பவன் பிறந்தான். (15) மருவுக்கு ப்ரதீபகன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து கிருதிரதன் உண்டானன். இவனிடமிருந்து தேவமீடனுண்டானன். அவனுடைய புத்திரன் விஶ்ருதன். அவனுடைய புத்திரன் மஹாத்ருதி. (16) மஹாத்ருதிக்கு கிருதிராதன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து மஹாரோமா பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸ்வர்ணரோமா. ஹ்ரஸ்வரோமா என்பவன் அவனுக்குப் புத்திரனுக உண்டானன். (17) ஹ்ரஸ்வரோமாவினிட மிருந்து ஸீரத்வஜன் பிறந்தான். யாகத்துக்கு வேண்டி பூமியை உழுகின்ற அவனுக்குக் கலப்பையின் நுனியிலிருந்து ஸீதை தென்பட்டாள். அதைபற்றியே அவன் ஸீரத்வஜன் எனச்சொல்லப்பட்டான். (18) அவனுடைய புத்திரன் குசத்வஜன். அவனிடமிருந்து தர்மத்வஜன் என்ற அரசன் பிறந்தான். தர்மத்வஜனுக்கு கிருதத்வஜன், மிதத்வஜன் என இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். (19) கிருதத்வஜனிடமிருந்து கேசித்வஜன் பிறந்தான். மிதத்வஜனிடமிருந்து காண்டிக்யன் பிறந்தான். ஹே ராஜன்! கிருதத்வஜனின் புத்திரனுன கேசித்வஜன் ஆத்மவித்யையில் நிபுணனுக விருந்தான். (20)

கர்மதத்துவமறிந்தவனுன காண்டிக்யன் கேசித்வஜனிடமிருந்து பயந்து ஓடிவிட்டான். அந்தக் கேசித்வஜனுக்குப் பானுமான் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனது புத்திரன் சததயும்னன். (21) அவனுடைய புத்திரன் சுசி. அவனிடமிருந்து ஸனத்வா

भवत् । ऊर्ध्वकेतुः सनद्वाजादजोऽथ पुरुजित्सुतः ॥ २२ ॥ अरिष्टनेमिस्त-
स्यापि श्रुतायुस्तत्सुपार्श्वकः । ततश्चित्ररथो यस्य क्षेमधिर्मिथिलाधिपः
॥ २३ ॥ तस्मात्समरथस्तस्य सुतः सत्यरथस्ततः । आसीदुपगुरुस्त-
स्मादुपगुप्तोऽग्निसंभवः ॥ २४ ॥ वस्वनन्तोऽथ तत्पुत्रो युयुधो यत्सुभा-
षणः । श्रुतस्ततो जयस्तस्माद्विजयोऽस्मादृतः सुतः ॥ २५ ॥ शुनक-
स्तत्सुतो जज्ञे वीतिहव्यो धृतिस्ततः । बहुलाश्वो धृतेस्तस्य कृतिरस्य महा
वशी ॥ २६ ॥ एते वै मैथिला राजन्नात्मविद्याविशारदाः । योगेश्वरप्रसा-
देन द्वन्द्वैर्मुक्ता गृहेष्वपि ॥ २७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे निमिवंशानुवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥

ஜன் பிறந்தான். அதன் பிறகு ஸனத்வாஜனிடமிருந்து ஊர்த்வ கேதுபிறந்தான். அவனிடமிருந்து அஜன் பிறந்தான். புருஜித் என்பவன் அஜனின் புத்திரன். (22) அவனுக்கு அரிஷ்டநேமி பிறந்தான். அவனுக்கு ஶ்ருதாயு என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸுபார்ஶ்வகன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து சித்திரதன் பிறந்தான். இவனுக்கு மிதிலைக்கதிபதியான க்ஷேமதி என்பவன் பிறந்தான். (23) அவனிடமிருந்து ஸமரதன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸத்யரதன். அவனிடமிருந்து உபகுரு பிறந்தான். அவனிடமிருந்து உபகுப்தன் ஜனித்தான். இவன் அக்னியினது அம்சமாவான். (24) அந்த உபகுப்தனிடமிருந்து வஸ்வனந்தன் ஜனித்தான். அவன் புத்திரன் யுயுதன். இவனது புத்திரன் ஸுபாஷணன். அவனிடமிருந்து ஶ்ருதன் உண்டானான். அவனிடம் ஜயன் ஜனித்தான். அவனிடமிருந்து விஜயன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ருதன் என்ற புத்திரனுண்டானான். (25) அவனுடைய புத்திரன் சுனகன். அவனுடைய புத்திரன் வீதிஹவ்யன். அவனிடமிருந்து திருதி பிறந்தான். திருதியினிடமிருந்து பகுளாஶ்வன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் கிருதி. அவனுடைய புத்திரன் மஹாவசீ. (26) ஹே ரா

अथ चतुर्दशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अथातः श्रूयतां राजन्वंशः सोमस्य पावनः ।
यस्मिन्नैलादयो भूपाः कीर्त्यन्ते पुण्यकीर्तयः ॥ १ ॥ सहस्रसिरसः पुंसो

ஜன்! இந்த மைதிலர் யாவரும் ஆத்மவித்யையில் தேர்ச்சிபெற்றவர்களாகவும், கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்திலிருந்தபோதிலுங்கூட யோகேஸ்வரர்களான யாக்ஞ்யவல்க்யர் முதலியோரின் ப்ரஸாதத்தினால் சீதம் உஷ்ணம் முதலியத்வந்தங்களினால் விடுபட்டவர்களாகவுமே இருந்தனர். (27) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
நிமிவம்சானுவர்ணனமென்ற பதிமூன்றுவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

(அ—கை) चतुर्दशादिभिः सोमवंशमाह समासतः ।
यस्मिन्नैळादयो भूपाः कीर्त्यन्ते पुण्यकीर्तयः ॥ १ ॥
चतुर्दशे गुरोः पत्न्यां तारायां सोमजाद्बुधात् ।
जातश्चैळः षडूर्वश्यामायुमुख्यानजीजनत् ॥ २ ॥

(க—ரை) இந்தப் பதினான்காவது அத்தியாயம் முதல் ஸ்கந்தம் முடியும்வரையுள்ள பதினேரு அத்தியாயங்களினால் சந்திரவம்சமானது சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சந்திரவம்சத்தில் புண்ணிய கீர்த்திகளான ஐளன் முதலிய அரசர்கள் சொல்லப்படுகின்றனர். (1) இந்தப் பதினான்காவது அத்தியாயத்தில் குருவின் பத்னியான தாரையினிடத்தில் சந்திரன் மூலமுண்டான புதனிடமிருந்து பிறந்த ஐளன் ஊர்வசியினிடத்தில் ஆயுமுதலிய ஆறு புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினனெனச் சொல்லப்படுகிறது. (2)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜன்! எந்த வம்சத்தில் புண்ணிய கீர்த்திகளான ஐளன்முதலிய அரசர்கள் சொல்லப்படுகின்றனரோ பரிசுத்தமான சந்திரனுடைய அந்தவம்சமானது இதன்பிறகு உன்னால் கேட்கப்படட்டும். (1) ஆயிரக்கணக்கான தலை

नाभिह्रदसरोरुहात् । जातस्यासीत्सुतो धातुरत्रिः पितृसमो गुणैः ॥ २ ॥ तस्य दृग्भ्योऽभवत्पुत्रः सोमोऽमृतमयः किल । विप्रौषध्युडुगणानां ब्रह्मणा कल्पितः पतिः ॥ ३ ॥ सोऽयजद्राजसूयेन विजित्य भुवनत्रयम् । पत्नीं बृहस्पतेर्दर्पात्तारां नामाहरद्बलात् ॥ ४ ॥ यदा स देवगुरुणा याचितोऽभीक्ष्णशो मदात् । नात्यजत्तत्कृते जज्ञे सुरदानवविग्रहः ॥ ५ ॥ शुक्रो बृहस्पतेर्द्वेषादग्रहीत्सासुरोडुपम् । हरो गुरुसुतं स्नेहात्सर्वभूतगणावृतः ॥ ६ ॥ सर्वदेवगणोपेतो महेन्द्रो गुरुमन्वगात् । सुरासुरविनाशोऽभूत्सम-

---

களையுடைய புருஷனுடைய (நாராயணனுடைய) நாபியாகிற மடுவிலிருக்கின்ற தாமரஸ புஷ்பத்திலிருந்துண்டான ப்ரம்ஹதேவனுக்குக் குணங்களினால் பிதாவுக்கொப்பான அத்ரி என்ற புத்திரர் பிறந்தார். (2) அந்த அத்ரியினுடைய ஆனந்தக் கண்ணீர்களிலிருந்து அமிருதமயனான ஸோமன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான் அன்றோ. அவன் ப்ராம்ஹணர் ஓஷதிகள் நக்ஷத்திரகணங்கள் இவற்றுக்குப் பதியாக ப்ரம்ஹதேவனால் செய்யப்பட்டான். (3) அந்த ஸோமன் மூவ்வுலகையும் ஜயித்து ராஜஸூயயாகத்தினால் ஈஸ்வரனை யாராதித்தான். அதன் மூலமேற்பட்ட கொழுப்பினால் ப்ருஹஸ்பதியின் பத்னியான தாரையைப் பலாத்காரமாக அபஹரித்தான். (4) தேவகுருவினால் அடிக்கடி யாசிக்கப்பட்டபோதிலுங் கூட அவன் மதத்தினால் அவளை எப்பொழுது விடாதிருந்தானோ அப்பொழுது அவள் நிமித்தமாக தேவாஸுரயுத்தமானது ஏற்பட்டது. (5) சுக்கிராசாரியர் ப்ருஹஸ்பதியினிடமுள்ள த்வேஷம் காரணமாய் அஸுரர்களுடன்கூட சந்திரனை யாஶ்ரயித்தார். மஹாதேவன் எல்லாப் பூதகணங்களாலும் சூழப்பட்டவராய் *குருவான அங்கிரஸ்ஸின் புத்திரரான ப்ருஹஸ்பதியை ஸ்னேஹங்காரணமாய் ஆஶ்ரயித்தார். (6) மஹேந்திரன் எல்லாத்

---

* மஹாதேவன் அங்கிரஸ்ஸினிடமிருந்து ஒருஸமயம் வித்யையை யடைந்ததாகப் புராணாந்தரப்ரஸித்தி இருக்கிறது. அதாவது:—ஸதீதேவியானவள் தனது சரீரத்தை விட்டபொழுது சோகத்தினால் அறிவிழந்தவர் போலிருக்கும் மஹாதேவனுக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுப்ரேரிதரான அங்கிரஸ்ஸு அவரது ஸ்வரூபக்ஞானத்தை ஞாபகப்படுத்தினார். இதிலிருந்து அங்கிரஸ் மஹாதேவனுக்கு ஒருவாறு குருவாகிறார் என்றுகொள்ளவும்.

रस्तारकामयः ॥ ७ ॥ निवेदितोऽथाङ्गिरसा सोमं निर्भर्त्स्य विश्वकृत्। तारां स्वभर्त्रे प्रायच्छदन्तर्वत्नीमवैत्पतिः ॥ ८ ॥

त्यज त्यजाशु दुष्प्रज्ञे मत्क्षेत्रादाहितं परैः। नाहं त्वां भस्मसात्कुर्यां स्त्रियं सान्तानिकः सति ॥ ९ ॥ तत्याज व्रीडिता तारा कुमारं कनकप्रभम्। स्पृहामाङ्गिरसश्चक्रे कुमारे सोम एव च ॥ १० ॥ ममायं न तवेत्युच्चैस्तस्मिन्विवदमानयोः। प्रपच्छुर्ऋषयो देवा नैवोचे व्रीडिता तु सा ॥११॥ कुमारो मातरं प्राह कुपितोऽलीकलज्जया। किं न वोचस्यसद्वृत्ते आत्मावद्यं वदाशु मे ॥ १२ ॥ ब्रह्मा तां रह आहूय समप्राक्षीच्च सान्त्वयन्। सो-

---

தேவகணங்களுடனும் கூடினவனுய் குருவை யாஶ்ரயித்தான். தேவாஸுரர்களுக்கு நாசத்தைத் தரக்கூடிய தாரையை நிமித்தமாகக் கொண்ட சண்டையானது உண்டாயிற்று. (7) பிறகு அங்கிரஸ்ஸினுல் விக்ஞாபிக்கப்பட்டவரான ப்ரம்ஹதேவன் சந்திரனைத் திட்டிவிட்டுத் தாரையை அவளுடைய சொந்த பர்த்தாவினிடத்தில் சேர்ப்பித்தார். பதியான குரு அவள் கர்ப்பிணியாக இருப்பதை யறிந்தார். (8)

ஹே கெட்ட அறிவையுடையவளே! பிறர்களினுல் உண்டு பண்ணப்பட்ட கர்ப்பத்தை எனக்குச் சொந்தமான க்ஷேத்திரத்திலிருந்து சீக்கிரமாக வெளிப்படுத்து, வெளிப்படுத்து. ஹே ஸதி! ஸந்தானத்தில் விருப்பமுள்ளவனுன நான் ஸ்திரீயான உன்னைச் சாம்பலாக்கமாட்டேன். நீ பயப்படவேண்டாம் என்ருர். (9) தாரையானவள் வெட்கத்தை யடைந்தவளாய் பொன்னிறமுள்ள குமாரனை வயிற்றிலிருந்து வெளிப்படுத்தினுள். குமாரனிடத்தில் ப்ருஹஸ்பதியும் ஆசைப்பட்டார். சந்திரனும் ஆசைப்பட்டான். (10) இக்குழந்தையானது என்னுடையதே யொழிய உன்னுடையதல்ல என உறத்து இருவரும் அக்குழந்தை விஷயமாகச் சண்டை யிடும்பொழுது ருஷிகளும் தேவர்களும் தாரையை ப்ரஶ்னஞ் செய்ததற்கு அந்தத் தாரை வெட்கத்தை யடைந்தவளாய் பதில் சொல்லவே இல்லை. (11) குமாரன் பொய்மூலமேற்பட்ட லஜ்ஜையினுல் கோபத்தை யடைந்தவனுய் தாயைப் பார்த்து ஹே கெட்ட நடத்தையுள்ளவளே! ஏன் பதில் சொல்லா திருக்கின்றனை?

मस्येत्याह शनकैः सोमस्तं तावदग्रहीत् ॥ १३ ॥ तस्यात्मयोनिरकृत बुध इत्यभिधां नृप । बुद्ध्या गम्भीरया येन पुत्रेणापोडुराण्मुदम् ॥ १४ ॥ ततः पुरूरवा जज्ञे इलायां य उदाहृतः । तस्य रूपगुणौदार्यशीलद्रविणविक्रमान् ॥ १५ ॥ श्रुत्वोर्वशीन्द्रभवने गीयमानान्सुरर्षिणा । तदन्तिकमुपेयाय देवी स्मरशरार्दिता ॥ १६ ॥ मित्रावरुणयोः शापादापन्ना नरलोकताम् । निशम्य पुरुषश्रेष्ठं कन्दर्पमिव रूपिणम् ॥ १७ ॥ धृतिं विष्टभ्य ललना उपतस्थे तदन्तिके । स तां विलोक्य नृपतिर्हर्षेणोत्फुल्ललोचनः । उवाच श्लक्ष्णया वाचा देवीं हृष्टतनूरुहः ॥ १८ ॥

ஆத்மதோஷத்தைச் சீக்கிரம் என்னிடம் சொல்லு என்ருன்.(12) ப்ரம்ஹதேவன் அவளை ரஹஸ்யத்தில் அழைத்துச் சென்று தேருதல் கூறி ப்ரஶ்னஞ்செய்தார். இக்குமாரன் சந்திரனுக்குப் பிறந்தான் என மெதுவாகச் சொன்ளுள். அப்பொழுது சந்திரன் அந்தக் குமாரனைக் கிரஹித்தான். (13) ஹே ந்ருப! ப்ரம்ஹதேவன் கம்பீரமான=ஸதஸத்விசார ஸமர்த்தமான, புத்தியுடன் கூடியிருப்பதைக் கண்டு அந்தக் குமாரனுக்குப் புதன் என்ற பெயரையிட்டார். அத்தகைய புத்தியுடன்கூடின இந்தப் புத்திரனுல் சந்திரன் ஸந்தோஷத்தை யடைந்தான். (14) அந்தப் புதனிடமிருந்து இளை என்பவளிடத்தில் எந்தப் புரூரவஸ் உண்டானுனே அவன் முன்னமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறுன். இந்திரனுடைய வீட்டில் தேவருஷியான நாரதரால் கானஞ்செய்யப்படுகின்ற அந்தப் புரூரவஸ்ஸின் ரூபம் குணம் ஔதார்யம் சீலம் பணம் பராக்கிரமம் இவற்றைக் கேட்டு தேவியான ஊர்வசியானவள் காமபாணத்தினுல் பீடிக்கப்பட்டவளாய் அவனுடைய அருகில் வந்து சேர்ந்தாள். (15–16) மித்ராவருணர்களின் சாபத்தினுல் மனுஷ்யபாவத்தை யடைந்தவளாய்க் கொண்டு ரூபத்துடன்கூடின மன்மதனைப் போலிருக்கும் புருஷஶ்ரேஷ்டனைக் கண்டு அந்த ஸ்திரீயானவள் தைரியத்தை நிலைநிருத்திக்கொண்டு அந்தப் புரூரவஸ்ஸின் அருகில் வந்தாள். அந்த அரசன் அவளைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தினுல் மலர்ந்த கண்களை யுடையவனுயும் மயிர்க்கூச்சலை யுடையவனுயும்கொண்டு மெதுவான வார்த்தையினுல் தேவியைச் சொல்லலுற்ருன். (17–18)

राजोवाच—स्वागतं ते वरारोहे आस्यतां करवाम किम्। संरमस्व मया साकं रतिर्नौ शाश्वतीः समाः ॥ १९ ॥ ऊर्वश्युवाच—कस्यास्त्वयि न सज्जेत मनो दृष्टिश्च सुन्दर। यदङ्गान्तरमासाद्य च्यवते ह रिरंसया ॥ २० ॥ एतावुरणकौ राजन्न्यासौ रक्षस्व मानद। संरंस्ये भवता साकं श्लाघ्यः स्त्रीणां वरः स्मृतः ॥ २१ ॥ घृतं मे वीर भक्ष्यं स्यान्नेक्षे त्वाऽन्यत्र मैथुनात्। विवाससं तत्तथेति प्रतिपेदे महामनाः ॥ २२ ॥ अहो रूपमहो भावो नरलोकविमोहनम्। को न सेवेत मनुजो देवीं त्वां स्वय-

அரசன் (புரூரவஸ்) சொல்லலுற்றான்—ஹே வராரோஹே! உன்னுடைய வரவு நல்வரவாகுக. இங்கு உட்காரு. நாம் என்ன செய்யவேண்டும். என்னுடன்கூட ரமிப்பாயாக. நம்மிருவருக்குமுள்ள ரதியானது பல ஆண்டுகள் முடிய இருக்கட்டும் என்றான். (19) ஊர்வசீ சொல்லலுற்றாள்—ஹே ஸுந்தர! ஹே அங்க! எக்காரணம்பற்றி என்னுடைய மனதே உன்னுடைய மார்பின் மத்யத்தையடைந்து ரமிக்கவேண்டுமென்ற ஆவலினால் அவ்விடம் விட்டு விலகாதிருக்கின்றதோ அக்காரணம்பற்றி எவளுடைய மனதும் கண்ணும்தான் உன்னிடத்தில் பற்றையடையாதிருக்கும். (20) ஹே ராஜன்! ஹே மானத! அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட இந்த ஆட்டுக் குட்டிகளைக் காப்பாற்றும். உம்முடன்கூட நான் ரமிக்கிறேன். எவன் சிறந்தவனோ அவனே ஸ்திரீகளுக்கு வரனாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறான். (21) ஹே வீர! எனக்கு நெய்யே ஆஹாரமாகும். மைதுனஸமயம் தவிர வேறுஸமயத்தில் உம்மை வஸ்திரமற்றவராக நான் பார்க்கமாட்டேன் என்றாள். பெரிய மனதுபடைத்த அவன் அவ்விதமே ஆகட்டுமென அங்கீகரித்தான். (22) *தபஸ்விகளின் கூட்டத்துக்குக்கூட மோஹத்தைத் தரக்கூடிய உனது ரூபம் வெகு ஆச்சரியமானது. உன்னுடைய சிருங்காராதிபாவமோ அதைவிட வெகு ஆச்சரியமானது. இப்படி இருக்கத் தானாகவே வந்தவளும் தேவியுமான உன்னை எந்த மனி

* नरलोकविमोहनम्=என்பது மூலம். இதற்கு न रीयन्ते स्रवन्ति रेतो रूपेणेति नरास्तपस्विनः, तेषां लोकः=समूहः तं विमोहयतीति नरलोकविमोहनम् என்ற வம்சீதரீய வியாக்கியானப்படி உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

मागताम् ॥ २३ ॥ तया स पुरुषश्रेष्ठो रमयन्त्या यथाऽर्हतः । रेमे सुरवि-
हारेषु कामं चैत्ररथादिषु ॥ २४ ॥ रममाणस्तया देव्या पद्मकिंजल्कगन्ध-
या । तन्मुखामोदमुषितो मुमुदेऽहर्गणान्बहून् ॥ २५ ॥

अपश्यन्नुर्वशीमिन्द्रो गन्धर्वान्समचोदयत् । उर्वशीरहितं मह्यमा-
स्थानं नातिशोभते ॥ २६ ॥ ते उपेत्य महारात्रे तमसि प्रत्युपस्थिते ।
उर्वश्या उरणौ जह्रुर्न्यस्तौ राजनि जायया ॥ २७ ॥ निशम्याक्रन्दितं देवी
पुत्रयोर्नीयमानयोः । हतास्म्यहं कुनाथेन नपुंसा वीरमानिना ॥ २८ ॥
यद्विश्रम्भादहं नष्टा हतापत्या च दस्युभिः । यः शेते निशि सन्त्रस्तो यथा

தன் தான் ஸேவிக்காதிருப்பான். (23) புருஷஶ்ரேஷ்டனான அந்தப் புரூரவஸ் ரமிக்கின்ற அவளுடன்கூட மரியாதையாகவே தேவர்கள் விளையாடுமிடங்களான சைத்ரதமென்ற குபேரனுடைய உத்யானவனம் முதலியவிடங்களில் அவளுடைய இஷ்டப்படி ரமித்து வந்தான். (24) தாமரஸபுஷ்பத்திலுள்ள தாதினுடையது போன்ற மணமுள்ளவளான அந்தத் தேவியுடன் ரமிக்கின்றவனான அரசன் அவளுடைய வாயிலிருந்து வெளியில் வீசுகின்ற மணத்தினால்மயக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு வெகுநாட்களின் கூட்டங்கள் முழுதும் ஸந்தோஷித்து வந்தான். (25)

இந்திரன் ஊர்வசியைக் காணுதவனாய் "ஊர்வசியில்லாத என்னுடைய ஆஸ்தானமானது அதிகம் சோபிக்கவேயில்லை" எனச் சொல்லிக் கந்தர்வர்களை அனுப்பினான். (26) அவர்கள் நடுஇரவில் இருள்வந்து சூழ்ந்துகொண்டபொழுது மெதுவாக வந்து ஜாயையான ஊர்வசியினால் அரசனிடத்தில் அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்ட ஆடுகளைத் திருடிச் சென்றுவிட்டனர். (27) இழுத்துச் செல்லப்படுகின்ற புத்திரதுல்யங்களான ஆடுகளின் சப்தத்தைத் தேவியானவள் கேட்டு வீரன் என்ற அஹங்காரமுள்ளவனும் நபும்ஸகனுமான கெட்ட நாதனால் அந்தோ நான் கெட்டுவிட்டேனே. (28) இவனிடமுள்ள நம்பிக்கையினாலன்றோ நான் திருடர்களினால் அபஹரிக்கப்பட்ட குழந்தைகளை யுடையவளாய் நாசமாகி விட்டேன். ஸ்திரீபோலப் பயந்தவனாய் எவன் இரவில் படுத்திருக்கின்றானோ இவன் பகலில்தான் புருஷன். இரவில் அல்ல என்

नारी दिवा पुमान् ॥ २९ ॥ इति वाक्सायकैर्विद्धः प्रतोत्रैरिव कुञ्जरः । निशि निस्त्रिंशमादाय विवस्त्रोऽभ्यद्रवद्रुषा ॥ ३० ॥ ते विसृज्योरणौ तत्र व्यद्योतन्त स्म विद्युतः । आदाय मेषावायान्तं नग्नमैक्षत सा पतिम् ॥३१॥ ऐलोऽपि शयने जायामपश्यन्विमना इव । तच्चित्तो विह्वलः शोचन्बभ्रामोन्मत्तवन्महीम् ॥ ३२ ॥ स तां वीक्ष्य कुरुक्षेत्रे सरस्वत्यां च तत्सखीः । पञ्च प्रहृष्टवदनाः प्राह सूक्तं पुरूरवाः ॥ ३३ ॥ अहो जाये तिष्ठ तिष्ठ घोरे न त्यक्तुमर्हसि । मां त्वमद्याप्यनिर्वृत्य वचांसि कृणवावहै ॥ ३४ ॥ सुदेहोऽयं पतत्यत्र देवि दूरं हृतस्त्वया । खादन्त्येनं वृका गृध्रास्त्वत्प्रसादस्य नास्पदम् ॥ ३५ ॥

ளுள். (29) இவ்விதம் மாவெட்டிகளினுல் யானைபோல வாக்யங்களாகிற பாணங்களினுல் அடிக்கப்பட்ட அரசன் இரவில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு இடையில் வஸ்திரமற்றவனுய் கோபத்துடன் எதிர்த்து ஓடிவந்தான். (30) அவர்கள் ஆடுகளை விட்டுவிட்டு சென்றனர். அந்த ஸமயத்தில் மின்னல்கள் ப்ரகாசித்தன. ஆடுகளை எடுத்துக்கொண்டு வஸ்திரமில்லாதவனுய் வரும் பதியை அவள் கண்டாள். (31) ஐளனும் படுக்கையில் பத்னியைக் காணுதவனுய் மனதை இழந்தவன்போல கலங்கி அவளிடம் சென்ற சித்தமுள்ளவனுய் சோகித்துக் கொண்டு பித்தன்போலப் பூமியில் திரிந்தான். (32) அந்தப் புரூரவஸ் குருக்ஷேத்திரத்திலுள்ள ஸரஸ்வதீ நதிக்கறையில் அவளையும் சிரித்த முகமுள்ளவர்களான அவளுடைய் ஐந்து தோழிமார்களையும் கண்டு ஒரு ஸூக்தத்தை (நல்மொழியை) சொன்னுன். (33) அந்தோ! கோரையான ஹே மனைவியே! நில்லு நில்லு. என்னை நீ இப்பொழுதுங்கூட சுகப்படுத்தாமல் விடுவதற்கு அர்ஹமானவளன்று. நாமிருவரும் சேர்ந்து வார்த்தை யாடுவோம். (34) ஹே தேவி! உன்னுல் வெகு தூரம் இழுக்கப்பட்டுவிட்டேன். வெகு அழகான என்னுடைய இந்தத் தேஹமானது இவ்விடத்தில் விழுகின்றது. உனது ப்ரஸாதத்துக்குப்பாத்திரமாக இல்லாத இந்தத் தேஹத்தைச் சென்னுய்களும் கழுகுகளும் கடித்துத் தின்னப்போகின்றன என்றுன். (35)

ऊर्वश्युवाच—मा मृथाः पुरुषोऽसि त्वं मा स्म त्वाद्युर्वृका इमे । क्वापि सख्यं न वै स्त्रीणां वृकाणां हृदयं यथा ॥ ३६ ॥ स्त्रियो ह्यकरुणाः क्रूरा दुर्मर्षाः प्रियसाहसाः । घ्नन्त्यल्पार्थेऽपि विश्रब्धं पतिं भ्रातरमप्युत ॥ ३७ ॥ विधायालीकविश्रम्भमज्ञेषु त्यक्तसौहृदाः । नवं नवमभीप्सन्त्यः पुंश्चल्यः स्वैरवृत्तयः ॥ ३८ ॥ संवत्सरान्ते हि भवानेकरात्रं मयेश्वर । वत्स्यत्यपत्यानि च ते भविष्यन्त्यपराणि भोः ॥ ३९ ॥ अन्तर्वत्नीमुपालक्ष्य देवीं स प्रययौ पुरम् । पुनस्तत्र गतोऽब्दान्त उर्वशीं वीरमातरम् ॥ ४० ॥ उपलभ्य मुदा युक्तः समुवास तया निशाम् । अथैनमुर्वशी प्राह कृपणं

ஊர்வசி சொல்லலுற்றாள்—சாகாதீர். நீர் புருஷனாகவன்றோ இருக்கின்றீர். இந்தச் சென்னாய்கள் உம்மைத் தின்னவேண்டாம். ஸ்திரீகளுக்கு ஒருவிடத்திலும் ஸ்னேஹமென்பது கிடையாது. அவர்கள் சென்னாய்களின் ஹிருதயம்போன்ற ஹிருதயமுள்ளவர்கள். (36) ஸ்திரீகளோ கருணையற்றவர்கள், குரூரர்கள், பொறுமையற்றவர்கள், தங்களுக்கு ப்ரியமான விஷயநிமித்தம் பிடிவாதம் செய்பவர்கள். அற்பமான காரணத்துக்கு வேண்டிக்கூட நம்பின பதியையோ ப்ராதவையோ கொன்று விடுவர். (37) வ்யபிசாரிகளும் தனதிஷ்டப்படி நடப்பவர்களுமான ஸ்திரீகள் புதிதுபுதிதான புருஷனை விரும்புகின்றவர்களாய் அக்ஞர்(மூடர்)களிடத்தில் பொய்யான விஸ்வாஸத்தைக் காட்டி உண்மையில் ஸ்னேஹமற்றவர்களாகவே இருப்பர். (38) ஓ ஈஸ்வர! நீர் ஸம்வத்ஸரத்தின் முடிவில் ஒரு இரவுமுழுதும் என்னுடன் வஸிக்கப்போகிறீர். வேறு புத்திரர்களும் உமக்கு உண்டாகப் போகின்றனர் என்றாள். (39) தேவியான ஊர்வசியை கர்ப்பிணியாக இருப்பதாகவறிந்துகொண்டு அவன் பட்டினம் வந்து சேர்ந்தான். திரும்பவும் வருஷமுடிவில் அந்தவிடத்தில் போய் வீரனைப்பெற்றவளான ஊர்வசியைக் கண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கூடினவனாய் அவளுடன்கூட ஒரு இரவு முழுதும் வஸித்தான். பிறகு கிருபணனும் விரஹத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவனுமான இவனைப் பார்த்து "இந்தக் கந்தர்வர்களை ஸ்துதி செய். இவர்கள் என்னை உனக்குக் கொடுப்பர் என" ஊர்வசி சொன்னாள். ஹே ந்ருப! அவன் ஸ்துதிக்கும்பொழுது ஸந்துஷ்டர்க

विरहातुरम् ॥ ४१ ॥ गन्धर्वानुपधावेमांस्तुभ्यं दास्यन्ति मामिति । तस्य संस्तुवतस्तुष्टा अग्निस्थालीं ददुर्नृप । ऊर्वशीं मन्यमानस्तां सोऽबुध्यत चरन्वने ॥ ४२ ॥

स्थालीं न्यस्य वने गत्वा गृहानाध्यायतो निशि । त्रेतायां सम्प्रवृत्तायां मनसि त्रय्यवर्तत ॥ ४३ ॥ स्थालीस्थानं गतोऽश्वत्थं शमीगर्भं विलक्ष्य सः । तेन द्वे अरणी कृत्वा उर्वशीलोककाम्यया ॥ ४४ ॥ उर्वशीं मन्त्रतो ध्यायन्नधरारणिमुत्तराम् । आत्मानमुभयोर्मध्ये यत्तत्प्रजननं प्रभुः ॥ ४५ ॥

ளான கந்தர்வர்கள் "இந்த அக்னியினுல் கர்மாவைச் செய்து அது காரணமாய் ஊர்வசியை யடையப்போகின்றனே" என்ற எண்ணங் கொண்டவர்களாய் அக்னிமயமான ஸ்தாலியை (சொம்பை) கொடுத்தனர். அந்த ஸ்தாலியையே ஊர்வசியாக நினைத்துக்கொண்டு வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் அவன் 'இது ஊர்வசியல்ல, அக்னிஸ்தாலி' என அறிந்துகொண்டான். (40–42)

ஸ்தாலியை வனத்தில் புதைத்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போய் இரவில் அவளையே தியானிக்கும்பொழுது த்ரேதாயுகமானது வந்து அவனுடைய மனத்தில் கர்மபோதகங்களான மூன்று வேதங்கள் தோற்றத்தை யடைந்தன. (43) பிறகு ஸ்தாலி வைத்த இடத்தை யடைந்த அந்த ஐளன் வன்ஹிமரத்தின் நடுவிலுண்டான அரசமரத்தைக் கண்ணுற்று ஊர்வசீ லோகத்தில் விருப்பங்கொண்டு அந்த அரசமரத்தினுல் இரண்டு அரணிகளை (அக்னியை யுண்டுபண்ணுவதற்கு வேண்டிய இருகட்டைகளை) செய்துகொண்டு கடையவாரம்பித்தான். (44) ப்ரபுவான ஐளன், மந்திரத்திற் சொல்லியபடி ஊர்வசியைக் கீழிலுள்ள கட்டையாகவும், தன்னை மேலிலுள்ள கட்டையாகவும், இரண்டு கட்டைகளுக்கும், நடுவிலுள்ள யாதொரு கட்டையுண்டோ அதைப் புத்திரனுகவும் தியானித்துக்கொண்டான். (45) அவனுற் செய்யப்பட்ட கடைதலினுல் ஜாதவேதஸ்ஸான (உண்டான வேதத்தை=யோக்கியமான தனத்தை, யுடையதான) அக்னியானது உண்டாயிற்று. அந்த அக்னியானது மூன்று வேதங்களினுல் விதிக்கப்பட்ட ஆதான ஸம்ஸ்காரத்தினுல் த்ருவ்ருதமாக=கார்ஹபத்யம் ஆஹவனீயம் தக்ஷி

तस्य निर्मन्थनाज्जातो जातवेदा विभावसुः । त्रय्या स विद्यया राज्ञा पुत्रत्वे कल्पितस्त्रिवृत् ॥ ४६ ॥ तेनायजत यज्ञेशं भगवन्तमधोऽक्षजम् । उर्वशीलोकमन्विच्छन्सर्वदेवमयं हरिम् ॥ ४७ ॥ एक एव पुरा वेदः प्रणवः सर्ववाङ्मयः । देवो नारायणो नान्य एकोऽग्निर्वर्ण एव च ॥ ४८ ॥ पुरूरवस एवासीत्त्रयी त्रेतामुखे नृप । अग्निना प्रजया राजा लोकं गान्धर्वमेयिवान् ॥ ४९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे ऐलोपाख्यानवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ १४ ॥

—••:*:••—

ஞக்னி என்ற மூன்று ஸ்வரூபமாக, இருந்துகொண்டு ராஜனுன புரூரவஸ்ஸினுல் புத்திரராக இருக்கும் தன்மையில் கல்பிக்கப்பட்டது. (46) அந்த அக்னியினுல் ஊர்வசீலோகத்தில் விருப்பங்கொண்டு யக்ஞேசனும் பகவானும் அதோக்ஷஜனும் ஸர்வதேவமயனுமான ஹரியை ஆராதித்தான். (47) ‡முந்தின கிருதயுகத்தில் எல்லா வாக்குகளுக்கும் பீஜபூதமான ப்ரணவமொன்றே வேதமாக இருந்தது. தேவனும் நாராயணனொருவரே இருந்தார், பிறரில்லை. லௌகிகமான அக்னி ஒன்றேயிருந்தது ஹம்ஸமென்ற வர்ணமொன்றே இருந்தது. (48) ஹே ந்ருப! †த்ரேதாயுகத்தின் ஆரம்பத்தில் ருக் யஜுஸ் ஸாமமென்ற வேதப்பிரிவானது புரூரவஸ்ஸினிடமிருந்தே ஏற்பட்டது. புரூரவஅரசன் அக்னியினுலும் ப்ரஜையினுலும் கந்தர்வலோகத்தை யடைந்தான். (49) (எ—று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் ஐளோபாக்யான வர்ணனமென்ற பதினுன்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

‡ அனுதியும், வேதத்ரயத்தினுலறிவிக்கப்பட்டதும், ப்ராம்ஹணுதியர்க்கு இந்திராதி அனேகதேவ யஜனமூலம் ஸ்வர்க்கப்ராப்திக்கு ஹேதுவுமான கர்மமார்க்கமானது ஆதியுள்ளதாக வர்ணிக்கப்படுவதர்குக் காரணத்தை இரண்டு சுலோகங்களினுலுபதேசிக்கிருர். † கிருதயுகத்தில் ஜனங்கள் ஸத்துவகுண ப்ரதானர்களாகவும், பெரும்பாலும் யாவரும் தியானநிஷ்டர்களாகவும் இருந்தனர். ரஜோகுண ப்ரதானமான த்ரேதாயுகத்திலோ வேதாதிகளின் விபாகத்தினுல் கர்மமார்க்கமானது ப்ரகாசப்படுத்தப்பட்டதாகவாயிற்று என்பது கருத்து.

अथ पञ्चदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—ऐलस्य चोर्वशीगर्भात्षडासन्नात्मजा नृप । आयुः श्रुतायुः सत्यायू रयोऽथ विजयो जयः ॥ १ ॥ श्रुतायोर्वसुमान्पुत्रः सत्यायोश्च श्रुतञ्जयः । रयस्य सुत एकश्च जयस्य तनयोऽमितः ॥ २ ॥ भीमस्तु विजयस्याथ काञ्चनो होत्रकस्ततः । तस्य जह्नुः सुतो गङ्गां गण्डूषीकृत्य योऽपिबत् । जह्नोस्तु पूरुस्तत्पुत्रो बलाकश्चात्मजोऽजकः ॥ ३ ॥ ततः कुशः कुशस्यापि कुशाम्बुर्मूर्तयो वसुः । कुशनाभश्च चत्वारो गाधि-

---

பதினைந்தாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ततः पञ्चदशे गाधिरैलपुत्रान्वयेऽजनि ।
यद्दौहित्रसुतो रामः कार्तवीर्यमहन्रुषा ॥ १ ॥

(க-ரை) எந்தக் காதியின் தௌஹித்ரனுடைய புத்திரரான பரசுராமர் கோபத்தினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனைக் கொன்றாரோ அந்தக் காதியானவர் ஐளபுத்திரருடைய வம்சத்தில் ஜனித்தாரென இந்தப் பதினைந்தாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ந்ருப! ஐளனுக்கு ஊர்வசியின் கர்ப்பத்திலிருந்து ஆயு, ஶ்ருதாயு, ஸத்யாயு, ரயன், பிறகு விஜயன், ஜயன் என ஆறு புத்திரர்களுண்டாயினர். (1) ஶ்ருதாயுவுக்கு வஸுமான் என்ற புத்திரனும், ஸத்யாயுவுக்கு ஶ்ருதஞ்ஜயன் என்ற புத்திரனும், ரயனுக்கு ஏகன் என்ற புத்திரனும், ஜயனுக்கு அமிதன் என்ற புத்திரனும், விஜயனுக்கு பீமன் என்ற புத்திரனும் பிறந்தனர். பீமனுக்குக் காஞ்சனன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். காஞ்சனனுக்கு ஹோத்ரகன் என்ற புத்திரனும், அந்த ஹோத்ரகனுக்கு எவன் கங்கையை யோகபலத்தினால் கையில் ஆசமனஜலமாக்கிக் குடித்தானோ அந்த ஜன்ஹுவும் பிறந்தனர். ஜன்ஹுவுக்குப் பூரு என்ற புத்திரரும், அவருக்கு பலாகன் என்ற புத்திரரும், அவருக்கு அஜகன் என்ற புத்திரரும் பிறந்தனர். (2-3) அஜகனுக்குக் குசனும், குசனுக்குகு சாம்பு, மூர்த்தயன், வஸு, குசநாபன் என நான்கு புத்திரர்களும் பிறந்தனர். குசாம்புவின் புத்திரன் காதி. (4) ஸத்யவதீஎன்ற அவருடைய பெண்ணை ருசீகர்

रासीत्कुशाम्बुजः ॥ ४ ॥ तस्य सत्यवतीं कन्यामृचीकोऽयाचत द्विजः । वरं विसदृशं मत्वा गाधिर्भार्गवमब्रवीत् ॥ ५ ॥ एकतः श्यामकर्णानां हयानां चन्द्रवर्चसाम् । सहस्रं दीयतां शुल्कं कन्यायाः कुशिका वयम् ॥ ६ ॥ इत्युक्तस्तन्मतं ज्ञात्वा गतः स वरुणान्तिकम् । आनीय दत्त्वा तानश्वानुपयेमे वराननाम् ॥ ७ ॥

स ऋषिः प्रार्थितः पत्न्या श्वश्र्वा चापत्यकाम्यया । श्रपयित्वोभयैर्मन्त्रैश्चरुं स्नातुं गतो मुनिः ॥ ८ ॥ तावत्सत्यवती मात्रा स्वचरुं याचिता

என்ற ப்ராம்ஹணன் யாசித்தார். காதியானவர் வரன் பெண்ணுக்கு அனுரூபமாக இல்லை எனவெண்ணிக்கொண்டு பார்க்கவரான ருசீகரைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றார். (5) ஒரு பக்கத்தில் கருத்த காதுள்ளனவும் சந்திரனுடையது போன்ற நிறமுள்ளனவுமான ஆயிரம் குதிரைகள் கன்னிகையின் சுல்கமாகக் கொடுக்கப்படவேண்டும். (இவ்விதம் சொன்னது வரனுடைய ஸாமர்த்யத்தைப்பரீக்ஷிக்கவேயாகும்.) நாங்கள் குசிகவம்சத்தவர்களாகையால் கன்னிகைக்குச் சுல்கம் வாங்கவும் மாட்டோம். வேண்டுமானால் இவற்றைவிட மேலான குதிரைகளை நாங்களே ஸம்பாதித்துக்கொள்ளுவோம் என்றார். (6) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அந்த ருசீகர் அந்தக் காதியின் கருத்தை யறிந்துகொண்டு வருணனுடைய ஸமீபம்போய் அந்தக் குதிரைகளை ஓட்டிவந்து கொடுத்துவிட்டு சிறந்த முகமுள்ள அவருடைய பெண்ணை விவாஹஞ் செய்து கொண்டார். (7)

புத்திரனிலாவல் கொண்ட பத்னியினாலும், மாமியாரினாலும் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட அந்த ருஷியானவர் பத்னியையும் பொருட்டு ப்ராம்ஹங்களான மந்திரங்களினாலும், மாமியாருக்கு க்ஷாத்ரங்களான மந்திரங்களினாலுமாக இரண்டுவிதங்களான மந்திரங்களினால் இரண்டு சருவைத் தயார் செய்து வைத்துவிட்டு ஸ்நானத்துக்கு வேண்டி முனி சென்றுவிட்டார்.(8) அவர் வருவதற்குள் ஸத்யவதியானவள் தனது அந்தத் தாயாரினால் சிறந்ததாக வெண்ணிக்கொண்டு தனது சருவை யாசிக்கப்பட்டவளாய்க்கொண்டு தன்னுடைய சருவைத் தாயாருக்குக் கொடுத்தாள். மாதாவினுடையதைத்

सती । श्रेष्ठं मत्वा तयायच्छन्मात्रे मातुरदात्स्वयम् ॥ ९ ॥ तद्विज्ञाय मुनिः प्राह पत्नीं कष्टमकारषीः । घोरो दण्डधरः पुत्रो भ्राता ते ब्रह्मवित्तमः ॥१०॥ प्रसादितः सत्यवत्या मैवं भूदिति भार्गवः । अथ तर्हि भवेत्पौत्रो जमदग्निस्ततोऽभवत् ॥ ११ ॥ सा चाभूत्सुमहापुण्या कौशिकी लोकपावनी । रेणोः सुतां रेणुकां वै जमदग्निरुवाह याम् ॥ १२ ॥ तस्यां वै भार्गवऋषेः सुता वसुमदादयः । यवीयाञ्जज्ञ एतेषां राम इत्यभिविश्रुतः ॥ १३ ॥ यमाहुर्वासुदेवांशं हैहयानां कुलान्तकम् । त्रिःसप्तकृत्वो य इमां चक्रे निःक्षत्रियां महीम् ॥ १४ ॥ दुष्टं क्षत्रं भुवो भारमब्रह्मण्यमनीनशत् । रजस्तमोवृतमहन्फल्गुन्यपि कृतेऽहसि ॥ १५ ॥

தான் சாப்பிட்டாள். (9) முனியானவர் அதை அறிந்து பத்னியைப் பார்த்து நிந்திதமான காரியத்தை நீ செய்துவிட்டாய். உனது புத்திரன் கொடூர ஸ்வபாவமுள்ளவனாகவும், தண்டத்தை விதிப்பவனாகவும் பிறப்பான். உன்னுடைய ப்ராதாவோ ப்ரம்ஹ வித்துக்களுக்குள் சிறந்தவனாகப் பிறப்பான் என்றார். (10) இவ்விதமாக வேண்டாமென ஸத்யவதியினால் வேண்டப்பட்ட பார்க்கவரான ருசீகர் அப்படியானால் உன்னுடைய பேரன் அவ்விதமாவான் என்றார். அந்த ருசீகரிடமிருந்து ஜமதக்னி பிறந்தார். (11) ருசீகரின் பத்னியான ஸத்யவதியானவள் மிக்க மஹாபுண்ணியம் வாய்ந்ததும் உலகைப் பரிசுத்தஞ் செய்யக்கூடியதுமான கௌசிகீ என்ற நதியாகவானாள். ஜமதக்னியானவர் ரேணுவின் பெண்ணான ரேணுகை என்ற எவளை விவாஹஞ்செய்து கொண்டாரோ அவளிடத்தில் பார்க்கவருஷியான ஜமதக்னிக்கு வஸுமான், வஸு, வஸுஷேணன், ருமண்வான் என்ற புத்திரர்கள் பிறந்தனர். இவர்களுக்கெல்லாம் கடைசியான தம்பியாக ராமன் என எங்கும் ப்ரஸித்தி பெற்ற புத்திரன் பிறந்தார். (12-13) இவரை வாஸுதேவனுடைய அம்சமாகவும், ஹைஹயர்களின் குலத்துக்கு யமனாகவும் சொல்லுகின்றனர். இவர் இந்தப் பூமியை இருபத்தோரு தடவை க்ஷத்திரியர்களற்றதாகச் செய்தார். (14) செய்யப்பட்ட அபராதமானது அற்பமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ரஜோகுண தமோகுணங்களால் சூழப்பட்டதாயிருப்பதுபற்றியே நாசஞ்செய்தார்.

राजोवाच—किं तदंहो भगवतो राजन्यैरजितात्मभिः । कृतं येन कुलं नष्टं क्षत्रियाणामभीक्ष्णशः ॥ १६ ॥ श्रीशुक उवाच—हैहयानामधिपतिरर्जुनः क्षत्रियर्षभः । दत्तं नारायणस्यांशमाराध्य परिकर्मभिः॥१७॥ बाहून्दशशतं लेभे दुर्धर्षत्वमरातिषु । अव्याहतेन्द्रियौजःश्रीतेजोवीर्ययशोबलम् ॥ १८ ॥ योगेश्वरत्वमैश्वर्यं गुणा यत्राणिमादयः । चचाराव्याहतगतिर्लोकेषु पवनो यथा ॥ १९ ॥ स्त्रीरत्नैरावृतः क्रीडन्नेवाम्भसि मदोत्कटः । वैजयन्तीं स्रजं बिभ्रद्रुरोध सरितं भुजैः ॥ २० ॥ विप्लावितं स्वशि-

---

அதாவது:—பூமிக்குச் சுமையாகவுள்ளதும் ப்ராம்ஹணபக்தியற்றதும் ஆனதுபற்றியே துஷ்டமுமான க்ஷத்திரியஜாதியை நாசமாக்கினர் என்றார். (15)

அரசன் சொல்லலுற்றார்—மனோஜயமற்றவர்களான க்ஷத்திரியர்களினால் பகவானான ராமனுக்குச் செய்யப்பட்ட எந்த அபராதத்தினால் க்ஷத்திரியர்களுடைய குலமானது அடிக்கடி நாசத்தை யடைந்ததோ அந்த அபராதமானது யாது? என்றார். (16) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹைஹயதேசத்துக்குக்கு அதிபதியும் க்ஷத்திரியஸ்ரேஷ்டனுமான கார்த்தவீரியார்ஜுனன் நாராயணனுடைய அம்சபூதரான தத்தாத்ரேயரைப் பணிவிடை முதலியவற்றினால் ஆராதித்து ஆயிரம் கைகளையும், சத்துருக்களிடத்தில் தோல்வியற்றவனாக இருத்தலையும், கெடுக்கப்படாத இந்திரியம், சக்தி, ஸ்ரீ, தேஜஸ், வீரியம் இவற்றையும், யசஸ்ஸையும், தேஹவலுவையும் அடைந்தான். (17–18) யோகேஸ்வரனாக இருத்தலையும், எதில் அணிமா முதலிய குணங்களடங்கியிருக்கின்றனவோ அந்த ஐஸ்வரியத்தையும் அடைந்து வாயுப்போல எங்கும் தடையற்ற கதியையுடையவனாய் உலகங்களில் ஸஞ்சரித்து வந்தான். (19) அதிகம் மதங்கொண்டவனான அவன் சிறந்த ஸ்திரீகளினால் சூழப்பட்டவனாயும் வைஜயந்தீ என்ற மாலையைத் தரித்துக்கொண்டும், நர்மதையின் ஜலத்தில் விளையாடுகின்றவனாய்த் தனது கைகளினால் நதியைக் குருக்கில் அணைபோட்டதுபோலத் தடுத்தான். (20) எதிர்த்துவரும் ப்ரவாஹத்தையுடைய நதியின் ஜலங்களினால் தன்னுடைய கூடாரமானது நனைக்கப்பட்டதைக் கண்டு

बिरं प्रतिस्रोत:सरिज्जलै:। नामृष्यत्तस्य तद्वीर्यं वीरमानी दशानन:॥२१॥ गृहीतो लीलया स्त्रीणां समक्षं कृतकिल्बिष:। माहिष्मत्यां सन्निरुद्धो मुक्तो येन कपिर्यथा ॥ २२ ॥ स एकदा तु मृगयां विचरन्विपुले वने । यदृच्छयाश्रमपदं जमदग्नेरुपाविशत् ॥ २३ ॥ तस्मै स नरदेवाय मुनिरर्हणमाहरत् । ससैन्यामात्यवाहाय हविष्मत्या तपोधन: ॥ २४ ॥ स वीरस्तत्र तद्दृष्ट्वा आत्मैश्वर्यातिशायनम् । तन्नाद्रियन्नाग्निहोत्र्यां साभिलाषः सहैहय: ॥ २५ ॥ हविर्धानीमृषेर्दर्पान्नरान्हर्तुमचोदयत् । ते च माहिष्मतीं निन्यु: सवत्सां क्रन्दतीं बलात् ॥ २६ ॥

अथ राजनि निर्याते राम आश्रम आगत: । श्रुत्वा तत्तस्य दौरात्म्यं चुक्रोधाहिरिवाहत: ॥ २७ ॥ घोरमादाय परशुं सतूणं चर्म कार्मुकम् ।

தன்னை வீரனாக எண்ணிக்கொண்ட ராவணன் அவனுடைய வீரியத்தை பொருக்கவில்லை. (21) (பிறகு விளையாடுகின்ற அர்ஜுனனை அவமானப்படுத்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன்) செய்யப்பட்ட அபராதத்தை யுடையவனும், அனாயாஸமாக ஸ்திரீகளுக்கு முன்னிலையில் பிடிக்கப்பட்டவனும், மாஹிஷ்மதீ பட்டினத்தில் குரங்குபோல அடைக்கப்பட்டவனுமாகவாகி எவனால் (அவக்ஞையுடன்)விடுவிக்கப்பட்டானோ அவன் ஒருஸமயம்பெரிய வனத்தில் வேட்டையை யுத்தேசித்து ஸஞ்சரிக்கின்றவனாய் எதிருச்சையாக ஜமதக்னியின் ஆஶ்ரமபதத்தில் ப்ரவேசித்தான். (22–23) தபோதனரான அந்த முனியானவர், காமதேனுவைக்கொண்டு ஸைன்யம் மந்திரி வாஹனப் இவற்றுடன்கூடின அந்த அரசனுக்கு ஆதித்யத்தைச் செய்தார். (24) வீரனும், ஹைஹயர்களுடன் கூடினவனுமான அந்த அர்ஜுனன் அப்பொழுது அந்தப் பூஜையைக் கண்டு ஹோமதேனுவில் ஆசைகொண்டவனாக இருப்பதுபற்றித் தனது ஐஶ்வரியத்தைக் காட்டிலும் அதிசயித்துள்ள அந்தப் பூஜையை ஸந்தோஷத்துடன் ஏற்கவில்லை. (25) கொழுப்பினால் ருஷியினிடமிருந்து காமதேனுவை அபஹரிக்கவேண்டி மனிதர்களை யனுப்பினான். அம்மனிதர்களும் கதறுகின்றதும் கன்றுடன் கூடினதுமான காமதேனுவைப் பலாத்காரமாக மாஹிஷ்மதீ நகரங்கொண்டு சேர்த்தனர். (26)

अन्वधावत दुर्धर्षो मृगेन्द्र इव यूथपम् ॥ २८ ॥ तमापतन्तं भृगुवर्यमोजसा धनुर्धरं बाणपरश्वधायुधम् । ऐणेयचर्माम्बरमर्कधामभिर्युतं जटाभिर्ददृशे पुरीं विशन् ॥२९॥ अचोदयद्धस्तिरथाश्वपत्तिभिर्गदासिबाणर्ष्टिशतघ्निशक्तिभिः। अक्षौहिणीः सप्तदशातिभीषणास्ता राम एको भगवानसूदयत् ॥३०॥ यतो यतोऽसौ प्रहरत्परश्वधो मनोऽनिलौजाः परचक्रसूदनः । ततस्ततश्छिन्नभुजोरुकन्धरा निपेतुरुर्व्यां हतसूतवाहनाः ॥ ३१ ॥ दृष्ट्वा स्वसैन्यं रुधिरौघकर्दमे रणाजिरे रामकुठारसायकैः । विवृक्णचर्मध्वजचापविग्रहं

பிறகு அரசன் போனதும் ஆஶ்ரமத்தில் வந்த பரசுராமன் அவனுடைய அந்த கெட்டஸ்வபாவத்தைக் கேட்டு அடிக்கப்பட்ட பாம்புபோலக் கோபங்கொண்டார். (27) எவராலும் எதிர்க்க வியலாத அவர் கோரமான பரசுவை (கோடறியை) யும், அம்புடன் கூடின வில்லையும், சர்மத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஸிம்ஹமானது யானையைப் போலப் பின்தொடர்ந்து ஓடினார். (28) பட்டினத்தில் ப்ரவேசிக்கும் அர்ஜுனன், ஓடிவருகின்றவரும், வீரியத்தினால் ப்ருகுக்களுக்குள் சிறந்தவரும், வில்லைத் தரிக்கின்றவரும். பாணம் கோடறி இவற்றை ஆயுதங்களாக வுடையவரும், மான் தோலை வஸ்திரமாகக் கொண்டவரும், ஸூரியனுடையதுபோன்ற காந்தியுள்ள ஜடைகளுடன் கூடினவருமான அவரைக் கண்டான். (29) யானை தேர் குதிரை காலாள் இவற்றுடனும், கதை கத்தி பாணம் ருஷ்டி சதக்னீ (பீரங்கி) சக்தி இவற்றுடனும் கூடினவைகளும் மிக்க பயங்கரங்களுமான பதினேழு அக்ஷௌஹிணீ ஸேனைகளைச் சண்டைக்கு அனுப்பினான். பகவானான பரசுராமர் ஒருவராகவே அந்த ஸேனைகளை நாசஞ்செய்தார். (30) மனத்துக்கும் காற்றுக்குமொப்பான வீரியத்தை யுடையவரான இந்தப்பரசுராமர் எங்கு எங்கு ப்ரயோகித்த பரசுவையுடையவராக இருந்துகொண்டு சத்துருஸேனையை யழிக்கின்றாரோ ஆங்காங்கு வீரர்கள் வெட்டப்பட்ட தோள் துடை கழுத்து இவற்றை யுடையவர்களாகவும் கொல்லப்பட்ட தேர்ப்பாகன் வாஹனம் இவற்றை யுடையவர்களாகவுமாகிப் பூமியில் விழுந்தனர். (31) ரக்தப் பெருக்கினால் சேருள்ளதான யுத்தபூமியில் ராமனுடைய கோடறி பாணம் இவற்றால்

निपातितं हैहय आपतद्रुषा ॥ ३२ ॥ अथार्जुनः पञ्चशतेषु बाहुभिर्धनुष्षु बाणान्युगपत्स सन्दधे। रामाय रामोऽस्त्रभृतां समग्रणीस्तान्येकधन्वेषुभिराच्छिनत्समम् ॥ ३३ ॥ पुनः स्वहस्तैरचलान्मृधेऽङ्घ्रिपानुत्क्षिप्य वेगादभिधावतो युधि। भुजान्कुठारेण कठोरनेमिना चिच्छेद रामः प्रसभं त्वहेरिव ॥ ३४ ॥

कृत्तबाहोः शिरस्तस्य गिरेः शृङ्गमिवाहरत्। हते पितरि तत्पुत्रा अयुतं दुद्रुवुर्भयात् ॥ ३५ ॥ अग्निहोत्रीमुपावर्त्य सवत्सां परवीरहा। समुपेत्याश्रमं पित्रे परिक्लिष्टां समर्पयत् ॥ ३६ ॥ स्वकर्म तत्कृतं रामः पित्रे भ्रातृभ्य एव च। वर्णयामास तच्छ्रुत्वा जमदग्निरभाषत ॥ ३७ ॥ राम

வெட்டப்பட்ட சர்மம் கொடிமரம் வில்லு சரீரம் இவற்றை யுடையதாய் பூமியில் விழுந்த தனது ஸேனையைக் கண்டு அர்ஜுனன் கோபத்துடன் ஓடிவந்தான். (32) அவன் ஐந்நூறு வில்லுகளில் ஐந்நூறுகைகளினால் ராமனையும் பொருட்டு ஓரேஸமயத்தில் பாணங்களைத் தொடுத்தான். அஸ்திரம் தரிப்பவர்களுக்குள் சிறந்தவரும் ஒரேவில்லை யுடையவருமான ராமன் பாணங்களினால் அந்த வில்லுகளை அப்பொழுதே அறுத்துத் தள்ளினார். (33) திரும்பவும் போரில் ஸாதனங்களான தனது கைகளினால் மலைகளையும் மரங்களையும் வீசி எறிந்து யுத்தத்தில் வேகமாக வோடிவருகின்ற அவனுடைய கைகளை கொடூரமான கூரையுடைய கோடறியினால் பாம்பின் படங்களைப் போலப் பலாத்காரமாக ராமன் வெட்டினார். (34)

வெட்டப்பட்ட கைகளையுடைய அவனுடைய தலையை மலையின் சிகரத்தைப் போல அறுத்துவிட்டார். பிதாவானவன் கொல்லப்பட்டபொழுது அவனுடைய புத்திரர்கள் பதினாயிரம் பேர்களும் பயத்தினாலோட்டம் பிடித்தனர். (35) சத்துருவீரர்களைக் கொன்ற பரசுராமர் மிக க்லேசத்தை யடைந்த காமதேனுவைக் கன்றுடன் கூடத் திருப்பி வோட்டிக் கொண்டு ஆஶ்ரமத்தை யடைந்து பிதாவினிடம் ஸமர்ப்பித்தார். (36) ராமன் அவனை யுத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட தனது காரியத்தைப் பிதாவுக்கும்

राम महाबाहो भवान्पापमकारषीत् । अवधीन्नरदेवं यत्सर्वदेवमयं वृथा ॥ ३८ ॥ वयं हि ब्राह्मणास्तात क्षमयार्हणतां गताः । यया लोकगुरुर्देवः पारमेष्ठ्यमगात्पदम् ॥ ३९ ॥ क्षमया रोचते लक्ष्मीर्ब्राह्मी सौरी यथा प्रभा । क्षमिणामाशु भगवांस्तुष्यते हरिरीश्वरः ॥ ४० ॥ राज्ञो मूर्धाभिषिक्तस्य वधो ब्रह्मवधाद्गुरुः । तीर्थसंसेवया चांहो जह्यङ्गाच्युतचेतनः ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे परशुरामचरितवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ १५ ॥

ப்ராதாக்களுக்கும் விரிவாகச் சொன்னார். அதைக்கேட்டு ஜமதக்னி பின்வருமாறு சொன்னார். (37) ஹே ராம! ராம! ஹே மஹாபாஹோ! எக்காரணம்பற்றி ஸர்வதேவமயனான நரதேவனை வீணில் கொன்றனையோ அக்காரணம்பற்றி நீ பாபம் செய்தவனாகின்றனை. (38) ஹே தாத! நாமோ ப்ராம்ஹணர்கள். எதனால் லோககுருவான ப்ரம்ஹதேவன் பாரமேஷ்ட்யமான பதத்தை அடைந்தாரோ அந்தப் பொருமையினாலேயே பூஜ்யத்தன்மையை அடைந்திருக்கின்றோம். (39) பொருமையினாலேயே ப்ராம்ஹண ஸம்பந்தியான லக்ஷ்மி.(சோபை)யானது சூரியனுடைய ப்ரபைபோல ப்ரகாசத்தை யடைகிறது. க்ஷமையினாலேயே பகவானும் ஈப்வரனுமான ஹரியானவர் சீக்கிரத்தில் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறார். (40) மூர்த்தாபிஷிக்தனான அரசனுடைய வதமானது ப்ராம்ஹணவதத்தைக்காட்டிலுங்கூட மேலானது. ஹே அங்க! அச்யுதனிடத்தில் புத்தியைச் செலுத்தினவனாய் தீர்த்தங்களை ஸேவித்தல்மூலம் பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவாயாக என்றார். (41) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் பரசுராமசரித்திரவர்ணனமென்ற பதினைந்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினாருவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) षोडशेऽथार्जुनसुतैर्जमदग्नौ हते मुहुः ।
रामात्क्षत्रवधः प्रोक्तो विश्वामित्रस्य चान्वयः ॥ १ ॥

अथ षोडशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—पित्रोपशिक्षितो रामस्तथेति कुरुनन्दन । संवत्सरं तीर्थयात्रां चरित्वाश्रममाव्रजत् ॥ १ ॥ कदाचिद्रेणुका याता गङ्गायां पद्ममालिनम् । गन्धर्वराजं क्रीडन्तमप्सरोभिरपश्यत ॥ २ ॥ विलोकयन्ती क्रीडन्तमुदकार्थं नदीं गता । होमवेलां न सस्मार किञ्चिच्चित्ररथस्पृहा ॥ ३ ॥ कालात्ययं तं विलोक्य मुनेः शापविशङ्किता । आगत्य कलशं तस्थौ पुरोधाय कृताञ्जलिः ॥ ४ ॥ व्यभिचारं मुनिर्ज्ञात्वा पत्न्याः प्रकुपितोऽब्रवीत् । घ्नतैनां पुत्रकाः पापामित्युक्तास्ते न चक्रिरे ॥ ५ ॥ रामः

(க—ரை) பிறகு அர்ஜுனகுமாரர்களினால் ஜமக்னியானவர் கொல்லப்பட்டதும் அடிக்கடி ராமனால் செய்யப்பட்ட க்ஷத்திரிய வதமும் விஸ்வாமித்ரருடைய வம்சமும் இந்தப் பதினாறுவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) (எ—று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே குருநந்தன! பிதாவினாலுபதேசிக்கப்பட்ட ராமன் அப்படியே ஆகட்டுமென அங்கீகரித்து ஒரு வருஷம்முடிய தீர்த்தயாத்திரை செய்துவிட்டு ஆஸ்ரமத்தையடைந்தார். (1) ஒருஸமயம் ஜலம் கொண்டுவருவதற்காகச் சென்ற ரேணுகையானவள், பத்மமாலையை யணிந்தவனும் அப்ஸரஸ்ஸுகளுடன்கூட கங்கையில் விளையாடுகின்றவனுமான கந்தர்வ ராஜனைப் பார்த்தாள். (2) ஜலம் கொண்டுவருவதற்காக நதியையடைந்த அவள் க்ரீடிக்கின்ற சித்ரரதனைக் கண்டு கொஞ்சம் சித்திரரதனிடத்தில் ஆவல்கொண்டவளாய் ஹோமவேளையை மறந்தாள். (3) அந்த ஹோமகாலம் கடந்துபோனதைக் கண்டு முனியின் சாபம் வருமோ எனச் சங்கைகொண்டவளாய் ஆஸ்ரமம் வந்து குடத்தை அவருக்கெதிரில் வைத்து இருகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு நின்றாள். (4) பத்னியின் மானஸவ்யபிசாரத்தை முனியானவர் அறிந்து கோபங்கொண்டவராய் "ஹே புத்திரர்காள்! இந்தப் பாபியைக் கொல்லுங்கள்" என்றார். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அவர்கள் சொல்படி செய்யாதிருந்தனர். (5) பிறகு தாயையும் ப்ராதாக்களையும் கொல்லும்படி பிதாவினால்தூண்

सञ्चोदितः पित्रा भ्रातॄन्मात्रा सहावधीत्। प्रभावज्ञो मुनेः सम्यक् समाधेस्तपसश्च सः ॥ ६ ॥ वरेण च्छन्दयामास प्रीतः सत्यवतीसुतः। वव्रे हतानां रामोऽपि जीवितं चास्मृतिं वधे ॥ ७ ॥ उत्तस्थुस्ते कुशलिनो निद्रापाय इवाञ्जसा। पितुर्विद्वांस्तपोवीर्यं रामश्चक्रे सुहृद्वधम् ॥ ८ ॥ येऽर्जुनस्य सुता राजन्स्मरन्तः स्वपितुर्वधम्। रामवीर्यपराभूता लेभिरे शर्म न क्वचित् ॥ ९ ॥

एकदाश्रमतो रामे सभ्रातरि वनं गते। वैरं सिसाधयिषवो लब्धच्छिद्रा उपागमन् ॥ १० ॥ दृष्ट्वाऽग्न्यगार आसीनमावेशितधियं मुनिम्। भगवत्युत्तमश्लोके जघ्नुस्ते पापनिश्चयाः ॥ ११ ॥ याच्यमानाः कृपणया

டப்பட்டவரும் முனியினது தபஸ் ஸமாதி இவற்றின் ப்ரபாவத்தை நன்கு அறிந்தவருமான அந்த ராமன் தாயாருடன்கூட ப்ராதாக்களை வெட்டிவிட்டார். (6) அதுகண்டு ஸந்தோஷித்த ஸத்யவதியின் புத்திரரான ஜமதக்னி மஹருஷி வேண்டிய வரனைக் கேட்டுக்கொள் என்றார். ராமனும், கொல்லப்பட்டவர்களுக்குத் திரும்பவும் ஜீவிதத்தையும், கொல்லப்பட்டோமென்ற நினைவு இல்லாதிருத்தலையும் வரனகக் கேட்டுக்கொண்டார். (7) அவர்கள் தூக்கத்தின் முடிவில்போல அனுயாஸமாக க்ஷேமத்துடன் கூடினவர்களாகவே எழுந்தனர். பரசுராமன் பிதாவின் தபோவீர்யத்தையறிந்தவராக இருப்பதுபற்றி ஸுஹிருத்துக்களின் வதத்தைச் செய்தார். (8) ஹே ராஜன்! கார்த்தவீரியார்ஜுனனுடைய புத்திரர்கள் எவர்களோ அவர்கள் பிதாவின் வதத்தை நினைத்துக்கொண்டும் பரசுராமனுடைய வீரியத்தினல் விரப்பட்டவர்களுமாக இருப்பதுபற்றி ஒருஸமயத்திலும் சுகத்தை யடையவேயில்லை. (9)

ஒருஸமயம் ராமன் ப்ராதாக்களுடன்கூடக் காட்டுக்குச் சென்றபொழுது வைரத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள எண்ணங்கொண்டவர்களாய் அவகாசத்தையடைந்து ஆஶ்ரமத்துக்கு வந்தனர். (10) பாபகாரியத்தில் நிஶ்சயங்கொண்ட அவர்கள் அக்னிஹோத்திர சாலையில் உட்கார்ந்துகொண்டு உத்தமஶ்லோகனன பகவானிடத்திலீடுபட்ட புத்தியையுடையவரான முனியை வெட்டினர். (11) மிக்கத் தீனையும் ராமமாதாவுமான ரேணுகையினல் யாசிக்கப்படி

रामभात्रातिदारुणाः । प्रसह्य शिर उत्कृत्य निन्युस्ते क्षत्रबन्धवः ॥ १२ ॥
रेणुका दुःखशोकार्ता निघ्नन्त्यात्मानमात्मना । राम रामेहि तातेति विचु-
क्रोशोच्चकैः सती ॥ १३ ॥ तदुपश्रुत्य दूरस्थो हा रामेत्यार्तवत्स्वनम् ।
त्वरयाश्रममासाद्य ददृशे पितरं हतम् ॥ १४ ॥ तद्दुःखरोषामर्षार्तिशोक-
वेगविमोहितः । हा तात साधो धर्मिष्ठ त्यक्त्वास्मान्स्वर्गतो भवान् ॥१५॥
विलप्यैवं पितुर्देहं निधाय भ्रातृषु स्वयम् । प्रगृह्य परशुं रामः क्षत्रान्ताय
मनो दधे ॥ १६ ॥ गत्वा माहिष्मतीं रामो ब्रह्मघ्नविहतश्रियम् । तेषां स
शीर्षभी राजन्मध्ये चक्रे महागिरिम् ॥ १७ ॥ तद्रक्तेन नदीं घोरामब्रह्मण्य

னுங்கூட மிகக் குரூரர்களான அந்த க்ஷத்திரியாபசதர்கள் பலாத்காரமாகத் தலையை யறுத்துப் போட்டு விட்டனர். (12) பதிவ்ரதையான ரேணுகை துக்கம் சோகம் இவற்றால் பீடிக்கப்பட்டவளாகவும் தன் கையினால் தனது மார்பிலடித்துக்கொண்டும் ஹே ராம! ஹே ராம! ஹே தாத! என இறைந்துக் கதறினாள். (13) அடே ராம! எனக் கஷ்டத்துடன் சொல்லப்பட்ட மாதாவின் குரலை தூரத்திலிருந்த ராமன்கேட்டு வேகமாக ஆஸ்ரமத்தை யடைந்து பிதா கொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். (14) அந்த பிதிருமரணத்தினாலுண்டான துக்கம் கோபம் பொறாமை கஷ்டம் சோகம் இவற்றின் வேகத்தினால் மிக்க மோஹத்தையடைந்தவராய் 'ஹா தாத! ஸாதோ! தார்மிஷ்ட! எங்களைவிட்டு நீர் ஸ்வர்க்கத்தையடைந்துவிட்டீரே' எனப் புலம்பிப் பிதாவின் தேஹத்தைப் பிராதாக்களிடம் வைத்துவிட்டுத் தான் பரசுவைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ராமன் க்ஷத்திரியஜாதியையழிக்க மனங்கொண்டார். (15–16) ஹே ராஜன்! அந்த ராமன் ப்ரம்ஹஹத்தி செய்தவர்களினால் போக்கப்பட்ட சோபையையுடைய மாஹிஷ்மதி நகரத்தை யடைந்து அவர்களின் தலைகளினால் மாஹிஷ்மதி நரகத்தின் நடுவில் பெரியமலையை ஏற்படுத்தினார். (அவர்களுடைய தலைகளை வெட்டி மலைபோலக் குவித்தார்.) (17) அவர்களின் ரக்தத்தினால் ப்ராம்ஹண பக்தியற்றவர்களுக்குப் பயத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடியதும், கோரமுமான நதியை ஏற்படுத்தினார். க்ஷத்திரியஜாதியானது (உலகில்) அன்னியாயமான காரியத்தைச் செய்யும்பொழுது

भयावहाम् । हेतुं कृत्वा पितृवधं क्षत्रेऽमङ्गलकारिणि ॥ १८ ॥ त्रिःसप्त-
कृत्वः पृथिवीं कृत्वा निःक्षत्त्रियां प्रभुः । स्यमन्तपञ्चके चक्रे शोणितो-
दान् ह्रदान्नव ॥ १९ ॥ पितुः कायेन सन्धाय शिर आदाय बर्हिषि । सर्व-
देवमयं देवमात्मानमयजन्मखैः ॥ २० ॥

ददौ प्राचीं दिशं होत्रे ब्रह्मणे दक्षिणां दिशम् । अध्वर्यवे प्रतीचीं वै
उद्गात्रे उत्तरां दिशम् ॥ २१ ॥ अन्येभ्योऽवान्तरदिशः कश्यपाय च मध्यतः ।
आर्यावर्तमुपद्रष्ट्रे सदस्येभ्यस्ततः परम् ॥ २२ ॥ ततश्चावभृथस्नानविधू-
ताशेषकिल्बिषः । सरस्वत्यां ब्रह्मनद्यां रेजे व्यभ्र इवांशुमान् ॥ २३ ॥
स्वदेहं जमदग्निस्तु लब्ध्वा संज्ञानलक्षणम् । ऋषीणां मण्डले सोऽभूत्सप्त-

---

பிதாவின் வதத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டு ப்ரபுவான ராமன் *இருபத்தோரு தடவை பூமியை க்ஷத்திரியர்களற்றதாகச் செய்து ஸ்யமந்தபஞ்சகமென்ற க்ஷேத்திரத்தில் ரக்தமயமான ஜலத்தையுடைய ஒன்பது மடுக்களை யுண்டுபண்ணினார். (18) பிதாவினுடைய தலையை உடலுடன் சேர்த்து தர்ப்பத்தில் படுக்கவைத்து ஸர்வ வேதமயனும், தனது ஸ்வரூபபூதனுமான தேவனை சில இஷ்டியே தங்களினால் ஆராதித்தார். (20)

அந்த யாகத்தில் கிழக்கு திக்கை ஹோதாவுக்கும், தெற்கு திக்கை ப்ரம்ஹாவுக்கும், மேற்குதிக்கை அத்வர்யுவுக்கும், வடக்கு திக்கை உத்காதாவுக்கும், இடையிலுள்ள திக்குகளை மற்ற ருத்விக்குகளுக்கும், மத்யதேசத்தைக் கஶ்யபருக்கும், ஆர்யாவர்த்தத்தை உபத்ரஷ்டா என்ற ருத்விக்குக்கும், மத்தியதேசத்துக்கு மேலுள்ளவிடத்தை ஸபையிலுள்ளவர்களுக்கும் கொடுத்துப் பிறகு ப்ரம்ஹநதியான ஸரஸ்வதியில் செய்யப்பட்ட அவபிருதஸ்னானத்தினால் போக்கப்பட்ட எல்லாப் பாபங்களுமுள்ளவராய் மேகமில்லாதவிடத்திலுள்ள சூரியன்போல விளங்கினார். (21-23) அந்த ஜமதக்னியோவெனில் ஸம்க்ஞானத்தை=முன்பின்னுள்ள

---

* தாயான ரேணுகை தனது கையினால் இருபத்தோரு தடவை அடித்துக்கொண்டபடியால் ராமனும் இருபத்தோருதடவை க்ஷத்திரியர்களை வதஞ்செய்தாரெனப் பெரியார் சொல்லுகின்றனர்.

मो रामपूजित: ॥ २४ ॥ जामदग्न्योऽपि भगवान्रामः कमललोचनः । आगामिन्यन्तरे राजन्वर्तयिष्यति वै बृहत् ॥ २५ ॥ आस्तेऽद्यापि महेन्द्राद्रौ न्यस्तदण्डः प्रशान्तधीः। उपगीयमानचरितः सिद्धगन्धर्वचारणैः॥ २६ ॥ एवं भृगुषु विश्वात्मा भगवान्हरिरीश्वरः । अवतीर्य परं भारं भुवोऽहन्बहुशो नृपान् ॥ २७ ॥ गाधेरभून्महातेजाः समिद्ध इव पावकः । तपसा क्षात्त्रमुत्सृज्य यो लेभे ब्रह्मवर्चसम् ॥ २८ ॥ विश्वामित्रस्य चैवासन्पुत्रा एकशतं नृप । मध्यमस्तु मधुच्छन्दा मधुच्छन्दस एव ते ॥ २९ ॥

पुत्रं कृत्वा शुनःशेपं देवरातं च भार्गवम् । आजीगर्तं सुतानाह ज्येष्ठ एष प्रकल्प्याम् ॥ ३० ॥ यो वै हरिश्चन्द्रमखे विक्रीतः पुरुषः पशुः। स्तु-

---

தை அனுஸந்தானஞ் செய்தல்ரூபமான நினைவை, ஸ்வரூபமாகவுடைய தனது தேஹத்தையடைந்து ருஷிகளின் மண்டலத்தில் ஏழாவது ருஷியாகவும் ராமனால் பூஜிக்கப்பட்டவராகவுமானார். (24) ஹே ராஜன்! ஜமதக்னியின் குமாரரும் புண்டரீகாக்ஷனும் பகவானுமான ராமனேவெனில் அடுத்த மன்வந்தரத்தில் வேதத்தை ப்ரவிருத்திக்கச் செய்யப்போகிறார். (அதாவது:—வேதப்ரவர்த்தகர்களான ஸப்தருஷிகளுக்குள் ஒருவராக ஆகப்போகிறார்.) (25) அவர் ஸித்தர் கந்தர்வர் சாரணர் இவர்களால் கானஞ்செய்யப்படுகின்ற சரித்திரத்தையுடையவராயும், ப்ரசாந்தமான புத்தியையுடையவராயும்,ஆனதுபற்றியே ஆயுதங்களற்றவராயுமாக இப்பொழுதுங்கூட மஹேந்திரமலையில் வஸித்து வருகிறார். (26) இவ்விதம் விஸ்வாத்மாவும் ஈஸ்வரனும் பகவானுமான ஹரியானவர் ப்ருகுக்களிடத்தில் அவதரித்து பெரும்பாலர்களான அரசர்களைக் கொன்று அதிகமான பூமியின் பாரத்தை இரக்கினர். (27) நன்கு எறிகின்ற அக்னிபோல மஹத்தான தேஜஸ்ஸையுடைய விஸ்வாமித்திரர் காதியினிடமிருந்து உண்டானர். இவர் தபஸ்ஸினல் க்ஷத்திரியசரீரத்தைப் போக்கிக்கொண்டு ப்ரம்ஹவர்ச்சஸத்தை=ப்ராம்ஹணசரீரத்தை, அடைந்தார். (28) ஹே நருப! விஸ்வாமித்திருக்கு நூற்றொருபுத்திரர்கள்பிறந்தனர். அவர்களுள் நடுவிலுண்டானவன் மதுச்சந்தஸ் எனப்படுவான். ஆனதுபற்றியே அவர்கள் யாவருமே மதுச்சந்தஸ்ஸுகள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். (29)

त्वा देवान्प्रजेशादीन्मुमुचे पाशबन्धनात् ॥ ३१ ॥ यो रातो देवयजने देवै-
र्गाधिषु तापसः । देवरात इति ख्यातः शुनःशेपः स भार्गवः ॥ ३२ ॥
ये मधुच्छन्दसो ज्येष्ठाः कुशलं मेनिरे न तत् । अशपत्तान्मुनिः क्रुद्धो
म्लेच्छा भवत दुर्जनाः ॥ ३३ ॥ स होवाच मधुच्छन्दाः सार्धं पञ्चाशता
ततः । यन्नो भवान्सञ्जानीते तस्मिंस्तिष्ठामहे वयम् ॥ ३४ ॥ ज्येष्ठं मन्त्र-
दृशं चक्रुस्त्वामन्वञ्चो वयं स्म हि । विश्वामित्रः सुतानाह वीरवन्तो
भविष्यथ । ये मानं मेऽनुगृह्णन्तो वीरवन्तमकर्त माम् ॥ ३५ ॥ एष वः

அஜீகர்த்தருடைய புத்திரரும் ப்ருகுவம்சத்தில் சேர்ந்தவரும் தேவராதருமான சுனஃஸேபனைப் புத்திரனாகச் செய்துகொண்டு தனது புத்திரர்களைப் பார்த்து "இவன் உங்களுள் மூத்தவனாகக் கல்பிக்கப்படட்டும். (30) எவன் ஹரிஸ்சந்திரனுடைய யாகத்தில் புருஷபசுவாக விலைக்கு விற்கப்பட்டு ப்ரம்ஹதேவர் முதலிய தேவர்களை ஸ்துதித்து பாசபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டானோ, தாபஸனான எவன் தேவர்களைக் குறித்துச் செய்யும் யாகத்தில் தேவர்களால் காப்பாற்றப்பட்டவனாய் தேவராதன் எனப் பிரஸித்தி பெற்றானோ அந்த சுனஃஸேபன் ப்ருகுவம்சத்தவனாயினும் காதியின் வம்சத்திற் பிறந்த உங்களுள் ஒருவனேயாவான்" என்றார். (31 32) மதுச்சந்தஸ்ஸு களான விஸ்வாமித்ரகுமாரர்களுக்குள் ஜ்யேஷ்டர்கள் எவர்களோ அவர்கள் அவனுடைய ஜ்யேஷ்டத்வத்தை நல்லதென நினைக்கவில்லை. உடனே முனியான விஸ்வாமித்திரர் கோபங்கொண்டு "ஹே துர்ஜனர்களே! நீங்கள் ம்லேச்சர்களாக ஆகக்கடவீர்" என அவர்களைச் சபித்தார். (33) நடுப்புத்திரனான அந்த மதுச்சந்தஸ் என்பவர் மற்ற ஐம்பது பேர்களுடன்கூட "பிதாவான நீர் எங்களுக்கு ஜ்யேஷ்டத்வத்தையோ கனிஷ்டத்வத்தையோ எதை நினைக்கின்றீரோ அதில் நாங்களிருக்கிறோம்" என்றான். (34) என்று சொல்லி "நாங்கள் யாவரும் உன்னை யனுஸரித்தவர்களான கனிஷ்டர்களாகவே இருக்கிறோம்" என்பதாய் மந்திரத்ரஷ்டாவான சுனஃஸேபனை ஜ்யேஷ்டனாகச் செய்தனர். விஸ்வாமித்திரர் புத்திரர்களைப் பார்த்து "எந்த நீங்கள் என்னுடைய பூஜ்யத்வத்தை அனுஸரித்தவர்களாய்க்

कुशिका वीरो देवरातस्तमन्वित । अन्ये चाष्टकहारीतजयक्रतुमदादय:
॥ ३६ ॥ एवं कौशिकगोत्रं तु विश्वामित्रैः पृथग्विधम् । प्रवरान्तरमापन्नं
तद्धि चैवं प्रकल्पितम् ॥ ३७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे परशुरामकृत क्षत्त्रियवध
विश्वामित्रान्वयवर्णनं नाम षोडशोऽध्याय: ॥ १६ ॥

கொண்டு என்னை சிறந்த புத்திரனுள்ளவனாகச் செய்தீர்களோ அந்த நீங்கள் சிறந்த புத்திரனுள்ளவர்களாக ஆகுங்கள். (35) ஹே குசிகர்காள்! இந்தத் தேவராதன் உங்களைச் சேர்ந்த கௌசிகனேயாவான். எக்காரணம்பற்றி வீரனோ=எனது புத்திரனோ, அக்காரணம்பற்றி அந்த இவனைப் பின்பற்றி நடவுங்கள்" என்றார். விஸ்வாமித்திரருக்கு அஷ்டகர், ஹாரீதர், ஜயர், க்ருதுமான் இவர்களை யாதியாகக்கொண்ட மற்ற புத்திரர்களும் இருந்தனர். (36) இவ்விதம் கௌசிககோத்திரமானது விஸ்வாமித்திர புத்திரர்களினால் பலதறப்பட்ட பிரிவுள்ளதாக ஆகிவிட்டது. அதுவும் வேறு ப்ரவரத்தை யடைந்துவிட்டது. அதாவது:—தேவராதனை ஜ்யேஷ்டனாகக்கொண்டு அது கல்பிக்கப்பட்டதே அதன் காரணமாகும்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
பரசுராமகிருத க்ஷத்திரியவதவர்ணனமும் விஸ்வாமித்ரான்வய
வர்ணனமுமென்ற பதினாருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நாராயணீயம்.

முப்பத்தாருவது தசகம்.

(அ—ரை) தத்தாத்ரேயாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறார்—

अत्रेः पुत्रतया पुरा त्वमनसूयायां हि दत्ताभिधो
जातः शिष्यनिबन्धतन्द्रितमनाः स्वस्थश्चरन् कान्तया ।
दृष्टो भक्ततमेन हेहयमहीपालेन तस्मै वरा-
नष्टैश्वर्यमुखान् प्रदायददिथ स्वेनैव चान्ते वधम् ॥ ३१ ॥

(ப–ரை) दत्ताभिधः=தத்தர் என்ற பெயருள்ளவராய் पुरा= முன்னர் अत्रेः=அத்ரி மஹருஷிக்கு अनसूयायाम्=அனஸூயையி னிடத்தில் पुत्रतया=புத்திரத்தன்மையுடன் जातः=பிறந்த त्वम्=நீர் शिष्यनिबन्धतन्द्रितमनाः—शिष्य=சிஷ்யர்களின் निबन्ध=நிர்ப்பந்தத் தில் तन्द्रित=அலுத்துப்போன मनाः=மனதுள்ளவராய் कान्तया= பத்னியுடன்கூட स्वस्थः=ஸ்வஸ்தராக=ஆத்மாராமராக, चरन्=ஸஞ் சரிக்குங்கால் भक्ततमेन=பக்தர்களுக்குள் சிறந்தவனான हैहयमही- पालेन = கார்த்தவீர்யார்ஜுனனால் दृष्टः=காணப்பட்டவராய்க் கொ ண்டு तस्मै = அவனுக்கு अष्टैश्वर्यमुखान् = அணிமா முதலிய எட்டு யோகஸித்திகளை ஆதியாகக்கொண்ட वरान्=வரன்களை प्रदाय=கொ டுத்து अन्ते=முடிவில் स्वेनैव=தன்னாலேயே वधम्=வதத்தையும் ददि- थ=வரனாகக் கொடுத்தீர். (31) (எ–று)

सत्यं कर्तुमथार्जुनस्य च वरं तच्छक्तिमात्रानतं
ब्रह्मद्वेषि तदाखिलं नृपकुलं हन्तुञ्च भूमेर्भरम् ।
सञ्जातो जमदग्नितो भृगुकुले त्वं रेणुकायां हरे
रामो नाम तदात्मजेष्ववरजः पित्रोरधाः सम्मदम् ॥ ३२ ॥

(ப–ரை) अथ=பிறகு हरे !=ஹே ஹரே ! अर्जुनस्य=கார்த்தவீர் யார்ஜுனனுடைய वरम्=வரனை सत्यम्=ஸத்யமாக कर्तुम्=செய்வ தற்கு வேண்டியும் तदा=அச்சமயத்தில் तच्छक्तिमात्रानतम्=அந்தக் கார்த்தவீர்யார்ஜுனனுடைய சக்தியால்மட்டும் கொஞ்சம் குறைக் கப்பட்ட ப்ராம்ஹண்யபத்திரவத்தையுடையதும் ஆயினும் ब्रह्मद्वे- षि=மனத்தில் ப்ராம்ஹண த்வேஷமுள்ளதும், भूमेः=பூமிக்கு भरम्= பாரமாயானதுமான अखिलम्=ஸமஸ்தமான नृपकुलम्=ராஜகுலத் தை हन्तुञ्च=கொல்லுவதற்கு வேண்டியும், भृगुकुले=ப்ருகுகுலத் தில் जमदग्नितः=ஜமதக்னி மஹருஷிக்கு रेणुकायाम्=ரேணுகையினி டத்தில் तदात्मजेषु=அவர்களின் புத்திரர்களுக்குள் अवरजः=கடைசி யிலுண்டானவராகவும் रामो नाम=ராமன் என்ற பெயருள்ளவராக வும் त्वम्=நீர் सञ्जातः=பிறந்தவராய் पित्रोः=மாதாபிதாக்களுக்கு स- म्मदम्=ஸந்தோஷத்தை अधाः=உண்டுபண்ணினீர். (32) (எ–று)

लब्धाम्नायगणश्चतुर्दशवया गन्धर्वराजे मना-
गासक्तां किल मातरं प्रति पितुः क्रोधाकुलस्याज्ञया ।

तातज्ञातिगसोदरैः सममिमां छित्त्वाथ शान्तात्पितु-
स्तेषां जीवनयोगमापिथ वरं माता च तेऽदाद्वरम् ॥ ३३ ॥

(ப-ரை) लब्धाम्नायगण:=அத்யயனஞ்செய்யப்பட்ட வேதக் கூட்டத்தை யுடையவரும், चतुर्दशवया:=பதினான்கு வயதுள்ளவரு மான நீர் गन्धर्वराजे=கந்தர்வராஜனிடத்தில் मनाक्=அற்பம் आसक्ताम्=மானஸமான பற்றுக்கொண்ட मातरं प्रति=தாயைக் குறித்து क्रोधाकुलस्य=கோபத்தினால் கலங்கின पितु:=பிதாவான ஜமதக்னி யினுடைய आज्ञया=ஆக்ஞையினால் इमाम्=இந்தத் தாயை तातज्ञातिगसोदरैः समम्=பிதாவின் ஆக்ஞையை மீறின ஸஹோதரர்களுடன் கூட छित्वा=வெட்டிவிட்டு अथ=பிறகு शान्तात्=கோபமிவிருத்தியை யடைந்தவரான पितु:=பிதாவினிடமிருந்து तेषाम्=அவர்களுக்கு जीवनयोगम्=உயிருடன் சேர்க்கையேற்படல் ரூபமான वरम्=வரனை आपिथ=அடைந்தீர். माता च=தாயாரும் ते=உமக்கு वरम्=வரனை अदात्=கொடுத்தாள். (33) (எ-று)

पित्रा मातृमुदे स्तवाहृतवियद्धेनोर्निजादाश्रमा-
त्प्रस्थायाथ भृगोर्गिरा हिमगिरावाराध्य गौरीपतिम् ।
लब्ध्वा तत्परशुं तदुक्तदनुजच्छेदी महास्त्रादिकं
प्राप्तो मित्रमथाकृतव्रणमुनिं प्राप्यागमः स्वाश्रमम् ॥ ३४ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு (त्वम्=நீர்) पित्रा=ஜமதக்னி மஹருஷி யினால் मातृमुदे=மாதாவான ரேணுகையின் ஸந்தோஷத்துக்கு வேண்டி स्तवाहृतवियद्धेनो:=ஸ்துதிமூலம் வரவழைக்கப்பட்ட காம தேனுவை யுடையதும், निजात्=சொந்தமானதுமான आश्रमात्=ஆஶ்ரமத்திலிருந்து भृगो:=பாட்டனாரான ருசீகருடைய गिरा=வார்த்தையினால் प्रस्थाय=கிளம்பி हिमगिरौ=ஹிமாலயத்தில் गौरीपतिम्=மஹாதேவனை आराध्य=ஆராதித்து तत्परशुम्=அவருடைய பரசு என்ற ஆயுதத்தை लब्ध्वा=அடைந்து तदुक्तदनुजच्छेदी=அவ ரால் சொல்லப்பட்ட அஸுரனைக் கொன்றவராயும் महास्त्रादिकम्=அவரிடமிருந்தே பெரிய அஸ்திரம் முதலியவற்றையும் प्राप्त:=அடைந்தவராயும்கொண்டு अथ=பிறகு अकृतव्रणमुनिम्=சிங்கத்தின் வாயி லிருந்து ரக்ஷிக்கப்பட்ட அகிருதவ்ரணர் என்ற முனியை मित्रम्=

மித்ரராக प्राप्य=அடைந்து स्वाश्रमम्=சொந்தமான ஆஶ்ரமத்தை अगम:=அடைந்தீர். (34) (எ-று)

आखेटोपगतोऽर्जुनः सुरगवीसंप्राप्तसम्पद्गणै-
स्त्वत्पित्रा परिपूजितः पुरगतो दुर्मन्त्रिवाचा पुनः ।
गां क्रेतुं सचिवं न्ययुङ्क्त कुधिया तेनापि रुन्धन्मुनि
प्राणक्षेपसरोषगोहतचमूचक्रेण वत्सो हृतः ॥ ३५ ॥

(ப-ரை) आखेटोपगत:=வேட்டையாடுமிடத்து ஆஶ்ரமத்துக்கு வந்த अर्जुन:=கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் सुरगवीसंप्राप्तसम्पद्गणै:=காமதேனுவினிடமிருந்து அடையப்பட்ட திவ்யபோகங்களினுல் त्वत्पित्रा=உமது பிதாவான ஜமதக்னியினுல் परिपूजित:=நன்கு உபசரிக்கப்பட்டவனுயும் पुरगत:=பட்டினத்தை யடைந்தவனுயும் கொண்டு पुन:=மறுபடியும் दुर्मन्त्रिवाचा=கெட்ட மந்திரியின் வார்த்தையினுல் गाम्=காமதேனுவை क्रेतुम्=வாங்கி வருவதற்காக सचिवम्=மந்திரியை न्ययुङ्क्त=உமது பிதாவினிடமனுப்பினுன். कुधिया=கெட்ட புத்தியுள்ள तेन=அந்த மந்திரியினுல் रुन्धन्मुनिप्राणक्षेपसरोषगोहतचमूचक्रेणापि=பசுவின் ஹரணத்தைத் தடுக்கின்ற முனியின் ப்ராணக்ஷேப(வத)த்தினுல் கோபங்கொண்ட காமதேனுவினுல் கொல்லப்பட்ட ஸைன்னியஸமூஹத்தை யுடையவனுயினுங்கூட वत्स:=காமதேனுவின் கன்றுனது हृत:=கொண்டுபோகப்பட்டது. (35)

शुक्रोज्जीवित तातवाक्यचलितक्रोधोऽथ सख्या समं
बिभ्रद्ध्यातमहोदरोपनिहितं चापं कुठारं शरान् ।
आरूढः सहवाहयन्तृकरथं माहिष्मतीमाविशन्
वाग्भिर्वत्समदाशुषि क्षितिपतौ सम्प्रास्तुथाः सङ्गरम् ॥ ३६ ॥

(ப-ரை) अथ=பிறகு त्वम्=நீர் शुक्रोज्जीवित्ततातवाक्यचलितक्रोध:=சுக்கிராசாரியரால் பிழைபிக்கப்பட்ட பிதாவின் வாக்கியத்தினுல் உண்டுபண்ணப்பட்ட கோபத்தையுடையவராயும் सख्या समम्=தோழரான அகிருதவ்ரணமுனியுடன்கூட ध्यातमहोदरोपनिहितम्=தியானிக்கப்பட்ட மஹோதரன் என்ற சிவபார்ஷதனுல் அருகில் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்ட चापम्=வில்லையும் कुठारम्=கோ

டறியையும் शरान्=பாணங்களையும் बिभ्रत्=தரிக்கின்றவராயும் सह-वाहयन्तृकरथम्=குதிரை ஸாரதி இவற்றுடன்கூடின தேரில் आरूढः= ஏறினவராயும் माहिष्मतीम्=மாஹிஷ்மதீ பட்டினத்தில் आविशन्= நுழைந்தவராயும் கொண்டு वाग्भिः=நல்லவார்த்தைகளினால் क्षिति-पतौ=அரசன் वत्सम्=கன்றை अदाशुषि=கொடுக்காதபொழுது सङ्गरम्=யுத்தத்தை सम्प्रास्तुथाः=தொடங்கினீர். (36) (எ-று)

पुत्राणामयुतेन सप्तदशभिश्चाक्षौहिणीभिर्महा-
सेनानीभिरनेकमित्रनिवहैर्व्याजृम्भितायोधनः ।
सद्यस्त्वत्ककुठारबाणविदळन्निश्शेषसैन्योत्करो
भीतिप्रद्रुतनष्टशिष्टतनयस्त्वामापतद्धैहयः ॥ ३७ ॥

(ப-ரை) पुत्राणाम्=புத்திரர்களின் अयुतेन=பதினாயிரத்தினாலும், सप्तदशभिः=பதினேழு अक्षौहिणीभिः=அக்ஷௌஹிணிஸேனைகளினாலும், महासेनानीभिः=பெரிய ஸேனாதிபதிகளினாலும், अनेकमित्रनिवहैश्च=பலமித்திரக்கூட்டங்களினாலும் व्याजृम्भितायोधनः=விருத்திசெய்யப்பட்டயுத்தத்தை யுடையவனும், सद्यः=அப்பொழுதே त्वत्ककुठारबाणविदळन्निश्शेषसैन्योत्करः=உம்முடையதான கோடறி பாணம் இவற்றால் பிளக்கப்பட்ட எல்லா ஸைன்யங்களின் கூட்டங்களையுடையவனும், भीतिप्रद्रुतनष्टशिष्टतनयः=பயத்தினால் ஓடினவர்களும் நஷ்டமானவர்களும், போக எஞ்ஜின புத்திரர்களை யுடையவனுமான हैहयः=கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் त्वाम्=உம்மைக் குறித்து आपतत्=ஓடிவந்தான். (37) (எ-று)

लीलावारितनर्मदाजलवलल्लङ्केशगर्वापह-
श्रीमद्बाहुसहस्रमुक्तबहुशस्त्रास्त्रं निरुन्धन्नमुम् ।
चक्रे त्वय्यथ वैष्णवेऽपि विफले बुद्ध्वा हरिं त्वां मुदा
ध्यायन्तं छितसर्वदोषमवधीः सोगात्परं ते पदम् ॥ ३८ ॥

(ப-ரை) लीलावारितनर्मदाजलवलल्लङ्केशगर्वापहश्रीमद्बाहुसहस्रमुक्तबहुशस्त्रास्त्रम्--लीला=விளையாட்டின் நிமித்தம் वारित=ஆயிரம் கைகளினால் தடுக்கப்பட்ட नर्मदाजल=நர்மதையின் ஜலத்தில் वलत्=மிதக்கின்ற लङ्केश=ராவணனுடைய गर्व=கர்வத்தை अपह=போக்குகின்ற

னவும் श्रीमत्=சோபையுள்ளனவுமான बाहुसहस्र=ஆயிரம் கைகளி னல் मुक्त=ப்ரயோகிக்கப்பட்ட बहु=அதிகங்களான शस्त्रास्त्रम्=சஸ் திரம் அஸ்திரம் இவற்றை யுடையவனை अमुम्=இந்தக் கார்த்தவீர் யார்ஜுனனை निरुन्धन्=தடுத்தவரான त्वम्=நீர் अथ=பிறகு त्वयि= உம்மிடத்தில் அவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டதும் वैष्णवे=வைஷ்ணவ முமான चक्रेऽपि=சக்கிராயுதமுங்கூட विफले=பயனற்றதாக (जाते= ஆனபொழுது) त्वाम्=உம்மை हरिम्=ஹரியாக बुद्ध्वा=அறிந்துகொ ண்டு ध्यायन्तम्=உம்மையே தியானஞ்செய்கின்றவனும், அதன்மூலம் छितसर्वदोषम्=நஷ்டமான எல்லாத் தோஷத்தை யுடையவனுமான (तम्=அவனை) अवधीः=கொன்றீர். सः=அந்தக் கார்த்தவீர்யார்ஜு னன் ते=உம்முடைய परम्=மேலான पदम्=வைகுண்டத்தை अगात्= அடைந்தான். (38) (எ-று)

भूयोऽमर्षितहैहयात्मजगणैस्ताते हते रेणुका-
माघ्नानां हृदयन्निरीक्ष्य बहुशो घोरां प्रतिज्ञां वहन् ।
ध्यानानीतरथायुधस्त्वमकृथा विप्रद्रुहः क्षत्रियान्
दिक्चक्रेषु कुठारयन्विशिखयन्निःक्षत्त्रियां मेदिनीम् ॥

(ப-ரை) भूयः=மறுபடியும் अमर्षित हैहयात्मजगणैः=கோபங் கொண்ட கார்த்தவீர்யார்ஜுன புத்திரர்களின் கூட்டங்களினல் ताते=உமது பிதாவான ஜமதக்னி மஹருஷியானவர் हते=கொல்லப் பட்டபொழுது हृदयम्=மார்பில் बहुशः=இருபத்தோரு தடவை आघ्नानाम्=அடித்துக்கொள்ளுகின்ற रेणुकाम्=தாயான ரேணுகை யை निरीक्ष्य=பார்த்து घोराम्=கோரமான प्रतिज्ञाम्=ப்ரதிக்ஞையை அதாவது:—இருபத்தோரு தடவை க்ஷத்திரியர்களைக் கொல்லுகி றேன் என்ற ப்ரதிக்ஞையை, वहन्=தரித்துகொண்டு त्वम्=நீர் ध्या- नानीतरथायुधः=தியானத்தினல் வரவழைக்கப்பட்ட ரதம் ஆயுதம் இவற்றை யுடையவராய் दिक्चक्रेषु=திக்கோடிகளிலுள்ள विप्रद्रुहः= ப்ராம்ஹணத்ரோஹிகளான க்ஷத்திரியர்களை कुठारयन्=கோடறியி னல் கொன்றும், विशिखयन्=பாணத்தினல் கொன்றும் मेदिनीम्= பூமியை निःक्षत्त्रियाम्=க்ஷத்திரியர்களற்றதாக अकृथाः=செய்தீர்.

तातोज्जीवनकृन्नृपालककुलं त्रिःसप्तकृत्वो जयन्
सन्तर्प्याथ समन्तपञ्चकमहारक्तह्रदौघे पितॄन् ।
यज्ञे क्ष्मामपि काश्यपादिषु दिशन् साल्वेन युद्ध्यन्पुनः
कृष्णोऽमुं निहनिष्यतीति शमितो युद्धात्कुमारैर्भवान् ॥

(ப-ரை) भवान्=நீர் तातोज्जीवनकृत्=பிதாவைப் பிழைக்கச் செய்கின்றவராயும் त्रिःसप्तकृत्वः=இருபத்தோரு தடவை नृपालककुलम्=க்ஷத்ரியகுலத்தை जयन्=ஜயிக்கின்றவராயும் अथ=பிறகு समन्तपञ्चकमहारक्तह्रदौघे=ஸமந்தபஞ்சகமென்ற க்ஷேத்திரத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஒன்பது பெரிய ரக்தமடுவில் पितॄन्=பிதிருக்களை सन्तर्प्य=தர்ப்பணத்தினால் திருப்த்தி செய்வித்தவராயும் यज्ञे=யாகத்தில் क्ष्माम्=பூமியை काश्यपादिषु=காஶ்யபர் முதலியோரிடத்தில் दिशन्नपि=கொடுத்தவராயினும் கூட पुनः=மறுபடியும் साल्वेन=ஸால்வனுடன்கூட युद्ध्यन्=யுத்தஞ் செய்பவராய்க் கொண்டு अमुम्=இவனை कृष्णः=கிருஷ்ணன் निहनिष्यति = கொல்லப்போகிறார். इति=என்பதாய் कुमारैः=ஸனத்குமாராதிகள்மூலம் (ज्ञात्वा=அறிந்துகொண்டு) युद्धात्=யுத்தத்திலிருந்து शमितः=சாந்தராக ஆனீர். (40) (எ-று)

न्यस्यास्त्राणि महेन्द्रभूभृति तपस्तन्वन्पुनर्मज्जितां
गोकर्णावधि सागरेण धरणीं दृष्ट्वार्थितस्तापसैः ।
ध्यातेष्वासधृतानलास्त्रचकितं सिन्धुं स्रुवक्षेपणा-
दुत्सार्योद्धृतकेरळो भृगुपते वातेश संरक्ष माम् ॥ ४१ ॥

(ப-ரை) अस्त्राणि = அஸ்திரங்களை महेन्द्रभूभृति=மஹேந்திர மலையில் न्यस्य=வைத்துவிட்டு तपः=தவத்தை तन्वन्=செய்யும் பொழுது गोकर्णावधि=கோகர்ணமென்ற க்ஷேத்திரம் வரை धरणीम्=பூமியை सागरेण=ஸமுத்திரத்தினால் मज्जिताम्=முழுகடிக்கப்பட்டதாக दृष्ट्वा=கண்டு तापसैः=தாபஸர்களினால் अर्थितः=ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவராய் पुनः=மறுபடியும் ध्यातेष्वासधृतानलास्त्रचकितम्=தியானஞ் செய்யப்பட்டவுடன் (ஸமீபம்வந்த) வில்லில் பூட்டின ஆக்னேயாஸ்திரத்தினால் பயந்த सिन्धुम्=ஸமுத்திரத்தை स्रुवक्षेपणात्=ஸ்ருவம் விழும் தேசம்வரை उत्सार्य=போகச்செய்து उद्धृतकेरळः=உயரெடுக்கப்பட்ட கேரளதேசத்தை யுடையவரான (त्वम्=நீர்) हेभृगुपते !=

अथ सप्तदशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—यः पुरूरवसः पुत्र आयुस्तस्याभवन्सुताः। नहुषः क्षत्त्रवृद्धश्च रजीरम्भश्च वीर्यवान् ॥ १ ॥ अनेना इति राजेन्द्र शृणु क्षत्र-

---

ஹே ப்ருகுபதே! वातेश!=ஹே குருவாயூருக்கீச! माम् = என்னை संरक्ष=காப்பீராக. (41) (எ–று)

இவ்விதம் நாராயணீயத்தில் தத்தாத்ரேய பரசுராம அவதாரசரித்திர வர்ணனமென்ற முப்பத்தாறுவது தசகம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது ஸ்கந்தார்த்த ஸங்கிரஹமும் முற்றிற்று.

ஆதிமுதல் 375 சுலோகங்கள் சென்றன.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) आयोः सप्तदशेऽत्वैलज्येष्ठपुत्रस्य पञ्चसु ।
सुतेषु क्षत्रवृद्धादिचतुर्णां वंशवर्णनम् ॥ १ ॥

(க–ரை) ஐளனுடைய மூத்தகுமாரனை ஆயுஎன்பவனுடைய ஐந்து புத்திரர்களுள் க்ஷத்திரவிருத்தன் முதலிய நால்வரின் வம்ச வர்ணனமானது இந்தப் பதினேழாவது அத்தியாயத்தில் செய்யப் படுகிறது. (1)

மேலும் இந்தச் சந்திரவம்சத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணவதாரத்தைச் சொல்லவேண்டிஐளன்முதல் வம்சானுக்கிரமமானது சொல்ல ஆரம் பிக்கப்பட்டது. அதில் எந்த ஆயுவின் வம்சத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனு டைய அவதாரமானது ஏற்பட்டதோ அந்த ஆயுவின் வம்சமானது அதிவிஸ்தாரமாக இருப்பதால் அது முடிவில் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஆகவே புரூரவஸ்ஸினுடைய ஐந்து புத்திரர்களுக்குள் கனிஷ்டர் களின் வம்சங்களை யுபதேசித்து இப்பொழுது மூத்தவனான ஆயு வின் வம்சம் சொல்லப்படுகிறது—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே ராஜேந்திர! புரூரவஸ்ஸின் புத் திரனை யாதொரு ஆயு என்பவனுண்டோ அவனுக்கு நஹுஷன்,

वृधोऽन्वयम् । क्षत्रवृद्धसुतस्यासन्सुहोत्रस्यात्मजास्त्रयः ॥२॥ काश्यः कुशो गृत्समद इति गृत्समदादभूत् । शुनकः शौनको यस्य बह्वृचप्रवरो मुनिः ॥ ३ ॥ काश्यस्य काशिस्तत्पुत्रो राष्ट्रो दीर्घतमःपिता । धन्वन्तरिर्दैर्घतम आयुर्वेदप्रवर्तकः ॥ ४ ॥ यज्ञभुग्वासुदेवांशः स्मृतमात्रार्तिनाशनः । तत्पुत्रः केतुमानस्य जज्ञे भीमरथस्ततः ॥ ५ ॥ दिवोदासो द्युमांस्तस्मात्प्रतर्दन इति स्मृतः । स एव शत्रुजिद्वत्स ऋतध्वज इतीरितः । तथा कुवलयाश्वेति प्रोक्तोऽलर्कादयस्ततः ॥ ६ ॥ षष्टिवर्षसहस्राणि षष्टिवर्षशतानि च। नालर्कादपरो राजन्मेदिनीं बुभुजे युवा ॥ ७ ॥ अलर्कात्सन्ततिस्तस्मात्सु-

---

க்ஷத்திரவ்ருத்தன், வீரியவானென ரஜீரம்பன், அனேனஸ் என நான்குபுத்திரர்களுண்டாயினர். அவர்களுள் க்ஷத்திரவிருத்தனின் வம்சத்தைச்சொல்லுகிறேன் கேளும் க்ஷத்திரவிருத்தனுக்கு ஸுஹோத்திரன் புத்திரனுவான். அவனுக்கு காஸ்யன், குசன், க்ருத்ஸமதன் என மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். க்ருத்ஸமதனிடமிருந்து சுனகன் பிறந்தான். இவனுக்கு ருக்வேதிகளுள் சிறந்த சௌனகரென்ற முனி பிறந்தார். (1–3) காஸ்யன் என்பவனுக்கு காசி என்பவன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ராஷ்ட்ரன். இவனுக்கு தீர்க்கதமஸ் என்பவன் பிறந்தான். ஆயுர்வேதப்ரவர்த்தகரான தன்வந்தரி தீர்க்கதமஸ்ஸின் புத்திரர். இவர் யக்ஞத்தில் பாகமுள்ளவரும் வாஸுதேவனின் அம்சபூதரும் நினைத்தமாத்திரத்தினல் கஷ்டத்தைப் போக்குகின்றவருமாவார். அந்த தன்வந்தரியின் புத்திரன் கேதுமான். இவருக்குப் பீமரதன் பிறந்தான் இவனிடமிருந்து திவோதாஸன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து த்யுமான் பிறந்தான். இவன் ப்ரதர்த்தனன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். அவனே சத்ருஜித் என்றும் வத்ஸன் என்றும், ருதத்வஜன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். அவ்விதமே குவலயாஸ்வன் என்றும் சொல்லப்பட்டான். ப்ரதர்த்தனன் முதலிய சப்தங்களாற் சொல்லப்பட்ட த்யுமானிடமிருந்து அலர்க்கன் முதலியோருண்டாயினர். (4–6) ஹே ராஜன்! அலர்க்கனைக் காட்டிலும் வேறு ஒருவனும் யுவாவாக அறுபத்தாறாயிரம் வருஷங்கள் முடிய இந்தப் பூமியையாண்டதில்லை. (7) அலர்க்கனிடமிருந்து ஸங்

नीथोऽथ सुकेतनः। धर्मकेतुः सुतस्तस्मात्सत्यकेतुरजायत ॥ ८ ॥ धृष्टकेतुः सुतस्तस्मात्सुकुमारः क्षितीश्वरः। वीतिहोत्रस्य भर्गोऽतो भार्गभूमिरभून्नृपः ॥ ९ ॥

इतीमे काश्यो भूपाः क्षत्रवृद्धान्वयायिनः। रम्भस्य रभसः पुत्रो गम्भीरश्चाक्रियस्ततः ॥ १० ॥ तस्य क्षेत्रे ब्रह्म जज्ञे शृणु वंशमनेनसः। शुद्धस्ततः शुचिस्तस्मात्त्रिककुद्धर्मसारथिः ॥ ११ ॥ ततः शान्तरयो जज्ञे कृतकृत्यः स आत्मवान्। रजेः पञ्चशतान्यासन्पुत्राणाममितौजसाम् ॥ १२ ॥

ததி என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸுனீதன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸுகேதனன் பிறந்தான். அவனுக்குத் தர்மகேது என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸத்யகேது உண்டானான். (8) அவனிடமிருந்து திருஷ்டகேது என்ற புத்திரனுண்டானான். அவனுக்கு ஸுகுமாரன் என்ற அரசன் பிறந்தான். அவனுக்கு வீதிஹோத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பர்க்கன் பிறந்தான். பர்க்கனிடமிருந்து பார்க்கபூமி என்ற அரசன் பிறந்தான். (9)

இம்மாதிரியான இந்த அரசர்கள் காசியின் வம்சத்தில் பிறந்தவர்களாவர். இவர்கள் காசியின் பிதாமஹனை க்ஷத்திர வ்ருத்தனுடைய வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்களாவர். ரம்பனுடைய புத்திரன் ரபஸன். அவனுடைய புத்திரன் கம்பீரன். அவனுடைய புத்திரன் அக்ரியன். (10) அந்த அக்ரியனுடைய பாரியையினிடத்தில் ப்ராம்ஹண ஜாதியானது உண்டாயிற்று. அனேனஸ்ஸினுடைய வம்சத்தைக் கேளும். அனேனஸ்ஸின் புத்திரன் சுத்தன். அவனிடமிருந்து சுசி உண்டானான். அவனிடமிருந்து த்ரிககுப் உண்டானான். அவனிடமிருந்து தர்மஸாரதி உண்டானான். (11) அவனிடமிருந்து சாந்தரயன் பிறந்தான். அவன் ஆத்மவானுக ஞானியாக, இருந்தமைபற்றி கிருதகிருத்யனாக இருந்தான். அதாவது:—புத்திரோத்பாதனஞ் செய்யவில்லை. ரஜிஎன்பவனுக்கு அதிகமான பராக்கிரமமுள்ளவர்களான ஐந்நூறு புத்திரர்களுண்டாயினர். (12) ரஜி என்பவன் தேவர்களால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டு அஸுரர்களைக் கொன்று இந்திரனையும் பொருட்டுத் தேவலோகத்

देवैरभ्यर्थितो दैत्यान्हत्वेन्द्रायाददाद्दिवम् । इन्द्रस्तस्मै पुनर्दत्त्वा गृहीत्वा चरणौ रजेः ॥ १३ ॥ आत्मानमर्पयामास प्रह्लादाद्यरिशङ्कितः । पितर्युपरते पुत्रा याचमानाय नो ददुः ॥ १४ ॥ त्रिविष्टपं महेन्द्राय यज्ञभागान्समाददुः । गुरुणा हूयमानेऽग्नौ बलभित्तनयान्रजेः ॥ १५ ॥ अवधीद्भ्रंशितान्मार्गान्न कश्चिदवशेषितः । कुशात्प्रतिः क्षात्रवृद्धात्सञ्जयस्तत्सुतो जयः ॥ १६ ॥ ततः कृतः कृतस्यापि जज्ञे हर्यवनो नृपः । सहदेवस्ततोऽहीनो जयसेनस्तु तत्सुतः ॥ १७ ॥ सङ्कृतिस्तस्य च जयः क्षत्रधर्मा महारथः । क्षत्रवृद्धान्वया भूपाः शृणु वंशं च नाहुषात् ॥ १८ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे चन्द्रवंशानुवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

தைத் திருப்பிக் கொடுத்தான். இந்திரன் அந்த ரஜியையும் பொருட்டுத் திரும்பவும் தேவலோகத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ரஜியினுடைய கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்லாதன் முதலியோரிடமிருந்து பயத்தை யடைந்தவனுய் தனது ஆத்மாவை அவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தான். (அதாவது இந்திரன் ரஜியின் புத்திரனுகப் பிறந்தான்.) பிதாவான ரஜியானவர் மரித்தபிறகு அவனுடைய புத்திரர்கள் யாசிக்கின்ற இந்திரனையும் பொருட்டுத் தேவலோகத்தைக் கொடுக்கவில்லை. யக்ஞபாகத்தையும் தாங்களே பெற்றுக் கொண்டனர். அவர்களுடைய புத்தியை மயக்கவேண்டி ப்ருஹஸ்பதியினுல் (ஆபிசாரமுறையை யொட்டி) அக்னியில் ஹோமஞ் செய்யப்படும்பொழுது இந்திரன், வழியினின்றும் நழுவினவர்களான ரஜியின் புத்திரர்களை வதஞ்செய்து விட்டான். அவர்களுள் ஒருவனும் மீதப்படவில்லை. க்ஷத்ரவிருத்தனின் பௌத்திரனுன குசனிடமிருந்து ப்ரதி என்பவன் பிறந்தான். ப்ரதியினிடமிருந்து ஸஞ்ஜயன் பிறந்தான். ஸஞ்ஜயனிடமிருந்து ஜயன் பிறந்தான். (13-16) அவனிடமிருந்து கிருதன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹர்யவனன் என்ற அரசன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸஹதேவன் பிறந்தான். அவனுக்கு அஹீனன் பிறந்தான். அஹீனனுடைய புத்திரன் ஜயஸேனன். (17) அவனுக்கு ஸங்கிருதி

अथ अष्टादशोऽध्याय: ॥

श्रीशुक उवाच—यतिर्ययातिः संयातिरायतिर्वियतिः कृतिः। षडिमे नहुषस्यासन्निन्द्रियाणीव देहिनः॥ १ ॥ राज्यं नैच्छद्यतिः पित्रा दत्तं तत्परिणामवित्। यत्र प्रविष्टः पुरुष आत्मानं नावबुध्यते ॥ २ ॥ पितरि

பிறந்தான். அவனுக்கு ஜயன் பிறந்தான். அவனுக்கு மஹாரதனுன க்ஷத்ரதர்மா பிறந்தான். க்ஷத்ரவிருத்தனுடைய வம்சத்தில் பிறந்த அரசர்கள் சொல்லப்பட்டனர். நஹுஷபுத்திரனுன யயாதியினிடமிருந்துண்டான வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் என்றார். (18) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் சந்திரவம்சானுவர்ணனமென்ற பதினேழாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) अष्टादशे ययातेस्तु नाहुषस्य कथोच्यते ।
यस्य पञ्चसु पुत्रेषु कनीयानग्रहीज्जराम् ॥ १ ॥

(க-ரை) நஹுஷகுமாரனுன யயாதியினுடைய கதையும் இந்த யயாதியினுடைய ஐந்து புத்திரர்களுக்குள் கடைசீ புத்திரனுன பூரு என்பவன் பிதாவின் ஜரையைப் பெற்றுக்கொண்டான் என்பதும் இந்தப் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஜீவர்களுக்கு இந்திரியங்கள்போல நஹுஷனுக்கு யதி, யயாதி, ஸம்யாதி, ஆயதி, வியதி, க்ருதி என்ற இந்த ஆறுபுத்திரர்கள் ஜனித்தனர். (1) யதி என்பவன் எந்த ராஜ்யத்தில் ப்ரவேசித்த புருஷன் ஆத்மாவை அறிந்துகொள்ள முடிவதில்லையோ அந்த ராஜ்யமானது பிதாவினல் கொடுக்கப்படினுங் கூட அதன் பரிணாமத்தை யறிந்தவனாக இருப்பதுபற்றி அதில் ஆவல்கொள்ளவில்லை. (2) பிதாவான நஹுஷன் ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கும்பொழுது இந்திராணியைப் போகத்துக்கு அழைத்தமை

भ्रंशिते स्थानादिन्द्राण्या धर्षणाद्द्विजैः। प्रापितेऽजगरत्वं वै ययातिरभवन्नृपः॥ ३ ॥ चतसृष्वादिशद्दिक्षु भ्रातॄन्भ्राता यवीयसः। कृतदारो जुगोपोर्वीं काव्यस्य वृषपर्वणः॥ ४ ॥ राजोवाच—ब्रह्मर्षिर्भगवान्काव्यः क्षत्रबन्धुश्च नाहुषः। राजन्यविप्रयोः कस्माद्विवाहः प्रतिलोमकः॥ ५ ॥ श्रीशुक उवाच—एकदा दानवेन्द्रस्य शर्मिष्ठा नाम कन्यका। सखीसहस्रसंयुक्ता गुरुपुत्र्या च भामिनी ॥ ६ ॥ देवयान्या पुरोद्याने पुष्पितद्रुमसङ्कुले। व्यचरत्कलगीतालिनलिनीपुलिनेऽबला ॥ ७ ॥ ता जलाशयमासाद्य कन्याः कमललोचनाः। तीरे न्यस्य दुकूलानि विजह्रुः सिञ्चतीर्मिथः ॥ ८ ॥

பற்றி இந்திரபதவியிலிருந்து அகஸ்த்யர் முதலிய ப்ராம்ஹணர்களினல் தள்ளப்பட்டு மலைப்பாம்பாகப் பிறந்தபொழுது யயாதியானவன் அரசனுகவானுன். (3) ப்ராதாவான யயாதி தனக்குப் பின் ஜனித்த ப்ராதாக்களான நால்வரையும் நான்கு திக்குகளிலும் ரக்ஷிக்கும்படி ஏற்படுத்தினன். தான் சுக்கிராசாரியருடையவும் வ்ருஷபர்வாவினுடையவும் பெண்களை விவாஹஞ் செய்துகொண்டு பூமியை ஆண்டுவந்தான் என்றுர். (4) அரசன் சொல்லலுற்றுன்—பகவானுன சுக்கிராசாரியரோ ப்ரம்ஹருஷி. நகுஷகுமாரனுன யயாதியோ க்ஷத்திரியன். க்ஷத்திரியன் ப்ராம்ஹணன் இவர்களுக்கு ப்ரதிலோமமான விவாஹமானது எக்காரணம்பற்றி நடந்தது? என்றுன். (5) ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—ஒருஸமயம் கன்னிகையும்=விவாஹமாகாதவளும், அபலையும், சர்மிஷ்டை என்ற பெயருள்ளவளும், அழகு பொருந்தியவளுமான அஸுரஸ்ரேஷ்டனுன வ்ருஷபர்வாவினுடைய பெண்ணுனவள் ஆயிரம் தோழிமார்களுடன் கூடினவளாகவும், குருவின் பெண்ணுன தேவயானியுடன் கூடினவளாகவும் கொண்டு புஷ்பித்த மரக்கூட்டங்களை யுடையதும், அழகாகப் பாடுகின்ற வண்டுகளையுடைய தாமரஸபுஷ்பங்களையும் மணத்திட்டையுமுடையதுமான பட்டினத்தினருகிலுள்ள உத்யானத்தில் ஸஞ்சரித்து வந்தாள். (6-7) கமலம் போன்ற கண்களையுடைய அக்கன்னிகைகள் ஓடையையடைந்து கறையில் பட்டாடைகளைக் கழற்றி வைத்துவிட்டு ஒருவரையொருவர் நனைத்துக்கொண்டு ஜலத்தில் விளையாடினர். (8) பார்வதியுடன்கூட

वीक्ष्य व्रजन्तं गिरिशं सह देव्या वृषस्थितम् । सरसोत्तीर्य वासांसि पर्य-
धुर्व्रीडिताः स्त्रियः ॥ ९ ॥ शर्मिष्ठाऽजानती वासो गुरुपुत्र्याः समव्य-
यत् । स्वीयं मत्वा प्रकुपिता देवयानीदमब्रवीत् ॥ १० ॥

अहो निरीक्ष्यतामस्या दास्याः कर्म ह्यसांप्रतम् । अस्मद्धार्यं धृत-
वती शुनीव हविरध्वरे ॥ ११ ॥ यैरिदं तपसा सृष्टं मुखं पुंसः परस्य ये ।
धार्यते यैरिह ज्योतिः शिवः पन्थाश्च दर्शितः ॥१२॥ यान्वन्दन्त्युपतिष्ठ-
न्ते लोकनाथाः सुरेश्वराः । भगवानपि विश्वात्मा पावनः श्रीनिकेतनः
॥ १३ ॥ वयं तत्रापि भृगवः शिष्योऽस्या नः पिताऽसुरः । अस्मद्धार्यं
धृतवती शूद्रो वेदमिवासती ॥ १४ ॥ एवं शपन्तीं शर्मिष्ठा गुरुपुत्रीमभा-

---

விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு செல்லுகின்ற மஹாதேவனைக் கண்டு வெட்கித்தவர்களான ஸ்திரீகள் வேகமாகக் கறையிலேறித் துணிகளை இடையில் சுற்றிக்கொண்டனர். (9) சர்மிஷ்டை குருபுத்திரியின் வஸ்திரமென்பதையறியாது தன்னுடையது எனவெண்ணிக் கொண்டு அதைத் தரித்துக்கொண்டாள். அதுகண்டு கோபித்த தேவயானி பின்வரும் வார்த்தையைச் சொல்லலுற்றாள். (10)

யாகத்திலுள்ள ஹவிஸ்ஸை நாயானதுபோல நாம் தரிக்கக்கூடிய பட்டாடையை தரித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். இந்தத் தேவடியாளின் தகாத காரியத்தைப் பாருங்கள். அந்தோ! இது வெகு கஷ்டம். (11) எந்த மரீசி முதலிய ப்ராம்ஹணர்களினால் இந்த ப்ரபஞ்சமானது விருஷ்டிக்கப்பட்டதோ, எந்த ப்ராம்ஹணர்கள் பரமபுருஷனுடைய முகமோ, எவர்களால் ஜ்யோதீரூபமான ப்ரம்ஹமானது தரிக்கப்படுகிறதோ, எவர்களால் மங்களகரமான வேத மார்க்கமானது காண்பிக்கப்பட்டதோ, லோகநாதர்களான ஸுரேஶ்வரர்களும், ஸ்ரீயுக்கு ஆஶ்ரயபூதனும் பரிசுத்தனும் விஶ்வாத்மாவுமான பகவானுங்கூட எவர்களை நமஸ்கரித்துப் பூஜிக்கின்றனரோ, அவர்களுள் நாங்களோ ப்ருகுவம்சத்தவர். இவளுடைய பிதாவான அஸுரனோ எங்கள் சிஷ்யன். அந்த எங்களால் தரிக்கக்கூடியதைக் கெட்டவளான இவள் சூத்திரன் வேதத்தைப் போலத் தரித்தாளே? என்றாள். (12-14) இவ்விதம் சபிக்கின்ற குருபுத்திரியைப் பார்த்து சர்மிஷ்டையானவள் காலினால் மிதிக்கப்

षत । रुषा श्वसन्त्युरङ्गीव धर्षिता दष्टदच्छदा ॥ १५ ॥ आत्मवृत्तमविज्ञाय कत्थसे बहु भिक्षुकि । किं न प्रतीक्षसेऽस्माकं गृहान्बलिभुजो यथा ॥१६॥ एवंविधैः सुपरुषैः क्षिप्त्वाचार्यसुतां सतीम् । शर्मिष्ठा प्राक्षिपत्कूपे वास आदाय मन्युना ॥ १७ ॥ तस्यां गतायां स्वगृहं ययातिर्मृगयां चरन् । प्राप्तो यदृच्छया कूपे जलार्थी तां ददर्श ह ॥ १८ ॥ दत्त्वा स्वमुत्तरं वासस्तस्यै राजा विवाससे । गृहीत्वा पाणिना पाणिमुज्जहार दयापरः ॥१९॥ तं वीरमाहौशनसी प्रेमनिर्भरया गिरा । राजंस्त्वया गृहीतो मे पाणिः परपुरञ्जय ॥ २० ॥ हस्तग्राहो परो मा भूद्गृहीतायास्त्वया हि मे । एष ईशकृतो वीर सम्बन्धो नौ न पौरुषः ॥ २१ ॥ यदिदं कूपलग्नाया भवतो

பட்ட பாம்புபோலக் கோபத்தினால் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டும் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டும் சொல்லத் தொடங்கினாள். (15) ஹே பிச்சைக்காரியே! உனது நடத்தையை யோசித்துப் பார்க்காமல் ரொம்பவும் தற்புகழ்ச்சிசெய்து கொள்ளுகின்றனையே, காக்கைகள்போல எங்கள்வீட்டில் காற்றுவரவில்லையா? என்றாள். (16) இம்மாதிரிகளான மிகக்கொடூர வார்த்தைகளினால் சர்மிஷ்டையானவள் கோபத்துடன் ஸதீயான ஆசாரியபுத்திரியைத் திட்டிவிட்டுப் புடவையையும் பிடுங்கிக்கொண்டு கிணற்றில் அவளைத் தள்ளிவிட்டாள். (17) அந்த சர்மிஷ்டை வீடுபோனதும், வேட்டையாடிக் கொண்டு எதிருச்சையாகக் கிணற்றில் ஜலமெடுக்கவேண்டி வந்த யயாதியானவன் அங்கு தேவயானியைக் கண்டான். (18) தயாபரனான அரசன், வஸ்திரமில்லாத அவளுக்குத் தனது மேல்வஸ்திரத்தைக் கொடுத்துக் கையினால் அவளது கையைப்பிடித்துக் கரையேற்றினான். (19) சுக்கிராசாரியரின் பெண்ணான தேவயானி ப்ரேமைநிறைந்த வார்த்தையினால் அந்த வீரனைப் பார்த்து ஹே ராஜன்! பரபுரஞ்ஜய! உம்மால் என்னுடைய கையானது பிடிக்கப் பட்டுவிட்டது. (20) உம்மால் பிடிக்கப்பட்ட என்னுடைய கையைக் கிரஹிக்கப்பிற எவனும் யோக்கியனல்லன். ஹே வீர! நம்மிருவருக்குமேற்பட்ட இந்த ஸம்பந்தமானது ஈஸ்வரகிருதமேயன்றி மனிதகிருதமன்று. (21) ஹே மஹாபுஜ! கிணற்றில் முழுகினவளான எனக்கு உம்முடைய யாதொரு இந்தத் தரிசனமுண்

दर्शनं मम। न ब्राह्मणो मे भविता हस्तग्राहो महाभुज। कचस्य बार्हस्पत्यस्य शापाद्यमशपं पुरा ॥ २२ ॥ ययातिरनभिप्रेतं दैवोपहृतमात्मनः। मनस्तु तद्गतं बुद्ध्वा प्रतिजग्राह तद्वचः॥ २३ ॥ गते राजनि सा वीरे तत्र स्म रुदती पितुः। न्यवेदयत्ततः सर्वमुक्तं शर्मिष्ठया कृतम् ॥ २४ ॥

दुर्मना भगवान्काव्यः पौरोहित्यं विगर्हयन्। स्तुवन्वृत्तिं च कापोतीं दुहित्रा स ययौ पुरात् ॥ २५ ॥ वृषपर्वा तमाज्ञाय प्रत्यनीकविवक्षितम्। गुरुं प्रसादयन्मूर्ध्ना पादयोः पतितः पथि ॥ २६ ॥ क्षणार्धमन्युर्भगवान्

டோ அது எவனை நான் முன்னர் சபித்தேனே ப்ருஹஸ்பதியின் குமாரனான அந்த கசனுடைய *சாபத்தினால்தான் ஏற்பட்டது. ப்ராம்ஹணன் எனக்குப் பர்த்தாவாகவாகப்போவதில்லை என்றாள். (22) யயாதி அசாஸ்திரீயமாக இருப்பதுபற்றித் தனக்குப் பிடிக்காதிருப்பினும் தைவத்தினால் அமைக்கப்பட்டதையும் மனது அவளிடமீடுபட்டிருப்பதையும் அறிந்துகொண்டு அவளது வார்த்தையை யங்கீகரித்தான். (23) வீரனான அந்த அரசன் போனதும் அந்தத் தேவயானி பிறகு அழுதுகொண்டு சர்மிஷ்டையினால் பிச்சைக்காரி என்று சொல்லப்பட்டதையும் கிணற்றில் தள்ளப்பட்டதையும் ஆகிய யாவையும் பிதாவினிடம் சொன்னாள். (24)

பகவானான அந்தச் சுக்கிராசாரியர் மனவருத்தத்தை யடைந்து புரோஹிதவிருத்தியை நிந்தித்துக்கொண்டும், உஞ்சவிருத்தியைப் புகழ்ந்துகொண்டும் புத்திரியுடன்கூடப் பட்டினத்திலிருந்து வெளியிற் சென்றுவிட்டார். (25) விருஷபர்வாவானவன் அதைச் சத்துருக்களான தேவர்களுக்கு அனுகூலமான காரியமாக எண்

---

* ப்ருஹஸ்பதியின் புத்திரனான கசன் சுக்கிராசாரியரிடமிருந்து மிருதஸஞ்ஜீவினீ என்ற வித்தையை அப்யாஸஞ்செய்தான். அப்பொழுது தேவயானி அவனைப் பதியாக அடையவிரும்பினள். அவன் "நீ குருவின் பெண். என்னால் பூஜிக்கத்தக்கவள். உன்னை நான் மணக்கமாட்டேன்" என்றான். அதுகேட்டுக் கோபங்கொண்ட தேவயானி "இந்த வித்தை உனக்குப் பயனற்றதாகப் போகக்கடவது" என்று சபித்தாள். அவனும் "உனக்கு ப்ராம்ஹணன் பர்த்தாவாக ஆகாமல் போகக்கடவது" என்று சபித்தான்.

शिष्यं व्याचष्ट भार्गवः । कामोऽस्याः क्रियतां राजन्नैनां त्यक्तुमिहोत्सहे
॥ २७ ॥ तथेत्यवस्थिते प्राह देवयानी मनोगतम् । पित्रा दत्ता यतो यास्ये
सानुगा यातु मामनु ॥ २८ ॥ स्वानां तत्सङ्कटं वीक्ष्य तदर्थस्य च गौरवम् ।
देवयानीं पर्यचरत्स्त्रीसहस्रेण दासवत् ॥ २९ ॥ नाहुषाय सुतां दत्त्वा सह
शर्मिष्ठयोशना: । तमाह राजन् शर्मिष्ठामाधास्तल्पे न कर्हिचित् ॥ ३० ॥
विलोक्यौशनसीं राजन् शर्मिष्ठा सप्रजां क्वचित् । तमेव वव्रे रहसि
सख्याः पतिमृतौ सती ॥ ३१ ॥ राजपुत्र्याऽर्थितोऽपत्ये धर्मं चावेक्ष्य धर्म-

---

ணிக்கொண்டு குருவைச் சாந்தமாக்கவேண்டி வழியில் தலையினால் அவருடைய கால்களில் விழுந்தான். (26) அரைக்ஷணமே கோப முடையவரும் பகவானுமான சுக்கிராசாரியர் சிஷ்யனைப் பார்த்து "ஹே ராஜன்! இவளுடைய விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்துவையும். இவளை விட்டுவிட நான் ஸம்மதிக்கமாட்டேன்" எனச் சொன்னார். (27) அப்படியே செய்கிறேன் என அசுரன் உறுதிசெய்த பிறகு தேவயானீ தனது மனத்திலுள்ளதைத் தெரிவித்தாள். அதாவது:- "பிதாவினால் எவரையும் பொருட்டு கொடுக்கப்பட்டு நான் செல் லுவேனோ அந்த என்னையொட்டியே இவளும் பரிவாரத்துடன் வர வேண்டும்" என்றாள். (28) சர்மிஷ்டையானவள் தன்னைச் சேர்ந்த பிதா முதலியவர்களுக்கு அந்தச் சுக்கிராசாரியர் விலகுவதன்மூலம் வரும் கஷ்டத்தையும், அவர் விலகாதிருப்பதன்மூலம் வரும் கௌர வத்தையும் ஆலோசித்தறிந்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீபரி வாரங்களுடன் தேவயானிக்குக்குத் தாஸிபோலப் பணிவிடை செய் துவந்தாள். (29) சுக்கிராசாரியர் சர்மிஷ்டையுடன்கூடத் தனது பெண்ணை யயாதிக்குக் கொடுத்து "ஹே ராஜன்! ஒருபொழுதும் சர்மிஷ்டையுடன் நீர் போகஞ்செய்யக்கூடாது" என்றார். (30) ஹே ராஜன்! பதிவ்ரதையான சர்மிஷ்டை, சுக்கிராசாரியரின் பெண்ணான தேவயானி குழந்தைகளுள்ளவளாக இருப்பதைக் கண்டு ருதுகாலத்தில் அதே ஸகியின் பதியையே ரஹஸ்யத்தில் ப்ரார்த்தித்தாள். (31) ராஜபுத்திரியினால் ருதுகாலத்தில் குழந் தையையடையும் விஷயத்தில் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவனும்தர்மமறிந் தவனுமான அரசன் அவளுடைய காமத்தைப் பூர்த்திசெய்வது தர்

वित्। स्मरन् शुक्रवचः काले दिष्टमेवाभ्यपद्यत ॥ ३२ ॥ यदुं च दुर्वसुं चैव देवयानी व्यजायत । द्रुह्युं चानुं च पूरुं च शर्मिष्ठा वार्षपर्वणी ॥३३॥ गर्भसम्भवमासुर्या भर्तुर्विज्ञाय मानिनी । देवयानी पितुर्गेहं ययौ क्रोधविमूर्छिता ॥३४॥ प्रियामनुगतः कामी वचोभिरुपमन्त्रयन् । न प्रसादयितुं शेके पादसंवाहनादिभिः ॥ ३५ ॥ शुक्रस्तमाह कुपितः स्त्रीकामानृतपूरुष । त्वां जरा विशतां मन्द विरूपकरणी नृणाम् ॥ ३६ ॥

ययातिरुवाच—अतृप्तोऽस्म्यद्य कामानां ब्रह्मन्दुहितरि स्म ते । व्यत्यस्यतां यथाकामं वयसा योऽभिधास्यति ॥ ३७ ॥ इति लब्धव्यवस्थानः

மமேயாகும் என வாலோசித்துக்கொண்டும் சுக்கிராசாரியருடைய வார்த்தையையும் நினைத்துக்கொண்டும் தைவப்ராபிதமாகவேவுள்ள அவளுடைய சேர்க்கையை யடைந்தானேயொழிய காமத்தினுல் செய்யவில்லை. (32) தேவயானீ, யதுவையும் தூர்வஸுவையும் பெற்ருள். வ்ருஷபர்வாவின் பெண்ணுன சர்மிஷ்டை த்ருஹ்யுவையும், அனு என்பவனையும், பூரு என்பவனையும் பெற்ருள். (33) அஸுரன் பெண்ணுக்குப் பர்த்தாவினிடமிருந்து கர்ப்பமுண்டானதைக் கர்வங்கொண்ட தேவயானி அறிந்துகொண்டு கோபத்தினுல் மூர்ச்சிதையாகவாகிப் பிதாவின் வீட்டை யடைந்தாள். (34) காமியான அரசன் ப்ரியையான பத்னியைப் பின்தொடர்ந்து சென்றுவார்த்தைகளினுலும் கால்களைப் பிடித்துவிடல் முதலியவற்றினுலும் வேண்டியும்கூட அவளை ஸமாதானப்படுத்த முடியாதவனுகவானுன். (35) சுக்கிராசாரியர் கோபங்கொண்டு ஹே ஸ்திரீகாம! ஹே அந்ருதபூருஷ! ஹே மந்த! மனிதர்களின் ரூபத்தை நாசஞ்செய்யும் ஜரையானது உனக்குவரட்டும் என்று சொன்னுர். (36)

யயாதி சொல்லலுற்ருர்—ஹே ப்ரம்ஹன்! நான் இப்பொழுது உம்முடைய புத்திரியினிடத்திலேற்பட்ட காமசுகங்களினுல் திருப்தியை (போதுமென்ற எண்ணத்தை) அடையாதவனுக இருக்கிறேன் என்ருன். அதுகேட்ட சுக்கிராசாரியர், எவன் ஜரையைத் தரிப்பானே அவனுடைய யௌவனத்தினுல் இஷ்டப்படி அந்த ஜரையை மாற்றிக்கொள் என்ருர். (37) இவ்விதம் ஜரைவிஷயமான வ்யவஸ்தையை=வறையறையை, அடைந்தவனுன அரசன்,

पुत्रं ज्येष्ठमवोचत । यदो तात प्रतीच्छेमां जरां देहि निजं वयः ॥ ३८ ॥ मातामहकृतां वत्स न तृप्तो विषयेष्वहम् । वयसा भवदीयेन रंस्ये कतिपयाः समाः ॥ ३९ ॥ यदुरुवाच—नोत्सहे जरसा स्थातुमन्तराप्राप्तया तव । अविदित्वा सुखं ग्राम्यं वैतृष्ण्यं नैति पूरुषः ॥ ४० ॥ तुर्वसुश्चो-

மூத்தகுமாரனைப் பார்த்து ஹே தாத! ஹே யதோ! உனது தாயின் பிதாவினுல் கொடுக்கப்பட்ட இந்த ஜரையை வாங்கிக்கொள்ளு. உன்னுடைய யௌவனத்தை எனக்குக்கொடு, ஹே வத்ஸ! நான் விஷயங்களில் திருப்தியை யடையாதவனுக இருக்கிறேன். உன்னுடையதான யௌவனத்திஞல் சிலவருஷங்கள் முடிய ரமிக்கின்றேன் என்ருன். (38-39) யது சொல்லலுற்ருன்—இடையில் ப்ராப்தமான உமது ஜரையுடன்கூட இருப்பதற்கு நான் ப்ரியப்படவில்லை. ஜீவன் விஷயசுகத்தை யறியாது வைராக்கியத்தை யடையமாட்டானன்ருே என்ருன்.(*) (40) ஹே பாரத! பிதா

(*) இவ்விதம் சொன்ன யதுவின் கருத்து பின்வருமாறு—எனக்கோ இடையருது பகவத்பஜனஞ்செய்யவேண்டுமென்ற ஆவலிருக்கிறது. அதற்கோ வைராக்கியம் இன்றியமையாதது. வைராக்கியமோ க்ராம்ய சுகானுபவ மூலந்தானேற்படக்கூடும். அந்த க்ராம்யசுகானுபவத்துக்கோ யௌவனம் இன்றியமையாதது. ஆகவே பரம்பரையாக நிரந்தர பகவத்பஜனத்துக்கு ஸாதனமான யௌவனத்தை நான் எப்படி தானஞ்செய்ய முடியும். மேலும், உமக்கோ இந்த ஜரையானது இடையில் வந்ததாகவிருக்கிறது. அதாவது:—பகவத்பக்தரான ருஷியின் வாக்கியத்தை மீறி நடந்ததாலேற்பட்டிருக்கிறது. கிரமப்ராப்தமாக இருந்து அதை நான் பெறுவேனுஞல் பிதிருவாக்யபரிபாலன ரூபமான புண்ணியமேற்பட்டு அதன்மூலம் ஒருஸமயம் பகவத்ப்ரஸாதமேற்பட்டு நிரந்தர பகவத்பஜனம் ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலாம். இதுவோ அவ்விதமில்லை. ப்ராம்ஹண சாபத்திஞல் வந்ததாக இருக்கிறது. ஆகவே அந்த சாபம் எனக்கும் ஜராத்வாராப்ராப்தமாகி பகவத்பஜன வைராக்கியத்தை யுண்டாக்கிவிடும். மேலும், अन्तराप्राप्तया=இடையில் வந்த இந்த ஜரையை நீர் என்னிடம் கொடுத்து எனது யௌவனத்தை அடையவிரும்புவது கேவலம் போகத்துக்காகவும் அதிலும் என் மாதாவைப் போகிப்பதற்காகவுமேயாதலால் அதை நோக்கும்போது பரம்பரையாக எனக்கு மாதிருகமன தோஷம் வருவதற்கும் இடமேற்படுகிறது. ஆகவே யௌவனத்தைக் கொடுக்கமுடியாது என்று கருதிஞன் என்ரும்.

दितः पित्रा द्रुह्युश्चानुश्च भारत । प्रत्याचख्युरधर्मज्ञा ह्यनित्ये नित्यबुद्धयः ॥ ४१ ॥ अपृच्छत्तनयं पूरुं वयसोनं गुणाधिकम् । न त्वमग्रजवद्वत्स मां प्रत्याख्यातुमर्हसि ॥ ४२ ॥ पूरुरुवाच—को नु लोके मनुष्येन्द्र पितुरात्मकृतः पुमान् । प्रतिकर्तुं क्षमो यस्य प्रसादाद्विन्दते परम् ॥ ४३ ॥ उत्तमश्चिन्तितं कुर्यात्प्रोक्तकारी तु मध्यमः । अधमोऽश्रद्धया कुर्यादकर्तोच्चरितं पितुः ॥ ४४ ॥ इति प्रमुदितः पूरुः प्रत्यगृह्णाज्जरां पितुः । सोऽपि तद्वयसा कामान्यथावज्जुजुषे नृप ॥ ४५ ॥ सप्तद्वीपपतिः सम्यक् पितृवत्पालयन्प्रजाः । यथोपजोषं विषयाञ्जुजुषेऽव्याहतेन्द्रियः ॥ ४६ ॥

வினால் சொல்லப்பட்ட தர்வஸுவும், த்ருஹ்யுவும் அனுவும் ஆகிய இம்மூவரும் தர்மமறியாதவர்களாகவும், அனித்யமான யௌவனத்தில் நித்யபுத்தியுள்ளவர்களுமாக இருப்பதுபற்றி மறுத்து விட்டனர். (41) வயதினால் சிறியவனும் குணத்தினால் அதிகனுமான பூரு என்ற புத்திரனைப் பார்த்து ஹே வத்ஸ! நீ உன்னுடைய தமயன்கள் போல என்னை மறுத்துவிட அர்ஹனல்லன் என்றான். (42) பூரு சொல்லலுற்றான்—ஹே மனுஷ்யேந்த்ர! எவருடைய ப்ரஸாதத்தினால் புருஷன் பரத்தை=மேலான ஸ்தானத்தை, அடைகின்றானோ தேஹத்தைக் கொடுத்த அந்தப் பிதாவுக்குப் பதில் செய்ய உலகில் எவன்தான் சக்தனாவான். (43) பிதாவினால் சிந்திக்கப்பட்டதை எவன் செய்வானோ அவன் உத்தமன். பிதாவினால் சொல்லப்பட்டதை எவன் செய்வானோ அவன் மத்யமன். பிதா சொன்னதை அஶ்ரத்தையுடன் எவன் செய்வானோ அவன் அதமன். பிதா சொன்னதைச் செய்யாதவன் எவனோ அவன் பிதாவின் மலத்துக் கொப்பானவனேயாவான். (44) இவ்விதம் சொல்லி விட்டுப் பூருவானவன் மிக்க ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவனாய்ப் பிதாவினிடமிருந்து ஜரையைப் பெற்றுக் கொண்டான். ஹே ந்ருப! அந்த யயாதியும் அவனுடைய வயதினால் உள்ளபடி காமங்களையனுபவித்து வந்தான். (45) ஏழு தீவுகளுக்கும் பதியான அரசன் ப்ரஜைகளைப் பிதாபோலப் பாலனஞ்செய்து கொண்டும், இந்திரிய சக்திக்குக் குறைவில்லாதவனாக விருந்துகொண்டும், தனது ப்ரீதிக்கேற்றவாறு விஷயங்களை அனுபவித்து வந்தான். (46) பத்னி

देवयान्यप्यनुदिनं मनोवाग्देहवस्तुभिः । प्रेयसः परमां प्रीतिमुवाह प्रेयसी रहः ॥ ४७ ॥ अयजद्यज्ञपुरुषं क्रतुभिर्भूरिदक्षिणैः। सर्वदेवमयं देवं सर्ववेदमयं हरिम् ॥ ४८ ॥ यस्मिन्निदं विरचितं व्योम्नीव जलदावलिः । नानेव भाति नाभाति स्वप्नमायामनोरथः ॥ ४९ ॥ तमेव हृदि विन्यस्य वासुदेवं गुहाशयम् । नारायणमणीयांसं निराशीरयजत्प्रभुम् ॥ ५० ॥ एवं वर्षसहस्राणि मनःषष्ठैर्मनःसुखम् । विदधानोऽपि नातृप्यत्सार्वभौमः कदिन्द्रियैः ॥ ५१ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे ययातिचरितवर्णनं नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ १८ ॥

யான தேவயானியும்கூட ஒவ்வொருநாளும் மனது வாக்கு தேஹம் வஸ்து இவற்றினல் பர்த்தாவுக்கு ரஹஸ்யத்தில் மேலான ப்ரீதியை யுண்டுபண்ணினள். (47) அதிகமான தக்ஷிணையையுடைய யாகங்களினல் யக்ஞபுருஷனும், எல்லா வேதஸ்வரூபரும், எல்லா தேவஸ்வரூபரும், தேவனுமான ஹரியை ஆராதித்தார். (48) ஸிருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ப்ரபஞ்சமானது ஆகாசத்தில் மேகக்கூட்டமானது போல இந்திரியங்களின் ப்ரவிருத்தி உள்ளவரை எந்த அதிஷ்டானத்தினிடத்தில் வேறுபட்டது போலத் தோற்றத்தை யடைகிறதோ, இந்திரியங்கள் ஒய்ந்ததும் ஸ்வப்பினம் மாயை இவற்றுடன் கூடின மனோரதம் போலத் தோற்றுவதில்லையோ, வாஸுதேவனும், ஹிருதயகுஹையில் ப்ரகாசிப்பவனும், ஸூக்ஷ்ம ஸ்வரூபனும், ப்ரபுவுமான அந்தநாராயணனை ஹிருதயத்தில் அசையாது தியானஞ் செய்துகொண்டு பலனில் விருப்பமற்றவராய் ஆராதித்து வந்தார். (49–50) இவ்விதம் சக்கிரவர்த்தியான அரசன் ஆயிரம் வருஷங்கள்முடிய மனத்துக்குப் பிடித்தமான காமோபபோகத்தை மனத்தை ஆறுவதாகவுடையனவும் கெட்டனவுமான =வெளிநோக்குடையனவுமான, இந்திரியங்களினல் அனுபவித்தபோதிலுங்கூட திருப்தியை யடையாதவனுகவே இருந்தான். (51)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
யயாதிசரிதவர்ணனமென்ற பதினெட்டாவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

अथ एकोनविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—स इत्थमाचरन्कामान्स्त्रैणोपह्नवमात्मनः । बुद्ध्वा प्रियायै निर्विण्णो गाथामेतामगायत ॥ १ ॥ शृणु भार्गव्यमूं गाथां मद्विधाचरितां भुवि । धीरा यस्यानुशोचन्ति वने ग्रामनिवासिनः ॥ २ ॥ बस्त एको वने कश्चिद्विचिन्वन्प्रियमात्मनः । ददर्श कूपे पतितां स्वकर्मवशगा

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) ऊनविंशे ययातिः स्वं चेष्टितं नन्वजोपमम् ।
देवयानीं समाश्राव्य विरक्तो मुक्तिमाप्तवान् ॥ १ ॥

किञ्च—भुक्तभोगामजां ह्यस्यन्नजवद्वृत्तिमात्मनः ।
विडम्बयन्प्रियामाह निर्वेदयितुमात्मवान् ॥ २ ॥

(க-ரை) யயாதியானவன் தனது நடத்தையானது ஆட்டுக்கொப்பாகவன்றோ இருக்கின்றது எனத் தேவயானிக்கு உபதேசித்து விரக்தனாகி முக்தியையடைந்தான் என இந்தப் பத்தொன்பதாவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. (1) மேலும், தீரனான யயாதி தன்னுடைய நடத்தையை புக்தமான போகத்தையுடைய பெண்ணாட்டை விடப்போகின்ற ஆண் ஆட்டின் நடத்தைக்கு ஒப்பாகக்கூறுகின்றவனாய் வைராக்கியத்தை யுண்டுபண்ணவேண்டிப் பார்யையைப் பார்த்துச் சொன்னான். (2) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—இவ்விதம் காமங்களை யனுபவிக்கின்றவனும், ஸ்திரீலோலனுமான அந்த யயாதி, ஆத்மாவுக்கேற்பட்ட நித்யசுகஸ்வரூபநாசத்தை யறிந்துகொண்டு வைராக்கியத்தை யடைந்தவனாய் பத்னியான தேவயானிக்குப் பின்வரும் கதையைச் சொல்லலுற்றான். (1) ஹே பார்க்கவி! க்ராமவாஸியான= காமியான, என்த என்போன்றவனுடைய ஆசரிதத்தைக் குறித்து வனத்தில் வஸிக்கின்ற தீரர்கள் அனுதாபப்படுகின்றனரோ பூமியிலுள்ள அந்த என்போன்றவனால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட இந்தக் கதையைக் கேளு. (2) காட்டில் தனக்கு ப்ரியத்தைத் தேடுகின்ற அபூர்வமான ஆடு ஒன்று தனது கர்மத்துக்கு வசப்பட்டுக் கிணற்றில் விழுந்த பெண்ணாட்டைப் பார்த்தது. (கிணற்றில் விழுந்தி

मजाम् ॥ ३ ॥ तस्या उद्धरणोपायं बस्तः कामी विचिन्तयन् । व्यधत्त तीर्थमुद्धृत्य विषाणाग्रेण रोधसि ॥ ४ ॥ सोत्तीर्य कूपात्सुश्रोणी तमेव चकमे किल । तया वृतं समुद्वीक्ष्य बह्वयोऽजाः कान्तकामिनीः ॥ ५ ॥ पीवानं श्मश्रुलं प्रेष्ठं मीढ्वांसं याभकोविदम् । स एकोऽजवृषस्तासां बह्वीनां रतिवर्धनः । रेमे कामग्रहग्रस्त आत्मानं नावबुध्यत ॥ ६ ॥

तमेव प्रेष्ठतमया रममाणमजान्यया । विलोक्य कोपसंविग्ना नामृष्यद्वस्तकर्म तत् ॥ ७ ॥ तं दुर्हृदं सुहृद्रूपं कामिनं क्षणसौहृदम् । इन्द्रियारा-

---

ருந்தவளான உன்னை நான் கண்டேன்.) (3) அந்தப் பெண்ணுட்டைக் கரையேற்றுவதற்குரிய வுபாயத்தைக் கரையிலிருக்கும் காமியான அந்த ஆணுடு ஆலோசித்துக்கொண்டு கொம்பின் நுனியினுல் மண் முதலியவற்றை எடுத்துப்போட்டு தீர்த்தத்தை=வெளியேறும் வழியை, செய்தது. (நான் மேல்வஸ்திரத்தைக் கொடுத்து உன்னைக் கரையேற்றினேன்.) (4) அழகிய பின்தட்டையுடைய அந்தப் பெண்ணுடானது கிணற்றிலிருந்து மேலே வந்து அந்த ஆணுட்டையே விரும்பிற்றன்றே? (நான் உன்னைக் கரையேற்றின பிறகு நீயும் என்னை யாசைப்பட்டாயன்றே?) அந்தப் பெண்ணுட்டினுல் வரிக்கப்பட்ட அந்த ஆணுட்டைக் கண்டு காந்தனிடத்தில் ஆசைகொண்ட வெகு பெண்ணுடுகள் பெருத்த உடலுள்ளதும், மீசையுள்ளதும், ப்ரியமானதும், வீரியத்தை விடுகின்றதும், மைதுனத்தில் ஸமர்த்தமுமான அந்த ஆணுட்டையடைய விருப்பங்கொண்டன. அந்தச் சிறந்த ஆணுடு ஒன்றே அனேகம் அந்தப் பெண்ணுடுகளுக்கு ரதிசுகத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு காமம் என்ற பிசாசம் பிடித்ததாய் ரமித்து வந்ததேயொழிய தன்னை யறிந்துகொள்ளவேயில்லை. (5-6)

மிக்க ப்ரேமை வாய்ந்த வேறு பெண்ணுட்டுடன் அதே ஆணுடு ரமிப்பதை கிணற்றில் விழுந்து கஷ்டப்பட்ட அந்தப்பெண்ணுடு கண்டு கோபத்தினுல் கலங்கினதாய்க்கொண்டு ஆணுட்டின் அக்காரியத்தைப் பொருத்துக் கொள்ளவில்லை. (7) கெட்ட சித்தமுள்ளதும், ஸ்னேஹிதன் போன்றரூபமுள்ளதும், காமியும், நிலையற்ற ஸ்னேஹமுள்ளதும், இந்திரியங்களிலேயே ரமிக்கின்ற

ममुत्सृज्य स्वामिनं दुःखिता ययौ ॥ ८ ॥ सोऽपि चानुगतः स्त्रैणः कृप-
णस्तां प्रसादितुम् । कुर्वन्निडविडाकारं नाशक्नोत्पथि सन्धितुम् ॥ ९ ॥
तस्य तत्र द्विजः कश्चिदजास्वाम्यच्छिनद्रुषा । लम्बन्तं वृषणं भूयः सन्द
धेऽर्थाय योगवित् ॥ १० ॥ सम्बद्धवृषणः सोऽपि ह्यजया कूपलब्धया ।
कालं बहुतिथं भद्रे कामैर्नाद्यापि तुष्यति ॥ ११ ॥ तथाहं कृपणः सुभ्रु
भवत्याः प्रेमयन्त्रितः । आत्मानं नाभिजानामि मोहितस्तव मायया ॥१२॥
यत्पृथिव्यां व्रीहियवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः । न दुह्यन्ति मनःप्रीतिं पुंसः
कामहतस्य ते ॥ १३ ॥ न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हवि-

துமான அந்த ஆடுட்டைவிட்டுத் துக்கமடைந்ததாய்க்கொண்டு ஸ்வாமியை யடைந்தது. (நான் சர்மிஷ்டையினிடம் ரமிப்பதைக் கண்டு நீ பொருமைகொண்டு சுக்கிராசாரியரிடம் சென்ருய்.) (8) ஸ்திரீலோலனும் கிருபணனுமான அந்த ஆடுடும் ஸமாதானப்படுத்தவேண்டி அந்தப் பெண்ணுட்டைப் பின்தொடர்ந்து சென்று வழியில் ஆட்டுஜாதிக்குரிய சப்தத்தைச் செய்தபோதிலும் அதைச்சமாதானப்படுத்த முடியாததாகவாயிற்று. (9) அவ்விடத்தில் அந்தப் பெண்ணுட்டுக்குச் சொந்தக்காரனுன ப்ராம்ஹணனொருவன் தொங்குகின்ற ஆணுட்டின் விருஷணத்தை கோபத்தினுலறுத்துவிட்டு யோக (உபாய) மறிந்தவனுன அவன் (சுக்கிராசாரியர்) ஒருகாரியத்துக்கு வேண்டி (தனது பெண்ணின் காமோபபோகத்துக்கு வேண்டி) திரும்பவும் ஒட்டவைத்தான். (ஜரையைமாற்றிக் கொள்ளுதல்மூலம் ரதிசக்தியைக் கொடுத்தான்.) (10) ஹே பத்ரே! ஒட்டப்பட்ட வ்ருஷணத்தை யுடையவனுன அந்த ஆணுடும் கிணற்றில் கிடைத்த பெண்ணுட்டுடன்கூட வெகுகாலம்வரை அனுபவிக்கப்படினுங்கூட அந்தக் காமங்களினுல் இப்பொழுதும் திருப்தியை யடையவில்லை என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே ஹே ஸுப்ரு! கிருபணனுன நான் உன்னுடைய ப்ரேமையினுல் கட்டப்பட்டவனுயும் உன்னுடைய மாயையினுல் மோஹிதனுயும் இருந்துகொண்டு ஆத்மாவை யறிந்துகொண்டேனில்லை. (11-12) பூமியிலுள்ள வ்ரீஹியோ, யவமென்ற தான்யமோ, ஹிரண்யமோ, பசுக்களோ, ஸ்திரீகளோ எவையுண்டோ அவையாவும் காமத்

षा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते ॥ १४ ॥ यदा न कुरुते भावं सर्वभूते ष्वमङ्गलम् । समदृष्टेस्तदा पुंसः सर्वाः सुखमया दिशः ॥ १५ ॥ या दुस्त्यजा दुर्मतिभिर्जीर्यतो या न जीर्यते । तां तृष्णां दुःखनिवहां शर्मकामो द्रुतं त्यजेत् ॥ १६ ॥

मात्रा स्वस्रा दुहित्रा वा नाविविक्तासनो भवेत् । बलवानिन्द्रियग्रामो विद्वांसमपि कर्षति ॥ १७ ॥ पूर्णं वर्षसहस्रं मे विषयान्सेवतोऽसकृत् । तथापि चानुसवनं तृष्णा तेषूपजायते ॥ १८ ॥ तस्मादेतामहं त्यक्त्वा ब्रह्मण्याधाय मानसम् । निर्द्वन्द्वो निरहङ्कारश्चरिष्यामि मृगैः सह ॥ १९ ॥

தினுல் கெடுக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு மனப்ரீதியைத் தரமாட்டா. (13) விஷயங்களைப்பற்றின காமமானது விஷயானுபவத்தினுல் ஒருபொழுதும் சாந்தமாகவாகாமல் நெய் முதலியவற்றினுல் நெருப்பானது போலத் திரும்பவும் விருத்தியையே யடைகிறது. (14) எப்பொழுது எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் அமங்களமான=ராகத்வேஷாதிரூபமான, எண்ணத்தைச் செய்யாதிருக்கின்றானே, அப்பொழுது ஸமதிருஷ்டியுள்ள புருஷனுக்கு எல்லாத் திக்குகளும் சுகமயங்களாகவே யாகின்றன. (15) கெட்ட புத்தியுள்ளவர்களினுல் எது விடமுடியாததோ, சரீரம் ஜீர்ணமாகவானபோதிலுங்கூட எது ஜீர்ணமாகவாவதில்லையோ துக்கஸமூஹத்தைத் தரக்கூடிய அந்தத் ஆசையைச் சுகத்தில் விருப்பமுள்ளவன் விரைவாக விட்டுவிடவேண்டும். (16)

தாயுடனே ஸஹோதரிகளுடனே பெண்ணுடனே கலந்து ஒரு ஆஸனத்திலிருக்கலாகாது. இந்திரியஸமூஹமானது வலுவுள்ளதாகையால் வித்வானையுமிழுத்துவிடும். (17) நான், ஆயிரம் வருஷங்கள்முடிய அடிக்கடி விஷயங்களை ஸேவிக்கின்றேனாயினும் ஒவ்வொரு காலத்திலும் அவ்விஷயங்களில் ஆசையுண்டாகிக்கொண்டே இருக்கிறது (18) ஆகவே நான் இந்த ஆசையை விட்டு மனத்தை ப்ரப்ஹத்தினிடத்தில் செலுத்தி சீதம் உஷ்ணம் முதலிய த்வந்துவங்களற்றவனாகவும், தேஹத்தில் அஹம் புத்தியற்றவனாகவும் ஆகி மான்களுடன்கூட ஸஞ்சரிக்கப்போகின்றேன். (19) நேரில் காணப்பட்டதையும் சப்தமூலம் கேட்கப்

दृष्टं श्रुतमसद्बुद्ध्वा नानुध्यायेन्न संविशेत् । संसृतिं चात्मनाशं च तत्र विद्वान्स आत्मदृक् ॥ २० ॥ इत्युक्त्वा नाहुषो जायां तदीयं पूरवे वयः । दत्त्वा स्वां जरसं तस्मादाददे विगतस्पृहः ॥ २१ ॥ दिशि दक्षिणपूर्वस्यां द्रुह्युं दक्षिणतो यदुम् । प्रतीच्यां तुर्वसुं चक्र उदीच्यामनुमीश्वरम् ॥ २२ ॥ भूमण्डलस्य सर्वस्य पूरुमर्हत्तमं विशाम् । अभिषिच्याग्रजांस्तस्य वशे स्थाप्य वनं ययौ ॥ २३ ॥ आसेवितं वर्षपूगान्षड्वर्गं विषयेषु सः । क्षणेन मुमुचे नीडं जातपक्ष इव द्विजः ॥२४॥ स तत्र निर्मुक्तसमस्तसङ्ग आत्मानुभूत्या विधुतत्रिलिङ्गः । परेऽमले ब्रह्मणि वासुदेवे लेभे गतिं भागवतीं

பட்டதையும் அஸத்தென வறிந்துகொண்டும், அவற்றில் ஆத்ம நாசமும் ஸம்ஸாரமும் வருமென்பதை யறிந்துகொண்டும் எவன் அவற்றைத் தியானிக்காதிருப்பானே, அதில் ப்ரவேசிக்காமலுமிருப்பானே அவனே ஆத்மக்ஞானியாகவாவான் என்றான். (20) இவ்விதம் யயாதி பத்னிக்குச் சொல்லிவிட்டு பூருவினிடம் அவனுடைய யௌவனத்தைக் கொடுத்துவிட்டு எதிலும் பற்றற்றவனாய் அவனிடமிருந்து தன்னுடைய ஜரையைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டான். (21) தென்கிழக்கு திக்கில் த்ருஹ்யுவையும், தெற்கு திக்கில் யதுவையும், மேற்கு திக்கில் துர்வஸுவையும், வடக்குதிக்கில் அனுவையும் அரசனாகச் செய்தான். (22) பூமண்டலம் முழுதுக்கும் பூஜிக்கத்தகுந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவனான பூருவை ப்ரஜைகளுக்கு அரசனாக அபிஷேகஞ்செய்து வைத்து தமயன்மார்களை அவனுடைய வசத்தில் (அவனுக்கடங்கியிருக்கும்படி) செய்துவிட்டு காட்டுக்குச் சென்றுவிட்டான். (23) பல ஆண்டுகளாக அனுபவிக்கப்பட்ட சப்தாதிவிஷயங்களிலுள்ள இந்திரியசுகத்தை க்ஷணகாலத்தினால் இரக்கை முளைத்த பக்ஷிகள் கூட்டை விடுவதுபோல விட்டுவிட்டான். (24) அக்காட்டில், போக்கப்பட்ட எல்லா ஸங்கத்தையுமுடையவனும் ஆத்மானுபவத்தினால் விலக்கப்பட்ட த்ரிகுணாத்மகமான லிங்கத்தை யுடையவனும் ப்ரஸித்தனுமான அந்த யயாதி, பரனும் அமலனும் வாஸுதேவனுமான ப்ரம்ஹத்தில் பாகவதர்களுக்குரிய கதியை யடைந்தான். (25) தேவயானியானவள் அக்கதையைக் கேட்டு ஸ்திரீ

प्रतीतः ॥ २५ ॥ श्रुत्वा गाथां देवयानी मेने प्रस्तोभमात्मनः । स्त्रीपुंसोः स्नेहवैक्लव्यात्परिहासमिवेरितम् ॥ २६ ॥ सा सन्निवासं सुहृदां प्रपायामिव गच्छताम् । विज्ञायेश्वरतन्त्राणां मायाविरचितं प्रभोः ॥ २७ ॥ सर्वत्र सङ्गमुत्सृज्य स्वप्नौपम्येन भार्गवी । कृष्णे मनः समावेश्य व्यधुनोल्लिङ्गमात्मनः ॥ २८ ॥ नमस्तुभ्यं भगवते वासुदेवाय वेधसे । सर्वभूताधिवासाय शान्ताय बृहते नमः ॥ २९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे ययातिमुक्तिप्राप्तिवर्णनं नाम एकोनविंशोऽध्यायः ॥ १९ ॥

புருஷர்களின் ஸ்னேஹத்துக்குப் பங்கம் வரும் என்ற பயத்தினல் பரிஹாஸ வசனம்போல் சொல்லப்பட்ட அதைத் தனக்கு நிவிருத்திமார்க்கத்திலுத்ஸாகமூட்டவேண்டியே எனவெண்ணினள். (26) வழியில் நடக்கும் ஸ்னேஹிதர்களுக்குத் தண்ணீர்பந்தலில் சேர்க்கை யேற்படுவதுபோல ஈஶ்வராதீனர்களான ஜீவர்களுக்கு இந்தச் சேர்க்கையானது ப்ரபுவின் மாயையினல் ஏற்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கவியான அவள் அறிந்துகொண்டு ஸ்வப்பின திருஷ்டாந்தமூலம் எல்லாவற்றிலும் ஸங்கத்தை யொழித்து பகவானும், வாஸுதேவனும், வேதஸ்ஸும், எல்லா ப்ராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வஸிப்பவரும், சாந்தருமான ப்ரம்ஹத்துக்கு அடிக்கடி நமஸ்காரம் எனச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்தித் தனது லிங்கசரீரத்தைப் பரித்யாகஞ் செய்தாள். (27–29) (எ–று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் யயாதியின் முக்திப்ராப்திவர்ணனமென்ற பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபதாவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) विंशे पितृप्रसादात्तराजासनमहोन्नतेः ।
पूरोर्वंशे हि दौष्यन्तेर्भरतस्येर्यते यशः ॥ १ ॥

अथ विंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—पूरोर्वंशं प्रवक्ष्यामि यत्र जातोऽसि भारत । यत्र राजर्षयो वंश्या ब्रह्मवंश्याश्च जज्ञिरे ॥ १ ॥ जन्मेजयो ह्यभूत्पूरोः प्रचिन्वांस्तत्सुतस्ततः । प्रवीरोऽथ नमस्युर्वै तस्माच्चारुपदोऽभवत् ॥ २ ॥ तस्य सुद्युरभूत्पुत्रस्तस्माद्बहुगवस्ततः । संयातिस्तस्याहंयाती रौद्राश्वस्तत्सुतः स्मृतः ॥ ३ ॥ ऋतेयुस्तस्य कुक्षेयुः स्थण्डिलेयुः कृतेयुकः । जलेयुः सन्ततेयुश्च धर्मसत्यव्रतेयवः ॥ ४ ॥ दशैतेऽप्सरसः पुत्रा वनेयुश्चावमः स्मृतः । घृताच्यामिन्द्रियाणीव मुख्यस्य जगदात्मनः ॥ ५ ॥ ऋतेयो रन्तिभारोऽभूत्त्रयस्तस्यात्मजा नृप । सुमतिर्ध्रुवोऽप्रतिरथः कण्वोऽप्रतिरथा-

---

(க—ரை) இந்த இருபதாவது அத்தியாயத்தில் பிதாபின் அனுக்கிரஹத்தினால் கிடைத்த ராஜஸிம்ஹாஸனரூபமான மேலான உன்னதியையுடைய பூருவின் வம்சத்தில் பிறந்த துஷ்யந்தகுமாரரான பரதருடைய யசஸ்ஸானது சொல்லப்படுகிறது. (1)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—ஹே பாரத! நீ எதில் பிறந்தனையோ, எதில் ராஜருஷி வம்ஸ்யர்களும் ப்ரம்ஹருஷி வம்ஸ்யர்களும் ஜனித்தனரோ அந்தப் பூருவின் வம்சத்தைச் சொல்லப்போகிறேன் கேளும். (1) பூருவுக்கு ஜன்மேஜயன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளை ப்ரசின்வான். அவன் பிள்ளை ப்ரவீரன். அவன் பிள்ளை நமஸ்யு. அவன் பிள்ளை சாருபதன். (2) அவனுக்கு ஸுத்யு என்ற புத்திரனுண்டானன். அவனிடமிருந்து பஹுகவன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸம்யாதி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து அஹம்யாதி பிறந்தான். அஹம்பாதியினுடைய புத்திரன் ரௌத்ராஸ்வன். (3) அந்த ரௌத்ராஸ்வனுக்கு ருதேயு, குக்ஷேயு, ஸ்தண்டிலேயு, க்ருதேயு, ஜலேயு, ஸந்ததேயு, தர்மேயு, ஸத்யேயு, வ்ரதேயு, வனேயு என்ற இந்தப் பத்து புத்திரர்கள் கிருதாசீ என்ற அப்ஸரஸ்ஸினிடத்தில் முக்யப்ராணனுக்கு இந்திரியங்கள்போலப் பிறந்தனர். வனேயு கடைசி புத்திரனவான். (4-5) ஹே ந்ருப! ருதேயுவுக்கு ரந்திபாரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸுமதி, த்ருவன், அப்ரதிரதன் என மூன்று புத்திரர்களுண்டாயினர். அப்ர

त्मजः ॥ ६ ॥ तस्य मेधातिथिस्तस्मात्प्रस्कण्वाद्या द्विजातयः । पुत्रोऽभूत्सुमते रैभ्यो दुष्यन्तस्तत्सुतो मतः ॥ ७ ॥

दुष्यन्तो मृगयां यातः कण्वाश्रमपदं गतः । तत्रासीनां स्वप्रभया मण्डयन्तीं रमामिव ॥ ८ ॥ विलोक्य सद्यो मुमुहे देवमायामिव स्त्रियम् । बभाषे तां वरारोहां भटैः कतिपयैर्वृतः ॥ ९ ॥ तद्दर्शनप्रमुदितः सन्निवृत्तपरिश्रमः । पप्रच्छ कामसन्तप्तः प्रहसन् श्लक्ष्णया गिरा ॥ १० ॥ का त्वं कमलपत्राक्षि कस्यासि हृदयङ्गमे । किं वा चिकीर्षितं त्वत्र भवत्या निर्जने वने ॥ ११ ॥ व्यक्तं राजन्यतनयां वेद्म्यहं त्वां सुमध्यमे । नहि चेतः पौरवाणामधर्मे रमते क्वचित् ॥ १२ ॥ शकुन्तलोवाच—विश्वामित्रात्मजै-

---

திரதனுடைய புத்திரன் கண்வன். (6) அந்தக் கண்வனுக்கு மேதாதிதி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ப்ரஸ்கண்வர் முதலிய த்விஜாதிகள் பிறந்தனர். ரந்திபாரனுடைய மூத்தபுத்திரனான ஸுமதிக்கு ரைப்யன் பிறந்தான். ரைப்யனுடைய புத்திரன் துஷ்யந்தன்.

வேட்டையைக் குறித்துச் சென்ற துஷ்யந்தன் கண்வருடைய ஆஸ்ரமபதத்தை யடைந்தான். அங்கு உட்கார்ந்து இருப்பவளும் தனது காந்தியினால் அந்த ஆஸ்ரமத்தை அலங்கரிப்பவளும் லக்ஷ்மியைப் போன்றவளும் தேவனது மாயையைப் போன்றவளுமான ஸ்திரீயைக் கண்டு உடனே மோஹத்தையடைந்தான். ஸ்வல்பமான வீரர்களினால் சூழப்பட்டவனாய் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்துச் சொல்லலுற்றான். (8–9) அவளுடைய தரிசனத்தினால் மிக்க ஸந்தோஷத்தை யடைந்தவனும், நன்கு விலகின களைப்பை யுடையவனும் காமதாபத்தை யடைந்தவனுமான அவன் சிரித்துக் கொண்டு மெதுவான வார்த்தையினால் அவளைக் கேட்டான். (10) ஹே கமலபத்ராக்ஷி! ஹே ஹிருதயங்கமே! நீயார்? யாரைச் சேர்ந்தவள்? ஜனமற்ற இந்தக் காட்டில் உன்னால் செய்யவிரும்பப்பட்டது என்னே? (11) ஹே ஸுமத்யமே! உன்னை நான் தெளிவாக க்ஷத்திரியனுடைய பெண்ணாக எண்ணுகிறேன். பௌரவர்களின் சித்தமானது அதர்மத்தில் ஒருபொழுதும் ரமிக்காதன்றோ? என்றான். (12) சகுந்தளை சொல்லலுற்றாள்—ஹே வீர! நான் விஶ்வாமித்ரரின் பெண்ணேயாவேன். மேனகையினால் காட்

वाहं त्यक्ता मेनकया वने। वेदैतद्भगवान्कण्वो वीर किं करवाम ते ॥ १३ ॥ आस्यतां ह्यरविन्दाक्ष गृह्यतामर्हणं च नः। भुज्यतां सन्ति नीवारा उष्यतां यदि रोचते ॥ १४ ॥ दुष्यन्त उवाच—उपपन्नमिदं सुभ्रु जातायाः कुशिकान्वये। स्वयं हि वृणते राज्ञां कन्यकाः सदृशं वरम् ॥ १५ ॥ ओमित्युक्ते यथाधर्ममुपयेमे शकुन्तलाम्। गान्धर्वविधिना राजा देशकालविधानवित् ॥ १६ ॥ अमोघवीर्यो राजर्षिर्महिष्यां वीर्यमादधे। श्वोभूते स्वपुरं यातः कालेनासूत सा सुतम् ॥ १७ ॥

कण्वः कुमारस्य वने चक्रे समुचिताः क्रियाः। बद्ध्वा मृगेन्द्रांस्तरसा क्रीडति स्म स बालकः ॥ १८ ॥ तं दुरत्ययविक्रान्तमादाय प्रमदोत्त-

---

டில் விடப்பட்டேன். பகவானான கண்வர் இதையறிவார். உமக்குச் செய்யவேண்டுவது யாது? (13) ஹே அரவிந்தாக்ஷ! உட்காரும். எங்கள் பூஜையைப் பெற்றுக்கொள்ளும். நீவாரங்களிருக்கின்றன. சாப்பிடலாம். இஷ்டமிருக்குமானால் இங்கு வஸிக்கலாம் என்றாள். (14) துஷ்யந்தன் சொல்லலுற்றான்—ஹே ஸுப்ரு! குசிகவம்சத்தில் பிறந்த உனக்கு இது பொருத்தமானதே. அரசர்களின் பெண்கள் ஸதிருசமான வரனை ஸ்வயமாகவே வரிக்கின்றனர் என்பது ப்ரஸித்தமாயிற்றே என்றான். (15) ஆம் என அவளால் சொல்லப்பட்டபொழுது தேசம் காலம் இவற்றின் பிரிவையறிந்த அரசன் காந்தர்வவிதிப்படி தர்மந்தவறாது சகுந்தலையை விவாஹஞ் செய்துகொண்டான். (16) வீண்போகாத வீரியத்தையுடைய ராஜருஷியானவன் மஹிஷியினிடத்தில் வீரியத்தைச் செலுத்தினான். மறுநாள் காலையில் தனது பட்டினத்தையடைந்தான். அவளும் ப்ரதிஸமயகாலத்தில் புத்திரனைப் பெற்றாள். (17)

கண்வமஹருஷி காட்டில் குமாரனுக்குச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ஜாதகர்மாதி க்ரியைகளைச் செய்தார். அந்தப் பாலகன் தனது தேஹபலத்தினால் சிங்கங்களைக் கட்டி அவற்றுடன் விளையாடினான். (18) அழிவற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ஹரியின் அம்சாம்சத்திலிருந்துண்டான அந்தக் குமாரனை யழைத்துக்கொண்டு ஸ்திரீகளுக்குள் உத்தமையான சகுந்தலை பர்த்தாவின் ஸமீ

मा । हरेरंशांशसंभूतं भर्तुरन्तिकमागमत् ॥ १९ ॥ यदा न जगृहे राजा भार्यापुत्रावनिन्दितौ । शृण्वतां सर्वभूतानां खे वागाहाशरीरिणी ॥ २० ॥ माता भस्त्रा पितुः पुत्रो येन जातः स एव सः । भरस्व पुत्रं दुष्यन्त माऽवमंस्थाः शकुन्तलाम् ॥ २१ ॥ रेतोऽधाः पुत्रो नयति नरदेव यमक्षयात् । त्वं चास्य धाता गर्भस्य सत्यमाह शकुन्तला ॥ २२ ॥ पितर्युपरते सोऽपि चक्रवर्ती महायशाः । महिमा गीयते तस्य हरेरंशभुवो भुवि ॥ २३ ॥ चक्रं दक्षिणहस्तेऽस्य पद्मकोशोऽस्य पादयोः । ईजे महाभिषेकेण सोऽभिषिक्तोऽधिराड्विभुः ॥ २४ ॥ पञ्चपञ्चाशता मेध्यैर्गङ्गायामनु वाजिभिः । मामतेयं पुरोधाय यमुनायामनु प्रभुः ॥ २५ ॥ अष्टसप्ततिमेध्याश्वान्बबन्ध प्रद-

---

பத்தை வந்தடைந்தாள். (19) ராஜன் குற்றமற்றவர்களான பார்யா புத்திரர்களை எப்பொழுது ஏற்கவில்லையோ அப்பொழுது எல்லா ப்ராணிகளும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஆகாசத்தில் அசரீரியான வாக்கானது பின்வருமாறு சொல்லிற்று. (20) அதாவது:—"தாய் துருத்திக்கொப்பானவளேயாவாள். புத்திரன் பிதாவினுடையவனே. எவனாலுண்டுபண்ணப்பட்டானோ அவனேதான் புத்திரன். ஹே துஷ்யந்த! புத்திரனை ஏற்றுக்கொள். சகுந்தலையை யவமதிக்காதே. (21) ஹே நரதேவ! ரேதோதாவான=வம்சகிருத்தான, புத்திரன் யமன் வீட்டிலிருந்து பிதாவைக் காக்கிறான். நீயே இந்தக் கர்ப்பத்தைப் புண்டாக்கினவன். சகுந்தலை சொல்லுவது ஸத்யமே" என்றது. (22) பிதாவான துஷ்யந்தன் காலஞ்சென்றதும் பரதன் மஹத்தான கீர்த்திவாய்ந்த சக்கிரவர்த்தியானான். ஹரியின் அம்சத்தினின்றுமுண்டான அவனுடைய மஹிமையானது பூமியில் இப்பொழுதுங்கூடக் கானஞ்செய்யப்படுகிறது. (23) இவனுடைய வலதுகையில் சக்கிரரேகையும் பாதங்களில் பத்மகோசமும் இருக்கின்றது. விபுவான அவன் மஹாபிஷேக முறைப்படி சக்கிரவர்த்தியாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டான். ப்ரபுவான அவன் மாமதேயர் என்பவரைப் புரோஹிதராகச் செய்துகொண்டு கங்கையை யனுஸரித்தவிடத்திலும் யமுனையை யனுஸரித்தவிடத்திலும் பரிசுத்தங்களான ஐம்பத்தைந்து குதிரைகளைக்கொண்டு செய்யப்பட்ட யாகங்களினால் ஈச்வரனை யாராதித்தான். ((24-25)

ददुसु। भरतस्य हि दौष्यन्तेरग्निः साचीगुणे चितः। सहस्रं बद्वशो यस्मिन्ब्राह्मणा गा विभेजिरे ॥ २६ ॥

त्रयस्त्रिंशच्छतं ह्यश्वान्बद्ध्वा विस्मापयन्नृपान्। दौष्यन्तिरत्यगान्मायां देवानां गुरुमाययौ ॥ २७ ॥ मृगान् शुक्लदतः कृष्णान्हिरण्येन परीवृतान्। अदात्कर्मणि मष्णारे नियुतानि चतुर्दश ॥ २८ ॥ भरतस्य महत्कर्म न पूर्वे नापरे नृपाः। नैवापुर्नैव प्राप्स्यन्ति बाहुभ्यां त्रिदिवं यथा ॥ २९ ॥ किरातहूणान्यवनानन्ध्रान्कङ्कान्खशाञ्शकान्। अब्रह्मण्यान्नृपांश्चाहन्म्लेच्छान्दिग्विजयेऽखिलान् ॥ ३० ॥ जित्वा पुराऽसुरा देवान्ये रसौ-

---

தனத்தை அதிகமாகத் தானஞ்செய்து பரிசுத்தங்களான எழுபத்தெட்டு அஸ்வங்களை யாகத்துக்காகக் கட்டினன். துஷ்யந்தகுமாரனுன பரதனுடைய அக்னியானது சிறந்த குணமுள்ள தேசத்தில் சயனஞ் செய்யப்பட்டது. இந்தத் தேசத்தில் பரதனல் பூரிதக்ஷிணையாகக் கொடுக்கப்பட்ட பசுக்களை ஆயிரம் ப்ராம்ஹணர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்துவம்பத்துவமாக=அதாவது:—பதிமூவாயிரத்து எண்பத்துநான்கு பசுக்களாக, பிரித்துக்கொண்டனர். (26)

துஷ்யந்தகுமாரனுன பரதன் நூற்று முப்பத்துமூன்று குதிரைகளைக் கொண்டு யாகஞ்செய்து மற்ற அரசர்களை ஆய்ச்சரியப்படும்படி செய்துவிட்டுத் தேவர்களின் மாயையை=வைபவத்தை, அதிக்ரமித்தவனுகவாகி முடிவில் குருவான ஹரியையே அடைந்தான். (27) வெளுத்த தந்தங்களையுடையனவும், கருத்தனவும், பொன்னல் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான பதினன்கு லக்ஷம் மிருகங்களை=சிறந்த யானைகளை, மஷ்ணாரம் என்ற கர்மத்தில் தானஞ் செய்தான். (28) பரதன் செய்த காரியத்தை முன்னுள்ள அரசர்களும் அடையவில்லை. பின்னுள்ள அரசர்களும் அடையப்போவதில்லை. கைகளினுல் ஸ்வர்க்கத்தை எவ்விதமடையமாட்டாரோ அவ்விதமே இங்கும்காண்க.(29) திக்விஜயஞ்செய்யும்பொழுது பரதன் கிராதர்களையும், ஹூணர்களையும், யவனர்களையும், அந்த்ரர்களையும், கங்கர்களையும், கசர்களையும், சகர்களையும், ப்ராம்ஹண பக்தியற்றவர்களான அரசர்களையும்,மிலேச்சர்களையும் ஆகிய யாவரையும் வதஞ்செய்தான். (30) முன்னர் தேவர்களை ஜயித்து எந்த

कांसि भेजिरे। देवस्त्रियो रसां नीताः प्राणिभिः पुनराहरत्॥ ३१॥ सर्वकामान्दुदुहतुः प्रजानां तस्य रोदसी। समास्त्रिणवसाहस्रीर्दिक्षु चक्रमवर्तयत्॥ ३२॥ स सम्राट् लोकपालाख्यमैश्वर्यमधिराट्श्रियम्। चक्रं चास्खलितं प्राणान्मृषेत्युपरराम ह॥ ३३॥ तस्यासन्नृप वैदर्भ्यः पत्न्यस्तिस्रः सुसम्मताः। जघ्नुस्त्यागभयात्पुत्रान्नानुरूपा इतीरिते॥ ३४॥ तस्यैवं वितथे वंशे तदर्थं यजतः सुतम्। मरुत्स्तोमेन मरुतो भरद्वाजमुपाददुः॥ ३५॥ अन्तर्वत्न्यां भ्रातृपत्न्यां मैथुनाय बृहस्पतिः। प्रवृत्तो

அஸுரர்கள் ரஸாதலம் முதலிய ஸ்தானங்களை யடைந்தனரோ பலிஷ்டர்களான அவர்களால் பாதாளலோகம் கொண்டுபோகப் பட்டவர்களாகவுள்ள தேவஸ்திரீகளைத் திரும்பவும் அவர்களிடமிருந்து கொண்டுவந்தான். (31) ஆகாசமும் பூமியும் அவனுடைய ப்ரஜைகளுக்கு எல்லாக் காமங்களையும் கொடுத்தன. இருபத்தேழாயிரம் வருஷங்கள்முடிய திக்குகளில் ஆக்ஞையைச் செலுத்திவந்தான். (32) ஸம்ராட்டான=சக்ரவர்த்தியான, அந்தப் பரதன், லோகபாலர்களினுல் கொண்டாடப்படக்கூடிய ஐஶ்வரியத்தையும், சக்கிரவர்த்திப் பதவியையும், எங்கும் தடையற்ற ஆக்ஞையையும், ப்ராணன்களையும் பொய்யென நிஶ்சயித்துக்கொண்டு ஓய்ந்தான். (33) ஹே ந்ருப! அந்தப் பரதனுக்கு நல்ல அழகு வாய்ந்தவர்களும் விதர்ப்பராஜகுமாரிகளுமான மூன்று பத்னிகளிருந்தனர். அவர்கள் "குழந்தைகள் எனக்கு ஸமானமான ரூபமுள்ளனவாக இல்லை" எனப் பதியான அரசனுல் சொல்லப்பட்டதும் வ்யபிசாரி எனச்சங்கைகொண்டு நம்மை இவர் விலக்கிவிடுவாரோ எனப் பயந்து புத்திரர்களைப் பிறக்கப் பிறக்கக் கொன்றுவிட்டனர். (34) வம்சமானது இவ்விதம் வீணுகப் போனதும், வம்சவிருத்திக்கு வேண்டி மருத்ஸோமம் என்ற யாகத்தினுல் அவர் யஜிக்கும்பொழுது மருத்துக்கள் பரத்வாஜரைப் புத்திரராகக்கொடுத்தனர். (35)

*கர்ப்பிணியும் ப்ராதாவான உதத்யருடைய பத்னியும் மமதை என்பவளுமான ஸ்திரீயினிடத்தில் கள்ளத்தனமாக மைதுனஞ்

* மருத்துக்களிடமிருந்து பரத்வாஜர்வந்த வரலாற்றை இது முதல் நான்கு சுலோகங்களினு லுபதேசிக்கிருர்.

वारितो गर्भं शप्त्वा वीर्यमवासृजत् ॥ ३६ ॥ तं त्यक्तुकामां ममतां भर्तृ-
त्यागविशङ्किताम् । नामनिर्वचनं तस्य श्लोकमेनं सुरा जगुः ॥ ३७ ॥ मूढे
भर द्वाजमिमं भर द्वाजं बृहस्पते। यातौ यदुक्त्वा पितरौ भरद्वाजस्ततस्त्व-

---

செய்யயத்தனித்த ப்ருஹஸ்பதியானவர் (இரண்டாவது கர்ப்பத்து
க்கு இடமில்லாததுபற்றி நிந்தாபூர்வகமாகக் கர்ப்பத்திலிருக்கும்
குழந்தையினுல் தடுக்கப்பட்டவராய்) கோபங்கொண்டு நீ பொட்
டையாக வாகக்கடவது எனக் கர்ப்பத்தைச் சபித்துப் பலாத்கார
மாகத் தனது வீரியத்தைச் செலுத்தினுர். ப்ருஹஸ்பதியின் சாப
த்தினுல் கர்ப்பத்திலிருக்கும் தீர்க்கதமஸ் என்பவர் பொட்டையாக
வானுர். அந்தத் தீர்க்கதமஸ்ஸினுல் அந்த ப்ருஹஸ்பதியின் வீரி
யமானது உள்ளங்காலினுலுதைக்கப்பட்டு யோனியிலிருந்து வெளி
யில் தள்ளப்பட்டு பூமியில் விழுந்து உடனே குழந்தையாக வாகி
விட்டது. (36) பிறரது வீரியத்தினுலுண்டான அந்தக் குழந்
தையை விட்டுவிட எண்ணங்கொண்டவளும், பர்த்தா தன்னைத்
தள்ளிவிடுவாரோ எனச் சங்கை கொண்டவளுமான மமதையைப்
பார்த்து தேவர்கள் அந்தக் குழந்தையின் நாமத்தை நிர்வசனஞ்
செய்தல்ரூபமான இந்தச் சுலோகத்தைச் சொல்லினர். (37)
(*)"ஹே மூடே! இந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்று. பர்த்தாவி
னிடமிருந்து பயப்படுகிறேன் என்பாயேல்? சொல்லுகிறேும் கேளு.
இவன் த்வாஜன்=அதாவது:—ஒருவனுடைய க்ஷேத்திரத்தில் அன்
னியனுடைய வீரியத்திலிருந்து உண்டானவன், என்பதுபற்றி
இருவருக்கும் பிறந்தவனுகிறுன். ஆகவே அவருக்கு இவன் புத்தி
ரனுகிறுன். ஆனதுபற்றி நீ பயப்படவேண்டுவதில்லை" என்று பிரு
ஹஸ்பதிசொன்னுர். இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட அவள் "ஹே ப்ரு
ஹஸ்பதே! இவன் நம்மிருவருக்கும் அன்யாயமான முறையிலுண்
டாயிருப்பதுபற்றி நீரே இவனை ரக்ஷியும். நான் மட்டும் ஏகாகியாக
ரக்ஷிக்கமாட்டேன்" என்றுள். ஆகவே எக்காரணம்பற்றி மாதா
பிதாக்களான மமதை ப்ருஹஸ்பதி இருவரும் சண்டையிட்டுக்கொ
ண்டு குழந்தையைவிட்டுவிட்டுச் சென்றனரோ அக்காரணம்பற்றி

(*)அவ்விருவருள் பிருஹஸ்பதி புத்திரனைவிட்டுச் செல்லும் மமதை
யைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறுர்.

यम् ॥ ३८ ॥ चोद्यमाना सुरैरेवं मत्वा वितथमात्मजम् । व्यसृजन्मरुतोऽबिभ्रन्दत्तोऽयं वितथेऽन्वये ॥ ३९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे भरतप्रभाववर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ २० ॥

இவர் பரத்வாஜர் எனப்பட்டார். (38) இவ்விதமே தேவர்களாலும் ஏவப்பட்ட மமதையானவள் வ்யபிசாரமூலமுண்டானதுபற்றிப் பயனற்றது என வெண்ணிக்கொண்டு அக்குழந்தையை விட்டுவிட்டாள். இவ்விதம் அவளால் விடப்பட்டதை மருத்துக்கள் காப்பாற்றினர். இவ்விதம் மருத்துக்களினுல் அடையப்பட்ட இக்குழந்தையானது, பரதனுடைய வம்சமானது வீணுகப்போனபொழுது பரதனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. (39) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் பரதப்ரபாவவர்ணனமென்ற இருபதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்ருவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) एकविंशे तु दौष्यन्तेः सुतस्यान्वय उच्यते । रन्तिदेवाजमीढादेर्यत्र कीर्तिः प्रतन्यते ॥ १ ॥

भरतस्यान्वये वितथे सति मरुद्भिः दत्तत्वाद्वितथसंज्ञो भरद्वाजः, स च ब्राह्मणोऽपि भरतस्य दत्तः पुत्रोजातः इति तद्वंशोऽनुक्रम्यते ॥

(க-ரை) பரதகுமாரருடைய வம்சமானது இந்த இருபத்தொன்ருவது அத்தியாயத்திலுபதேசிக்கப்படுகிறது. இந்த வம்சத்தில் ரந்திதேவர் அஜமீடர் முதலியோரின் கீர்த்தியானது விரிவாகக் கூறவும்படுகிறது. (1) மேலும், பரதருடைய வம்சமானது வீண்போனபொழுது இவர் மருத்துக்களால் கொடுக்கப்பட்டாராதலால் விததர் என்ற பெயருள்ள பரத்வாஜராவார். அவர் ப்ராம்ஹணராயினுங்கூட பரதருக்கு தத்தபுத்திரராகிருர் என்பதுபற்றி அவருடைய வம்சமானது தொடங்கப்படுகிறது—

अथ एकविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—वितथस्य सुतो मन्युर्बृहत्क्षत्रो जयस्ततः। महावीर्यो नरो गर्गः सङ्कृतिस्तु नरात्मजः ॥ १ ॥ गुरुश्च रन्तिदेवश्च सङ्कृतेः पाण्डुनन्दन। रन्तिदेवस्य हि यश इहामुत्र च गीयते ॥ २ ॥ वियद्वित्तस्य ददतो लब्धं लब्धं बुभुक्षतः। निष्किंचनस्य धीरस्य सकुटुम्बस्य सीदतः ॥ ३ ॥ व्यतीयुरष्टचत्वारिंशदहान्यपिबतः किल। घृतपायससंयावं तोयं प्रातरुपस्थितम् ॥ ४ ॥ कृच्छ्रप्राप्तकुटुम्बस्य क्षुत्तृड्भ्यां जातवेपथोः। अतिथिर्ब्राह्मणः काले भोक्तुकामस्य चागमत् ॥५॥ तस्मै संव्यभजत्सोऽन्नमादृत्य श्रद्धयान्वितः। हरिं सर्वत्र संपश्यन्स भुक्त्वा प्रययौ द्विजः ॥ ६ ॥ अथा-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—விததருடைய புத்திரன் மன்யு. அந்த மன்யுவுக்கு ப்ருஹத்க்ஷத்ரன், ஜயன், மஹாவீர்யன், நரன், கர்க்கன் என ஐந்து புத்திரர்களுண்டாயினர். அவர்களுள் நரனுடைய புத்திரன் ஸங்கிருதி. (1) ஹே பாண்டுநந்தன! குருவும் ரந்திதேவனும் ஸங்கிருதியின் புத்திரர்களாவர். அவர்களுள் ரந்தி தேவருடைய யசஸ்ஸோ இவ்வுலகிலும் அவ்வுலகிலுமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. (2) ஆகாசத்திலிருந்துபோல இவரது முயற்சியில்லாமலே ப்ராப்த்தமான தனத்தை யுடையவரும், பசியுள்ளவராக இருப்பினுங்கூடக் கிடைக்கக் கிடைக்க யாவையும் தானஞ் செய்கின்றவரும், கையிலொன்றுமே இல்லாதவரும், தீரரும், குடும்பத்துடன்கூடக் கஷ்டப்படுகின்றவருமான அவருக்கு நாற்பத்தெட்டு நாட்கள் சென்றன. கஷ்டத்தையடைந்த குடும்பமுள்ளவராகவும் பசி தாஹங்களிஞலுண்டான நடுக்கத்தையுடையவராகமிருக்கின்ற அவருக்கு நாற்பத்தொன்பதாவது தினத்தில் காலையில் நெய் பாயஸம் ஸம்யாவம்=ரொட்டி, ஜலம் இவைகள் தைவ ஸங்கல்பத்தால் கிடைத்தன. அவற்றை அவர் போஜனஞ் செய்யவிருப்ப முள்ளவராக விருக்கும் பொழுது போஜன ஸமயத்தில் அதிதியான ப்ராம்ஹணன் வந்தான். (3–5) அவர் எங்கும் ஹரி இருக்கிருர் என வெண்ணிக் கொண்டும் ச்ரத்தையுடன் கூடினவராகவுமாகி ஆதரவுகாட்டி அந்த ப்ராம்ஹணருக்கு அன்னத்தைக் கொடுத்தார். அந்த ப்ராம்ஹணனும் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். (6) ஹே மஹீபதே! பிறகு

न्यो भोक्ष्यमाणस्य विभक्तस्य महीपते। विभक्तं व्यभजत्तस्मै वृषलाय हरिं स्मरन् ॥ ७ ॥ याते शूद्रे तमन्योऽगादतिथिः श्वभिरावृतः। राजन्मे दीयतामन्नं सगणाय बुभुक्षते ॥ ८ ॥ स आदृत्यावशिष्टं यद्बहुमानपुरस्कृतम्। तच्च दत्त्वा नमश्चक्रे श्वभ्यः श्वपतये विभुः ॥ ९ ॥

पानीयमात्रमुच्छेषं तच्चैकपरितर्पणम्। पास्यतः पुल्कसोऽभ्यागादपो देह्यशुभस्य मे ॥ १० ॥ तस्य तां करुणां वाचं निशम्य विपुलश्रमाम्। कृपया भृशसन्तप्त इदमाहामृतं वचः ॥ ११ ॥ न कामयेऽहं गतिमीश्वरात्प

அவர் குடும்பத்துக்கு ஆஹாராதிகளைப் பிரித்துக் கொடுத்து விட்டுத் தான் போஜனஞ்செய்யத் தொடங்கும்பொழுது வேறு சூத்ர அதிதி வந்தான். தனக்காகப் பிரிக்கப்பட்ட அன்னத்தை எங்கும் ஹரி இருக்கிறார் என எண்ணிக்கொண்டு அந்தச் சூத்திர அதிதிக்குக் கொடுத்தார். (7) சூத்திரன் போனவுடன் வேறு ஒரு அதிதியானவன் நாய்களினால் சூழப்பட்டவனாய் அவரிடம் வந்து ஹே ராஜன்! சாப்பிட விருப்பமுள்ளவனும் பரிவாரங்களுடன் கூடினவனுமான எனக்கு அன்னம் கொடுக்கப்படட்டும் என்றான். (8) விபுவான அவர் அவனை வெகுமான பூர்வகமாக அவனிடம் ஆதரவுகாட்டி எஞ்ஜியது எதுவோ அதையும் கொடுத்துவிட்டு நாய்களுக்கும், அவற்றின் பதிக்கும் நமஸ்காரத்தைச் செய்தார். (9)

ஜலம் மட்டுமே எஞ்ஜியிருந்தது. அதுவும் ஒருவனுக்கு மட்டுமே போதுமானது. அதை இவர் குடிக்கப்போகும்பொழுது புல்கஸன்=சண்டாளன், வந்து தீண்டாதவனான எனக்கு இந்த ஜலத்தைக் கொடும் என்றான். (10) அதிகமான ஶ்ரமத்தை வெளிக்காட்டுகின்றதும், மனத்தை யுருக்கக்கூடியதுமான அவனுடைய அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு கிருபையினால் மிகப் பீடிக்கப்பட்டவரான அவர் அமிருதம்போன்ற பின்வரும் வார்த்தையைச் சொன்னார். (11) நான் அணிமா முதலிய அஷ்டைஶ்வரியத்துடன் கூடினதும் மேலானதுமான கதியை ஈஶ்வரனிடமிருந்து அடைய விரும்புகின்றேனில்லை. மோக்ஷத்தையும் விரும்புகின்றேனில்லை. பின்னையோவெனில் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் உள்ளிலிருந்துகொண்டு

रामष्टर्द्धियुक्तामपुनर्भवं वा । आर्तिं प्रपद्येऽखिलदेहभाजामन्तः स्थितो येन भवन्त्यदुःखाः ॥ १२ ॥ क्षुत्तृट्श्रमो गात्रपरिश्रमश्च दैन्यं क्लमः शोकविषादमोहाः । सर्वे निवृत्ताः कृपणस्य जन्तोर्जिजीविषोर्जीवजलार्पणान्मे ॥ १३ ॥ इति प्रभाष्य पानीयं म्रियमाणः पिपासया । पुल्कसायाददाद्धीरो निसर्गकरुणो नृपः ॥ १४ ॥ तस्य त्रिभुवनाधीशाः फलदाः फलमिच्छताम् । आत्मानं दर्शयाञ्चक्रुर्माया विष्णुविनिर्मिताः ॥ १५ ॥ स वै तेभ्यो नमस्कृत्य निःसङ्गो विगतस्पृहः । वासुदेवे भगवति भक्त्या चक्रे मनः परम् ॥१६॥ ईश्वरालम्बनं चित्तं कुर्वतोऽनन्यराधसः । माया गुणमयी राजन्स्वप्नवत्प्र-

---

அவர்களுக்கு வரும் கஷ்டத்தை நான் அடைந்து அனுபவிக்கவிரும்புகின்றேன். இவ்விதஞ்செய்யும் இந்த என்நிமித்தமாக அந்த எல்லா ப்ராணிகளும் துக்கமற்றவர்களாகவே ஆகிவிடுவர். (12) தீனனும், ஜீவனத்தில் விருப்பமுள்ளவனுமான ஜந்துவுக்கு உயிர்த் தண்ணீர் கொடுத்ததிலிருந்து, எனக்கிருந்த பசி, தாஹம், களைப்பு, சரீரஶ்ரமம், தைன்யம், தளர்ச்சி, சோகம், துக்கம், மோஹம் ஆகிய யாவும் விலகிவிட்டன. (13) என்று சொல்லித் தாஹத்தினால் சாகுந்தருவாயிலுள்ளவனும், தீரனும், இயற்கையில் கருணை வாய்ந்தவனுமான அரசன் புல்கஸனுக்கு ஜலத்தைக் கொடுத்தான். (14) முதலில் விஷ்ணுவினால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட மாயைகளை=ப்ராம்ஹணன் சூத்திரன் புல்கஸன்முதலிய ரூபங்களை, காண்பித்தவர்களும், பலனை விரும்புகின்றவர்களுக்குப் பலன் தருகின்றவர்களுமான த்ரிலோகாதிபதிகளான ப்ரம்ஹாதிகள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை அந்த அரசனுக்குக் காண்பித்தனர். (15) அந்த அரசனோ அவர்களையும் பொருட்டு நமஸ்கரித்துவிட்டு எதிலும் ஸங்கமற்றவனாகவும், ஆசையற்றவனாவுகமாகி பகவானான வாஸுதேவனிடத்தில் கேவலபக்தியுடன் மனத்தைச் செலுத்தினானே யொழிய அவர்களிடம் ஒன்றையும் யாசிக்கவில்லை. (16) ஹே ராஜன்! சித்தத்தை ஈஶ்வரனைப்பற்றினதாகச் செய்கின்றவனும் ஈஶ்வரனைத் தவிர்த்து வேறு பலனில் அபேக்ஷையற்றவனுமாக அவனிருக்கும்பொழுது த்ரிகுணாத்மகமான மாயையானது ஸ்வப்பினம்போலத் தன்னிடத்திலேயே மறைந்துவிட்டது. (17)

त्यलीयत ॥ १७ ॥ तत्प्रसङ्गानुभावेन रन्तिदेवानुवर्तिनः । अभवन्योगिनः सर्वे नारायणपरायणाः ॥ १८ ॥

गर्गाच्छिनिस्ततो गार्ग्यः क्षत्त्राद्ब्रह्म ह्यवर्तत । दुरितक्षयो महावीर्यात्तस्य त्रय्यारुणिः कविः ॥ १९ ॥ पुष्करारुणिरित्यत्र ये ब्राह्मणगतिं गताः । बृहत्क्षत्रस्य पुत्रोऽभूद्धस्ती यद्धस्तिनापुरम् ॥ २० ॥ अजमीढो द्विमीढश्च पुरुमीढश्च हस्तिनः । अजमीढस्य वंश्याः स्युः प्रियमेधादयो द्विजाः ॥२१॥

அவருடனேற்பட்ட ஸம்பந்தமஹிமையினல் ரந்திதேவனை அனுவர்த்திப்பவர்கள் யாவரும் யோகிகளாகவும் நாராயணபக்தர்களாகவும் ஆயினர். (18)

‡மன்யுபுத்திரனுன கர்க்கனிடமிருந்து சினி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து கார்க்யன் பிறந்தான். க்ஷத்திரியனிடமிருந்து ப்ராம்ஹணகுலமானது ஏற்பட்டது. மன்யுபுத்திரனுன மஹாவீர்யனிடமிருந்து துரிதக்ஷயன் பிறந்தான். அந்தத் துரிதக்ஷயனுக்கு த்ரைய்யாருணி, கவி, புஷ்கராருணி என இந்த க்ஷத்திரியவம்சத்தில் யாதொரு மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனரோ அவர்கள் ப்ராம்ஹணரூபமாக இருத்தலை யடைந்தனர். மன்யுபுத்திரர்களுள் மூத்தவனுன ப்ருஹத்க்ஷத்திரனுக்கு ஹஸ்தி என்பவன் பிறந்தான். இவனுல் ஹஸ்திபுரமானது நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. (19-20) அந்த ஹஸ்திக்கு அஜமீடன், த்விமீடன், புருமீடன் என மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். ப்ரியமேதர் முதலிய *ப்ராம்ஹணர்கள் அஜமீடனுடைய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களேயாவர். (21) அஜ

---

‡ மன்யுவின் புத்திரனுன நரனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லி மன்யுவின் புத்திரனுன கர்க்கனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லுகிருர்.

* பரதனுடைய தத்தபுத்தரரான விததபரத்வாஜர் ப்ராம்ஹணரான ப்ருஹஸ்பதியின் வீர்யத்துக்குப் பிறந்தவரானதுபற்றி இந்த பரத்வாஜவம் சத்தில் ஜனிப்பவர் சிலஸமயம் க்ஷேத்ரத்தைப்ரதானமாகக் கொண்டு க்ஷத்திரியர்களாகவும், பீஜத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டு ப்ராம்ஹணர்களாகவும் ஆகின்றனர். என்று கொள்ளவேண்டுமே யல்லாது ப்ராம்ஹணனுக்கு க்ஷத்திரியனும் க்ஷத்திரியனுக்கு ப்ராம்ஹணனும் பிறக்கக்கூடுமாதலால் ஜாதி நிலைத்ததன்று என்று கொள்ளுதல் பொருந்தாது.

अजमीढाद्बृहदिषुस्तस्य पुत्रो बृहद्धनुः । बृहत्कायस्ततस्तस्य पुत्र आसीज्जयद्रथः ॥ २२ ॥ तत्सुतो विशदस्तस्य सेनजित्समजायत । रुचिराश्वो दृढहनुः काश्यो वत्सश्च तत्सुताः ॥ २३ ॥ रुचिराश्वसुतः पारः पृथुसेनस्तदात्मजः । पारस्य तनयो नीपस्तस्य पुत्रशतं त्वभूत् ॥ २४ ॥ स कृत्व्यां शुककन्यायां ब्रह्मदत्तमजीजनत् । स योगी गवि भार्यायां विष्वक्सेनमधात्सुतम् ॥ २५ ॥ जैगीषव्योपदेशेन योगतन्त्रं चकार ह । उद-

மீடனிடமிருந்து ப்ருஹதிஷு பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ப்ருஹத்தனு. அவனிடமிருந்து ப்ருஹத்காயன் பிறந்தான். ஜயத்ரதன் அவனுடைய புத்திரனாகவுண்டானான். (22) அவனுடைய புத்திரன் விசதன். அவனுக்கு ஸேனஜித் பிறந்தான். ருசிராஸ்வன், த்ருடஹனு, காஸ்யன், வத்ஸன் என்ற இன்னால்வரும் ஸேனஜித்தின் புத்திரர்கள். (23) ருசிராஸ்வனுடைய புத்திரன் பாரன். அவனுடைய புத்திரன் ப்ருதுஸேனன். அந்தப் பாரனுக்கே நீபன் என மற்றொரு புத்திரனுண்டானான். அந்த நீபனுக்கு நூறுபுத்திரர்கள் உண்டாயினர். (24) அந்த நீபன் என்பவனே கிருத்வீ என்ற பெயருள்ள (*)சுகருடைய பெண்ணினிடத்தில் ப்ரம்ஹதத்தன் என்ற புத்திரனை யுண்டுபண்ணினான். யோகியான அந்த ப்ரம்ஹதத்தன் வாக்ரூபையான அதாவது:—ஸரஸ்வதி என்ற பாரியையினிடத்தில் விஷ்வக்ஸேனன் என்ற புத்திரனை உண்டுபண்ணினான். (25) அந்த ப்ரம்ஹதத்தனே ஜைகீஷவ்யரினுபதேசத்தினால் யோகசாஸ்திரத்தையும் செய்தான். அவனிடமி

(*) வியாஸர் அரணிகடையும்பொழுது அதிலிருந்து சுகருண்டானாரென்றும் பிறந்தது முதற்கொண்டே விரக்தரென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும் தனது விரஹத்தால் கஷ்டப்பட்டுப் பின்தொடர்ந்து ஓடிவரும் வ்யாஸரைக் கண்டு அவருடைய துக்கத்தைத் தணிக்க வேண்டி சாயாசுகரை யுண்டுபண்ணிவிட்டு அவர் செல்ல அந்தச் சாயாசுகர் பிதிருக்களின் கன்னிகையான வீரிணீ என்பவளை மணந்துகொண்டு அவளிடத்தில் கிருஷ்ணன், கௌரப்ரபன், சம்பு, பூரிசுருதன் ஜயன் என்ற ஐந்து புத்திரர்களையும், கிருத்வீ என்ற பெண்ணையும் பெற்றார். அவளை நீபன் மணந்துகொண்டு ப்ரம்ஹதத்தனை யுண்டுபண்ணினானென்றும் ஹரிவம்சத்தை யொட்டிக் கண்டுகொள்ளவும்.

क्स्वनस्ततस्तस्माद्भल्लादो बार्हदीषवाः॥ २६ ॥ यवीनरो द्विमीढस्य कृतिमांस्तत्सुतः स्मृतः । नाम्ना सत्यधृतिर्यस्य दृढनेमिः सुपार्श्वकृत् ॥ २७ ॥

सुपार्श्वात्सुमतिस्तस्य पुत्रः सन्नतिमांस्ततः । कृतिर्हिरण्यनाभाद्यो योगं प्राप्य जगौ स्म षट् ॥ २८ ॥ संहिताः प्राच्यसाम्नां वै नीपो ह्युग्रायुधस्ततः । तस्य क्षेम्यः सुवीरोऽथ सुवीरस्य रिपुञ्जयः ॥ २९ ॥ ततो बहुरथो नाम पुरुमीढोऽप्रजोऽभवत् । नलिन्यामजमीढस्य नीलः शान्तिः सुतस्ततः ॥ ३० ॥ शान्तेः सुशान्तिस्तत्पुत्रः पुरुजोऽर्कस्ततोऽभवत् । भर्म्याश्वस्तनयस्तस्य पञ्चासन्मुद्गलादयः ॥ ३१ ॥ यवीनरो बृहदिषुः

ருந்து உதக்ஸ்வனன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து பல்லாதன் பிறந்தான். இவர்கள் ப்ருஹதிஷு என்பவனின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்களாவர். (26) த்விமீடனுக்கு யவீனரன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் கிருதிமான். இந்தக் கிருதிமானுக்கு ஸத்யதிருதி என்று பெயருள்ளவன் பிறந்தான். அவனுக்கு த்ருடனேமி பிறந்தான். இவன் ஸுபார்ஸ்வன் என்பவனை யுண்டுபண்ணினன்.

ஸுபார்ஸ்வனிடமிருந்து ஸுமதி பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸன்னதிமான். அவனிடமிருந்து கிருதீ என்பவன் பிறந்தான். இந்தக் கிருதியானவன் ஹிரண்யநாபரிடமிருந்து யோகத்தையடைந்து ப்ராச்யஸாமங்களின் ஆறு ஸம்ஹிதைகளைப் பிரித்து அத்யயனஞ் செய்துவைத்தான். அந்தக் கிருதியினிடமிருந்து உக்ராயுதன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து க்ஷேம்யன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸுவீரன் பிறந்தான். ஸுவீரனுக்கு ரிபுஞ்ஜயன் பிறந்தான். (28–29) அவனிடமிருந்து பகுரதன் பிறந்தான். (ஹஸ்தியின் புத்திரனை) புருமீடன் புத்திரனற்றவனாக இருந்தான். (ஹஸ்தியின் புத்திரனை) அஜமீடனுக்கு நளினீ என்ற பாரியையினிடத்தில் நீலன் பிறந்தான். அந்த நீலனிடமிருந்து சாந்தி என்ற புத்திரன் பிறந்தான். (30) சாந்தியினிடமிருந்து ஸுசாந்தியுண்டானன். அவனுடைய புத்திரன் புருஜன். அவனிடமிருந்து அர்க்கனுண்டானன். அவனுடைய புத்திரன் பர்ம்யாஸ்வன். அவனுக்கு முத்கலர் முதலிய ஐந்து புத்திரர்களுண்டாயினர். (31)

काम्पिल्यः सञ्जयः सुताः । भर्म्याश्वः प्राह पुत्रा मे पञ्चानां रक्षणाय हि
॥ ३२ ॥ विषयाणामलमिमे इति पञ्चालसंज्ञिताः । मुद्गलाद्ब्रह्म निर्वृत्तं
गोत्रं मौद्गल्यसंज्ञितम् ॥ ३३ ॥ मिथुनं मुद्गलाद्भार्म्याद्दिवोदासः पुमानभूत् ।
अहल्या कन्यका यस्यां शतानन्दस्तु गौतमात् ॥ ३४ ॥ तस्य सत्यधृतिः
पुत्रो धनुर्वेदविशारदः । शरद्वांस्तत्सुतो यस्मादुर्वशीदर्शनात्किल ॥ ३५ ॥
शरस्तम्बेऽपतद्रेतो मिथुनं तदभूच्छुभम् । तद्दृष्ट्वा कृपयाऽगृह्णाच्छन्तनुर्मृ-
गयां चरन् । कृपः कुमारः कन्या च द्रोणपत्न्यभवत्कृपी ॥ ३६ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे चन्द्रवंशानुवर्णनं नाम
एकविंशोऽध्यायः ॥ २१ ॥

அதாவது:—முத்கலன், யவீனரன், ப்ருஹதிஷு, காம்பில்யன், ஸஞ்ஜயன் என ஐந்து பேர்களாம். எனது இந்தப் புத்திரர்கள் ஐந்து தேசங்களின் ரக்ஷணத்தையும் பொருட்டுச் சக்தர்களாவர் எனப் பர்ம்யாஸ்வன் சொன்னான். ஆனதுபற்றி இவர்கள் பஞ்சாலர் என்ற பெயரை யடைந்தனர். முத்கலரிடமிருந்து ப்ராம்ஹணஜாதி பெருகிற்று. கோத்திரமோ மௌத்கல்யமென்ற பெயரை யுடையதேயாகும். (32-33) பர்ம்யாஸ்வ குமாரரான முத்கலரிடமிருந்து ஒரு ஆணும் ஒரு பெண்ணும் ஆன மிதுனம் பிறந்தது. பிறந்த புருஷன் திவோதாஸன் எனப்படுவான். பெண்ணோ அஹல்யை எனப்படுவாள். இவளிடத்தில் கௌதமருக்குச் சதானந்தர் பிறந்தார். (34) அந்தச் சதானந்தருக்கு ஸத்யத்ருதி என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவன் தனுர்வேதபண்டிதனாக இருந்தான். அந்த ஸத்யத்ருதியின் புத்திரன் சரத்வான். இவரிடமிருந்து ஊர்வசியைப் பார்த்தமாத்திரத்தினால் ரேதஸ்ஸானது நழுவி நாணல் கட்டையில் விழுந்தது. அது சுபமான மிதுனமாக=ஸ்திரீயும் புருஷனுமாக, ஆயிற்று. வேட்டையைக் குறித்து ஸஞ்சரித்த சந்தனுமஹாராஜன் அதைக் கண்டு கிருபையினால் தான் கிரஹித்

अथ द्वाविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—मित्रेयुश्च दिवोदासाच्चयवनस्तत्सुतो नृप । सुदासः सहदेवोऽथ सोमको जन्तुजन्मकृत् ॥ १ ॥ तस्य पुत्रशतं तेषां यवीयान्पृषतः सुतः । द्रुपदो द्रौपदी तस्य धृष्टद्युम्नादयः सुताः ॥ २ ॥ धृष्टद्युम्नाद्धृष्टकेतुर्भार्म्याः पञ्चालका इमे । योऽजमीढसुतो ह्यन्य ऋक्षः संवरण-

---

துக்கொண்டான். குமாரன் கிருபரும், கன்னிகை த்ரோணுசாரியரின் பத்னியான கிருபியுமாகவாவர் என்றுர். (35-36) (எ-று)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
சந்திரவம்சானுவர்ணனமென்ற இருபத்தோன்றுவது
அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) द्वाविंशे तु दिवोदासवंशमुक्त्वाथ वर्णिताः ।
ऋक्षवंशे जरासन्धपार्थदुर्योधनादयः ॥ १ ॥

(க-ரை) இந்த இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயத்தில் திவோதாஸனுடைய வம்சத்தைச் சொல்லிப் பிறகு ருக்ஷவம்சத்தில் ஜராஸந்தன், பார்த்தர்கள், துர்யோதனன் முதலியோர் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். (1) (எ-று)

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றுர்—ஹே ந்ருப! திவோதாஸனிடமிருந்து மித்ரேயு பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ச்யவனன். அவனுடைய புத்திரன் ஸுதாஸன். அவனுடைய புத்திரன் ஸஹதேவன். அவனுடைய புத்திரன் ஸோமகன். அவனுக்கு நூறு புத்திரர்களுண்டாயினர். அவர்களுக்குள் ஜந்து என்பவன் மூத்தவன். ப்ருஷதன் என்ற புத்திரன் கடைசியில் பிறந்தவன். அந்த ப்ருஷதனுடைய புத்திரன் த்ருபதன். அவனுக்கு த்ரௌபதீ என்ற பெண்ணும், திருஷ்டத்யும்னன் முதலிய பிள்ளைகளும் பிறந்தனர். (1-2) திருஷ்டத்யும்னனிடமிருந்து திருஷ்டகேது பிறந்தான். இவர்கள் பர்ம்யாஸ்வனின் வம்சத்திற் பிறந்த பஞ்சாலகர்களாவர். ருக்ஷன் என்ற அஜமீடனுடைய வேறொரு புத்திரன்

स्ततः ॥ ३ ॥ तपत्यां सूर्यकन्यायां कुरुक्षेत्रपतिः कुरुः । परीक्षित्सुधनु-
र्जह्नुर्निषधाश्वः कुरोः सुताः ॥ ४ ॥ सुहोत्रोऽभूत्सुधनुषश्च्यवनोऽथ ततः
कृती । वसुस्तस्योपरिचरो बृहद्रथमुखास्ततः ॥ ५ ॥ कुशाम्बमत्स्यप्रत्य-
ग्रचेदिपाद्याश्च चेदिपाः । बृहद्रथात्कुशाग्रोऽभूदृषभस्तस्य तत्सुतः ॥ ६ ॥
जज्ञे सत्यहितोऽपत्यं पुष्पवांस्तत्सुतो जहुः । अन्यस्यां चापि भार्यायां
शकले द्वे बृहद्रथात् ॥ ७ ॥ ते मात्रा बहिरुत्सृष्टे जरया चाभिसन्धिते ।
जीवजीवेति क्रीडन्त्या जरासन्धोऽभवत्सुतः ॥ ८ ॥ ततश्च सहदेवोऽभू-
त्सोमापिर्यच्छ्रुतश्रवाः । परीक्षिदनपत्योऽभूत्सुरथो नाम जाह्नवः ॥ ९ ॥

எவனோ அவனுக்கு ஸம்வரணன் பிறந்தான். (3) அந்த ஸம்வரணனிடமிருந்து தபதீ என்ற சூரியகன்னிகையினிடத்தில் குருக்ஷேத்திரபதியான குரு பிறந்தான். பரீக்ஷித், ஸுதனுஸ், ஜன்ஹு, நிஷதாச்வன் இவர்கள் குருவின் புத்திரர்களாவர். (4) ஸுதனுஸ்ஸுக்கு ஸுஹோத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ச்யவனன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து கிருதீ என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு உபரிசரவஸு என்பவன் பிறந்தான். அந்த உபரிசரவஸுவுக்கு பிருஹத்ரதன் முதலியோர் பிறந்தனர். (5) அதாவது:—ப்ருஹத்ரதன், குசாம்பன், மத்ஸ்யன், ப்ரத்யக்ரன், சேதிபன் முதலியோராம். இவர்கள் சேதிதேசத்தரசர்களாவர். ப்ருஹத்ரதனிடமிருந்து குசாக்ரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ருஷபன் பிறந்தான். புஷ்பவான் அவனுடைய புத்திரனாகப் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸத்யஹிதன். அவனுடைய புத்திரன் ஜஹு. வேறு பாரியையினிடமிருந்து ப்ருஹத்ரதனுக்கு இரண்டு துண்டுகள் பிறந்தன. (6-7) அவ்விரண்டும் மாதாவினால் வெளியிலெறியப்பட்டன. விளையாடுகின்ற ஜரை என்ற ராக்ஷஸியினால் பிழை பிழை எனச் சொல்லப்பட்டன. அவை, ஜராஸந்தன் என்ற புத்திரனாகவாயிற்று. ஜராஸந்தனுடைய புத்திரன் ஸஹதேவன். அவன் புத்திரன் ஸோமாபி. இவனிடமிருந்து ச்ருதச்ரவஸ் பிறந்தான். குருவினிடமிருந்து பரீக்ஷித் பிறந்தான். அவன் புத்திரனற்றவனாக ஆனான். ஜன்ஹுவின் புத்திரன் ஸுரதன். (8-9) ஸுரதனிடமிருந்து விதூரதன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸார்வ

ततो विदूरथस्तस्मात्सार्वभौमस्ततोऽभवत् । जयसेनस्तत्तनयो राधिकोऽतोऽयुतो ह्यभूत् ॥ १० ॥ ततश्च क्रोधनस्तस्माद्देवातिथिरमुष्य च । ऋष्यस्तस्य दिलीपोऽभूत्प्रतीपस्तस्य चात्मजः ॥ ११ ॥ देवापिः शन्तनुस्तस्य बाह्लीक इति चात्मजाः । पितृराज्यं परित्यज्य देवापिस्तु वनं गतः॥ १२ ॥

अभवच्छन्तनू राजा प्राङ्महाभिषसंज्ञितः । यं यं कराभ्यां स्पृशति जीर्णं यौवनमेति सः॥ १३॥ शान्तिमाप्नोति चैवाग्र्यां कर्मणा तेन शन्तनुः। समा द्वादश तद्राज्ये न ववर्ष यदा विभुः ॥ १४ ॥ शन्तनुर्ब्राह्मणैरुक्तः

பௌமன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஜயஸேனன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ராதிகன். இந்த ராதிகனிடமிருந்து அயுதன் உண்டானான். (10) அவனிடமிருந்து குரோதன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து தேவாதிதி பிறந்தான். இவனுக்கு ருஷ்யன் பிறந்தான். அவனுக்குத் திலீபன் ஜனித்தான். ப்ரதீபன் அவனுடைய புத்திரன். தேவாபி, சந்தனு, பாஹ்லீகன் என அவனுக்கு மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். தேவாபியோ பிதாவின் ராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டுக் காட்டுக்குப் போய்விட்டான். (11–12)

முற்பிறவியில் மஹாபிஷன் என்ற பெயரையுடையவனான சந்தனு இப்பொழுது ராஜனாகவானான். கிழவனாகவுள்ள எவன் எவனைக் கைகளினால் தொடுவானோ அவனவன் யௌவனத்தை யடைந்து விடுவான். (13) கர்மத்தினால் சிறந்ததான சாந்தியை யடைகின்றான். ஆனதுபற்றியும் சந்தனு எனப்படுகிறான். அந்த சந்தனுவின் ராஜ்யத்தில் விபுவான இந்திரன் பன்னிரண்டு வருஷங்கள்முடிய எப்பொழுது வர்ஷிக்கவில்லையோ, அப்பொழுது அதற்குக்காரணம் யாது என அவன் ப்ராம்ஹணர்களைக் கேட்டான். (14) கேட்கப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்களினால் "எக்காரணம்பற்றித் தமயனிருக்கத் தம்பியான நீ முதலில் ராஜ்யத்தை யனுபவிக்கின்றனையோ அக்காரணம்பற்றி †பரிவேத்தா என்ற தோஷமுள்ளவனாக ஆகின்றனை. புரம், தேசம் இவற்றின் விருத்திக்கு வேண்டித் தம

---

† தமயன் விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுவதற்கு முன்னர் விவாஹம் செய்துகொள்ளும் தம்பி பரிவேத்தா எனப்படுவான்.

परिवेत्तायमग्रभुक् । राज्यं देह्यग्रजायाशु पुरराष्ट्रविवृद्धये ॥ १५ ॥ एवमुक्तो द्विजैर्ज्येष्ठं छन्दयामास सोऽब्रवीत् । तन्मन्त्रिप्रहितैर्विप्रैर्वेदाद्विभ्रंशितो गिरा ॥ १६ ॥ वेदवादातिवादान्वै तदा देवो ववर्ष ह । देवापिर्योगमास्थाय कलापग्राममाश्रितः ॥ १७ ॥ सोमवंशे कलौ नष्टे कृतादौ स्थापयिष्यति । बाह्लीकात्सोमदत्तोऽभूद्भूरिर्भूरिश्रवास्ततः ॥ १८ ॥ शलश्च शन्तनोरासीद्गङ्गायां भीष्म आत्मवान् । सर्वधर्मविदां श्रेष्ठो महाभागवतः कविः ॥ १९ ॥ वीरयूथाग्रणीर्येन रामोऽपि युधि तोषितः । शन्तनोर्दाशकन्यायां जज्ञे

யனுக்குச் சீக்கிரமாக ராஜ்யத்தைக் கொடு'' என்று சந்தனு சொல்லப்பட்டான். (15) இவ்விதம் சொல்லப்பட்ட சந்தனுவும் தமயனை ப்ரார்த்தித்தான். இவன் ப்ரார்த்திப்பதற்கு முன்னரேயே அஸ்மராவன் என்ற பெயருள்ள சந்தனுவின் மந்திரியினால் அனுப்பப்பட்ட ப்ராம்ஹணர்களின்மூலம் பாஷண்டமதத்தை யாஸ்ரயித்த வார்த்தையினால் வேதத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டவனைக்கொண்டு வேதவாதங்களில் அதிவாதங்களை=நிந்தாவசனங்களை, அந்தத் தேவாபி சொன்னான். (இவர் ராஜ்யத்துக்கு அனர்ஹன் என நிஸ்சயித்துக் கொண்டு) உடனே இந்திரன் மழையைப் பொழிந்தான். தேவாபியானவன் யோகத்தை யாஸ்ரயித்துக் கலாபம் என்ற க்ராமத்தில் வஸிக்கிறான். (16–17) கலியில் சந்திரவம்சமானது நஷ்டமானபொழுது கிருதயுகத்தின் ஆதியில் திரும்பவும் அதை ஸ்தாபிக்கப் போகிறான். பாஹ்லீகனிடமிருந்து ஸோமதத்தன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து பூரி என்பவன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து பூரிஸ்ரவஸ் என்பவன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து சலன் பிறந்தான். சந்தனுவுக்குக் கங்கையினிடத்தில் ஆத்மவானும் தர்மமறிந்த யாவருக்கும் ஸ்ரேஷ்டரும், மஹாபாகவதரும் கவியுமான பீஷ்மர் பிறந்தார். (18–19) இவரால் பரசுராமரும்கூட யுத்தத்தில் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார். ஆனதுபற்றி வீரக்கூட்டங்களுக்கு முன் செல்லுபவராகவுமாவார். சந்தனுவுக்கு வேடுவனால் வளர்க்கப்பட்டமைபற்றி வேடுவன் பெண்ணாக எண்ணப்படும் ஸத்யவதியினிடத்தில் சித்ராங்கதன் பிறந்தான். (20) விசித்திரவீர்யன் அவனுடைய தம்பி. சித்ராங்கதன் அவன் பெயருள்ள

चित्राङ्गदः सुतः ॥ २० ॥ विचित्रवीर्यश्चावरजो नाम्ना चित्राङ्गदो हतः। यस्यां पराशरात्साक्षादवतीर्णो हरेः कला ॥ २१ ॥

वेदगुप्तो मुनिः कृष्णो यतोऽहमिदमध्यगाम्। हित्वा स्वशिष्यान्पैलादीन्भगवान्बादरायणः॥ २२ ॥ मह्यं पुत्राय शान्ताय परं गुह्यमिदं जगौ। विचित्रवीर्योऽथोवाह काशिराजसुते बलात् ॥ २३ ॥ स्वयंवरादुपानीते अम्बिकाम्बालिके उभे। तयोरासक्तहृदयो गृहीतो यक्ष्मणा मृतः ॥ २४ ॥ क्षेत्रेऽप्रजस्य वै भ्रातुर्मात्रोक्तो बादरायणः। धृतराष्ट्रं च पाण्डुं च विदुरं चाप्यजीजनत् ॥२५॥ गान्धार्यां धृतराष्ट्रस्य जज्ञे पुत्रशतं नृप। तत्र दुर्योधनो ज्येष्ठो दुःशला चापि कन्यका ॥ २६ ॥ शापान्मैथुनरुद्धस्य पाण्डोः कुन्त्यां

கந்தர்வனால் போரில் கொல்லப்பட்டான். இந்த ஸத்தியவதியினிடத்தில் சந்தனு விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுவதற்குமுந்தி பராசரரிடமிருந்து ஸாக்ஷாத் ஹரியின் அம்சமானது அவதரித்திருக்கிறது.

வேதங்கள் எவரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டனவோ, எவர் கிருஷ்ணர் என்ற முனியோ, எவரிடமிருந்து இந்தப் பாகவதத்தை நான் அத்யயனஞ்செய்தேனோ பகவானான அந்தப் பாதராயணர் தனது சிஷ்யர்களான பைலாதியரைவிட்டு புத்திரனும் சாந்தனுமான எனக்கு மிக்கரஹஸ்யமான இதை யுபதேசித்தார். பிறகு பலாத்காரமாக ஸ்வயம்வரத்திலிருந்து (பீஷ்மரால்) கொண்டுவரப்பட்ட அம்பிகை அம்பாலிகை என்ற காசிராஜனுடைய இரண்டு பெண்களை விசித்ரவீர்யன் மணந்தான். பிறகு அவன் க்ஷயரோகத்தினால் பீடிக்கப்பட்டு அவ்விருபத்னிகளிடத்தில் பற்றின மனதுள்ளவனாய் மரித்துப்போனான். (22–24) புத்திரனில்லாத ப்ராதாவினுடைய க்ஷேத்திரத்தில் தாயினால் சொல்லப்பட்ட பாதராயணர் திருதராஷ்டிரனையும் பாண்டுவையும் விதுரரையும் உண்டுபண்ணினார். (25) ஹே ந்ருப! திருதராஷ்ட்ரனுடைய பத்னியான காந்தாரியினிடத்தில் நூறு புத்திரர்களுண்டாயினர். அந்த நூறு புத்திரர்களுக்கும் துர்யோதனன் மூத்தவன். கடைசியாக துஸ்ஸளை என்ற கன்னிகையும் பிறந்தாள். (26) சாபத்தினால் மைதுனத்தினின்றும் பாண்டுதடுக்கப்பட்டபொழுது குந்தியினிடத்தில் தர்மராஜன் வாயு

महारथाः । जाता धर्मानिलेन्द्रेभ्यो युधिष्ठिरमुखास्त्रयः ॥ २७ ॥ नकुलः सहदेवश्च माद्र्यां नासत्यदस्रयोः । द्रौपद्यां पञ्च पञ्चभ्यः पुत्रास्ते पितरोऽभवन् ॥ २८ ॥ युधिष्ठिरात्प्रतिविन्ध्यः श्रुतसेनो वृकोदरात् । अर्जुनाच्छ्रुतकीर्तिस्तु शतानीकस्तु नाकुलिः ॥ २९ ॥ सहदेवसुतो राजन् श्रुतकर्मा तथाऽपरे । युधिष्ठिरात्तु पौरव्यां देवकोऽथ घटोत्कचः ॥ ३० ॥ भीमसेनाद्धिडिम्बायां काल्यां सर्वगतस्ततः । सहदेवात्सुहोत्रं तु विजयासूत पार्वती ॥ ३१ ॥ करेणुमत्यां नकुलो निरमित्रं तथार्जुनः । इरावन्तमुलूप्यां वै सुतायां बभ्रुवाहनम् । मणिपूरपतेः सोऽपि तत्पुत्रः पुत्रिकासुतः ॥ ३२ ॥

இந்திரன் இவர்களிடமிருந்து யுதிஷ்டிரர் முதலிய மூன்று மஹாரதர்களுண்டாயினர். (27) மாத்ரியினிடத்தில் அஶ்வினீதேவர்களுக்கு நகுலனும் ஸஹதேவனும் பிறந்தனர். அந்த ஐந்துபேர்களிடமிருந்தும் திரௌபதியினிடத்தில் ஐந்து புத்திரர்களுண்டாயினர். அவ்வைந்துபேர்களும் வேறுபுத்திரர்களுக்கும் தந்தையர்களாகவாயினர். (28) அதாவது:—யுதிஷ்டிரரிடமிருந்து ப்ரதிவிந்த்யனும், பீமஸேனனிடமிருந்து ஶ்ருதஸேனனும், அர்ஜுனனிடமிருந்து ஶ்ருதகீர்த்தியும், நகுலனனிடமிருந்து சதானீகனும், ஸஹதேவகுமாரனாக ஶ்ருதகர்மாவும் பிறந்தனர். ஹே ராஜன்! அவ்விதமே வேறுபுத்திரர்களும் அவர்களுக்குப் பிறந்தனர். அதாவது:—யுதிஷ்டிரரிடமிருந்து பௌரவீ என்பவளிடத்தில் தேவகன் பிறந்தான். ஹிடிம்பையினிடத்தில் பீமஸேனனிடமிருந்து கடோத்கசன் பிறந்தான். காளி என்ற வேறு பத்னியினிடத்தில் அந்தப் பீமஸேனனுக்கு ஸர்வகதன் பிறந்தான். பார்வததேசத்திலுண்டான விஜயா என்பவள் ஸஹதேவனிடமிருந்து ஸுஹோத்ரனை யுண்டுபண்ணினள். (29-31) நகுலன் கரேணுமதியினிடத்தில் நிரமித்ரன் என்பவனையும், அதுபோல அர்ஜுனன் நாககன்னிகையான உலூபியினிடத்தில் இராவானையும், மணிபூரதேசத்துக்குப் பதியின் பெண்ணான சித்ராங்கதையினிடத்தில் பப்ருவாஹனனையும் உண்டாக்கினர். அந்த பப்ருவாஹனன் அர்ஜுனனுடைய புத்திரனாயினுங்கூட புத்திரிகாஸுதனானதுபற்றி மாதாமஹனின் புத்திரனாகவானான். (32) எல்லா அதிரதர்களையும் ஜயித்தவனும்

तव तातः सुभद्रायामभिमन्युरजायत । सर्वातिरथजिद्वीर उत्तरायां ततो भवान् ॥ ३३ ॥ परिक्षीणेषु कुरुषु द्रौणेर्ब्रह्मास्त्रतेजसः । त्वं च कृष्णानुभावेन सजीवो मोचितोऽन्तकात् ॥ ३४ ॥ तवेमे तनयास्तात जनमेजयपूर्वकाः । श्रुतसेनो भीमसेन उग्रसेनश्च वीर्यवान् ॥ ३५ ॥

जनमेजयस्त्वां विदित्वा तक्षकान्निधनं गतम् । सर्पान्वै सर्पयागाग्नौ स होष्यति रुषान्वितः ॥ ३६ ॥ कावषेयं पुरोधाय तुरं तुरगमेधयाट् । समन्तात्पृथिवीं सर्वां जित्वा यक्ष्यति चाध्वरैः ॥ ३७ ॥ तस्य पुत्रः शतानीको याज्ञवल्क्यात्त्रयीं पठन् । अस्त्रज्ञानं क्रियाज्ञानं शौनकात्परमेष्यति ॥ ३८ ॥ सहस्रानीकस्तत्पुत्रस्ततश्चैवाश्वमेधजः । असीमकृष्णस्तस्यापि

வீரனும் உனது பிதாவுமான அபிமன்யு ஸுபத்ரையினிடத்தில் ஜனித்தான். அந்த அபிமன்யுவினிடமிருந்து உத்தரையினிடத்தில் நீ பிறந்தாய். (33) குருக்கள் நாசமடைந்ததும் அஸ்வத்தாமாவின் ப்ரம்ஹாஸ்திரதேஜஸ்ஸிலிருந்து நீர் கிருஷ்ணனுடைய ப்ரபாவத்தினால் யமனிடமிருந்து ஜீவனுடன்கூட விடுவிக்கப்பட்டீர். (34) ஹே தாத! ஜனமேஜயனை மூத்தவனாகவுடையவர்கள் அதாவது:—ஜனமேஜயன், ஸ்ருதஸேனன், பீமஸேனன், வீர்யமுள்ளவனான உக்ரஸேனன் ஆகிய இவர்கள் உம்முடைய புத்திரர்களாவர்.

அந்த ஜனமேஜயன், நீர் தக்ஷகன்மூலம் மரணமடைந்ததைக் கண்டு கோபத்துடன் கூடினவனாய் ஸர்ப்பயாகஞ்செய்யும் நெருப்பில் பாம்புகளை ஹோமஞ் செய்யப்போகிறான். (36) காவஷேயரான துரர் என்பவரைப் புரோஹிதராகச் செய்துகொண்டு அஸ்வமேதயாகஞ்செய்யத்தொடங்கிச் சுற்றிலுமுள்ள எல்லாப்பூமியையும் ஜயித்து யாகங்களினால் யஜிக்கப்போகிறான். (37) அவனுடைய புத்திரனான சதானீகன், யாக்ஞ்யவல்க்யரிடமிருந்து மூன்றுவேதங்களையும் படித்து யாக்ஞ்யவல்க்யரிடமிருந்து க்ரியாக்ஞானத்தையும், கிருபாசாரியரிடமிருந்து அஸ்த்ரக்ஞானத்தையும், சௌனகரிடமிருந்து பரமாத்மாவையும் அடையப்போகிறான். (38) அவன் புத்திரன் ஸஹஸ்ரானீகன். அவனிடமிருந்து அஸ்வமேதஜன், அவனுக்கு அஸீமகிருஷ்ணன், அவன் புத்திரன் நேமிசக்கிரன் இவர்களுண்டாகப் போகின்றனர். (39) ஹஸ்தினபுரமானது கங்கா

नेमिचक्रस्तु तत्सुतः ॥ ३९ ॥ गजाह्वये हृते नद्या कौशाम्ब्यां साधु वत्स्यति । उक्तस्ततश्चित्ररथस्तस्मात्कविरथः सुतः ॥ ४० ॥ तस्माच्च वृष्टिमांस्तस्य सुषेणोऽथ महीपतिः । सुनीथस्तस्य भविता नृचक्षुर्यत्सुखीनलः ॥ ४१ ॥ परिप्लवः सुतस्तस्मान्मेधावी सुनयात्मजः । नृपञ्जयस्ततो दूर्वस्तिमिस्तस्माज्जनिष्यति ॥ ४२ ॥ तिमेर्बृहद्रथस्तस्माच्छतानीकः सुदासजः । शतानीकाद्दुर्दमनस्तस्यापत्यं वहीनरः ॥ ४३ ॥ दण्डपाणिर्निमिस्तस्य क्षेमको भविता नृपः । ब्रह्मक्षत्रस्य वै प्रोक्तो वंशोदेवर्षिसत्कृतः ॥ ४४ ॥ क्षेमकं प्राप्य राजानं संस्थां प्राप्स्यति वै कलौ । अथ मागधरा-

---

நதியினல் முழுகடிக்கப்பட்டதும் கௌசாம்பியில் சுகமாக நேமி சக்கிரன் வஸிக்கப்போகிருன். அந்த நேமிசக்கிரனின் புத்திரனுகச் சித்திரரதன் சொல்லப்பட்டான். அவனிமிருந்து கவிரதன் புத்திரனுகப் பிறப்பான். (40) அவனிடமிருந்து விருஷ்டிமான் பிறப்பான். அவனுடைய புத்திரன் ஸுஷேணன் என்ற மஹீபதி. இவனது புத்திரன் ஸுனீதன். அவனுக்கு ந்ருசக்ஷுஸ் என்ற புத்திரனுண்டாகப்போகிருன். இவனிடமிருந்து ஸுகீநளன் ஜனிக்கப்போகிருன். (41) ஸுகீநளனுடைய புத்திரன் பரிப்லவன். அவனிடமிருந்து ஸுனயன் பிறக்கப்போகிருன். அவனுடைய புத்திரன் மேதாவீ. அவனிடமிருந்து ந்ருபஞ்ஜயனும், அவனிடமிருந்து தூர்வனும், அவனிடமிருந்து திமி என்பவனும் ஜனிக்கப்போகின்றனர். (42) திமியினிடமிருந்து ப்ருஹத்ரதனும், அவனிடமிருந்து ஸுதாஸனும், அவனிடமிருந்து சதானீகனும் ஜனிக்கப்போகின்றனர். சதானீகனிடமிருந்து துர்தமனனும், அவனுடைய புத்திரனுகப் பஹீநரனும் ஜனிக்கப்போகின்றனர். (43) பஹீநரனிடமிருந்து தண்டபாணியும், அவனிடமிருந்து நிமியும், அவனுக்கு க்ஷேமகன் என்ற அரசனும் ஜனிக்கப்போகின்றனர். தேவருஷிகளினல் கொண்டாடப்பட்ட ப்ராம்ஹணர் க்ஷத்திரியர் இவர்களின் வம்சமானது சொல்லப்பட்டது. (44) க்ஷேமகன் என்ற அரசனை யடைந்து இந்த வம்சமானது முடிவைக் கலியில் யடையப்போகிறது. பிறகு மாகதராஜாக்கள் வரப்போகின்றனர். அவர்களை உமக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும். (45) ப்ருஹத்ரத

जानो भवितारो वदामि ते ॥४५॥ भविता सहदेवस्य मार्जारिर्यच्छ्रुतश्रवाः।
ततोऽयुतायुस्तस्यापि निरमित्रोऽथ तत्सुतः ॥ ४६ ॥ सुनक्षत्रः सुनक्षत्राद्बृहत्सेनोऽथ कर्मजित्। ततः सुतञ्जयाद्विप्रः शुचिस्तस्य भविष्यति ॥४७॥
क्षेमोऽथ सुव्रतस्तस्माद्धर्मसूत्रः शमस्ततः। द्युमत्सेनोऽथ सुमतिः सुबलो जनिता ततः ॥ ४८ ॥ सुनीथः सत्यजिदथ विश्वजिद्यद्रिपुञ्जयः।
बार्हद्रथाश्च भूपाला भाव्याः साहस्रवत्सरम् ॥ ४९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे दिवोदासवंशवर्णनं, जरासन्धाद्युत्पत्तिवर्णनं, रिपुञ्जयान्तराजवर்णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ २२ ॥

ஞன ஜராஸந்தனுக்கு ஸஹதேவன் என்பவன் புத்திரன். ஸஹதேவனுடைய புத்திரன் மார்ஜாரி. இவனுடைய புத்திரன் ஶ்ருதஶ்ரவஸ். அவனிடமிருந்து அயுதாயு, அவனுக்கு நிரமித்ரன், பிறகு அவனுடைய புத்திரன் ஸுநக்ஷத்திரன், ஸுநக்ஷத்திரனிடமிருந்து ப்ருஹத்ஸேனன், அவனிடமிருந்து கர்மஜித், அவனிடமிருந்து ஶ்ருதஞ்ஜயன், அவனிடமிருந்து விப்ரன், அந்த விப்ரனுக்கு சுசி இவர்களுண்டாகப் போகின்றனர். (46–47) சுசியினிடமிருந்து க்ஷேமன், அவனிடமிருந்து ஸுவ்ரதன், அவனிடமிருந்து தர்மஸூத்ரன், அவனிடமிருந்து சமன், அந்தச் சமனிடமிருந்து த்யுமத்ஸேனன், அவனிடமிருந்து ஸுமதி, அவனிடமிருந்து ஸுபலன் இவர்கள் ஜனிக்கப்போகின்றனர். (48) ஸுபலனிடமிருந்து ஸுநீதன், அவனிடமிருந்து ஸத்யஜித், அவனிடமிருந்து விஶ்வஜித், அவனிடமிருந்து ரிபுஞ்ஜயன் ஆகிய இவர்கள் ஜனிக்கப்போகின்றனர். இந்த ப்ருஹத்ரதவம்சத்திலுள்ளவர்கள் ஆயிரம் வருஷங்கள்வரை அரசர்களாக இருக்கப்போகின்றனர் என்றார். (49)

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில்
திவோதாஸ வம்சவர்ணனம் ஜராஸந்தாதிகளின் உத்பத்தி
வர்ணனம் ரிபுஞ்ஜயாந்த அரசவர்ணனமென்ற
இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—•••*•••—

अथ त्रयोऽविंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—अनोः सभानरश्चक्षुः परोक्षश्च त्रयः सुताः । सभानरात्कालनरः सृञ्जयस्तत्सुतस्ततः ॥ १ ॥ जनमेजयस्तस्य पुत्रो महाशीलो महामनाः । उशीनरस्तितिक्षुश्च महामनस आत्मजौ ॥ २ ॥ शिबिर्वनः शमिर्दक्षश्चत्वारोशीनरात्मजाः । वृषादर्भः सुवीरश्च मद्रः कैकेय आत्मजाः ॥ ३ ॥ शिबेश्चत्वार एवासंस्तितिक्षोश्च रुशद्रथः । ततो

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

(அ-கை) त्रयोविंशे त्वनोर्द्रुह्योस्तुर्वसोश्चान्वयः क्रमात् ।
यदोश्चवंशोऽनुक्रान्तो यावज्ज्यामघसम्भवः ॥ १ ॥

(க-ரை) இந்த இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் அனுவினுடையவும், த்ருஹ்யுவினுடையவும், துர்வஸுவினுடையவும், வம்சமானது முறையே சொல்லப்பட்டு ஜ்யாமகன் என்பவனுடைய உத்பத்திவரை தொடர்ந்துவரும் யதுவின் வம்சமும் சொல்லப்படுகிறது. (1) (எ-று)

யயாதியின் புத்திரர்களுக்குள் ஐந்தாவது புத்திரனான பூருவின் வம்சத்தைச் சொல்லி இப்பொழுது நான்காவது புத்திரனான அனுவின் வம்சத்தைச் சொல்லத்தொடங்குகிறார்—

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்றார்—அனுவுக்கு ஸபாநரன், சக்ஷுஸ், பரோக்ஷன் என மூன்று புத்திரர்களுண்டாயினர். ஸபாநரனிடமிருந்து காலநரனுண்டானான். அவனுடைய புத்திரன் ஸ்ருஞ்ஜயன். (1) பிறகு ஜனமேஜயன் அந்த ஸ்ருஞ்ஜயனிடமிருந்துண்டானான். அந்த ஜனமேஜயனுடைய புத்திரன் மஹாசீலன். மஹாசீலனுடைய புத்திரன் மஹாமனஸ். உசீநரனும், திதிக்ஷுவும் மஹாமனஸ்வினுடைய புத்திரர்கள். (2) சிபி, வேனன், சமி, தக்ஷன் ஆகிய நால்வரும் உசீநரனுடைய புத்திரர்கள். சிபிக்குவிருஷாதர்ப்பன், ஸுவீரன், மத்ரன், கைகேயன் என நான்கு புத்திரர்களேயுண்டாயினர். திதிக்ஷு என்பவனுக்கு ருசத்ரதன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஹேமன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஸுதபஸ்ஸும், அந்த ஸுதபஸ்ஸுக்குப் பலியும் பிறந்தனர். (3-4) பலி

हेमोऽथ सुतपा बलिः सुतपसोऽभवत् ॥ ४ ॥ अङ्गवङ्गकलिङ्गाद्याः सुह्म-
पुण्ड्रान्ध्रसंज्ञिताः । जज्ञिरे दीर्घतमसो बलेः क्षेत्रे महीक्षितः ॥ ५ ॥ चक्रुः
स्वनाम्ना विषयान्षडिमान्प्राच्यकांश्च ते । खनपानोऽङ्गतो जज्ञे तस्माद्दि-
विरथस्ततः ॥ ६ ॥ सुतो धर्मरथो यस्य जज्ञे चित्ररथोऽप्रजाः । रोमपाद
इति ख्यातस्तस्मै दशरथः सखा ॥ ७ ॥ शान्तां स्वकन्यां प्रायच्छदृष्य-
शृङ्ग उवाह ताम् । देवेऽवर्षति यं रामा आनिन्युर्हरिणीसुतम् ॥ ८ ॥ ना-
ट्यसङ्गीतवादित्रैर्विभ्रमालिङ्गनार्हणैः । स तु राज्ञोऽनपत्यस्य निरूप्येष्टिं
मरुत्वतः ॥ ९ ॥ प्रजामदाद्दशरथो येन लेभेऽप्रजाः प्रजाः । चतुरङ्गो रोम
पादात्पृथुलाक्षस्तु तत्सुतः ॥ १० ॥ बृहद्रथो बृहत्कर्मा बृहद्भानुश्च तत्सु-

---

என்ற அரசனுடைய பத்னியினிடத்தில் உதத்யருடைய புத்திரரான தீர்க்கதமஸ்ஸுக்கு அங்கன் வங்கன் களிங்கன் முதலியோரும் ஸும்ஹன் புண்ட்ரன் அந்த்ரன் என்ற பெயருள்ளவர்களும் உண்டாயினர். (5) அவர்கள் பாரதவர்ஷத்துக்குக் கிழக்குத் திக்கிலுள்ளவைகளான ஆறுதேசங்களைத் தத்தமது பெயருடன் ஏற்படுத்தினர். அங்கனிடமிருந்து கனபானன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து திவிரதன் பிறந்தான். (6) அவனிடமிருந்து தர்மரதன் பிறந்தான். இந்தத் தர்மரதனுக்குச் சித்ரரதன் பிறந்தான். இவனுக்குப் புத்திரனற்றவனும் ரோமபாதன் என்ற ப்ரஸித்திபெற்றவனுமான புத்திரன் பிறந்தான். அந்த ரோமபாதனையும் பொருட்டு ஸகாவான தசரதன் சாந்தை என்ற தனது பெண்ணை ஸ்வீகாரமாகக் கொடுத்தான் ருஷ்யஶ்ருங்கமஹருஷி அவளை விவாஹஞ் செய்துகொண்டார். மானின் புத்திரரான இந்த ருஷ்யஶ்ருங்கரை, இந்திரன் மழைபொழியாதுபோகவே தாஸிகள் நாட்யம் ஸங்கீதம் வாத்யம் இவற்றினாலும், விளையாட்டு ஆலிங்கனம் பூஜை இவற்றினாலும் ரோமபாதருடைய தேசத்துக்கு அழைத்து வந்தனர். அந்த ருஷ்யஶ்ருங்கரோவெனில் புத்திரனில்லாதவனான தசரனுக்கு மருத்வத்ஸம்பத்தமான இஷ்டியைச் செய்து ப்ரஜையையுண்டாக்கினார். இந்த மருத்வத்ஸம்பத்தமான யாகத்தினால் புத்திரனற்ற தசரதன் நான்கு புத்திரர்களை யடைந்தார். பிறகு ரோமபாதரிடமிருந்து சதுரங்கன் பிறந்தான். அந்தச் சதுரங்

ताः। आद्याद्बृहन्मनास्तस्माज्जयद्रथ उदाहृतः ॥ ११ ॥ विजयस्तस्य सम्भू-
त्यां ततो धृतिरजायत। ततो धृतव्रतस्तस्य सत्कर्माऽधिरथस्ततः॥ १२ ॥
योऽसौ गङ्गातटे क्रीडन्मञ्जूषान्तर्गतं शिशुम्। कुन्त्यापविद्धं कानीनमनप-
त्योऽकरोत्सुतम् ॥१३॥ वृषसेनः सुतस्तस्य कर्णस्य जगतीपतेः। द्रुह्योश्च
तनयो बभ्रुः सेतुस्तस्यात्मजस्ततः ॥ १४ ॥ आरब्धस्तस्य गान्धारस्तस्य
धर्मस्ततो धृतः। धृतस्य दुर्मनास्तस्मात्प्रचेताः प्राचेतसं शतम् ॥ १५ ॥
म्लेच्छाधिपतयोऽभूवन्नुदीचीं दिशमाश्रिताः। तुर्वसोश्च सुतो वह्निर्वह्नेर्भ-

---

கனுடைய புத்திரன் ப்ருதுளாக்ஷன். (7–10) அந்த ப்ருதுளாக்ஷனுக்கு ப்ருஹத்ரதன், ப்ருஹத்கர்மா, ப்ருஹத்பானு என மூன்று புத்திரர்கள் பிறந்தனர். மூத்தவனான ப்ருஹத்ரதனிடமிருந்து ப்ருஹன்மனஸ் பிறந்தான். அந்த ப்ருஹன்மனஸ்ஸினிடமிருந்து ஜயத்ரதன் பிறந்தான். (11) அவனுக்கு ஸம்பூதி என்ற பத்னியினிடத்தில் விஜயன் பிறந்தான். அந்த விஜயனிடமிருந்து திருதி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து த்ருதவ்ரதன் பிறந்தான் அவனுக்கு ஸத்கர்மா பிறந்தான். அவனிடமிருந்து அதிரதன் பிறந்தான். (12) கங்கைக் கறையில் விளையாடுமிவன் குந்தியினால் பெட்டியிலடக்கஞ்செய்து விடப்பட்டதும், கன்னிகையாக இருக்கும்பொழுதே பிறந்ததுமான குழந்தையைப் புத்திரனற்றவனாக இருப்பதுபற்றிப் புத்திரனாகச் செய்துகொண்டான். (13) ஜகதீபதியான அந்தக் கர்ணனுக்கு விருஷஸேனன் பிறந்தான். யயாதியின் புத்திரனான த்ருஹ்யுவுக்கு பப்ருஎன்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஸேது. அந்த ஸேதுவினிடமிருந்து ஆரப்தன் பிறந்தான். அனுக்குக் காந்தாரன் பிறந்தான். அவனுக்குத் தர்மன் பிறந்தான். அவனுக்கு த்ருதன் ஜனித்தான் திருதனுக்கு துர்மனஸ் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ப்ரசேதஸ் பிறந்தான். இந்த ப்ரசேதஸ்ஸுக்கு நூறு புத்திரர்களுண்டாயினர். (14–15) இவர்கள் வடக்குதிக்கை யாஶ்ரயித்தவர்களாகவும் மிலேச்சாதிபதிகளாகவும் ஆயினர். யயாதியின் புத்திரனான துர்வஸுவுக்கு வன்ஹி என்ற புத்திரன் பிறந்தான். வன்ஹிக்குப் பர்க்கன் பிறந்தான். அவனுக்குப் பானுமான் பிறந்தான். (16) அவ

र्गोऽथ भानुमान् ॥ १६ ॥ त्रिभानुस्तत्सुतोऽस्यापि करन्धम उदारधीः । मरुतस्तत्सुतोऽपुत्रः पुत्रं पौरवमन्वभूत् ॥ १७ ॥ दुष्यन्तः स पुनर्भेजे स्वं वंशं राज्यकामुकः । ययातेर्ज्येष्ठपुत्रस्य यदोर्वंशं नरर्षभ ॥ १८ ॥ वर्णयामि महापुण्यं सर्वपापहरं नृणाम् । यदोर्वंशं नरः श्रुत्वा सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १९ ॥ यत्रावतीर्णो भगवान्परमात्मा नराकृतिः । यदोः सहस्रजित्क्रोष्टा नलो रिपुरिति श्रुताः ॥ २० ॥ चत्वारः सूनवस्तत्र शतजित्प्रथमात्मजः । महाहयो वेणुहयो हैहयश्चेति तत्सुताः ॥ २१ ॥ धर्मस्तु हैहयसुतो नेत्रः कुन्तेः पिता ततः । सोहञ्जिरभवत्कुन्तेर्महिष्मान्भद्रसेनकः ॥ २२ ॥ दुर्मदो भद्रसेनस्य धनकः कृतवीर्यसूः । कृताग्निः कृत

னுடைய புத்திரன் த்ரிபானு. இவனுடைய புத்திரன் கம்பீரமான புத்திபடைத்த கரந்தமன். அந்தக் கரந்தமனுடைய புத்திரன் மருதன். இவன் புத்திரனற்றவனாய் புருவம்சத்திலுண்டான துஷ்யந்தனையே புத்திரனாக ஸ்வீகரித்துக்கொண்டான். (17) ராஜ்யத்தில் விருப்பமுள்ளவனான அந்தத் துஷ்யந்தன் திரும்பவும் தனது பௌரவமான வம்சத்தையே அடைந்தான். ஹே நரர்ஷப! யயாதியின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரனான யதுவின் வம்சத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். மஹாபுண்ணியமானதும், மனிதர்களின் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குகின்றதுமான யதுவின் வம்சத்தைக் கேட்டு மனிதன் எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். (18-19) இந்த வம்சத்தில் பரமாத்மாவான பகவான் மனிதசரீரத்துடன் அவதரித்தார். யதுவுக்கு ஸஹஸ்ரஜித், க்ரோஷ்டா, நளன், ரிபு என ப்ரஸித்தர்களான நான்கு புத்திரர்களுண்டாயினர். அவர்களுள் மூத்தவனான ஸஹஸ்ரஜித்துக்கு சதஜித் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அந்தச் சதஜித்துக்கு மஹாஹயன், வேணுஹயன், ஹைஹயன் என மூன்று புத்திரர்களுண்டாயினர். (20-21) ஹைஹயனுடைய புத்திரன் தர்மன். அவனுடைய புத்திரன் நேத்ரன். நேத்திரனுடைய புத்திரன் குந்தி. குந்தியினுடைய புத்திரன் ஸோஹஞ்ஜி. ஸோஹஞ்ஜியினுடைய புத்திரன் மஹிஷ்மான். அவனுடைய புத்திரன் பத்ரஸேனகன். (22) பத்ரஸேனகனுடைய புத்திரன் துர்மதன். அவனுடைய புத்திரன் தனகன். தனகனுக்கு க்ருதவீர்

वर्मा च कृतौजा धनकात्मजाः ॥ २३ ॥ अर्जुनः कृतवीर्यस्य सप्तद्वीपेश्वरोऽभवत् । दत्तात्रेयाद्धरेरंशात्प्राप्तयोगमहागुणः ॥२४॥ न नूनं कार्तवीर्यस्य गतिं यास्यन्ति पार्थिवाः । यज्ञदानतपोयोगश्रुतवीर्यजयादिभिः ॥ २५ ॥ पञ्चाशीतिसहस्राणि ह्यव्याहतबलः समाः । अनष्टवित्तस्मरणो बुभुजेऽक्षय्यषड्वसु ॥ २६ ॥ तस्य पुत्रसहस्रेषु पञ्चैवोर्वरिता मृधे । जयध्वजः शूरसेनो वृषभो मधुरूर्जितः ॥ २७ ॥ जयध्वजात्तालजङ्घस्तस्य पुत्रशतं त्वभूत् । क्षत्रं यत्तालजङ्घाख्यमौर्वतेजोपसंहृतम् ॥ २८ ॥

யன், கிருதாக்னி, கிருதவர்மா, கிருதௌஜஸ் என நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். (23) கிருதவீர்யனுடைய புத்திரனுன அர்ஜுனன் ஹரியின் அம்சாவதாரரான தத்தாத்ரேயரிடமிருந்து அடையப்பட்ட யோகரூபமான மஹத்தான குணத்தை யுடையவனுய் ஏழு தீவுகளுக்கும் ஈஃப்வரனுகவானுன். (24) யக்ஞம், தானம், தவம்=கிருச்ராதியனுஷ்டானம், யோகம், ஃப்ருதம்=சாஸ்திராப்யாஸம், பலம், ஜயம், ஆதி=துஷ்டநிக்ரஹம், இவற்றுடன் கூடினவனுன கார்த்தவீரியனுடைய கதியை=மஹிமையை, மற்ற அரசர்கள் அடையவே மாட்டார். இது நிஃப்சயம். (25) எண்பத்தையாயிரம் வருஷங்கள்முடிய தடுக்கப்படாத பலமுள்ளவனுகவும், விஞசமற்றதான பணத்தையுடைய ஸ்மரணத்தை யுடையவனுகவும், அதாவது:—எவனுடைய ஸ்மரணமானது பணத்துக்கு நாசத்தையே தராதோ அத்தகையவனுகவும் இருந்துகொண்டு ஆறு இந்திரியங்களுக்குமுறிய குறைவற்ற விஷயங்களை அனுபவித்து வந்தான். (26) அவனுடைய ஆயிரம் புத்திரர்களுக்குள் பரசுராமருடைய போரில் ஜயத்வஜன், சூரஸேனன், விருஷபன், மது, ஊர்ஜிதன் என்ற ஐந்து பேர்களே எஞ்ஜினர். (27) ஜயத்வஜனிடமிருந்து தாலஜங்கன் பிறந்தான். அவனுக்கு நூறுபுத்திரர்கள் பிறந்தனர். தாலஜங்கம் என்ற பெயரையுடைய அவனுடைய நூறுபுத்திரர்கள் ரூபமான யாதொரு க்ஷத்திரியகுலமுண்டோ அது, ஔர்வரிடமிருந்து கிடைத்த தேஜஸ்ஸை=ஆக்னேயாஸ்திரத்தை, யுடைய ஸகரமஹாராஜனுல் நாசஞ்செய்யப்பட்டு விட்டது. (28)

तेषां ज्येष्ठो वीतिहोत्रो वृष्णिः पुत्रो मधोः स्मृतः । तस्य पुत्रशतं त्वासीद्वृष्णिज्येष्ठं यतः कुलम् ॥ २९ ॥ माधवा वृष्णयो राजन्यादवाश्चेति संज्ञिताः । यदुपुत्रस्य च क्रोष्टोः पुत्रो वृजिनवांस्ततः॥ ३० ॥ श्वाहिस्ततो रुशेकुर्वै तस्य चित्ररथस्ततः । शशबिन्दुर्महायोगी महाभोजो महानभूत् ॥ ३१ ॥ चतुर्दशमहारत्नश्चक्रवर्त्यपराजितः । तस्य पत्नीसहस्राणां दशानां

அந்தத் தாலஜங்கனின் புத்திரர்களுக்குள் வீதிஹோத்திரன் மூத்தவன். அவனுக்கு மது பிறந்தான். மதுவின் புத்திரன் வ்ருஷ்ணி. அந்த மதுவுக்கு வ்ருஷ்ணியை ஜ்யேஷ்டனாகவுடைய நூறு புத்திரர்களுண்டாயினர். இந்தக் குலமானது எக்காரணம்பற்றி மதுவினிடமிருந்தும் விருஷ்ணியினிடமிருந்தும் யதுவினிடமிருந்தும் ஏற்பட்டதோ அக்காரணம்பற்றி ஹே ராஜன்! இக்குலத்தில் பிறந்தவர் மாதவர்கள் என்றும், வ்ருஷ்ணிகளென்றும், யாதவர்களென்றும் பெயருள்ளவர்களாயினர். யதுவின் புத்திரனான க்ரோஷ்டுவுக்கு வ்ருஜினவான் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸ்வாஹி என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்கு ருசேகு என்பவன் பிறந்தான். அவனுக்குச் சித்திரரதன் பிறந்தான். அந்த சித்திரரதனிடமிருந்து மஹாயோகியும் மஹாபோஜனும்=மஹான்களான தேவர்களை எப்பொழுதும் யாகங்களினால் திருப்தி செய்துவைப்பவனும், மஹானுமான் சசபிந்து என்பவன் பிறந்தான். (29-31) அவன் *பதினான்கு மஹாரத்தினங்களை யுடையவனாகவும் பிறரால் ஜயிக்கப்படாதவனாகவும் சக்கிரவர்த்தியாகவும் இருந்தான். ஹே ஸுமஹாயச:! அந்தச் சசபிந்துவினுடைய (*)பதினாயிரம் பத்னிகளுக்குள்

---

* யானை, குதிரை, தேர், ஸ்திரீகள், (அப்ஸரஸ்ஸுகள்) அம்புகள், மஹாபத்மம் முதலிய நிதிகள், திவ்யமான புஷ்பமாலைகள், ஜரை வியாதி இவற்றைப்போக்கும் வஸ்திரங்கள், கல்பகம் முதலிய விருக்ஷங்கள், சக்தி, பாசம், பத்மராகம் முதலிய மணிகள், வெண்குடை, விமானம் ஆகிய பதினான்கு சிறந்த பொருள்களை யுடையவன் என்பது பொருள்.

(*) तस्य पत्नीसहस्राणां दशासन् सुमहायशः=என்ற வேறு பாடப்படி ஹே ஸுமஹாயச:! அந்தச் சசபிந்துவுக்கு பத்னீஸஹஸ்ரங்களுடைய பத்து அதாவது:—பதினாயிரம் பத்னிகளிருந்தனர். அவர்களிடத்தில் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் லக்ஷம் லக்ஷம்வீதம் மொத்தம் நூறுகோடி புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

सुमहायशाः ॥ ३२ ॥ दशलक्षसहस्राणि पुत्राणां तास्वजीजनत् । तेषां तु षट् प्रधानानां पृथुश्रवस आत्मजः ॥ ३३ ॥ धर्मो नामोशना तस्य हयमेधशतस्य याट् । तत्सुतो रुचकस्तस्य पञ्चासन्नात्मजाः शृणु ॥ ३४ ॥ पुरुजिद्रुक्मरुक्मेषुपृथुज्यामघसंज्ञिताः । ज्यामघस्त्वप्रजोऽप्यन्यां भार्यां शैब्यापतिर्भयात् ॥३५॥ नाविन्दच्छत्रुभवनाद्भोज्यां कन्यामहारषीत् । रथस्थां तां निरीक्ष्याह शैब्या पतिममर्षिता ॥ ३६ ॥ केयं कुहक मत्स्थानं रथमारोपितेति वै । स्नुषा तवेत्यभिहिते स्मयन्ती पतिमब्रवीत् ॥ ३७ ॥

ஒவ்வொருவரிடத்திலும் தனித்தனி லக்ஷம்லக்ஷம் புத்திரர்கள்வீதம் அவர்களிடம் மொத்தம் பத்துலக்ஷஸஹஸ்ரம் (அதாவது:—நூறு கோடி) புத்திரர்களை அவன் உண்டுபண்ணினன். (ப்ருதுஶ்ரவஸ், ப்ருதுகீர்த்தி, ப்ருதுயஶஸ் என்றதாதிய) ஆறுபேர்களை முக்கியர்களாகக்கொண்ட அந்த நூறுகோடி புத்திரர்களுக்குள் அறுவருள் முக்கியனை ப்ருதுஶ்ரவஸ்ஸினுடைய புத்திரன் தர்மன் எனப்பெயருள்ளவன். அந்தத் தர்மனுடைய புத்திரன் உசனஸ் என்பவன். இவன் நூறு அஶ்வமேதங்களைச் செய்தவன். அந்த உசனஸ்ஸின் புத்திரன் ருசகன் அவனுக்கு ஐந்து புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். (32–34) அவர்கள் புருஜித், ருக்மன், ருக்மேஷு, ப்ருது, ஜ்யாமகன் என்ற பெயருள்ளவர்களாவர். ஜ்யாமகனே புத்திரனற்றவனுயினுங்கூட சைப்யை என்ற மலடிக்குப் பதியாக இருப்பதால் அவளிடமிருந்துண்டான பயத்தினுல் வேறு பார்யையை மணந்துகொள்ளாதிருந்தான். ஒருஸமயம் தனக்குச் சத்துருவான அரசனுடைய வீட்டிலிருந்து போஜ்யையான=போகத்துக்கு அர்ஹையான, கன்னிகையைப் பலாத்காரமாக அபஹரித்துக் கொண்டுவந்தான். தேரிலிருக்கும் அக்கன்னிகையைக் கண்டு பொறுமைகொண்ட சைப்யையானவள் அரசனைப் பார்த்து "ஹே ஏமாற்றக்காரனே! என்னுடைய ஸ்தானமான தேரிலேற்றிவைக்கப்பட்டவளான இவள் யார்?" என்று கேட்டாள். "இவள் உன்னுடைய மருமகள்" என அரசனால் பதில் சொல்லப்பட்டபொழுது சைப்யை சிரித்துக் கொண்டு பதியைப் பார்த்து "நானே மலடி, வேறுசக்களத்தியுமற்றவள். எனக்கு மரு

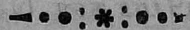
अहं वन्ध्याऽसपत्नी च स्नुषा मे युज्यते कथम् । जनयिष्यसि यं राज्ञि तस्येयमुपयुज्यते ॥ ३८ ॥ अन्वमोदन्त तद्विश्वेदेवाः पितर एव च । शैब्या गर्भमधात्काले कुमारं सुषुवे शुभम् । स विदर्भ इति प्रोक्त उपयेमे स्नुषां सतीम् ॥ ३९ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे यदुवंशानुवर्णनं नाम त्रयोऽविंशोऽध्यायः ॥ २३ ॥

மகள் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்" என்றாள். அதுகேட்ட அரசன் ஹே ராக்ஞி! எவனை நீ பெறப்போகின்றாயோ அவனுக்கு இவள் உபயோகப்படப்போகிறாள் என்றான். (35–38) அரசனின் அந்த வார்த்தையை அவனாலாராதிக்கப்பட்ட எல்லாத் தேவர்களும், பிதிருக்களும் அப்படியே ஆகுக என ஆமோதித்தனர். (அரசனின் ப்ரதிவசனமேற்பட்ட முகூர்த்தத்தின் பெருமையினால் சைப்யையானவள் ரஜோநிவிருத்தியை யடைந்தவளாக இருந்தபோதிலுங்கூட) கர்ப்பத்தைத் தரித்து ப்ரஸவகாலத்தில் சுபனான குமாரனைப் பெற்றாள். அந்தக் குமாரன் விதர்ப்பன் என்று சொல்லப்பட்டான். முன்னர் அரசனால் கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்ட பதிவ்ரதையான மருமகளை விவாஹஞ் செய்துகொண்டான் என்றார்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் யதுவம்சானுவர்ணனமென்ற இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காவது அத்தியாயம்.

(அ–கை) चतुर्विंशे विदर्भस्य पुत्रत्रयसमुद्भवाः ।
वंशा नानामुखाः प्रोक्ता रामकृष्णोद्भवावधि ॥ १ ॥

(க–ரை) இந்த இருபத்துநான்காவது அத்தியாயத்தில் விதர்ப்பனுடைய மூன்று புத்திரர்களிடத்திலுண்டானயினவும் பல தரப்பட்ட பிரிவுள்ளனவுமான வம்சங்கள் ராமகிருஷ்ணர்களின் அவதாரம்வரை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. (1) (எ–று)

अथ चतुर्विंशोऽध्यायः ॥

श्रीशुक उवाच—तस्यां विदर्भोऽजनयत्पुत्रौ नाम्ना कुशक्रथौ । तृतीयं रोमपादं च विदर्भकुलनन्दनम् ॥ १ ॥ रोमपादसुतो बभ्रुर्बभ्रोः कृतिरजायत । उशिकस्तत्सुतस्तस्माच्चेदिश्चैद्यादयो नृप ॥ २ ॥ क्रथस्य कुन्तिः पुत्रोऽभूद्धृष्टिस्तस्याथ निर्वृतिः । ततो दशार्हो नाम्नाऽभूत्तस्य व्योमः सुतस्ततः ॥३॥ जीमूतो विकृतिस्तस्य यस्य भीमरथः सुतः। ततो नवरथः पुत्रो जातो दशरथस्ततः ॥ ४ ॥ करम्भिः शकुनेः पुत्रो देवरातस्तदात्मजः । देवक्षत्रस्ततस्तस्य मधुः कुरुवशादनुः ॥ ५ ॥ पुरुहोत्रस्त्वनोः पुत्र-

---

ஸ்ரீசுகர் சொல்லலுற்ருர்—விதர்ப்பன் அவளிடத்தில் குசன் க்ரதன் என்று பெயருள்ள இரண்டு புத்திரர்களேயும், விதர்ப்ப குலத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துகின்ற ரோமபாதன் என்ற மூன்ருவது புத்திரனேயுமுண்டுபண்ணினுன். (1) ஹே ந்ருப! ரோமபாதனுடைய புத்திரன் பப்ரு. பப்ருவுக்கு க்ருதி என்பவன் பிறந்தான். அவனது புத்திரன் உசிகன். அவனிடமிருந்து சேதி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து தமகோஷன் முதலியோர் பிறந்தனர். (2) க்ரதனுக்குக் குந்தி என்ற புத்திரன் பிறந்தான். த்ருஷ்டி என்பவன் அவனுடைய புத்திரன். அவனுடைய புத்திரன் நிர்விருதி. அவனிடமிருந்து தசார்ஹன் என்று பெயருள்ளவன் பிறந்தான். அவனுக்கு வ்யோமன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஜீமூதன் பிறந்தான். அவனுக்கு விகிருதி என்பவன் பிறந்தான். இவனுக்குப் பீமரதன் புத்திரன். அவனிடமிருந்து நவரதன் என்ற புத்திரன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து தசரதன் பிறந்தான். (3–4) தசரதனிடமிருந்து சகுனி பிறந்தான். கரம்பி என்பவன் இவனுடைய புத்திரன் கரம்பியின் புத்திரன் தேவராதன். அவனிடமிருந்து தேவக்ஷத்ரன் பிறந்தான். அவனுக்கு மது பிறந்தான். அவனுக்குக் குருவசன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து அனு என்பவன் பிறந்தான். (5) அனுவின் புத்திரன் புருஹோத்ரன். அவனுக்கு ஆயு என்பவன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து ஸாத்வதன் பிறந்தான். ஹே மாரிஷ! அந்த ஸாத்வதனுக்குப் பஜ

स्तस्यायुः सात्वतस्ततः । भजमानो भजिर्दिव्यो वृष्णिर्देवावृधोऽन्धकः
॥ ६ ॥ सात्वतस्य सुताः सप्त महाभोजश्च मारिष । भजमानस्य निम्लोचिः
किङ्किणो धृष्टिरेव च ॥ ७ ॥ एकस्यामात्मजाः पत्न्यामन्यस्यां च त्रयः
सुताः। शताजिच्च सहस्राजिदयुताजिदिति प्रभो ॥ ८ ॥ बभ्रुर्देवावृधसुत-
स्तयोः श्लोकौ पठन्त्यमुम् । यथैव शृणुमो दूरात्संपश्यामस्तथान्तिकात्
॥ ९ ॥ बभ्रुः श्रेष्ठो मनुष्याणां देवैर्देवावृधः समः। पुरुषाः पञ्चषष्टिश्च षट्
सहस्राणि चाष्ट च ॥ १० ॥ येऽमृतत्वमनुप्राप्ता बभ्रोर्देवावृधादपि । महा-
भोजोऽपि धर्मात्मा भोजा आसंस्तदन्वये ॥ ११ ॥ वृष्णेः सुमित्रः पुत्रोऽभू-
द्युधाजिच्च परन्तप । शिनिस्तस्यानमित्रश्च निम्नोऽभूदनमित्रतः ॥ १२ ॥

மானன், பஜி, திவ்யன், வ்ருஷ்ணி, தேவாவ்ருதன், அந்தகன், மஹாபோஜன் என ஏழு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். பஜமானனுக்கு ஒரு பத்னியினிடத்தில் நிம்லோசி, கிங்கிணன், த்ருஷ்டி என்றுமான புத்திரர்களும், ஹே ப்ரபோ! வேறுபத்னியினிடத்தில் சதாஜித், ஸஹஸ்ராஜித், அயுதாஜித் என்றுமாக மூன்று புத்திரர்களும் பிறந்தனர். (6–8) தேவாவ்ருதனுடைய புத்திரன் பப்ரு. பிதா புத்திரன் இவ்விருவர்கள் விஷயத்திலும் முன்னரே ஸித்தங்களான சுலோகங்களைப் படிக்கின்றனர். அவையாவன—"இப்பிதாபுத்திரர்கள் பலவிதமாகத் தமது சரீரங்களை யோகப்ரபாவத்தினல் மாற்றிக்கொண்டு வெகு தூரத்திலிருப்பதாக எவ்விதம் கேள்விப்படுகின்றோமோ அவ்விதமே ஸமீபத்திலும் காண்கின்றோம். பப்ரு மனிதர்களுக்குள் சிறந்தவன். தேவாவ்ருதன் தேவர்களுக்கு ஸமமானவன்" என்றும். பப்ருவினிடமிருந்தும், தேவாவ்ருதனிடமிருந்தும், ஆறுயிரத்து எழுபத்துமூன்று புருஷர்கள் எவர்களோ அவர்கள் அமிருதத்வத்தை (மோக்ஷத்தை) யடைந்திருக்கின்றனர். மஹாபோஜனும் தர்மாத்மாவாவான். அவனுடைய வம்சத்தில் போஜர்களுண்டாயினர். (9–11) ஹே பரந்தப! வ்ருஷ்ணிக்கு ஸுமித்ரன் என்ற புத்திரனும் யுதாஜித் என்ற புத்திரனும் பிறந்தனர். அவனுக்குச் சினியும் அனமித்ரனும் பிறந்தனர். அனமித்ரனிடமிருந்து நிம்னன் பிறந்தான். (12) நிம்னனுக்கும் ஸத்ராஜித்தென்றும், ப்ரஸேனன் என்றுமான புத்திரர்களுண்டாயினர்.

सत्राजितः प्रसेनश्च निम्नस्याप्यासतुः सुतौ । अनमित्रसुतो योऽन्यः शि-
निस्तस्याथ सत्यकः॥ १३ ॥ युयुधानः सात्यकिर्वै जयस्तस्य कुणिस्ततः।
युगन्धरोऽनमित्रस्य वृष्णिः पुत्रोऽपरस्ततः ॥ १४ ॥ श्वफल्कश्चित्ररथश्च
गान्दिन्यां च श्वफल्कतः। अक्रूरप्रमुखा आसन्पुत्रा द्वादश विश्रुताः॥१५॥
आसङ्गः सारमेयश्च मृदुरो मृदुविद्गिरिः । धर्मवृद्धः सुकर्मा च क्षेत्रोपे-
क्षोऽरिमर्दनः ॥ १६ ॥ शत्रुघ्नो गन्धमादश्च प्रतिबाहुश्च द्वादश । तेषां स्व-
सा सुचीराख्या द्वावक्रूरसुतावपि ॥ १७ ॥ देववानुपदेवश्च तथा चित्रर-
थात्मजाः । पृथुर्विदूरथाद्याश्च बहवो वृष्णिनन्दनाः ॥ १८ ॥ कुकुरो भज-
मानश्च शुचिः कम्बलबर्हिषः। कुकुरस्य सुतो वह्निर्विलोमा तनयस्ततः॥१९॥
कपोतरोमा तस्यानुः सखा यस्य च तुम्बुरुः । अन्धको दुन्दुभिस्तस्य

அனமித்ரனுடைய புத்திரனுன யாதொரு வேறு சினி என்பவனுண்டோ அவனுக்கு ஸத்யகன் பிறந்தான். (13) ஸத்யகனுடைய புத்திரன் யுயுதானன். அவனுடைய புத்திரன் ஜயன். அவனுடைய புத்திரன் குணி. அவனிடமிருந்து யுகந்தரன் பிறந்தான். அனமித்ரனுக்கே விருஷ்ணி என்று வேறு புத்திரனுண்டு. அவனிடமிருந்து ஶ்வபல்கனும், சித்ராதனும் பிறந்தனர். ஶ்வபல்கனுக்குக் காந்தினீயினிடத்தில் மிகக் கீர்த்தி வாய்ந்த அக்ரூரரை முதன்மையாகக் கொண்ட (அதாவது:—அக்ரூரரைத் தவிர்த்து) பன்னிரண்டு புத்திரர்களுண்டாயினர். (14-15) அவர்களாவன—ஆஸங்கன், ஸாரமேயன், ம்ருதுரன், ம்ருதுவித், கிரி, தர்மவ்ருத்தன், ஸுகர்மா, க்ஷேத்ரோபேக்ஷன், அரிமர்த்தனன், சத்ருக்னன், கந்தமாதன், ப்ரதிபாஹு எனப் பன்னிரண்டு பேர்களாம். ஸுசீரா என்ற பெயரையுடையவள் அவர்களின் தங்கை. அக்ரூரருக்கும் தேவவான் என்றும் உபதேவன் என்றுமாக இரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தனர். அவ்விதமே சித்திரரதனுடைய புத்திரர்களும் ப்ருது விதூரதன் இவர்களை ஆதியாகக்கொண்ட பலர். குகுரன், பஜமானன், சுசி, கம்பளபர்ஹிஷன் இவர்கள் வ்ருஷ்ணியின் புத்திரர்களாவர். குகுரனுடைய புத்திரன் வன்ஹி. அவனுடைய புத்திரன் விலோமா. (16–19) அந்த விலோமாவுக்குக் கபோதரோமா புத்திரன். அவனுடைய புத்திரன் அனு. இவனுக்குத் தும்புரு

दरियोतः पुनर्वसुः ॥ २० ॥ तस्याहुकश्चाहुकी च कन्या चैवाहुकात्मजौ । देवकश्चोग्रसेनश्च चत्वारो देवकात्मजाः ॥ २१ ॥ देववानुपदेवश्च सुदेवो देववर्धनः । तेषां स्वसारः सप्तासन्धृतदेवादयो नृप ॥ २२ ॥ शान्तिदेवोपदेवा च श्रीदेवा देवरक्षिता । सहदेवा देवकी च वसुदेव उवाह ताः ॥२३॥ कंसः सुनामा न्यग्रोधः कङ्कः शङ्कुः सुहूस्तथा । राष्टपालोऽथ सृष्टिश्च तुष्टिमानौग्रसेनयः ॥ २४ ॥ कंसा कंसवती कङ्का शूरभू राष्ट्रपालिका । उग्रसेनदुहितरो वसुदेवानुजस्त्रियः ॥ २५ ॥

शूरो विदूरथादासीद्भजमानः सुतस्ततः। शिनिस्तस्मात्स्वयम्भोजो हृदीकस्तत्सुतो मतः ॥ २६ ॥ देवबाहुः शतधनुः कृतवर्मेति तत्सुताः ।

என்ற மஹருஷி ஸகா. அனுவினிடமிருந்து அந்தகன் பிறந்தான். அவனிடமிருந்து துந்துபி பிறந்தான். அவனிடமிருந்து தரித்யோதன் பிறந்தான். தரித்யோதனிடமிருந்து புனர்வஸு பிறந்தான். (20) புனர்வஸுவுக்கு ஆஹுகனும் ஆஹுகீ என்ற பெண்ணும் பிறந்தனர். தேவகனும், உக்ரஸேனனும் ஆஹுகனுடைய புத்திரர்கள். தேவகனுக்கு தேவவான், உபதேவன், ஸுதேவன், தேவவர்த்தனன் என நான்கு புத்திரர்களுண்டாயினர். ஹே ந்ருப! அவர்களின் ஸஹோதரிகள் திருததேவா, சாந்திதேவா, உபதேவா, ஸ்ரீதேவா, தேவரக்ஷிதா, ஸஹதேவா, தேவகீ என ஏழு பேர்களிருந்தனர். அவர்களை வஸுதேவர் விவாஹஞ்செய்து கொண்டார். (21–23) கம்ஸன், ஸுநாமா, ந்யக்ரோதன், கங்கன், சங்கு, ஸுஹு, ராஷ்ட்ரபாலன், ஸ்ருஷ்டி, துஷ்டிமான் ஆகிய ஒன்பதுபேர்களும் உக்கிரஸேனனுடைய புத்திரர்களாவர். (24) கம்ஸா, கம்ஸவதீ, கங்கா, சூரபூ, ராஷ்ட்ரபாலிகா இவ்வைந்துபேர்களும் உக்கிரஸேனனுடைய பெண்கள். வசுதேவருடைய தம்பியின் பத்னிகளாவர். (25)

விதூரதனிடமிருந்து சூரன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் பஜமானன். அவனிடமிருந்து சினி பிறந்தான். அவனிடமிருந்துஸ்வயம்போஜன் பிறந்தான். அவனுடைய புத்திரன் ஹ்ருதீகன். (26) தேவபாஹு, சததனு, க்ருதவர்மா இவர்கள் ஹ்ருதீகனுடைய புத்திரர்கள். தேவமீடனுக்குச் சூரன் என யாதொரு புத்

देवमीढस्य शूरस्य मारिषा नाम पत्न्यभूत् ॥ २७ ॥ तस्यां स जनयामास
दश पुत्रानकल्मषान् । वसुदेवं देवभागं देवश्रवसमानकम् ॥ २८ ॥ सृञ्जयं
श्यामकं कङ्कं शमीकं वत्सकं वृकम् । देवदुन्दुभयो नेदुरानका यस्य जन्म-
नि ॥ २९ ॥ वसुदेवं हरेः स्थानं वदन्त्यानकदुन्दुभिम् । पृथा च श्रुतदेवा च
श्रुतकीर्तिः श्रुतश्रवाः॥३०॥ राजाधिदेवी चैतेषां भगिन्यः पञ्च कन्यकाः ।
कुन्तेः सख्युः पिता शूरो ह्यपुत्रस्य पृथामदात् ॥ ३१ ॥ साऽऽप दुर्वाससो
विद्यां देवहूतिं प्रतोषितात् । तस्या वीर्यपरीक्षार्थमाजुहाव रविं शुचिम्
॥ ३२ ॥ तदैवोपागतं देवं वीक्ष्य विस्मितमानसा । प्रत्ययार्थं प्रयुक्ता मे
याहि देव क्षमस्व मे ॥ ३३ ॥ अमोघं दर्शनं देवि आधत्से त्वयि चात्म-

---

திரனுண்டோ அவனுக்கு மாரிஷா என்பவள் பத்னியாகவானுள். (27) அவளிடத்தில் அந்தச் சூரன் வஸுதேவர், தேவபாகர், தேவ ஸ்ரவஸர், ஆனகர், ஸ்ருஞ்ஜயர், ஸ்யாமகர், கங்கர், சமீகர், வத்ஸகர், வ்ருகர், எனக் குற்றமற்றவர்களான பத்துப்புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினர். எவருடைய ஜனனகாலத்தில் தேவதுந்துபிகளும் ஆனகங்களும் முழங்கினவோ ஹரியின் அவதாரத்துக்கு ஸ்தானமான அந்த வஸுதேவரை ஆனகதுந்துபி என்றே சொல்லுகின்றனர். ப்ருதையும், ஸ்ருததேவையும், ஸ்ருதகீர்த்தியும், ஸ்ருதஸ்ரவஸ்ஸும், ராஜாதிதேவியும் ஆகிய இந்த ஐந்து கன்னிகைகளும் இவர்களின் ஸஹோதரிகளாவர். சூரனை பிதா, ஸகாவும் அபுத்திரனுமான குந்தி என்பவனுக்கு ப்ருதையைக் கொடுத்தார். (28–31) அந்த ப்ருதையானவள் தனது பரிசரியையினல் ஸந்தோஷிக்கும்படி செய்யப்பட்ட துர்வாஸஸ்ஸினிடமிருந்து தேவர்களை அழைப்பதற்கு ஹேதுவான வித்யையை அடைந்தாள். அந்த வித்யையின் பரீக்ஷைக்கு வேண்டி சுத்தரான சூரியனை யழைத்தாள். (32) அப்பொழுதே அருகில் வந்த சூரியனைக்கண்டு ஆஸ்சரியத்தையடைந்த மனத்தை யுடையவளாய் ஹே தேவ! பரீக்ஷைக்கு வேண்டி வித்யையானது என்னல் ப்ரயோகிக்கப்பட்டது. திரும்பிப்போம். என்விஷயத்தில் பொருத்துக் கொள்ளும் என்ருள். (33) ஹே தேவி! என்னுடைய தரிசனமானது வீண்போகாதது. ஆகவே உன்னிடத்தில் புத்திரனை யுண்டுபண்ணுகிறேன். ஹே ஸுமத்

जम् । योनिर्यथा न दुष्येत कर्ताऽहं ते सुमध्यमे ॥ ३४ ॥ इति तस्यां स आधाय गर्भं सूर्यो दिवं गतः । सद्यः कुमारः संजज्ञे द्वितीय इव भास्करः ॥ ३५ ॥ तं साऽत्यजन्नदीतोये कृच्छ्राल्लोकस्य बिभ्यती । प्रपितामहस्तामुवाह पाण्डुर्वै सत्यविक्रमः ॥ ३६ ॥ श्रुतदेवां तु कारूषो वृद्धशर्मा समग्रहीत् । यस्यामभूद्दन्तवक्त्र ऋषिशप्तो दितेः सुतः ॥ ३७ ॥

कैकेयो धृष्टकेतुश्च श्रुतकीर्तिमविन्दत । सन्तर्दनादयस्तस्यां पञ्चासन्कैकयाः सुताः ॥ ३८ ॥ राजाधिदेव्यामावन्त्यौ जयसेनोऽजनिष्ट ह । दमघोषश्चेदिराजः श्रुतश्रवसमग्रहीत् ॥ ३९ ॥ शिशुपालः सुतस्तस्याः

யமே! உனது யோனியானது எவ்விதஞ் செய்தால் கெட்டுவிடாதோ அவ்விதம் செய்யவும் போகிறேன் என்றார். (34) இவ்விதம் சொல்லிவிட்டு அந்தச் சூரியன் அவளிடத்தில் கர்ப்பத்தையுண்டுபண்ணிவிட்டு தேவலோகத்தையடைந்தார். இரண்டாவது சூரியன் போல அப்பொழுதே குமாரன் உண்டானான். (35) அந்தக் குந்தி உலகுக்குப் பயந்தவளாய் அக்குழந்தையை நதியின் ஜலத்தில் வெகு கஷ்டத்துடன் விட்டுவிட்டாள். உண்மையான பராக்கிரமமுள்ள உன்னுடைய ப்ரபிதாமஹன் அந்தக் குந்தியை விவாஹஞ்செய்துகொண்டார். (36) ஶ்ருததேவை என்பவளை கரூஷதேசாதிபதியான விருத்தசர்மா விவாஹஞ்செய்துகொண்டார். இவளிடத்தில் ருஷிகளினால்=ஸனகாதிகளினல், வைகுண்டத்தில் சபிக்கப்பட்ட ஜயன் முந்தினபிறவியில் திதியின் புத்திரனான ஹிரண்யகசிபுவாக இருந்து இப்பிறவியில் தந்தவக்த்ரனாகப் பிறந்தான்.

ஶ்ருதகீர்த்தி என்பவளைக் கேகயதேசாதிபதியான த்ருஷ்டகேது என்பவன் விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். இவளிடத்தில் ஸந்தர்த்தனன் முதலிய கேகயதேசாதிபதிகளான ஐந்து புத்திரர்கள் ஜனித்தனர். (38) ராஜாதிதேவீ என்பவளிடத்தில் ஜயஸேனன் என்பவன் விந்தன் அனுவிந்தன் என்ற ஆவந்தீதேச (உஜ்ஜயினீதேச) ராஜாக்களை உண்டுபண்ணினன். தமகோஷன் என்ற சேதிதேசத்தரசன் ஶ்ருதஶ்ரவஸ் என்பவளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டான். (39) அவளுடைய புத்திரன் சிசுபாலன். அவனுடைய உத்பத்தியானது முன்னர் ஏழாவது ஸ்கந்தத்தில் சொல்லப்

कथितस्तस्य संभवः। देवभागस्य कंसायां चित्रकेतुबृहद्बलौ ॥ ४० ॥
कंसवत्यां देवश्रवसः सुवीर इषुमांस्तथा। कङ्कायामानकाज्जातः सत्यजि-
त्पुरुजित्तथा ॥ ४१ ॥ सृञ्जयो राष्ट्रपाल्यां च वृषदुर्मर्षणादिकान्। हरिके-
शहिरण्याक्षौ शूरभूम्यां च श्यामकः ॥ ४२ ॥ मिश्रकेश्यामप्सरसि वृका-
दीन्वत्सकस्तथा। तक्षपुष्करशालादीन्दुर्वाक्ष्यां वृक आदधे ॥ ४३ ॥
सुमित्रार्जुनपालादीन् शमीकात्तु सुदामिनी। कङ्कश्च कर्णिकायां वै ऋत-
धामजयावपि ॥ ४४ ॥ पौरवी रोहिणी भद्रा मदिरा रोचना इला। देव-
कीप्रमुखा आसन्पत्न्य आनकदुन्दुभेः ॥ ४५ ॥ बलं गदं सारणं च दुर्मदं
विपुलं ध्रुवम्। वसुदेवस्तु रोहिण्यां कृतादीनुदपादयत् ॥ ४६ ॥

பட்டிருக்கிறது. தேவபாகன் என்பவனுக்குக் கம்ஸை என்பவளிடத்தில் சித்ரகேது என்றும், ப்ருஹத்பலன் என்றுமாக இரண்டு புத்திரர்களுண்டாயினர். (40) கம்ஸவதீ என்பவளிடத்தில் தேவஸ்ரவஸ் என்பவனுக்கு ஸுவீரன் அதுபோல இஷுமான் இருவரும் பிறந்தனர். கங்கை என்பவளிடத்தில் ஆனகன் என்பவனிடமிருந்து ஸத்யஜித் புருஜித் முதலியோர் பிறந்தனர். (41) ராஷ்ட்ரபாலி என்பவளிடத்தில் ஸ்ருஞ்ஜயன் என்பவன் வ்ருஷன் துர்மர்ஷணன் முதலியோர்களை யுண்டுபண்ணினன். சூரபூமி என்பவளிடத்தில் ஶ்யாமகன் என்பவன் ஹிரண்யகேசன் ஹிரண்யாக்ஷன் இவர்களை யுண்டுபண்ணினன். (42) மிஶ்ரகேசீ என்ற அப்ஸரஸ்ஸினிடத்தில் வத்ஸகன் என்பவன் வ்ருகன் முதலியோர்களை யுண்டுபண்ணினன். துர்வார்க்ஷீ என்பவளிடத்தில் வ்ருகன் என்பவன் தக்ஷன் புஷ்கரசாலன் முதலியோர்களை யுண்டுபண்ணினன். (43) ஸுதாமினீ என்பவள் சமீகர் என்பவரிடமிருந்து ஸுமித்ரன் அர்ஜுனபாலன் முதலியோர்களை யுண்டுபண்ணினள். கர்ணிகை என்பவளிடத்தில் கங்கன் என்பவன் ருததாமன் அஜயன் இவர்களை யுண்டுபண்ணினன். (44) வசுதேவருக்குப் பௌரவீ, ரோஹிணீ, பத்ரா, மதிரா, ரோசனா, இளா, தேவகீ முதலிய பத்தினிகளிருந்தனர். (45) வஸுதேவரோ, ரோஹிணியினிடத்தில் பலன், கதன், ஸாரணன், துர்மதன், விபுலன், துருவன் இவர்களையும் கிருதன் முதலியோர்களையும் உண்டுபண்ணினார். (46)

सुभद्रो भद्रवाहश्च दुर्मदो भद्र एव च। पौरव्यास्तनया ह्येते भूताद्या द्वादशाभवन् ॥ ४७ ॥ नन्दोपनन्दकृतकशूराद्या मदिरात्मजाः। कौशल्या केशिनं त्वेकमसूत कुलनन्दनम् ॥ ४८ ॥ रोचनायामतो जाता हस्तहेमाङ्गदादयः। इलायामुरुवल्कादीन्यदुमुख्यानजीजनत् ॥ ४९ ॥ विपृष्ठो धृतदेवायामेक आनकदुन्दुभेः। शान्तिदेवात्मजा राजन् श्रमप्रतिश्रुतादयः ॥ ५० ॥ राजानः कल्पवर्षाद्या उपदेवासुता दश। वसुहंससुवंशाद्याः श्रीदेवायास्तु षट् सुताः ॥ ५१ ॥ देवरक्षितया लब्धा नव चात्र गदादयः। वसुदेवः सुतानष्टावादधे सहदेवया ॥५२॥ पुरुविश्रुतमुख्यांस्तु साक्षाद्धर्मो वसूनिव। वसुदेवस्तु देवक्यामष्ट पुत्रानजीजनत् ॥ ५३ ॥ कीर्तिमन्तं सुषेणं

வஸுதேவருக்குப் பௌரவீ என்ற பத்னியினிடத்தில் ஸுபத்ரன், பத்ரவாஹன், துர்மதன், பத்ரன் இவர்களும் பூதன் முதலியோருமான இந்தப் பன்னிரண்டு புத்திரர்களுண்டாயினர். நந்தன், உபநந்தன், கிருதகன், சூரன் முதலியோர் மதிரையின் புத்திரர்களாவர். கௌஸல்யை என்ற பத்னியானவள் குலத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தக்கூடிய கேசி என்ற ஒரேபுத்திரனை யுண்டுபண்ணினள். (47–48) இந்த வஸுதேவரிடமிருந்து ரோசனை என்பவளிடத்தில் ஹஸ்தன், ஹேமாங்கதன் முதலியோருண்டாயினர். இளை யென்பவளிடத்தில் யதுவை முக்கியமாகக் கொண்ட உருவல்கன் முதலியோரை யுண்டுபண்ணினர். (49) வஸுதேவருக்கு த்ருததேவா என்பவளிடத்தில் விப்ருஷ்டன் என்ற ஒரேபுத்திரன் பிறந்தான். ஹே ராஜன்! ஶ்ரமன், ப்ரதிஶ்ருதன் முதலியோர் சாந்திதேவா என்பவளின் புத்திரர்களாவர். (50) கல்பவர்ஷனை ஆதியாகக்கொண்ட பத்து ராஜாக்கள் உபதேவையின் புத்திரர்களாவர். வஸு, ஹம்ஸன், ஸுவம்சன் முதலிய ஆறுபேர்கள் ஸ்ரீதேவையின் புத்திரர்களாவர். (51) தேவரக்ஷிதை என்பவளினால் இந்த வஸுதேவரிடத்தில் கதன் முதலிய ஒன்பது புத்திரர்கள் அடையப்பட்டனர். வஸுதேவர் ஸஹதேவை என்பவளுடன் சேர்ந்து ஸாக்ஷாத் தர்மன் வஸுக்களைப் போல புரு, விஶ்ருதன் முதலிய எட்டுப்புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினர். வஸுதேவரோ தேவகியினிடத்தில் எட்டுப் புத்திரர்களை யுண்டுபண்ணினர். (52–53)

च भद्रसेनमुदारधीः । ऋजुं सम्मर्दनं भद्रं सङ्कर्षणमहीश्वरम् ॥ ५४ ॥ अष्टमस्तु तयोरासीत्स्वयमेव हरिः किल । सुभद्रा च महाभागा तव राजन्पितामही ॥ ५५ ॥ यदा यदेह धर्मस्य क्षयो वृद्धिश्च पाप्मनः । तदा तु भगवानीश आत्मानं सृजते हरिः ॥ ५६ ॥ न ह्यस्य जन्मनो हेतुः कर्मणो वा महीपते । आत्ममायां विनेशस्य परस्य द्रष्टुरात्मनः ॥ ५७ ॥ यन्मायाचेष्टितं पुंसः स्थित्युत्पत्त्यप्ययाय हि । अनुग्रहस्तन्निवृत्तेरात्मलाभाय चेष्यते ॥

அதாவது:—உதாரமான புத்தியுள்ளவசுதேவர் கீர்த்திமான் என்பவனையும், ஸுஷேணனையும், பத்ரஸேனனையும், ருஜுஎன்பவனையும், ஸம்மர்த்தனனையும், பத்ரனையும், ஆதிசேஷரூபமான ஸங்கர்ஷணனையுமாக ஏழு புத்திரர்களை யுண்டாக்கினர். (54) ஸாக்ஷாத் ஹரியே அவ்விருவருக்கும் எட்டாவது புத்திரனுகப் பிறந்தார், ஹே ராஜன்! மஹாபாகையும் உனது பிதாமஹியுமான ஸுபத்ரையும் பிறந்தாள். (55) இவ்வுலகில் எவ்வெப்பொழுது தர்மத்துக்குத் தேய்வும் பாபத்துக்கு விருத்தியுமேற்படுகிறதோ அவ்வப்பொழுது பகவானும் ஈஸ்வரனுமான ஹரியானவர் தன்னைத் தானே விருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறார். (யாவருமறியுமாறு வெளியில் வருகிறார்.) (56) ஹே மஹீபதே! பரனும், த்ரஷ்டாவும், ஆத்மாவுமான இந்த ஈஸ்வரனுக்குத் தனது மாயையை (ஸங்கல்பத்தை) தவிர்த்து பிறவிக்கோ, கர்மத்துக்கோ வேறு காரணம் கிடையாதன்றோ. (57) எவருடைய மாயாசேஷ்டிதமானது ஜீவனுடைய அனுக்கிரஹமாகவாகிறதோ ஜீவனுக்கு அனுக்கிரஹஞ்செய்கின்றவரான அவருக்குக் கர்மாதி பாரதந்திரியமூலம் ஜன்மாதிகள் ஸம்பவிக்க இடமேது? ஏன்? அவருடைய அந்த மாயாசேஷ்டிதமே, * ஸ்திதிஸ்ருஷ்டிலயம் இவற்றையும் பொருட்டும், ஆத்மலாப (மோக்ஷ) த்தையும் பொருட்டுமே காரணமாக விரும்பப்படுகிறது, அவரை ஶ்ரவணஞ்செய்பவர்க்கு ஸ்திதியாதிகள் நிவிருத்தியையடைந்துவிடுவதாலென்க. (58)

---

* ப்ரளயத்தில் ஒடுங்கின தேஹாதி உபாதியையுடைய ஜீவனுக்குத் தர்மாதிகள் ஸம்பவிக்க இடமில்லையானதுபற்றி உபாதிகளை விருஷ்டித்துக்கொடுத்து தர்மாதிகளை ஸம்பாதித்துத் தருவதால் பகவன் மாயாசேஷ்டிதமானது ஜீவனுக்கு அனுக்ராஹகமாகவாகிறது என்பது கருத்து.

अक्षौहिणीनां पतिभिरसुरैर्नृपलाञ्छनैः। भुव आक्रम्यमाणाया अभाराय कृतोद्यमः ॥ ५९ ॥ कर्माण्यपरिमेयानि मनसापि सुरेश्वरैः। सह सङ्कर्षणश्चक्रे भगवान्मधुसूदनः ॥ ६० ॥ कलौ जनिष्यमाणानां दुःखशोकतमोनुदम्। अनुग्रहाय भक्तानां सुपुण्यं व्यतनोद्यशः ॥ ६१ ॥ यस्मिन्सत्कर्णपीयूषे यशस्तीर्थवरे सकृत्। श्रोत्राञ्जलिरुपस्पृश्य धुनुते कर्मवासनाम् ॥ ६२ ॥ भोजवृष्ण्यन्धकमधुशूरसेनदशार्हकैः। श्लाघनीयेहितः शश्वत्कुरुसृञ्जयपाण्डुभिः॥ ६३ ॥ स्निग्धस्मितेक्षितोदारैर्वाक्यैर्विक्रमलीलया। नृलोकं रमतामास मूर्त्या सर्वाङ्गरम्यया ॥ ६४ ॥ यस्याननं मकरकुण्डलचारुकर्णभ्राजत्कपोलसुभगं सविलासहासम्। नित्योत्सवं न ततृपुर्दृशि-

---

அக்ஷௌஹிணிகளுக்குப் பதிகளும், அரசர்களுக்குறிய அடையாளமுள்ளவர்களுமான அஸுரர்களினால் ஆக்ரமிக்க (அமுத்த)ப்பட்டவளான பூமியினுடைய பாரத்தை இரக்கவேண்டி செய்யப்பட்ட முயற்சியை யுடையவரும் மதுசூதனனுமான பகவான் பலராமனுடன்கூட தேவஸ்ரேஷ்டர்களால் மனத்தாலுங்கூட நிர்ணயிக்கமுடியாத கர்மங்களைச் செய்திருக்கிறார். (59–60) கலியில் ஜனிக்கப்போகின்றவர்களான பக்தர்களுக்கு அனுக்கிரஹிக்கவேண்டி துக்கம் சோகம் அக்ஞானம் இவற்றைப் போக்குகின்றதும் மிகப் புண்யமானதுமான யசஸ்ஸை விஸ்தாரப்படுத்தி இருக்கிறார். (61) ஸாதுக்களின் காதுகளுக்கு அமுதமான இந்த யசஸ்ஸாகிற சிறந்த தீர்த்தத்தில் ஸ்ரோத்ரங்களையேபான பாத்திரமாகக் கொண்ட புருஷன் ஒருதடவை ஆசமனஞ்செய்து (அதனுடைய அழகினாலிழுக்கப்பட்ட சித்தத்தை யுடையவனாய்க்கொண்டு) கர்மவாஸனையைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறான். (62) போஜர், விருஷ்ணிகள், அந்தகர், மதுக்கள், சூரஸேனர், தசார்ஹர் இவர்களினாலும், குருக்கள் ஸிருஞ்ஜயர்கள் பாண்டுக்கள் இவர்களினாலும் அடிக்கடி கொண்டாடத்தக்க சரித்திரத்தை யுடையவரான பகவான் அழகிய புன்சிரிப்பு வீக்ஷணம் இவற்றினால் காம்பீர்யம்வாய்ந்த வாக்குகளினாலும், பராக்கிரமம் பொருந்தியலீலையினாலும், எல்லாஅங்கங்களினாலும் அழகுவாய்ந்த ஸ்ரீமூர்த்திகளினாலும் மனிதவுலகை ரமிக்கும்படி செய்திருக்கிறார். (63–64) மகரம் போன்ற குண்டலங்களினால் அழகுவாய்ந்த காதுகளினாலும் ப்ரகாசிக்கின்ற

भिः पिबन्त्यो नार्यो नराश्च मुदिताः कुपिता निमेश्च ॥ ६५ ॥ जातो गतः पितृगृहाद्व्रजमेधितार्थो हत्वा रिपून्सुतशतानि कृतोरुदारः । उत्पाद्य तेषु पुरुषः क्रतुभिः समीजे आत्मानमात्मनिगमं प्रथयञ्जनेषु ॥ ६६ ॥ पृथ्व्याः स वै गुरुभरं क्षपयन्कुरूणामन्तः समुत्थकलिना युधि भूपचम्वः । दृष्ट्या विधूय विजये जयमुद्विघोष्य प्रोच्योद्धवाय च परं समगात्स्वधाम ॥ ६७ ॥

इति श्रीमद्भागवते महापुराणे नवमस्कन्धे यदुवंशानुकीर्तनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः ॥ २४ ॥ इति नवमस्कन्धः समाप्तः ॥

கன்னங்களினுலும் மிக்க சோபை வாய்ந்ததும், மிக்க லீலைவாய்ந்த மந்தஹாஸத்தையுடையதும், நிலைத்த உத்ஸவத்தை=தரிசிப்பவர்க்கு ஆனந்தத்தை விளைவிக்கும் வியாபாரத்தை, உடையதுமான எந்தப் பகவானுடைய முகத்தைத் தமது கண்களினுல் பானஞ்செய்கின்ற புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் பரமஸந்தோஷத்தையடைந்தவர்களாய் இமைகொட்டுதலில் கோபங்கொண்டு திருப்தியை யடையாதவர் களாகவே இருகின்றனரோ, எந்தப் புருஷன் சொந்தரூபத்துடன் முதலில் அவதரித்துப் பிறகு மனுஷ்யாகாரத்தை யடைந்தவராய்க் கொண்டு பிதாவின் வீட்டிலிருந்து கோகுலம் சென்று அங்குள்ள ஜனங்களுக்குப் புருஷார்த்தத்தை விருத்திசெய்துகொண்டு சத்து ருக்களைக் கொன்று வெகு பத்னிகளை விவாஹஞ்செய்துகொண்டு அவர்களிடத்தில் நூற்றுக் கணக்கான புத்திரர்களையு முண்டு பண்ணி, தன்னுடையதான வேதமார்க்கத்தை ஜனங்களிடத்தில் விஸ்தாரப்படுத்தவேண்டி யாகங்களினுல் தன்னையே ஆராதித்துக் கொண்டாரோ அவர், குருக்களுக்கு உள்ளிலுண்டான கலஹம் நிமித்தமாக பூமிக்கேற்பட்ட பெரிய சுமையைப் போக்கியும், போரில் அரசர்களின் ஸேனைகளை தனது பார்வையினுலேயே நாசஞ் செய்து அர்ஜுனனுல் ஜயிக்கப்பட்டது என உத்கோஷித்தும், உத்தவருக்குப் பரதத்துவத்தை யுபதேசித்தும் சொந்தமான இருப்பிடத்தைச் சொந்த ஸ்வரூபத்துடனேயே அடைந்தார் என்றுர்.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பாகவத மஹாபுராண நவமஸ்கந்தத்தில் யதுவம்சானுவர்ண்ணனமென்ற இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

நவமஸ்கந்தம் முற்றிற்று. சுபம்.

